

Giới thiệu Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục

Với lối kể chuyện tâm tình, tác giả Tiểu Giai Nhân đã mang đến khởi sắc mới cho dòng truyện ngôn tình sủng, truyện Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục nói về Ngưng Hương là nha hoàn của phủ Trấn Viễn Hầu, bởi vì tướng mạo xinh đẹp nên bị phu nhân ghen tị bán đi, cuối cùng không cam lòng chịu nhục mà chết. Trùng sinh trở về, Ngưng Hương vội vã dành dụm tiền để chuộc thân sớm, an phận làm một cô gái nông thôn bình thường, không ngờ lại bị anh chàng hàng xóm là Lục Thành 'dòm ngó', cứ thường xuyên kiểm soát xuất hiện trước mặt nàng, còn mang theo đứa "Con trai" hai tuổi của hắn đi cùng! Không thể chịu nổi hai người cứ mè nheo quấn quýt, Ngưng Hương đành phải gả đi qua. Sau khi cưới, mới biết Lục Thành là nam nhân cực kì giỏi, truyện hot gì cũng biết, trong nhà càng ngày càng trở nên giàu có. Hàng xóm, láng giềng bên cạnh ai ai cũng đều hâm mộ Ngưng Hương gả đúng người, đúng thời điểm. Đã vậy, 'Con Trai' đột nhiên biến thành thái tử, còn một lòng lạc nhi ý muốn cưới con gái nhà họ làm vợ... Tóm gọn lại một câu thôi: Con đường hạnh phúc của một nàng dâu nhỏ ở nông thôn tiến đến làm mẹ vợ của hoàng đế

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Bão tuyết thổi khắp nơi, làm cho trời đất trắng xóa một mảnh.

Trong Lãnh Mai Các của phủ Trấn Viễn Hầu, một con chim tước lông xám đang lẻ loi đậu trên cây mai ở góc tường. Đang gật đầu đặc ý kêu hai tiếng chiêm chiêm, lại bị từng đợt khói nhẹ từ phòng bên thổi ra làm cho kinh sợ, lập tức chú chim tước tròn như quả bóng phành phạch một tiếng vươn cánh bay đi, khi móng vuốt của nó rời khỏi cành mai khiến những hạt tuyết đang bám trên cây nhẹ nhàng bay xuống.

Chỉ một chút động tĩnh như vậy lại khiến cho người trong phòng bị dọa sợ hãi.

Toàn thân Ngưng Hương nóng bừng, khó chịu giống như đang bị hấp ở trong nồi, trong lúc tưởng chừng như nàng không chống đỡ nổi, đột nhiên khí nóng lại tản ra, rồi một cơn gió lạnh thấu xương bỗng nhiên thổi qua. Khi lạnh khi nóng, khiến nàng run rẩy bầy, không gian xung quanh tối đen, Ngưng Hương thử nhớ lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong đầu liền thoáng hiện lên những chuyện cũ rời rạc, nhưng bất chợt giống như có một nguồn nước lớn cuốn trôi đi tất cả...

Giật mình hét lên một tiếng, Ngưng Hương đột nhiên bừng tỉnh, cả người đều là mồ hôi, hít thở dồn dập.

Còn chưa biết bản thân đang ở nơi nào, đã thấy rèm cửa bị người khác vội vàng kéo lên, Ngưng Hương theo bản năng quay đầu, nhìn thấy Tổ Nguyệt đang ngơ ngác đứng ở ngoài cửa. Nàng mặc chiếc áo màu đỏ thẫm có thêu hoa mai, trên khuôn mặt trái xoan trắng nõn đang ửng đỏ, đôi mắt xinh đẹp hơi xéch chăm chú nhìn nàng, ánh mắt phức tạp

Ngưng Hương không phát hiện được ánh mắt phức tạp đã được che giấu kia.

Nàng chỉ cảm thấy mừng như điên!

Mặc dù nàng không hiểu vì sao rõ ràng hai người đã rơi xuống nước, nhưng hiện tại bây giờ đều bình an vô sự, không hiểu vì sao Tổ Nguyệt đang đứng trước mặt cùng với Tổ Nguyệt có khuôn mặt gầy gò tiêu tụy tràn đầy phẫn hận trong trí nhớ của nàng lại không giống nhau, Ngưng Hương òa khóc, đôi mắt mơ hồ đầm lệ gọi nàng, "Tổ Nguyệt..."

Thì ra các nàng đều chưa chết.

"Cuối cùng mọi người cũng tỉnh rồi!"

Tổ Nguyệt vui mừng nói, bước nhanh tới trước giường, đỡ Ngưng Hương ngồi dậy đẩy vào lại trong chăn, đặt mu bàn tay lên trán nàng xem xét một chút rồi cười nói: "Không nóng, phương thuốc của Lý lang trung quả nhiên có tác dụng. Ngưng Hương nên nghỉ ngơi cho tốt, thế tử đã nói, cứ để mọi người an tâm dưỡng bệnh, hết bệnh rồi làm việc sau."

Thế tử?

Ngưng Hương sửng sốt, khó có thể tin nhìn cô nương đang đứng trước mặt nàng. Hai người các nàng đã bị Thẩm Du Du bán đi, Tổ Nguyệt chẳng những hận Thẩm Du Du, ngay cả thế tử đã cưới Thẩm Du Du cũng hận không kém, từ trước tới nay đều không cho nàng nhắc tới bất cứ ai trong Hầu phủ, nhưng bây giờ đột nhiên lại nở nụ cười, tựa như lúc trước thế tử còn chưa thành thân...

Suy nghĩ trong đầu hỗn loạn không ngừng, ánh mắt Ngưng Hương di chuyển xung quanh, nhìn qua một lượt những vật dụng quen thuộc đang bày biện trong phòng, nhưng càng nhìn càng giống với Nhĩ phòng phía đông khi các nàng còn là nha hoàn ở Hầu phủ!

Ngay lập tức nàng hết sức khiếp sợ, Tổ Nguyệt chậm rãi đem những chuyện xảy ra trong lúc nàng còn đang hôn mê nói rõ, "Ngưng Hương, sau khi thấy Nhị công tử qua từ làm loạn như vậy, thế tử đã phạt hắn rồi, chấp tội sau khi thế tử hỏi phủ sẽ tới thăm mọi người, trước mặt ngài, mọi người đừng nhắc lại

chuyện này, nếu không thể từ lại vì trút giận cho chúng ta mà đi dạy dỗ Nhị công tử, lão phu nhân nhất định sẽ khó chịu... A, bên ngoài thuốc vẫn đang được nấu, ta ra ngoài xem một chút."

Nói xong liền bước nhanh ra ngoài.

Đề lại Ngưng Hương đang tràn đầy khiếp sợ.

Nhị công tử nghịch ngợm, ngã bệnh...

Ngưng Hương từ từ nhớ lại.

Tháng giêng năm nàng mười bốn tuổi, thể từ ra ngoài kết giao bạn bè, chú chó yêu quý của Nhị công tử không biết tại sao lại chạy tới Lãnh Mai Các, Nhị công tử lúc ấy tám tuổi đuổi theo nó đến đây, lúc bắt chó không cẩn thận bị ngã. Bởi vì bị ngã, nên Nhị công tử được nuông chiều từ bé này cực kì phần nộ, ra lệnh cho đầy tớ bên cạnh đem chú chó ném vào trong ao, thể nhưng con giận vẫn chưa tiêu tan, liền kêu nàng cùng Tổ Nguyệt đi xuống dưới bắt chú chó, các hạ nhân khác muốn giúp đỡ lại bị hấn kháng kháng phản đối muốn để các nàng tự làm.

Nhị công tử là hồn thể ma vương của Hầu phủ, có lão phu nhân sủng ái, hai người Ngưng Hương và Tổ Nguyệt không dám không nghe lời, cùng nhau bước xuống hồ, nhưng tầng băng mỏng trong hồ lại không thể chịu được sức nặng của hai nàng. Nước trong hồ lạnh đến thấu xương, các nàng ở trong nước ngâm đến không biết bao nhiêu lâu, rốt cuộc cũng tìm được chú chó đã chết rét, sau đó Ngưng Hương chống đỡ không nổi nữa liền ngất đi.

Nhưng Ngưng Hương vẫn còn nhớ rõ ràng, lúc ấy nàng bị sốt tằm ba ngày, khi tỉnh lại lại được thể từ yêu cầu nghỉ ngơi thêm hai ngày mới có thể xuống giường, còn bởi vì trận bệnh này nên đã bỏ lỡ ngày nghỉ cuối tháng của nha hoàn, không thể trở về gặp gia đình, thể nhưng lần này sao chỉ mới hôn mê một ngày đã tỉnh?

Có thể là, nàng đã chết đuối, sau khi chết oan hồn không tan, trọng sinh trở lại năm mười bốn tuổi này?

Ngưng Hương không thể tin được.

Người đã chết làm sao có thể sống lại?

Nhưng nhìn thấy những bài trí quen thuộc trong phòng, cộng thêm những chuyện Tổ Nguyệt vừa nói, Ngưng Hương liền không thể không tin.

Nếu hồn phách của nàng đã trở lại, vậy Tổ Nguyệt đâu?

Trong lúc còn đang nghĩ ngợi thì Tổ Nguyệt bụng khay nhỏ bước đến, thấy Ngưng Hương mờ mịt nhìn mình chăm chăm, Tổ Nguyệt cười với nàng, "Vì sao nhìn ta như vậy? Chẳng lẽ bệnh đến phát ngốc rồi, không biết ta là ai sao? Chao ôi, thuốc còn đang nóng, đợi lát nữa rồi hãy uống."

Để cái khay trên bàn, Tổ Nguyệt ngồi vào một bên giường, giúp Ngưng Hương kéo chăn đắp lại, oán trách đầy vẻ bất đắc dĩ, "Muội xem, lúc trước đã nói sẽ gặp chuyện không tốt, nhất định chính là hôm qua gặp cái tai họa này mà ngã bệnh, nhìn ta xem, sau khi lên bờ liền uống ba chén canh gừng, toát mồ hôi một đêm, sau đó lại không thấy chuyện gì nữa..."

Thao thao bất tuyệt, nói rất nhiều.

Nhìn thấy khuôn mặt rục rờ của nàng ấy, thấy nàng ấy lại tươi cười như vậy, Ngưng Hương ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

Ba năm trước đây mẫu thân cùng đệ đệ lần lượt bị bệnh, lang trung trên trấn nói trị không thể hết, thấy nàng đáng thương nên không lấy tiền khám bệnh. Mất thấy bệnh tình mẫu thân ngày càng nặng thêm, nàng vội vã mời lang trung trong huyện, đối phương vừa mở miệng đã đòi hai mươi lượng. Phụ thân mất sớm, trong nhà lại nghèo không một xu dính túi, Ngưng Hương đến từng nhà trong thôn cầu xin, tính đi tính lại chỉ mượn được hai lượng bạc, bán thêm hai mẫu đất, tổng cộng mới được mười hai lượng.

Ngưng Hương không có cách nào, nàng đành tự bán mình cho những kẻ buôn người.

Nhưng mà mẫu thân vẫn không qua khỏi, may mắn đệ đệ hai tuổi vẫn còn sống.

Thấy đệ đệ đã tốt hơn, Ngưng Hương nhờ Đại bá phụ cùng Đại bá mẫu chiếu cố cho đệ đệ, còn nàng thì bị bán cho phủ Trấn Viễn Hầu, ở cùng Tổ Nguyệt.

Trong ba năm, nàng cùng Tổ Nguyệt học quy củ, cùng nhau từ nha hoàn thô sử tam đẳng dần dần trở thành đại nha hoàn bên cạnh thể từ, tình cảm chẳng khác gì so với tỷ muội ruột thịt. Cho đến lần ngã bệnh này, Tổ Nguyệt mới phát hiện thể từ thích nàng ấy, nhưng lại càng thích nàng nhiều hơn, Tổ Nguyệt lúc ấy mới dần dần bắt hòa với nàng, ngoại trừ lúc nhất định phải nói chuyện, thì ánh mắt Tổ Nguyệt nhìn nàng giống như người xa lạ.

Ngưng Hương rất khổ sở, bởi vì nàng đối với thể từ không có bất kỳ tâm tư nào khác.

Sau đó thể từ thu Tổ Nguyệt làm thông phòng, cũng muốn thêm nàng, nhưng bởi vì nàng kịch liệt phản đối, cho nên thể từ mới nhẫn nhịn.

Tháng mười, thể từ cùng biểu cô nương Thẩm Du Du đính hôn, tháng năm năm sau thành thân. Hai vợ chồng son vừa mới cưới nhau, thể từ tạm thời không có thời gian làm phiền nàng, nhưng Thẩm Du Du vẫn xem nàng và Tổ Nguyệt là cái đinh trong mắt. Vào thu, thể từ nhận lệnh xuất chinh đi Tây Bắc, trước khi đi tính nhân nãi đã hết, muốn dùng sức mạnh với nàng, lúc ấy Ngưng Hương đã tuyệt vọng, Thẩm Du Du nghe tin liền chạy tới.

Ngưng Hương thực cảm kích Thẩm Du Du đã cứu nàng, cho dù Thẩm Du Du chỉ là không muốn thế tử chạm vào nàng.

Bỗng nhiên sau khi thế tử xuất phát một vài ngày, Thẩm Du Du liền sai người trời nàng cùng Tổ Nguyệt lại với nhau, đem các nàng bán cho người quê họ Lư, người quê họ Lư chuyên làm ăn kinh doanh những chuyện trắng hoa, dựa theo lời nhờ vả của Thẩm Du Du muốn đưa các nàng đi tới Giang Nam xa xôi ngàn dặm. Lúc rời thuyền đi về phía nam, bởi vì Tổ Nguyệt đã bị thất thân, nên bị người quê họ Lư nhiều lần làm nhục. Hồ thẹn không ngừng, nên đến lúc đến được Dương Châu, Tổ Nguyệt mới tìm được cơ hội giết chết tên quê họ Lư.

Sau đó Tổ Nguyệt đã có thể tự mình chạy trốn, nhưng nàng ấy lại không như vậy, vụng trộm tới cời trời cho nàng, muốn dẫn nàng đi cùng.

Cũng chính khi đó, Ngưng Hương mới biết được, Tổ Nguyệt mặc dù bên ngoài thể hiện không thích nàng, nhưng bên trong trước sau vẫn coi nàng là tỷ muội tốt.

Đáng tiếc vận khí các nàng không tốt, bị người khác phát hiện, cùng đường, Tổ Nguyệt kéo nàng nhảy xuống thuyền...

"Ngán người cái gì, uống thuốc nhanh lên."

Bên tai vang lên tiếng thúc giục của Tổ Nguyệt, Ngưng Hương hoàn hồn, thấy Tổ Nguyệt đem chén thuốc kia bung đến, nàng liền chống người dậy, tiếp nhận chén thuốc. Mùi thuốc đắng nồng nặc bốc lên khiến nàng khổ sở, nhưng so sánh với những thứ trong kí ức kia, chút đắng chát này có là gì?

Một chén thuốc lớn, Ngưng Hương uống vài hộp đã hết, nước thuốc nóng trôi xuống bụng, khiến nàng ấm áp thư thái hơn rất nhiều.

"Há miệng." Tổ Nguyệt cầm chén thuốc bỏ lại vào khay, lại đưa một viên mứt hạnh đến, Ngưng Hương muốn cầm lấy, Tổ Nguyệt lại không chịu đưa, chỉ cười cười muốn đưa vào trong miệng nàng.

Ngưng Hương há miệng. Mứt hạnh vừa vào, chua chua ngọt ngọt, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười không lo nghĩ của Tổ Nguyệt trước mắt, Ngưng Hương muốn khóc.

"Hai mắt sao lại đỏ như vậy?" Thấy vẻ đáng thương của nàng, Tổ Nguyệt nghi ngờ hỏi, lại sờ cái trán của Ngưng Hương, "Có phải còn khó chịu hay không?"

Ngưng Hương lắc lắc đầu, đem nước mắt nghẹn lại, không nhanh không chậm tìm từ thích hợp, nửa thật nửa giả đem lời trong lòng nói cho nàng biết, "Tổ Nguyệt, trong lúc ta mê man đã nằm mơ, mơ thấy thế tử thành thân, thế tử phu nhân thấy thế tử đối xử tốt với chúng ta nên sinh ra lòng ghen ghét, đem bán chúng ta, trên đường người kéo ta cùng nhau chạy bán sống bán chết..."

Tổ Nguyệt nâng cằm nàng lên, đôi mắt đẹp nhìn chăm chú, nghe đến đó nhẹ nhàng hỏi: "Chạy thoát không?"

"Không biết, đang chạy thì đã tỉnh." Ngưng Hương thuận miệng nói dối, điều nàng muốn nói chính là chuyện phía sau, không khỏi siết chặt tay Tổ Nguyệt, "Tổ Nguyệt, chúng ta tích góp tiền, chờ thế tử phu nhân vào cửa, chúng ta sẽ chuộc thân, nàng ấy không thích chúng ta, sẽ để cho chúng ta đi."

Thế tử là người bá đạo, chỉ có thế sau khi Thẩm Du Du vào cửa các nàng mới có cơ hội. Để các nàng có thể chuộc thân ước chừng hai mươi lượng, hiện tại bây giờ bắt đầu tích góp, lương tháng cộng với tiền thưởng, sang năm lúc thế tử xuất chinh là có thể tích góp đủ, trong lúc ấy nàng sẽ từ từ khuyên Tổ Nguyệt thu lại tình cảm đối với thế tử, cố gắng bảo trì sự trong sạch.

Tổ Nguyệt rất thích nhìn dáng vẻ khấn trương của nàng, trong mắt đều là ý cười, "Chỉ là một giấc mộng mà đã khiến muội sợ hãi như vậy, vậy muội còn nhớ người thế tử cưới là ai không? Nghe nói lão phu nhân đang vừa ý biểu tiểu thư của Thẩm gia, chẳng lẽ lại là nàng ấy?"

Còn không phải là nàng ta sao?

Ngưng Hương trong lòng cười khò, nhưng lại không muốn nói rõ, "Trong mộng mơ mơ hồ hồ, không biết là ai. Tổ Nguyệt, tỷ cùng ta chuộc thân đi, đến lúc đó tỷ theo ta về nhà, chúng ta tiếp tục làm tỷ muội." Tổ Nguyệt là cô nhi, ngay cả nhà ở cũng không có, chỉ cần nàng bằng lòng, Ngưng Hương nguyện ý mang nàng về nhà.

Tổ Nguyệt buông tiếng thở dài, "Thế tử đối với chúng ta tốt như vậy, muội lại muốn bỏ đi, nếu ta nói cho ngài ấy biết, ngài ấy chắc chắn sẽ rất buồn?"

Ngưng Hương lập tức luống cuống, khẩn cầu nhìn nàng, "Tổ Nguyệt tỷ đừng nói..."

Kiếp trước nàng đã từng van xin một lần, đến bây giờ Ngưng Hương vẫn còn nhớ rõ nụ cười lạnh lùng của thế tử, hằn đẽo ở trên người nàng, từng chút từng chút nhóm lửa trên ngực nàng, nói nàng sinh ra là người của hắn, chết cũng là quỷ của hắn, còn dám nói như vậy một lần nữa, hắn chắc chắn sẽ ăn sạch nàng.

"Nhìn muội sợ như vậy, yên tâm đi, tỷ sẽ không nói đâu." Tổ Nguyệt thu lại nụ cười, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, "Muội muốn tốt cho ta, ta biết, chỉ là chuộc thân không đơn giản như vậy, hơn nữa thế tử phu nhân tương lai cũng không nhất định sẽ giống như người trong giấc mơ của muội, muội đừng suy nghĩ nhiều quá, bây giờ cứ lo chăm sóc bản thân cho tốt đi đã."

Việc này quả thực không vội vàng được, Ngưng Hương cúi đầu dạ một tiếng.

"Vậy muội nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài nhìn một chút." Tổ Nguyệt nhìn ra cửa, "Thế tử sắp về rồi, bên ngoài tuyết lớn, ta phải đi đón ngài."

Ngưng Hương gạt đầu, ngoan ngoãn nằm xuống nhìn nàng nói, "Tỷ đi đi."

Tổ Nguyệt cười cười, đứng dậy, bụng khay rời khỏi phòng.

Ngưng Hương thu hồi ánh mắt, nhìn lên nóc nhà, khẽ thờ phào một cái.

Ông trời đối với nàng cũng không tệ, để cho nàng sống lại một lần nữa, lần này chắc chắn nàng sẽ nghĩ ra biện pháp bảo vệ bản thân, cũng như bảo vệ những người thân bên cạnh. Hôm nay đã là hai mươi tám, cuối tháng nàng nhất định phải về nhà, thăm đệ đệ một chút, đời kiếp đệ đệ đang sống thật tốt đến cuối năm, nhưng lại bởi vì đùa nghịch băng trên sông nên không cẩn thận rơi vào vết nứt của tảng băng...

Nàng không cho phép hấn đi đến bờ sông nữa, nếu hấn cứ nhất quyết đi nàng sẽ đánh, đánh cho tới khi hấn nhớ kỹ lời dạy của nàng.

Trong lúc vừa khóc vừa suy nghĩ, dưới mái hiên đột nhiên truyền đến giọng nói nam nhân quen thuộc, "Người đi nhìn xem các nàng bày cơm chưa, ta qua thăm Ngưng Hương một lát."

Ngưng Hương trong lòng căng thẳng, nhanh chóng lau khô nước mắt trên mặt, nhắm mắt lại.

Nàng rất sợ người nam nhân kia, nếu như nàng giả bộ ngủ, hấn nhìn một cái rồi sẽ đi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đây là lần thứ hai Bùi Cảnh Hàn đến Nhĩ phòng của hai đại nha hoàn, lần đầu tiên là ngày hôm qua, sau khi nghe nói nàng gặp chuyện không may.

Nghĩ đến Ngưng Hương hôn mê bất tỉnh, bộ dáng ở trong chăn run lẩy bẩy mê sảng gọi mẹ, hấn lập tức bước nhanh hơn.

Tướng mạo Ngưng Hương của hấn vừa xinh đẹp, thuần khiết đáng yêu lại hay xấu hổ, hấn không đành lòng để nàng chịu khổ.

Vừa bước vào phòng, Bùi Cảnh Hàn đi thẳng đến chiếc giường ấm áp.

Nghe thấy tiếng bước chân của hấn đang lại gần, Ngưng Hương âm thầm siết chặt tay ở trong chăn.

Có lẽ do bên trong chăn rất nóng, khiến hai gò má của nàng đỏ hơn bình thường. Quyển rũ giống như nữ nhân sau khi được người khác yêu thương. Bùi Cảnh Hàn rung động trong lòng, biết rõ lúc này nghĩ tới những chuyện kia là không đúng lúc, thế nhưng thân thể của nam nhân ở phương diện này khó mà không chế được, huống chi hấn đã lâu không có chạm vào nữ nhân.

"Ngưng Hương." Bùi Cảnh Hàn ngồi ở bên cạnh giường, nhẹ nhàng gọi nàng, thanh âm trầm thấp ái muội, khiến cho nàng hoảng sợ.

Đôi trước Ngưng Hương bảo vệ được sự trong sạch, nhưng nàng lại bị Bùi Cảnh Hàn ôm vào trong lòng nhiều lần, đã quá quen thuộc giọng nói biến hóa bất thường của nam nhân này, ý thức được nguy hiểm, Ngưng Hương không dám mở mắt, cẩn thận hít thở đều đều.

Nhưng lại không biết nữ nhân ngủ say càng dễ dàng khiến nam nhân nổi lên ý xấu.

Bùi Cảnh Hàn cúi người, một tay chống đỡ trên giường, tay còn lại lướt qua nàng chống ở bên kia, đầu cúi thấp xuống, không chút kiêng kỵ mà ngắm nàng.

Bản thân là đại nha hoàn của Lãnh Mai Các, nên nàng không cần làm những công việc nặng, khiến tiểu cô nương có thể nuôi dưỡng được da thịt non mềm, vô cùng mịn màng.

Bùi Cảnh Hàn hài lòng nở nụ cười. Tổ Nguyệt xinh đẹp, nhưng nét đẹp chủ yếu là do ánh mắt hồ ly câu dẫn người, còn những chỗ khác thì cũng bình thường. Ngưng Hương thì ngược lại, không có chỗ nào có thể chê được. Đôi môi căng mọng quyến rũ, nhiều lần hấn không nhịn được muốn ôm nàng hung hăng hôn xuống, trời sinh nàng lại đôi mắt hạnh trong veo tinh khiết, sạch sẽ như một đóa búp, cho dù hấn có nhiều ngọn lửa muốn bùng cháy hơn nữa, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt trong veo giống như dòng suối của nàng, cũng sẽ dập tắt được ngọn lửa ấy.

Hấn là thế tử của Hầu phủ, là công tử tôn quý nhất của Thái An phủ, nữ nhân đối với hấn mà nói kêu là tới đuổi là đi, nhưng nếu đã nuôi trong nhà thì cũng sẽ có chút tình cảm, giống như hai người bên cạnh này, Bùi Cảnh Hàn không muốn ép buộc, hấn muốn đối với các nàng thật tốt, đến khi hấn có thể thấy ở trong mắt các nàng tràn đầy ái mộ với hấn, lúc ấy mới có thể yêu thương các nàng.

Thế nhưng cũng không thể vì chuyện này mà bỏ qua việc hấn muốn trộm hương.

Ánh mắt nhìn vào đôi môi đỏ mọng như anh đào của nàng, yết hầu Bùi Cảnh Hàn chuyển động, từ từ cúi xuống.

Khoảng cách đôi môi hắn gần áp xuống, hơi thở ấm áp phả vào khuôn mặt nàng.

Ngưng Hương không biết hắn đang muốn làm gì, chỉ cảm giác hơi thở của hắn càng ngày càng gần, sắp thấy hắn hôn gần tới, nàng luống cuống, cái khó ló cái khôn, đầu khẽ quay sang một bên, nhíu mày kêu nước.

Bùi Cảnh Hàn dừng lại, thấy nàng giống như muốn tỉnh lại, kịp thời lui về phía sau.

"Tổ Nguyệt, nước..." Ngưng Hương lại cúi đầu gọi, từ từ mở mắt ra, liền thấy Bùi Cảnh Hàn đi về phía trước bàn. Trên mặt đang đặt ấm trà, đoán được hắn muốn làm gì, Ngưng Hương vội vã ngồi dậy, "Thế tử sao lại đến đây? Không khí trong phòng toàn mùi bệnh, thế tử đi nhanh đi, em tự mình lấy được rồi."

Tay cầm chiếc áo khoác ở bên cạnh định mặc vào.

"Em cứ nằm đi." Bùi Cảnh Hàn nghe thấy động tĩnh, lập tức để ấm trà xuống, hai ba bước đã đi tới trước giường, cầm lấy y phục trong tay Ngưng Hương vứt sang một bên, lại không để cho nàng cự tuyệt ần tiều cô nương vào lại trong chăn, một bên giúp nàng che kín mền lại, một bên uy nghiêm nói cho nàng, "Lang trung nói trước khi bình phục, không được để cho em tự tiện xuống giường."

Vừa gặp chuyện xúi quẩy, ngay lúc kinh nguyệt lại đến, Lý lang trung đã nói, nếu như điều dưỡng thân thể không tốt có thể sẽ ảnh hưởng đến khả năng sinh con. Bùi Cảnh Hàn sao có thể cam lòng để cho nàng không thể sinh con, nàng đẹp như vậy, hắn lại muốn tương lai nàng có thể sinh cho hắn một nữ nhi thật xinh đẹp giống nàng. Con trai trưởng hay thứ càng nhiều càng tốt, con gái thì không phân biệt đích nữ hay thứ nữ, chỉ cần biết làm nũng là được.

Hai vai bị hắn đè lại, Ngưng Hương chỉ có thể nằm xuống, một lần nữa nhìn thấy khuôn mặt bá đạo lạnh lùng của Bùi Cảnh Hàn, Ngưng Hương chợt cảm thấy dường như đã trải qua mấy đời.

Quả thực đã trải qua một đời rồi.

Ký ức cuối cùng của kiếp trước đối với hắn, là ở trên giường của hắn, lúc ấy chỉ một bước nữa là coi như xong, cũng may bị Thẩm Du Du gõ cửa cắt ngang. Nàng trong lúc tuyệt vọng lại sinh ra hy vọng, Bùi Cảnh Hàn khó khăn lắm mới dừng lại, trên trán toàn là mồ hôi, gất gao nhìn nàng chăm chăm, giống như không muốn quan tâm chuyện gì nữa, mãi cho đến khi Thẩm Du Du nhắc tới đứa con trong bụng, Bùi Cảnh Hàn mới hung hăng bước xuống giường, mặc quần áo rồi đi, trước khi đi, hắn quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt hung ác như sói.

Đêm đó hắn nghỉ ở phòng của Thẩm Du Du, ngày hôm sau trực tiếp xuất phát từ chính phòng, sau đó nàng cùng Tổ Nguyệt bị đem bán, không còn gặp lại hắn, cũng không nghe nói bất cứ tin tức gì về hắn.

Lần này gặp lại, đối mặt với ánh mắt ôn nhu của người nam nhân này, Ngưng Hương đột nhiên nghĩ đến vấn đề Tổ Nguyệt đã từng hỏi nàng.

Tổ Nguyệt muốn nàng đoán thử, sau khi Bùi Cảnh Hàn từ chiến trường trở về phát hiện các nàng đã bị Thẩm Du Du bán, hắn có tức giận hay không.

Không đợi nàng trả lời, Tổ Nguyệt lại đùa cợt nói, Bùi Cảnh Hàn sẽ tức giận, nhưng tức giận cùng lắm chỉ là mấy ngày, cuối cùng vẫn sẽ hòa thuận với Thẩm Du Du, bởi vì Thẩm Du Du là biểu muội của hắn, là thế tử do hắn dùng kiểu lớn tám người khiêng cưới hỏi đàng hoàng, mà các nàng, chỉ là hai nha hoàn dung mạo xinh đẹp, không có, mua thêm là được.

Ngưng Hương không phản bác.

Bùi Cảnh Hàn xác thực chính là người như vậy.

Kỳ thật bình tĩnh suy nghĩ, Bùi Cảnh Hàn đối với nàng và Tổ Nguyệt rất tốt, chưa bao giờ đánh chửi, còn hết lòng quan tâm, nhưng dù có tốt hơn đi chăng nữa, thì trong mắt hắn các nàng cũng chỉ là hai nha hoàn xinh đẹp để cho hắn hưởng lạc, hắn không chịu buông tha các nàng, là do hắn xem các nàng là đồ vật của hắn, chứ không phải xuất phát từ tình cảm.

Kiếp trước Ngưng Hương chỉ vì không thích hắn nên mới muốn chuộc thân về nhà, kiếp này lại có thêm lý do để rời phủ, chính là nàng không muốn bị Thẩm Du Du bán đi.

Tư thế như vậy, Bùi Cảnh Hàn tưởng rằng tiểu nha hoàn sẽ thẹn thùng trốn tránh, không ngờ nàng chỉ ngo ngoáy, dùng ánh mắt xa lạ nhìn hắn. Hắn không hiểu tại sao, thấy nàng nhìn như vậy, đáy lòng Bùi Cảnh Hàn đột nhiên sinh ra một chút áy náy, giống như hắn đã từng phụ lòng của nàng. Nhưng đến khi nhìn lại lần nữa, trong mắt nàng cũng không có oán trách.

"Vì sao lại nhìn ta như vậy?"

Dứt bỏ cảm giác quái dị, Bùi Cảnh Hàn thấp giọng dò hỏi, rút tay đang đặt trên vai nàng ra.

Ngưng Hương lắc lắc đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ: "Sắc trời không còn sớm, thế tử nhanh đi dùng cơm, em có thể tự chăm sóc bản thân."

Hắn không muốn các nàng tự xưng là nô tỳ, hô một cái liền trừ tiền lương hàng tháng một lần, Ngưng Hương từng vô tình hô một lần, liền bị trừ mười đồng, hiện tại nàng muốn tích góp tiền chuộc thân, cho dù muốn giữ khoảng cách, cũng không thể để bị trừ lương tháng được.

"Ta rót nước cho em, thấy em uống xong sẽ đi." Bùi Cảnh Hàn cũng không kiên trì nữa, đi tới rót trà cho nàng.

Ngưng Hương cam chịu, rũ lông mi không nhìn hắn nữa.

Bùi Cảnh Hàn bưng chén trà đi đến, thấy bộ dáng nàng giống như bị uy khuất, trong lòng khẽ động. Trong lúc nàng uống trà, hắn ngồi xuống giải thích: "Cảnh Nhuận ngang ngược, ta đã phạt hắn, lần sau các em cũng đừng thành thực như vậy, nếu hắn còn dám cố tình gây sự, các ngươi không cần nghe hắn, mọi việc đều có ta thay các ngươi làm chủ."

Cảnh Nhuận là tên Nhị công tử của Hầu phủ.

Ngưng Hương cầm chén trà gật gật đầu, "Thế tử yên tâm, chúng em đã nhớ."

Bùi Cảnh Hàn biết rõ nàng không phải là người hẹp hòi, cười cười, "Muốn uống nữa không?"

Ngưng Hương nhìn ly trà trong tay, sợ bị hắn phát hiện nàng giả bộ khát nước, liền uống hai ngụm, để chén trà xuống, để lộ ra đôi môi đỏ mọng bị nước trà thấm qua làm ướt át. Bùi Cảnh Hàn đưa mắt nhìn chằm chằm, nghĩ nàng vẫn đang bệnh, nên không trì hoãn nữa, lúc tiếp nhận chén trà, ngón tay cố ý đụng phải tay nàng.

Ngưng Hương nãy giờ ở trong chấn, bàn tay nhỏ bé hết sức nóng hổi, so với tay hắn đang lạnh như băng. Lạnh nóng chạm nhau, Ngưng Hương căng thẳng rút tay lại, đầu cúi thấp hơn, tóc trên bờ vai rơi xuống hai bên, mi hoặc mê người.

Bùi Cảnh Hàn cuối cùng chỉ nhìn thoáng qua, đứng dậy rồi đi.

Ngưng Hương như trút được gánh nặng.

Ước chừng hai khắc sau, Tô Nguyệt trở lại, bưng theo khay thức ăn, đem để trên bàn cười nói: "Thế tử bảo phòng bếp để hầm cách thủy bò câu non cho muối bôi bỏ thân thể, ta cũng được thơm lây, ngửi thôi đã thấy ngon miệng rồi."

Ngưng Hương khoác thêm áo, quán thêm chén ngồi xuống bàn, liền thấy trên mặt bàn ngoài món bò câu non hầm cách thủy, còn có một món bí đao hầm xương, cũng với cháo táo đỏ nấu như đang bốc hương thơm nghi ngút.

Bữa cơm chiều như vậy, người bình thường sao có thể ăn nổi, các nàng làm nha hoàn cho Bùi Cảnh Hàn, thức ăn sinh hoạt hàng ngày cũng có thể cùng so với thiên kim nhà bậc trung.

"Thấy muối bệnh không có sức như vậy, để ta bón cho muối." Tô Nguyệt thuận thực dùng chiếc đũa gấp thịt bò câu non đã được hầm cách thủy, gấp một miếng lớn bỏ vào trong chén Ngưng Hương, lại múc cho nàng mức hai muỗng canh.

Ngưng Hương ảm áp trong lòng, xuyên qua hơi nước mờ mờ nhìn Tô Nguyệt ngồi đối diện, "Tỷ đối với ta thật tốt."

"Sao lại đột nhiên nói như vậy?" Tô Nguyệt trách nàng một tiếng, giục nàng uống một ngụm canh.

Ngưng Hương cười với nàng, nâng chén canh nhẹ nhàng thổi qua, nếm một ngụm nhỏ, có chút nóng, nhưng rất ngon.

Bên ngoài bông tuyết rơi xuống càng lúc càng dày, bên trong hai người cười cười nói nói dùng cơm.

Bình thường hai người thay phiên gác đêm cho Bùi Cảnh Hàn, hiện tại Ngưng Hương bị bệnh, nên Tô Nguyệt phải đi thay.

"Thế tử nói không vội, kêu ta chăm sóc muối trước." Lau dọn bàn ăn xong, Tô Nguyệt bưng chậu nước đi đến, thả xuống trên ghế gỗ trước giường, nhìn Ngưng Hương nói: "Muối thử xem nước nóng vừa chưa."

Lại được nàng chăm sóc như vậy, Ngưng Hương cũng không khách khí, cuộn ống quần lên bỏ chân trái vào trong chậu, ngẩng đầu nhìn Tô Nguyệt cười, "Vừa vặn rồi."

Trong lòng lại nghĩ, nàng chẳng những muốn bảo vệ bản thân, cũng muốn bảo vệ Tô Nguyệt không bị làm nhục nữa.

Trong lúc nàng rửa chân, Tô Nguyệt ở bên cạnh chăm sóc nàng, nhìn chằm chằm đôi chân trắng nõn sạch sẽ trong nước, đáy lòng hâm mộ nói: "Chân Ngưng Hương thật đẹp, nhỏ nhắn đáng yêu, chân ta rất lớn, mang giày thêu rất khó coi."

Thân thể Ngưng Hương cứng đờ.

Bùi Cảnh Hàn cũng từng khen ngợi chân nàng đẹp mắt, có lần hắn ở Trần Bảo hiền làm một đôi giày thêu đính đá cho nàng, làm cho nàng thử xem trước. Ngưng Hương biết rõ đó là vật để đưa cho Thẩm Du Du vừa vào cửa, nói sao cũng không chịu mang, bị Bùi Cảnh Hàn ấn ở trên ghế, tự tay cởi giày cho nàng...

Trong hồi ức bàn tay nam nhân nóng hừng hực, như có như không chạm vào lòng bàn chân của nàng, giống như bị rắn quấn lấy.

Nhìn lại đôi chân trong nước, Ngưng Hương dùng sức chà xát hai phía.

Rửa chân xong, Tổ Nguyệt dẫn dò nằng ban đêm che kín chắn mền một chút, lúc này mới thổi tắt đèn, bụng nước rửa chân ra ngoài. Sau khi đóng cửa phòng, Tổ Nguyệt bước nhanh đi lấy thêm nước nóng, bụng một chậu nước nóng khác đi hầu hạ Bùi Cảnh Hàn.

"Ngưng Hương đã ngủ chưa?" Bùi Cảnh Hàn ngồi ở trên giường, nhìn nha hoàn ngồi xổm phía dưới đang nghiêm túc rửa chân cho hắn.

Tổ Nguyệt gạt đầu, "Vừa mới ngủ."

"Thân thể nằng ấy yếu ớt, hai ngày nay em sẽ vất vả một chút, tận tâm chăm sóc nằng ấy, xong việc sẽ có thưởng." Thanh âm của Bùi Cảnh Hàn ôn nhu vài phần, đều là nha hoàn, không thể được cái này mất cái khác, để Tổ Nguyệt cho là hắn coi trọng Ngưng Hương.

Tổ Nguyệt cười cười, mi mắt rũ xuống, "Thế tử không cần phải thưởng, em với Ngưng Hương cùng nhau vào phủ, tình như tỷ muội, chăm sóc nằng ấy là điều tất nhiên."

Bùi Cảnh Hàn ừ một tiếng, cảm quyền sách ở bên cạnh, không nói thêm gì nữa.

Lật hai trang, ý thức được có điểm gì là lạ, lần nữa nhìn về phía Tổ Nguyệt, "Hôm nay sao lại ít nói vậy?"

Ngưng Hương thích yên tĩnh, hắn không hỏi thì nằng chính là cái hũ nút, Tổ Nguyệt lại hoạt bát hơn, căn bản không cần hắn chủ động hỏi.

Tổ Nguyệt động tác ngưng lại, mắt nhìn quyền sách trong tay nam, mềm giọng nói: "Thế tử đang đọc sách, em sợ quấy rầy ngài."

Bùi Cảnh Hàn trầm mặc.

Hắn chưa bao giờ cảm thấy nằng nói chuyện là quấy rầy.

Bất quá hắn cũng không nói ra, thấy nằng chuyên tâm rửa chân, ánh mắt hắn lại trở về trên trang sách.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Sau một đêm đồ mờ mờ, buổi sáng sau khi tỉnh lại, tinh thần của Ngưng Hương đã tốt hơn, nhưng vừa mới bước xuống đất hơi có chút choáng váng, sau khi đi vài bước mới ổn định lại.

Bùi Cảnh Hàn buổi sáng không có việc gì, sau khi dùng điểm tâm xong thì cùng Tổ Nguyệt ghé qua thăm nằng, thấy nằng đứng lên liền cau mày nói: "Nằm xuống đi."

Ngày mai chính là ngày nghỉ hàng tháng, Ngưng Hương sợ hắn muốn nằng tiếp tục nghỉ ngơi, nóng lòng giải thích: "Thế tử, em đã ổn lắm rồi..."

Có lẽ chính vì linh hồn bên trong đã đổi, lần này nằng tỉnh sớm hơn, hành động cũng thấp phần lưu loát.

Bùi Cảnh Hàn thấy khí sắc nằng xác thực đã khôi phục được bảy tám phần, một đôi mắt hạnh ngập nước khẩn cầu nhìn hắn, tâm hắn liền mềm nhũn, nói với Tổ Nguyệt: "Phải người đi mời Lý lang trung đến đây."

Tổ Nguyệt cười nhìn Ngưng Hương một cái, nhẹ nhàng bước chân đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Ngưng Hương cung kính đứng ở một bên, đôi mắt tập trung nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Tuyết đã ngừng rơi, trên mặt đất đã phủ thêm một lớp tuyết dày bằng một đốt tay, trước khi dùng điểm tâm nằng đã quét được một đi lối nhỏ, đồ không ít mờ mờ. Cây mai ở góc tường đã kết nụ hoa, phấn hoa từng chuỗi bám đầy vào cành cây, tràn đầy sức sống giữa trời đất đầy tuyết trắng.

"Ngày mai em muốn về nhà sao?" Thấy tiểu nha hoàn không nói lời nào, Bùi Cảnh Hàn đi tới trước cửa, chủ động hỏi nằng.

Ngưng Hương gạt đầu, "Lúc tết em đã hứa với A Mộc, sẽ mang hạt dẻ rang đường về cho hắn."

Nhắc tới đệ đệ, trong mắt nằng hiện lên sự nhớ nhung, giọng nói cũng dịu dàng hơn.

Bùi Cảnh Hàn cũng có đệ đệ, còn nhỏ hơn hắn mười mấy tuổi, mà cỡ đệ đệ mười tuổi càng nhỏ lại càng được người lớn yêu thương. Đáy lòng của hắn đột nhiên xúc động, Bùi Cảnh Hàn quay đầu lại hỏi: "Ta nhớ A Mộc nhà em năm nay vừa tròn năm tuổi đúng không? Cũng thật khéo, hôm trước ta có mua tượng đồ chơi được khắc bằng gỗ cho Cảnh Nhuận, nhưng hắn không thích nên đã trả lại cho ta. Ta có giữ cũng không làm gì, em mang về cho A Mộc chơi đi."

Phụ mẫu của nàng đều đã mất, chỉ còn lại người đệ đệ này cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau, A Mộc chính là cuộc sống của nàng, hấn sẵn lòng quan tâm chăm sóc đứa em này.

Ngưng Hương không muốn như vậy. Lương tháng là do nàng làm ra, thức ăn phong phú thì các đại nha hoàn trong Lãnh Mai Các cũng đều có, nhưng phần thưởng này chỉ dành cho mình nàng, nếu nhận một phần, thì lại nợ hấn một phần.

"Thế từ giữ lại đi, nếu lỡ ngày nào đó Nhị công tử muốn lấy lại thì phải làm sao?" Ngưng Hương nhìn vạt áo màu xanh của Bùi Cảnh Hàn, uyển chuyển cự tuyệt.

Bùi Cảnh Hàn nhẹ giọng cười, "Đó là quà ta tặng cho A Mộc, em cứ mang về đi, nếu hấn không thích thì trả lại cũng được."

Thấy nam nhân này có vẻ mất hứng, Ngưng Hương cũng không có dừng khí cùng hấn gây mâu thuẫn, liền cúi đầu cam chịu.

Cảm thấy Lý lang trung sắp đến, Bùi Cảnh Hàn nhìn nàng vẫn đang ngây ngốc đứng đó, hấn tự mình đi tới thượng phòng, gọi gã sai vặt Trường Thuận tới phân phó: "Đi tới cửa hàng bán tượng gỗ ở phía đông, nói chường quý chọn ra một cái tượng gỗ dành cho tiểu hài tử năm tuổi thích chơi."

Trường Thuận có chút khó hiểu, bên trong Hầu phủ có đứa trẻ nào năm tuổi sao, nhưng nhìn thấy chủ nhân đã xoay người vào trong, hấn tự ngoan ngoãn đi làm việc.

Hấn vừa đi về phía đông, bên này Lý lang trung cũng đã tới, đi thẳng đến Lãnh Mai Các.

Bùi Cảnh Hàn suy nghĩ một chút, không muốn gây sức ép với Ngưng Hương nữa, liền đi theo Lý lang trung qua phòng bên.

Sau khi nhìn, nghe, hỏi, sờ, Lý lang trung cười nói: "Hôm nay chỉ cần dùng thêm một thang thuốc, đừng để lại bị cảm lạnh thì sẽ không có gì đáng ngại."

Ngưng Hương lộ ra vẻ mặt vui mừng, mong đợi nhìn về phía Bùi Cảnh Hàn.

Bùi Cảnh Hàn bật cười, thấy Lý lang trung đã đi rồi, liền nói với Ngưng Hương: "Đã vậy hôm nay em cứ nghỉ ngơi cho thật tốt, nếu nghỉ ngơi không tốt thì phải tiếp tục tĩnh dưỡng."

Ngưng Hương vội vàng vâng dạ.

Đang lúc nói chuyện, một tiểu nha hoàn đi tới trước cửa nhìn vào bên trong, nói với Bùi Cảnh Hàn: "Thế tử, lão phu nhân mời ngài qua gặp."

Thấy tổ mẫu tìm hấn, Bùi Cảnh Hàn lập tức đi tới Vinh An đường của lão phu nhân.

Bên trong Vinh An đường, lão phu nhân cùng Hầu phu nhân Đỗ thị đang chờ ở đây, Nhị công tử Bùi Cảnh Nhuận tám tuổi thì đang ngồi bên cạnh lão phu nhân, đứa bé miệng mồm khéo léo, liền tiếp nịnh nọt làm cho lão phu nhân mặt mày hớn hờ, vui mừng không ngớt.

Đỗ thị đã gần bốn mươi tuổi, bình thường sống an nhàn sung sướng, bảo dưỡng nhan sắc tốt, nên thoạt nhìn cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, dáng vẻ thướt tha thùy mị. Tuy dung mạo không tính là quá xinh đẹp, nhưng nét mặt bà bình thân, khiến cho người khác có cảm giác yên tĩnh như hoa lan, khẽ mỉm cười nhìn hai bà cháu bên cạnh, ung dung đoan trang.

"Tổ mẫu, mẫu thân." Bùi Cảnh Hàn bước vào phòng sười, hành lễ với các trưởng bối, đi đến phía dưới chỗ Đỗ thị ngồi xuống. Thấy đệ đệ đang dựa vào trong ngực lão thái thái, Bùi Cảnh Hàn nhũm mày khiển trách: "Sao hôm nay không đi đọc sách?"

Khí độ uy nghiêm, thật sự là huynh trưởng như cha.

Bùi Cảnh Nhuận đang tuổi ham chơi, ý vào có lão phu nhân che chở, cây ngay không sợ chết đứng trả lời: "Tuyệt lớn nên tiên sinh cho đệ nghỉ ba ngày."

"Bài vở đã làm xong chưa?" Bùi Cảnh Hàn tiếp tục hỏi.

Cái đầu nhỏ của Bùi Cảnh Nhuận liền cúi xuống, đôi mắt to vụng trộm hướng về phía bên cạnh, nhìn tổ mẫu xin được giúp đỡ.

Lão phu nhân có chuyện muốn nói cùng cháu trai trưởng, tiểu hài tử không thích hợp để nghe, liền xoa đầu Bùi Cảnh Nhuận, từ ái nói: "Đại ca con nói đúng, Cảnh Nhuận không thể ngày ngày chỉ nghĩ tới vui chơi, nhanh đi làm bài đi, làm xong lại đến chơi với tổ mẫu." Con trai ruột Bùi Chính Sơ của bà đã dốc lòng dạy dỗ con trai trưởng, lại thấy trưởng tôn nguyên ý dạy bảo đệ đệ, bà là tổ mẫu đương nhiên phải phối hợp.

Thấy tổ mẫu thiên vị ca ca hấn như vậy, Bùi Cảnh Nhuận khó chịu gật đầu, cúi đầu ừ ừ đi ra.

Lão phu nhân lúc này mới hỏi trưởng tôn: "Nghe nói mới sáng sớm cháu đã đi mời Lý lang trung, có phải là mời cho nha hoàn Ngưng Hương kia không?"

Bùi Cảnh Hàn thân nhiên nói: "Dạ, Cảnh Nhuận quấy phá làm Ngưng Hương thiếu chút nữa mất nửa cái mạng, nhưng may mắn nàng đã gắng gượng được."

Lão phu nhân thiên vị cháu trai, nhưng cũng là người biết rõ đạo lý, không hề trách móc Ngưng Hương thất lễ, chỉ là lời nói sâu xa khuyên nhủ: "Ta biết cháu sùng ái các nàng ấy, nhưng dù sao cũng chỉ là nha hoàn, không thể quá mức được, nếu để truyền ra ngoài, ai còn dám cam tâm tình nguyện gả con gái của họ cho cháu?"

Nam nhân quá sùng ái nha hoàn, về sau sẽ dễ dàng thiên vị tiểu thiếp, nhi tử Bùi Chính không phải là ví dụ đó sao?

Lão phu nhân liếc mắt nhìn con dâu, thấy vẻ mặt của Đỗ thị bình tĩnh, trong lòng bà liền thở dài. Con dâu thật tốt, có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, hiếu thuận với cha mẹ chồng, thật không hiểu Liễu di nương có gì tốt, khiến con trai bà có thể lạnh nhạt với thê tử đã cưới hỏi đàng hoàng như vậy.

Bùi Cảnh Hàn hiểu ý của lão phu nhân, nghiêm mặt nói: "Tổ mẫu yên tâm, Cảnh Hàn biết rõ đúng mực."

Sùng ái là sùng ái, nhưng hắn sẽ không học theo phụ thân, rối loạn quy tắc giữa thê và thiếp thất.

~

Lúc này bên trong Lãnh Mai Các, Ngưng Hương đưa Lý ma ma vào trong Nhĩ phòng.

Lý ma ma năm nay bốn mươi lăm tuổi, làm việc ở phòng bếp của Đỗ thị, là một lão nhân ở trong phủ. Ngưng Hương có lần trên đường về nhà ngẫu nhiên gặp Lý ma ma, mới biết Lý ma ma ở tại thôn nam của trấn trên, nếu hai người về nhà có thể đồng hành hơn hai mươi dặm, nên mỗi lần được nghỉ, Lý ma ma đều hẹn nàng cùng nhau về.

"Sao rồi, thân thể cháu đã khá hơn chưa, ngày mai có thể về nhà không?" Lý ma ma đau lòng nhìn Ngưng Hương. Tiểu cô nương này đơn thuần chất phác lại thiện lương, lại không cha không mẹ, rất đáng thương, ở chung ba năm, Lý ma ma đã xem Ngưng Hương là cháu gái ruột, Ngưng Hương, Tổ Nguyệt nhanh như vậy có thể lên tới chức đại nha hoàn, đều là do được Lý ma ma chỉ điểm.

"Cháu đã khá hơn nhiều rồi." Ngưng Hương rót trà đưa cho Lý ma ma, cười nói ngồi xuống bên cạnh.

Lý ma ma mới từ bên ngoài vào, bàn tay có chút lạnh, nâng chén trà sưởi ấm tay, sau đó từ trong tay áo lấy ra một nắm táo đỏ, cười nói: "Cho cháu ăn nè, nguyệt sự đã hết chưa? Cô nương gia nên ăn nhiều táo một chút, rất tốt cho thân thể."

Ngưng Hương bắt đầu đi nhận lấy, "Đề người lại tốn kém..."

"Tốn kém cái gì, " Lý ma ma nhìn ra ngoài cửa, nhỏ giọng nói: "Trong phòng bếp có rất nhiều, mỗi ngày ta đều lấy hai trái ăn, sẽ không bị phát hiện đâu."

Lão nhân gia cười đến mặt đầy nếp nhăn, Ngưng Hương kim lòng không được cũng cười, đem đề táo tạm thời trên bàn, nghĩ thầm trong chốc lát đưa cho Tổ Nguyệt hai trái, còn dư thì mang về nhà cho đệ đệ muội muội ăn, táo đỏ to như vậy, ở trong thôn rất hiếm có.

"Đừng chỉ nghĩ đến A Mộc, cháu cũng phải ăn đi." Lý ma ma uống một ngụm trà sau đó liền rời đi, "Ngày mai chúng ta gặp nhau ở cửa."

Ngưng Hương tiễn lão nhân gia đến khi ra khỏi Lãnh Mai Các.

Quay lại vào trong nhà, nàng đếm lại số táo đỏ trên bàn, tổng cộng có bảy quả, Ngưng Hương để ra ba quả, còn dư bốn quả gói kỹ lại, đệ đệ cùng muội muội mỗi người hai quả.

Sau khi gói kỹ táo xong, Ngưng Hương lấy tiền lẻ trong hộp ra.

Từ khi vào phủ, lương tháng của nàng từ hai đồng đã tăng lên năm đồng, bây giờ tổng cộng đã được một lượng rồi, cộng thêm ngày lễ ngày tết được thưởng, kỳ thật đã tích cóp không ít, chỉ là phải tốn một khoản để trả nợ, lại thêm đệ đệ đột nhiên ngã bệnh phải trả tiền khám, mỗi tháng còn đưa cho Đại bá một ít, dù sao nhà bọn họ cũng không giàu có, lại phải nuôi đệ đệ rất cực khổ. Ngưng Hương hiện có ở trong tay tổng cộng mười lượng bạc, ngoài ra còn có thêm một trăm đồng.

Đây là của cải của nàng trong ba năm để dành được.

Ngày mai có thể sẽ nhận được thêm một lượng bạc tiền tiêu vặt của tháng giêng nữa.

Ngưng Hương đếm đếm, lấy ra hai bạc vụn cùng một ít xu tiền đồng, số còn dư để lại tiếp tục tích góp.

Chạng vạng tối Tổ Nguyệt bụng com tới, Ngưng Hương cười mời nàng ăn táo đỏ.

Tổ Nguyệt biết là của Lý ma ma đưa, cũng không khách sáo, sau khi ăn xong vừa thu dọn bàn vừa nói với nàng: "Vừa rồi ta cùng với thê tử đã nói chuyện, ta không có người thân, nên có ngày nghỉ cũng không cần dùng đến, ta liền đem ngày nghỉ của ta cho muội, về sau muội có thể ngủ ở nhà một đêm"

Nhà của Ngưng Hương cách phủ bốn mươi dặm, nếu sáng sớm nàng khởi hành, khi về đến nơi cũng đã đến bữa cơm trưa trong nhà, nghỉ ngơi một lát thì phải trở về.

Ngưng Hương kinh ngạc nhìn về phía Tổ Nguyệt. Tổ Nguyệt là cô nhi, nhưng nàng thích ra ngoài đi chơi, cuối tháng sẽ cùng với các nha hoàn không có nhà khác đi dạo trên phố, mua chút đồ dành cho các cô nương, hoặc chỉ là đi xem náo nhiệt. Đồi trước lúc hai người quan hệ còn tốt cũng không thấy Tổ Nguyệt đề nghị như vậy, lần này sao lại...

"Vui mừng tới phát ngốc rồi à?" Tổ Nguyệt cười chọc tay trên trán nàng, lại nhìn bàn ăn nói: "Còn lại muội dọn dẹp đi, ta đi hầu hạ thê tử."

"Đội đã..." Ngưng Hương hai ba bước đuổi theo, nhưng Tổ Nguyệt lại đi quá nhanh, cứ như vậy không có cơ hội để nàng tiếp tục hỏi.

Ngưng Hương nghĩ không ra nguyên nhân của sự biến hóa này của Tổ Nguyệt, hôm sau lúc sáng sớm lập tức đi hỏi Tổ Nguyệt. Tổ Nguyệt đang bụng nước đi tới phòng bên cạnh bắt đầu nói: "Có ai như muối không, chiếm được tiện nghi lại còn nhất định phải đào bới gốc rễ, muốn chọc phiền để bức ta thu hồi lời nói lúc trước để muối hết cao hứng luôn đúng không? Được rồi, đi vào đi."

Nói xong hát cảm về phía thượng phòng.

Hầu hạ Bùi Cảnh Hàn quan trọng hơn, Ngưng Hương tạm thời im miệng, đi theo Tổ Nguyệt cùng nhau vào phòng. Hôm nay nàng chạy tới thành Bắc thuê được xe lừa, còn mua được hạt dẻ rang đường cho đệ đệ, cho nên không dùng điểm tâm trong phủ, đến đây để từ biệt Bùi Cảnh Hàn.

"Nếu như Tổ Nguyệt đem ngày nghỉ của nàng cho em, em cứ an tâm mà ngủ ở nhà một đêm, ngày mai trước khi mặt trời lặn trở về là được." Bùi Cảnh Hàn một bên cuốn ống tay áo một bên nhìn Ngưng Hương nói, nói xong chỉ chỉ trên bàn, "Đó là tượng gỗ mà Nhị công tử không cần, nhớ mang về đi."

Ngưng Hương nghiêng đầu, nhìn thấy tượng gỗ Võ Tông đánh hổ bằng gỗ lê màu nâu trên bàn, trông rất sống động.

Quay đầu nhìn thấy ánh mắt trên gheo của Bùi Cảnh Hàn, biết rõ lẽ vật này không thể không nhận, Ngưng Hương mím môi, cất kỹ tượng gỗ sau đó tạ ơn liền rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Edit: Hà

Nắng sớm mờ mờ, ở trước cửa bên phía đông của phủ Trần Viễn Hầu, Lý ma ma toàn thân mặc áo bông bằng vải mịn, tinh thần vô cùng phấn chấn vừa cùng ma ma giữ cửa trò chuyện, vừa đứng đây đợi Ngưng Hương, ngẫu nhiên có vài hạ nhân khác ra ngoài phủ đều lên tiếng chào hỏi, hầu như ai bà cũng có thể gọi tên đáp lời, nhân duyên vô cùng tốt.

"Đến đây!" Ma ma giữ cửa hí hóp đôi mắt, nhìn tiểu nha hoàn đang ở bên kia đi tới, thật lòng khen ngợi: "Ngưng Hương lớn lên quả thật thanh tú xinh đẹp, nếu muốn so sánh, thì Hầu phủ chúng ta có mỗi một cũng tìm không ra người đẹp hơn Ngưng Hương." Về đẹp như thế này, tương lai muốn trở thành di nương không hề khó, tựa như Liễu di nương kia, không những bản thân sống tốt mà còn có thể giúp đỡ gia đình.

Lý ma ma không biết suy nghĩ của đối phương, chỉ thích nghe người khác khen Ngưng Hương xinh đẹp, liền gật đầu với Vinh Yên, tươi cười nhìn Ngưng Hương đi lại gần.

Thân là đại nha hoàn của Lãnh Mai Các, nên Ngưng Hương được mặc xiêm y bằng tơ lụa, tuy nhiên ở trong Hầu phủ lại không có gì nổi bật, nhưng đi ra ngoài nếu trộn lẫn trong đám dân chúng áo vải trên đường nhất định sẽ khiến người khác chú ý. Ngưng Hương không thích bị mọi người nhìn chăm chăm như đang thưởng thức vật quý hiếm, bởi vậy nên mỗi lần về nhà nàng sẽ mặc áo vải.

Hôm nay nàng mặc một chiếc áo màu quả hạnh, mái tóc đen như mực được búi thành ha búi dùng dây vải màu hồng quấn lại, toàn thân lại không mang đồ trang sức, ngoại trừ khuôn mặt non nê xinh đẹp, nhìn cách ăn mặc thì giống như các cô nương bình thường khác trong thôn.

Bùi Cảnh Hàn không thể nhìn nổi cách ăn mặc của nàng như vậy, nhưng nghĩ lại trên đường trở về, nếu nàng ăn mặc không nổi bật như vậy lại càng an toàn, cho nên đành nhìn xuống không để ý nữa. Đúng là người đẹp mặc gì cũng đẹp, một tiểu cô nương mười bốn tuổi có khuôn mặt trắng mịn hồng hào, mặt hạnh khi cười utor ắt xinh đẹp, mọi người chỉ lo nhìn khuôn mặt của nàng, còn ai quan tâm nàng đang mặc gì?

"Lại để cho ma ma đợi lâu." Đi đến bên cạnh Lý ma ma, Ngưng Hương hết sức thẹn thùng nói.

"Là do ma ma lớn tuổi, ngủ không được nên dậy sớm thôi." Lý ma ma cười giải thích, quay sang nhìn ma ma giữ cửa chào tạm biệt, dẫn Ngưng Hương đi ra ngoài. Đi ra khỏi cửa chừng mười bước, Lý ma ma ân cần hỏi Ngưng Hương, "Đã ăn điểm tâm chưa?"

Ngưng Hương lắc đầu, không để ý nói: "Cháu không thấy đói, để buổi trưa về nhà rồi ăn cũng được."

"Sao được, nếu đang đi mà đói bụng thì phải làm sao? Đã lớn như vậy sao còn không biết quý trọng thân thể." Lý ma ma bắt mắt trừng mắt nhìn nàng, cầm bao giấy dầu này giờ vẫn mang theo bên mình đưa cho nàng, yêu thương nói: "Biết cháu sẽ chưa ăn, nào cầm lấy, đây là ma ma đặc biệt lấy cho cháu, vẫn còn nóng, mau mau ăn đi."

Bà mở giấy dầu ra, bên trong là hai cái bánh bao, tỏa ra hơi nóng ấm áp. Ngưng Hương theo bản năng từ chối, Lý ma ma không nói lời nào chỉ đem bánh bao nhét vào trong tay nàng, tiện tay cầm bao quần áo trên vai của Ngưng Hương kéo xuống, "Cháu cứ ăn đi, để ta cầm giúp cháu."

Được lão nhân gia chăm sóc chu đáo, trong lòng Ngưng Hương cảm thấy ấm áp như chiếc bánh bao được giấy dầu bọc lại trong tay.

Bánh bao nhân thịt và cải trắng, to như quả đu đủ của nam nhân, mùi thơm bay vào mũi, Ngưng Hương lặng lẽ nuốt nước miếng, hỏi Lý ma ma trước, "Ma ma đã ăn chưa? Cháu ăn không hết, chúng ta mỗi người một cái nha?"

"Sáng sớm đã ăn rồi, còn uống thêm một bát cháo nữa." Lý ma ma từ chối, "Cháu cứ ăn đi, ăn không hết mang về nhà cho A Mộc."

"A Mộc nhất định sẽ rất thích." Biết rõ gia cảnh Lý gia cũng không kém, bình thường cũng hay ăn loại bột trắng như vậy, Ngưng Hương không khách sáo nữa, tự mình ăn một cái, còn một cái thì bọc trở lại, sau đó lấy lại bao đồ Lý ma ma đang cầm giúp.

Hôm qua hai người đã nhất trí về lộ trình, Ngưng Hương muốn đi mua hạt dẻ rang đường, Lý ma ma cũng muốn mua cho cháu trai của bà hình nhân làm bằng đường mà hẳn thích ăn nhất, vừa vận đều bán trên cùng một con phố, nên sau khi rời khỏi Hầu phủ hai người liền đi thẳng đến nơi này.

Hai sạp bán hàng cách nhau không xa, mỗi người đi về một hướng.

Sáng sớm chỉ có hai loại khách đến ăn ở phố bình dân này, loại thứ nhất là đi làm công, trời còn chưa sáng đã khởi hành, qua bên này mua một chén mì vằn thắn sủi sào, ăn thêm hai cái bánh quẩy, cũng không tốn bao nhiêu tiền, ăn xong vội vã đi tìm ông chủ để báo danh. Loại thứ hai là đám dân chúng nhàn rỗi trong nhà có chút tiền, thấy trời lạnh lười nhóm lửa, liến ra ngoài ăn, có người thậm chí còn mang theo con cái, nhai kỹ nuốt chậm, hết sức nhàn nhã.

Hôm trước có bão tuyết lớn, bây giờ tuyết đã từ từ tan ra, bây giờ chính là thời điểm lạnh nhất, khiến các cửa hàng làm ăn tốt hơn.

Ở bên tiệm mì vằn thắn đang có người mẹ dỗ con mình ăn, Ngưng Hương nhìn bé gái đang há mồm chờ mẹ dứt ăn, trong lòng nghĩ tới đệ đệ, nỗi nhớ nhà dâng lên, Ngưng Hương bước chân nhẹ nhàng, đi thẳng đến sạp bán hạt dẻ rang đường.

Chủ quán là một ông cụ tóc hoa râm, tuy cụ đã già, nhưng có trí nhớ cực tốt, đang lật hạt dẻ cho người ta thì thấy nàng bước đến, cười híp mắt hàn huyên: "Ngưng Hương hôm nay lại về nhà sao?"

Ở trước còn bốn năm người đang đứng, Ngưng Hương nhẹ giọng dạ một tiếng, yên lặng đứng ở một bên.

Người phía trước đã mua xong, Ngưng Hương đang muốn mở miệng, chợt có người từ phía sau nàng chạy tới, cuốn theo một con gió, "Cháu mua hai cân."

Bị người khác xen vào, tính tình của Ngưng Hương cho dù tốt hơn nữa cũng không nhịn được nhú mày nhìn sang.

Đó là một nam nhân đáng người cao ngất, so với Bùi Cảnh Hàn cao hơn một chút, mặc một thân áo ngắn vải thô màu xám tro, giống như cây tùng đứng vững trong tuyết, bàn tay to màu lúa mạch lộ ra bên ngoài, các khớp xương rõ ràng. Ngưng Hương ngẩng đầu nhìn lên trên, không ngờ nhìn thấy nửa bên mặt quá mức tuấn tú của nam nhân, màu da đều là màu lúa mạch, hàng mày cao thẳng, cặp môi mỏng. Bởi vì đang đứng bên cạnh hắn, Ngưng Hương chú ý tới lông mi thật dài của hắn đang rũ xuống, còn đẹp mắt hơn cả các cô nương.

Đột nhiên đôi lông mi khẽ động, có lẽ phát hiện nàng đang quan sát, hắn nghiêng đầu quay lại nhìn nàng. Ngưng Hương kịp thời thu hồi ánh mắt nên không đối diện với hắn. Nhưng trong lòng lại có chút buồn bực, ngọc thụ lâm phong khí độ quý giá như Bùi Cảnh Hàn mà nàng còn chưa nhìn mê mẩn như vậy, thế mà bây giờ đang ở trên đường lại đi nhìn chằm chằm một nam nhân xa lạ như vậy.

Càng không có tiền đồ chính là, nàng giống như không để ý chuyện hắn vượt lên trước ...

Ngưng Hương lặng lẽ rút cổ một cái, cặp mắt hạnh lo lắng nhìn ông chủ quán, hy vọng đối phương không phát hiện.

Lục Thành vừa mới quay đầu, còn chưa thấy rõ người đứng bên cạnh là ai, đã bị ông chủ quán gọi lại, giọng nói không vui: "Tiểu huynh đệ đợi lát nữa đi, tiểu cô nương người ta ở chỗ này đứng đã lâu rồi, chúng ta phải chú ý thứ tự đến trước sau đứng không?"

Lục Thành vừa rồi không chú ý, lúc này được ông lão nhắc nhở, lập tức lui về phía sau hai bước, nhường chỗ đang đứng trước quán. Sau khi xếp hàng, hắn mới lần nữa nhìn về phía tiểu cô nương bị hắn vô tình chen ngang.

Nhưng vừa nhìn, trong đầu phẳng phất như rơi vào khoảng không.

Nàng mặc chiếc áo màu quả hạnh, đi về phía trước hai bước, cũng không đứng vào chỗ ban nãy hắn đã đứng. Nàng cúi đầu nhìn hạt dẻ, bởi vì hắn cao, nên thấy được cái gáy trắng nõn của nàng, trắng mịn như vậy, lại dễ dàng hiện ra nốt ruồi đen to bằng hạt vừng gần tai trái. Rõ ràng chỉ là một nốt ruồi đen nho nhỏ, không hiểu sao tim Lục Thành lại đập nhanh như vậy, có chút xúc động muốn cắn một cái lên đó.

Lục Thành lúng túng quay đầu sang một bên.

Đều do tên tiểu tử thái trong nhà, cái gì cũng không thích chơi, không thích cười, chỉ duy nhất thích gặm hắn. Mới chỉ mười tháng, con mắt chẳng biết tại sao lại tinh tường như vậy, nhìn thấy trên người hắn chỗ nào có nốt ruồi, đều leo lên người hắn gặm, bởi một thân hắn toàn là nước miếng, làm hại hắn nhìn người khác có nốt ruồi cũng toát ra ý niệm đó trong đầu.

Nhưng Lục Thành đã quên, đối với nốt ruồi trên cổ cô nương trước mắt, hắn... muốn ăn.

Ngưng Hương không biết mình bị người khác nhìn, chỉ lo chăm chú nhìn hạt dẻ, nhỏ giọng nói với lão chủ quán: "Trương bá, cháu muốn mua hai cân, chia làm hai phần."

Giọng nói nàng âm âm dịu như gió xuân bay vào trong tai hắn, ánh mắt Lục Thành khẽ biến, giả vờ như đang nhìn lão chủ quán đang rang hạt dẻ, nhưng ánh mắt lại len lén liếc về tiểu cô nương bên cạnh.

Ngưng Hương thấy chủ quán đã chọn hạt dẻ xong, ngửi mùi hương ngọt ngào của hạt dẻ mà thỏa mãn, khoe miệng nàng hơi nhếch lên, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần.

Đối với Lục Thành mà nói, hắn như đang ở giữa vùng tuyết trắng lạnh như băng giá, đột nhiên nhìn thấy bông hoa xinh đẹp.

Hắn nhìn đã quá lâu, lúc này đến phiên Ngưng Hương có cảm giác. Hơi hơi nghiêng đầu, từ khoe mắt nhìn thấy khuôn mặt của nam nhân phía sau đang nhìn mình, mặt Ngưng Hương nóng lên, không không chế được sắc hồng, sợ bị hắn nhìn ra, cố làm ra vẻ bị động tĩnh của dân chúng ở xa xa hấp dẫn, nghiêng đầu, chỉ chừa lại cái ót cho hắn.

Lục Thành thức thời thu hồi ánh mắt.

Đúng lúc lão chủ quán cũng vừa rang xong hạt dẻ, đã bán hạt dẻ qua vài thập niên nên ông đo lường vô cùng chuẩn, vừa vặn hai cân. Ra hiệu bảo Ngưng Hương xem qua, ông đặt hạt dẻ vừa đủ lượng, trải trên hai tấm giấy dầu, mỗi bên một nửa, sau đó lại bỏ thêm bốn hạt vào mỗi bên, lúc này mới cười ha ha đóng gói cật dầy.

Ngưng Hương cười nói cảm ơn, đem tiền sớm đã đếm xong đưa tới trước, cầm lấy hạt dẻ, nói lời tạm biệt rồi xoay người rời đi.

Lão chủ quán thấy tiểu cô nương đã rời đi, đang chuẩn bị rang đợt hạt dẻ mới cho khách, đã thấy nam nhân đang đứng trước quán nghiêng đầu, vẫn còn đang nhìn Ngưng Hương!

Lão chủ quán ho khan khụ khụ, đã biết còn có ý hỏi: "Tiểu huynh đệ mua hai cân phải không?" Những thằng như tiểu tử thói này, nhìn thấy cô nương xinh đẹp hai mắt liền nổ đom đóm.

Lục Thành hoàn hồn, thần sắc như thường nhìn hạt dẻ gật đầu, "Phiền ông cũng chia làm hai phần."

Da mặt còn rất dày.

Lão chủ quán trong lòng yên lặng đánh giá một câu, nhưng động tác trên tay không hề chậm trễ, hạt dẻ được cân cực chuẩn, hai cân vừa đủ, bởi vì đây là khách lạ, nên ông không cho thêm hạt dẻ, chỉ trực tiếp bọc lại.

Lục Thành cũng không so đo, lấy ra hai mươi đồng, cầm bọc giấy dầu sai bước rời đi.

~

Ngưng Hương sau khi cùng Lý ma ma họp lại, không trì hoãn, thẳng đến cửa thành Bắc.

Bên trong phủ thành đều có quan viên lớn nhỏ, những người phú quý thì lại nhiều hơn, phần lớn hạ nhân cùng nha hoàn cuối tháng đều được nghỉ, hơn nữa không ít người là từ nông thôn đến, lặn lội đường xa mệt mỏi, đã có người nghỉ tới chuyện kéo xe làm ăn. Thời gian dài nhưng lệ cũ, mỗi cuối tháng ít nhất hai ngày, trước bốn cửa thành đều có người chuyên môn kéo xe, buổi sáng cố định thời gian xuất phát, xa nhất là đi năm mươi dặm, buổi chiều lại cố định thời gian trở về, chỉ cần đem xe đến sớm, chờ theo dọc đường là được.

Ngưng Hương cùng Lý ma ma đến tương đối sớm, Quách lão tam đánh xe còn chưa tới.

Hai người đứng nép vào chỗ ít nắng, một bên tán gẫu, một bên nhìn về phía cửa thành.

Sáng sớm của tháng giêng thời tiết vẫn còn lạnh, đứng một lúc sẽ phải dậm chân xoa tay. Không có đồng hồ cát, tất cả mọi người đều ước chừng thời gian, nhưng hôm nay Quách lão tam rõ ràng đã muộn giờ, trong đám người chờ xe ven đường dần dần không còn kiên nhẫn nổi mà chửi bới.

Lý ma ma che miệng hà hơi, đem hai tay rút vào trong ống tay áo, cũng nhỏ giọng nói thầm với Ngưng Hương, "Quách lão tam này, nhất định lại đang ngủ nướng!"

"Chờ một chút thôi, chắc sẽ đến nhanh thôi." Ngưng Hương cũng không xác định lắm chỉ đành trấn an nói, đưa cổ nhìn qua cửa thành, sốt ruột muốn về nhà.

Đang nhìn qua cửa thành, đột nhiên trông thấy một chiếc xe lừa chạy nhanh ra, trên xe không chở đồ ăn cũng không kéo cũi, trống rỗng. Lúc xe đi về phía này liền có người tiến lên chặn phụ xe lại, Ngưng Hương không nhìn thấy người, nhưng lại nghe rõ bọn họ đang nói gì.

Thì ra là muốn đi nhờ xe của người ta.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5

Đổi mặt với những người xin đi nhờ xe tuôn ra như ong vỡ tổ, Lục Thành có chút dao động.

Sáng nay hắn chờ một xe cũi để vào Phủ thành bán, khắp xe toàn là những bó củi có cảnh rất tốt thế nhưng lại chỉ bán được có hơn trăm đồng, hiện tại nếu có thể chở vài người trở về, tốt xấu gì cũng có thể thu lại phần tiền vừa này đã mua hạt dẻ rang đường.

Chỉ là hắn cũng đã từng nghe ngóng về Quách gia. Quách gia có một cô con gái đã gả cho quân sự của Tri phủ đại nhân làm di nương, Quách gia lại ý vào mối quan hệ này mà ra vẻ cáo mượn oai hùm chiếm được không ít lợi lộc, việc kéo xe ở cửa thành ban đầu vốn là việc làm ăn của nhà khác, nhưng sau đó đã bị bốn huynh đệ bọn họ ngang nhiên chiếm đoạt, nếu có ai dám xen vào công việc này nhất định sẽ gặp tai họa.

Lục Thành không muốn rước lấy phiền toái, nhất là chỉ vì vài đồng không đáng là bao này.

Cho nên hễ ai muốn đi nhờ xe, hắn nhất quyết cự tuyệt, thái độ lãnh nhạt.

Mọi người thấy hắn không chịu, nên bắt đầu đi đành lui về ven đường, tiếp tục chà xát hai tay hoặc giậm chân.

Lục Thành thờ ơ, gấp rút đánh xe về phía trước, trong lúc vô tình quét mắt về phía bên phải, liền nhìn thấy một cô gái có gương mặt dịu dàng, mặc một chiếc váy màu quả hạnh, đúng là cô gái mua hạt dẻ mà hắn chỉ mới nhìn được nửa mặt... Cô gái mà duyên phận tình cờ chỉ gặp được nửa bên mặt. Thực ra chiếc váy màu hạnh của nàng đã bị chiếc áo khoác lạnh màu xám tro che khuất, nhưng không rõ vì sao, hắn vẫn có thể nhận ra nàng.

Trên vai nàng đang đeo bọc đồ, có phải nàng cũng đang muốn về nhà không? Tại sao lại không hỏi đi nhờ xe nhỉ?

Ánh mắt Lục Thành nhìn về phía trước, nhưng khóe mắt vẫn luôn để ý nàng.

Thấy chiếc xe lửa càng ngày càng gần, Ngung Hương cũng đã nhận ra người phu xe. Bàn về khí chất, người này khẳng định không xuất thân tôn quý giống như Bùi Cảnh Hàn, nhưng nếu như hắn đứng ở trong đám hán tử áo vải thô, tuyệt đối sẽ gây sự chú ý, tựa như hạc giữa bầy gà. Nhưng mà dù có nhận ra hay không cũng không còn quan trọng, thấy hắn cự tuyệt nhiều người như vậy, Ngung Hương cảm thấy cho dù mình hỏi cũng sẽ không thành công, sau khi suy nghĩ liền tiếp tục nhìn ra cửa thành.

Mắt thấy sắp lướt qua nàng, thế nhưng nàng lại không mở miệng đi nhờ xe, trong lòng Lục Thành không hiểu sao lại có chút thất vọng.

Ngung Hương da mặt mỏng sợ bị từ chối, nhưng Lý ma ma lại nóng lòng muốn gặp cháu trai, mặc dù biết là không có nhiều hi vọng, nhưng vẫn tiến lên hỏi, "Tiểu huynh đệ, cháu là người ở đâu?" Bởi vì mong hắn sẽ đi cùng đường, cho nên bà liền nói tiếng địa phương, mặc dù không khác tiếng phổ thông là bao nhưng nói bằng giọng quê nhà. Đùng thấy phủ Thái An gần nhiều thôn trong trấn, có nhiều chỗ chỉ cách nhau mấy dặm mà tiếng địa phương đã không giống nhau rồi.

Người khác đều cho rằng Lý ma ma cũng sẽ bị từ chối, nhưng không ngờ lại thấy xe lửa ngừng lại, trong lòng mọi người nảy lên chút hy vọng, vội vàng chạy đến phía trước xe, căng thẳng chờ phu xe trả lời, nếu nhà mình cũng gần đó thì may ra có thể nhờ chút giao tình.

Bị một đám người vây quanh, Lục Thành vẫn bình thản ung dung, ra về tìm tòi nghiên cứu nhìn Lý ma ma, hắn ngừng xe lửa lại nói: "Cháu là người ở thôn Đông Lâm, nghe giọng ngài nói chuyện, chẳng lẽ là người của trấn Bạch Hà sao?"

Ngung Hương nghe vậy, nhìn không được nhìn hắn một cái. Thôn Đông Lâm ở phía tây sát thôn bọn họ, từ đầu thôn bên này đến đầu thôn kia chỉ cách nhau hơn hai dặm đường, chỉ là cả hai đời nàng đều đi khỏi nhà từ rất sớm, mỗi tháng chỉ có thể vội vã về thăm nhà một lần, sau đó lại bị Thẩm Du Du bán đi, cho nên bây giờ cũng không biết hết được người trong thôn, càng chưa nghe nói tới nhà họ Lục ở thôn bên cạnh.

Lý ma ma cũng biết thôn Đông Lâm, quay sang Ngung Hương nở nụ cười, cực kì quen thuộc nói: "Cũng không hẳn..."

Lục Thành lập tức hỏi lại bà ở chỗ nào, về mặt của hắn giống như là có người quen ở trấn Bạch Hà.

Lý ma ma thăm nghĩ có hy vọng, liền nói sơ qua vấn đề.

Lục Thành lộ ra vẻ mặt vui mừng, xuống xe rồi nói: "Nhà cậu hai của cháu cũng ở bên đó, cậu họ Dương, trong nhà có trồng hai cây hồng lớn, bà có biết ông ấy không?"

Lý ma ma khẽ nheo mắt.

Làm gì có nhà nào trong thôn lại có hai cây hồng lớn nhỉ.

Lại nhìn nam nhân tuổi chừng hai mươi đang đứng trước mặt, chỉ thấy ánh mắt hắn dày dặn kinh nghiệm, còn có một đám người xung quanh chỉ mong được đi nhờ xe, Lý ma ma đột nhiên hiểu ra, cười kéo Ngung Hương đến bên cạnh, "Cố quen biết một chút, cháu gái của ta cùng biểu muội Tú nhi

của cháu là chị em tốt, cháu đã nghe nàng nói qua chưa? Cháu gái của ta gọi là a Hương..."

Ngưng Hương là nha hoàn ở Hầu phủ đã ba năm, chút nhanh trí ấy đương nhiên có, cho nên dò mặt cúi đầu xuống, phối hợp với trò diễn của Lý ma ma.

Lục Thành ra vẻ như chợt hiểu nhìn nàng một cái, lập tức chào hỏi sau đó lại dời mắt, tiếp tục lôi kéo làm quen với Lý ma ma, biết Lý ma ma muốn về nhà thăm gia đình, hân nhiệt tình nói: "Đều là người quen, thím ngồi xe của cháu về đi."

Lý ma ma vừa muốn gật đầu, thì xa xa truyền đến một tiếng quát to, "Chuyện gì xảy ra vậy? Bên kia đang làm gì đó!"

Thì ra là Quách lão tam đánh xe, tiếng hét của ông ta y như tiếng sấm, giống như quan sai đang thẩm vấn phạm nhân.

Những người xung quanh đang cảm thấy làm cách nào cũng không lôi kéo được Lục Thành, lập tức chạy tới chỗ xe của Quách lão tam leo lên chiếm chỗ ngồi, xe lửa lớn như vậy tất nhiên là có chỗ ngồi thoải mái, đã vậy còn không cần bị người khác chen lấn, nhưng vẫn có chỗ ngồi giống như là đang chịu tội, chen tới chen lui không cần thận còn có thể té xuống, việc này không phải chưa từng phát sinh.

Quách lão tam trên người khoác chiếc áo lông dày, chân mang ủng đồng, để bọn họ tùy ý chen lấn, còn ông ta trầm mặt đi về phía ba người Lục Thành, cái roi ngựa trong tay không ngừng phát lên phát xuống, vô tình làm tăng thêm khí thế hung hãn dân ngang ngược như ông ta. Vừa đến nơi, ánh mắt ông ta quét qua Lý ma ma cùng Ngưng Hương, Quách lão tam trừng mắt hỏi Lục Thành, "Người muốn chờ hai người bọn họ phải không?"

Thái độ vô cùng ngang ngược.

Lục Thành cười với ông ta, không siểm không nịnh nói, "Tam gia hiểu lầm rồi, tôi nào dám đoạt công việc làm ăn của ngài, mới vừa bán củi xong quay lại ngẫu nhiên gặp được người quen, nên tiện thể muốn chờ bọn họ một đoạn, lúc trước những người kia muốn đi nhờ xe của tôi, tôi cũng không hề đồng ý, không tin ngài thử hỏi xem?"

Thấy hân thẳng thắn hào phóng như vậy, Quách lão tam quay đầu lại nhìn đám người kia đang bận rộn chen lấn trên xe của mình, liền biết người này không nói dối. Nếu như hân muốn lôi kéo chờ khách, thì những người kia tại sao lại không đến giành chỗ trống bên này? Bọn họ có tiền đâu phải sợ ông ta.

Hai người, nếu như dựa vào lộ trình cũng chỉ kiếm được mười văn tiền, Quách lão tam không thèm dây dưa nữa, lập tức quay lại xe.

Thấy sự tình đã giải quyết xong, Lục Thành quay đầu nhìn Lý ma ma và Ngưng Hương nói: "Hai vị ngồi đi, dù sao nhà chúng ta cũng gần, để cháu tiễn hai người một đường."

Đây xem như là giải thích vì sao hân chỉ giúp đỡ hai người bọn họ.

Lý ma ma cười nói cảm ơn, kéo Ngưng Hương cùng lên xe lửa, thư giãn thoải mái dựa vào bên phải thành xe.

Chờ cho bọn họ đã ngồi vững, Lục Thành mới bước lên ngồi bên trái của gong xe, roi nhẹ nhàng đánh xuống móng lửa, con lửa lập tức cong cong bốn vó nhẹ nhàng tiến về phía trước.

Phía sau, mọi người vẫn đang chen lấn trên xe của Quách lão tam, Lý ma ma nhìn thấy mọi người tranh nhau đoạt chỗ ngồi, ánh mắt sâu xa quay sang nhìn tiểu cô nương đang ngồi bên cạnh. Bà ngay cả cháu trai cũng đã có, tên tiểu tử này phá lệ tuyệt đối không phải vì bà, hôm nay có thể an ổn ngồi vững trên xe, chắc chắn là nhờ phúc của của Ngưng Hương rồi.

Ngưng Hương hoàn toàn không để ý, nàng chỉ lo nhìn cửa thành càng ngày càng xa, âm thầm mong đợi có một ngày nàng ngồi trên xe đi luôn, không phải quay lại nữa.

~

Lý ma ma là người rất ôn hòa, thích nói chuyện với người khác, cộng thêm đường dài đằng đẵng, ngồi không cũng không có chuyện gì làm, thấy xe lửa của Quách lão tam chờ đầy khách cũng đã đi, trên đường yên vắng thanh tĩnh, bà hào tâm lôi kéo nam nhân vào cuộc nói chuyện, "Tiểu huynh đệ tên gì vậy? Ngưng Hương là người thôn Liễu Khê, ngay thôn phía đông của cháu đó."

Lúc này đã không còn bận khoăn lo lắng gì, có thể nói sự thật.

Lục Thành nghe xong, kinh ngạc quay đầu nhìn Ngưng Hương.

Ngưng Hương cúi đầu, căng thẳng nắm tay. Nếu hân ở xa, nàng có lẽ sẽ không như vậy, nhưng bởi vì quá gần gũi, ngược lại khiến nàng có chút thẹn thùng. Người trong thôn này cuộc sống tuy nghèo nhưng lại rất chú ý tới thể diện, nàng bán mình làm nha hoàn cũng không phải là chuyện về vang gì, có lẽ mọi người trong thôn đều âm thầm hâm mộ tiền lương của nàng, nhưng bình thường lúc nói chuyện, ánh mắt mọi người nhìn nàng đều có ý khinh thường.

"Nàng là Từ Hương Nhi, đường muối của Từ Hòe sao?" Lục Thành rù mắt suy nghĩ một chút, rất nhanh lại ngẩng đầu lên nhìn nàng. Hai thôn nằm sát gần, nếu thôn bên cạnh có chuyện lớn gì, bất luận là tốt hay xấu, có thể thông qua người quen mà biết chuyện. Hôm nay nàng từ Phủ thành về nhà, lại nhìn gương mặt non mịn mềm mại cùng với khí độ nho nhã của nàng, hân là nha hoàn của một gia đình lớn, mà thôn bên cạnh nhà mình, có hai gã làm sai vặt, nha hoàn thì chỉ có một.

Từ Hương Nhi...

Lâu lắm rồi mới lại nghe được cái tên này, khỏe mắt Ngưng Hương có chút cay cay.

Trước khi vào Hầu phủ, tên nàng chính là Từ Hương Nhi, sau khi vào Hầu phủ, lại bị chủ nhân đặt tên mới, mọi người bên trong Hầu phủ toàn kêu nàng là Ngưng Hương, về nhà mọi người lại gọi nhũ danh của nàng, ba năm qua, nàng đã quên lần cuối cùng người ta gọi cái tên đầy đủ của mình là lúc nào rồi.

Lý ma ma từ nhỏ cũng đã là nha hoàn, liền hiểu được tâm tình của Ngưng Hương, chỉ lặng lẽ cầm tay của tiểu cô nương giúp nàng sưởi ấm, cười với Lục Thành: "Đó chính là tên thật của Ngưng Hương, nói như vậy, tiểu huynh đệ biết người nhà của nàng sao?"

Lục Thành dời mắt khỏi cô nương đang bắt chọt u buồn kia, nhìn về con đường đầy tuyết vẫn chưa kịp tan ở phía trước: "Tuy cháu không trò chuyện nhiều nhưng cũng nghe người khác nhắc qua, người ta nói đại cô nương của Từ gia là một người hiểu thuận, hiểu chuyện." Quả thực rất hiểu thuận, không phải tiểu cô nương mười một tuổi nào, khi đối mặt với mẫu thân đệ đệ bệnh nặng, đều có thể nhẫn tâm bán mình. Rồi nhà tha hương tới một nơi xa lạ, ngoại trừ hiếu tâm, còn cần phải có dũng khí.

Ngưng Hương không biết thanh danh của mình trong thôn như thế nào, nhưng cho dù lời nói của hấn chỉ là khách sáo thì trong lòng của nàng vẫn cảm thấy ấm áp.

Nỗi lo lắng của Lý ma ma cũng biến mất.

Sau khi bà xuống xe, Ngưng Hương còn phải một mình cùng hấn đi hơn mười dặm đường, Ngưng Hương xinh đẹp như vậy, Lý ma ma sợ cô nam quá nữ dễ xảy ra chuyện không may. Hiện tại Lục Thành nói ra được thân thế của Ngưng Hương, vậy chắc hẳn đã biết nàng làm việc ở Hầu phủ, có câu không nể mặt thầy tu thì cũng phải nể mặt phật, nếu như hấn có ý đồ xấu thì cũng không có can đảm để làm.

Giới thiệu xong về Ngưng Hương, Lý ma ma lại hỏi thăm về gia đình của Lục Thành, "Nhìn tiểu huynh đệ chắc là hai mươi tuổi rồi phải không? Đã có mối nào chưa?"

Lục Thành tay nắm roi ngựa, ngừng một chút mới nói: "Năm nay cháu hai mươi hai, năm trước đã thành thân, năm ngoái vợ cháu sinh con xong thì thân thể không tốt, chưa ở cữ xong đã chết."

Hấn không muốn nói sự thật, nhưng nếu đại cô nương Từ gia có tâm hỏi thăm cũng sẽ biết, Phùng cô nương đã cứu tính mạng muội muội hấn, cho nên hấn đã hứa với nàng ấy là sẽ nuôi dưỡng A Nam như cốt nhục của Lục gia, không thể để cho người khác biết được chuyện này, nếu không mọi người sẽ nói A Nam là một hài tử không có cha. Lục Thành không cần biết Phùng cô nương đã gặp phải chuyện gì, hấn chỉ muốn báo ân.

Nương tử đã chết, chỉ để lại đứa trẻ...

Ngưng Hương có chút thông cảm với nam nhân ở thôn bên cạnh này.

Lý ma ma cũng cảm thấy bất ngờ, chỉ đành ôn nhu trấn an hai câu, hỏi thăm một chút về đứa trẻ, "Là tiểu nha đầu hay là tiểu tử vậy?"

Nghĩ đến con trai tuy hơi nhỏ gầy nhưng vẫn khỏe mạnh trong nhà, giọng nói của Lục Thành ấm áp hơn vài phần, "Là con trai ạ, gọi là A Nam".

A Nam, Ngưng Hương nhìn không được khẽ lắm nhấm trong lòng.

Ngược lại Lý ma ma quan tâm chuyện sinh hoạt thường ngày của A Nam, cảm thấy Lục Thành có chỗ chăm sóc không đúng nên muốn dạy hấn làm sao để nuôi dưỡng hài tử. Hai người càng nói càng nhiều, Ngưng Hương ở một bên lắng nghe, dần dần biết rõ cha mẹ của nam nhân tên Lục Thành này cũng đã mất sớm, bên dưới chỉ còn hai người đệ đệ và muội muội mới bảy tuổi, hạt dẻ rang đường là mua cho muội muội của hấn ăn.

Nhìn hai bao hạt dẻ trong tay, Ngưng Hương đột nhiên nghĩ đến một từ.

Cùng chung cảnh ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Edit: Hà

Mặt trời càng lúc càng lên cao, trên lớp tuyết đọng ánh lên những tia nắng trong suốt, gió nhẹ thổi tới khiến người khác phải rung mình, tuy lạnh lẽo nhưng lại tươi mát.

Phía trước chính là trấn Bạch Hà, ở đầu đường đang có một nam tử mặc áo xanh, vóc người cao lớn, mặt hướng về phía xe lừa mà ngóng trông, giống như đang đợi một ai đó.

Lý ma ma đã nhận ra Lý Tiến Bảo, khi thấy đứa con trai thứ ba của mình đang đứng đó, tính trẻ con của bà liền nổi lên, cố ý trốn sau lưng Ngưng Hương, rụt cổ nói: "Ngưng Hương cúi đầu xuống đi, lát nữa khi hắn đi tới đây chúng ta cùng hù cho hắn giật mình." Trước kia bà đều ngồi xe lừa của Quách lão tam để về nhà, con trai bà chắc chắn sẽ không ngờ được lần này mình ngồi xe khác.

Ngưng Hương cười nhẹ một tiếng, nghe theo lời Lý ma ma, cả người cúi xuống, đầu cũng nghiêng về phía sau.

Bầu không khí vui vẻ khiến Lục Thành cũng vui theo, hần quát roi khiến xe lừa đi nhanh hơn, tới khi khoảng cách càng gần, hắn thấy rõ bộ y phục mà nam tử đang mặc, trong lòng Lục Thành nổi lên nghi hoặc. Trên người nam tử mặc bộ y phục bằng tơ lụa, trấn Bạch Hà tuy giàu có và đông đúc nhưng cũng chỉ là một trấn nhỏ mà thôi, hắn chỉ đi ra đón mẫu thân thôi làm gì tới nổi mà ăn mặc giống như là đang đón tết vậy?

Đều là nam nhân, Lục Thành rất nhanh đã hiểu tâm tư của đối phương.

Hắn quay đầu lại nhìn Ngưng Hương.

Tiểu cô nương đang nghiêng người ở phía sau nên hắn chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt trắng nõn và cái nhếch miệng khẽ cười của nàng.

Hai người có vẻ rất quen thuộc? Có lẽ cũng không phải chỉ mình con trai của Lý ma ma tình nguyện.

Chẳng biết tại sao, sự vui vẻ vừa rồi đã biến đâu mất, Lục Thành mím môi, nhưng lúc này hắn lại chột cười.

Người ta hai bên tình nguyện thì sao, có quan hệ gì với hắn sao?

Con lừa lông xám vừa đi vừa lắc đuôi, ánh mắt Lục Thành bị chiếc đuôi của nó thu hút, nhưng càng đến gần hắn lại không nhận được nhìn về phía người đứng ở ven đường, thấy dung mạo của đối phương coi như cũng đoan chính, khuôn mặt hơi đen lợt ra vẻ khờ khạo, chỉ lo ngây ngốc nhìn ra phía xa mà làm ngơ đối với xe lừa của mình, Lục Thành lắc lắc đầu, kịp thời ngừng xe lừa.

Lý Tiến Bảo lúc này mới chú ý tới chiếc xe lừa.

"Cái tên tiểu tử ngốc này!" Lý ma ma lớn tiếng cười nói, từ bên cạnh Ngưng Hương ngẩng đầu lên, vui tươi hơn hờn nhìn con trai mình.

"Nương!" Lý Tiến Bảo hết sức ngạc nhiên mừng rỡ, ba chân bốn cẳng đến trước xe lừa, vừa giúp mẫu thân xách túi quần áo vừa cảm thấy kì lạ hỏi nàng, "Hôm nay sao nương không ngồi xe của Quách lão tam?" Tuy đang nói chuyện với mẫu thân, nhưng ánh mắt lại thi thoảng liếc nhìn Ngưng Hương.

"Lý Tam ca." Ngưng Hương cũng đã xuống xe theo Lý ma ma, đứng ở phía sau tươi cười chào hỏi Lý Tiến Bảo.

Thấy đáng vẻ nàng vừa thanh tú lại động lòng người, hai gò má trắng hồng giống như đoá mai hồng đang nở rộ, Lý Tiến Bảo căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, lắp bắp nói: "Ngưng Hương, muội, sao muội lại gầy như vậy?"

Ngưng Hương thường chỉ giao tiếp với nam nhân là Bùi Cảnh Hàn, mặc dù đã sống qua hai đời, nhưng đời trước Ngưng Hương cũng chỉ sống đến năm mười lăm tuổi, chỉ là một tiểu cô nương luôn quan tâm người thân, tâm trạng chỉ lo đề phòng Bùi Cảnh Hàn ý thế hiếp người, cho nên đối với nam nhân bình thường khác nàng cũng không hiểu rõ lắm. Lúc này ánh mắt Lý Tiến Bảo vừa nhiệt tình lại vừa tinh khiết, không có thứ dục vọng xâm lược mà nàng từng lĩnh giáo qua giống như Bùi Cảnh Hàn, hơn nữa nàng cũng rất yêu quý Lý ma ma, cho nên cũng xem Lý Tiến Bảo như huynh trưởng của mình, vì thế cũng không phát hiện được tâm ý của Lý Tiến Bảo.

"Có sao?" Ngưng Hương cũng không muốn kể chuyện mình bệnh nặng mới khỏi, chỉ cười lấy lệ.

Lý ma ma đương nhiên hiểu tâm ý của nhi tử, Ngưng Hương đẹp như vậy, đám nam nhân trẻ tuổi có ai thấy nàng mà không động tâm, nhưng thấy thế tử sủng ái Ngưng Hương và Tổ Nguyệt như vậy, hiển nhiên là muốn thu nạp hai nàng vào phòng, đối với chuyện này Lý ma ma không thể giúp gì, chỉ hy vọng nhi tử đừng nặng tâm tình quá sâu.

Bà kéo con trai giới thiệu với Lục Thành.

Lý Tiến Bảo chỉ thấy người trước mắt mặc một bộ y phục vải thô nhưng dung mạo lại tuấn lãng cao lớn, lại nhìn qua Ngưng Hương một chút, nghĩ đến hai người sẽ ngồi riêng với nhau hơn mười dặm đường nữa, lòng mảy của hắn nhú lại, sợ Ngưng Hương bị bắt nạt.

Nhưng Lý ma ma không để cho nhi tử có cơ hội nói năng lung tung, nhìn mặt trời rồi thúc giục Ngưng Hương nhanh lên xe, "Xong rồi, hai chúng ta đi trước, các cháu cũng gấp rút lên đường đi, buổi chiều ngày mai chúng ta cùng nhau trở về." Trong phủ bà là người già, cho nên ngày nghỉ nhiều hơn một ngày so với các tiểu nha hoàn khác, lúc trước hai người chỉ là bạn đồng hành về nhà, nhưng bây giờ Ngưng Hương được Tổ Nguyệt cho thêm ngày nghỉ, cho nên lúc trở về cũng có thể ngồi chung một xe.

Ngưng Hương gạt đầu, bước lên xe lừa, sau khi ổn định chỗ ngồi, nàng vẫy tay với Lý ma ma.

Lý ma ma tươi cười thương yêu nhìn nàng, tiếp tục đứng một lát rồi mới kéo nhi tử trở về, không biết đây đã là lần thứ bao nhiêu nhắc nhở hắn, "Ngưng Hương chưa chắc có thể được ra khỏi phủ, con nên sớm hết hy vọng đi, đám mặc thành như vậy, đúng là không sợ người ta chê cười mà!" Cũng chỉ có Ngưng Hương đơn thuần mới không nhìn ra thôi.

Khuôn mặt Lý Tiến Bảo nhăn nhó, quay đầu lại nhìn chiếc xe lửa đã đi xa, lần nữa khấn cầu mẫu thân, "Nương, nhà chúng ta có tiền, nương giúp Ngung Hương chuộc thân không được sao? Rõ ràng nương cũng thích nàng mà..."

"Con cho rằng Hầu phủ là nơi con muốn vào thì vào muốn đi thì đi sao?" Lý ma ma hung hăng nhéo cánh tay của nhi tử, trừng mắt nói: "Không lẽ con biết Ngung Hương xinh đẹp, còn thể tử thì mù hay sao? Bớt giỡn đi, năm nay sớm muộn gì ta cũng sẽ cưới cho con một nàng dâu..."

Mẹ con hai người trên đường nói chuyện âm ỉ, phần lớn đều nói về Ngung Hương, nhưng Ngung Hương lại hoàn toàn không biết gì cả.

Nàng vẫn ngồi chỗ cũ, nhưng lại thiếu Lý ma ma bên cạnh, không có Lý ma ma nói chuyện với nàng, trên xe bỗng nhiên yên ắng hẳn, chỉ có âm thanh bánh xe đang lăn trên tuyết kêu kết kết. Nhìn lên sống lưng trắng tấp của người nam nhân trước mặt, lần đầu tiên nàng cùng với nam nhân xa lạ ở chung một chỗ nên có chút không được tự nhiên.

"Một tháng cô nương mới về nhà một lần sao?" Đã im lặng một lúc lâu, đột nhiên Lục Thành mở miệng hỏi, mắt vẫn nhìn về phía trước.

Ngung Hương thấy hắn không quay đầu lại, thân thể nhẹ nhàng buông lỏng, khẽ ừ một tiếng. Cảm giác thái độ mình hơi lạnh lùng, Ngung Hương vội vàng nói: "Lần này may mắn gặp được huynh, nếu không tôi vẫn còn đang chen lấn trên xe giống như những người kia." Lý ma ma đã nói cảm tạ nhưng nàng vẫn còn chưa cảm ơn hẳn.

Lục Thành cười cười, "Thôn chúng ta là hàng xóm với nhau, chở cô nương một đoạn cần gì phải khách khí như vậy."

Vạn sự khởi đầu nan, hiện tại Ngung Hương mới xem đối phương là đồng hương, hiếu kỳ hỏi hắn, "Phủ thành xa như vậy, vì sao huynh không đi tới thôn ở trấn Bắc bán củi? Giá tiền cũng không kém nhau, nếu đi Phủ thành thì giờ Dàn đã phải xuất phát đúng không?" Thôn phía Bắc có thị trấn, cũng chỉ cách đó có sáu dặm.

Giọng nói của nàng êm dịu, là thanh âm dễ nghe nhất Lục Thành từng nghe thấy, cuối cùng hắn không được quay đầu nhìn nàng.

Đột nhiên Ngung Hương ý thức được mình đã nói nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, vội vàng cúi đầu xuống.

Người ta muốn đi Phủ thành thì đi, nàng hỏi nhiều làm gì?

Tâm tư của nàng đều hiện lên hết trên mặt, Lục Thành nín cười nói: "Tam thúc của tôi ở trong Phủ thành, tôi lại có việc tìm ngài nên thuận tiện kéo củi qua bán..."

Ngung Hương nghe xong đã hiểu ra, nhưng bởi vì vừa rồi xấu hổ nên không nói gì thêm.

Nàng không nói, nhưng Lục Thành lại nghĩ đến khi này nàng nhìn Lý Tiến Bảo cười ngọt ngào, liền hỏi thăm: "Cô nương làm ở Hầu phủ mấy năm rồi? Sau này có dự tính gì chưa? Làm nha hoàn lâu như vậy, cô nương có suy nghĩ tích góp tiền chuộc thân không?"

Cô nương này xinh đẹp, tính tình lại nhu hòa, Lục Thành không phủ nhận mình đã có chút động tâm, thôn bên cạnh không phải là không có cô nương nào vừa mắt, nhưng nàng là người đầu tiên khiến hắn cảm thấy muốn gần gũi, nên cố ý hỏi cho rõ ràng. Nếu như nàng vẫn muốn làm nha hoàn, hắn chỉ còn cách từ bỏ tâm ý, còn nếu nàng muốn chuộc thân, hắn liền muốn thử xem sao.

Trong lòng có ý nghĩ muốn cưới nàng cho nên ngữ khí của hắn cũng có chút tùy ý.

Chuộc thân sẽ khôi phục lại hộ tịch trong sạch, làm nha hoàn có lẽ sẽ được sống trong phú quý, nhưng lại tiện.

Ngung Hương sợ bị đồng hương hiểu lầm nàng là người cam chịu. Khẽ nắm bao giấy dầu, rũ mắt nói: "Tôi sẽ chuộc thân, đệ đệ còn quá nhỏ nên tôi muốn về nhà chăm sóc, nhưng tôi cũng không biết khi nào mới có thể ra khỏi phủ, mong huynh đừng nói cho người khác biết, nếu không truyền tới tai của chủ tử, tôi sợ ngài ấy sẽ không vui."

Chuộc thân về nhà, chăm sóc đệ đệ.

Quả nhiên nàng không phải loại người bị tiền tài che mắt mà muốn làm di nương hoặc gả cho quân sự.

Lục Thành nhìn chằm chằm gò má mềm mại của nàng, càng nhìn càng thích, thử hỏi dò xét: "Cô nương ở Hầu phủ làm việc ở đâu? Chủ tử của cô nương khó lắm sao?" Tuy Lý ma ma nói chuyện rất nhiều, nhưng lại không nói về công việc của Ngung Hương.

Ngung Hương nhấp nháy môi.

Năm ngoái nàng được nâng lên làm đại nha hoàn của Bùi Cảnh Hàn, trong thôn cũng có người nhàn rỗi không có việc gì lại đi đồn đại nàng muốn làm di nương, không ngờ đến người ngoài thôn cũng hiểu lầm.

"Trong phủ mọi người đều rất hòa thuận, chỉ có điều chọn nha hoàn thích hợp tốn rất nhiều thời gian, nếu tôi đi bọn họ phải tìm người mới cho nên ít nhiều gì vẫn cảm thấy không vui." Nàng cố ý nói mơ hồ cho qua chuyện, sợ hắn hoài nghi hoặc truy hỏi, Ngung Hương ngẩng đầu cố gắng tỏ ra tự nhiên, cười hỏi hắn, "Huynh mua hạt dẻ cho muội muội ăn phải không?"

Nếu nàng đã cố ý nói sang chuyện khác, Lục Thành cũng phối hợp nói: "Đúng vậy, tự nhiên muội ấy thèm ăn, tối qua còn năn nỉ tôi mấy lần."

"Bọn trẻ con đều như vậy." Thấy hấn vẫn chưa xoay qua chỗ khác, Ngưng Hương không còn dũng khí đối mặt, lại cúi đầu xuống, làm bộ kiểm tra dây buộc bao giấy dầu có lỏng hay không. "Đúng rồi, A Nam mới mười tháng, huynh đừng trực tiếp cho bé ăn, tốt nhất nghiền nát rồi đút cho bé, một lần chỉ đút một thìa, cách vài ngày lại đút, hạt dẻ tuy bổ nhưng ăn nhiều quá sẽ không tốt."

Thấy nàng ôn nhu lại biết cách chăm sóc trẻ con, Lục Thành nhìn tiểu cô nương đang ngồi ở đó, đột nhiên kích động muốn trực tiếp ôm nàng làm vợ.

Nhưng cũng chỉ dám nghĩ trong đầu thôi.

Thu hồi ánh mắt, Lục Thành cất lời khen tự đáy lòng: "Đa tạ cô nương đã nhắc nhở, A Mộc có người tỷ tỷ tốt như vậy là phúc khí của cậu ấy."

Giúp đỡ được người khác, Ngưng Hương mỉm cười. Ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống trên người khiến nàng thoải mái, nàng nhìn nam nhân đang ngồi phía trước, nhỏ giọng nói: "Tôi chộp mắt một lát, khi nào đến nơi huynh gọi tôi một tiếng được không?" Nói sớm một chút, tránh để hấn hỏi mà không thấy nàng trả lời lại cho rằng nàng thất lễ.

Nàng nói chuyện dịu dàng nhỏ nhẹ, trong lúc vô tình lại biểu lộ sự tin tưởng với hấn, giọng nói của Lục Thành vì vậy cũng trở nên dịu dàng hơn, "Được."

Sau lưng không còn tiếng động, đi được đoạn đường Lục Thành mới quay đầu lại, liền thấy nàng đang gối đầu lên bao đồ để ngủ, mặt hướng ra ngoài, nhỏ nhắn lại xinh xắn, làm cho người ta cảm thấy thương tiếc.

Tâm hấn đột nhiên mềm nhũn, cảm thấy nàng giống như là nàng dâu nhỏ nhà hấn, hai người vừa mới đi thăm người thân trở về.

Lục Thành nhìn thêm một lúc, sau đó điều khiển chú lừa đi chậm lại, tránh để xóc nảy đến nàng.

Ngưng Hương vừa mới khỏi bệnh nên rất dễ buồn ngủ, nhưng ngồi ngủ lại không thoải mái, cho nên lúc cách thôn Liễu Khê ba bốn dặm nàng đã tỉnh lại. Lúc mở mắt đã thấy con đường về nhà quen thuộc, ở trong thôn tuyết rơi rất lớn, trên cánh đồng một mảnh trắng xóa, chỉ có chỗ tuyết mỏng ở bờ ruộng mới lộ ra chút màu nâu của đất.

Những dấu chân trên tuyết bị bánh xe đè qua, hai bên đọng đầy tuyết, cây bạch dương đã sớm rụng hết lá, chỉ còn vài cành nhánh gầy guộc đâm thẳng về phía bầu trời xanh thẫm.

Vừa yên tĩnh lại kỳ ảo.

Ngưng Hương vẫn giữ nguyên tư thế lim dim, tham luyến ngắm nhìn cảnh tuyết của quê nhà, trong đầu lúc là hình ảnh trên thuyền xuôi về phía nam, lúc là nước sông lạnh như băng, trong chốc lát lại hiện lên hình ảnh chơi đùa trên con đường này lúc nhỏ, đệ đệ tựa thân thể nhỏ nhỏ vào lòng nàng.

Xe lừa đột nhiên dừng lại.

Ngưng Hương kinh ngạc quay đầu, bởi vì động tác đột ngột mà nước mắt đã rơi xuống.

Lục Thành đang ở phía trước cứng người lại.

Sắp đến thôn Liễu Khê, hấn đang định gọi nàng dậy, ngừng xe là vì muốn trước khi nàng tỉnh có thể trộm ngắm gương mặt của nàng một lúc, nhưng không ngờ mới vừa nhảy xuống xoay đầu lại cũng nàng đang nhìn hấn, nước mắt lăn xuống từ trong đôi mắt hạnh xinh đẹp, yên tĩnh lại đau thương, tựa như đứa nhỏ không nơi nương tựa.

Lục Thành tự nhận bản thân rất am hiểu việc giao tiếp, nhưng khi nhìn thấy nàng như vậy, đột nhiên lại không biết nói gì.

Trong lòng Ngưng Hương biết mình vừa thất thố, nhanh chóng cúi đầu, vừa dụi mắt vừa lúng túng cười nói: "Vừa rồi gió thổi nên cát bay vào..."

"Gió ở quê rất lớn." Lục Thành không muốn khiến nàng khó xử đành hùa theo nàng, nói xong nhin xuống hoang mang trong lòng, hấn làm bộ như kiểm tra dây buộc lừa, "Đầu đường phía trước có mấy người, cô nương xem có phải người thân tới đón cô nương hay không?"

Trong lòng Ngưng Hương vui mừng, lập tức lộ đầu ra ngoài.

Con đường này là hướng nam bắc, phía trước có một ngã ba, bình thường Ngưng Hương ngồi xe Quách lão tam sẽ xuống xe ở đó, lại đi dọc theo con đường nhỏ, mất khoảng một khắc là có thể về đến nhà. Lúc này, trên con đường nhỏ cạnh ngã ba quả nhiên có ba thân ảnh, từ cao đến thấp đang xếp hàng giống như một cái thang.

Ngưng Hương nín khóc mỉm cười, biết rõ đó chính là người nhà của nàng, đường huynh Từ Hòe, đường muội Từ Thu Nhi, còn có đệ đệ ruột A Mộc.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Edit: Hà

Ngay tại ngã ba, ba người Từ Hòe đứng đây đợi nàng ước chừng đã hai khắc đồng hồ, tất cả đều nôn nóng tới đón muội muội hoặc tỷ tỷ bởi vì nhà nghèo mà bắt buộc đi bán mình làm nô tỳ.

A Mộc năm tuổi rất nhớ tỷ tỷ, bởi vì mỗi lần tỷ tỷ về nhà sẽ mang cho hắn đồ ăn ngon, cho nên cứ một lát lại chạy đến bên cạnh đường huynh, ngược đầu hỏi hắn, "Đại ca, tại sao tỷ tỷ còn chưa về?"

Đứa bé mặc một chiếc áo bông thật dày, đứng ở trong tuyết giống như một quả cầu béo tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ trắng nõn, chớp mũi bởi vì gió lạnh mà đỏ bừng, nhưng bé không cho rằng chuyện chờ tỷ tỷ trở về là chịu khổ, trong đôi mắt đen lúng liếng vô cùng hưng phấn.

Từ Hòe xoa đầu đệ đệ, nhìn phía xa xa nói: "Sẽ về nhanh thôi, A Mộc đừng vội, đệ đi đắp cầu tuyết đi, lát nữa đưa cho tỷ tỷ xem."

Trẻ con dễ bị lừa gạt, A Mộc vốn đã thích nghịch tuyết, lập tức nhanh chân chạy đi, thân thể nhỏ nhỏ ngồi xổm ở ven đường, chăm chú gom những vốc tuyết chưa bị chạm qua, ở bên cạnh hắn, sáu bảy quả cầu có lớn có nhỏ đang xếp thành hàng, đều là do bé trong lúc chờ đợi tỷ tỷ đắp thành.

Đắp cầu tuyết nhìn như có vẻ rất lạnh, nhưng kỳ thật chỉ cần đắp trong chốc lát thì hơi nóng sẽ tỏa ra từ lòng bàn tay, cực kỳ ấm áp, trong thôn đã có người từng nói, đó là mùa đông khi làm việc mà bị lạnh, có thể dùng tuyết chà xát hai tay, chà mấy lần là có thể trị bệnh nứt da.

Từ Thu Nhi không thích nghịch tuyết, nhưng thấy đệ đệ tích góp hăng say như vậy, nàng nhìn không được cũng đi tới ngồi bên cạnh chơi với bé.

Từ Hòe tiếp tục nhìn về phía trước, đến lúc đệ đệ muội muội lần xong cầu tuyết đứng lên, tầm mắt hắn cũng thấy được chấm đen nhỏ nơi xa xa kia.

Là một chiếc xe lừa.

Từ Hòe có hơi thất vọng, cũng có chút sốt ruột, trước kia giờ này đường muội đã về, hôm nay sao lại vẫn chưa tới nhỉ?

A Mộc không suy nghĩ nhiều như vậy, thấy xe thì nghĩ là tỷ tỷ đã trở về, hưng phấn chạy về phía xe lừa, vừa chạy vừa kêu tỷ tỷ. Từ Hòe vừa thấy tiểu tử kêu to hai tiếng tỷ tỷ liền kéo hắn lại, ôm lấy đệ đệ dụ dỗ nói: "A Mộc ngoan, tỷ tỷ ngồi xe la, còn kia là xe lừa, không phải là xe mà tỷ tỷ hay về đâu."

Trong thôn có người nuôi lừa cũng có người nuôi la, A Mộc đã hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn đang hưng phấn lập tức ỉu xiu, tay ôm cổ đường huynh, thân thể nhỏ bé nhìn về phía sau xe lừa đang đi tới, lại hỏi lần nữa, "Khi nào Tỷ tỷ mới trở về?"

Phía sau xe lừa không còn chiếc nào khác, Từ Hòe lại muốn gạt đệ đệ, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt mong chờ của A Mộc, đột nhiên không muốn nói nữa.

"A Mộc chúng ta lại đắp thêm mấy quả cầu tuyết nữa đi, đắp được hai mươi quả thì tỷ tỷ sẽ trở về!" Từ Thu Nhi ôm lấy đệ đệ từ trong lòng đại ca, hôn cậu bé một cái rồi khoa trương nhét trở lại trong lòng huynh trưởng, "Không được không được, A Mộc quá nặng, muội ôm không nổi, đại ca mau nhận lấy!"

Thấy nhị tỷ tỷ ôm không nổi hắn, A Mộc cười khanh khách.

Tiếng cười giòn giã của bé trai truyền tới xe lừa, Ngưng Hương đang ở phía sau Lục Thành cố ý bắt chước Lý ma ma muốn gây bất ngờ cho đệ đệ, nhưng nhìn không được mà ló đầu ra, muốn xem đệ đệ đang làm gì mà cười vui vẻ như vậy.

Từ Hòe lập tức nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của đường muội.

Sau khi kinh ngạc trong giây lát, hắn tiếp nhận đệ đệ trong tay muội muội, chỉ về xe lừa phía trước, "A Mộc nhìn xem ai kia?"

A Mộc quay đầu nhìn sang, ngược đôi mắt to nhìn về phía nam nhân đang đánh xe lừa, sau đó mới phát hiện sau lưng người đó còn có người...

"Tỷ tỷ!" Cuối cùng tỷ tỷ cũng về rồi, A Mộc cực kỳ vui mừng, như con giun nhỏ gãy ra khỏi lòng đường huynh, nhanh chân chạy về hướng tỷ tỷ.

Thấy bé trai vui vẻ cao hứng, Lục Thành không kìm được bật cười, tiếp tục đánh xe, đến lúc đến gần cậu bé mới ngừng lại.

Ngưng Hương vừa bước xuống xe thì A Mộc cũng đã chạy đến, nhìn thấy đúng là tỷ tỷ thì bé vui mừng cười nói, "Tỷ tỷ!"

Nhìn thấy khuôn mặt hồng hào của đệ đệ, Ngưng Hương không kìm nén được mà bật khóc.

Tháng chạp năm nay của kiếp trước, khắp nơi trong Hầu phủ bởi vì bận rộn chuẩn bị cho lễ tết, mà nàng cùng Tổ Nguyệt cũng có rất nhiều việc phải làm, đột nhiên ma ma giữ cửa phái người thông báo cho nàng nói là có đường huynh đến gặp. Ngưng Hương khẳng định trong nhà đã xảy ra chuyện, vội vàng đi tới cửa bên gặp đường huynh, đường huynh đứng đó trầm mặc hồi lâu mới nói cho nàng biết, đệ đệ cùng Đại Tráng nhà họ Trương bên cạnh lên lút trốn đi sông Bắc Hà đánh băng, không may trượt chân rơi vào trong hầm băng. Đại Tráng lúc đó đang ở bên cạnh, nhưng lại sợ bị người lớn trách mắng, sau khi về nhà trốn ở trong chăn, đường muội đi tìm không thấy mới đi hỏi hắn, phát hiện hắn đang giấu diếm gì đó mới tra hỏi rõ ràng, sau đó mọi người trong thôn vội vã chạy tới, thì đã muộn...

Trước mắt lần nữa hiện lên hình ảnh khuôn mặt của đệ đệ tím tái vì lạnh, cho dù bất luận nàng dụ dỗ hay mắng hấn cỡ nào cũng không mở mắt được nữa, tâm trạng Ngưng Hương không kiềm nén được, ôm lấy đệ đệ áp vào trong ngực, cúi xuống hung hăng đánh vào cái mũi bé, "Có phải lại lên đến Bắc Hà chơi cùng Đại Tráng đứng không? Đã nói đệ không được đi chơi cùng hấn rồi lại còn lên đi, muốn tỷ tỷ lúc nào cũng lo lắng cho đệ đứng không!"

Đánh xong lại ngồi chồm hổ xuống, ôm chặt đệ đệ khóc không thành tiếng.

Lục Thành nhìn mà choáng váng, hoàn toàn không nghĩ tới cô nương vừa rồi trên đường còn dịu dàng như vậy đột nhiên lại hung dữ với đệ đệ như thế.

Huỳnh muội Từ Hòe lại càng khiếp sợ, một lúc sau Từ Hòe định thần lại, kêu muội muội đi tới đỡ dành hai người đang ngồi đó, hấn có chút lúng túng nhìn Lục Thành nói: "Nhị thúc cùng Nhị thẩm đều đã mất, đường muội lo lắng cho tính mạng của đệ đệ, sợ hấn ham chơi gặp chuyện không may, cho nên quản giáo rất nghiêm, kỳ thật chỉ cần A Mộc nghe lời thì bình thường đường muội cũng rất dịu dàng..."

Hấn sợ người khác hiểu lầm đường muội là kẻ điên hoặc có tính tình hung dữ, đối với một cô nương mà nói thì đây không phải là chuyện tốt.

Lục Thành nhìn Ngưng Hương, có cảm giác trong đó có ẩn tình gì khác, lễ mừng năm mới của năm rồi chắc chắn nàng có về nhà, nếu như khi đó A Mộc phạm lỗi thì cũng là chuyện của năm trước, nàng không thể còn tức giận như vậy được, nhưng nếu hai ngày nay A Mộc nghịch ngợm, nàng cũng không thể nào biết rõ...

Bất quá thương càng sâu đau càng nhiều, thấy nàng ôm chặt đệ đệ như vậy, chuyện này nhất định phải có lý do.

Thu hồi ánh mắt, Lục Thành cười cười, giải thích với Từ Hòe vì sao Ngưng Hương ngồi xe của hấn về nhà.

Từ Hòe vừa muốn nói lời cảm ơn, bên kia Từ Thu Nhi khó tin đứng lên, dờ khóc dờ cười: "Tỷ tỷ, tỷ sợ quá nên phát ngôn rồi hả, chỉ là một con ác mộng mà lại liên tưởng như thật sao? Tỷ yên tâm, muội sẽ theo dõi A Mộc, không để cho hấn đi Bắc Hà nghịch bậy."

Ngưng Hương sau khi khóc lóc một hồi đã bình tĩnh hơn nhiều, lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn đệ đệ.

"Tỷ tỷ đừng khóc, về sau đệ không chơi với Đại Tráng nữa." Lần đầu tiên bị tỷ tỷ đánh nhưng A Mộc không cảm thấy oan uất chút nào, bởi vì ngày hôm qua đúng là có chuyện Đại Tráng muốn dẫn hấn đi Bắc Hà chơi, chẳng qua có nhị tỷ theo sát, hấn không tìm được cơ hội chuồn ra ngoài. Bây giờ chắc là tỷ tỷ đã đoán được nên mới đánh bé, còn khóc đến đau lòng như vậy, A Mộc liền biết lỗi rồi.

Nâng bàn tay nhỏ bé lên, A Mộc ngoan ngoãn lau nước mắt cho tỷ tỷ, "Tỷ tỷ đừng khóc, sẽ bị lạnh mặt."

Ngưng Hương nghe đệ đệ ngây thơ dỗ dành mà rút nước mắt.

Lục Thành cùng với Từ Hòe nhìn nhau một cái, đều nở nụ cười, hóa ra là tiểu cô nương nằm mơ gặp ác mộng.

"Cũng không còn sớm nữa, mọi người cũng lên xe đi, chúng ta cùng trở về." Thấy trời đã quá trưa, Lục Thành nóng lòng về nhà xem con trai, cười nói.

Lúc này Ngưng Hương mới nhớ bên cạnh còn có người ngoài, xấu hổ nhìn Lục Thành cười cười.

Vành mắt nàng hồng hồng, lại lộ vẻ tiều tụy đáng yêu, bộ dáng nói không nên lời cũng rất đẹp mắt, Lục Thành gạt đầu, xoay lại nhìn con lừa, sợ nhìn chăm chăm nàng quá lâu sẽ bị Từ Hòe phát hiện.

Ngưng Hương ôm đệ đệ bước lên xe lừa, Từ Thu Nhi cũng leo lên, mỗi người một bên ngồi cạnh tỷ tỷ. Từ Hòe không thích chen lấn cùng cô nương và con nít, nên ngồi phía bên phải của Lục Thành cùng nhau nói chuyện.

"Tỷ tỷ lại mua hạt dẻ!" Tỷ tỷ đã trở lại, A Mộc thích nhất là nhìn xem tỷ tỷ mang đồ ngon gì về cho bé, sau khi ngồi xuống ôm lấy một bao hạt dẻ, ngửi thấy hương thơm hạt dẻ, bé nhìn không được mở ngay ra.

Ngưng Hương cũng không cần, đem một túi khác đưa cho Từ Thu Nhi, "Đây là túi cho Thu Nhi."

Đều là người một nhà nên không cần phải khách khí, Từ Thu Nhi tự nhiên nhận lấy nói cảm ơn sau đó mở ra ăn.

Ngưng Hương lại nhìn đệ đệ, chỉ chỉ Lục Thành cùng Từ Hòe nói: "A Mộc đừng có ăn một mình, cũng nên chia cho đại ca và Lục đại ca đi."

Hạt dẻ cũng nhiều nên A Mộc sáng khoái đáp ứng, từ trong lòng tỷ tỷ đứng lên, ôm bao hạt dẻ đi về phía trước. Xe lừa chạy rất vững vàng, bé chạy tới bên cạnh Từ Hòe, thấy từ Từ Hòe kiên quyết không nhận, A Mộc lại quay sang Lục Thành, bàn tay nhỏ bé lấy ra hai hộp hạt dẻ đưa cho hấn, "Lục đại ca ăn đi." Dù sao cũng là người xa lạ nên cậu bé gọi cực kỳ cẩn thận.

Lục Thành tươi cười thầm khen bé hiểu chuyện, nhưng sau đó lại xoay người, vén tấm vải thô trên cái sọt sau lưng ra.

A Mộc cúi đầu nhìn, thấy rõ đồ bên trong, đôi mắt đen mở to: "Huỳnh cũng có hạt dẻ!"

Còn có thật nhiều quả lê chua...

A Mộc nhìn không được nuốt nước miếng.

Những thứ này đều là do tam thẩm đưa cho hấn, Lục Thành lấy ra bốn quả nhét vào trong lòng A Mộc, sờ đầu bé nói: "Lục đại ca đã có hạt dẻ rồi, không cần của A Mộc đâu, A Mộc thích ăn lê chua không?"

A Mộc gật gật đầu.

Lục Thành liền kêu bé chia cho ba người Ngung Hương.

Từ Hòe từ chối hết lần này đến lần khác, nhưng thấy Lục Thành nói hấn khách khí nên hấn đành phải nhận lấy. Huynh trưởng đã nhận, Ngung Hương cùng Từ Thu Nhi cũng không cự tuyệt nữa, cùng nhau nói lời cảm tạ.

Lục Thành quay đầu lại nhìn các nàng một cái, ánh mắt dừng lại trên người Ngung Hương trong giây lát.

Ngung Hương đang vội vã đón lấy quả lê chua trong lòng A Mộc sắp rơi xuống nên không phát hiện, nhưng Từ Thu Nhi lại nhạy cảm nhìn thấy. Chờ khi Lục Thành xoay qua chỗ khác, nàng mới lặng lẽ quan sát đường tỳ ngòi bên cạnh, vừa thay đường tỳ vui vẻ vì nàng có dung mạo như hoa đào, lại âm thầm tiếc hận. Một cô nương tốt như vậy, nếu có thể chuộc thân nhất định rất hoàn hảo, bên trong Hầu phủ cho dù giàu có đến đâu, thì đường tỳ ở đó chỉ lo hầu hạ người khác, nhất định không tự do như ở trong thôn.

Một nhà đoàn tụ, trên đường vừa nói vừa cười nên không chú ý đã đến đầu thôn Liễu Khê.

Lục Thành hỏi Từ Hòe nhà ở đâu, muốn đưa bọn họ về đến tận cửa.

Từ Hòe liền nói không cần, nhảy xuống xe lừa trước, chỉ nhà ở phía cuối đường của thôn bắc "Chúng tôi ở chỗ kia, phía ngoài cùng chính là nhà của chúng tôi, Lục huynh có rảnh đến ngồi chơi, về sau nếu có cần tôi giúp gì thì cứ việc tới tìm tôi."

"Được, vậy chúng ta xem như đã thân nhé." Lục Thành cười mở nói, nói xong trông mắt lại nhìn về phía Ngung Hương bên kia.

Ngung Hương cũng nhìn thấy, tự đáy lòng nói lời cảm tạ: "Hôm nay đa tạ Lục đại ca, còn khiến huynh tốn kém nữa."

Cúi đầu nhìn đệ đệ trong lòng ôm lê chua, một quả như vậy cũng tốn mấy văn tiền rồi.

Lục Thành cũng nhìn A Mộc, A Mộc hiện tại cũng không sợ người lạ nữa, miệng nhỏ cực kì ngọt ngào, "Lục đại ca đến nhà chúng ta ngồi đi!"

Lục Thành bật cười, lần nữa hướng về Từ Hòe cáo từ, mặc dù không muốn nhưng vẫn đánh xe quay về.

"Hành lí của Hương nhi có nặng không? Đại ca cầm thay muối nhé?"

"Không nặng, chỉ có hai bộ quần áo thôi, cảm ơn đại ca."

"Người một nhà khách sáo như vậy làm gì."

"Đại ca cầm lê chua cho đệ đi, đệ muốn ăn hạt dẻ!"

Xe lừa dần dần đi xa, tiếng nói chuyện của huynh muội Từ gia sau lưng dần dần không thể nghe được nữa, lúc rẽ vào khúc ngoặt, Lục Thành quay đầu lại thì trên đường đã không còn bóng dáng bốn người bọn họ nữa rồi. Xe lừa chạy ra khỏi thôn Liễu Khê, hấn lại nhìn về phía thôn bắc, chỉ thấy khói bếp lượn lờ bốc lên, mỗi gia đình đều đang chuẩn bị buổi cơm trưa.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Edit: Hà

Bởi vì đang là buổi trưa nên những hộ gia đình trong thôn đều đang chuẩn bị ăn cơm, cho nên bọn người Ngung Hương trên đường trở về nhà cũng không gặp qua ai khác.

Rất nhanh đã đi đến trước cửa nhà.

Đại bá phụ Từ Thủ Lương của Ngung Hương là trưởng tử của Từ gia, lúc ông thành thân đã xây thêm căn nhà mới bên cạnh căn nhà cũ, chờ khi phụ thân Ngung Hương cũng lấy vợ thì đem nhà cũ sửa chữa lại, cho nên hai huynh đệ ở sát vách nhau. Để tiện đi lại cũng để bớt việc, cho nên hai nhà sát nhau lại chung tường, trong sân cũng không xây tường để có việc gì thì trực tiếp đi từ trong sân qua lại, khỏi cần phải vòng qua cửa.

Hiện tại Ngưng Hương thì đang làm nha hoàn ở Hầu phủ, A Mộc thì ở nhà của Đại bá phụ, cho nên nhà nàng vẫn luôn trong tình trạng khóa cửa. Không có ai ra vào cho nên lớp tuyết đang đọng trước cửa cũng không cần tốn công quét dọn, trong một thôn chỉ có bốn hộ gia đình, trước cửa mỗi nhà đều có tuyết đọng trắng xóa, làm nhìn mênh mông xa cách, lại có vài phần thê lương.

Nghĩ đến cha mẹ đã qua đời, Ngưng Hương có chút thương cảm, vừa đi vào trong nhà Đại bá phụ vừa sờ đầu đệ đệ, âm thầm hy vọng tiểu tử này mau chóng lớn lên, lấy vợ sinh con, để cho nhà mình lại khôi phục náo nhiệt như xưa.

Từ Thủ Lương đang chế cùi ở trong sân, thấy bọn nhỏ đã trở lại, nhìn thấy cháu gái như nụ hoa chớm nở đã hơn một tháng không gặp, ông lập tức nở nụ cười, để xuống búa trò chuyện với nàng, "Hương nhi đã về rồi à, nhưng sao nhìn cháu có vẻ gầy hơn vậy?"

"Tháng giêng ở trong phủ rất là bận rộn, chắc vì vậy mà cháu hơi mệt." Ngưng Hương mỉm cười nói qua loa, không muốn để cho người nhà phải lo lắng.

"Tỷ tỷ mua cho cháu hạt dẻ, còn có lê chua nữa!" Đối với A Mộc mà nói, tỷ tỷ trở về bé liền cao hứng giống như được đón tết vậy, giờ bao giấy dầu trong tay lên đưa Đại bá phụ xem, lại còn muốn khoe luôn quả lê chua lớn, cúi đầu xuống nhìn mới nhớ tới lê chua đang ở trong tay đường huynh, vì vậy ra hiệu cho Đại bá phụ nhìn đường huynh.

Đây không phải là loại trái cây mà người nông dân như họ có thể tùy tiện ăn, Từ Thủ Lương chắc chắn là sẽ không mua mấy thứ như vậy, nhưng tiền là của cháu gái, thấy nàng yêu thương đệ đệ muội muội mới mua nhiều thứ như vậy, Từ Thủ Lương cũng sẽ không quản.

Lý thị đang ở trong bếp chuẩn bị nấu ăn, nghe vậy liền không vui, lật đặt để con dao phay xuống, đi tới trước cửa nhìn thấy hai tiểu cô nương mỗi người cầm một quả dưa lê, trong tay thì đang cầm hai trái, cộng lại cũng phải hai mươi mấy văn tiền, bà không khỏi nhíu mày trách Ngưng Hương, "Thích hạt dẻ thì chỉ cần mua hạt dẻ thôi, cháu còn mua mấy thứ lung tung này làm gì? Tiền dư thì tiết kiệm lại để dành cho A Mộc cưới vợ không phải ổn hơn sao?"

Từ Thủ Nhi biết rõ mẫu thân nhà mình, một đồng tiền hận không thể bỏ làm đôi để xài, vội vàng cười giải thích: "Nương, tỷ tỷ lúc chờ xe đã gặp được Lục đại ca ở trấn Đông Lâm đi thăm người thân trở về, may mắn cùng đường nên đi nhờ xe, lê chua này là do Lục đại ca cho chúng con, tỷ tỷ không những không tốn tiền mua lê chua, mà còn không mất bốn văn tiền để đi xe nữa."

"Không cần bà bận tâm." Từ Thủ Lương liếc mắt trừng thê từ một cái.

Bị hai cha con cùng hợp tác làm bà sượng mặt, Lý thị nhếch miệng, xoay người vào bếp tiếp tục làm thức ăn.

Từ Thủ Lương vỗ đất đang dính trên tay, thân thiện nói với cháu gái, "Bên ngoài trời lạnh, mau vào phòng ngồi trên giường đợi đi."

Ngưng Hương nhẹ nhàng dạ một tiếng, sau đó nhìn vào sân nhỏ nhà mình đã bị tuyết phủ kín, cùng Từ Thủ Nhi và A Mộc đang ở sau lưng đi vào trong.

Phòng ốc của nhà nông không khác nhau là mấy, ba gian phòng, gian ở giữa là đại sảnh, gian ở hướng nam bắc là phòng bếp, tiện cho chủ nhà ra vào sân hay lên nhà chính, bên trong phòng bếp có cửa hông nối với các phòng khác. Bếp và nồi nấu được đặt ở gần cửa hướng Nam, và có liên thông với các phòng ngủ khác, bên này thổi lửa nấu cơm, thì các phòng bên dần ấm áp.

"Trưa nay ăn bánh bột bắp!" A Mộc chỉ vào chiếc nồi phía đông đang tỏa hương thơm ra khỏi nắp nồi, hưng phấn nói với tỷ tỷ.

Hạt bắp sau khi nghiền nhuyễn có thể nấu thành cháo để ăn, loại này sau khi xay nhuyễn còn có thể dùng làm vỏ bánh, bên trong lấy cải trắng hoặc rau chân vịt làm nhân bánh, ép cho cứng lại rồi đặt vào một cái xùng, đổ nước vào đáy nồi, không đến một phút là có thể hấp ra những chiếc bánh thơm ngào ngạt. Bởi vì rất khó để nghiền nhỏ cho nên trong nhà bình thường chỉ khi đãi khách hoặc là có việc gì vui thì mới làm.

Mà ở Từ gia, mỗi lần Ngưng Hương trở lại, đều là ngày mà mọi người trong nhà có thể cải thiện thức ăn.

Loại cơm canh hoàn toàn không thể so sánh cùng với cơm gà, cơm vịt, thịt cá tươi sống trong Hầu phủ, nhưng Ngưng Hương lại cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Sau khi để rau đã cắt xong ở trên vại nước, Lý thị đứng đó tiếp tục cắt sợi củ cải cùng cà rốt mà hôm nay mới lấy ở trong hầm ra. Bên trong phòng bếp nhiều người như vậy, bà tỏ vẻ khó chịu đuổi bọn họ, "Mau vào phòng đi, đừng ở chỗ này làm phiền ta."

Từ Thủ Nhi cười hi hi kéo Ngưng Hương vào phòng phía đông.

Đây là phòng của hai vợ chồng Từ Thủ Lương, cũng là phòng dùng để chiêu đãi khách tới chơi. Hai cái chăn được gấp thật chỉnh tề đặt ở đầu giường gần lò sưởi, trên chiếc giường gạch trải một tấm nệm thật dày. Ở một góc chần màu đỏ có thêu một đoá mẫu đơn phú quý trên nền đen, mặc dù đã dùng ba bốn năm nhưng vẫn sạch sẽ như mới, lại nhìn từ quần áo dưới giường gạch tuy cũ kỹ nhưng vẫn sạch sẽ chỉnh tề, liền biết Lý thị là một người vợ chịu khó.

Mất thấy tên nhóc nghịch ngợm A Mộc định đem bao giấy dầu để trên giường gạch, Ngưng Hương kịp thời đoạt lấy bao hạt dẻ, xị mặt giáo huấn bé, "Hôm nay không được phép ăn nữa, rửa sạch tay trước mới có thể trèo lên giường."

A Mộc nhìn bàn tay nhỏ bởi vì bóc hạt dẻ mà dính đường sền sệt, lại nhìn tỷ tỷ một chút, biết rõ việc này không thể thương lượng được nữa, liền mong đợi hỏi: "Vậy đệ rửa tay xong ăn lê chua được không?"

Thấy đệ đệ nghe lời, Ngưng Hương nở nụ cười, ôn nhu dỗ dành nói: "Bây giờ A Mộc ăn lê chua thì tí nữa sẽ không ăn nổi bánh bột bắp nữa đâu, cứ để lê chua đó, buổi tối tỷ tỷ sẽ làm tuyết lê đường phèn cho đệ ăn."

"Vi sao lại gọi là tuyết lê đường phèn?" Mặc dù không biết rõ đó là món gì nhưng A Mộc vẫn nuốt một ngụm nước bọt.

"Buổi tối sẽ biết, đi rửa tay trước đi." Ngung Hương xoa đầu đệ đệ.

A Mộc lập tức chạy ra ngoài.

Lúc màn cửa được kéo lên, Lý thị cùng Từ Thu Nhi bên ngoài đang xất thức ăn gần như đồng thanh hỏi: "Cháu/tỷ hôm nay không trở về Hầu phủ sao?"

Ngung Hương gạt đầu cười, nhìn Lý thị giải thích chuyện Tô Nguyệt đem ngày nghỉ nhường cho nàng.

Lý thị ngăn người, qua một lát mới nói: "Người tên Tô Nguyệt đó thật là tốt... Thu Nhi, mau đem chân của tỷ tỷ con ra phơi nắng... Mà thôi, dù sao chỉ ở một đêm, vậy đêm nay Hương nhi cùng với A Mộc ngủ chung chân đi, chen chúc như vậy nhưng lại ấm áp."

A Mộc đang ngồi xỏm ở cửa Bắc rửa tay, nghe thấy liên hưng phấn ồn ào nói muốn cùng tỷ tỷ ngủ chung.

Ngung Hương vốn cũng định tính như vậy, sau khi cất kỹ bao đồ nàng mới đi ra ngoài: "Cháu nhóm lửa cho đại bá mẫu nhé."

Nói rồi đi sang chiếc nồi đã được rửa sạch sẽ đặt ở đằng kia.

Thấy cháu gái chịu khó, nhưng ngay cả nữ nhi của mình Lý thị cũng rất ít khi sai nàng làm việc, càng đừng nói tới cháu gái đang về thăm nhà muốn giúp đỡ, lập tức đẩy nàng đuổi vào bên trong, "Không cần cháu giúp, mau vào nghỉ ngơi đi, sau khi xào xong củ cải ta cũng sẽ nhanh vào thôi."

Từ Thu Lương đang ở trong phòng cũng khuyên nhủ cháu gái, còn Từ Thu Nhi thì trực tiếp kéo người ra ngoài.

Ngung Hương bắt đầu đi từ băng ghế trước bếp đứng lên đi vào phòng, nhưng vừa mới quay đầu, nàng nhìn thoáng qua cửa lớn thấy một... Bé trai cũng năm tuổi, cũng mặc một chiếc áo bông thật dày, nhưng lại cao hơn A Mộc cả nửa đầu, đây chính là đứa bé Đại Tráng kiếp trước đã dụ dỗ A Mộc đến Bắc Hà nghịch băng mà trượt chân vào hầm băng.

Lúc này, bé trai vừa đi vào vừa lớn tiếng hỏi: "A Mộc có ở nhà không?"

Ngung Hương không trả lời.

Tâm tình của nàng rất phức tạp khi thấy bé trai đi tới càng lúc càng gần.

Hận sao? Nhưng khi sự việc xảy ra, Đại Tráng cũng chỉ là một đứa bé, hẳn lại sợ bị người lớn mắng cho nên không dám nói ra, nếu nói hẳn có ý thấy chết mà không cứu hoặc là có chủ tâm muốn hại A Mộc thì tuyệt đối không thể.

Nhưng nếu như không hận, thì đệ đệ bởi vì hận mà chết.

Lý thị không biết trong lòng cháu gái đang suy nghĩ gì, bà cầm dao phay đứng giữa phòng bếp, đối diện với bé trai đang đi đến hỏi: "Nhà các cháu ăn cơm xong rồi hả?"

Đại Tráng tuy còn nhớ tới lời dặn dò của mẫu thân nhưng vẫn không nghe theo mà gạt đầu, mẫu thân đã nói, hôm nay tỷ tỷ của A Mộc đã về, trong nhà nhất định sẽ có đồ ăn ngon, bé chỉ cần ngồi ở đó đợi thì mọi người sẽ mời bé ăn cơm.

A Mộc mới vừa rửa xong tay thì thấy người bạn tốt đã đến, vui mừng khoe khoang với hắn, "Tỷ tỷ mua cho ta..."

Lời nói còn chưa dứt đã bị Lý thị hung hăng trừng mắt một cái.

A Mộc bị dọa nhanh chóng ngậm chặt miệng lại.

Thấy cháu trai thật thà ngốc nghếch, lúc này Lý thị không chút hoà nhã muốn đuổi Đại Tráng về, "Nhà chúng ta còn chưa ăn cơm, cháu cứ về trước đi, lát nữa A Mộc ăn xong bác sẽ để nó qua tìm cháu."

Ở trong thôn, mẫu thân của Đại Tráng nổi danh là người phụ nữ lười biếng, đã lười lại còn thích chiếm tiện nghi của người khác, tính toán nhỏ mọn của bà ta tất nhiên Lý thị đã rõ.

Mùi thơm của bánh bột bắp từ trong nồi tỏa ra khiến Đại Tráng nuốt nước miếng, mới vừa tới mà đã trở về sợ bị mẫu thân mắng, tuy nó đang rất đói nhưng cũng rất sợ Lý thị, nó đi tới trước hai bước rồi nhìn chằm chằm vào tỷ tỷ bên cạnh A Mộc nói, "Ta, ta ngồi ở đây đợi A Mộc." Nói xong liền đặt mõng xuống ngồi trên băng ghế ở mái hiên, cúi đầu thấp xuống, làm bộ như khây khẩy đôi giày.

Lý thị tức đến mức đau cả gan!

Tuy bà có thể tức mẹ Đại Tráng tới mức có thể chửi ầm cả lên, nhưng khi nhìn thấy Đại Tráng da mặt tuy dày nhưng bộ dạng lại rất đáng thương, muốn mắng nhưng không thể mở miệng được.

A Mộc lặng lẽ kéo tay áo tỷ tỷ.

Ngưng Hương cúi đầu, nhìn vào đôi mắt to tròn của đệ đệ, biết rõ đệ đệ thật sự rất thích người bạn cùng chơi này, nàng do dự một chút nhưng vẫn giống như lúc trước về nhà, đi vào phòng cầm năm hạt dẻ rang đường đưa cho Đại Tráng nói: "Đại Tráng ngoan, đệ cứ về nhà trước đi, sau khi com nước xong A Mộc sẽ qua tìm đệ."

Đại Tráng lập tức vươn tay nhận hạt dẻ, muốn đi nhưng vẫn có chút không cam lòng, nhìn vào nồi bánh nói: "Buổi trưa nhà tỷ ăn gì vậy?"

"Ăn cái gì không cần ngại quan tâm!" Lý thị thấy tiểu tử thói được voi đòi tiên, lại rống lên một câu.

Đại Tráng bị dọa vội vàng chạy đi.

Đuổi được kẻ cố ý đến ăn chùa, Lý thị muốn nở miệng quở trách cháu gái thì bị Từ Thu Nhi nhanh tay lẹ mắt kéo Ngưng Hương chạy vào phòng, ngoài miệng thúc giục mẫu thân, "Nương nấu com nhanh lên, chúng con đều đói đến nổi ngực dán vào lưng cả rồi!"

Lý thị nặng nề hừ một tiếng, tiếng thái rau vang lên bang bang vang, vừa cắt vừa lẩm bẩm thối hư tật xấu của mẫu thân Đại Tráng.

Giọng nói thao thao bất tuyệt nhưng Ngưng Hương cảm thấy cực kì thân thiết.

Sau khi bánh bột bắp được vớt ra khỏi nồi, Ngưng Hương đem chiếc bánh bao cái trắng nhân thịt mà Lý ma ma đã cho nàng bỏ vào trong nồi hấp nóng lên cho A Mộc ăn.

A Mộc tuy nhỏ nhưng có thể ăn rất nhiều, ăn xong bánh bao còn muốn ăn thêm bánh bột bắp. Bánh bột bắp được nướng rất lớn, còn lớn hơn cả mặt của A Mộc, Lý thị sợ cháu trai ăn không hết nên cắt nhỏ ra cho bé, nhưng A Mộc không vui mà muốn cầm cả cái để ăn. Lý thị tức giận gấp một cái bánh bỏ vào trong chén của bé, "Hôm nay cháu mà ăn không hết thì coi chừng ta!"

A Mộc toét miệng cười, sau đó cầm bánh bột bắp... ăn hết cái trắng và nhân bánh bên trong.

Đã có vỏ bánh bao trắng thì vỏ bánh bột ngô bé không thèm ăn.

Lý thị làm bộ muốn đánh bé, Từ Thu Lương lại cười ha hả ngăn lại rồi đem phần bánh cháu trai ăn còn dư bỏ vào trong chén mình.

Một nhà ăn com vô cùng náo nhiệt, sau khi ăn xong Đại Tráng không tới tìm A Mộc nữa, mà A Mộc cũng không nhớ tới nó, mọi người ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi để nói chuyện, bé nằm ở trên đùi tỷ tỷ, vừa nghe giọng nói êm dịu của tỷ tỷ, vừa được tỷ tỷ dịu dàng xoa đầu khiến bé cực kỳ thoải mái cho nên đã ngủ thiếp đi.

Mọi người trong lúc nói chuyện đều hạ thấp âm thanh.

Từ Thu Lương nói: "Hương nhi, con trai nhỏ của Lưu Toàn trong thôn chúng ta sắp cưới vợ, bên nhà gái đòi năm lượng sính lễ, ngoài ra còn các chi phí khác để mời khách, nhưng nhà Lưu Toàn lại không có tiền, cho nên hẳn muốn đem hai mẫu đất của hắn ở thôn tây bán tám lượng bạc. Ba năm nay cháu đưa tiền cho chúng ta, chúng ta chỉ dùng một ít, còn dư lại thì để dành cho cháu, tổng cộng được hơn hai ba lượng, cháu xem có thể gom thêm cho đủ tám lượng không? Chúng ta mua lại rồi sẽ để A Mộc đứng tên trên đó."

Người trong thôn đều dựa vào đất mà kiếm com, đất lúc nào quan trọng hơn bất cứ gì khác, chỉ khi khó khăn mới đành phải đem bán, chỉ có mua đất thêm, chứ không ai muốn bán. Ông với Lưu Toàn có quan hệ không tệ, Lưu Toàn lại biết trong tay Ngưng Hương có chút tiền, cho nên hỏi bọn họ có mua hay không trước. Từ Thu Lương quả thật muốn mua, có đất, tương lai cháu trai cưới vợ mới tốt.

Ngưng Hương cũng động tâm, nhanh chóng nhắm tính lại trong đầu.

Trong tay nàng hiện có mười một lượng bạc, mua xong còn dư lại sáu lượng, thời gian Bối Cảnh Hàn xuất chinh còn một năm rưỡi nữa, nàng vẫn có thể tích góp đủ tiền chuộc thân.

"Dạ được, nhờ Đại bá phụ hỏi Lưu thúc một chút, tháng sau cháu đưa bạc cho ông ấy được không?" Ngưng Hương dè dặt sự hưng phấn nói.

Thật ra, năm đó lúc nàng bán mình cũng không đau lòng bằng lúc bán đất...

Trong lúc bọn họ đang thương lượng chuyện mua đất thì ở thôn bên cạnh, Lục Thành cũng đang tính toán với đệ đệ và muội muội.

"Lưu thúc nói, nếu như thôn bọn họ không có ai mua thì sẽ đem bán cho chúng ta." Hai nhà kề nhau cho nên hàng năm vào đợt thu hoa màu cũng sẽ liên hệ với nhau, ba anh em Lục Thành sau khi làm xong chuyện nhà mình cũng qua giúp Lưu gia đôi chút, bởi vậy quan hệ của hai nhà cũng không tệ.

Lão Nhị là Lục Ngôn, lão Tam là Lục Định đều nghe theo đại ca.

A Đào bảy tuổi ôm hộp đựng tiền, đếm đi đếm lại hết sức không muốn, "Thật vất vả mới có được mười hai lượng, nếu mua xong sẽ hết tiền rồi!"

Đại ca làm việc ở vườn trái cây của lão gia đã kiếm được rất nhiều tiền, nhưng lần trước cưới chị dâu đã tiêu xài hết, sau khi kiếm thêm được chút ít lại vì chữa bệnh cho chị dâu và xử lý tang sự lại xài hết, đã vậy còn lấy tiền đã đồng ý mua vòng tay cho nàng để mua một con dê cái lấy sữa cho đứa cháu nhỏ. Mấy thứ đó đều là đáng để xài, A Đào biết rõ, nhưng bây giờ trong nhà mới có thêm chút tiền nên nàng không muốn đại ca lại lấy đi hết.

Lục Thành sờ đầu muội muội cười, "Không sao, tiền tiêu hết vẫn có thể kiếm lại, hơn nữa nếu có đất chúng ta mới dễ cưới chị dâu về nhà cho muội."

Trong lúc hắn nói những lời này, trên mặt của hắn lại đang nở nụ cười đầy thâm ý.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Edit: Hà

Sau khi đồng ý mua xong, Từ Thu Lương liền đi đến Lưu gia.

Lý thị ra ngoài cửa đi dạo một chút, Từ Hòe cũng có chuyện cần làm, sau khi Ngưng Hương đắp kín mền cho đệ đệ đã ngủ say, mở bao đồ lấy ra một tấm khăn tay bằng lụa đưa cho Từ Thu Nhi, "Phu nhân thưởng chút vải thừa cho Lý ma ma, bà lại cho tỷ một ít, nhưng nhỏ quá tỷ cũng không biết dùng làm gì cho nên thêu một chiếc khăn, mười hai tháng sau là sinh nhật của muội muội, cái này coi như là quà tỷ tỷ tặng sớm đi."

Đồ bằng tơ lụa ở đây là vật rất hiếm, Từ Thu Nhi ngạc nhiên mừng rỡ nhận lấy, lật qua lật lại ngắm một chút, sờ vào hoa mai được thêu tinh xảo trên khăn khen: "Tỷ tỷ thêu thật là đẹp, còn đẹp hơn so với khăn được bán trong phường thêu nữa!"

Ngưng Hương xấu hổ cười cười, khuôn mặt ửng đỏ. Năm ấy lúc nàng mới tiến vào Hầu phủ phải học quy củ, học chữ và học nữ công, nàng học nữ công rất nghiêm túc, muốn về sau có thể thêu khăn cảm tới phường thêu để bán lấy tiền, tích góp đủ tiền sớm một chút mà chuộc thân. Nhưng đến khi nàng có thể thêu được chút ít, hưng phấn kéo Tổ Nguyệt đi phường thêu thì chương quỹ đã nói là tú nương của bọn họ đã đủ, không cần tìm thêm người, mà tay nghề nữ công của nàng cũng không có xuất chúng để làm cho bọn họ phá lệ.

Cho nên từ đó nàng chỉ có thể cố gắng để dành tiền tiêu vật hàng tháng mà thôi.

"Cái kia là gì vậy?" Từ Thu Nhi đang ngắm chiếc khăn hiếm có trong tay, đột nhiên thấy cái đầu gỗ nhỏ trong bao quần áo của tỷ tỷ lộ ra, bèn hiếu kỳ hỏi.

Ngưng Hương cúi đầu, lúc này mới phát hiện bức tượng gỗ mà Bùi Cảnh Hàn đưa đệ đệ, lúc này do nàng mãi mê đoàn tụ với gia đình nên đã quên mất.

"Đồ chơi của Nhị công tử ở trong phủ còn dư lại, cho nên thể tử tiện tay nhét vào trong bao đồ, thể tử biết A Mộc còn nhỏ nên đã thưởng cho tỷ." Ngưng Hương cầm lấy tượng gỗ, rú mắt nói dối.

"Nhưng nhìn nó giống như mới vậy." Từ Thu Nhi cầm lấy bức tượng gỗ Vô Tòng đánh hổ, trong lòng cảm khái, "Những công tử nhà giàu đúng là khác biệt, đồ chơi còn mới như vậy đã ném, nếu đổi lại là A Mộc, chơi đến tróc sơn hẳn vẫn coi là bảo bối."

Ngưng Hương nghe muội muội nói như vậy liền nhìn tượng gỗ, nhớ tới Nhị công tử tức giận mà kéo miếng ngọc bội bên hông ném xuống đất, đồng ý gặt gặt đầu, hài tử nhà giàu so với nhà nghèo, quả thực chính là trên trời dưới đất.

Trong lúc hai tỷ muội còn đang nói chuyện, ở ngoài cửa lớn truyền đến âm thanh của hai người nam nhân, trong đó một người là Từ Thu Lương, người còn lại...

"Là Lưu thúc!" Từ Thu Nhi thấp giọng nhắc nhở Ngưng Hương, hai tỷ muội vội vã xuống giường mang giày, ra ngoài đón người.

Cùng là người trong thôn, Lưu Toàn đã gặp Từ Thu Nhi nhiều lần, ngược lại thấy Ngưng Hương lạ mắt, dừng chân nhìn Ngưng Hương một lát mới kinh ngạc nói: "Chớp mắt một cái mà Hương Nhi đã thành đại cô nương lớn như vậy rồi, ta xem chút nữa không nhận ra cháu!"

Hắn vẫn còn nhớ Ngưng Hương lúc mười một tuổi, bộ dáng gầy tong gầy teo, ăn mặc cũ rách lại thêm thân hình không nảy nở, ở trong thôn không tính là đặc biệt, hiện tại đã ba năm trôi qua, tiểu cô nương bây giờ đã có khuôn mặt trắng nõn non mềm như nước, mặc dù đang mặc chiếc áo khoác dày cộm nhưng bộ dáng mảnh mai đó không thua kém các cô nương khác chút nào.

Nếu sớm nhìn thấy vẻ xinh đẹp của nha đầu này, kêu tiểu nhi từ nhìn nàng một chút để so sánh với khuê nữ Chu gia mà hắn coi là thiên tiên kia, đời sống đời chết phải lấy cho bằng được, làm hại hắn tốn kém không ít, còn phải bán đi hai mẫu đất mới có thể thuận lợi cưới được con dâu về.

Sau phút kinh diễm, Lưu Toàn theo ba người Từ gia vào phòng, nhìn thấy A Mộc đang ngủ ở trên giường gần lò sưởi, ông liền hạ thấp âm thanh xuống, có chút bất đắc dĩ nói: "Hương nhi, trong nhà thúc đang cần tiền gấp, không đợi được cuối tháng sau cháu trở về đâu, cháu xem như thể này được không, bây giờ chúng ta đến nhà trưởng thôn viết khế thư, ngày mai thúc lại cùng cháu đến Phủ thành, cháu lấy bạc cho ta rồi chúng ta tiện đường lên nhà môn đóng quan ấn luôn được không?"

Đây là chuyện đương nhiên, Ngưng Hương lập tức đồng ý.

Đề Từ Thu Nhi ở lại canh nhà, Ngưng Hương đi theo hai vị trưởng bối đi đến nhà trưởng thôn, khế thư rất nhanh đã viết xong, trưởng thôn cùng Từ Thủ Lương ấn dấu tay ở giữa giấy, tạm thời giao cho Luru Toàn giữ, ngày mai khi Ngưng Hương giao hết bạc, Luru Toàn sẽ đưa khế đất cho nàng.

Rời khỏi nhà trưởng thôn, Từ Thủ Lương liền mời Luru Toàn đến nhà mình ngồi chơi một lúc.

Luru Toàn lắc đầu, nhìn về phía tây nói: “Hai ngày trước ta có gặp người nhà bên cạnh hỏi hấn có muốn mua đất hay không, nếu các người không mua ta sẽ bán cho bọn họ, bây giờ nếu đã quyết định bán cho các người rồi thì ta phải đi thông báo cho họ một tiếng, tránh để người ta chờ đợi”.

Ngưng Hương cũng không nghĩ nhiều nhưng Từ Thủ Lương đột nhiên băn khoăn, "Vậy, đất đã bị chúng ta mua mất, bọn họ có thể hay không..."

"Không đâu, ba huynh đệ chúng đều là người đáng hoàng, về sau khi các người chuyển tới bọn họ còn giúp một tay, tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà gây sự, chắc chắn không giống với mấy bà vợ chỉ vì một quả trứng gà mà cũng tranh nhau đến đồ cả mắt đâu, các người cứ yên tâm tuyệt đối đi!" Luru Toàn vỗ ngực cam đoan, nói xong lại hẹn Ngưng Hương giờ vào thành ngày mai rồi mới rời đi.

Ông biết nhà Lục gia ở đâu cho nên chỉ bước vài bước đã đến cửa Lục gia.

Lục Thành vừa ôm con trai ra khỏi nhà xí, Nhị đệ cùng Tam đệ đã đi Bắc Hà đào lươn, muội muội còn nhỏ nên hấn không yên tâm giao A Nam cho nàng, cho nên chỉ cần hấn ở nhà, A Nam muốn xuyt xuyt hay đi ị thối thối đều do hấn làm.

"Luru thúc?" Nhìn thấy Luru Toàn, Lục Thành lập tức ôm A Nam đi tới cửa.

A Nam mặc một chiếc áo bông rất dày, ngoan ngoãn tựa trên bờ vai của phụ thân, trên đầu đội chiếc mũ bằng da thỏ do chính tay phụ thân làm, lớp lông thỏ màu xám càng làm tôn lên nước da trắng mịn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé trai, đôi mắt đen lúng liếng đang nhìn người xa lạ đứng ở cửa một chút rồi xoay đầu đi, nấp sấp vào trong để trán tựa lên vai phụ thân, cái miệng nhỏ khẽ mím lại.

Luru Toàn biết rõ đứa nhỏ này sợ người lạ, cười cười, vừa xoa cái mũ da thỏ trên đầu bé trai vừa khen Lục Thành: "Cháu vừa làm cha vừa làm nương, tay thật là khéo mà." Mũ này là do Lục Thành bắt được một con thỏ xám, thịt ăn được nhưng da lại không bán được, hấn đành làm đại một chiếc mũ quả dưa, tuy có chút lớn hơn so với đầu tiểu tử này nhưng có thể dùng tới hai năm.

"Luru thúc mau vào nhà ngồi đi." A Nam vẫn chưa mặc quần, bàn tay Lục Thành đang che hông vừa mới lau sạch xong của bé, sợ bé bị lạnh.

Luru Toàn vội nói: "Không cần, không cần đâu, bác đến để nói với cháu về chuyện hai mẫu đất kia, trong thôn bác đã có người mua rồi, cho nên..."

Muốn mua nhưng không được, Lục Thành có chút thất vọng, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại, cười nói: "Không có việc gì, dù sao chúng cháu cũng không nhất định phải mua, nếu bác đã bán thì thôi vậy, nhưng không biết nhà ai đã mua ạ? Người đó có dễ chịu không? Đầu xuân sẽ phải trồng trọt đợt mới, cháu muốn hỏi thăm trước một chút, đến lúc đó có thể nói chuyện với người ta dễ hơn."

Trong thôn thường xảy ra những chuyện cãi vã giữa những nhà gần nhau, cho nên Lục Thành mới hỏi thăm về Từ Thủ Lương như vậy.

Luru Toàn gật đầu, Lục Thành đã muốn biết cụ thể thì ông cũng giải thích thêm hai câu, “Rất tốt, thôn chúng ta có tiểu cô nương làm nha hoàn ở Hầu phủ, cháu đã nghe qua chưa? Là nàng mua cho đệ đệ của nàng, hiện tại đứa bé tuy còn nhỏ nhưng về sau đều là nhờ đại bá phụ của hấn giúp đỡ, họ đều là người tốt.”

Về mặt Lục Thành làm ra vẻ như đã nhớ ra chuyện của Từ gia.

Nói xong chính sự, Luru Toàn liền vội vã về nhà.

Lục Thành đứng trước cửa nhìn người đã đi xa, lúc xoay người vào nhà mới bỗng A Nam đưa lên cao, ngửa đầu hỏi bé, “Xem ra ông trời cũng cảm thấy cha và nàng rất thích hợp mà, còn đưa cả người đến trước mặt cha nữa, A Nam đừng nóng vội, qua đợt này phụ thân sẽ dẫn con đi thăm nương nhé.”

Ánh mắt của hấn trong lúc nói chuyện tràn đầy sự hưng phấn, cười đến cực kì tự tin, giống như Ngưng Hương đã đồng ý gả cho hấn không bằng.

A Nam không hiểu được tâm tình đang hạnh phúc của phụ thân, cái miệng nhỏ bị lạnh khiến bé không thoải mái mà nhăn đôi mày nhỏ, lắc qua lắc lại rồi chui vào trong lòng phụ thân.

Lục Thành cười ha ha, đề nhi từ xuống rồi bước nhanh vào phòng.

~

Trời dần tối.

Ngưng Hương đặt ghế trước mép giường, sau đó đi vào phòng bếp lấy ra một chút nước nóng từ trong nồi hòa với nước lạnh trong chum để rửa mặt, xoa xoa một lúc mới bung chậu nước trở về phòng ngủ, nhìn đệ đệ đang ở trong chăn lay hoay nghịch bức tượng gỗ nói: “Đến đây rửa chân nào”.

A Mộc nắm chặt tượng gỗ trong tay rồi mới xích tới mép giường, dùng mép chân khẽ thăm dò rồi mới bỏ hai chân vào.

"Có nóng không?" Ngưng Hương dịu dàng hỏi.

A Mộc lắc đầu, cười với tỷ tỷ.

Ngưng Hương sờ đầu, khom lưng giúp đệ đệ rửa chân, sau khi rửa xong lại lau khô, nàng mới cho thêm một ít nước nóng vào trong chậu rồi cũng đặt chân vào ngâm.

Sau khi đổ nước xong liền đóng kín cửa, Ngưng Hương trèo lên giường, đoạt lấy bức tượng gỗ trong tay đệ đệ nói: “Ngủ đi, ngày mai lại chơi”.

“Vậy tỷ cứ để nó ở bên cạnh đệ đi.” Ánh mắt A Mộc nhìn theo bức tượng gỗ trong tay tỷ tỷ, giọng nói đầy lưu luyến.

Ngưng Hương liền đặt tượng gỗ lên đầu giường ở gần lò sưởi, sau đó giúp đệ đệ cởi chiếc áo bông dày xuống rồi hai tỷ đệ cùng nhau chui vào chăn ấm.

Trong nhà tông cộng có hai chiếc giường, phu thê Từ Thủ Lương ngủ ở phòng phía đông, còn ở phía tây là phòng của Từ Thu Nhi và A Mộc đặt gần bếp lò, buổi tối kéo chiếc rèm qua là ngăn cách với phòng của Từ Hòe. Hai huynh muội lớn như vậy còn ngủ một phòng, ở gia đình lớn chắc chắn là chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhưng đây là nông thôn, mùa hè trời nóng Từ Hòe có thể ngủ ở nhà cách vách, nhưng bây giờ là mùa đông, làm gì có nhiều củi như vậy để sưởi ấm giường. Từ gia cũng coi như là có chú ý chứ ở nhà khác thì tất cả mọi người đều chen chúc ngủ trên chiếc giường gạch.

Vì để cho hai tỷ đệ các nàng có thể thoải mái trò chuyện, đêm nay Từ Hòe cùng muội muội tạm thời đến ngủ ở phòng phía đông, kỳ thật cũng không có gì kiêng kỵ, ngày đông xiêm y được mặc rất dày, che chắn cực kỳ chặt chẽ, không cần lo tới chuyện thấy cái không nên thấy mà dẫn tới lúng túng.

"Tỷ tỷ thơm quá." A Mộc ôm tỷ tỷ, cực kì cao hứng.

"Sau này A Mộc không được phép đi Bắc Hà nữa biết chưa?" Ngưng Hương hôn lên đỉnh đầu đệ đệ, nhẹ nhàng dặn dò, "Muốn đi nghịch nước thì phải kêu đại ca dẫn đệ đi, nếu như đại ca không rảnh thì còn nhị tỷ, tỷ không cho phép đệ đi cùng Đại Tráng, chẳng may đệ rơi xuống nước thì biết làm sao?"

Bởi vì chuyện này xác thực đã từng xảy ra, tuy nàng không khóc nhưng khi nghe thấy cũng rất sợ hãi và đau lòng.

A Mộc đã có thể cảm nhận được tâm tình của người lớn, tuy trong bóng tối không nhìn thấy tỷ tỷ nhưng bé cũng duỗi bàn tay nhỏ nhắn xoa xoa khuôn mặt tỷ tỷ, "Tỷ tỷ đừng khóc, đệ sẽ nghe lời tỷ tỷ mà."

Tỷ đệ hai người đều yêu thương lẫn nhau, nhiều hơn cả là sự vui mừng sau bao ngày cửu biệt trùng phùng xa cách, cả hai trò chuyện một lát đã ngủ thiếp đi mất.

Trong nhà Lục gia ở thôn bên cạnh, mấy huynh đệ của Lục Thành cũng đã đi ngủ, còn A Đào thì ngủ một mình ở phòng phía tây.

Trong phòng phía đông, hai cha con Lục Thành ngủ ở nơi ấm nhất là đầu giường gần lò sưởi, Lục Ngôn ngủ ở giữa, Lục Định nhỏ nhất mới mười ba tuổi ngủ ở ngoài cùng, cũng có thể nói là nơi lạnh nhất, nhưng hẳn không hề có chút oán hận nào, bởi vì....

Đêm khuya yên tĩnh, A Nam đột nhiên a a khóc hai tiếng, trong nháy mắt Lục Thành cùng Lục Ngôn đột nhiên bừng tỉnh.

Thì ra tiểu tử thúi này muốn đi tè.

Lục Thành vừa mới đứng dậy thì phát hiện đũng quần của hắn đã nóng lên.

Hắn lập tức cứng đờ tại chỗ.

Lục Ngôn đã mặc áo khoác lên người. Tiểu tử này nửa đêm thường muốn đi tè còn muốn uống sữa, trong chiếc nôi bên ngoài đã đặt sẵn một chén sữa dê, trong lò vẫn luôn giữ lửa để chén sữa vẫn luôn ấm áp. Hai huynh đệ một người đưa bé đi tè còn một người thì đi nhóm lửa, phối hợp chuyện này đã hơn nửa năm thành quen, ai ngờ Lục Ngôn vừa chồm đèn thì thấy đại ca ngồi chỗ cũ không hề nhúc nhích.

“Lại đái dầm sao?” Lục Ngôn chột hiểu hỏi.

Lục Thành nhìn bé con bên trong ổ chăn đã làm chuyện xấu mà vẫn còn mặt mũi khóc rầm rì, hắn khẽ thở dài, rú mắt nói: "Đệ tìm giúp ta cái quần trước."

Lục Ngôn chỉ vào đầu giường gần lò sưởi nói: "Không phải đều đặt dưới chiếc chăn sau?" Đặt ở dưới lớp chăn, quần sẽ ấm áp, một khi A Nam tè là có thể tiện tay đổi cái mới.

"Là ta phải thay, nó đã tè lên hết trên người ta." Lục Thành sờ sờ cái mông của A Nam, thấy không có việc gì mới chui ra ổ chăn nhìn lại bản thân, quần áo ướt mềm giống như hắn mới là người đái dầm, cũng không biết tư thế ngủ đêm nay của tiểu gia hóa kia thế nào mà lại tè như vậy.

Kẻ duy nhất không có động tĩnh ở trong ổ chăn đột nhiên bật cười.

Lục Thành nhíu mày nhìn sang, lão Tam Lục Định lập tức rúc đầu vào ổ chăn.

Lục Ngôn nhìn đại ca nhà mình, bởi vì quần ướt cho nên đồ vật bên trong hiện lên rõ ràng, hắn nhìn chăm chăm mà không cười được.

Hắn so với đại ca, hình như chênh lệch có chút lớn...

Hèn nào bị lộ ra mà huynh ấy cũng không thấy xấu hổ.

Lục Ngôn nhanh chóng lấy một cái quần từ trong ngăn tủ ném vào trên giường rồi đi nhóm lửa.

Chiếc quần lạnh buốt, lúc Lục Thành thay nó thì lạnh run cả người, chui vào ổ chăn ấm áp của Nhị đệ nằm một lúc rồi mới về chỗ của mình, đem A Nam còn đang há miệng khóc lóc ngon lành ôm vào trong lòng dỗ dành.

Vì vậy lúc Lục Ngôn dùng muỗng dứt sữa cho cháu trong lòng đại ca đã hết thì chui vào chăn đã cảm thấy không còn ấm nữa...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Edit: Hà

Sáng sớm ngày đầu xuân lạnh buốt, bên ngoài nước đã đóng thành băng, người trong thôn đều lười biếng không muốn làm gì cả, tất cả đều chờ đến lúc trời sáng hẳn mới bắt đầu nấu cơm.

Lý thị ngủ dậy sớm nhất sau đó lấy củi chuẩn bị đi nấu cháo.

Củi là thân ngô được phơi khô từ năm ngoái, cây dài được bẻ thành mấy đoạn, nhỏ tí tách trong lò.

Ngưng Hương đang ngủ say giấc không hề nghe thấy, sau khi được sống lại một lần nữa, gặp được đệ đệ đã từng biến mất, cho nên đêm nay nàng ngủ cực kì an giấc, cũng là giấc ngủ nướng đầu tiên sau khi nàng trở thành nha hoàn.

Nhưng A Mộc lại nghe thấy được, bé khẽ ngáp dài một cái, từ từ mở mắt ra, lập tức nhìn thấy cái gậy của tỷ tỷ.

Tỷ tỷ ngủ quay lưng lại với bé, mái tóc đen thật dài có chút rối tung, có lẽ tối qua lúc ngủ bé không cẩn thận đã đè lên tóc tỷ tỷ khiến cho tỷ tỷ bị đau.

A Mộc nháy mắt mấy đã hoàn toàn tỉnh ngủ, nhẹ nhàng gạt những lọn tóc của tỷ tỷ bị bé đè lên, động tác cực kỳ cẩn thận.

Phía trong phòng bếp đột nhiên vang lên giọng nói nghi hoặc của nhị tỷ tỷ, "Đại tỷ vẫn chưa ngủ dậy sao?"

Đại bá lập tức trả lời: "Chắc là hôm qua đã mệt mỏi lắm, con cứ rửa mặt trước đi, đừng nói chuyện lớn tiếng, nước nóng ta đã nấu xong rồi."

Sau đó trong phòng bếp chỉ còn những âm thanh bé củi.

A Mộc vốn định lại gần xem tỷ tỷ đã tỉnh hay chưa, nhưng khi nghe Đại bá mồm nói tỷ tỷ mệt mỏi, bé cũng không dám động dậy nữa, sợ mình làm tỷ tỷ tỉnh giấc, chỉ là nghe thấy tiếng Nhị tỷ tỷ rửa mặt ở bên ngoài, A Mộc đột nhiên rất muốn đi tè.

Bé cố gắng nghẹn lại, nhưng dần dần lại nhịn không được nữa.

A Mộc cảm thấy khó chịu, nhìn sang bên cạnh lại không thấy tỷ tỷ có động tĩnh gì, bé liền nhẹ nhàng leo ra khỏi chăn, run rẩy kéo bộ y phục bằng vải bông bị đè dưới chân ra, cuối cùng cũng rút ra được, do bé cố dùng sức rút ra, kết quả vấp phải quần nên không cẩn thận ngã xuống, vừa vịn ngã ở trên người tỷ tỷ.

Ngưng Hương giật mình tỉnh giấc thì thấy trong phòng đã sáng rõ, thấy đệ đệ đang mặc quần áo, phát hiện bản thân mình thế nhưng đã ngủ nướng nên nàng vội vàng ngồi dậy, giúp đệ đệ mặc đồ.

"Tỷ tỷ ở Hầu phủ phải làm rất nhiều việc đúng không?" A Mộc chăm chú nhìn khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng của tỷ tỷ, nhỏ giọng hỏi.

Ngưng Hương nở nụ cười, đỡ bé đứng lên rồi khoác chiếc áo bông vào, "Sao lại hỏi như vậy?"

A Mộc ngoan ngoãn nói: "Đại bá mồm nói tỷ tỷ mệt mỏi."

Ngưng Hương bật cười, nhẹ giọng nói: "Không mệt, là do tỷ tỷ đã lâu không được ôm A Mộc, ôm A Mộc ngủ rất ngon cho nên đã dậy muộn."

"Vậy đêm nay đệ vẫn sẽ ôm tỷ tỷ ngủ nha!" Tỷ tỷ thích ôm bé, A Mộc cực kì hưng phấn.

Ngưng Hương vỗ nhẹ cái mông của bé, kêu bé mau đi tè đi, cũng không nói cho đệ đệ biết tí nữa nàng phải đi rồi.

Sau khi mặc quần áo lại xếp chăn xong, thấy trong phòng sạch sẽ không có gì để nàng thu dọn, Ngưng Hương vén rèm đi ra ngoài liền gặp Lý thị cũng

đang múc cháo từ trong nồi ra, Từ Thu Nhi thì đang dọn bát đĩa. Ngung Hương rất xấu hổ, đỏ mặt nói: "Cháu đã dậy trễ..."

"Ngủ dậy sớm như vậy làm gì, ta cũng không cần cháu giúp đỡ, nhanh đi rửa mặt rồi ăn cơm nào." Lý thị cảm thấy không sao cả nói.

Từ Thu Nhi hâm mộ nhìn mái tóc dài đến tận eo của Ngung Hương. "Tóc của đại tỷ thật đẹp."

Ngung Hương cười cười, bụng nước cùng đệ đệ đi ra bên ngoài rửa mặt.

Sau khi rửa mặt xong, mọi người trong nhà ngồi vây quanh ở chiếc bàn thấp để ăn cơm. Bữa cơm rất đơn giản, cháo bắp đặc sệt và thêm hai cái bánh bột bắp hôm qua còn dư lại, kèm thêm một đĩa đậu hũ muối, Lý thị còn chuẩn bị cho ba đứa nhỏ mỗi đứa một quả trứng gà muối.

Lý thị nhìn cháu gái, nhỏ giọng oán hận: "Khó lắm cháu mới được ở nhà một đêm, lại thêm được nửa ngày, vậy mà lão Lưu cứ đòi như là đòi nợ vậy."

Từ thôn Liễu Khê đến Phủ thành phải mất gần nửa ngày đường, Ngung Hương sau khi ăn xong buổi trưa là có thể tự mình trở về, nhưng hôm nay Lưu Toàn lại đi theo nàng vào thành, làm xong khế đất thì lại quay về thôn, một quay về một đi luôn, cho nên Lưu Toàn muốn nhanh chóng ăn điểm tâm rồi lập tức lên đường, đỡ cho hấn phải về nhà lúc trời đã tối mịt.

Hiểu được Đại bá mẫu đang luyến tiếc cho nàng, Ngung Hương đành cười nói: "Không sao đâu, lần sau trở lại là không có việc gì nữa rồi ạ."

A Mộc nghe thấy có gì đó không đúng, liền nghi hoặc ngẩng đầu.

"A Mộc bóc được trứng gà chưa?" Ngung Hương sợ đệ đệ khóc nháo lên không chịu ăn cơm nên cố ý nói tránh đi.

A Mộc lập tức trở lại với cái trứng gà, gọt đầu nghiêm túc bóc trứng gà cho tỷ tỷ xem.

Ngung Hương chăm chú nhìn hành động của đệ đệ mà không biết chán, đệ đệ không muốn xa nàng, mà nàng cũng không muốn xa bé.

Nhưng mà không thể không xa được, chuyện nên đi thì phải đi.

Sau khi Ngung Hương giúp đỡ Lý thị dọn dẹp xong trong phòng bếp, vừa hay Lưu Toàn đã tới trước cửa, Từ Thu Lương liền đi ra đứng ở cửa nói chuyện với hấn.

Ngung Hương ngồi xỏm xuống bên cạnh A Mộc, sờ đầu của bé nói: "Tỷ tỷ phải đi rồi, lần sau khi trở về tỷ sẽ mua cho A Mộc hạt dẻ ăn nữa nha."

Lúc này A Mộc mới nhớ ra tỷ tỷ còn phải quay lại Hầu phủ làm việc.

Vành mắt của bé bỗng chốc đỏ lên, bỏ nhào vào trong lòng nàng không muốn để nàng đi.

Hầu như mỗi lần ly biệt đều là như vậy, tuy trong lòng Ngung Hương cũng rất khó chịu nhưng lại không muốn nói dối là mình sẽ nhanh chóng trở lại, khiến cho đệ đệ ở nhà trông mong một cách vô ích. May mắn A Mộc rất hiểu chuyện, mặc dù rất không muốn xa tỷ tỷ, nhưng khi nghe Lý thị dỗ dành cũng không quẩn luyến tỷ tỷ nữa mà còn dặt tay tỷ tỷ tiễn nàng đến cửa lớn, nhìn theo tỷ tỷ ngồi trên xe lừa của Lưu gia.

Ngồi trên xe, Ngung Hương cố gắng nín cười nhìn về phía đệ đệ, cho đến khi xe lừa đi xa, nàng mới lặng lẽ lau nước mắt.

Từ Thu Lương cũng cùng đi theo, nhẹ nhàng an ủi cháu gái.

Ngung Hương gạt đầu, thật ra nàng cũng đã quen rồi, cho nên nàng đành nói chuyện với mọi người về chuyện vụ xuân nên trồng loại cây gì.

Lúc xe lừa chạy qua trấn Bạch Hà, Ngung Hương chạy vào nhà Lý ma ma, hỏi bà có muốn đi chung xe hay không. Lý ma ma muốn cùng người nhà ở lâu thêm một lát nên cười tủm tỉm kêu nàng cứ đi trước, sau đó xe lừa không hề dừng lại nữa, đi thẳng hướng nam về phía Phủ thành.

Sau khi vào thành, được Ngung Hương dẫn đường nên Lưu Toàn đem xe lừa dừng ở trước cửa của phủ Trấn Viễn Hầu.

"Đại bá phụ và mọi người ở đây đợi cháu một lát, cháu vào nhanh rồi ra liền." Ngung Hương xuống xe nói lời tạm biệt với các vị trưởng bối, sau đó bước nhanh vào Hầu phủ.

Một đường quen thuộc đi về Lãnh Mai Các, lúc bước vào cửa sân, Ngung Hương tập trung nghĩ sẽ đi tới phòng chính để chào hỏi Bùi Cảnh Hàn trước, bởi vì đang thất thần cho nên đang đi vài bước nàng mới nhận ra ở góc tường dưới tầng cây mai đang có người đứng đó. Nàng tò mò nhìn sang, chỉ thấy Bùi Cảnh Hàn mặc một thân cẩm bào nguyệt sắc đứng dưới tàng cây mai, Tô Nguyệt nâng khay đứng bên cạnh hấn, một thân váy dài màu hồng đào, vóc người cao gầy mảnh mai, hơi hơi ngửa đầu nghe Bùi Cảnh Hàn nói chuyện, khóe môi mỉm cười.

Nụ mai hé nở trên đầu cành, dưới tàng mai một đôi bích nhân đang nhỏ giọng thì thầm, đẹp như tranh vẽ.

Ngung Hương giật mình, bản năng muốn tránh đi giống như kiếp trước mỗi khi thấy Tô Nguyệt và Bùi Cảnh Hàn ở bên cạnh nhau, nhưng chỉ mới lui về phía sau một bước, trong đầu lại hiện lên cảnh ở trên thuyền và ánh mắt oán hận của Tô Nguyệt khi nói về Bùi Cảnh Hàn.

Trong lúc nàng còn đang do dự thì Bùi Cảnh Hàn đã phát giác, hấn xoay người nhìn lại thì thấy vẻ mặt phức tạp của Ngung Hương đang nhìn hấn cùng với Tô Nguyệt, đầu tiên Bùi Cảnh Hàn có chút ảo não, ảo não về tiểu cô nương này hơn phân nửa chắc đang ghen tị rồi, sau đó hấn lại thản nhiên như

cũ, hơn nữa tâm tình còn có chút vui vẻ.

Hắn biết, trong lòng Ngung Hương cũng là có hắn, chỉ là do tiểu cô nương da mặt mỏng mà thôi.

"Sao lại về sớm như vậy?" Bùi Cảnh Hàn vẫn đứng ở dưới tàng mai, mỉm cười hỏi Ngung Hương. Bên cạnh hắn chắc chắn sẽ không chỉ có một nữ nhân, mấy chuyện ghen tương như thế này các nàng phải từ từ làm quen, học được cách tự khuyên nhủ bản thân, hắn cũng không có tinh lực để đổ dành cả đám được.

Đại bá phụ và mọi người còn đang ở bên ngoài đợi nàng, Ngung Hương tạm thời đè nén xuống phức tạp trong lòng, tiến lên giải thích một chút.

Bùi Cảnh Hàn gật đầu, đi về phía nàng hai bước, "Còn thiếu bao nhiêu bạc?"

Ngung Hương vừa nghe ngữ khí của hắn cũng biết hắn đang suy nghĩ gì, miễn cưỡng cười cười, "Cũng không nhiều lắm nhưng em cũng đã có đủ rồi, thế từ tiếp tục ngắm hoa đi, em đi trước." Sợ Bùi Cảnh Hàn kiên trì giúp nàng trả bạc, Ngung Hương đi như trốn tới góc xép.

Bùi Cảnh Hàn nhìn theo bóng lưng yếu đuối của tiểu cô nương, sai Tô Nguyệt đi gọi Trường Thuận.

Vì vậy lúc Ngung Hương lấy bạc từ trong hộp tiền đi ra, liền gặp Trường Thuận đang ở trong sân.

Bùi Cảnh Hàn kịp thời giải thích: "Cứ để Trường Thuận cùng đi với em, người ở trong nha môn biết hắn, sớm làm xong chuyện thì em cũng được sớm trở về."

Chủ tử bình thường làm sao đối xử tốt với nha hoàn như vậy, Ngung Hương sợ Đại bá phụ hiểu lầm, lập tức muốn cự tuyệt, nhưng Bùi Cảnh Hàn cũng hiểu rõ nàng, lúc nàng vừa mở miệng thì hắn đã xoay người, rõ ràng không để cho nàng có cơ hội cự tuyệt.

Cách làm việc của hắn rất bá đạo, Ngung Hương chỉ còn cách trên đường ra ngoài phủ đành năn nỉ Trường Thuận, "Xiu nữa nếu huynh nhìn thấy Đại bá phụ của ta, huynh có thể nói là vừa đúng lúc thế tử cũng có việc nhờ huynh đi nha môn có được không?" Hai người đều làm việc bên cạnh Bùi Cảnh Hàn, bình thường cũng thường xuyên liên hệ, quan hệ cũng xem như gần gũi.

Trường Thuận không hiểu nhìn nàng, "Thế tử muốn giúp muội là vinh quang của muội, tại sao bộ dáng của muội lại giống như trốn còn không kịp vậy?"

Ngung Hương rù mắt, mấp máy miệng.

Động tác này của nàng trông tỏ ra đáng thương, Trường Thuận hết cách với nàng, đành bất đắc dĩ nói: "Rồi rồi rồi, muội nói cái gì thì là cái đó được chưa."

Ngung Hương mừng rỡ nhìn hắn nói lời cảm tạ.

Tiểu cô nương cười lên giống như đóa hoa hải đường nở rộ, mắt ngọc mây ngai rực rỡ, bước chân Trường Thuận thoáng khựng lại, nhưng khi nhớ lại tâm tư của thế tử đối với Ngung Hương và Tô Nguyệt, Trường Thuận hậm hực sờ sờ mũi, ép mình nhìn về phía khác. Dù có đẹp đến đâu thì hắn cũng không có tư cách nhớ thương.

Đi tới cửa bên, Từ Thủ Lương nghỉ hoặc nhìn cách ăn mặc như gã sai vặt đang đi bên cạnh cháu gái.

Trường Thuận nhanh trí viện lý do.

Từ Thủ Lương không hề nghi ngờ gì nữa, bốn người nhanh chân đi về phía nha môn, có phủ Trần Viễn Hầu ra mặt, chuyện kẻ đất được làm cực kỳ nhanh chóng.

Ngung Hương muốn tiễn Từ Thủ Lương đến cửa thành, Từ Thủ Lương không cho mà chỉ dặn dò cháu gái cố gắng chăm sóc bản thân mình thật tốt, sau đó hắn cùng với Lưu Toàn đánh xe trở về.

Hai ngày nghỉ thoáng cái đã hết, Ngung Hương có chút mất mát.

Trường Thuận thấy nàng không có tinh thần, cố ý hỏi nàng ở nhà đã làm những gì, hai người trên đường nói chuyện vui vẻ, lúc trở về Lãnh Mai Các, Ngung Hương đã bình tĩnh trở lại, lại biến thành đại nha hoàn của Lãnh Mai Các.

Buổi chiều Bùi Cảnh Hàn gọi nàng sang hầu hạ, để cho Tô Nguyệt nghỉ ngơi nửa ngày.

Ngung Hương cũng không từ chối, thời gian này Tô Nguyệt luôn phải hầu hạ Bùi Cảnh Hàn lại còn chăm sóc nàng khi bị bệnh, xác thực nên nghỉ ngơi.

"A Mộc có thích cái tượng gỗ kia không?" Trong thư phòng, Bùi Cảnh Hàn đang đứng ở trước bàn sách vẽ tranh, thấy nàng vào, hắn nhìn thoáng qua rồi ánh mắt rất nhanh lại quay về trên giấy vẽ, vừa vẽ tranh vừa tán gẫu.

"Rất thích, tạ ơn thế tử." Ngung Hương cố gắng trả lời một cách tự nhiên, âm thầm tự nói với mình chỉ cần coi hắn là chủ tử là được, không cần nhớ tới những chuyện kiếp trước nữa. Thời gian Bùi Cảnh Hàn làm việc đều hết sức quân tử, chỉ khi uống rượu hoặc là gặp chuyện không thoải mái, hắn mới động tay chân với nàng.

"Tốt, giúp ta mài mực." Nói xong câu này, Bùi Cảnh Hàn không hề phân tâm nữa.

Ngưng Hương đi đến trước bàn đọc sách, đem nghiên mực chuyển qua cạnh mình rồi lại nhặt cán bút lên nhẹ nhàng mài. Mùi mực thanh nhã, thoang thoảng bay vào trong chớp mắt, bên tai chỉ còn lại âm thanh rất nhỏ của chiếc bút đang chạm vào giấy, đắm chìm trong không khí yên tĩnh, Ngưng Hương nhận không được nhìn về hướng giấy vẽ.

Hắn đang vẽ một cây mai ở ngay góc tường, dưới tàng cây không có ai, trên nụ hoa hé nở có ba con chim sẻ đang đậu ở đó, con ở chính giữa rõ ràng có cái đầu to gấp đôi, hai con bên cạnh... Không biết có phải do mình suy nghĩ nhiều hay không, Ngưng Hương cảm giác đôi mắt của con chim sẻ bên trái khẽ héch lên, giống như Tô Nguyệt, còn bên phải...

Chim sẻ nhà ai lại có một đôi mắt hạnh chứ?

Ngưng Hương không có hứng thú nhìn nữa, đôi môi đỏ hồng bắt gác lại nhếch lên, rõ ràng đang mất hứng nhưng lại càng động lòng người.

Bùi Cảnh Hàn im lặng mỉm cười, hẳn thích nhất lúc nàng vô tình lộ ra vẻ ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Thái An phủ là kinh đô trọng địa ở hướng Tây Bắc của kinh thành, có năm vạn quân đang đóng, do Trần Viễn hầu Bùi Chính phụ trách quản lý. Bùi Cảnh Hàn mới hai mươi tuổi cũng có chức vụ trong người, phần lớn thời gian cũng sẽ đi trong quân doanh, nhưng thân là thế tử, hẳn không cần như những quan viên khác, nhất định phải đứng hạn canh giữ ở quân doanh, thỉnh thoảng cũng vụng trộm lười, hoặc là nhàn rỗi ở nhà, hoặc là ra cửa kết bạn, những thuộc hạ cũng chỉ phải mở một mắt nhắm một mắt.

May mắn chỉ là thỉnh thoảng mà thôi.

Nắng sớm mờ mờ, đưa mắt nhìn Bùi Cảnh Hàn một thân quan phục rời khỏi Lãnh Mai Các, Ngưng Hương nhẹ nhàng thở phào một cái.

Nàng thích nhất là Bùi Cảnh Hàn ra khỏi nhà.

"Nhìn muội kia, giống như học trò nghe được tin tiên sinh không đến lớp vậy." Tô Nguyệt cười třeu ghẹo.

"Muội cũng không biết tại sao nữa, nhưng muội rất sợ ngài ấy." Ngưng Hương nghiêm túc nhìn nàng ấy và trả lời.

Kiếp trước, Tô Nguyệt chỉ hỏi qua nàng hai lần rằng nàng có yêu Bùi Cảnh Hàn hay không, lần đầu tiên Ngưng Hương cho rằng Tô Nguyệt phát hiện Bùi Cảnh Hàn đối xử tốt với nàng, nên có hơi chột dạ, nói rằng mình cũng không có ý định làm di nương, nhưng Tô Nguyệt không hề tin. Lần thứ hai là Bùi Cảnh Hàn khinh bạc nàng, bị Tô Nguyệt bắt gặp, lúc ấy Tô Nguyệt đã là người của Bùi Cảnh Hàn, nàng ấy lại hỏi nàng có thích Bùi Cảnh Hàn hay không, Ngưng Hương khóc nói không thích, Tô Nguyệt chỉ cười lạnh, còn châm chọc nàng có thù oán.

Ngưng Hương không hiểu tại sao Tô Nguyệt lại nghĩ như vậy, nàng chỉ biết là, kiếp này, trong lòng nàng nghĩ gì nàng cũng đều sẽ nói cho Tô Nguyệt biết, nói rất rõ ràng, không bao giờ để Tô Nguyệt hiểu lầm, không bao giờ để hai người trở thành xa lạ một lần nữa, vẫn bên nhau như chị em ruột thịt, có như thế nàng mới có cơ hội thuyết phục Tô Nguyệt tích góp tiền chuộc thân.

Tô Nguyệt kinh ngạc, nhìn thẳng vào đôi mắt như nóng lòng chứng minh cái gì của Ngưng Hương, nàng phì cười, khoác cánh tay của Ngưng Hương đi vào trong, "Sợ cái gì, ngài ấy cũng đâu có ăn muội, đi thôi, trời càng ngày càng ấm áp, chúng ta đem phòng dọn dẹp sạch sẽ, giặt và y phục cũng cần phải dọn dẹp lại."

Ngưng Hương thích gần gũi như thế này, nhớ đến kiếp trước lúc này Tô Nguyệt đã bắt đầu bắt hòa với nàng, lại vụng trộm nhìn cánh tay hai người thân mật khoác vào nhau, trái tim lúc này rộng mở trong sáng như bầu trời xanh trong vắt trên đỉnh đầu, vạn dặm không một bóng mây.

Hai tỷ muội đem phòng bên trong triệt để thu thập một lần, làm xong hết chỉ tồn có một buổi, sau đó hai người ngồi tại cửa phòng ngắm hoa mai cạnh tường.

"Trong tay muội còn có bao nhiêu tiền?" Tô Nguyệt đột nhiên hỏi, "Mua đất tốn không ít nhỉ?" Nói xong, bóc thêm một hạt dưa bỏ vào trong miệng, sau đó gặm gù thưởng thức, rồi nghiêng đầu qua nhìn nàng, cặp mắt hồ ly trời sinh phong lưu quyền rũ không ngừng chuyển động.

Ngưng Hương đang ngậm hạt dưa, nhẹ giọng nói: "Cũng không nhiều, tiền muội đưa bá mẫu trước đó bà ấy đều tích góp để dành lại cho muội, lúc mua đất muội chỉ tồn có năm lượng, bây giờ còn có sáu lượng..."

"Vậy chỉ còn mười bốn lượng nữa là đã đủ chuộc thân rồi." Tô Nguyệt rũ rềm mắt xuống, móng tay thoa son đem hạt dưa trong vỏ lấy ra, đưa vào trong miệng.

Ngưng Hương gật gật đầu, "Lại tích góp thêm một năm nữa sẽ đủ, thế tử đã hai mươi, năm nay chắc có lẽ sẽ đính hôn, sang năm đón dâu, chúng ta đi tìm thế tử phu nhân nói... Đứng rồi, trong tay tỷ có bao nhiêu tiền? Không phải muối dạy tỷ đâu, nhưng bây giờ tỷ nên tích góp không thể tiền, tiếp tục tiêu tiền như nước giống như trước kia nữa."

Sau đó đưa mắt liếc nhìn hoa lụa trên đầu của Tổ Nguyệt.

Tiền lương hàng tháng của nàng ngoài việc gửi về nuôi gia đình nàng còn phải dành dụm để trả nợ, Tổ Nguyệt thì khác, nàng ấy gần như dùng hết tiền chỉ vào việc ăn diện, trong tay nàng ấy chỉ sợ không còn bao nhiêu tiền.

Tổ Nguyệt cũng không hề biết xấu hổ, ngẩng cao đầu đắc ý nói: "Tỷ còn bảy lượng, nhiều hơn muối rồi, muối không có tư cách quản ta."

Ngưng Hương tức giận đến buồn cười, cùng nàng tính số, "Muối mới vừa tốn năm lượng mua đất, tỷ không biết xấu hổ còn đem so với muối?"

Tổ Nguyệt mặc kệ, xác định tiền mình nhiều hơn, hai người tranh chấp, một tiểu nha hoàn đột nhiên đi đến, xa xa hướng về các nàng ngoắc ngoắc, "Hai vị tỷ tỷ còn ở đằng kia chơi đùa gì đó, đến phiên chúng ta đến tú phòng đo quần áo rồi!"

Hạ nhân ở Hầu phủ này, một năm bốn mùa đều thường xuyên có quần áo mới, lớn tuổi không cần đo lại, nhưng vóc dáng của các nàng vẫn còn thay đổi thì mỗi năm phải đo một lần, tránh cho xiêm y khi may ra mặc không vừa, bước ra ngoài sẽ làm mất mặt của Hầu phủ.

"Đều tại muối đó, hại tỷ thiếu chút nữa đã quên rồi!" Tổ Nguyệt lập tức nhảy dựng lên, nhanh chân vừa chạy vừa sai khiến Ngưng Hương, "Tỷ đi trước, muối thu dọn xong đồ thì mau đuổi theo!"

Thanh âm nàng nhẹ nhàng, Ngưng Hương bắt đầu đi lác lác đầu, cất kỹ hạt dưa vào băng ghế, lại đóng cửa, cũng có chút hưng phấn mà đi, sau đó liền gặp Tổ Nguyệt đứng ở cửa viện đợi nàng, đôi giày vải màu hồng đào lấp ló bên dưới làn váy, thanh tú động lòng người còn đẹp hơn cả những đoá mai đang khoe sắc.

Ở tú phòng Trần Bắc Hầu phủ lúc này hết sức náo nhiệt, bọn nha hoàn trong viện khác đã sớm đến chờ.

Tổ Nguyệt và Ngưng Hương làm việc ở bên cạnh Bùi Cảnh Hàn, nên địa vị chỉ kém hơn nha hoàn hầu hạ bên cạnh lão phu nhân bên kia một chút, đương nhiên là có người hâm mộ các nàng, cũng có người ghen tị, hai người đi thẳng vào trong, nghe được không ít tiếng nói chuyện linh tinh.

Tổ Nguyệt làm như không nghe thấy, thân mật kéo cánh tay của Ngưng Hương.

Số lần Ngưng Hương nghe được quá nhiều, cũng không để trong lòng, chỉ là không giống được Tổ Nguyệt cứ nói cười riu rít như vậy.

Bên trong tú phòng, quản sự Vạn cô cô thấy hai nàng đến, mặt lập tức tươi cười, tự mình lấy cây thước trong tay tiểu nha hoàn chào hỏi: "Hai đoá hoa xinh đẹp mau mau đến đây, để cô cô xem xem các người lại lớn bao nhiêu." Bà là thợ may, ai mặc đồ do bà may mà trở nên xinh đẹp là bà thích người đó, và lúc này cũng sẽ dụng tâm hơn bình thường.

"Sao qua thêm một năm mà cô cô lại giống như trẻ tuổi ra thế này?" Tổ Nguyệt đi qua trước, vô cùng nghiêm túc tường tận xem xét Vạn cô cô.

"Miệng người thật khéo." Vạn cô cô nhẹ nhàng dùng cây thước đánh lên cái mũi của tiểu cô nương một cái, bảo nàng vươn cánh tay ra.

Tổ Nguyệt ngoan ngoãn làm theo.

Vạn cô cô trước đo cánh tay, chân, cuối cùng đo ngực, hài lòng gật đầu, nhỏ giọng khen: "Tổ Nguyệt càng lớn càng giống đại cô nương." Dung mạo đẹp, dáng vẻ quyến rũ, không trách được lúc thế tử chọn đại nha hoàn, lúc ấy lại đặc biệt chọn ngay nàng ấy khi vừa nhìn thấy, nam nhân mà, ai chẳng muốn nhìn thuận mắt sờ thuận tay?

Đo xong Tổ Nguyệt, đến Ngưng Hương.

Ngưng Hương có chút khản trương, bởi vì Vạn cô cô mỗi lần đo đến ngực, cũng sẽ nói vài lời xấu hổ muốn chết người.

Tiểu cô nương mặt đỏ hồng, hơi thở thơm mát như hoa lan, đích thực là cực phẩm, Vạn cô cô là một nữ nhân lại còn bị nàng quyến rũ đến tim đập không yên. Loại cô nương nào quyến rũ ánh mắt người khác nhất? Những cô gái mạnh mẽ nhiệt tình nổi danh trong thanh lâu có lẽ có thể làm cho nam nhân mê muội nhất thời, nhưng ân sâu trong lòng của nam nhân chắc chắn càng thích dạy dỗ loại cô nương luôn xấu hổ, càng sợ hãi càng muốn trốn, thì khi bắt nạt mới càng sáng khoái.

"Đừng thấy Ngưng Hương nhỏ hơn tiểu Tổ Nguyệt một tuổi mà khinh thường, cái chỗ này một chút cũng không thua Tổ Nguyệt đâu." Đo xong, Vạn cô cô lại chỉ chỉ vào ngực Ngưng Hương.

Ngưng Hương trong nháy mắt đỏ thắm mặt mũi.

Vào buổi hoàng hôn, Bùi Cảnh Hàn mang về một cặp hồng san hô, hỏi các nàng, "Cái này tặng cho phu nhân làm lễ sinh nhật, các em cảm thấy như thế nào?"

Hai mươi chín tháng hai là sinh nhật phu nhân Đỗ thị, chỉ còn năm ngày.

Hai cây hồng san hô bóng loáng, sáng long lanh như ngọc, Tổ Nguyệt cười khen đẹp

Ngung Hương cả kinh trong lòng.

Kiếp trước, lúc chúc mừng sinh nhật của Đỗ Thị, Bùi Cảnh Hàn tặng chính là cặp hồng san hô này, ngoại trừ san hô, hẳn còn chuẩn bị một cái vòng tay hồng san hô, đưa cho nàng. Đêm đó hẳn uống một chút rượu, nàng hầu hạ hẳn thay quần áo, lúc đó hẳn đột nhiên từ trong lồng ngực lấy ra vòng tay đưa nàng, Ngung Hương nghiêng đầu cự tuyệt, hẳn mất hứng, sau đó, cưỡng hôn nàng, còn bảo nàng về phòng suy nghĩ thật kỹ rõ ràng. Và cũng bắt đầu từ hôm đó, ngôn ngữ và cử chỉ của hắn càng ngày càng lộ rõ ràng hơn.

"Ngung Hương không thích?" Bùi Cảnh Hàn thấy nàng nhìn chằm chằm san hô hồng ngăn người, hỏi dò, nếu thực sự không thích, hẳn sẽ đổi thứ khác cho nàng.

Ngung Hương đột nhiên nảy ra một ý, đó chính là lý do giúp nàng có thể từ chối món quà này, nhũm mày ngó cặp san hô, cố ý nhỏ giọng nói: "Thế từ không phải từng nói san hô là sâu biển sao? Vậy, có khi nào sẽ làm phu nhân sợ hay không..."

Tổ Nguyệt nhin không được, bật cười thành tiếng.

Bùi Cảnh Hàn cũng nhin không được, cười nói với nàng: "Cho dù là sâu cũng là sâu chết... Haiiii, đứng ra không nên hỏi em, Trường Thuận, mang đến kho hàng đi, nhớ phái người canh giữ, đừng để chúng nó mọc chân ra chạy."

Đây rõ ràng là trêu ghẹo Ngung Hương.

Ngung Hương làm bộ như thẹn thùng cúi đầu, trong lòng vẫn bất an.

Đến ngày hai mươi chín hôm đó, Bùi Cảnh Hàn đến sân của Đỗ thị để dự tiệc, Ngung Hương cùng Tổ Nguyệt ở lại Lãnh Mai Các.

"Sao lại không ăn thế?" Tổ Nguyệt thấy nàng nhìn hai mâm thức ăn đến ngây người, "Hiếm khi hôm nay có thêm món ăn đó."

Ngung Hương hoàn hồn, kiểm soát nói: "Muội, muội nhớ nhà."

"Ngày mai đã về rồi, có cái gì mà nhớ chứ." Tổ Nguyệt tức giận lườm nàng một cái, gấp viên cá viên cho nàng.

Ngung Hương cười với nàng ấy, kết quả lúc ăn cá viên bởi vì thất thần, không cẩn thận cắn trúng môi, đau đớn vừa mới đánh tới, trong đầu Ngung Hương đột nhiên toát ra một ý niệm, nàng bạo gan cắn mạnh xuống, cắn xong rồi mới giật mình kêu lên.

Tổ Nguyệt ngẩng đầu, liền thấy môi dưới của nàng đang chảy máu.

"Muội sao thế, đâu có ai giành với muội, ăn gấp như vậy làm gì." Ngoài miệng quở trách, động tác cũng không ngừng, vội vàng lấy khăn sạch đưa cho Ngung Hương để cho nàng lau miệng.

Ngung Hương lắc lắc đầu, lấy ra khăn của mình, súc miệng xong đi soi gương, rách hết một miếng da, hơi nhếch miệng một chút thì máu lại rướm ra ngoài. Tổ Nguyệt ở bên cạnh nhìn thấy, đau lòng không thôi, khuyên nàng nói: "Được rồi, đêm nay muội ngủ bên này, ta đi qua đó Hầu thế tử."

Ngung Hương mới vừa đáp ứng, nhưng lập tức nhớ ra, đêm nay Bùi Cảnh Hàn chắc chắn sẽ uống rượu, chẳng may cũng khinh bạc Tổ Nguyệt làm sao bây giờ? Nàng cắn nát môi, Bùi Cảnh Hàn cho dù không thể không chạm qua nữ nhân, nhưng cũng không đến mức bụng đói ăn quăng, đến môi chảy máu mà vẫn còn động tâm tư.

"Không cần, bị thương nhỏ thôi, không có gì đáng ngại." Ngung Hương cười uyển chuyển cự tuyệt đề nghị của Tổ Nguyệt, nói xong sợ nàng ấy nghĩ nhiều, lại vội vàng bổ sung: "Sáng ngày mốt phái nhờ tỷ giúp muội hầu hạ ngài ấy, đêm nay còn bắt tỷ giúp muội, muội rất ngại."

"Được rồi." Tổ Nguyệt còn nhìn chằm chằm môi nàng hồi lâu, "Vậy muội chú ý một chút, bắt đầu từ bây giờ không được phép hé miệng."

Ngung Hương bị nàng ấy chọc cười, cười một tiếng liền khiến môi chảy máu, đau đến mức khiến nàng hít vào một hơi, đôi mắt Tổ Nguyệt nở nụ cười đầy hả hê.

Màn đêm buông xuống, Bùi Cảnh Hàn trở lại, trên người có mùi rượu thoang thoang.

Ngung Hương cùng Tổ Nguyệt cùng nhau hầu hạ hắn, vào phòng sáng ngời, Bùi Cảnh Hàn rất nhanh liền chú ý tới môi của Ngung Hương, "Sao lại thế?"

Ngung Hương cúi đầu, vừa giúp hắn thoát giày vừa lúng túng nói: "Lúc ăn cơm không cẩn thận cắn trúng."

Bùi Cảnh Hàn nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp dễ nghe, nhìn chằm chằm cánh môi đỏ thắm của tiểu cô nương thêm một lát, hắn giật nhẹ quần áo trong cổ áo, nhìn về phía Tổ Nguyệt đang ôm quần áo của hắn chuẩn bị ra cửa, "Ngung Hương bị thương, đêm nay Tổ Nguyệt gác đêm."

Tổ Nguyệt sững sờ ở cửa.

Đôi mắt phượng của Bùi Cảnh Hàn như mỉm cười nhìn qua nàng, trong ngọn đèn, ánh mắt đỏ của hắn ôn nhu, say lòng người.

Tổ Nguyệt hoàn hồn, ôm xiêm y đi tới bên cạnh giường. "Vây Ngung Hương đi nghỉ ngơi sớm một chút đi, để tỷ hầu thế tử."

Ngung Hương không muốn bản thân bị thua thiệt, nhưng tuyệt đối cũng không hy vọng Tổ Nguyệt bởi vì nàng mà sớm trở thành người của Bùi Cảnh Hàn, "Không cần..."

"Đi thôi, để Tổ Nguyệt hầu." Bùi Cảnh Hàn lặp lại lần nữa, không cho thương lượng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ngung Hương mất hồn mất vía đi ra khỏi thượng phòng.

Đã gần đến tháng ba rồi, gió đêm mang theo làn hơi nóng ẩm cùng với vị mát lạnh nhẹ nhàng, Ngung Hương lại không có tâm tư để cảm nhận nổi, nàng siết chặt tà áo lặng lẽ bước đi đến dưới bầu cửa sổ, căng thẳng nghe động tĩnh bên trong. Nếu như, nếu như đêm nay Bùi Cảnh Hàn giống như kiếp trước, cường hôn Tổ Nguyệt thay vì muốn nàng thì nàng đúng là không dám ngăn cản, nhưng nếu Bùi Cảnh Hàn muốn cưỡng bức Tổ Nguyệt, nàng thà rằng chọc giận hấn cũng phải nghĩ biện pháp ngăn cản.

Bên trong phòng.

Tổ Nguyệt tiếp nhận việc Ngung Hương vừa mới làm, ngồi xổm trước giường, cởi giày cho Bùi Cảnh Hàn. Hôm nay nam nhân này không có ra ngoài phủ, dưới chân ra mồ hôi cũng ít, trong giày cũng không có mùi vị lạ. Tạm thời đem hai chiếc giày để một bên, Tổ Nguyệt đưa tay cầm bắp chân trái của Bùi Cảnh Hàn, nhẹ nhàng rút ra vớ trắng của hắn.

Cánh tay kia trắng nõn mảnh mai, giống như không có xương, lộ ra một đoạn cổ tay trắng mềm trơn bóng, làm cho người ta triu mến.

Bùi Cảnh Hàn nuốt nước miếng xuống, ánh mắt theo cánh tay Tổ Nguyệt, dời đến trên mặt nàng.

Lông mày dài nhỏ được kẻ đen tí mỉ, như trong tranh vẽ, mi mắt rủ xuống che đầy cặp mắt hồ ly quyến rũ.

Gần đây hình như không thấy nàng thoa son, nhưng cô nương mới lớn đang tuổi trẻ nên dù làn môi không thoa son cũng vẫn tươi thắm như hoa anh đào.

Hình ảnh đó đã khiến cho ngực hắn như có ngọn lửa nhỏ nhanh chóng bùng lên, hóa thành lửa cháy lan ra đồng cỏ khô bùng lên mãnh liệt. Nhưng Bùi Cảnh Hàn khinh thường làm những chuyện như cưỡng gian gì đó, ít nhất màn dạo đầu không thể thiếu.

Hắn sờ sờ ngực, móc ra vòng tay hồng san hô dự định đưa cho Ngung Hương. Lớn như trứng bồ câu và đỏ tươi như máu, sáng lấp lánh kì lạ.

Nhớ đến nha đầu Ngung Hương vậy mà lại sợ san hô, Bùi Cảnh Hàn không kìm lòng nổi cười cười, Ngung Hương đơn thuần, sự trong sáng của nàng thoáng chốc hóa giải dục vọng đang bùng cháy kia, chuyển thành ôn nhu như nước.

"Thích không?" Bùi Cảnh Hàn vươn tay, đưa tay duỗi ra nắm đưa đến trước mắt Tổ Nguyệt.

Tổ Nguyệt vừa cảm tất chân của hắn định đặt sang một bên, ngược mắt lên nhìn thấy bàn tay thon dài trắng nõn của hắn đã gần ngay trước mắt, trong lòng bàn tay đang cầm chuỗi vòng tay hồng san hô, tia sáng rực rỡ tươi đẹp chói mắt, nhìn thấy khiến nàng thất thần.

Làm sao lại không thích?

Kiếp trước lúc nàng dọn phòng, trong lúc vô tình phát hiện Ngung Hương giấu vòng tay này, nàng vừa thích vừa hâm mộ lại vừa ghen tị.

Khi đó nàng nghĩ mãi vẫn không ra tại sao Bùi Cảnh Hàn đối xử tốt với nàng, ôn nhu mềm mại với nàng nhưng quay người lại có thể đối xử tốt với người khác như thế.

Mới nếm thử mùi vị của tình yêu nàng khó có thể kiềm chế được trái tim của chính mình, ái mộ người nam nhân này, nên cảm thấy khó chịu thống khổ vì sự đa tình của hắn, trái tim như bị người ta đặt lên nồi để nấu, thấp thỏm, đau đớn không thôi. Nhưng nàng chỉ là một nha hoàn, nàng không có tư cách yêu cầu Bùi Cảnh Hàn chuyên sủng riêng mình nàng, cho nên nàng chỉ có thể phát tiết cơn tức giận với Ngung Hương. Khi đó nàng bị ghen tị làm mờ mắt, liền cho rằng Ngung Hương đối với thế tử kiểu như lạt mềm buộc chặt, ồm ồm, càng cảm thấy Ngung Hương giả dối, lại càng chán ghét nàng.

Cho đến khi Bùi Cảnh Hàn cưới biểu cô nương Thẩm Du Du.

Bùi Cảnh Hàn là một người ngạo mạn lại vô liêm sỉ, nhưng hắn cũng là một nam nhân quang minh lỗi lạc, trước khi đính hôn với Thẩm Du Du, hắn cũng đã nói hắn sẽ có di nương thiếp thất, nếu như Thẩm Du Du không thể đáp ứng, thì không cần thiết đính hôn. Thẩm Du Du nhiều khéo hiểu lòng người, ả

ta làm ra vẻ như rất đau lòng, tựa ở trong lòng Bùi Cảnh Hàn, khóc nói không quan tâm hẳn có bao nhiêu nữ nhân, chỉ hy vọng hẳn coi trọng người vợ này nhất.

Bùi Cảnh Hàn đáp ứng ngay, quay đầu lại còn trấn an nàng, nói chỉ cần nàng cùng Ngung Hương an phận, Thẩm Du Du sẽ không khắt khe với các nàng.

Vậy mà nàng lại tin, mắt nàng mù rồi nên nàng thà rằng hoài nghi tình bạn ba bốn năm, hoài nghi tỷ muội tốt nhất của mình là Ngung Hương, lại đi tin tưởng về nhu nhược như nước, tâm địa thiện lương của Thẩm Du Du do nàng ta biểu hiện bên ngoài.

Nàng thực sự rất an phận thủ thường, Bùi Cảnh Hàn tìm đến nàng nàng liền tỉ mỉ hầu hạ, Bùi Cảnh Hàn không đến, nàng liền an tâm làm thông phòng, ngay cả Bùi Cảnh Hàn nói muốn đợi nàng sinh hài tử mới có thể để nàng làm di nương nàng cũng không hề để ý nhiều, càng không hề nghĩ cách cùng chính thể đoạt trọng phu như Liễu di nương, đem Bùi Cảnh Hàn từ chỗ Thẩm Du Du dụ dỗ đến. Làm thông phòng, nên giữ gìn quy tắc của một thông phòng, nàng hiểu.

Nhưng Tổ Nguyệt không ngờ, nàng dần dần phát hiện Thẩm Du Du chỉ là giả bộ rộng lượng, cho nên Thẩm Du Du luôn nghĩ biện pháp ngăn cản Bùi Cảnh Hàn tìm đến nàng, thậm chí biết rõ Bùi Cảnh Hàn mỗi tối nhớ thương Ngung Hương, Thẩm Du Du thế nhưng lại bày kế sắp đặt cho biểu công tử có vẻ ngoài ôn nhuận như ngọc đến gần Ngung Hương, Ngung Hương từ trước đến nay đơn thuần, đơn giản không đem người nghĩ xấu, dần dần xem biểu công tử là quân tử, cuối cùng có một lần bị Bùi Cảnh Hàn tận mắt nhìn thấy hai người cười nói chuyện phiếm, đêm đó đã nổi điên.

Thẩm Du Du đương nhiên không để cho hắn thực hiện được.

Bùi Cảnh Hàn vừa đi, Thẩm Du Du liền thừa dịp lúc lão phu nhân đến chùa dâng hương, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai bán các nàng đi.

Tên què họ Lưu muốn giữ lại Ngung Hương bán giá tốt, nhưng đối với nàng thì lại không hề kiêng nể gì cả.

Bị Tên què họ Lưu làm nhục ngay buổi tối đầu tiên, Tổ Nguyệt lần đầu tiên biết rõ, loại chuyện đó sẽ cho người sống không bằng chết, kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, tất cả cầu khẩn, tất cả những giọt nước mắt đổ lại cũng chỉ là những giày dờ, hành hạ như súc vật. Đêm hôm đó, nàng cũng mới biết, không phải tất cả hài tử đều sẽ được sinh ra một cách thuận lợi.

Nàng sảy thai, nhưng nàng không hề nói cho Ngung Hương biết, Ngung Hương ngờ, cho rằng nàng chỉ là bị xâm hại đến đổ máu nên khóc thút thít không ngừng, nếu để cho nàng ấy biết rõ sự thật, nước mắt nàng ấy biết rõ càng nhiều hơn thì chắc chắn nàng ấy sẽ khóc đến mù mắt mất, nàng lại không còn sức để dễ dàng.

Người ta hay nói có được tất có mất, có mất cũng sẽ có được. Ngay đêm đầu tiên khi trọng sinh trở về, ngồi ở bên cạnh Ngung Hương đang hôn mê bất tỉnh, Tổ Nguyệt liền suy nghĩ minh bạch. Nàng mất đi một đứa con, nhưng nàng đổi được một người chị em tốt nhất, quan tâm nàng nhất, luôn không bao giờ nghĩ đến hiềm khích trước kia, luôn luôn quan tâm nàng dù có xảy ra bất cứ chuyện gì. Đó chính là Ngung Hương gốc của nàng. Nàng mất đi si tâm vọng tưởng về Bùi Cảnh Hàn, nhưng lại có được cơ hội.... Trả thù Thẩm Du Du.

Ngung Hương muốn đi, nàng muốn ở lại.

Kiếp trước, Thẩm Du Du hại nàng sống không bằng chết, nên kiếp này, nàng muốn vạch trần bộ mặt thật của Thẩm Du Du, xem nàng bị Bùi Cảnh Hàn chán ghét và vứt bỏ.

Bùi Cảnh Hàn đối đãi với nàng như thế nào, Tổ Nguyệt không quan tâm, Bùi Cảnh Hàn sủng nàng nàng liền nhận, Bùi Cảnh Hàn chán ghét mà vứt bỏ Thẩm Du Du sau sủng ái di nương hoặc kẻ thất bên cạnh, nàng cũng không sao cả. Tình yêu, thứ tình cảm xa xỉ đó, nàng đã hưởng qua một lần, ngọt bùi cay đắng đều hưởng qua, kiếp này, nàng không muốn sa vào trong đó thêm lần nào nữa.

Tựa như đối với đôi vòng tay hồng san hô này, nàng đã từng rất muốn, rất muốn, nhưng bây giờ...

Hai mắt nhìn chăm chăm vật trong lòng bàn tay nam nhân, Tổ Nguyệt chợt nở nụ cười, nhìn Bùi Cảnh Hàn nói: "Vốn là rất thích, nhưng nhớ đến lời Ngung Hương nói đây là sâu biển, nên hơi có chút sợ.... Thế tử, muốn tặng cho em sao?"

Làm như ngây thơ, Tổ Nguyệt kinh ngạc hỏi.

Mà đối với một nam nhân khi tặng đồ để lấy lòng nữ nhân như Bùi Cảnh Hàn mà nói, không có gì mất hứng hơn việc lễ vật mà mình chuẩn bị tỉ mỉ lại bị người ta không thích.

Mặc dù bị đôi mắt long lanh quyến rũ như hồ ly của Tổ Nguyệt khơi mào dục hỏa, nhưng Bùi Cảnh Hàn lại không hài lòng sự bắt đầu như thế, lần chuỗi hồng san hô trong tay, cười khổ nói: "Lúc mua hồng san hô, ta lại nhớ đến cá tính thích chưng diện của em... Nhưng nếu em đã không thích thôi để mai ta thưởng cho nha hoàn khác."

Đem vòng tay mình tốn hai mươi lượng để mua lại tặng không cho người khác.

Tổ Nguyệt mấp máy miệng, nhìn Bùi Cảnh Hàn một cái, một tay lấy vòng tay san hô đoạt lại, nhanh chóng lui về phía sau nói: "Vậy thì cho em đi, em cực khổ hầu hạ thế tử như thế, tại sao lại đem đồ xinh đẹp thế này tặng cho người khác? Các nàng muốn, nằm mơ đi!"

Nói xong liền đem vòng tay đeo đến trên cổ tay mình.

Bùi Cảnh Hàn nở nụ cười trên cợt, dựa vào ở đầu giường, mắt say lơ đãng nhìn nàng, "Không phải chê nó là sâu sao?"

"Nếu vậy em có thể đem bán lấy tiền nha, ít ra cũng được mấy lượng bạc." Tổ Nguyệt giao hoạt nháy nháy mắt với hắn, nói xong liền đi ra ngoài, "Em bụng nước cho ngài rửa chân đây."

Tiểu hồ ly đến miệng lại chạy, Bùi Cảnh Hàn ngửa mặt ngã xuống giường, xoa xoa cái trán, âm thầm cân nhắc lần sau nên tặng cái gì cho hai nha hoàn nhà mình được vui, đã thất bại một lần, lần sau tuyệt đối không thể tiếp tục thất bại.

Ngoài cửa sổ, Ngung Hương thừa dịp Tổ Nguyệt đi ra, vụng trộm chạy tới góc tường trốn tránh trước, ngồi chồm hổm xuống, tim đập bùm bùm.

Hung phấn.

Ngung Hương thật sự không nghĩ tới, nàng thuận miệng nói một câu nói dối, lại trùng hợp giúp Tổ Nguyệt đêm nay không bị thể tử khinh bạc, sớm biết nói không thích phản lễ vật sẽ bỏ đi ý xấu của Bùi Cảnh Hàn, nàng làm gì chịu khổ cùm rách môi như thế chứ?

Nhưng cũng không thích hợp, kiếp trước nàng cũng đã nói không thích, Bùi Cảnh Hàn lại không hề dễ nói chuyện như vậy.

Sờ sờ vẫn thấy đau môi, Ngung Hương thoáng hoang mang, không hiểu có khác biệt nơi nào.

Nhưng nàng cùng Tổ Nguyệt đều tránh thoát một lần, vẫn đáng giá đề cao hứng nhỉ?

Chờ Tổ Nguyệt đi vào hầu hạ Bùi Cảnh Hàn rửa chân, Ngung Hương tiếp tục nghe lén một lát, xác định đêm nay thực sự không sao, nàng mới lặng lẽ trở về phòng bên.

Một đêm ngủ ngon.

Hôm sau trời tờ mờ sáng Ngung Hương đã thức dậy, dụi dụi mắt đi soi gương.

Môi dưới có vết trầy rõ hơn môi trên, hôm nay về nhà là không có cách nào để che dấu.

Ngung Hương thờ dãi, đơn giản thu thập một phen, đến thượng phòng để xin phép, đụng vào Tổ Nguyệt đang đi ra, trong lòng ôm đệm chặn của Bùi Cảnh Hàn. Hai mắt nhìn nhau, sắc mặt Tổ Nguyệt như thường, mặt của Ngung Hương ửng đỏ.

Đến Lãnh Mai Các thân cận hầu hạ Bùi Cảnh Hàn hơn nửa năm, hai người ai cũng biết đây là có chuyện gì.

Lặng lẽ trao đổi ánh mắt, sau đó Tổ Nguyệt đi ra ngoài, Ngung Hương ở cửa đứng một lát, trấn định lại rồi mới bước vào phòng, rũ mắt xuống hỏi nam nhân đứng ở trước tủ áo: "Thế tử còn gì cần dặn dò em sao?"

"Hầu hạ ta mặc quần áo." Bùi Cảnh Hàn lấy một bộ y phục màu xanh nhạt ra.

Ngung Hương liền đi đi qua, tiếp nhận xiêm y, thuần thục hầu hạ hắn.

Bùi Cảnh Hàn cúi đầu nhìn nàng, thấy trên môi nàng bị thương, nhớ đến hương vị được nếm thử rất nhiều lần trong giấc mơ, nhin không được đưa tay.

Ngung Hương sợ hết hồn, theo bản năng lui về phía sau, cái khó ló cái khôn tìm có, "Thế tử muốn mang ngọc bội?"

Hồ ly giao hoạt, con thỏ cũng muốn thành tinh, Bùi Cảnh Hàn cuối cùng nắ nhìn môi nàng, thán nhiên nói: "Em đi đi, ta tự mình thay."

Ngung Hương câu còn không được, sau khi nói lời từ biệt lập tức ra khỏi phòng.

Quay về phòng bên xách túi hành lý, Ngung Hương bước chân nhẹ nhàng đi về hướng cửa hông, Lý má má đang chờ, hai người vừa đi vừa nói, vừa đi về hướng phố bán quả bánh.

Lần này mưa hạt dè, Ngung Hương cũng không có gặp được Lục Thành, nàng cũng đã sớm quên lần gặp gỡ hôm đó.

Lý má má cũng không nhớ, dù sao nhà của Lục Thành cách nơi này quá xa, nên đương nhiên hắn không thể thỉnh thoảng xuất hiện mãi ở nơi này được.

Chỉ là lần này hai người chưa kịp đi đến cửa thành Bắc thì đã nghe có tiếng người cất cao giọng gọi từ phía sau "Từ cô nương".

Ngung Hương họ Từ, mặc dù cảm thấy đối phương kêu hắn không phải là nàng, nhưng vẫn tò mò đưa mắt nhìn sang, liền thấy sau lưng mấy trượng, có một chiếc xe lừa đang chậm rãi đi đến, Người đánh xe là nam nhân mặc một thân áo ngắn vải thô màu xám tro, làn da màu lúa mạch cực kì tuần tú, nhất là đôi mắt đảo hoa sáng ngời có thần, ngạc nhiên mừng rỡ nhìn qua nàng cùng Lý má má.

"Lục đại ca?" Ngung Hương kinh ngạc kêu.

Tại sao lại gặp nữa rồi?

Đang ngờ ngẩn, từ sau lưng của Lục Thành đột nhiên thò ra một đứa bé trai, hai tay vịn Lục Thành, đôi mắt to đen lúng liếng trực tiếp đối mặt với Ngung Hương.

Ngưng Hương khiếp sợ há miệng ra.

A Nam vẫn còn chưa xem đủ, thân thể nhỏ xíu đột nhiên bị cô cô A Đào ôm eo hất kéo lại nói: "Lúc ngồi xe không được lộn xộn!"

A Nam liền ngoan ngoãn ngồi ở trên đùi cô cô.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Có giao tình lần trước đi nhờ xe, lần này Lục Thành đề nghị đưa các nàng trở về, Ngưng Hương cùng Lý má má cũng không khách sáo nữa, cảm kích lên xe.

"Đây là A Nam à?" Lục Thành ở phía trước đánh xe, Lý má má nhìn bé trai trong lòng A Đào xinh đẹp lạ thường, thuần thực trêu chọc nói. Bà đã sống đến từng tuổi này rồi, từng đồ dành trẻ con cũng rất nhiều, nên việc làm quen với một đứa trẻ sớm đã thuận buồm xuôi gió.

A Nam lại không dễ bị dụ, thân thể nho nhỏ rúc vào trong lòng cô cô A Đào, nhìn Lý má má một chút, hần nghiêng đầu qua, đôi mắt to nhìn chăm chăm tà áo của cô cô A Đào, qua một lát mới lặng lẽ liếc nhìn Ngưng Hương ở phía đối diện.

Trong nhà của nàng có đứa em trai chín tuổi, nên Ngưng Hương cực kì thích trẻ con, huống chi A Nam có khuôn mặt nhỏ nhắn trắng non mềm khả ái như vậy, cho nên sau khi lên xe Ngưng Hương liền vẫn nhìn chăm chăm vào A Nam. Lúc này thấy hình như cậu nhóc có chút hứng thú đối với mình, Ngưng Hương không kìm lòng được nở nụ cười, nửa người trên khẽ nghiêng về phía trước, ôn nhu hỏi hần, "A Nam mấy tuổi thế?"

A Nam đã hai tuổi, nhưng tháng sau mới đến sinh nhật, đương nhiên nghe không hiểu loại vấn đề này. Nhưng cậu nhóc hiển nhiên có chút thích Ngưng Hương, lúc Ngưng Hương hỏi bé, bé chỉ hơi nhích vào trong lòng cô cô, cũng không có dời ánh mắt đi, con mắt đen bóng sáng long lánh nhìn chăm chăm ... Mỗi Ngưng Hương không nháy mắt.

A Đào cũng phát hiện, kinh ngạc hỏi: "Môi của Từ tỷ tỷ sao bị thương thế?"

Lục Thành nghe, nhin không được quay đầu lại.

Ngưng Hương thấy hần cũng đang nhìn chăm chăm môi của mình, trên mặt nóng lên, lúng túng nói: "Tối hôm qua lúc ăn cơm không cẩn thận cắn phải ..."

A Đào cười hắc hắc, "Muội có nghe Nhị ca nói cắn môi là vì thèm ăn thịt, Từ tỷ tỷ ăn nhiều hai cân thịt là được rồi."

Tiểu cô nương nói một cách hoạt bát, Ngưng Hương cũng nở nụ cười.

Lý má má ngo ngo A Nam, hỏi Lục Thành: "Các người sáng nay lại vào thành à?" Hải tử nhỏ như vậy sao chịu nổi đường xa xóc nảy chứ.

Lục Thành biết rõ bản khoản của bà, vội nói: "Không phải, tối hôm qua rồi." Hần tuy muốn đón nàng về nhà, nhưng cũng sẽ không thể không để ý thân thể A Nam.

Lý má má gật gật đầu, chỉ là nhìn Ngưng Hương một chút, trong lòng vẫn là có chút nghi hoặc, cảm thấy hình như Lục Thành chính là vì Ngưng Hương mà đến. Nhưng dù sao đây cũng là việc riêng của Ngưng Hương, Lục Thành nhìn cũng coi như là người quân tử, nên Lý má má cũng không có lắm miệng nhắc nhở Ngưng Hương cái gì.

Đến Bạch Hà trấn, Lý má má xuống xe, cười tủm tỉm nói lời từ biệt cùng Ngưng Hương với mấy người trên xe, sau đó kéo con trai Lý Tiến Bảo của bà đi khi cậu ấy còn ngơ ngẩn lưu luyến ngắm Ngưng Hương.

Thiếu Lý má má, Ngưng Hương cùng A Đào thỉnh thoảng cũng vẫn tán gẫu như trước, A Nam thì lại khác, hoạt bát hơn lúc có Lý má má nhiều, bắt đầu không thích ngồi trên đùi của cô cô, muốn bò xuống."

A Đào cho rằng cháu trai của mình nhớ phụ thân, liền đỡ tiểu tử cho bé đi thử về hướng Lục dùng sức Thành, A Nam lại hướng về phía Ngưng Hương, dường như còn sợ cô cô không hiểu ý của bé, đưa tay về hướng Ngưng Hương, a a muốn ôm ôm.

Lục Thành nghe tiếng quay đầu lại, thấy vậy ngoài ý muốn nhủ mày, giải thích với Ngưng Hương: "A Nam sợ người lạ, trừ người nhà của chúng tôi, người khác ai ôm nó cũng không cho, hôm nay không biết tại sao lại đòi cô nương như thế." Trong lòng vui mừng cười đến nở hoa, không uống công hần nuôi nấng, đi ị hay đi tiểu cả trên người hần lâu như vậy, ánh mắt của tiểu tử thui quả nhiên cao y như hần.(Còn có thể thô bi hơn nữa không =.

A Nam ngược cái đầu nhỏ lên, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng một lát, sau đó dời mắt đi, tiếp tục dùng sức đi đập chững về hướng chân của Ngưng Hương.

Ngưng Hương nhìn ra ý định của cậu nhóc, cười đem cậu bé ôm đến trên đùi.

Đối với A Nam mà nói, trong nhà ngoại trừ cô cô bảy tuổi ra, còn dư lại đều là đại nam nhân, trên người cứng rắn, sờ sờ không hề thoải mái chút nào. Cô cô quá nhỏ, hai cô cô trong nhà nhí gia gia ôm cũng không thoải mái bằng cô cô này, ấm ấm, mềm mềm. Tiểu tử thỏa mãn vận vẹo uốn éo, tự mình tìm tư thế hài lòng nhất, sau đó chuyển hướng về ngực của Ngưng Hương bên kia.

Hài tử lớn như vậy, đối với ngực có cảm giác thân cận theo bản năng, A Nam chớp mắt mấy cái, từ từ nâng lên bàn tay nhỏ bé mắt, thử sờ sờ chỗ đó thăm dò. Vừa vận trên vạt áo của Ngưng Hương có thêu hoa, nên cứ ngỡ cậu nhóc đó bị những hoa văn thêu trên đó hấp dẫn, Ngưng Hương cũng không hề ngăn cản, chỉ lặng lẽ nâng cao người A Nam lên một chút, che khuất tầm nhìn của Lục Thành.

"Đây là hoa đào." Một tay ôm lấy A Nam, một tay nắm lấy bàn tay đang vuốt ve trên cánh hoa đào trên ngực mình, ngưng Hương ôn nhu dạy hắn.

"Đào!" Nghe được chữ quen thuộc, A Nam đã quên mất ý định riêng của bé, nghiêng đầu chỉ về hướng cô cô.

A Đào chỉ chỉ cái đầu nhỏ, "Gọi cô cô! Dạy bao nhiêu lần rồi."

Trên suốt đoạn đường đi, A Nam cuối cùng lộ ra một nụ cười, cái miệng nhỏ nhắn hơi mỏng cong lên, lộ ra vài cái răng sữa bên trong.

Ngưng Hương cũng ồn ào theo, "A Nam gọi cô cô."

A Nam ngửa đầu nhìn nàng, bởi vì nhiều người dụ dỗ bé, bé cao hứng vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, nhưng lại không chịu gọi.

"Không gọi thì đừng ôm nó nữa." Lục Thành đã chuyển tư thế ngồi, hơi quay mặt về hướng trong xe, có ý nghiêm mặt nói.

A Nam nghe được thanh âm nghiêm nghị của phụ thân, thu lại ý cười, có chút khản trương nhìn qua Ngưng Hương.

"A Nam ngoan, tỷ tỷ... Cô cô thích ôm A Nam." Ngưng Hương vốn định tự xưng tỷ tỷ, nghĩ lại mình kêu Lục Thành là đại ca, A Đào gọi nàng là tỷ tỷ, nên đối mặt với cậu bé nhỏ hơn em trai mình ba tuổi, không thể không nâng cao bối phận lên một chút.

A Nam chỉ là không thích nói chuyện, cô cô mà bé thích cũng khuyên không được, nhất thời mất hứng chui vào trong lòng Ngưng Hương, không thèm để ý đến ai cả.

Ngưng Hương bắt đắc dĩ, dỗ dành cậu bé, nhẹ nhàng lắc lắc, "A Nam ngủ đi, cô cô ôm A Nam ngủ."

Bàn tay nhỏ bé của A Nam vốn đã khoát lên trên người nàng, nay thuận thực nắm lấy xiêm y của nàng.

Lục Thành cực kỳ hâm mộ, phát giác Ngưng Hương sắp nhìn sang, ý thức được chính mình nhìn nàng quá lâu, hấn ho khan vài tiếng, làm bộ quở trách nhi tử một câu, nghiêm trang quay qua chỗ khác.

Kết quả ngồi chưa được bao lâu, A Đào ở sau lưng đột nhiên sốt ruột nói: "Đại ca, A Nam muốn xuyết xuyết!"

Lục Thành giật mình quay đầu lại, quả nhiên trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nam đỏ lên ở trong lòng Ngưng Hương đang rằm rì, lập tức muốn ngừng xe.

Ngưng Hương cản hắn, vừa ôm A Nam hướng đến đuôi xe vừa cười khuyên nhủ: "Lục đại ca tiếp tục đánh xe đi, tôi dẫn A Nam đi, trước đây tôi cũng thường dẫn A Mộc đi, tôi làm được."

A Nam quay đầu lại nhìn phụ thân một cái, ánh mắt trong suốt giống như nói không cần phụ thân dẫn đi.

Tâm tình của Lục Thành có chút phức tạp.

Ngưng Hương không hề để tâm, đi đến đuôi xe, ngồi vững vàng, lại nâng lên hai cặp chân ngắn của A Nam. A Nam không cần người đỡ, chồm nhỏ cong lên, một dòng nước chảy liền hướng về trên đường phun ra ngoài. Xuyết xuyết một lát, cậu nhóc ngược đầu lên, không chớp mắt nhìn người đối diện, Ngưng Hương cười với hắn, bé cũng cười, giống như có một chút đắc ý.

Tiếng nước chảy ào ào, rất nhanh liền dừng.

Xuyết xuyết xong, A Nam rất mệt, vui đầu ở trong lòng Ngưng Hương ngủ say.

Đường quá dài, ngày xuân ánh mặt trời quá ấm áp, A Đào cũng chống đỡ không nổi, bởi vì trong xe có rất nhiều vải thô, nàng trực tiếp nằm xuống.

Ngưng Hương lặng lẽ đem bao đồ y phục của mình đưa cho tiểu cô nương, để cho nàng gói lên.

"Từ tỷ tỷ thật tốt." A Đào hạ thấp thanh âm, ngọt ngào nói cảm tạ.

Lục Thành có chút ngượng ngùng, nhìn Ngưng Hương nói: "Đem A Nam đưa cho tôi, cô nương cũng ngủ một lát đi."

"Không cần, Lục đại ca chuyên tâm đánh xe đi, A Nam nhẹ như vậy, ôm không mệt đâu." Có lẽ Lục Thành có thói quen ôm A Nam đánh xe, Ngưng Hương lại không muốn nhìn thấy hân khổ cực như vậy, cũng sợ hân không cần thận làm roi A Nam. Cùng hân nói xong, nàng cúi đầu quan sát cậu nhóc đang ngủ say trong lòng, thực sự nàng rất yêu thích cậu bé này, nàng lại cúi người xuống hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn sạch sẽ của A Nam.

Yết hầu của Lục Thành khô khốc, nhìn đôi môi của nàng, rồi nhìn lại khuôn mặt vừa được đôi môi kia hôn qua, rồi mới đánh xe lần nữa.

Trên đoạn đường về nhà, đường đất gồ ghề thỉnh thoảng xóc nảy, chú lừa tơ này vừa mới lớn nên khá hăng hái, gần như không hề biết mệt mỏi, tiếng móng gỗ xuống mặt đường, tiếng bánh xe cọ xát nghe ken két, đơn điệu mà có quy luật. Hai hàng bạch dương bên đường vừa nhú ra những chiếc lá non màu xanh nhạt, soi những cái bóng loang lổ xuống mặt đường, ngẫu nhiên có con chim sẻ bay ngang qua đỉnh đầu, cất những tiếng hót thanh thúy.

Ngưng Hương ngẩng đầu, ánh mắt nhìn theo hai con chim sẻ vừa mới bay qua, nhìn xem chúng nó ẩn vào trong lá cây, nàng cười thu hồi ánh mắt, lúc cúi đầu đã thấy Lục Thành đã nhìn mình chằm chằm từ lúc nào.

Bốn mắt nhìn nhau, không hiểu sao Ngưng Hương lại không dám nhìn vào đôi mắt hoa đào vô cùng mềm mại kia, mới vừa định lên tiếng, thì Lục Thành thấp giọng giải thích: "Thông thường vào khoảng giờ này A Nam sẽ đói, tôi mới xem thử nó đã tỉnh hay chưa thôi."

Thì ra không phải là nhìn nàng...

Ngưng Hương trầm tĩnh lại, xem A Nam một chút, lo lắng nói: "Vậy nếu bé đói bụng thì làm sao bây giờ?"

"Ở đây có quả trứng gà, lát nữa nàng ôm nó, để tôi dứt cho." Lục Thành đương nhiên đã sớm có chuẩn bị.

Mới vừa nói xong, A Nam đột nhiên nhúc nhích, từ từ mở mắt ra. Nhìn thấy Ngưng Hương, cậu nhóc mờ mịt chớp mắt mấy cái, hiển nhiên không nhớ nổi chuyện trước khi ngủ, đầu chuyển một cái, nhìn thấy phụ thân phía trước, lập tức đưa tay về hướng Lục Thành.

Lục Thành lúc này ngừng xe lừa, ngó ngó muội muội còn ngủ, hân bước nhanh đến đi vòng qua Ngưng Hương bên này, đưa tay đón lấy A Nam. A Nam ý lại ôm lấy phụ thân, bàn tay nhỏ bé càng không ngừng dụi mắt.

"A Nam có muốn xuyết xuyết không?" Lục Thành vừa hỏi vừa đi băng sang đường.

Ngưng Hương ngồi trên xe, nhìn hân thuần thực mà đem A Nam bế lên, bóng lưng cao lớn, làm cho người ta an tâm lạ thường.

Lại xuyết xuyết một hồi, tinh thần của A Nam tốt lên nhiều, Ngưng Hương đưa tay đón bé, cậu nhóc rất sung sướng nhích lại gần. Lục Thành liền đứng ở bên cạnh xe, lấy trứng gà trong ngực ra bóc cho bé, bình thường lột được rất lưu loát, nhưng lần này không biết là trứng gà của nhà Tam thúc cố tình gây sự với hân, hay do nàng nhìn nên khản trương, lúc bóc đã làm rơi mấy miếng lòng trắng trứng.

Ngưng Hương thấy vậy, sợ hân lãng phí, thấp giọng nói: "Người ôm A Nam đi, để ta bóc trứng gà cho."

Lục Thành lúng túng liếc nhìn nàng một cái, đem trứng gà đưa tới.

Ngưng Hương còn chưa đưa tay ra thì A Nam đã cầm lấy, vừa cúi đầu trong miệng đã rơi một đồng nước miếng.

Lục Thành bật cười, nhay tay đón lấy nhi tử, lau xong nước miếng, hai cha con cùng nhau nhìn chằm chằm trên xe, lớn nhìn người chằm chằm, nhỏ nhìn trứng chằm chằm.

Trong lòng Ngưng Hương không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, nên bóc vỏ trứng thuận lợi hơn Lục Thành rất nhiều, sau khi đã lột xong, nàng bế xuống một phần nhỏ đưa cho A Nam, nhỏ giọng dặn dò hân, "A Nam nhai rồi mới có thể nuốt, biết không?"

A Nam nghe hiểu được câu này, gật gù đầu, hé miệng tiếp.

Ngưng Hương cười dứt hân, bên trong đôi mắt hạnh tất cả đều là bóng dáng của A Nam.

Lục Thành lại nhìn nàng đến nhập thần, cảm thấy đây chính là thê tử mà hân muốn cưới, ôn nhu săn sóc, còn... Xinh đẹp động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Edit: Hà

Sau khi bóc hết lòng trắng trứng ra, cầm lòng đỏ ngon lành trong tay, Ngưng Hương nhẹ nhàng cầm lấy miếng trứng tròn trịa đưa tới miệng của A Nam, dịu dàng nói: "A Nam chỉ được cắn một miếng nhỏ, ăn từ thôi coi chừng nghẹn nhé."

A Nam nhìn nàng, cái miệng nhỏ nhắn từ từ hướng về phía lồng đỏ trứng, đột nhiên miệng mở rộng ra, làm tư thế giống như muốn nuốt luôn cả miếng.

Ngưng Hương sợ hết hồn, vội vàng lui về phía sau.

A Nam đột nhiên nở nụ cười khanh khách, hai tay mập mập trắng trẻo vỗ trên cánh tay rắn chắc của phụ thân, đầu ngửa về phía phụ thân mà cười.

"Mau ăn nhanh đi, phụ thân còn phải đánh xe nữa." Khó có khi tiểu tử này nghịch ngợm như vậy, Lục Thành cười cười quở trách nói.

A Nam giống như nghe hiểu lời phụ thân nói, lần nữa quay về phía Ngưng Hương há miệng.

Ngưng Hương tưởng rằng Lục Thành sốt ruột muốn trở về, liếc hần một cái nói: "Lục đại ca đưa A Nam cho muội đi, để muội vừa ôm vừa cho bé ăn."

Thực ra chỉ cần một người cho ăn là đủ rồi, nhưng Lục Thành thích nhìn nàng ở khoảng cách gần như vậy, nên nói rất tự nhiên: "Để ta ôm cho, lúc A Nam ăn com rất lộn xộn, coi chừng nó ăn trứng gà rớt ở trên người của nàng."

Thấy hần kiên trì như vậy, Ngưng Hương đành gật đầu cẩn thận dứt cho A Nam.

Sau khi ăn xong quả trứng, trong miệng A Nam vẫn ngâm đầy lồng đỏ trứng, Ngưng Hương lấy chiếc khăn tay từ trong người ra lau miệng cho bé. A Nam ngoan ngoãn tựa ở trong ngực của phụ thân, quay qua phụ thân, rồi lại nhìn cô cô ôn nhu này, tâm tình bé tựa hồ rất tốt, cánh tay mập mập chơi đùa trên tay của phụ thân. Nhưng đôi mắt to tròn vẫn luôn nhìn về phía Ngưng Hương, sau khi Ngưng Hương lau miệng cho bé xong, A Nam vươn bàn tay nhỏ bé muốn chỉ vào môi của nàng.

Ngưng Hương hiểu kỳ muốn xem tiểu tử này muốn làm gì, ánh mắt nhìn theo ngón tay đang di chuyển của bé.

A Nam chạm vào cánh môi đang bị thương của Ngưng Hương, bàn tay nhỏ bé chỉ chỉ, nghi ngờ kêu lên "A" .

Cái tay mềm mại đụng chạm môi nàng, đôi mắt đen trong suốt, khiến cho trái tim Ngưng Hương mềm nhũn, cười cười ôm lấy A Nam, Ngưng Hương ra hiệu cho Lục Thành có thể đánh xe , nàng cúi đầu dụ dỗ A Nam, "Có phải A Nam cảm thấy môi cô cô rất xấu hay không?"

Một chút cũng không xấu.

Lục Thành đang ngồi ở phía trước mà trong lòng lặng yên trả lời thay nhi tử, không những không xấu, mà còn đẹp đến nỗi khiến cho người khác muốn hôn lên đó.

Xe lửa lại lăn bánh, Lục Thành nhìn con đường phía trước, trong lỗ tai đều là âm thanh êm ái của nàng và giọng nói mơ hồ không rõ của A Nam, trong đầu lại nhớ đến mái tóc ngắn nhật thom ngát của nàng, khuôn mặt nhắn nhụi trắng nõn cùng với đôi môi đỏ thắm, bộ ngực nhỏ lên không thể che giấu dưới vạt áo màu hồng phấn kia.

Đây là lần đầu tiên Lục Thành đối với nữ nhân có cảm xúc mạnh mẽ như vậy, chính là loại cảm xúc của nam nhân khi gặp được nữ nhân mà mình khao khát.

Cha mẹ mất sớm, bên dưới còn hai đệ đệ và muội muội cần hần chăm sóc, ngoài việc làm ruộng hần còn phải nghĩ thêm biện pháp khác để kiếm tiền, hoàn toàn không có thời gian rảnh rỗi để nghĩ tới nữ nhân. Sau này khi hần đến vườn trái cây làm việc, trong nhà cuối cùng cũng tốt hơn, có người muốn làm mối cho hần, trong đầu hần cũng có ý nghĩ muốn cưới vợ, sau đó thì Phùng cô nương xuất hiện.

Phùng gia ở tại Phủ thành, trong nhà có hai cửa hàng, Phùng cô nương cũng coi như là thiên kim tiểu thư, bọn họ biết nhau là bởi lần muội muội vào thành thiếu chút nữa đã bị chó điên cắn, may mắn Phùng cô nương kịp thời ra tay cứu giúp muội muội. Lục Thành vô cùng cảm kích, biết rõ nhà mình không có gì để báo đáp Phùng cô nương, chỉ có thể hứa hẹn tương lai nguyện làm bất cứ chuyện gì để báo ân.

Lục Thành không ngờ tới, mới chỉ xa nhau một năm thì Phùng cô nương đã tới cầu xin hần cưới nàng.

Bởi vì trong bụng nàng ấy đang có hài tử của người nam nhân khác, mà người nam nhân kia lại không biết ở nơi nào, mà Phùng lão gia không biết nên muốn đem Phùng cô nương gả làm kế thất cho cháu trai bên nhà mẹ đẻ, Phùng cô nương hết cách chỉ có thể nghĩ đến biện pháp lập gia đình trước khi bị phát hiện.

Lục Thành đồng ý, nhận hài tử là của mình khiến Phùng lão gia giận dữ, mời lang trung giúp nữ nhi bắt mạch, sau khi xác nhận thì trực xuất Phùng cô nương ra khỏi nhà.

Lục Thành mặc dù cưới Phùng cô nương nhưng hai người không hề có bất cứ quan hệ nào, lấy lý do Phùng cô nương đang có thai cho nên để nàng ngủ cùng phòng với muội muội. Lục Thành đối với Phùng cô nương cũng không hề có ý nghĩ bất kính gì trong đầu, mối hôn sự này đối với hần chỉ là báo ân, ngẫu nhiên nhớ lại chuyện lúc trước, Lục Thành thậm chí có chút đắc chí, bội phục mình là người quân tử, một cô nương đẹp như vậy mà hần cũng không hề có tà niệm.

Bây giờ Lục Thành đã hiểu, thì ra hần không phải là quân tử, mà là chưa gặp được người tâm đầu ý hợp mà thôi, hiện tại đã gặp được khiến cho lòng hần rối loạn, trong lúc nhìn lên Ngưng Hương giúp hần chăm sóc A Nam, hần còn tưởng tượng ra những chuyện sẽ sàm sỡ nàng như thế nào.

Hần cũng không muốn như thế, nhưng hần lại không thể không chế nổi.

"Lục đại ca, hôm nay lại trùng hợp như vậy sao, huynh lại đi bán củi à?"

Lúc rẽ về con đường đến thôn Liễu Khê, Từ Thu Nhi đã dẫn A Mộc đến chờ Ngung Hương chỗ cũ, chờ xe lừa chạy đến bên cạnh, nàng cười chào hỏi với Lục Thành, một chữ "lại", mơ hồ ám chỉ suy đoán của nàng.

Lục Thành chợt dạ hiển nhiên cũng đã hiểu ý của nàng ấy, nhưng vẫn thẳng thắn giải thích: "Không phải, củi đã bán xong rồi, là hôm qua chúng tôi vào thành thăm người thân, sáng nay trở về thì gặp được Từ cô nương."

Từ Thu Nhi cười cười, liếc hắt một cái đầy thâm ý, mang theo A Mộc đi về phía sau xe lừa.

Nhìn thấy hai người không quen biết, khuôn mặt nhỏ A Nam chợt căng thẳng, dựa ở trong lòng Ngung Hương, phòng bị nhìn chăm chăm vào hai người mới tới.

Cả tháng nay A Mộc đều nhớ tới tỷ tỷ, tự nhiên bây giờ lại thấy tỷ tỷ ôm người khác, cậu bé con mới năm tuổi ghen tỵ, đôi mắt trông mong nhìn về phía tỷ tỷ.

Ngung Hương không chịu nổi ánh mắt ủy khuất của đệ đệ, cúi đầu dụ dỗ A Nam, "A Nam có nhớ cô cô không?"

A Nam lắc đầu, thấy cô cô A Đào muốn tới ôm, bé liền nghiêng đầu chui vào trong lòng Ngung Hương.

Tiểu hài tử đã chơi với ai vui vẻ liền dễ dãi đổi phương, có đôi khi nương muốn tách ra bé cũng không chịu, A Nam lúc này chính là như vậy.

"Tỷ tỷ..." A Mộc cuối cùng nhịn không được nữa, nhỏ giọng kêu lên.

Bỗng chốc trở thành chiếc bánh bị bọn nhỏ tranh giành, Ngung Hương dở khóc dở cười, cầm lấy hạt dẻ đưa cho đệ đệ, "A Mộc ăn hạt dẻ trước đi, một lát chúng ta cùng về nhà." Sau khi xuống xe phải chăm sóc đệ đệ cho thật tốt.

A Mộc hiểu ý của tỷ tỷ, lại nhìn A Nam đang ở trong lòng tỷ tỷ, mới miễn cưỡng tiếp nhận hạt dẻ lột ăn, chia cho Nhị tỷ và A Đào tỷ tỷ bên cạnh vài cái, lại đưa qua Lục Thành, Lục Thành không nhận, A Mộc lần nữa ngồi chỗ đối diện tỷ tỷ, chỉ có mình A Nam là bé không cho.

Ngung Hương sợ A Nam thích ăn hạt dẻ cứng rắn, không ngờ A Nam lại không muốn, bé vừa mới ăn xong một quả trứng gà nên bụng đã có chút no, giờ chỉ muốn được người khác ôm.

Xe lừa rất nhanh đã đi đến đầu thôn Liễu Khê.

Lục Thành dừng xe lừa lại rồi đi về phía sau.

A Nam nhìn Từ Thu Nhi và A Mộc xuống xe, lại nhìn phụ thân tới càng lúc càng gần, đến khi Ngung Hương cũng ôm hắt xuống xe thì tiểu tử này giống như hiểu được cái gì, gơ tay ôm chặt Ngung Hương, mặt vùi vào trong ngực Ngung Hương, làm bộ như không nhìn thấy phụ thân.

Được trẻ con yêu thích thực khiến người ta vui vẻ, Ngung Hương quả thật không muốn buông A Nam ra, nhưng nàng cũng không còn cách nào khác.

"A Nam, cô cô phải về nhà rồi, để phụ thân ôm A Nam được không?" Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng dỗ dành cậu bé.

A Nam không lên tiếng mà lại dùng sức ôm nàng chặt hơn.

"A Nam nghe lời nào." Lục Thành đi đến bên cạnh Ngung Hương, thấp giọng khuyên bảo nhi tử.

A Nam cũng không nghe.

Lục Thành trầm mặt, không muốn làm cho Ngung Hương khó xử, hắt tay bế nhi tử trở về, bàn tay trực tiếp luồn dưới nách thẳng bé.

Không ngờ bàn tay hắt lại quá dài, vô tình đụng phải chỗ đó của nàng.

Giống như bánh bao, lại còn mềm hơn bánh bao rất nhiều...

Trong đầu ong một tiếng, toàn thân Lục Thành nóng lên, chàng tướng quân nhỏ dưới lớp y phục đã mặc áo giáp chuẩn bị ra trận, không đợi được nữa mà ngẩng đầu hiển ngang.

Phản ứng này tới quá nhanh quá mạnh mẽ, theo bản năng Lục Thành rút tay về, nhưng vừa dịch một chút thì trong lòng khê động, giả vờ như không có gì mà vẫn tiếp tục muốn ôm nhi tử.

Ngung Hương bị cái đụng nhẹ ngoài ý muốn làm cho đỏ bừng cả mặt.

Còn chưa kịp suy nghĩ làm cách nào để đỡ lúng túng thì đã nghe giọng nói ôn nhu của Lục Thành vẫn đang dụ dỗ nhi tử không nghe lời, âm thanh cực kỳ bình tĩnh, Ngung Hương nhịn không được lạng lẽ nhìn hắt, thấy Lục Thành nhũn mày đang nói chuyện với A Nam, đột nhiên đã hiểu.

Người nam nhân này không hề chú ý tới điểm đụng chạm lúc này.

Như vậy nàng cũng giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, giữa hai người cũng không cần phải xấu hổ.

Sau khi suy nghĩ ổn thỏa, tầng mây đỏ trên mặt Ngưng Hương dần dần hạ xuống, nhưng nàng chưa kịp thở phào thì A Nam vừa bị Lục Thành cướp đi đột nhiên ngửa đầu, nhìn trời gào khóc lên, khóc đến vô cùng âm ỉ, giống như nung không cần bẻ nữa.

"A Nam, đến đây với cô cô nào, cô cô có hạt dẻ nha." A Đào đứng trên xe lừa nhìn thấy cực kỳ đau lòng, mau chóng nhảy xuống muốn đỡ cháu trai.

A Nam giống như không nghe thấy, tiếp tục ngẩng cổ gào thét, hai cánh tay nhỏ vươn về phía Ngưng Hương, từng chuỗi nước mắt to bằng hạt đậu lăn xuống.

Thấy nhi tử khóc thương tâm như vậy, lại còn ở trước mặt nàng, Lục Thành chỉ cảm thấy đau đầu, không có thời gian nghĩ đến chuyện đụng chạm khi này, dùng mắt ra hiệu cho mọi người và Ngưng Hương cứ đi trước, hần ôm A Nam đến ven đường, vừa đi vừa lắc lư nhẹ nhàng, thấp giọng dụ dỗ: "A Nam ngoan, Hương cô cô phải về nhà rồi, Nhị thúc Tam thúc cũng đang ở nhà chờ A Nam về ăn cơm..."

"Không..." A Nam không nghe, khóc nghẹn ngào nói không nên lời, uốn éo người nhìn qua chỗ khác, khóc đến đau lòng.

A Mộc vốn cực kì không thích đệ đệ tranh giành tỷ tỷ với bé, nhưng thấy nó khóc như vậy, bé nhìn tỷ tỷ, cũng không biết phải làm sao.

Ngưng Hương thấy bé muốn được mình ôm mà khóc thương tâm như vậy, tim nàng khẽ run một cái. Nghĩ đến việc bé vừa không có mẹ, cô cô thì còn nhỏ, có lẽ bé không muốn rời xa nàng có thể vì không có mẫu thân hay cô cô chăm sóc tỉ mỉ, Ngưng Hương không chịu được, bước nhanh lại về phía Lục Thành, "A Nam không khóc, cô cô ôm cháu nha."

A Nam liền mím miệng lại, nín khóc, nước mắt vẫn còn rớt xuống.

Lục Thành ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn nàng đi càng gần về phía mình.

Ngực bị chạm qua một cái, mặc dù hần không biết nhưng trong lòng Ngưng Hương vẫn có chút ngại ngùng, liếc qua hần một cái rồi nàng nhanh chóng rời mắt, đón lấy A Nam dỗ dành, cúi đầu lau nước mắt trên mặt bé rồi thương lượng với hần: "Lục đại ca, hay để ta ôm A Nam về nhà chúng ta chơi một lát, huynh cứ về trước, ăn cơm xong lại quay lại đón bé được không?"

Dỗ dành trẻ con rất vất vả, lại còn phải dọn dẹp khi bé đi vệ sinh nữa, hai người vừa mới quen nhau, Lục Thành cũng không muốn làm phiền nàng, "Không được, mọi người cứ về đi, nó khóc một lát rồi thôi, trẻ con không thể nuông chiều." Nói xong lại muốn bế A Nam trở lại.

"Không!"

A Nam đưa bàn tay nhỏ bé dùng sức đẩy tay phụ thân ra, xoay người ôm lấy cái cổ Ngưng Hương, đầu dựa vào bờ vai của Ngưng Hương.

Thấy nhi tử không nghe lời, lần đầu tiên Lục Thành tức giận đến mức đầu sắp bốc khói, sắc mặt vốn đã không dễ nhìn lập tức lạnh xuống.

A Nam đang quay lưng về phía hần nên không nhìn thấy, nhưng Ngưng Hương lại nhìn thấy rõ ràng. Trước đây biểu hiện của Lục Thành đều hết sức hiền hoà, đột nhiên tức giận, sự uy nghiêm trên khuôn mặt tuần lễ làm cho nàng cảm thấy rất sợ hãi, liền có chút hối hận. Nàng có phải đã quá lỗ mãng hay không? Nàng không muốn nhìn thấy A Nam khóc, nhưng Lục Thành chưa chắc đã yên tâm khi giao nhi tử cho nàng chăm sóc...

Suy nghĩ trong đầu thoáng qua, Ngưng Hương rất lúng túng, nàng cắn môi, rừ mắt nhìn xuống đất, không biết có nên tiếp tục kiên trì hay không.

Lục Thành từ nhỏ đã phải chăm lo cho gia đình, huynh trưởng như cha, cách dạy dỗ đệ đệ muội muội đã thành thói quen, cho nên hần rất hiểu rõ ánh mắt sợ hãi của bọn nhỏ, bây giờ thấy người trong lòng lộ ra dáng vẻ thận trọng như vậy, hần không khỏi hối hận. Đã làm nàng sợ rồi, Lục Thành vội vàng nhỏ giọng lại nói: "Vậy, có làm phiền tới bọn muội hay không?"

Giọng nói dịu dàng giống như biến thành một người khác vậy.

Ngưng Hương kinh ngạc nhìn lên, bất ngờ chạm vào ánh mắt thâm thúy của hần, trong đó có náy náy cùng .. Ôn nhu?

Ai cũng bảo người có ánh mắt hoa đào đều vô cùng phong lưu đa tình, nhìn thoáng qua giống như có tình ý tràn đầy như nước, hôm nay Ngưng Hương cuối cùng cũng được nhìn thấy, không dám đối mặt với ánh mắt dễ khiến cho người ta hiểu lầm kia, nàng giả bộ cúi đầu dụ dỗ A Nam, cười khách sáo nói: "Không sao đâu, Lục đại ca yên tâm đi."

Lục Thành không còn cách nào khác, đành sờ đầu A Nam cảnh cáo: "Phải nghe lời Hương cô cô, dám quậy phá thì phụ thân sẽ đánh con đó."

Nghe giọng nói của hần nghiêm khắc như vậy, Ngưng Hương khẽ nhủ mảy, những người làm cha cũng đều giống như vậy, chỉ biết hù dọa con mình.

Càng nói càng thương A Nam hơn, Ngưng Hương lặng lẽ ôm chặt A Nam.

Cái ôm kia vừa mềm mại lại vừa ôn nhu, A Nam nghiêng cái đầu nhỏ nằm lên vai của Hương cô cô, không thêm đề ý phụ thân.

Lục Thành càng nhìn càng tức, bỏ lại nhi tử, lớn tiếng gọi muội muội lên xe, "Chúng ta về nhà, mặc kệ hần."

A Đào lưu luyến không nỡ nhìn qua cháu trai.

A Nam nhìn cô cô, chớp chớp mắt, có chút không muốn, nhưng khi nhìn thấy cô cô đi về phía bé, tiểu tử này lập tức trốn vào trong lòng Ngưng Hương, sợ cô cô cũng muốn bắt mình về.

A Đào tức giận giậm chân, hừ một tiếng, bữu môi rồi leo lên xe lừa.

Lục Thành liếc mắt nhìn Ngưng Hương rồi đánh xe đi, cố ý đi rất chậm, trong lòng vẫn ôm một chút hi vọng. Nhi tử dù thích Ngưng Hương thế nào nhưng chỉ mới ở chung với nhau nửa ngày, không thể nào thích Ngưng Hương mà không cần phụ thân? Có lẽ thấy hân đi xa, A Nam sẽ đổi ý thì sao?

Ngưng Hương cũng nghĩ như vậy, ôm A Nam đi theo sau xe lừa, ôn nhu hỏi bé, "A Nam không muốn quay về với phụ thân sao?"

A Nam gật đầu nhìn Ngưng Hương, đột nhiên lại gần hôn Ngưng Hương một cái, đây chính là cách bé biểu đạt khi bé thích người nào đó.

Một cái hôn mềm mại khiến trái tim Ngưng Hương tan ra, cũng cười cười hôn tiểu tử này một cái.

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Đúng lúc này Lục Thành quay đầu nhìn con, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc, tức con trai mình lòng hướng ra ngoài, lại hâm mộ tiểu tử kia lại có thể hôn nàng, mà hân hoàn toàn không tưởng tượng nổi mùi vị khi được hôn nàng là gì.

Lục Thành thở dài, ghen tị thu hồi ánh mắt, cam chịu đánh xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Edit: Hà

Từ đầu thôn muốn về nhà Ngưng Hương cần phải rẽ vào một con đường ngắn, ngày đó nàng rẽ vào khúc cua ở giữa thôn trước Lục Thành, nên khi Lục Thành quay đầu lại thì không còn thấy huynh muội bọn họ nữa, lần này Ngưng Hương cố ý đi chậm, sau khi Lục Thành cho lừa chạy về phía Bắc rồi, Ngưng Hương nắm bàn tay nhỏ của A Nam hỏi bé, "Phụ thân đi thật rồi, A Nam không nhớ phụ thân sao?"

A Nam nháy mắt mấy cái, lắc đầu nhìn nàng cười.

Hỏi mấy lần tiểu tử này đều lắc đầu, luôn giữ vững lập trường của mình, Ngưng Hương hôn nhẹ A Nam, không do dự nữa, ôm bé đi về phía nhà mình.

Ước chừng một phút sau khi đi được một đoạn đường, Ngưng Hương bắt đầu thờ dốc.

A Nam quá nặng!

Bé con chỉ mới một tuổi rất mập mạp, lại còn mặc xiêm y rất dày, mặc dù Ngưng Hương dáng người trưởng thành, nhưng thật ra cũng chỉ là một cô nương mười bốn tuổi mà thôi, dần dần đã hết sức, chớp mũi toát ra mồ hôi.

Từ Thu Nhi nhìn thấy, đưa bao đồ trong tay giao cho A Mộc cầm giúp, nàng đi tới trước mặt Ngưng Hương nói: "Đại tỷ đưa muội bế cho, muội giúp tỷ ôm bé một lát."

Ngưng Hương nhìn sang A Nam có ý hỏi.

A Nam nhìn Từ Thu Nhi, mím môi rồi úp mặt trên vai Ngưng Hương.

"A Nam không thích nhị tỷ ôm." A Mộc ở bên cạnh giải thích thay A Nam.

Từ Thu Nhi có chút mất mặt, trừng mắt nhìn đường đệ một cái, không cam lòng đi vòng qua sau lưng Ngưng Hương, vừa nhìn A Nam vừa cười ngọt ngào, A Nam lập tức quay qua đầu vai bên kia của Ngưng Hương.

Từ Thu Nhi cứng người lại, A Mộc nhìn thấy cười hà hê.

Ngưng Hương an ủi nhìn muội muội, ngồi xổm xuống để A Nam đứng trên đất, dịu dàng dụ dỗ bé, "Cô cô dắt tay A Nam đi được không?"

A Nam gật đầu, ngoan ngoãn đuổi bàn tay nhỏ bé cho nàng nắm.

Đi chưa được vài bước, tiểu tử này đã cảm thấy mệt mỏi, đột nhiên chạy nhanh đến nhào vào trong lòng Ngưng Hương. "Ôm..."

Ngưng Hương bất đắc dĩ cười rồi bế A Nam lên, quay người lại thì thấy đường huynh Từ Hòe đang đi về phía bọn họ.

"Đây là?" Từ Hòe khó hiểu nhìn chằm chằm A Nam hỏi, không phải đường muội nhất được một đứa bé về nhà chứ?

"Là con trai của Lục đại ca." Từ Thu Nhi nhỏ giọng đem chân tướng nói cho Từ Hòe nghe.

Từ Hòe cũng dở khóc dở cười, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của đường muội, cái trán đang đỏ mồ hôi, biết nàng đã thắm mệt, liền đưa tay muốn ôm A Nam. A Nam nhìn hấn lại sợ người lạ, co lại trong lòng Ngưng Hương, lần này còn rầm rì hai tiếng, mới đi một đoạn ngắn mà đã nhiều lần gặp chuyện không như ý, tiểu tử này đã mất hứng nên muốn nổi giận.

Ngưng Hương nhìn về huynh trưởng lắc đầu, kiên trì ôm A Nam về nhà.

Vẫn dùng cơm và nghỉ ngơi ở nhà Đại bá phụ như cũ.

Trưa hôm nay cả nhà ăn sủi cảo, Lý thị đã gói kỹ, chỉ chờ cháu gái về nhà thì hấp lên, khi nghe được tiếng nói chuyện rộn ràng ở ngoài sân, nhìn ra thì thấy trong lòng cháu gái đang ôm một bé trai nhỏ xíu!

Sau khi biết được mọi chuyện, Lý thị thấy A Nam chăm chú nhìn mình đầy phòng bị, vừa tức vừa buồn cười, "Tiểu tử này, lớn lên nhất định đứa không cần gia đình, mới biết cháu nữa ngày thì đã không cần cha rồi. Cái người Lục Thành kia cũng thật rộng rãi, hấn không sợ con trai hấn ở nhà chúng ta sẽ gặp chuyện không may sao?"

"Có chuyện gì được chứ, nó cũng đâu phải là đứa trẻ mới đầy tháng đâu." Từ Thủ Lương nói với thê từ một câu, giục bà nhanh đi hấp sủi cảo, sợ cháu gái đổi.

Lý thị liếc trượng phu một cái, ra ngoài tiếp tục công việc.

Ngưng Hương ngồi xe đã bốn mươi dặm đường, bây giờ muốn ra ngoài đi tè một chút, nhưng nhìn thấy A Nam vẫn không chịu buông nàng mà rầu rĩ. Trước mặt Đại bá phụ mà thương lượng chuyện này với A Nam thì thật xấu hổ, Ngưng Hương đành ôm lấy A Nam cười nói với Từ Thủ Lương: "Cháu sợ A Nam đá dầm, cháu cho bé qua phòng phía Tây đi trước, rồi về ăn cơm ngay."

Từ Thủ Lương không để ý nói: "Không sao, ở phòng nào cũng như nhau." Mặc kệ tiểu tử này tè bậy trên giường kia hay không, dù sao cũng là do thê từ dọn...

Ngưng Hương đi về phía tây phòng, Từ Thu Nhi thì giúp Lý thị chuẩn bị cơm trưa, chỉ còn A Mộc đi theo sau tỷ tỷ.

Ít người, A Nam thoải mái hơn một chút, tò mò quan sát căn phòng này, cái đầu nhỏ quay ngang quay dọc, đột nhiên dừng lại một chỗ. A Mộc đã phát hiện trước so với tỷ tỷ, bỗng chốc chạy lại chiếc giường đặt gần lò sưởi, đem bảo bối tượng gỗ của mình giấu ra phía sau lưng.

A Nam mở mắt to nhìn theo hấn, từ sau khi bước Từ gia đây là lần đầu tiên bé buông Ngưng Hương ra, muốn bò đến sau lưng A Mộc để nhìn đồ chơi.

"Đây là của tỷ tỷ cho ta!" A Mộc chu miệng lên, ngồi lên ghé đầu, quay lưng về phía giường, cúi đầu nhìn tượng gỗ.

"A!" A Nam chỉ hấn, nhìn về phía Ngưng Hương kêu một tiếng, trong đôi mắt to tràn đầy mong đợi.

Ngưng Hương đã gặp đến độ nóng nảy, nghiêng đầu nói với đệ đệ, "A Mộc đưa cho bé chơi một lát đi, tỷ tỷ muốn đi nhà xí, đệ đưa cho bé bé mới không khóc."

A Mộc chậm rãi quay đầu, lo lắng nhìn tỷ tỷ, "Nếu hấn nghịch hư thì làm sao bây giờ?"

"Đệ cứ ở bên cạnh nhìn là được rồi." Ngưng Hương nhìn tượng gỗ rồi cầm lấy đưa cho A Nam, sau đó chỉ vào cái tay còn đang nắm đuôi con hổ của Vô Tòng rồi dặn A Nam, "Không được bẻ chỗ này, nếu nó gãy thì cô cô sẽ tức giận đó nha."

A Nam ngoan ngoãn gật đầu, cúi thấp đầu, bắt chước Ngưng Hương sờ đầu tượng gỗ.

Ngưng Hương quan sát một lát, sau khi chắc chắn A Nam cho phép nàng rời đi, nàng kêu Từ Thu Nhi nhìn bé một chút rồi vội vàng đi nhà xí.

Sau khi rửa tay đi vào nhà, liền gặp A Mộc ngồi ở trên giường gạch, cầm tượng gỗ dấu ở phía sau, A Nam toét miệng cười bò đi tìm, một vòng lại một vòng không biết bò tới bao nhiêu vòng. Rốt cuộc cũng tìm được, A Nam cười hưng phấn, sau đó bắt chước A Mộc ngồi, đem tượng gỗ giấu ở phía sau lưng.

Nhìn thấy bọn nhỏ có thể chơi đùa với nhau như vậy, Ngưng Hương chợt cảm thấy thoải mái không ít, sau khi sủi cảo đã nấu xong, Lý thị chia vào nhiều chén đặt trên bệ bếp, rồi cùng Từ Thu Nhi bê vào bên trong phòng. Bớt mì ở nông thôn không được trắng như ở trong thành, cũng không mịn bằng, nhưng mùi vị thì thơm ngon như nhau.

"Ăn cơm thôi, đừng nghịch nữa." Bát đũa đều đã dọn xong, Ngưng Hương đi về Tây phòng, đoạt lấy tượng gỗ bỏ vào trên kệ, ôm lấy A Nam nói.

A Nam thấy A Mộc đã đi ra ngoài, bé cũng muốn bò theo sau.

Nhưng vừa vào phòng Đông, thấy cả nhà Từ Thủ Lương, bé lại cẩn thận đứng lên, dang hoàng ngồi ở trước người Ngưng Hương.

"Ngọc bội của A Nam thật đẹp!" Từ Thu Nhi ngồi ở đối diện kinh ngạc nói.

Ngưng Hương sững sờ cúi đầu, quả nhiên nhìn thấy trước ngực A Nam có một sợi dây màu đỏ treo ngọc bội kỳ lân. Trước đây Ngưng Hương đã nhìn thấy dây màu đỏ đeo trên cổ của A Nam, lại không nghĩ rằng bên trong lại buộc đồ tốt như vậy. Nàng làm việc ở bên cạnh Bùi Cảnh Hàn đã từng gặp qua các loại ngọc tốt, mà miếng ngọc này của A Nam chính là loại dương chi bạch ngọc thượng đẳng nhất.

Nàng sờ miếng ngọc bội, trong lòng thầm nổi sóng to gió lớn.

Lục Thành sao lại có miếng ngọc bội như này? Nhìn cách hắn ăn mặc, tuyệt đối không thể mua nổi.

Cả đại gia đình đều chăm chăm nhìn vào miếng ngọc bội trên người A Nam, duy chỉ có A Nam nhìn chén sủi cảo trong tay Ngưng Hương mà chảy nước miếng, bé đợi nửa ngày mà vẫn không thấy cô cô gấp cho bé ăn, hắn ngửa đầu, nhìn Ngưng Hương nói, "Ăn!"

Ngưng Hương giật mình hoàn hồn, nhìn vào đôi mắt uơn ướt của bé trai trước mặt, nàng nở nụ cười, đưa thìa chọc rách lớp vỏ sủi cảo, thổi cho nguội rồi bỏ vào trong miệng bé.

Ngọc bội làm sao có được thì đó là chuyện của Lục Thành, nàng không cần lo lắng nhiều.

Từ Hòe lần trước quen biết với Lục Thành, đã từng dò hỏi quá khứ của hắn, lúc này suy đoán nói: "Hắn là của mẹ của nó để lại cho nó."

"Nương của A Nam giàu như vậy sao?" Từ Thu Nhi khiếp sợ hỏi, nàng không biết phân biệt ngọc, nhưng chỉ là miếng ngọc bình thường thì người nông dân như họ cũng không mua nổi, huống chi ngọc của A Nam là ngọc kỳ lân sáng bóng, còn chiếc ngọc kỳ lân mà con gái thôn trường thường hay khoe khoang chỉ là đồ quê mùa mà thôi.

Từ Hòe gật đầu, đem chuyện mà ông biết về Phùng gia nói ra.

Bởi vì A Nam quá nhỏ, mọi người trong Từ gia nói chuyện không cần phải kiêng dè bé, Từ Thủ Lương cau mày nói: "Không nghĩ tới Lục Thành là loại người như vậy, sau này nếu Hương nhi gặp lại cũng đừng đi xe của hắn nữa, chúng ta thà tốn thêm vài văn tiền." Chưa thành thân đã khiến Phùng cô nương bụng lớn, còn ra thể thống gì nữa.

Ngưng Hương cúi đầu dứt A Nam ăn cơm, không nói tiếng nào.

Lý thị không đồng ý với lời trượng phu, nhẹ giọng nói: "Ông thì biết cái gì? Nhờ đâu Phùng cô nương biết cha nàng chắc chắn sẽ không đồng ý hôn sự này, mới vạ bắt dắc dĩ dùng biện pháp ăn cơm trước keng này, nếu không Phùng gia giàu có như vậy, sao Phùng lão gia thêm đề ý đến đám nông dân như chúng ta chứ? Mặc dù không tốt, nhưng là vì hết cách rồi, vẫn còn tốt hơn so với bị gả qua nhà mẹ kế. Cháu trai ông ta thì háo sắc, còn Phùng lão gia cũng không phải là hạng người tốt đẹp gì, nữ nhi tốt đẹp như vậy mà ông ta nói bỏ là bỏ, chết rồi cũng không thêm đến, ngay cả cháu ngoại cũng không thêm nhận."

Càng nói càng cảm thấy A Nam đáng thương, Lý thị không hề nghĩ ngợi, gấp sủi cảo cho A Nam, "A Nam ăn nhiều một chút, ăn mau chóng lớn nha."

A Nam lại không hề nể mặt mặt bà mà quay qua chỗ khác, không muốn bà dứt.

Từ Thu Nhi bật cười, thiếu chút nữa là sặc cơm.

Lý thị cúi đầu mắng đồ tiểu tử không có lương tâm, quay lại dứt cho A Mộc.

"Cháu đã năm tuổi rồi, không cần người lớn dứt đâu!" Đường như A Mộc cảm thấy mình bị xem thường, quay qua lớn tiếng từ chối.

Tất cả mọi người đều nở nụ cười, bầu không khí nặng nề vừa rồi đã tan thành mây khói.

Sau khi ăn xong A Nam đã mệt, Ngưng Hương ôm bé đi tây phòng để ngủ.

Nàng ôm A Nam nhẹ nhàng ru, A Mộc nằm ở bên cạnh nhìn tỷ tỷ, nghe thấy giọng nói dịu dàng của tỷ tỷ thì nhắm mắt lại.

Trong phòng yên tĩnh, thỉnh thoảng phía bên đông phòng truyền đến cuộc nói chuyện của gia đình Từ Thủ Lương.

Bọn họ đang nói về hôn sự của Lục Thành và Phùng cô nương. Lý thị và Từ Thu Nhi đều tỏ ra cảm thông, cảm thấy Lục Thành không phải là người xấu, Từ Thủ Lương nghe thê tử cùng con gái nói như vậy nên thái độ hòa hoãn hơn chút ít nhưng vẫn như cũ không thích Lục Thành, Từ Hòe từ đầu đến cuối không tham gia ý kiến. Từ Thu Nhi hỏi nếu ca ca gặp phải tình huống như thế thì phải làm sao, bị Lý thị mắng cho một trận, kêu nàng mở cửa đen đừng nói lung tung.

Nghe đến đó, Ngưng Hương nở nụ cười, giúp đệ đệ kéo góc chăn, rồi xoay người nhìn A Nam đang ngủ say.

Nhìn kỹ một chút, dáng vẻ của A Nam quả thực không giống Lục Thành. Màu da của Lục Thành là màu lúa mạch, không phải do phơi nắng, A Nam lại trắng nõn mềm mại giống như đậu phụ. Lục Thành mắt đào hoa, A Nam là mắt phượng, có chút dài và hẹp, cười lộ lên giống như hai sợi chỉ. Lông mày Lục Thành dày rậm, cảm giác sắc bén, A Nam thì lại rất thanh tú...

Sau một lúc quan sát từ trên xuống dưới, Ngưng Hương phát hiện hai cha con này thế nhưng lại không có một điểm nào giống nhau.

Chắc là A Nam giống với mẫu thân của bé sao?

Nghĩ đến Phùng cô nương bị phụ thân đuổi ra khỏi nhà đến lúc chết cũng không thèm đến nhận mặt, còn có nụ cười âm áp như gió xuân khi nói chuyện với người khác của Lục Thành, giống như đã quên mất vị thế từ mới mất chưa được một năm, hảo cảm của Ngưng Hương đối với Lục Thành từ từ biến mất.

Mới một năm, A Nam vẫn chưa tới một tuổi, mà Lục Thành thì đã khôi phục tâm trạng tốt như vậy, hẳn thực sự có tình cảm sâu đậm với Phùng cô nương sao?

Nàng đang thương cảm thay Phùng cô nương thì đột nhiên ngoài cửa truyền đến giọng nói của nam nhân, là đến tìm Từ Hòe.

Ngưng Hương nghe ra, đó là Lục Thành.

Nàng nhanh chóng xuống đất, lại nhìn A Nam một chút, rồi mới kéo rèm đi ra khỏi phòng, cùng gia đình Đại bá phụ đi đón khách.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Edit: Trâm Trâm

Lục Thành đến đây để đón con trai.

Trước khi xuất môn cố ý đổi xiêm y màu xám tro áo vải, kỳ thật hẳn có điều kiện đổi mới, nhưng hắn sợ quá rêu rao, như con trai của Lý mã mã vừa nhìn đã nhìn ra tâm tư của hắn. Lục Thành mặc dù không từng đuổi theo qua cô nương nào nhưng hắn hiểu được tiến hành phải theo trình tự, mới thấy qua hai lần liền không thể chờ đợi được nói cho người ta, Ngưng Hương thích hắn đương nhiên không sao, nếu chẳng may nàng ấy không thích, về sau muốn tiếp tục lôi kéo làm quen cũng không được.

Hắn có kiên nhẫn, hai nhà đều kè bên, không sợ không có cơ hội biểu hiện.

Đến thôn Liễu Khê, Lục Thành đi thẳng đến thôn bắc, lần trước Từ Hòe chỉ đường, lúc ấy hắn liền thuộc nằm lòng.

Đứng ở cửa lớn của Từ gia, mắt thấy nàng cùng Từ Thủ Lương đi ra từ một nhà, Lục Thành siết nắm tay thành quyền, lặng lẽ hít sâu 1 hơi, lập tức hướng về phu thê Từ Thủ Lương thân thiện cười nói: "A Nam ương bướng không chịu về nhà, làm đại bá và bá mẫu thêm phiền toái."

Cũng không hề nhìn về hướng hai tỷ muội Ngưng Hương đứng bên kia lần nào, rất thủ lễ nghĩa.

Hắn trời sinh tuấn lãng, trên người có khí chất của một chủ nhân một gia đình hoặc chương quỹ của cửa hàng, chừng chặc lại có chí hướng lớn, Lý thị nhìn không được dùng mắt liếc hắn vài lần đánh giá, đột nhiên chợt hiểu, cũng chỉ có nông gia hắn từ như hắn mới có thể làm cho một thiên kim ở phủ thành cam tâm gác gả cho hắn, chứ còn loại thô bỉ bình thường, đừng nói thiên kim tiểu thư, mà nha hoàn bên cạnh tiểu thư tám phần cũng chướng mắt.

Bộ dáng tuấn tú, khiêm nhường lại biết ăn nói, Lý thị đối với Lục Thành ấn tượng vô cùng tốt, vội nói: "Không có việc gì không có việc gì, A Nam rất ngoan, một chút cũng không có cho chúng ta thêm phiền toái, mau đi vào trong phòng ngồi đi." Nói xong thoáng nhìn trượng phu không mặn không nhạt, Lý thị vụng trộm kéo ống tay áo trượng phu.

Từ Thủ Lương mới chào hỏi với Lục Thành một tiếng.

Lục Thành không có cùng Từ Thủ Lương quen biết trước, nên Lục Thành cho là tính tình của ông vốn là nghiêm túc thận trọng như vậy, nên cũng không nghĩ nhiều, trong lúc đi vào đưa bao giấy dầu trong tay cho Từ Thủ Nhi, cười nói: "Đây được làm từ cây táo hồng, hương vị cũng ổn, tuy không nhiều lắm, Thủ Nhi đừng ghét bỏ."

Từ Thủ Nhi vừa mừng vừa sợ, cao hứng hỏi hắn, "Lục đại ca tự mua ư?"

Phàm là trái cây, đều là đồ quý báu.

Lý thị ngại ngần không muốn nhận, đoạt bao giấy dầu vào trong tay Lục Thành, "Đưa nhỏ này, làm gì khách khí như vậy? Lấy về giữ lại cho A Nam

dùng!"

"A Nam quá nhỏ, ăn không hết cái này." Lục Thành kiên trì không nhận, hướng về Từ Hòe bên kia lui lại mấy bước, "Bá mẫu, con làm việc ở vườn trái cây, hàng năm có một ít quả bị trầy da, hoặc nứt, không có cách nào bán được, lão gia liền để cho chúng con mang về, không thể ăn hết còn dư lại phơi nắng làm thành món ăn vặt, thật không có dùng tiền mua, ngài giữ lại dùng đi."

Thì ra là như vậy, nếu đã không tốn tiền, Lý thị cũng không miễn cưỡng nữa, lại giao cho Ngưng Hương cầm lấy.

Lục Thành cuối cùng có lý do nhìn về phía Ngưng Hương.

"Cám ơn Lục đại ca." Ngưng Hương khách khí hướng hân gật gật đầu, mang thứ đó đưa cho đường muội, cười nói: "Thu Nhi cắt kỹ, giữ lại để muội cùng A Mộc ăn vặt."

Từ Thu Nhi cười hi hi tiếp nhận.

Lục Thành cũng hơi thất vọng, trong nhà không có có vật hi hân gì, cây táo hồng phơi khô này xem như món duy nhất có thể mang tặng, nhưng hình như nàng không thích ăn.

Phát giác nam nhân đang nhìn chính mình, Ngưng Hương suy đoán Lục Thành là muốn hỏi A Nam, liền nói: "A Nam ngủ rồi, chờ bé tỉnh rồi hãy đi?"

Lục Thành mặc dù rất muốn ở Từ gia đợi nhi tử tí nữa nhưng lại có nhiều băn khoăn, có chút bất đắc dĩ nói: "Không được, để ta vào ôm nó ra, kéo lát nữa nó tỉnh lại quấy không chịu đi." Nhi tử lần đầu tiên dính một người ngoài như vậy, nhưng nó quá nhỏ không có cách nào để nói lý với nó, Lục Thành cũng không hạ được quyết tâm ôm một hài tử đang gào khóc mà đi, chỉ có thể dùng biện pháp như thế.

"Vậy sao được chứ, đợi nó thức rồi nói sau." Lý thị ở một bên khuyên nhủ.

Lục Thành kiên trì đi lập tức.

Ngưng Hương rất luyến tiếc A Nam, nhưng dù sao không phải là hài tử nhà mình, nếu đã Lục Thành kiên trì, nàng nhìn y phục của Lục Thành rồi nói: "Vậy Lục đại ca đến Đông phòng ngồi một lát, ta tìm xiêm y của A Mộc cho A Nam trùm lên, tránh bị cảm gió trên đường."

Nàng tỉ mỉ cẩn thận, Lục Thành thành tâm cảm ơn, "Vậy làm phiền đại cô nương."

Ngưng Hương gật gật đầu, bước ra khỏi phòng trước, từ đầu đến cuối không cùng Lục Thành đối mặt qua.

Lục Thành đã nhận ra nàng rõ ràng xa cách, nhủ nhủ mảy, cô nên mới không có truy đuổi theo nàng.

Tây phòng.

Có Từ Thu Nhi hỗ trợ, Ngưng Hương rất nhanh liền tìm được cái áo nhỏ mà A Mộc mặc lúc ba tuổi, ánh mặt trời bên ngoài vừa lên, Ngưng Hương đem áo treo lên sào phơi đồ phơi khoảng một khắc cho ấm áp, lúc này mới mang áo trải lên giường, sau đó đi về hướng lò sưởi đặt gần đầu giường.

A Nam nằm nghiêng hướng ra ngoài, đôi má non mềm mịn màng gò lên gò đầu, cái miệng nhỏ hồng hồng khê mở, may mắn không có chảy nước miếng. Ngưng Hương cười cười, nhẹ nhàng vén chăn lên, lại cẩn thận đem A Nam bế lên. Đang ngủ ngon giấc, bị người chạm vào, A Nam vui mặt vào trong ngực Ngưng Hương cọ xát, làm nũng, động tác tràn đầy ý lại.

Ngưng Hương cảm thấy cay cay sống mũi.

Nàng nghĩ không ra, vì sao mới biết nửa ngày, nàng giống như không thể xa đứa bé này, là bé quá đáng yêu, hay là quá đáng thương?

Lúc đặt A Nam nằm trên chiếc áo đã được trải sẵn, mắt của Ngưng Hương có chút mờ mịt.

"Đại tỷ khóc đấy à?" Từ Thu Nhi nghiêng đầu nhìn nàng, gấp trong mắt nàng thực sự có nước mắt, Từ Thu Nhi khó có thể tin há to miệng.

"Tỷ chỉ cảm thấy thằng bé đáng thương quá." Ngưng Hương vừa mặc áo cho A Nam, vừa giải thích.

Từ Thu Nhi ngó ngó A Nam, nhẹ giọng nói: "Cũng ổn mà, A Nam mặc dù không có nương, nhưng còn có Lục đại ca, A Đào cũng có thể chơi với nó." So với đường đệ A Mộc, số mệnh thằng bé đó tốt hơn rất nhiều, cha mẹ đều đã không còn, tỷ tỷ ruột còn đang bán mình trở thành nha hoàn, một tháng chỉ có thể gặp một lần.

Dù sao Từ Thu Nhi nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao Đường tỷ lại sầu não như vậy.

Ngưng Hương cũng chỉ là nhất thời nhịn không được, rất nhanh đã bình phục lại, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt của A Nam một ngụm, do dự một chút, sau đó vẫn đem cậu bé bế lên. A Nam thích nàng như vậy, nàng muốn ôm bé nhiều thêm một chút, cho dù cậu bé không hề hay biết.

Từ Thu Nhi giúp nàng vén rèm, Lục Thành ở Đông phòng nghe được động tĩnh, có chút nóng lòng đi ra, chứng kiến nhi tử ngủ say trong lòng Ngưng Hương, đột nhiên phát hiện mới chỉ cách có một bữa cơm thôi mà hân lại nhớ nhi tử đến thế.

"Ngày khác ta sẽ gửi trả áo." Đón lấy con trai từ trong lòng của Ngưng Hương, hấn nhìn vào ánh mắt của nàng, thấp giọng nói.

Có lẽ là do đứng quá gần nên lời nói trầm thấp này nghe giống như có trộn lẫn chút thâm ý, Ngưng Hương nhin không được, ngẩng đầu nhìn hấn.

Nàng thấp hơn hấn một cái đầu, lúc ngẩng đầu lông mi thật dài dờn lên trên, lộ ra đôi mắt hạnh trong suốt, bên trong có sóng gợn nhấp nhô, trái tim của Lục Thành cũng nhộn nhạo theo, ôn nhu liên tục lan tràn đến trong mắt, mà trong mắt của Ngưng Hương, chút tình ý như có như không đó đã đủ làm nàng khinh thường.

Ngưng Hương không nghĩ là hấn sẽ thích mình, nhưng khoảnh khắc hiểu lầm này đã nhắc nhở nàng sự bạc tình của Lục Thành đối với người vợ đã mất, xác định Lục Thành ôm chắc A Nam, Ngưng Hương lập tức lui về phía sau, không để ý đến câu hứa trả quần áo của Lục Thành.

Lục Thành lại bắt được sự phản cảm toát ra từ ánh mắt ngay lúc nàng vừa thu hồi tầm mắt, hoàn toàn khác biệt một trời một vực so với lúc nàng ôn nhu nhìn A Nam. Hấn có thói quen nhìn sắc mặt người, lại căn cứ vào buồn vui mà phỏng đoán nguyên do, phần lớn thời gian cũng có thể đoán được tám chín phần, lúc này lại không có chút đầu mối nào.

Hấn đã làm gì khiến cho nàng không vui?

Lúc chia tay hồi trưa còn tốt lắm mà?

Lục Thành nghĩ không ra, vốn lại nóng lòng biết rõ, nhưng trước mặt của cả nhà họ Từ lại hoàn toàn không có cách nào để hỏi.

Là hấn kiên trì rời đi lập tức, hiện tại nhi tử đã tới tay, Lục Thành chỉ đành phải khổ sở sai chân bước ra ngoài, còn nàng thì sao, mặc dù đi ra đưa hấn, vẫn đứng ở đằng sau phụ thê Từ Thu Lương, làm cho hấn muốn liếc mắt một cái cũng không được.

Kusc đến thì tràn đầy mong đợi, lúc về lại buồn thui cả ruột gan.

Lúc sắp đến thôn Đông Lâm, tiểu tử trong lòng cuối cùng cũng có động tĩnh, Lục Thành tạm thời dừng bước lại, cúi đầu nhìn nhi tử chiếm hết tiện nghi.

A Nam ngáp một lúc liền mở mắt, ngậm miệng lại, bé nhìn chăm chăm vào gương mặt vô cùng quen thuộc của phụ thân một lát, đột nhiên chuyển đầu sang một bên, nhìn trái nhìn phải, bên cạnh không có phòng ở cũng không có Hương cô cô.

Tiểu tử ngờ ngác chớp mắt nháy mắt mấy cái, lại ngẩng đầu nhìn phụ thân, nghi ngờ hỏi.

Lục Thành đang tức giận, giọng tiểu tử lên giọng, ôm hông bé nói: "A Nam về nhà cùng phụ thân."

A Nam tiếp tục nhìn chăm chăm phụ thân, giống như rút cuộc đã hiểu rõ, cái miệng nhỏ nhắn mím lại thật chặt.

Lục Thành thấy nhi tử không có khóc, cũng không tiếp tục nhắc Ngưng Hương, cũng trầm mặt mím môi đi lên phía trước.

Ít nhất giờ khắc này, hai cha con thập phần giống nhau.

Đi chừng mười bước, trên cánh tay đột nhiên nóng lên, Lục Thành trước tiên đem nhi tử giơ lên, nhưng mà đã muộn, trên người ướt một mảnh.

Lục Thành không thể tin được ngẩng đầu lên, trừng mắt chất vấn nhi tử, "Muốn xuyt xuyt tại sao lại không nói với phụ thân?"

Tiểu tử đã sớm biết chuyện khi muốn xuyt xuyt sẽ ra hiệu trước, Lục Thành không thể tin được, lại cảm thấy nhi tử là cố ý muốn đi tiểu trên người hấn để trả thù.

A Nam vẫn chỉ mím môi, đôi mắt to đen lúng liếng nhìn phụ thân chăm chăm, chỉ có khuôn mặt mới vì ghen xuyt xuyt mà đỏ ửng.

Lục Thành không có cách, kéo cái áo của A Mộc qua quần lấy móng của con trai, rồi lại ôm bé vào trong lòng, vừa vặn ngăn trở chỗ ướt lan rộng thêm.

Đoạn đường này, hai cha con không ai thêm để ý đến ai, về đến nhà, A Nam liền đưa tay về hướng nhị thúc Lục Ngôn đang cho dê ăn trong sân.

Chỉ cần Lục Thành ở nhà, tiểu tử vẫn luôn không cho các thúc thúc ôm, nên hôm nay Lục Ngôn thụ sủng nhược kinh, cho rằng bởi không gặp nhau cả ngày nên cháu nó nhớ mình, lập tức ném hết mọi việc sang một bên, sai bước chạy tới, "A Nam nhà chúng ta đã về rồi, nhớ nhị thúc không?"

Kết quả vừa nhận lấy, vẫn chưa cảm nhận được mừng rỡ của cháu trai mình, đã sờ phải một lớp y phục ướt đầm...

~

Từ gia.

A Mộc còn ngủ, Từ Thu Nhi ngồi ở bên cạnh Đường tỷ, tách một miếng táo hồng khô đút cho nàng, "Đại tỷ ném thử đi, ăn rất ngon."

Ngưng Hương lắc lắc đầu, chỉ chuyên tâm vá đũng quần cho đệ đệ, ôn nhu nói: "Thu Nhi ăn đi, tỷ ở Hầu phủ thường ăn cái này."

Kỳ thật nàng thực chưa từng ăn, Bùi Cảnh Hàn không thích loại ăn vặt này, nàng cùng Tố Nguyệt cũng không từng mua qua, nhưng nàng cũng không

muốn ăn.

Từ Thu Nhi lại tin, ăn hai mảnh, còn dư đem gói lại để dành cho A Mộc, sau đó quay lại ngồi, nàng nghĩ đến một chuyện, thấp giọng cười nói: "Đại tỷ, tỷ có phát hiện không, Lục đại ca gọi tỷ là Từ cô nương hoặc là đại cô nương, nhưng lại gọi muội là Thu Nhi, nhưng rõ ràng muội chỉ nhỏ hơn tỷ có một tuổi thôi, vì sao huynh ấy lại phân chia cách gọi như thế? Giống như coi muội là hài tử, còn tỷ là người lớn vậy."

Ngưng Hương kinh ngạc ngừng may vá, suy nghĩ một chút, thật đúng là như thế.

"Lục đại ca có phải thích tỷ hay không?" Từ Thu Nhi thấy Đường tỷ đã nghe, cuối cùng đem suy đoán của mình nói ra.

"Đừng nói bậy." Ngưng Hương nhàu mày trừng nàng.

Từ Thu Nhi không phục, hừ nói: "Vậy tỷ nói thử xem tại sao lại gọi chúng ta như thế?"

Ngưng Hương mím môi, có chút ít bực bội nói lấy lệ: "Có lẽ do muội lùn quá..."

Nhưng suy đoán đã mọc rễ trong lòng nàng, châm chích toàn thân nàng không được tự nhiên.

Vẫn là đại bá phụ nói đúng, lần sau có về nhà, nếu có vô tình gặp phải, cũng không thể ngồi xe của Lục Thành nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Edit: Trâm Trâm

Vào tháng ba, làn gió ấm áp thổi qua, mang theo hương hoa thoang thoảng, cực kì thoải mái.

Ngưng Hương trở về Hầu phủ không lâu, khuê phòng đem xiêm y đưa tới cho nàng cùng Tô Nguyệt, hai bộ quần áo mùa xuân, hai bộ quần áo mùa hè, nguyên liệu đều là tơ lụa thêu dạng đơn giản nhưng lại rất khác biệt, vừa nhìn đã biết là Vạn cô cô tự tay thêu. Trong đó bốn gấu áo của Ngưng Hương đều là hoa đào, Tô Nguyệt là hoa mai, cái khác cơ bản là giống nhau.

Ngày hôm sau Tô Nguyệt liền đổi lại bộ quần áo mới của mùa xuân, mười lăm tuổi da nàng trắng tựa tuyết, thân thể thuần tha, một làn gió nhẹ thổi tới, làn váy nàng nhẹ lay động, tư thái mỹ lệ triển lộ hoàn toàn. Ngưng Hương mặc là bộ y phục cũ của mùa thu, kỳ thật nhìn cũng rất mới, nhưng không có thói quen dùng đồ cũ nên Bùi Cảnh Hàn cảm thấy không vừa mắt, lúc này Ngưng Hương liền thoáng thua Tô Nguyệt vài phần.

Dung mạo đương nhiên là Ngưng Hương hơn, nhưng cô nương gia được ăn mặc tỉ mỉ, mới có thể tiếp tục hấp dẫn người.

Mới từ quân doanh trở lại, Bùi Cảnh Hàn hơi nóng, cởi xuống áo khoác đưa cho Tô Nguyệt, bảo nàng thuận tiện đi chuẩn bị nước nóng tắm rửa, hẳn chỉ mặc bộ trung y màu trắng mỏng ngồi ở trên ghế mây dưới tầng cây hóng mát, sau đó Ngưng Hương ngồi xôm ở đằng kia châm trà, hẳn hỏi "Xiêm y của em vẫn chưa làm xong?"

"Đã làm xong, em mới đem giặt, hai ngày nữa mới mặc." Ngưng Hương chuyên tâm nhìn chén trà. Rót đầy bảy phần, nàng để ấm trà sứ thanh hoa xuống, nâng chén trà lên xoay người, vừa nhắc mắt, đã thấy nam nhân lười biếng dựa vào ở trên ghế bằng dây mây, hai bắp chân dài thông thả đang đưa, ống quần màu xám tro nhét vào giày bó da đen, tư thái thanh thản lại có loại cảm giác xâm lược không cách nào hình dung được.

Một công tử gia nhà danh giá tự xưng xoạc chân ra như thế làm cái gì?

Giống như cố ý để cho người khác chiêm ngưỡng đũng quần của hắn vậy.

Nếu là Ngưng Hương của kiếp trước, chắc chắn sẽ bị tư thế này của Bùi Cảnh Hàn mà mặt đỏ tới mang tai, hiện tại nàng trấn định nhiều, rũ mắt xuống đi đến bên cạnh Bùi Cảnh Hàn, chuyên tách trà đi qua, "Thế tử, mời dùng trà."

Bởi vì Bùi Cảnh Hàn dựa vào thành ghế, cũng không có ý định ngồi dậy đón lấy tách trà, nàng phải cúi người xuống mới đưa được trà.

Bùi Cảnh Hàn mắt nhìn cổ nàng, đáng tiếc cổ áo của tiểu cô nương quá chật chẽ, một chút xiu cánh xuân cũng không lộ ra.

Trong lòng thất vọng, trên mặt không hiện, Bùi Cảnh Hàn tiếp nhận chén trà, tình tế thương thức vài ngụm mới trả lại cho nàng, tâm tình không tệ mà nói: "Cảnh xuân tốt như vậy, có muốn theo ta ra ngoài đi dạo hay không?"

Ngưng Hương một chút cũng không muốn!

Kiếp trước, vào lúc này Bùi Cảnh Hàn liền đơn độc mang nạng đi săn, đường núi gấp ghe, nạng muốn lưu ở biệt viện trên chờ hân, Bùi Cảnh Hàn không đồng ý nhất quyết mang nạng vào núi, kết quả nạng không cẩn thận trật chân, bị Bùi Cảnh Hàn nhân cơ hội chiếm không ít tiện nghi, hơn nữa hân tựa hồ làm quen chuyện như vậy, rất biết nắm chắc đúng mực, mỗi khi trong lòng nạng mới toát ra tìm chết ý niệm trong đầu, hân liền đang hoàng xuống.

Nếu như có thể sống, Ngung Hương đương nhiên không muốn chết, chỉ tìm cách tháo gỡ.

"Thế từ muốn đi đâu?" Xoay người đi đặt chén trà, Ngung Hương không biến sắc hỏi, không muốn cự tuyệt thẳng thừng sẽ chọc giận hân.

"Đến Lão Tiên sơn săn bắn." Bùi Cảnh Hàn nhìn xem gò má trắng nõn của nạng, "Em và Tô Nguyệt cả ngày ở trong phủ, ngọt ngào không thú vị, lần này ta mang các em vào trong núi mở mang tầm mắt, săn bắt mỗi và nướng ngay tại chỗ."

Ngung Hương kinh ngạc nhìn về phía hân, kiếp trước hân chỉ dẫn theo một mình nạng, sao lần này lại nghĩ đến chuyện mang Tô Nguyệt cùng đi?

Còn chưa nghĩ ra nên cự tuyệt như thế nào, bên kia Tô Nguyệt đã đi tới, "Nước em đã chuẩn bị xong, thế từ có muốn tắm ngay không?"

Bùi Cảnh Hàn không động, chờ Tô Nguyệt đến gần, sau đó cũng nhắc lại chuyện hân dự định vào núi cho nạng nghe, "Như thế nào, các em có muốn đi hay không?"

Đề nghị này của hân đối với các nạng chính là ban thưởng, Tô Nguyệt đưa mắt nhìn Ngung Hương, vui vẻ nói: "Đương nhiên muốn đi, thế từ định ngày nào xuất phát?"

Đem Bùi Cảnh Hàn dụ dỗ cao hứng, về sau xảy ra chuyện gì cũng dễ năn nỉ hân nguôi giận hơn, cho dù là Ngung Hương, cứ mãi tránh né cũng không ổn.

Một người đã đồng ý, Bùi Cảnh Hàn coi như cả hai người đều đã đồng ý, đứng lên nói: "Ngày mốt, ngày mai các em bắt đầu chuẩn bị đi."

Tô Nguyệt gật gù đầu, kéo theo Ngung Hương vẫn đang còn có chút sững sờ, đi theo Bùi Cảnh Hàn đi vào phòng tắm.

~

Lão Tiên sơn nằm ở phía Tây Bắc cách Thái An phủ khoảng ba mươi dặm, tương truyền rằng từng có lão thần tiên hiển linh, cho nên mới có tên đó. Lưu Tiên trấn là thôn trấn lớn nhất gần Lão Tiên sơn, lần đầu tiên Bùi Cảnh Hàn tới bên này săn bắn, liền mua một tòa nhà ba công trấn ở trên trấn, một năm có mấy lần đến đây ở.

Tối gần buổi trưa, xe ngựa dừng ở ngoài cổng lớn Ngung Hương, Tô Nguyệt trước xuống xe.

Ngung Hương kiếp trước đã tới một lần, lúc này trở lại chốn cũ, nên đã gọi lên những hồi tưởng mà nạng hận không thể quên đi, chỉ cung kính đứng ở một bên chờ Bùi Cảnh Hàn xuống xe, Tô Nguyệt chưa từng tới, tò mò nhìn hai bên một chút. Tính cách hai nạng vốn cũng không giống nên Bùi Cảnh Hàn nhìn thấy cũng không cảm thấy có gì không ổn, dẫn các nạng vào trong.

Bùi Cảnh Hàn muốn gặp quản sự ở bên này. Ngung Hương và Tô Nguyệt đi thu dọn phòng của hân trước.

"Sao nhìn muội có vẻ rầu rĩ không vui?" Vào phòng, bàn ghế giường chiếu đều là mới vừa thu dọn xong, Tô Nguyệt kiểm tra một vòng, thoáng thay đổi vài vị trí, sau đó liền bước đến bên cạnh Ngung Hương, nhỏ giọng hỏi.

Kiếp trước nạng chỉ biết là Ngung Hương đau chân, chuyện cụ thể mà nạng ấy trải qua lại không biết.

Ngung Hương ngó ngó nạng, nửa thật nửa giả nói: "Muội không muốn vào núi, nghe nói trong núi có rắn..."

Nghe câu nói dối đó, Tô Nguyệt nhin không bật cười thành tiếng, ôm nạng trấn an, "Không có việc gì, ta không sợ rắn, rắn hay sói gì cũng không cần sợ, có tỷ đứng trước cản hết cho."

Kỳ thật Ngung Hương không nói nạng cũng có thể đoán ra đại khái, chắc chắn là Bùi Cảnh Hàn đã động tay động chân gì đó với Ngung Hương ở trong núi, nhưng lần này nếu Bùi Cảnh Hàn đã đem hai người bọn họ cùng đi, ban ngày lúc ba người đồng hành hân đương nhiên không không có khả năng làm chuyện quá đáng.

Ngung Hương được Tô Nguyệt "Vô tình" nhắc nhở, cũng suy nghĩ minh bạch điểm này, cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm.

"Tô Nguyệt cô nương có ở đây không?" Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một thanh âm xa lạ, thanh thúy dễ nghe của một cô nương, nghe giọng nói chắc tuổi cũng tương tự các nạng.

Tô Nguyệt cùng Ngung Hương liếc mắt nhìn nhau, đi ra ngoài trước, "Ồ đây, tới ngay đây."

Đến cửa, liền gặp một cô nương mười lăm mười sáu tuổi xinh đẹp đang đứng mái hiên, gương mặt trái xoan trắng nõn nà, đôi mắt to trong trẻo, xinh xắn đáng yêu. Nhìn thấy Tô Nguyệt, nạng ấy hơi sững sờ, giống như không đoán được đại nha hoàn mới được đề bạt bên cạnh thế từ lại xinh đẹp đến như thế, chờ khi Ngung Hương bước nhẹ đi tới, nét mặt vốn có chút đang hoàng của cô nương này đã lóe lên dịch ý khó có thể phát giác.

"Chào hai vị tỷ tỷ, ta là con gái của Trương quản sự tên là Liên Hoa, làm việc ở phòng bếp, hôm nay thế từ đến đây, nương bảo ta tới hỏi thử xem trưa

nay thế tử muốn ăn món gì."

Trương quân sự chính là tổng quản toà nhà này, thế tử của ông ta quản chuyện bếp núc.

Tổ Nguyệt giả bộ không nhìn ra tâm tư của Liên Hoa đối với Bùi Cảnh Hàn, nên gọi món theo khẩu vị của Bùi Cảnh Hàn: "Thế tử bên ba một nhọc, nên làm chút thức ăn thanh đạm là được, làm một món Cá trích chưng, một món..."

"Không cần, buổi trưa chúng ta đến quán ăn bên ngoài ăn."

Ngoài cửa viện, Bùi Cảnh Hàn đã cười đi tới, hôm nay hắn mặc một chiếc trường bào màu thiên thanh, tuần tú, sang trọng, quý khí, vừa đi vừa hướng về Ngưng Hương Tổ Nguyệt cười, "Trên trần này có Nghênh tiên cư nấu ăn cũng tạm được, ta dẫn các em đi nếm thử."

Tổ Nguyệt vui vẻ nói: "Nào dám từ chối, chúng em lại có lộc ăn nữa rồi!"

Ngưng Hương cười phụ họa, ánh mắt lặng lẽ chuyển về phía Liên Hoa, thấy Liên Hoa vẫn y như ở kiếp trước, nhìn chăm chăm vào Bùi Cảnh Hàn, nàng yên lặng cup mắt xuống, Bùi Cảnh Hàn vẫn luôn được các nữ nhân yêu thích. Nghe nói chỗ nàng và Tổ Nguyệt ở trước kia, có nhiều đại nha hoàn đều là vì tranh giành tình nhân làm cho Bùi Cảnh Hàn không thích mới bị bán, mà Bùi Cảnh Hàn mặc dù thích nữ nhân, lại cũng không thích nữ nhân quá chủ động, đặc biệt là đại nha hoàn có dã tâm.

Người tên Liên Hoa này, đẹp thì có đẹp, nhưng đáng tiếc...

"Thế tử mỗi lần tới đây đều đến Nghênh tiên cư, Liêu chương quỹ chắc chắn sẽ mừng lắm." Liên Hoa rất quen thuộc trêu ghẹo Bùi Cảnh Hàn, con mắt ngập nước mong đợi nhìn qua Bùi Cảnh Hàn, hy vọng hắn giống như lần trước, ra cửa gọi nàng ta đi cùng.

Bùi Cảnh Hàn lúc đi vào liền nhìn thấy trong viện có nhiều thêm một nha hoàn, nhưng cho đến khi Liên Hoa quay mặt sang, hắn mới nhận ra được, khẽ nhủ mảy, lạnh lùng nói: "Ở đây không có chuyện của ngươi, đi xuống đi."

Lần trước khi hắn đến, thấy Liên Hoa có dáng vóc cũng không tệ, liền mang theo đi ra ngoài, kết quả nha hoàn này biểu hiện quá rõ ràng, Bùi Cảnh Hàn không thích, buổi tối cũng không cho Liên Hoa hầu hạ. Lần này hắn cố ý muốn dụ dỗ Ngưng Hương và Tổ Nguyệt, sao có thể để Liên Hoa ở bên cạnh vướng bận?

Liên Hoa khó có thể tin nhìn chăm chăm nam nhân trước mặt, thấy sắc mặt của Bùi Cảnh Hàn càng ngày càng khó coi, trong lòng nàng ta chấn động, mặt tái nhợt đi.

Đuổi người xong, lúc Bùi Cảnh Hàn đối mặt với hai đại nha hoàn một lần nữa, lại khôi phục khuôn mặt tươi cười.

Tổ Nguyệt ngầm cười lạnh, nếu đổi thành kiếp trước nàng nhất định sẽ cực kì cao hứng khi thấy Bùi Cảnh Hàn đối xử với người khác như thế, nhưng hiện tại nàng đã hiểu rất rõ ràng, một khi tương lai xuất hiện người làm cho Bùi Cảnh Hàn nhớ thương, thí dụ như biết ngâm thơ làm thơ, giỏi ca múa như Thẩm Du Du, thì kết quả của nàng, cũng giống như Liên Hoa hiện giờ, hơn nữa càng không bằng.

"Vậy thế tử định khi nào xuất phát?" Ngó ngó Liên Hoa, lại liếc nhìn Bùi Cảnh Hàn đầy thâm ý, Tổ Nguyệt nhẹ giọng hỏi.

Bùi Cảnh Hàn bị ánh mắt giao hoạt của nàng trêu chọc ngứa ngáy cả tâm can, nhìn Tổ Nguyệt nhiều thêm một lát mới nói: "Đi ngay."

Hắn cũng biết Tổ Nguyệt vốn thức thời hơn Ngưng Hương, có lẽ Ngưng Hương có thể từ từ, ăn Tổ Nguyệt trước cũng không tệ.

Rất lâu không có chạm vào nữ nhân, hắn rất muốn.

Lần nữa lên xe ngựa, Ngưng Hương nhảy cảm đã nhận ra ánh mắt của Bùi Cảnh Hàn đã thay đổi, số lần hắn nhìn Tổ Nguyệt càng lúc càng nhiều.

Nhưng Ngưng Hương cũng không bởi vì mình tạm thời được an toàn mà buông lỏng, nàng càng sợ, sợ Tổ Nguyệt không thể tránh khỏi sự mê hoặc của Bùi Cảnh Hàn

Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Chủ động hấp dẫn sự chú ý của Bùi Cảnh Hàn?

Ngưng Hương đương nhiên sẽ không, nàng làm không được.

Tình thế khó xử, xe ngựa dừng ở trước cửa Nghênh tiên cư, Ngưng Hương cũng không có chú ý, nhờ Tổ Nguyệt lôi nàng một cái nàng mới hoàn hồn. Lặng lẽ xử lý váy, Ngưng Hương cúi đầu, bước theo sau Tổ Nguyệt chuẩn bị xuống xe, ai ngờ chỉ tùy ý liếc qua bên ngoài, liền nhìn thấy từ Nghênh tiên cư đối diện có hai người vừa bước ra, một người trong đó cao lớn rắn rỏi, cười như ngọn gió xuân vừa lướt qua, đó không phải là Lục Thành sao?

Mất thấy hắn sắp nhìn về hướng xe ngựa, mà xui quý khiến, Ngưng Hương vội vàng để màn xe xuống, lui về phía sau.

Bùi Cảnh Hàn thật không nghĩ đến nàng lại đột nhiên lui về phía sau, nhưng hắn am hiểu nắm lấy cơ hội, vốn là ở cạnh bên trái của Ngưng Hương nhưng lúc này nhanh nhẹn chuyển đến sau lưng Ngưng Hương, đem mỹ nhân hắn luôn thèm khát ôm trọn vào lòng.

"Làm sao vậy?" Hấn lệch đầu nghiêng qua cổ ý nói vào lỗ tai tiểu cô nương, tay bừa bãi cảm thụ nắm lấy vòng eo mảnh mai khá ái mềm mại kia.

Hơi thở nóng bỏng rơi trên lỗ tai mẫn cảm nhất, Ngưng Hương đỏ mặt, theo bản năng giãy giụa, "Thế từ..."

Mới nói hai chữ, Ngưng Hương lại đứng lúc cảm miệng, chỉ lặng lẽ đẩy nam nhân phía sau.

Mà chính bản thân mình cũng không rõ tại sao, nàng chỉ không muốn Lục Thành biết nàng là nha hoàn của Bùi Cảnh Hàn.

Có lẽ bị các thôn dân khác châm chọc nàng dùng nhan sắc để đánh đổi đồng tiền đã nhiều, nàng chỉ không muốn tăng thêm một người nữa mà thôi.

Nhưng mà ngay lúc nàng đang chờ mong hấn cùng bằng hữu của hấn đi xa, ngoài xe Tổ Nguyệt bởi vì lo lắng Bùi Cảnh Hàn làm chuyện xấu, tận lực tự nhiên tiếng gọi, "Ngưng Hương, muội làm cái gì đây?"

Trái tim của Ngưng Hương ngay lập tức nhảy vọt lên cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Edit: Trâm Trâm

Ngô gia là nhà giàu nhất Lưu Tiên trấn, nhà có ruộng mấy trăm mẫu, cửa hàng mười gian, có vườn trái cây trăm mẫu, phân biệt từng loại cây hạt dẻ và cây táo hồng.

Lục Thành làm việc trong vườn cây táo hồng của Ngô gia cách thôn trấn Đông Lâm khoảng hơn mười dặm, hấn đi mau thì nửa canh giờ có thể đến bên này, còn cưỡi lừa thì nhanh hơn. Hấn biết ăn nói, nhân duyên vô cùng tốt, rất thân thiết với ông chủ vườn hạt dẻ là Nghiêm Kính bên cạnh, ngày mai là sinh nhật một tuổi của A Nam. Nghiêm Kính có việc không thể đến Lục gia chúc mừng, liền khuyến khích hấn hôm nay mời khách. Lục Thành đương nhiên đồng ý ngay, hai người tới Nghênh tiên cư, ở tầng trệt gọi hai món ăn và một bầu rượu, cũng không có xài bao nhiêu tiền.

Nhà gian ở lầu hai mới là nơi các lão gia có tiền thích đến.

Ăn xong tính tiền, hai người đi ra ngoài cửa thấy một chiếc xe ngựa ngừng trước cửa còn có nha hoàn đứng bên cạnh bên cạnh dung mạo cực kì xinh đẹp. Lục Thành nhìn lướt qua liền thu hồi ánh mắt, Nghiêm Kính cũng không phải người háo sắc, hai người vừa đi vừa nói. Đi vài bước, liền nghe nha hoàn sau lưng gọi một câu.

Lục Thành nghe thấy được, nhưng hấn không có để vào trong lòng, bởi vì hấn nhớ kỹ người yêu của hấn tên là Từ Hương nhi.

Chỉ là hấn rất nhanh liền dừng lại, nghi ngờ xoay người, đôi mắt hoa đào căng thẳng nhìn chằm chằm vào màn xe ngựa.

Nàng ở Hầu phủ được gọi là Ngưng Hương, Ngưng Hương này, là nàng sao?

"Chắc chắn, vừa ý nha đầu kia à?" Nghiêm Kính thấy hấn dừng lại còn nhìn chằm chằm vào xe ngựa, cười cười vỗ lên bả vai Lục Thành.

Lục Thành bình tĩnh nói: "Ta xem thử là lão gia nhà ai."

Nghiêm Kính nửa tin nửa không, vừa vặn không vội trở về vườn trái cây ngay nên đứng ở bên cạnh nhìn.

Trong xe ngựa, bởi vì Tổ Nguyệt thúc giục, cũng không muốn dọa Ngưng Hương sợ quá rồi hư chuyện, Bùi Cảnh Hàn làm bộ đỡ xong Ngưng Hương sau đó liền lui về ngồi trên giường, nhìn khuôn mặt trắng bệch của Ngưng Hương hấn ôn nhu nhắc nhở: "Coi chừng té."

Ngưng Hương vừa sợ Bùi Cảnh Hàn tiếp tục làm vậy, lại sợ Lục Thành còn chưa đi xa, nhưng mà lúc này không có thời gian cho nàng do dự, xử lý xong quần áo không còn rồi, nàng nhanh chóng vén màn xuống xe.

Vì vậy Lục Thành liền nhìn thấy cô nương mà hấn ngày đêm mong nhớ, một tay vịn bàn xe một tay vịn tỷ muội đứng bên dưới xe ngựa bước xuống.

Khác hấn hai lần gặp mặt trước, hôm nay nàng mặc xiêm y bằng tơ lụa, phía trên là chiếc áo màu hồng thêu hoa đào, phía dưới nàng mặc váy dài màu trắng thuần khiết, một đôi chân nhỏ giấu lên trên ghế xe, đôi giày trắng thêu sa tanh thanh lịch tinh xảo, làm cho hấn nhìn thấy tim đập tăng nhanh. Nhưng nàng rất nhanh liền đứng ở trên mặt đất, giày thêu bị lán váy che lấp, Lục Thành lập tức một lần nữa nhìn về phía mặt nàng, không lãng phí một chút thời gian, đã thấy nàng đứng ở sau lưng nha hoàn kia lại bị che khuôn mặt.

Lục Thành nhìn không được muốn đi lên vài bước, nhưng hấn biết rõ nàng nhất định là theo chủ nhân ra ngoài, hấn đường đột đi đến sẽ làm cho nàng thêm phiền toái không cần thiết, cho nên hấn chỉ muốn nàng có thể nhìn đến hấn, đôi mắt với hấn, hấn liền thỏa mãn.

Nhưng ngay tại lúc hần khẽ nâng lên chân phải thì trong xe ngựa thò ra thân ảnh của một người nam nhân. Chân của Lục Thành không khống chế được đặt ở trên mặt đất, kinh ngạc nhìn xem người mặc bộ cẩm bào màu thiên thanh, nam nhân tuấn mỹ ngọc thụ lâm phong thông thả bước xuống xe, nhìn hần hướng về phía hai tỷ muội Ngưng Hương cười nói gì đó, sau đó người trong lòng của hần, liền đi theo người này đi vào Nghênh tiên cư, từ đầu đến cuối không hề nhìn về bên này.

Rõ ràng ánh nắng tươi sáng, gió cũng ấm áp, nhưng trái tim của Lục Thành lại giống như là bị ngâm một trận mưa.

Thì ra chủ nhân mà nàng hầu hạ lại là công tử sang quý như thế.

Tình huống bên trong phủ Trấn Viễn Hầu hần cũng nghe phong thanh, người mới vào vừa rồi có lẽ là thế tử Bùi Cảnh Hàn của Hầu phủ?

Bùi Cảnh Hàn, đối với dân chúng của thái An phủ mà nói, cũng không khác gì so với thái tử trong kinh thành.

Lại nhớ đến lúc khi nàng nói đến chuyện chuộc thân nàng sợ chủ nhân không vui.

Lục Thành cười khỏ, nếu hần là Bùi Cảnh Hàn, hần cũng sẽ không đồng ý thả nàng đi.

"Vị công tử này hình như chưa bao giờ thấy qua." Người vừa vào hết, Nghiêm Kính nghiêng đầu cùng Lục Thành tán gẫu, nhà hần vốn ở trên trấn, những nhân vật có mặt mũi ở trên trấn hần đều gặp quá, "Có lẽ là thân thích nhà ai."

Lục Thành lặng lẽ thờ dài, cười nhạt nói: "Mặc kệ hần là ai, chúng ta đi thôi."

Nghiêm Kính gật gù đầu, hai người sóng vai rời đi.

Trong gian phòng trang nhã trên lầu hai của Nghênh tiên cư, Ngưng Hương ngồi trên ghế ở gần cửa sổ, đôi mắt hạnh nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng khổ sở.

Nàng nhìn thấy hần, chỉ là thoáng nhìn, vội vã, đuôi mắt quét qua, chỉ nhìn thấy bóng, nhìn thấy hần đi về hướng xe ngựa, có lẽ hần đã nghe được lời nói của Tổ Nguyệt.

Vậy hiện tại hần đang suy nghĩ gì?

Kỳ thật nàng cùng Lục Thành cũng không có quan hệ gì, thậm chí có chút phản cảm Lục Thành bạc tình đối với người vợ đã mất của hần, Lục Thành bởi vì hiểu lầm mà coi thường nàng, nàng cũng sẽ không quá ảnh hưởng, nhưng Ngưng Hương cứ luôn có một loại cảm giác.... Bị người ta nhìn thấy được một mặt mà nàng không muốn bị nhìn thấy nhất. Nàng là nha hoàn, nàng không để ý chuyện toàn bộ người của phủ thành nhìn thấy cảnh nàng hầu hạ Bùi Cảnh Hàn, duy chỉ không muốn để những người cùng thôn chứng kiến.

"Ngưng Hương?"

Bùi Cảnh Hàn đem thực đơn đưa cho Tổ Nguyệt để cho các nàng gọi thức ăn, thấy Ngưng Hương ngơ ngác nhìn qua ngoài cửa sổ, về mặt cô đơn, nhìn thấy nàng như vậy không hiểu tại sao hần lại vô cùng đau lòng, giống như nha hoàn mà mình từng ái mộ người ta khi dễ vậy, ... Không đúng, lúc xuống xe hần có 'khi dễ' nàng một lần, chẳng lẽ nàng đang giận hần?

Ngưng Hương hoàn hồn, thấy Bùi Cảnh Hàn nhíu mày nhìn mình chăm chăm, nàng vội vã cười cười, lung tung viện cớ, "Bầu trời hôm nay rất xanh."

Kiếp trước số lần bị Bùi Cảnh Hàn bắt nạt quá nhiều, vừa rồi lại có chuyện khiến nàng bận tâm, nên Ngưng Hương gần như đã quên chuyện không vui xảy ra trong xe ngựa.

Nhìn thấy nàng tươi cười chứ không có oán giận mình, bộ dáng ngây ngô khi nói dối cũng cực kì đáng yêu, Bùi Cảnh Hàn cực kì vừa lòng, cười nói: "Mau chọn món ăn đi, thích ăn cái gì cứ tùy tiện chọn, không cần tiết kiệm gìum ta."

Ngưng Hương cười gật gù đầu.

Cuối cùng Tổ Nguyệt chọn một món xương sườn nướng mật, Ngưng Hương chọn món thịt băm đậu phụ mà nàng thích ăn nhất, cũng là món bình dân nhất trong ba người.

Bùi Cảnh Hàn liếc nhìn nàng một cái, lắc lắc đầu cho sự ngây thơ của nàng, nếu nàng thích đậu hũ, hần liền chọn thêm món canh cá trích nấu đậu phụ.

Nhai kĩ nuốt chậm, một bữa cơm ăn gần nửa canh giờ.

Sau khi ăn xong ba người lên xe ngựa, Tổ Nguyệt thấy Bùi Cảnh Hàn dựa vào thành xe nhắm mắt dưỡng thần, nàng cũng có chút mệt nhọc, liền tựa vào trên vai Ngưng Hương. Ngưng Hương nghiêng đầu, nhìn gương mặt ngủ say của nàng ấy cười cười, con buồn ngủ đánh tới, nàng cũng nhắm mắt lại.

Bên trong xe tĩnh lặng, nhưng chẳng biết lúc nào thì người nam nhân kia đã mở đôi mắt ra.

Hần sung sướng nhìn hai nha hoàn đang tựa đầu vào nhau ngủ say, càng nhìn càng hài lòng. Đáng vẻ xinh đẹp lại thân thiết với nhau, đến Lãnh Mai Các lâu như vậy hai người cũng không từng khắc khẩu qua, giống như Nga Hoàng, Nữ Anh, tương lai có thể chung đụng hòa thuận, cùng nhau hầu hạ hần.

Ngưng Hương ngủ cũng không sâu, cảm giác được xe ngựa có rung xóc, nàng khẽ nhủ mi, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chứng kiến một mảnh đất đai trồng đầy hoa màu.

Tổ Nguyệt cũng tỉnh, xem một chút ngoài cửa sổ, kinh ngạc hỏi Bùi Cảnh Hàn, "Thế tử muốn đi đâu?"

Bùi Cảnh Hàn lười nhác nói: "Nghe nói vườn trái cây của Ngô gia đang vào mùa hoa nở, buổi chiều chúng ta đến đó giết thời gian."

Tổ Nguyệt chợt hiểu, đầu thò ra cửa sổ xe, quả nhiên nhìn thấy phía trước có dốc núi nhỏ, những đóa hoa màu trắng nở đầy trên những đồi núi xa xa, cảnh đẹp ý vui. Tuy kiếp này nàng quyết chí báo thù nhưng cũng không cản trở nàng hưởng thụ, cao hứng gọi Ngưng Hương, "Muội mau đến xem, có nhận ra đây là hoa gì không?"

Cửa sổ xe không lớn, Tổ Nguyệt lui về sau, đẩy Ngưng Hương ra xem.

Ngưng Hương nhìn, lắc lắc đầu, nàng cũng không biết.

"Là cây táo hồng, nghe nói hoa của nó khá giống như hoa đào, hoa mai." Bùi Cảnh Hàn mở miệng giải thích.

Tổ Nguyệt nghe thế, tiếp tục thò đầu ra ngoài nhìn.

Ngưng Hương lại biến sắc.

Lục Thành chính là làm việc ở một mảnh đất trồng cây táo hồng, hôm nay hần hần xuất hiện ở Lưu Tiên trấn, có lẽ là làm việc ở gần đây, vậy xung quanh Lưu Tiên trấn này có được mấy vườn trái cây? Không phải Lục Thành làm trong khu vườn phía trước đây chứ?

Đang nghĩ ngợi, Trường Thuận đang đánh xe bên ngoài đột nhiên nhắc nhở: "Thế tử, phía trước có cái dốc, xuống dốc thì sẽ đến bên ngoài vườn trái cây, mọi người ngồi vững nhé!"

Bùi Cảnh Hàn từ một tiếng, ý bảo hai tỷ muội của Ngưng Hương nên vịn chắc.

Ngưng Hương không yên lòng nắm lấy cửa sổ bên thành xe, không lâu sau, thân xe đột nhiên hạ thấp xuống, rất nhanh lại văng vẳng xuống, sau đó ngừng lại.

"Thế tử, em..."

Ngưng Hương muốn viện cớ nói thân thể của mình khó chịu, tìm cớ để được ở lại trên xe ngựa chờ, không ngờ Tổ Nguyệt đã vén mảnh xe lên, nàng thói quen nhìn ra ngoài, liền gặp Lục Thành đang đứng bên cạnh một ông lão, đôi mắt hoa đào thâm thúy đang nhìn nàng, bên trong đó hoàn toàn không hề có ngạc nhiên mừng rỡ, thật yên lặng, giống như hai người chưa từng quen biết nhau.

Trái tim đang thấp thòm không thôi, đột nhiên lại trở nên bình thản.

Nhìn thấy thì nhìn thấy đi, nàng xác thực chính là nha hoàn của Bùi Cảnh Hàn, nàng làm việc theo đúng bổn phận của mình, không cần quan tâm người khác nghĩ như thế nào.

Thản nhiên, Ngưng Hương văng vẳng xuống xe.

"Thế tử, thảo dân là quản sự của vườn này họ Lý, lão gia nhà thảo dân biết được thế tử đến ngắm hoa, đặc biệt dặn dò thảo dân đến dẫn đường cho thế tử."

Lý bá đã hơn năm mươi tuổi khề khom lưng, chào hỏi có chút cẩn trọng, sau đó lại giới thiệu đồ đệ của mình cho Bùi Cảnh Hàn, "Hắn gọi là Lục Thành, thế tử có chuyện gì cần phân phó, cứ bảo hắn đi làm"

Bùi Cảnh Hàn đối với bọn họ không có hứng thú, liếc cũng không cần, đi thẳng về phía trước.

Ngưng Hương Tổ Nguyệt đuổi theo sát.

Trường Thuận phân phó thay chủ nhân nhà mình nói: "Các người ở bên ngoài trông xe, thế tử có chúng ta hầu hạ, không cần các người đi theo."

Nói xong muốn theo sau.

Đã đi đến hàng rào ngoài cửa vườn trái cây Bùi Cảnh Hàn quay đầu lại nhìn hần một cái.

Trường Thuận lập tức hiểu, chủ nhân cũng không cần hần hầu hạ, có chút mất mặt, Trường Thuận phần nộ chui vào xe lim dim ngủ.

"Chuyện này..." Lý bá có chút khó khăn nhìn về phía Lục Thành, ông chỉ có kỹ thuật xử lý vườn cây ăn quả, nếu gặp phải chuyện gì thường theo thói quen nhìn về phía đồ đệ yêu am hiểu nhất là giao tiếp đề thương lượng.

Lục Thành trấn định nói: "Nếu thế tử đã không cần chúng ta hầu hạ, chúng ta tiếp tục đi làm việc thôi, lát nữa thế tử có yêu cầu thì chúng ta lại tiếp."

Lý bá gật gù đầu, nói với Trường Thuận một tiếng, sau đó hai thầy trò lại đi vào vườn trái cây.

Trong vườn trái cây, Tổ Nguyệt cực kì thích những đóa hoa màu hồng phấn trên cây táo hồng này, nhin không được muốn bẻ một cành.

Ngưng Hương vội vã ngăn cản nàng ấy, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Đây là thành quả của người ta, đừng bẻ..."

Tổ Nguyệt lúc này mới nhớ ra, cười buồn bã, "Ôi, tỷ thật là, thiếu chút nữa đã quên rồi, còn tưởng là hoa mai của Hầu phu chúng ta chứ."

Bên cạnh lại duỗi ra một bàn tay, không chút lưu tình bẻ gãy cành hoa nàng vừa định hái, đưa cho nàng nói: "Thích thì cứ hái, khi nào về thì thưởng thêm bạc cho bọn họ."

Tổ Nguyệt ngẩng đầu, roi vào khuôn mặt phong lưu tuấn mỹ của Bùi Cảnh Hàn.

Nàng cười rạng rỡ, đón nhận cành hoa đi về phía trước.

Bùi Cảnh Hàn lại muốn bẻ cho Ngưng Hương, nhưng Ngưng Hương lại lắc đầu, "Em không thích hoa này, thế tử đừng hái ..."

Nói xong vội vã đuổi theo Tổ Nguyệt.

Bùi Cảnh Hàn nhìn những cánh hoa trên cành đang e ấp nở, cười đầy ý vị sâu xa, chậm rãi thông thả bước đi.

Đi dạo khoảng hai khắc, chợt, sau lưng ba người truyền đến một giọng nói, "Thế tử, sự phụ của thảo dân bảo thảo dân đến hỏi ngài có cần nước trà hay không."

Ngưng Hương căng thẳng trong lòng, không cần quay đầu lại, cũng biết đó là Lục Thành.

Bùi Cảnh Hàn nhìn chung quanh vườn cây ăn quả một vòng, ngược lại tò mò hỏi một câu, "Chỗ của các người có trà ư?"

Lục Thành rũ mắt xuống và đứng đó, không kiêu không nịnh nói: "Xác thực không có trà, nhưng trong vườn có nước nước suối, ngọt tinh khiết, lão gia nhà thảo dân mỗi ngày cũng sẽ phái người đến đây lấy nước về pha trà dùng."

Bùi Cảnh Hàn gật đầu, nhìn chung quanh. Ngưng Hương khẽ cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, Tổ Nguyệt lại không ngừng ngo nghiêng ngắm cảnh chung quanh, dường như khát nước khô liếm liếm môi. Ánh mắt lưu luyến nhìn đôi môi đỏ tươi của nàng ấy một cái, Bùi Cảnh Hàn cảm thấy không nhịn nổi nữa, phân phó Ngưng Hương nói: "Quả thật có chút khát, em theo hần đi lấy nước đi."

Có hoa, có mỹ nhân, thiên thời địa lợi, hần muốn ăn Tổ Nguyệt đồ thêm trước.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Chủ tử phân phó, Ngưng Hương không thể không cùng Lục Thành đi lấy nước.

Cây ăn quả cành cây rất thấp, gần như sắp chạm xuống đất rồi, cho nên dù Ngưng Hương cúi đầu đi, nhưng vẫn có thể nhìn thấy những đóa hoa hồng phấn của cây táo hồng, nhiều đóa tạo thành một khóm hoa, như tựa như gấm thêu.

Cảnh xuân tươi đẹp rực rỡ như thế đã phân tán lực chú ý của nàng, Ngưng Hương ngay từ đầu bức bách chính mình không được nhìn tới nam nhân phía trước, sau khi đi một đoạn đường, nàng cảm giác thoải mái không ít, đôi mắt hạnh rũ xuống, chỉ chăm chú xem hoa của cây táo hồng.

Lục Thành nhin không được quay đầu lại, liền nhìn thấy bộ dáng nghiêng đầu ngắm hoa của nàng, giống như là thật sự rất thích những đóa hoa này, lại mơ hồ có chút mượn hoa phản tâm ý. Lục Thành cũng không hiểu tại sao mình lại có loại ý niệm này trong đầu, nhưng hần lại cảm thấy rất rõ, tiêu cô nương này dường như rất không thích bị hần bắt gặp nàng cùng với Bùi Cảnh Hàn, hình như cố ý lẩn tránh hần.

"Trước kia có từng thấy qua cây táo hồng không?"

Lục Thành thả chậm bước chân, muốn đợi nàng sống vai cùng đi.

Yên lặng suốt đoạn đường đi, hần đột nhiên mở miệng, trái tim bình tĩnh của Ngưng Hương lập tức khởi lên gợn sóng, quét nhìn ống quần hần một cái, Ngưng Hương thả chậm bước chân, giả bộ xem hoa nói: "Chưa thấy qua, trong thôn chỉ có cây hạnh, cây đào, nào có loại cây hiếm như cây táo hồng này."

Hắn dừng lại nài nỉ đi chậm lại, rõ ràng là thực sự muốn trốn hắn, Lục Thành cảm thấy vừa oan ức lại vừa hiếu kỳ, rất muốn biết rốt cuộc nàng đang suy nghĩ gì.

"Nàng đi chậm như vậy, không sợ thế tử đòi sót ruột sao?" Lục Thành nhìn qua khuôn mặt ửng đỏ của nàng, cười nhẹ hỏi.

Trong lời nói của hắn phảng phất sự vui vẻ thân mật tự nhiên, căn bản không để ý nàng là nha hoàn của ai, càng không hề có chút hiểu lầm khinh thị nàng. Ngưng Hương kinh ngạc ngẩng đầu, sau khi đến vườn trái cây, đây là lần đầu tiên nhìn thẳng hắn.

Lục Thành cười cười, hất cằm về hướng Tây bắc của vườn trái cây, "Nhanh lên đi thôi, đừng để cho bọn họ chờ."

Nụ cười kia còn ấm áp sáng rõ hơn cả ánh nắng ngày xuân, Ngưng Hương đã từng đem hắn trở thành người bạc tình, giờ khác này, nàng lại bị nam nhân cười mở với nụ cười rạng rỡ đó làm ấm lòng. Cuối cùng cũng có người cùng thôn dù biết được nàng là nha hoàn hầu hạ Bùi Cảnh Hàn thì không hề dùng ánh mắt đầy ẩn ý sâu xa nhìn nàng, cũng không hề nói bóng nói gió hỏi thăm nàng có bị Bùi Cảnh Hàn thu dùng hay không.

Sau khi cảm động, là áy náy.

Giữa Lục Thành và Phùng cô nương, nàng biết rõ đều là tin đồn, nhưng nàng tiếp xúc qua Lục Thành là người vui vẻ giúp người làm niềm vui, tính tình thân thiện, cũng quang minh lỗi lạc không dễ dàng coi thường người khác, còn là một người cha tốt, cực kỳ tỉ mỉ săn sóc, sao nàng có thể bởi vì một chút suy đoán liền quyết định xa lánh người mà đã từng giúp nàng và Lý má má hai lần?

Chỉ riêng việc suy đoán hắn bạc tình thì mình có khác gì những thôn nhân xàm xì to nhỏ suy đoán chuyện giữa nàng và Bùi Cảnh Hàn chứ?

Ở trong lòng lặng lẽ nói tiếng xin lỗi, Ngưng Hương nhẹ nhàng thở phào, hướng về phía Lục Thành nheo miệng cười, "Vậy Lục đại ca đợi một chút, ta vào xe ngựa lấy ông trúc trước, thế tử rất khó tính, chắc chắn sẽ không dùng đồ mà bọn hạ nhân chúng ta sử dụng để uống nước đâu."

Một từ "Chúng ta", đã đem nàng cùng Lục Thành thuộc về thành một loại người.

Nhịp tim Lục Thành đập tăng nhanh, vì nụ cười xinh đẹp tinh khiết của nàng, hiểu nàng đã không còn hiểu lầm gì mình, hắn cười đi đến bên cạnh nàng, "Vậy ta đi cùng nàng, lần đầu tiên nàng đến đây, ta sợ nàng không nhớ được đường, sẽ bị lạc mất."

Ngưng Hương nhìn ngắm chung quanh, khẽ ừ một tiếng.

Quan hệ khôi phục như trước, Lục Thành rất quen thuộc cùng nàng hàn huyên, "Sao các người lại đến đây?"

Ngưng Hương thở dài nói: "Thế tử muốn đến Lão tiên sơn để săn bắn, chúng ta hầu hạ cuộc sống hằng ngày của ngài ấy, vừa rồi mới dùng cơm ở Nghênh Tiên cư, bỗng nhiên lại muốn đến bên này ngắm hoa... Bất quá cũng thật là trùng hợp, thì ra Lục đại ca làm việc ở đây."

"Đúng là quá trùng hợp, ta cũng không nghĩ tới sẽ gặp nàng ở trấn này." Lục Thành tránh đi vòng qua một cây nghiêng, đi đến cạnh có quả, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng hồng của nàng: "Ta với bạn trưa nay đến Nghênh Tiên cư để dùng cơm, lúc vừa đi ra liền nhìn thấy các người xuống xe, cho nên khi về đến đây nghe sư phụ nói các người sắp tới, nên lúc đó ta thấy nàng mới không có giật mình."

Hắn nhắc tới chuyện ngẫu nhiên gặp mặt ở trấn trên, Ngưng Hương có chút chột dạ, không tự chủ nhìn sang bên cạnh.

Lục Thành lập tức hiểu, lúc ấy nàng đã nhìn thấy hắn, xuống xe muộn, là vì muốn trốn hắn.

Là sợ hắn hiểu lầm cái gì sao?

Công tử tôn quý, nha hoàn xinh đẹp, quả thật làm cho người suy nghĩ sâu xa.

Nhưng thấy nàng mỗi lần về nhà đều mặc xiêm y cũ, Lục Thành sẽ tin nàng không phải là loại người thấy người sang muốn bắt quàng làm họ đó, người như vậy đều hư vinh, hận nhất là không thể áo gấm về nhà cho tất cả mọi người biết rõ nàng được chủ tử sủng ái.

Còn nàng thì lại sợ tất cả thôn dân quen thuộc hiểu lầm, hay chỉ sợ riêng hắn hiểu lầm?

Ý niệm trong đầu vừa dâng lên, Lục Thành hưng phấn siết nắm tay thành quyền, cười nói sang chuyện khác: "Lần trước ôm A Nam trở lại, tiểu tử thói đi trên đường đã tỉnh, không thấy được nàng nó cáu gắt không ngừng, còn cố ý tiểu lên người của ta."

Nhớ đến gương mặt ngủ đáng yêu của A Nam, Ngưng Hương trầm tĩnh lại, kinh ngạc nhìn về phía Lục Thành, "Không thể nào? Thăng bé mới mấy tháng thôi, làm sao biết mấy chuyện đó, chắc Lục đại ca suy nghĩ nhiều thôi."

Lục Thành không hề tránh né, nhìn thẳng vào đôi mắt hạnh xinh đẹp của nàng: "Sao lại không thể, vừa về đến nhà nó liền nhào vào lòng nhai thúc nó đòi ôm, nửa ngày cũng không thèm nhìn đến ta, buổi tối ăn cơm cũng không để cho ta đút, cuối cùng ta phải hứa cuối tháng này dẫn nó cùng vào thành để thuận tiện đón nàng trở về, nó mới bằng lòng cho ta ôm ngủ."

Có con trai thật tốt, đón nàng về nhà cũng đều có sẵn lý do.

Lý do này quả thật tốt lắm, nếu như không có chuyện em họ nàng xì xào bàn tán, Ngưng Hương cũng sẽ không nghĩ nhiều, nhưng nghĩ đến chuyện

đường muối nói Lục Thành có khả năng thích nằng, Ngưng Hương đột nhiên có chút không được tự nhiên, nhìn không được suy đoán A Nam có phải là cái có để Lục Thành ngại trang hay không.

Trong lòng rối loạn, Ngưng Hương tận lực tự nhiên cười nói: "Lục đại ca không cần phiền phức như thế, hơn nữa trẻ con thường hay quên, có lẽ bây giờ A Nam cũng không nhớ ta là ai đâu."

Lục Thành nói ngay lập tức: "Không có gì phiền cả, cuối tháng này A Nam vừa tròn một tuổi, ta vốn muốn dẫn muối muối cùng nó đi dạo trong thành, sau đó mua vài món đồ, buổi tối ta ngủ lại ở nhà của Tam thúc, ngày hôm sau trở về cũng vừa đúng lúc thuận đường đón nằng..." Nói đến đây đột nhiên ý thức được cái gì, Lục Thành vội vàng lúng túng nói: "Ồi, xem ta kia, cứ mãi nghĩ A Nam thích nằng, thôi quên đi, để tối nay chúng ta về nhà vậy, kéo A Nam nhìn thấy nằng cứ quần quýt đòi đến nhà nằng, làm cho nằng thêm phiền phức nữa."

Ngưng Hương nghe hẳn hiểu lầm mình ghét bỏ A Nam, lập tức nóng nảy, ngẩng đầu lên nói: "Không có, ta rất thích A Nam, A Nam rất ngoan ngoãn..."

"Vậy quyết định như vậy nhé?" Lục Thành nhẹ giọng cắt đứt nằng, đôi mắt hoa đào rạng rỡ phát sáng, "Cuối tháng này chúng ta vẫn gặp nhau ở cửa thành bắc."

Ngưng Hương không còn cách nào khác cự tuyệt nữa, nhưng nằng muốn biết rốt cuộc Lục Thành có ý kia hay không, nên liền cắt lời tán gẫu nói: "Hôm đó sau khi Lục đại ca đi, Thu Nhi có chút không vui, cứ lầm bầm nói Lục đại ca coi nằng như hài tử, gọi ta là đại cô nương, còn nằng ấy thì cứ kêu là Thu Nhi."

Tâm niệm Lục Thành nhanh chóng thay đổi, ý kiến muốn thuận theo tâm ý thổ lộ với nằng, và ý kiến muốn tiến hành mọi chuyện theo kế hoạch không ngừng tranh đấu với nhau, do dự một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn về sau, buồn cười nói: "Chuyện đó ầy à, nằng ấy là tiểu nha đầu chưa được mười tuổi, nên ta mới gọi nhũ danh của nằng ấy."

Quả nhiên là xem đường muối như trẻ con, chứ không phải là có ý định gì với nằng.

Ngưng Hương lập tức cảm thấy đầu vai chột nhẹ, cười nhìn Lục Thành một cái, "Thu Nhi đã mười ba rồi."

Lục Thành lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, lập tức bắt đắc dĩ nói: "Vậy lần sau ta kêu nằng ấy là Nhị cô nương, kéo nằng ấy lại nhìn ta không vừa mắt."

Ngưng Hương cúi đầu cười.

Trong mắt của Lục Thành nhanh chóng lướt qua vẻ thất vọng cùng may mắn, thất vọng vì thấy nằng cũng không hy vọng mình thích nằng, may mắn vì mình cũng không có vội vã biểu lộ rõ ràng cõi lòng. Từ trong xe ngựa lấy hai cái ống trúc, hai người liền đi thẳng đến kia con suối.

Một con suối rất nhỏ, xung quanh có người đắp một lớp gạch, lớn bằng khoảng hai nắp vung nồi, chỗ được đắp đó sùng sục sùng sục bốc lên bong bóng, tràn đầy nước suối từ một kênh mương nhỏ nhỏ chảy về phương Bắc, không biết cuối nguồn là ở đâu. Một làn gió mát thổi tới, cả vườn thoang thoang mùi hương dịu nhẹ của cây táo hồng, Lục Thành khom lưng lấy nước, Ngưng Hương nhìn chung quanh một vòng, thốt ra lời hàm mộ tự đáy lòng: "Có thể làm việc ở chỗ này thật tốt, mùa thu Lục đại ca không phải sẽ có thể tùy tiện ăn trái cây sao?"

Lục Thành vừa múc xong một ống trúc đầy nước, đưa cho nằng cười "Thì ra nằng thấy tốt là bởi vì có trái cây ăn sao?"

Ngưng Hương đỏ hồng mặt, nằng chỉ là tùy tiện nói một chút, chứ đâu phải vì nằng thích ăn trái cây.

Lục Thành suy nghĩ một chút, thử dò xét nói: "Mùa thu, lúc thu hoạch táo hồng thường không đủ người, thỉnh thoảng sẽ mời thôn dân đến hỗ trợ hái quả, nếu như đến lúc đó nằng chuộc thân rồi, ta có thể mời các huynh muội nhà nằng đến hỗ trợ, một ngày mỗi người còn có thể được hai mươi văn tiền."

Có thể kiếm được tiền tiêu vật, mà công việc lại nhàn nhã như thế, Ngưng Hương lập tức nói: "Tốt, vậy Lục đại ca nhớ gọi đại ca ta một tiếng, đại bá, phụ bá mẫu ta cũng có thể hỗ trợ, Thu Nhi, Thu Nhi cùng A Mộc cứ tính một người là được." Cây ăn quả cành cây thấp, A Mộc có thể giúp hái được những quả thấp bên dưới.

Những thứ này cũng không có vấn đề gì, Lục Thành có ý trêu ghẹo nằng nói: "Bảo A Mộc làm việc, nằng làm tỷ tỷ thì lại lười biếng?"

Ngưng Hương tiếc nuối nhìn những cây ăn quả bên cạnh, thở dài nói: "Mùa thu sang năm ta mới có thể chuộc thân, năm nay chắc chắn không có cách nào đến đây rồi."

Lục Thành cúi đầu lấy nước, tỉ mỉ cân nhắc những lời này.

Giọng nói của nằng chắc chắn, rất xác định mùa thu sang năm có thể chuộc thân, nói một cách khác, nằng biết rõ Bùi Cảnh Hàn nhất định sẽ thả nằng ra ngoài phủ, Bùi Cảnh Hàn đối với nằng không có chiếm hữu theo dự vọng của nam nhân, nếu vậy thì chắc có lẽ vấn đề nằm ở bạc chuộc thân rồi.

Khói mù trong lòng của Lục Thành tan đi, đứng thẳng người dậy, nói bằng giọng như tán gẫu hỏi: "Các người chuộc thân chắc phải cần bạc nhiều lắm?"

Ngưng Hương vừa đi vừa nói: "Hai mươi lượng, cũng không đến nỗi nào, ta tích góp thêm hơn một năm là đủ rồi."

Quả thế.

Lục Thành hiện tại một tháng nhận tiền công hai lượng, hẳn đoán tiền lương của Ngưng Hương chắc cũng cỡ đó, nếu nói đến mùa thu sang năm... Vậy

trong tay nàng hiện giờ chắc đã có bốn năm lượng bạc, trong nhà hắn có mười một, mười hai lượng hắn nghĩ, nếu như hai người cùng nhau tích góp, đến khoảng tháng sáu là có thể chuộc thân.

Nếu muốn để cho nàng tiếp nhận bạc của hắn, thì hắn phải tranh thủ trong vòng ba tháng này để nàng nguyện ý gả cho hắn.

Vụng trộm nhìn cô nương ôn nhu lương thiện bên cạnh Lục Thành cảm thấy rất là có lòng tin ở bản thân mình.

"Vậy nàng cứ siêng năng làm việc đi, sang năm ta sẽ gọi nàng đến hỗ trợ." Tạm thời ẩn giấu tâm tư của chính mình, Lục Thành cười nói.

Ngưng Hương có chút ngưng ngừng gật đầu, cũng rất khát khao cuộc sống sau khi chuộc thân.

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, lúc sắp đến gần chỗ của Bùi Cảnh Hàn cùng Tổ Nguyệt ngắm hoa, Ngưng Hương tiếp nhận ống trúc trong tay Lục Thành, nhẹ giọng nhường hắn đi về trước. Một là Bùi Cảnh Hàn không thích người ngoài lảng vảng trong tầm mắt của hắn, thứ hai Ngưng Hương cũng không muốn để cho Bùi Cảnh Hàn nhìn ra nàng cùng Lục Thành có giao tình, nàng chưa quên đời trước bởi vì nàng cùng Thẩm công tử nói nhiều hai câu nói, Bùi Cảnh Hàn liền hoài nghi nàng cùng Thẩm công tử có tư tình.

Lục Thành cũng nhớ đến ánh mắt nóng bỏng của Bùi Cảnh Hàn khi nhìn Tổ Nguyệt, cũng thức thời chào từ biệt.

Ngưng Hương đưa mắt nhìn hắn đi xa một đoạn, mới xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Khi đến rất gần, lại không thấy được bóng người, Ngưng Hương nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Thanh âm truyền tới trong tai Tổ Nguyệt, nàng ấy nóng lòng xô đẩy nam nhân đang đè ở trên người.

"Không cần sợ, sớm muộn gì nàng ấy cũng sẽ biết." Bùi Cảnh Hàn thở hắt hắt nói, nói xong tiếp tục ngậm lấy đôi môi hồng điểm của Tổ Nguyệt, thân thể lại quẩn quýt áp sát nàng vào thân cây, hận không thể không quan tâm tất cả mọi thứ, hiện tại liền xô xuyên qua nàng.

Tổ Nguyệt không muốn để cho Ngưng Hương trông thấy, không muốn làm cho Ngưng Hương lo lắng giùm nàng sớm như thế, nhưng lại không có tác dụng, nàng càng giãy dụa mạnh, Bùi Cảnh Hàn càng ép chặt hơn, bàn tay siết chặt lấy nàng, hoàn toàn không có ý định muốn rút ra khỏi vây của nàng.

Bên kia Ngưng Hương rất nhanh liền nhìn thấy vạt áo thấp thoáng của hai người sau bụi cây ăn quả, ban đầu có cánh lá và những chùm quả che lấp, nàng chỉ tưởng là hai người đứng dưới tàng cây ngắm hoa, lại đi thêm hai bước, mới phát hiện hai người kia đang làm chuyện gì, tâm đột nhiên nguội lạnh thấu xương, ống trúc trong tay thiếu chút nữa rơi xuống.

Cũng may nàng không phải là Ngưng Hương lỗ mãng của kiếp trước.

Sít sao nắm lấy ống trúc, Ngưng Hương tựa như cái gì cũng không biết, cười nói: "Thế từ, em lấy nước về rồi."

Nàng muốn nhắc nhở bọn họ tách ra.

Tổ Nguyệt cầu khẩn nắm lấy cổ tay của Bùi Cảnh Hàn, hy vọng hắn dừng lại.

Bùi Cảnh Hàn lại không hài lòng sự bình tĩnh trong lời nói của Ngưng Hương, hắn chính là muốn cho Ngưng Hương trông thấy, để cho nàng ghen tị và mong muốn tới nay hắn cũng sẽ đối đãi với nàng y như thế.

Cho nên hắn buông lỏng môi Tổ Nguyệt ra, lại nhéo nàng một cái.

Tổ Nguyệt vội vàng không kịp chuẩn bị, thất kinh kêu thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Edit: Trần Trâm

Giữa ban ngày ban mặt chính mắt đánh vỡ nam nữ tư tình, lại nghe đến âm thanh gọi kinh hoảng lại mang theo vài phần xuân tình quyến rũ của Tổ Nguyệt, đối với Ngưng Hương vốn là một đả kích không nhỏ, nàng miễn cưỡng duy trì trấn định lại cũng kiên trì không nổi, xoay người đi.

Bùi Cảnh Hàn giống như lúc này mới phát hiện ra Ngưng Hương, bối rối buông lỏng Tổ Nguyệt ra. Tổ Nguyệt cũng không đoán được rốt cuộc hắn đang suy nghĩ gì, vội vã hướng về một bên xoay người, nhanh chóng thu thập lại xiêm y của mình bị nam nhân làm loạn.

Bùi Cảnh Hàn lau lau môi, sải vài bước đi về phía Ngưng Hương nhìn chằm chằm vào bóng lưng của tiểu cô nương nói: "Sao lại về nhanh thế ?"

Có chút chỉ trích nàng trở về không đúng lúc.

Ngưng Hương nhìn sang Tổ Nguyệt vẫn còn chưa thu thập xong xiêm y bên kia, mặt tái nhợt cúi đầu xuống, nói quanh co: "Em..."

Bùi Cảnh Hàn đương nhiên sẽ không thật sự trách cứ nàng, thần sắc bình tĩnh vờn tay, "Đem nước cho ta."

Ngưng Hương nín thở, đem ống trúc chuyên dụng của hấn đưa tới.

Bùi Cảnh Hàn tiếp nhận, vừa sai bước đi về phía trước vừa nói: "Ta muốn đi tản bộ một mình, các em ở chỗ này chờ ta."

Hấn cho các nàng thời gian giải thích cùng tiếp nhận.

Ngưng Hương cũng không hề nhìn hấn, tâm tình phức tạp đi về hướng Tổ Nguyệt.

Tổ Nguyệt mới vừa thu thập xong quần áo, quay đầu lại nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt của Ngưng Hương, trong lòng sinh ra áy náy. Vừa rồi quả đúng thực là Bùi Cảnh Hàn ép buộc nàng, nhưng nàng cũng đã huấn bị kỹ càng, mặc dù kiếp này nàng không còn hứng thú ngọt ngào mật mật với Bùi Cảnh Hàn như ở kiếp trước, nhưng nàng cũng không muốn làm gì để Bùi Cảnh Hàn sinh ra nghi ngờ, nàng cũng sớm không thích Bùi Cảnh Hàn, tuy nhiên vẫn cảm thấy mình phụ sự quan tâm của Ngưng Hương đối với nàng.

"Ngưng Hương, ta..."

"Tỷ thích thế tử ư?" Ngưng Hương đem nước đưa tới, thanh âm buồn bã.

Tổ Nguyệt liếc nhìn nàng một cái rồi mới nhận lấy, sờ sờ ống trúc mát lạnh nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, có chút thẹn thùng hướng về Ngưng Hương nở nụ cười, "Thích chứ, thế tử tốt như vậy, đối xử với tỷ cũng tốt, cho nên muội đừng hiểu lầm, chuyện vừa rồi tỷ cũng không trách ngài ấy."

Ngưng Hương nhìn vẻ mặt tươi cười vui vẻ của nàng ấy, còn có đôi môi đỏ hồng kia vừa bị nam nhân bừa bãi nhắm nháp qua, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Kiếp trước Tổ Nguyệt từng chất vấn nàng, hỏi tình cảm của nàng đối với thế tử, nàng cũng không có cơ hội hỏi Tổ Nguyệt.

"Vậy tỷ muốn làm thông phòng cho thế tử?" Ngưng Hương thấp giọng hỏi, Tổ Nguyệt đến bên cạnh, nói những lời thăm thía và giải đạo lý cho nàng hiểu "Tổ Nguyệt, không phải bất cứ đương gia chủ mẫu nào cũng sẽ tốt như phu nhân của chúng ta, mặc kệ Hầu gia có bao nhiêu thế thiếp bà cũng không hề đồ kỵ. Tỷ có còn nhớ giấc mộng lần trước muội kể với tỷ không? Thực đó, muội mơ thấy thế tử phu nhân là người đồ kỵ, nên đã đem bán muội và tỷ, Tổ Nguyệt tỷ hãy nghe muội nói, chúng ta không làm thông phòng, cùng nhau chuộc thân được không?"

Nàng không trách Tổ Nguyệt thích Bùi Cảnh Hàn, tình yêu nam nữ không thể khống chế được, huống chi Bùi Cảnh Hàn am hiểu cách thu phục nữ nhân, những cô gái kia ở trong tay hấn bị tổn thất nặng nề mới có thể nhận rõ con người hấn, Ngưng Hương chỉ hy vọng Tổ Nguyệt hỏi tâm chuyên ý, sau khi chuộc thân có thể yên ổn sống qua ngày, đừng trải qua những đau khổ của kiếp trước nữa.

Tổ Nguyệt hiểu nàng chỉ là có ý tốt, nếu như nàng không đáp ứng, Ngưng Hương không biết sẽ làm ra chuyện điên rồ gì để làm nàng đồng ý "Thực sự sẽ bán ta?" Làm bộ nghe lọt tai, Tổ Nguyệt làm như vẫn cố vớt vát chút hy vọng hỏi, "Tỷ an phận không cùng thế tử phu nhân tranh giành tình cảm, có lẽ ngài ấy sẽ không đối phó tỷ đâu?"

Ngưng Hương cười khò, "Tổ Nguyệt! Nếu như thế tử phu nhân tương lai rộng lượng như phu nhân thì muội nghĩ không có vấn đề, nếu chẳng may thế tử phu nhân thực sự giống như trong giấc mơ của ta, hoàn toàn không thể chịu nổi khi thế tử chạm vào người khác, vậy tỷ... Tổ Nguyệt, đừng ngốc như thế, thế tử không phải đáng phu quân tốt, rồi Hầu phủ đi, tương lai gả cho một người thực sự yêu thương tỷ, như vậy cuộc sống sau này mới bình yên."

Nghĩ đến tình hình đời trước hai người cùng đường cùng nhau nhảy sông, Ngưng Hương vừa sợ lại vừa đau lòng, ôm lấy Tổ Nguyệt bật khóc, "Tổ Nguyệt, muội không muốn nhìn thấy tỷ đi nhầm đường..."

Không muốn nhìn thấy nàng thương tâm vì Bùi Cảnh Hàn, không muốn nhìn thấy nàng lại bị Thẩm Du Du bán, bị tên khốn kiếp kia làm nhục.

Nước mắt của nàng làm ướt cả một mảng lớn trên vai Tổ Nguyệt, đây là người duy nhất quan tâm nàng, Tổ Nguyệt kim lòng không được ôm chặt lấy Ngưng Hương, "Được, tỷ hứa với muội, tỷ với muội sẽ cùng nhau chuộc thân. Chỉ là, muội biết tính tình của ngài ấy rồi, nếu như trong một năm rưỡi này, tỷ và muội cứ mãi luôn trốn tránh ngài ấy thì nhất định sẽ làm cho ngài ấy phát hiện không đúng, cho nên muội có thể trốn thì liền trốn, nếu như muội nhìn thấy giữa ta và ngài ấy có cái gì, thí dụ như loại chuyện vừa rồi thì muội cũng không nên giật mình, tỷ biết đúng mực, tỷ sẽ không để cho bản thân mình thiệt thòi lớn."

Ngưng Hương khiếp sợ ngẩng đầu, "Nhưng..." Nàng cũng không hy vọng Tổ Nguyệt chịu thiệt thòi, loại chuyện đó chỉ có phu thê mới có thể làm a.

Tổ Nguyệt cười khò lau lau nước mắt của nàng, thờ dài nói: "Dù tỷ có muốn thu hồi lại trái tim của mình cũng không thể nào bỗng chốc liền thu lại, muội cho tỷ chút thời gian, dù sao muội hãy tin tỷ, tỷ sẽ không làm chuyện ngu ngốc đâu."

Ngưng Hương không phải là đặc biệt tin nhưng Tổ Nguyệt đã bảo đảm, chuyện mà nàng có thể làm là lúc nàng ấy bị Bùi Cảnh Hàn mê hoặc thì kịp thời nhắc nhở nàng ấy.

Bên kia Búi Cảnh Hàn cảm thấy hai người tán gẫu có lẽ đã giải tỏa khúc mắc với nhau xong, không nhanh không chậm đi trở lại, gắp vành mắt của Ngưng Hương ửng đỏ, hẳn có chút ngoài ý muốn, không đoán được nàng thế nhưng sẽ thương tâm đến khóc.

Hắn dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn về phía Tổ Nguyệt.

Tổ Nguyệt hiểu rõ người này hơn Ngưng Hương rất nhiều, liền hướng hắn lắc lắc đầu.

Búi Cảnh Hàn cũng không hiểu cái lắc đầu này đại biểu cái gì, quyết định sau khi trở về lại cẩn thận hỏi Tổ Nguyệt một chút

Đã xảy ra chuyện như vậy, cũng không cần thiết tiếp tục ngắm hoa, Búi Cảnh Hàn dẫn hai nha hoàn đi về phía cổng vườn trái cây.

Lục Thành cùng Lý bá liền ở bên ngoài vườn chờ bọn họ, thấy ba người đi tới, sóng vai tiến lên đưa tiễn.

Búi Cảnh Hàn vẫn như cũ, mắt nhìn thẳng.

Ánh mắt Lục Thành xẹt qua trên khuôn mặt lạnh lùng của hắn rồi lặng lẽ rơi xuống trên người Ngưng Hương. Thấy vẻ mặt nàng không đúng, thấy phảng phất như nàng đã khóc, nhìn lại Tổ Nguyệt một chút phát hiện môi nàng hơi sưng đoán được hơn phân nửa là Ngưng Hương đánh vỡ gian tình nên bị mắng, Lục Thành âm thầm nắm chặt nắm tay thành quyền.

Hắn không thể gặp người trong lòng chịu ủy khuất nhưng hắn không có bất kỳ biện pháp nào, đối phương gần như là nam nhân tôn quý nhất phủ thành, mà hắn chỉ là một thôn phu, là một người dân thôn quê quá mức bình thường.

Đưa mắt nhìn xe ngựa đi xa, Lục Thành đè nén trong lòng không nói ra được, quyết tâm càng thêm kiên định giúp nàng chuộc thân sớm một chút.

Xe ngựa từ từ lên dốc, bên trong xe Búi Cảnh Hàn nhắm mắt dưỡng thần, Ngưng Hương rũ mắt xuống trầm mặc, Tổ Nguyệt cũng không có mở miệng.

Trở lại biệt viện ở Lưu Tiên trấn Búi Cảnh Hàn để Ngưng Hương về phòng trước, hắn đơn độc ở lại cùng Tổ Nguyệt, hắn kêu nàng đến bên cạnh muốn nắm lấy tay nàng.

Tổ Nguyệt kịp thời tránh đi, bữu môi nói: "Thế tử ở trong vườn khi dễ em một lần, chẳng lẽ còn muốn lại thêm một lần nữa sao?"

"Em không thích à?" Búi Cảnh Hàn hỏi đầy ẩn ý.

Tổ Nguyệt đưa mắt liếc xéo hắn, đầy vẻ quyến rũ mỉa mai hoặc tự nhiên, sau đó trong lúc Búi Cảnh Hàn miệng đắng lưỡi khô thì lại oán trách nói: "Khi đó em bảo ngài dừng lại ngài cứ không nghe, kết quả hù đến Ngưng Hương. Em đã giải thích với nàng ấy, nói sớm muộn gì chúng em đều sẽ là người của thế tử, để cho nàng ấy thông suốt một chút, nàng ấy lại nói với muội thủ lễ gì gì đó, còn nói tương lai thế tử phu nhân biết sẽ không vui, sau đó chẳng biết tại sao nàng ấy khóc, dù sao em cũng không chịu nổi nước mắt của nàng ấy, nên sau này mong thế tử đừng có làm như vậy nữa."

Nàng không muốn nên cho Búi Cảnh Hàn một cái lý do là kiêng kỵ Ngưng Hương nhưng vô tình lý do ấy làm cho nội tâm của Búi Cảnh Hàn hài lòng chút ít.

"Lúc này nàng ấy cũng đâu có ở đây." Búi Cảnh Hàn mới thể hiện sự thêm "ấn", lần nữa hướng về Tổ Nguyệt vươn tay, tao nhã ngồi ở trên ghế, dùng ánh mắt ý bảo Tổ Nguyệt ngoan ngoãn đến.

Tổ Nguyệt nhìn xem ngón tay thon dài trắng nõn của hắn, trong nội tâm cười lạnh, nam nhân một khi chiếm được ai, rất nhanh sẽ ngán. Kiếp trước Ngưng Hương mặc dù là thực sự không muốn cho Búi Cảnh Hàn, Tổ Nguyệt đứng ngoài quan sát, nhưng lại hiểu một điểm quan trọng, nếu muốn giữ chặt người trái tim của người nam nhân này, liền không thể hắn muốn liền ngoan ngoãn cho, tuy hắn kêu thì tới đuổi thì đi. "Em mặc kệ, Ngưng Hương đi nghỉ ngơi rồi, em cũng muốn trộm lười biếng một lát." Ý vào sự sủng ái của hắn đối với mình, Tổ Nguyệt bước chân nhẹ nhàng chạy về phía cửa, trước khi xuất môn quay đầu lại hướng về Búi Cảnh Hàn cười cười.

Tiểu nha hoàn cậy sủng sinh kiêu, Búi Cảnh Hàn thất vọng lại cũng không tức giận, trong đầu tất cả đều là nụ cười giao hoát như hồ ly khi Tổ Nguyệt ngoái đầu nhìn lại cười.

Trời dần dần tối.

Ngưng Hương có chút bận tâm.

Vào đêm này kiếp trước, lúc nàng hầu hạ Búi Cảnh Hàn rửa chân, hắn cố ý đá ngã chậu nước. Nước văng tung tóe lên cả người nàng, Búi Cảnh Hàn làm bộ đỡ nàng đứng lên, lại giả vờ làm không cẩn thận ôm nàng té ngã... Thân mật nửa ngày, thế nhưng sau đó hắn nói là không chế không nổi, bởi vì quần áo của nàng ướt, quá mê hoặc người.

Chiếm tiện nghi, còn đem sai lầm đẩy lên trên người nàng.

Lần này Tổ Nguyệt cùng đi theo, Búi Cảnh Hàn giống như để ý Tổ Nguyệt thêm chút ít, nhưng ai có thể bảo đảm hắn sẽ không lập lại chiêu cũ?

Từ thượng phòng đi ra, Ngưng Hương tâm sự nặng nề đi đến phòng bếp bung nước, khi nàng đến cửa phòng bếp, trông thấy Liên Hoa cùng con bà ta ở bên trong, hai người thấy nàng, đều có chút dị ý.

Ngưng Hương cũng không để ở trong lòng, khách khí nói với nương của Liên Hoa: "Đại nương, nước nóng nấu xong chưa?"

Nương của Liên Hoa mặc dù bất mãn con gái của mình bị hai người nha hoàn này hạ đi, một cách vô ích bỏ lỡ cơ hội tốt một bước lên trời, lại cũng không dám thể hiện sắc mặt miễn cưỡng rõ rệt, nên cười nói với Ngưng Hương "xong rồi, xong rồi, Ngưng Hương cô nương bung nước cho thể tử rửa chân à?"

Ngưng Hương gật đầu, bung chậu gỗ đi đến trước bệ bếp, cất kỹ chậu nước, vừa muốn cầm lấy bầu hồ lô, bên cạnh có một người đột nhiên bước nhanh tới, cướp bầu hồ lô nói: "Loại này việc nặng sao có thể làm phiền Ngưng Hương tỷ tỷ đích thân làm, để ta làm đi, tỷ tỷ ở bên cạnh nhìn xem là được."

Là Liên Hoa.

Ngưng Hương kinh ngạc nhìn nàng ta một cái.

Nàng mơ hồ còn nhớ, đêm nay của kiếp trước, nàng đến bung nước lúc chỉ gặp được nương của Liên Hoa, Liên Hoa cũng không ở chỗ này, lần này sao lại...

Nhưng nàng cũng đã không giống như trước, những chuyện khác có biến hóa cũng hết sức bình thường.

"Vậy làm phiền người." Ngưng Hương nhẹ giọng nói cảm ơn, lui qua một bên.

Liên Hoa cười cười, khom lưng múc nước cho nàng, một muổng tiếp một muổng, rất nhanh chậu nước liền đầy ba phần.

"Đủ rồi." Ngưng Hương thấy nàng còn muốn múc, kịp thời nhắc nhở, quá đầy dễ dàng rơi vãi, nàng còn muốn pha thêm chút nước lạnh.

Liên Hoa dừng lại, đứng thẳng người.

Bể cá ở bên kia, Ngưng Hương bung lên chậu nước hướng về bên kia đi, không nghĩ sẽ quay người lại, cùi chỏ đột nhiên bị người nào đó đụng phải. Nồi nước bên trong mặc dù không sôi nhưng trào ra vẫn là rất nóng, Ngưng Hương kinh hoảng lui về phía sau trốn, nhưng nước nóng vẫn còn rơi xuống chân nàng, nhanh chóng thấm ướt mũi hài ướt đến giày thêu.

Con đau khó có thể nói nói đột nhiên đánh tới, Ngưng Hương mặt tái nhợt lui về phía sau, nước nóng vẫn còn lan ra xung quanh, hai chân run lên, gần như không đứng vững được.

Nương của Liên Hoa sợ hết hồn ngu ngơ trong giây lát rồi bà ta bước nhanh bỏ nhào vào bể cá múc nước lạnh gội vào chân của Ngưng Hương

"Đau..." Ngưng Hương cũng nhìn không được nữa, hít sâu một hơi bật khóc thành tiếng.

"Không có việc gì, không có việc gì, ngâm nước lạnh thì tốt rồi!" Nương của Liên Hoa thật nhanh đỡ Ngưng Hương ngồi vào trên ghế đầu, múc một chậu nước lạnh bung đến trước mặt nàng, nâng lên chân trái thay nàng cởi tất giày Ngưng Hương đau đến tháo đôi giày thêu ra, phía sau lưng xiêm y đều bị mồ hôi ra làm ướt.

Nương của Liên Hoa cũng run rẩy theo, vội tắt, thấy một đôi chân vốn nên trắng tinh bây giờ đỏ bừng bừng, trong lòng bà ta thầm nói không xong, ngoài miệng làm bộ có ý tốt quở trách nói: "Tại sao người lại không cẩn thận như vậy, nước nóng như thế ... Liên Hoa, còn không mau trở về tắm rửa!"

Bà ta thấy rất rõ ràng, là con gái của bà ta có ý đụng Ngưng Hương, nhưng việc này bọn họ nhất định phải chối. Ngưng Hương đẹp như vậy, nói không chừng thể tử đã nhìn trúng, lát nữa nếu chứng kiến thương thế này đau lòng, biết thêm là do con gái bà làm, giận tím mặt sau đó có thể bán bà và con gái hay không?

Nương của Liên Hoa nghiêng đầu, dùng ánh mắt nhắc nhở con gái bà ta tỉnh táo.

Liên Hoa ra tay lúc lòng tràn đầy ghen tị tức hận, chứng kiến Ngưng Hương bị thương, nghĩ đến hậu quả chọc giận Ngưng Hương thì nàng ta mới đột nhiên hối hận.

"Ngưng Hương tỷ tỷ, ta phải đi ngay nói cho thể tử, sau đó kêu cha ta đi mời lang trung! Tỷ tỷ đừng sợ, cha ta quen Lưu lang trung, y thuật của ông ấy rất tốt, nhất định sẽ không để tỷ lưu lại sẹo!" Liên Hoa nói năng lộn xộn hy vọng lời nói này có thể hóa giải oán khí của nàng, cũng hy vọng Ngưng Hương không có phát giác là mình đụng nàng.

Hai chân bị nương của Liên Hoa bỏ vào trong chậu nước, nước mát lạnh, nhưng Ngưng Hương vẫn đau đến thấu tận xương, hoàn toàn không lòng dạ nào chú ý bên cạnh

Không chiếm được đáp lại, Liên Hoa nhìn về phía mẫu thân xin giúp đỡ.

Nương của Liên Hoa thúc giục nàng ta nhanh đi bẩm báo, con gái bà ta đi rồi, bà ta lại nói rất nhiều lời hữu ích, cái loại quan tâm nhiệt tình đó giống như Ngưng Hương là con gái của bà ta.

Đau đớn giảm xuống, Ngưng Hương hiểu nương của Liên Hoa sợ hãi, nghĩ đến Bùi Cảnh Hàn đối xử tàn nhẫn với đây tới, nàng nhìn chân mình nói: "Nếu như chân của ta không có việc gì, chỉ cần con gái của bà sau này đừng tiếp tục hại người, ta sẽ không vạch trần nàng ta, nhưng nếu như chân của ta tàn

phé, ta tuyệt đối sẽ không giấu giếm giúp nàng ta, thế tử phạt nàng ta, ta cũng không cầu xin thế tử tha cho."

Nương của Liên Hoa ngó ngó lưng bàn chân nàng đỏ rùng rục, trong lòng nôn nóng khẩn niệm cầu xin Bồ Tát.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, mắt nương của Liên Hoa giật giật, vội vàng hấp tấp ra ngoài đón, thiếu chút nữa đụng vào Bùi Cảnh Hàn.

"Cút!" Bùi Cảnh Hàn một cước đá văng nương của Liên Hoa đang chặn đường sai bước vào phòng bếp, Tổ Nguyệt đi theo phía sau lòng nóng như lửa đốt.

Ngưng Hương chứng kiến đầu tiên chính là đôi mắt phượng căng thẳng lo lắng không hề che dấu chút nào của Bùi Cảnh Hàn nàng chợt dạ cúi đầu.

Nàng là cô nương, không hiểu tâm tư phức tạp của nam nhân lưu luyến đám thê thiếp, ai ai cũng đều muốn sủng ái. Bùi Cảnh Hàn hoàn toàn đem nàng cùng Tổ Nguyệt làm đồ chơi, có đôi khi hắn thực sự vô cùng bảo vệ các nàng, có lẽ bởi vì thế này, nên Tổ Nguyệt mới thích hắn? Ngưng Hương không thích, nàng chỉ cảm thấy là gánh nặng, bởi vì nàng không muốn cho Bùi Cảnh Hàn như ý nguyện, nên liền chợt dạ đối mặt với những thứ tốt mà hắn dành cho nàng.

Mà nàng tro tro ngồi ở đằng kia, chặt vật đáng thương, đầu cúi thấp rơi ở trong mắt Bùi Cảnh Hàn lại là ủy khuất không nói ra được.

Trái tim của của Bùi Cảnh Hàn run lên một cái, không để ý tôn ti ngồi xổm trước mặt nàng, giúp nàng kiểm tra thương thế.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Edit:Trâm Trâm

Lưng bàn chân của Ngưng Hương bị đỏ một mảng, trên mắt cá chân cũng có mấy chấm hồng nhỏ

"Ai làm hại?"

Bùi Cảnh Hàn từ từ đứng lên, trong mắt phượng đầy âm trầm, ngoài miệng hỏi Ngưng Hương nhưng ánh mắt lại giống như giết người nhìn chằm chằm vào nương của Liên Hoa

Nha hoàn bên cạnh hắn thay đổi thường xuyên, tất cả đều bởi vì tranh giành tình nhân, tranh giành giữa những nữ nhân với nhau sẽ không từ thủ đoạn, hắn đoán được, nhưng Ngưng Hương làm việc từ trước đến nay đều rất cẩn thận ôn hòa, sao khi đến bên này liền xảy ra chuyện?

Nương của Liên Hoa bị hắn nhìn như vậy hai chân run rẩy, quỷ bạch xuống đất chỉ còn chưa thể với trời nói, "Thế tử tha mạng, việc này đều tại nô tỳ! Nô tỳ vốn nên pha nước cho ấm trước rồi mới giao cho Ngưng Hương cô nương, nhưng cô nương hiền hòa, muốn đích thân làm, nô tỳ liền lười biếng không có quản, để mặc cô nương ấy muốn làm gì thì làm không nghĩ tới liền xảy ra chuyện không may..."

Bùi Cảnh Hàn nhìn về phía Ngưng Hương chứng thực.

Ngưng Hương quét mắt nhìn mẹ của Liên Hoa một vòng, bà ta dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn nàng dường như xem nàng trở thành cây cỏ cứu mạng. Nàng thu hồi ánh mắt nhìn bà ta nói: "Là em không cẩn thận lấy chậu nước mà lại làm lật, không có liên quan gì tới bà ấy, thế tử đừng trách tội bà ấy."

Bởi vì dưới chân đau như như có lửa đốt, nên thanh âm nàng vô cùng suy yếu, nghe được mà làm người ta đau lòng.

Tổ Nguyệt đã ngồi xổm bên người nàng, cũng không tin mấy lời này, mới muốn mở miệng làm chủ thay cô nương ngốc này, đã bị Ngưng Hương dùng ánh mắt ngăn lại.

Nếu như hai chân chỉ bị chút vết thương nhỏ, dưỡng vài ngày có thể khỏi, Ngưng Hương thực sự không muốn làm lớn chuyện, đối với người cả đời không gặp được bao nhiêu lần, Ngưng Hương cảm thấy không cần thiết bởi vì mình mà cả nhà Liên Hoa phải bị Bùi Cảnh Hàn xử phạt. Tin tưởng trải qua trận kinh hách đêm nay, sau này Liên Hoa sẽ biết điều hơn.

Bùi Cảnh Hàn xem xem nàng, đột nhiên khom lưng đem nàng bế lên đi ra ngoài, về mặt âm trầm phân phó Trường Thuận bên cạnh "Đem Liên Hoa cùng mẹ của ả ta giam vào hai phòng giam phân biệt trong chốc lát ta tự mình đến thăm vấn."

Hắn biết rõ Ngưng Hương mềm lòng thiện lương, nhưng ai cũng đừng hòng lừa gạt hắn, chân Ngưng Hương tốt nhất đừng có mệnh hệ gì, nếu không hắn muốn người hại nàng cũng phải cảm nhận được sự đau đớn giống như nàng đã chịu, Mẹ của Liên Hoa sắc mặt trắng bệch, vừa quý vừa đuổi theo hướng Bùi Cảnh Hàn đi, lại bị Trường Thuận hất chân ngăn cản lại.

Tổ Nguyệt lạnh lùng nhìn mẹ của Liên Hoa một cái, nhặt tắt của Ngưng Hương còn bốc hơi nóng lên, bước nhanh đuổi theo hai chủ tớ ở phía trước, đi theo Bùi Cảnh Hàn bên cạnh Ngưng Hương hỏi "Sao rồi, bây giờ còn đau không?"

Ngưng Hương đau, nhưng nằng lại sốt ruột, sợ Tổ Nguyệt bởi vì Bùi Cảnh Hàn ôm nằng lại giận nằng, không ngờ vừa ngẩng đầu, nằng nhìn thấy trong mắt Tổ Nguyệt chỉ có sự lo lắng, quan tâm. Vết đau đốn trên chân giống như được hóa giải vài phần, Ngưng Hương hướng về Tổ Nguyệt lắc lắc đầu, lại thấp giọng cầu xin Bùi Cảnh Hàn, "Thế tử, em đã đỡ nhiều rồi, có thể tự mình đi..."

"Câm miệng." Bùi Cảnh Hàn không chút lưu tình cắt lời nói của nằng.

Sắc mặt Ngưng Hương tái nhợt, lần nữa nhìn về phía Tổ Nguyệt.

Tổ Nguyệt nhìn nằng cười khỏ, dùng ánh mắt cảnh cáo nằng đừng nhắc lại.

Ngưng Hương chỉ đành cắn môi, cố nén toàn thân không được tự nhiên.

Bùi Cảnh Hàn đem Ngưng Hương ôm đến phòng của nằng cùng Tổ Nguyệt, lệnh cho Tổ Nguyệt đi bên ngoài chờ lang trung, hẳn tự mình bưng chậu nước lạnh đến cho Ngưng Hương ngâm chân. Nhìn chân nằng đang ngâm trong nước dường như sưng phù lên, kẽ chân hơi xòe, Bùi Cảnh Hàn giương mắt, nhìn chằm chằm nằng hỏi: "Nói thật với ta, rốt cuộc sao em lại bị như thế này, nếu em không nói, lát nữa ta từ chỗ mẹ con Liên Hoa chỗ kia hỏi ra, đừng trách ta phạt không lưu tình."

Ngưng Hương biết rõ thủ đoạn của hắn, mím môi, lên tiếng xin giùm cho Liên Hoa: "Thế tử, nằng không phải cố ý..."

Bùi Cảnh Hàn hừ lạnh một tiếng kết thúc cuộc nói chuyện, mặt lạnh lùng đứng sang một bên, nhìn chằm chằm chân nằng không biết đang suy nghĩ gì.

Ngưng Hương nhìn thấy đôi chân của mình đỏ đến mức có chút dọa người, suy đoán hẳn khẳng định không có nghĩ chuyện xấu, liền chịu đựng không động.

Trầm mặc khoảng hai khắc sau, cha của Liên Hoa dẫn lang trung tốt nhất trấn đến đây. Bùi Cảnh Hàn nhìn thấy người lang trung râu ria màu trắng phao này, sắc mặt có chút hòa hoãn, cha của Liên Hoa còn muốn theo Trương quân sự vào nhưng bị ánh mắt sắc như đao của Bùi Cảnh Hàn đuổi ra ngoài. Chân của Ngưng Hương có thể tùy tiện để người nam nhân nào cũng có thể xem sao?

Trong phòng, Lưu lang trung cẩn thận hỏi thăm tình hình bị thương của Ngưng Hương lại nhẹ nhàng đề lên chân nằng rất nhanh liền đứng lên nói cùng Bùi Cảnh Hàn: "Thế tử, thương thế của Ngưng Hương cô nương may mà xử lý kịp thời, theo lão phu thấy, sẽ không phải nổi bóng, không cần dùng thuốc, dưỡng thương năm sáu ngày là khỏi hẳn."

"Trong tay người không có thuốc trị phỏng?" Bùi Cảnh Hàn nhíu mày hỏi.

Lưu lang trung lúng túng cười làm lạnh, "Có có có, cao chuyên trị phỏng mát lạnh, Ngưng Hương cô nương mỗi đêm bôi lên vết thương của nằng một lần trước khi ngủ, ba ngày liền có thể cử động tự nhiên." Không hổ là thế tử, đúng là có tiền, rõ ràng không cần dùng thuốc trị thương nhưng hắn nhất định dùng tiền trị, tiểu nha hoàn này thật sự là gặp được chủ nhân biết yêu thương hạ nhân.

Nói xong Lưu lang trung đi tới chuẩn bị lấy một hộp cao mát lạnh ra.

Bùi Cảnh Hàn hướng về Tổ Nguyệt nháy mắt, "Em giúp Ngưng Hương bôi thuốc."

Tổ Nguyệt gật gật đầu, tiếp nhận thuốc mỡ từ trong tay Lưu lang trung

Bùi Cảnh Hàn dẫn Lưu lang trung đi ra ngoài.

Ngưng Hương thấy hắn đi ra khỏi cửa phòng, nhỏ giọng nói với Tổ Nguyệt: "Thế tử có thể xử phạt Liên Hoa hay không?"

"Phạt cũng là nằng ta tự tìm lấy." Tổ Nguyệt chỉ tiếc rên sát không thành thép trừng mắt nhìn Ngưng Hương một cái, "Có rảnh thì quan tâm chính mình đi, lần này là chính muội bị thương đó, muội có nghĩ tới chân sẽ lưu sẹo hay không, thậm chí có thể không đi được nữa thì làm sao bây giờ? Đã vậy muội còn quan tâm giùm cho người khác. Nhắc chân lên, để tỷ lau khô trước."

Bôi thuốc quan trọng hơn, Ngưng Hương ngoan ngoãn giơ chân lên.

Việc có thể làm nằng đều đã làm, Bùi Cảnh Hàn muốn phạt Liên Hoa, nằng cũng không thể thay đổi được gì.

"Để muội tự lau đi" Hai chân không còn đau như vừa rồi, nơi bị thương lại là chân, Ngưng Hương không muốn làm phiền Tổ Nguyệt.

"Muội ngồi đằng hoàng đó cho tỷ." Tổ Nguyệt chụp bấp chân nằng lại, Ngưng Hương đành ngậm miệng lại, nằng ngồi vào trên ghế đầu, dè dặt giúp Ngưng Hương lau chân, lau cực kì nghiêm túc, nằng nghiêng đầu nhìn coi, "Ở đây có đau hay không?"

Ngưng Hương lắc lắc đầu, "Lưng bàn chân vô cùng đau đốn, mấy nơi khác đau ít thôi."

Đau ít cũng là đau, Tổ Nguyệt giúp nằng thoa xong lưng bàn chân, ý bảo nằng giơ chân lên, muốn xức thuốc cao lên bàn chân nằng. Ngưng Hương thẹn thùng, Tổ Nguyệt liền nắm lấy mắt cá chân không cho nằng lộn xộn, ngón tay dính thuốc mỡ mát lạnh hướng lòng bàn chân nằng xoa xoa. Ngưng Hương

có chút đau còn có chút ngột ngạt, vừa mới bắt đầu có thể nhìn, nhưng đến giữa lòng bàn chân thì nàng ngột đến chịu không nổi nữa, bật cười thu chân co trở về. "Tổ Nguyệt..."

Tổ Nguyệt ngẩng đầu, muốn bảo nàng đang hoảng một chút, đã thấy Bùi Cảnh Hàn chẳng biết đã trở lại từ lúc nào, đang đứng ở cửa, miệng khẽ mỉm cười nhìn các nàng.

Ngưng Hương theo ánh mắt Tổ Nguyệt nhìn qua, lúc này nàng thu hồi nụ cười, nhanh chóng đem chân từ trong tay Tổ Nguyệt thu về để xuống ống quần che lấp.

"Về sau nếu có người lại bắt nạt em, không cho phép em giấu giếm giúp bọn họ." Bùi Cảnh Hàn nói một cách bá đạo không cho phép nàng từ chối, hắn nhìn quanh phòng, chỉ thấy trụi lủi có tám ván gỗ, ghế, quyết định đứng cùng hai nha hoàn nói chuyện, đôi mắt phượng nhìn xem Ngưng Hương, "Các em đều là người của ta, ai khi dễ các em, chính là không đem ta để vào mắt."

Hắn nói một câu hai nghĩa, Ngưng Hương chỉ làm như nghe không hiểu, cúi đầu xuống.

Tổ Nguyệt cũng không có trả lời, lau lau thuốc mỡ còn dính trên ngón tay yên lặng đem cái hộp thuốc mỡ đẩy kín.

Sắc trời đã tối, Bùi Cảnh Hàn nhìn ngoài cửa sổ một chút, rồi nhìn lại hai nha hoàn, thấy cả hai hiển nhiên là có tâm sự, tiếc nuối nói: "Vốn định mang hai em cùng ta đi tản bộ trong núi, nhưng hiện tại Ngưng Hương không đi đường được. Tổ Nguyệt, hai ngày nay em chăm sóc Ngưng Hương, buổi tối cũng ở cùng nàng, đừng để cho nàng xuống đất đi loạn, ta tự mình vào núi."

"Vậy thế tử cẩn thận một chút." Thấy hắn đi ra ngoài, Tổ Nguyệt đứng dậy nói.

Bùi Cảnh Hàn ừ một tiếng, lúc trước khi ra cửa thuận miệng dặn dò nàng: "Ngày mai, hai người môi giới sẽ mang người đến đây, em chọn lựa vài người thành thật, mua để trông chừng tòa nhà này."

Tổ Nguyệt sững sốt, quay đầu lại nhìn Ngưng Hương.

Ngưng Hương cũng lấp bắp kinh hãi, nhìn qua Bùi Cảnh Hàn nói: "Thế tử..."

Bùi Cảnh Hàn đưa tay ngăn cản lời nói chưa nói hết của nàng, "Ta nói rồi, ta sẽ làm chủ cho các em."

Liên Hoa tâm tư nhỏ hẹp, cha mẹ của nàng ta lại không biết dạy con, người như vậy vốn cũng không xứng hầu hạ hắn.

Dặn dò hai nha hoàn đi ngủ sớm một chút, Bùi Cảnh Hàn một mình trở về thượng phòng.

Ngưng Hương Tổ Nguyệt đối mặt nhìn nhau, hôm sau quả nhiên nghe người mang tin tức nói cả nhà Liên Hoa bị môi giới bán. Ngưng Hương biết được, tâm tình phức tạp dường như thương, Tổ Nguyệt lại không có nghĩ nhiều, chọn vài nô bộc nhìn có vẻ thành thật, biết bổn phận phân công đến các nơi trong biệt viện.

Trong biệt viện bình tĩnh như thường, bên ngoài lại ồn ào đại ầm ĩ.

Lúc trước cả nhà Liên Hoa ý vào chủ nhân của mình là thế tử của phủ Trấn Viễn Hầu, thường điếu võ dương oai trước mặt láng giềng trái phải, bày ra dáng vẻ tài trí hơn người, hiện nay bọn họ bị bán, những láng giềng từng bị Trương gia coi thường, rồi rít nhìn có chút hả hê, gặp ai cũng kéo lại bàn tán, nói chuyện say sưa

Lưu Tiên trấn cũng khá lớn, nên tin tức này trải qua không biết bao nhiêu người, sau đó truyền tới trong tai Lục Thành đã là ba ngày sau.

Lúc này Ngưng Hương đã theo Bùi Cảnh Hàn trở về phủ thành.

Lục Thành đứng ở ngoài cửa viện Bùi gia, nghĩ đến lời đồn đãi bên ngoài. Liên Hoa là vì ám toán một đại nha hoàn của Bùi Cảnh Hàn nên mới bị bán, trong lòng hắn bất ổn, đành đi tới y quán của Lưu lang trung hỏi thăm chuyện Bùi gia.

"Người hỏi chuyện này làm cái gì?" Lưu lang trung người già nhưng đầu óc không già, hồ nghi đánh giá Lục Thành một phen.

Lục Thành rầu rĩ nói: "Không đối gặt ngãi, ta cùng với Trương gia có chút ít giao tình, ta muốn đến Hầu phủ van xin giúp cho bọn họ. Nghe nói bọn họ đắc tội chính là nha hoàn có đôi mắt hồ ly bên cạnh thế tử, đặc biệt đến tìm ngài để hỏi thăm, tránh cho sau khi qua đó lại tìm nhầm người"

Lưu lang trung vuốt vuốt hàm râu, híp mắt nhìn mặt người trẻ tuổi, gật gật đầu nói: "Hoạn nạn gặp chân tình, ta thấy tiểu tử ngươi rất trọng tình nghĩa, nhưng ngươi nghe nhầm rồi. Trương gia bắt nạt chính là một nha hoàn khác tên Hương gì đó, đem đôi chân của tiểu cô nương đó phóng đến đó ửng, nhìn đáng thương lắm, nếu ta là thế tử ta cũng sẽ tức giận, cho nên việc này ngươi đừng xen vào, Trương gia tự làm tự chịu, chỉ có thể trách chính bọn họ."

Thật sự là nàng xảy ra chuyện!

Cả người Lục Thành ướt đầm mồ hôi, giả bộ chấn động thất kinh hỏi: "Chân nàng ấy chẳng lẽ trị không hết sao?"

"Vậy thì không có, chỉ bị thương một chút thôi, nhưng không sao chắc giờ đã tốt hơn" Lưu lang trung thuận miệng nói, thấy có người đi tới bốc thuốc, ông hướng về phía Lục Thành khoát khoát tay, tự đi chào hỏi khách khứa.

Trái tim của Lục Thành tựa như bay một vòng lên trời, đến đây mới vững vàng rơi xuống.

Có thể tưởng tượng được nàng cảnh nàng chịu khổ, Lục Thành lại đau lòng không thể kiềm nén.

Chạng vạng về nhà, Lục Thành bưng nước ấm đi tới mép giường trước cái ghế đầu, thấm ướt cái khăn nhỏ giúp A Nam lau mặt. Bây giờ đang là thời điểm tập đi của tiểu tử này, ban ngày ở trong sân đỡ tường đi quanh bốn phía, đi không yên còn có thể té ngã, bàn tay nhỏ bé chạm đất sờ cả tay chân đều đặc biệt bẩn.

A Nam ngáp một cái mệt mỏi, ngoan ngoãn nằm ở trên giường, mở to cặp mắt đen, trông mắt lấp lánh nhìn phụ thân đang lau người cho mình.

Lau xong tay, Lục Thành tiếp tục giúp con lau chân, A Nam giờ đôi chân trắng trẻo mập mạp của mình tặng cho phụ thân một cước, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh nàng xuống xe ngựa lúc giẫm đôi chân mang giày thêu ở trên ghế gỗ. Đôi chân đó rất nhỏ, nhỏ hơn cả bàn tay của hắn.

Nghĩ tới chân người yêu, đôi chân béo của A Nam trong tay tựa hồ cũng trở thành chân người yêu.

Nhìn chằm chằm vào đôi chân nhỏ béo núc ních này, hắn nhớ đến chuyện nàng bị người ta làm bỏng chân, mà xui quỷ khiến Lục Thành cúi đầu, hôn lên lưng bàn chân, ánh mắt ôn nhu.

A Nam vẫn nhìn chằm chằm vào phụ thân, chưa từng gặp phụ thân thích chân của mình như vậy nha, tiểu tử đặc biệt hiếu thuận đem một chân khác cũng giờ lên, toét miệng cười hướng đến gần mặt phụ thân.

Hương vị nhàn nhạt thoảng qua, Lục Thành hoàn hồn, nhìn xem bàn chân thú vị của thằng nhóc vẫn chưa được lau, nhu tình trong mắt không còn sót lại chút gì.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Edit: Trâm Trâm

Cuối tháng ba, trong quân doanh có một trận luyện diễn tập quân binh, Bùi Chính lệnh cho Bùi Cảnh Hàn ở quân doanh trụ lại mấy ngày, tự mình nhìn xem xét những tướng sĩ kia.

Ngưng Hương cực kì mừng rỡ đưa Bùi Cảnh Hàn đi, đương nhiên trên mặt cũng không biểu hiện ra ngoài.

Chủ nhân cần hầu hạ đã ra cửa, nàng cùng Tổ Nguyệt lập tức nhàn hạ hẳn lên, Tổ Nguyệt thích chơi đùa với các nha hoàn, Ngưng Hương liền ngồi ở trong bóng cây mai xem các nàng một bên đá quả cầu một bên tán gẫu. Ngày hôm đó nghe được một tiểu nha hoàn đề cập muốn sắp đến sinh nhật nàng ấy, trong lòng Ngưng Hương chợt nhớ.

Tháng này là A Nam sinh nhật tròn một tuổi.

Ngày mà đứa bé tròn một tuổi đều là ngày rất quan trọng

Lục Thành đã từng đề cập qua ở trước mặt nàng, còn hẹn cuối tháng đưa nàng về nhà, nàng không tặng một phần lễ mừng một tuổi thì có chút không thể nào nói nổi.

Huống chi nàng cũng thật tâm muốn tặng quà cho A Nam, tiểu tử này đáng thương khả ái như vậy lại còn rất thích nàng.

Vật đất tiền quá thì Ngưng Hương mua không nổi, trở lại phòng, Ngưng Hương mở tủ tích góp vải vóc rồi rạc cạnh mình ra tìm cuối cùng chọn lấy một mảnh vải màu đỏ thẫm làm bằng tơ lụa ở cạnh góc tủ, dự định tặng cho A Nam một cái túi tiền. Tiểu hài tử đeo ở trên người, không cần quá lớn, vừa vặn nàng có hai ngày rảnh rỗi, nếu chăm chỉ nói không chừng sẽ hoàn thành trước khi Bùi Cảnh Hàn trở về.

Chọn xong nguyên liệu, chuẩn bị sẵn kim chỉ, Ngưng Hương liền bắt tay vào thêu hầu bao.

Bên ngoài Tổ Nguyệt chơi mệt mỏi, khi bước vào nhìn thấy nàng đang thêu đồ, vừa rót trà uống vừa hiếu kỳ nói: "Đang thêu gì thế?"

Ngưng Hương đã sớm tìm sẵn cái cớ, cũng không ngẩng đầu lên mà nói: "Thêu cho A Mộc cái hầu bao, lần trước sinh nhật của Thu Nhi muội có tặng nàng ấy một chiếc khăn thêu, A Mộc nhìn thấy cũng đòi, trẻ con mà, thích nhất là đem đồ đẹp ra ngoài khoe.

Sợ Tổ Nguyệt cùng đường muội đều hiểu lầm nàng cùng Lục Thành, Ngưng Hương dứt khoát che giấu, không muốn Tổ Nguyệt biết có người tên Lục Thành.

Tổ Nguyệt quả nhiên không hề nghĩ nhiều, ngồi ở bên cạnh xem nàng thêu. Lúc đó Ngưng Hương ngồi ở trước cửa sổ, ánh sáng của mùa xuân rực rỡ chiếu vào gương mặt nghiêng nghiêng của nàng, làm toát lên vẻ mỹ lệ mềm mại dịu dàng. Khẽ cúi đầu nghiêm túc làm việc, gương mặt cực kì ôn nhu, thanh nhã xinh đẹp như một bức họa.

"Sau này Ngưng Hương gả đi, chắc chắn sẽ là người vợ tốt, người mẹ hiền." Tổ Nguyệt bưng chén trà, nhẹ giọng cảm khái nói.

Có một số người, từ nhỏ đã định sẵn là ôn nhu hiền thực. Còn như nàng, chính là hồ ly tinh điển hình trong miệng người khác.

Ngưng Hương không nghe được sự hâm mộ dịu dàng ẩn bên trong câu nói của Tổ Nguyệt nghiêng đầu liếc xéo nàng.

"Tỷ lớn hơn mười một tuổi, có muốn gả cũng là tỷ gả trước."

Tổ Nguyệt cười cười, lấy hạt dưa cắn ăn, thỉnh thoảng tách sẵn đút cho Ngưng Hương.

Ngưng Hương thêu một lúc lâu, liền cùng nàng đi bên ngoài dạo một vòng, cho con mắt đỡ mỏi.

Hôm sau hai tỷ muội đi dạo ở vườn hoa nhỏ của Lãnh Mai các trở lại, khiếp sợ bắt gặp Bùi Cảnh Hàn từ phòng bên hai người đi ra, mặc một thân trường bào màu trắng thêu hoa văn lá trúc cổ tròn, tuần nhã đoan chính. Đã gặp các nàng, Bùi Cảnh Hàn đứng chấp tay, cười mắng: "Lại đi nơi nào lười nhác? Ta không ở nhà, các em hưởng phúc phải không?"

Bởi vì nhớ các nàng, nên cô ý trở lại trước một ngày, lặng lẽ tìm đến phòng riêng muốn cho các nàng một niềm vui bất ngờ, ai ngờ lại chụp hụt?

"Thế tử không phải nói ngày mai sẽ trở lại sao?" Tổ Nguyệt không để ý hấn nói đùa, kinh ngạc hỏi.

"Chuyện làm xong rồi, nên trở về sớm." Bùi Cảnh Hàn vừa đi vừa nói đã đi tới bên cạnh duỗi tay giấu ở phía ra, mang theo một vật đưa tới trước mặt Tổ Nguyệt, "Trên đường nhặt được một vật nhỏ, cho em nè."

Tổ Nguyệt tò mò nhìn sang, thấy rõ Bùi Cảnh Hàn cầm lấy chính là hà bao, liền nở nụ cười, liếc mắt nhìn Ngưng Hương nói: "Người mất của chắc đang ở chỗ này, em không dám nhận đâu."

Ngưng Hương mặt đỏ rần, vội vã cầu xin Bùi Cảnh Hàn, "Thế tử, đó là của em may cho đệ đệ." Nàng vừa mới thêu xong hà bao, để ở trên bàn liền cùng Tổ Nguyệt đi ra ngoài, không nghĩ tới bị Bùi Cảnh Hàn nhìn thấy, còn lấy ra trêu ghẹo nàng.

Bùi Cảnh Hàn lệnh cho Tổ Nguyệt đi nhắc chiếc ghế dựa đến, hấn chậm rãi đi đến dưới bóng cây, giờ hà bao lên ti mi xem xét kĩ càng, thấp giọng khen nói: "Ngưng Hương, tay nghề thêu thùa của em càng ngày càng tốt, lát nữa ta cho người đưa nguyên liệu đến, em thêu cho ta một cái túi hương."

Hắn là chủ nhân, phân phó nàng làm việc là đạo lý hiển nhiên, Ngưng Hương ngoan ngoãn đáp ứng, nhìn chăm chăm vào hà bao của mình hỏi hấn, "Thế tử muốn thêu cái gì?"

Bùi Cảnh Hàn đem hà bao trả lại cho nàng, Ngưng Hương đưa tay tới đón, lúc đó hấn chợt nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, trong mắt nhu tình tựa như nước, "Em muốn thêu gì cũng được, chỉ cần là em thêu ta đều thích."

Lòng bàn tay hấn ấm áp nhẹ nhàng khoan khoái, Ngưng Hương lại có loại cảm giác sợ hãi như bị hổ đói ngậm, lập tức rút tay trở về.

Bùi Cảnh Hàn cười buông lỏng tay nàng ra.

Ngưng Hương mặc dù đang cúi đầu, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt như sói đói của hấn đang nhìn nàng.

Mấy ngày kế tiếp, Ngưng Hương phát giác ánh mắt của Bùi Cảnh Hàn khi nhìn nàng càng ngày càng khoa trương, tựa như nàng là con mèo bị hấn nuôi dưỡng ở trong lồng, mà hấn chính là chủ nhân đã thèm ăn đến không có kiên nhẫn đợi thêm nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt nàng xuống bụng.

Cuối mùa xuân, bầu trời dường như sáng hơn nhưng đối Ngưng Hương mà nói, trở nên u ám lạ thường.

Ngưng Hương mơ hồ cảm thấy, ngày mà nàng thêu túi thơm xong, chính là ngày Bùi Cảnh Hàn động thủ.

Nàng không hiểu tại sao mình lại nghĩ như vậy, đời này có rất nhiều biến cố khác hẳn đời trước, Tổ Nguyệt vẫn chưa bị Bùi Cảnh Hàn thu dùng, nàng cũng không bị Bùi Cảnh Hàn hôn qua, cho nên ngoại trừ một vài chuyện quá ấn tượng khiến nàng khác sâu, thí dụ như vào kiếp trước khi nào Bùi Cảnh Hàn hôn nàng, hôm nào sờ tay nàng, nhưng đối với Ngưng Hương hiện tại không có bất kỳ tác dụng cảnh tỉnh nào.

Nàng chỉ có thể tin tưởng cảm giác của mình.

Cho nên cái túi thơm này của Bùi Cảnh Hàn nàng thêu đặc biệt chậm, còn cố ý thêu hư.

Đêm nay lại đến phiên Ngưng Hương gác đêm.

Bùi Cảnh Hàn nhìn xem tiểu nha hoàn giúp hấn cởi áo nói dây lưng hấn ngửi mùi hương thơm ngát thoang thoang trên mái tóc của nàng, đột nhiên hỏi: "Thêu hà bao cho A Mộc, em thêu mấy ngày?" Hấn đã chuẩn bị sẵn một phần lễ vật cho nàng một lần nữa, chỉ còn chờ nàng đưa túi thơm tới sẽ đưa

nàng, thuận tiện trộm hương một chút, nàng chậm chạp vẫn chưa thêu xong, hần chờ đến nóng này.

Ngưng Hương giật thót mình, căng thẳng liếc hần một cái, rù mắt xuống nói: "Vì là A Mộc nên em thêu tùy tiện thôi, hai ngày thì có thể xong rồi, nhưng thế tử phải mang ở trên người ra cửa gặp khách, em không dám sơ suất, nên thêu rất tỉ mỉ. Thế tử cần dùng gấp sao?"

Bùi Cảnh Hàn không hiểu vì sao Ngưng Hương lại e ngại mình, cũng chịu không nổi nhất là sự e dè cẩn trọng của nàng, giống như ở trong mắt nàng, hần sẽ phạt nàng bất cứ lúc nào.

Nhìn hàng mi run rẩy vì căng thẳng của nàng, Bùi Cảnh Hàn nói đầy vẻ bất đắc dĩ: "Không cần quá phí tâm tư, ta thấy thêu như cái mà em thêu cho A Mộc là được. Như vậy đi, để tránh cho em lười biếng, ta cho em thời gian bốn ngày, đến ngày hai mươi chín tháng này mà em vẫn chưa thêu xong thì cuối tháng cũng đừng về nhà, khi nào thêu xong thì khi đó hãy về."

Ngưng Hương cắn cắn môi.

Bùi Cảnh Hàn âm thầm nở nụ cười, biết rõ nàng rất muốn về nhà.

Thêu không xong liền không thể về nhà, có cái này uy hiếp, Ngưng Hương cũng không dám kéo dài thêm nữa.

Mất thấy ngày mai đã đến hạn chót nhất định phải giao túi thom này, Ngưng Hương đang ở phòng bên thêu cố gắng hoàn thành cho xong bước cuối cùng thì Lý mã mã đột nhiên đến đây.

Ngưng Hương nhìn thấy vẻ mặt của bà khác thường, vội vàng để đồ xuống nghênh đón, "Sao sắc mặt của mã mã kém như vậy?"

Lý mã mã khoát khoát tay, không có theo nàng đi vào trong, liền đứng ở cửa giải thích: "A Kim nhiễm phong hàn, ta đã xin phép với phu nhân nghỉ nửa tháng, phải đi ngay bây giờ, từ nay trở đi Ngưng Hương tự mình về nhà nhé, không cần chờ ta."

A Kim là đứa cháu nội mà Lý mã mã yêu thương nhất. Ngưng Hương cũng thấp thỏm không thôi, lúc đưa Lý mã mã rời đi ân cần hỏi thăm bệnh tình a Kim.

Lý mã mã nói: "Cũng may là bệnh tình không nặng, tịnh dưỡng một thời gian sẽ khỏe thôi. Ngưng Hương a, xuân hè thì mát còn thu đông lạnh, chúng ta là người lớn thì không sao, nhưng trẻ con không thể dễ mặc xiêm y quá mỏng, về nhà người cần thận dặn dò A Mộc, bình thường cho nó ăn nhiều tỏi, vị tỏi mặc dù khó ngửi, nhưng rất có ích cho sức khỏe, ít bị cảm vặt, người dân quê của chúng ta ít ai chú ý mấy vụ này lắm."

Người già hiểu biết nhiều, Ngưng Hương vội vàng đáp ứng.

Đưa Lý mã mã đi, Ngưng Hương đột nhiên có chút lo lắng cho đệ đệ, mặc dù nàng biết rõ trước cuối năm đệ đệ cũng sẽ rất khỏe mạnh.

Buổi tối lúc ăn cơm, thoáng nhìn trong thức ăn đã nấu chín có một ít miếng tỏi xắt lát mỏng, Ngưng Hương từ từ ngừng chiếc đũa, bên tai lần nữa vang lên lời nói của Lý mã mã.

Vị tỏi thì khó ngửi...

Nghĩ đến kế hoạch to gan của mình, rõ ràng có thể sẽ chọc giận Bùi Cảnh Hàn, Ngưng Hương vẫn không thể kiềm được, vụng trộm nở nụ cười.

Ngày kế Bùi Cảnh Hàn xuất phát đến quán doanh khá sớm, đến chạng vạng mới trở lại.

Không đợi hần hỏi, Ngưng Hương liền ngoan ngoãn đem túi thom đưa tới.

Túi thom có màu xanh ngọc, trên có thêu đám mây ngũ sắc, so với túi thom mà tú nương tỉ mỉ may cho Bùi Cảnh Hàn thì kém xa, nhưng đây là Ngưng Hương thêu, ở trong mắt Bùi Cảnh Hàn đương nhiên đẹp hơn tú nương nhiều. Ngay trước mặt Ngưng Hương đem túi thom thu đến bên người để vào trong ngực, Bùi Cảnh Hàn nói một cách đầy thâm ý: "Thêu không tệ, em muốn thưởng cái gì?"

Ngưng Hương cúi đầu nói: "Phục vụ thế tử là thuộc bổn phận của em, thế tử không cần thưởng cho em."

Bùi Cảnh Hàn liền đoán được nàng sẽ nói như vậy, cười cười, ra hiệu cho nàng đi làm việc trước, chuẩn bị ban đêm trong phòng chỉ còn hai người lúc đó lại đưa cho nàng.

Rất nhanh trời đã tối xuống.

Ngưng Hương dùng cơm tối xong thì trở lại hầu hạ Bùi Cảnh Hàn thay quần áo, thoát quần áo đến một nửa đột nhiên đụng phải một vật cứng cứng ở trong lòng hần.

"Lấy ra." Bùi Cảnh Hàn cúi đầu xem nàng, lời nói như mê như say, như dỗ dành ni non.

Ngưng Hương nghi ngờ nhìn hần, đem cái hộp dài mảnh lấy ra, nhìn chăm chăm vào nó, hần xoay người đi đến bên cạnh bàn.

"Mở ra." Bùi Cảnh Hàn ngăn cản lại lời nói của nàng.

Ngưng Hương đã đoán được hơn phân nửa là lễ vật mà Bùi Cảnh Hàn muốn đưa nàng, trước khi hắn sắp bắt nạt người khác, lần nào cũng sẽ làm như thế.

Làm bộ như không biết rõ, Ngưng Hương lui về phía sau hai bước, lúc này mới từ từ mở cái hộp ra.

Trên làn vải lụa đen, có một chiếc trâm bằng ngọc lẳng lẳng nằm trên đó, trên đầu trâm có khắc hoa, nửa giống hoa mai lại vừa giống như hoa đào.

"Nhận ra không?" Bùi Cảnh Hàn đi tới gần nàng thêm một bước, thanh âm ôn nhu, mang tình ý không che dấu, "Đây là ta lệnh cho thợ thủ công đặc biệt chế tạo theo hoa táo hồng, lần trước bé cảnh hoa tặng em, em bảo không cần, lần này tặng em hoa bằng ngọc đính lên trâm, em không cần lo khi thu hoạch sẽ thiếu đi một quả."

Lúc ở vườn trái cây hắn đã nhìn ra nàng rất thích hoa táo hồng, chỉ là quá ngốc, cứ lo nghĩ đầu đầu.

Trâm ngọc rất đẹp, hoa táo hồng cũng rất đẹp.

Ngưng Hương lại chỉ muốn đem nó đi giấu chỗ không ai nhìn thấy.

Nam nhân từng bước tiến tới gần, Ngưng Hương cố nén cảm giác muốn lui về, cúi đầu nói: "Thế tử, lễ vật này quá quý trọng, em không thể nhận."

Bước chân Bùi Cảnh Hàn ngừng lại, hàng mày đậm cau lại thật chặt, cuối cùng thối lui hai bước, khó có thể tin hỏi: "Em, ăn tội?"

Ngưng Hương mờ mịt ngẩng đầu, như chợt nhớ ra, liền tranh thủ để hộp trang sức lên trên bàn, né tránh vài bước mới đỏ mặt giải thích: "Thế tử, em, em không phải cố ý, Lý má má nói cháu nội của bà ấy nhiễm phong hàn, bà ấy có nói ăn tôi có tác dụng phòng ngừa, nên buổi tối lúc đến phòng bếp dọn đồ em thấy mấy miếng tôi trên thớt, nên em đã ăn thử..."

Bùi Cảnh Hàn nhìn chằm chằm nàng, vừa bực mình vừa buồn cười. Trước kia cũng biết nàng ngốc, hôm nay mới biết nàng đặc biệt ngốc, loại mê tín dân gian thế này cũng tin!

Vốn nên lẳng mạn như hoa dưới ánh trăng, lại bị mùi hôi của tôi làm tan mất hứng thú.

"Về sau không được phép ăn nữa." Ngồi về trên giường, Bùi Cảnh Hàn lạnh lùng thốt.

Ngưng Hương sợ hãi liếc hắn một cái, ngoan ngoãn gật đầu bồi tội, "Em biết sai rồi."

Bùi Cảnh Hàn không chịu nổi bộ dạng như bị người ta ức hiếp thế này của nàng, trầm mặc một lát, giọng nói hòa hoãn xuống: "Đi bụng nước đi."

Hắn sợ đêm nay không cần nàng hầu hạ, nàng sẽ hiểu lầm mình ghét bỏ nàng.

Hiểu đêm nay sẽ không có nguy hiểm, tâm tình của Ngưng Hương thoải mái hẳn lên, lập tức đi bưng cho hắn chậu nước rửa chân.

Nhưng nàng không dám tiếp tục kích thích Bùi Cảnh Hàn, nên sau khi đi vào liên tục ngậm chặt miệng.

Bùi Cảnh Hàn sợ nghe được mùi tôi làm mất hứng từ trong đôi môi đỏ mê người của nàng, ảnh hưởng đến cảm giác hôn môi sau này nên cũng không nói chuyện với nàng, chỉ để cho nàng thu thập thỏa đáng, trước khi chuẩn bị đi ngủ, chỉ cái bàn nói: "Tặng cho em đó, lấy đi."

Ngưng Hương còn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thấy ánh mắt uy hiếp của nam nhân chỉ có thể cầm lấy hộp trang sức, quyết định sau này lúc mình rời khỏi Hầu phủ sẽ trả lại cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Edit: Hà

Phù Thái An, cửa thành bắc.

A Đào ngáp một cái, vén chiếc chăn trên người của cháu trai ra, dụi dụi đôi mắt ngời dậy, "Đại ca, Từ tỷ tỷ vẫn chưa tới sao?"

Lục Thành ôm nhi tử xuống xe đi vòng quanh xe lừa, mắt nhìn về phía cửa thành bắc, nói: "Sẽ nhanh thôi."

A Nam nghe không hiểu phụ thân và cô cô đang nói gì, bé nằm ở trên vai phụ thân, mắt mở to tò mò nhìn chằm chằm những người xung quanh hai bên đường. Bé rất ít khi được phụ thân cho ra ngoài đi dạo, trong thôn thì cũng chỉ ở trong nhà chơi đùa cùng với cô cô và thúc thúc, rất ít khi được thấy

nhiều người như vậy.

A Đào hăm mộ nhìn cháu trai, bội phục hần còn nhỏ như vậy mà một chút cũng không thấy mệt mỏi, mới nhìn về phía cửa thành Bắc một lát mà tiểu cô nương bảy tuổi đã nhìn không được mà than trách, "Từ tỷ tỷ sao lại đến muộn như vậy, còn đại ca nữa, vì sao nhất định phải tới đây sớm như vậy, lần trước cũng vậy, làm phiền tam thẩm phải dậy sớm nấu cơm cho chúng ta."

Trước đây mỗi khi vào thành, bọn họ đều ở nhà tam thẩm chậm rãi ăn xong điểm tâm mới trở về.

Lục Thành nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ đơn thuần của muội muội, không khỏi cảm thấy may mắn muội muội còn nhỏ tuổi, nếu như bây giờ lớn hơn vài tuổi, chỉ sợ là đang đứng đây mà đoán mò.

Đang còn muốn suy nghĩ xem làm cách nào có thể lừa gạt muội muội này, đột nhiên ánh mắt Lục Thành đã xác định mục tiêu, khăn trương néo néo cái móng nhỏ của nhi tử, "A Nam xem ai đang đến kia."

A Nam vừa nghe xong, cái đầu nhỏ lập tức quay lại.

Tiếc là có quá nhiều người cao thấp khác nhau, A Nam cũng không chú ý tới người nào đặc biệt, đành nháy mắt mấy cái quay lại nghỉ hoặc nhìn phụ thân.

Lục Thành chăm chú nhìn thân ảnh đang bị người đi đường che lấp ở cửa thành, trống ngực đập thình thình.

Trước cửa thành, Ngưng Hương đi chuyển rất chậm, bởi vì lần trước ra khỏi thành liền gặp ngay Lục Thành, cho nên lần này trước tiên nàng lưu ý nhìn các loại xe lừa bên trong cửa thành, chỉ có vài con lừa nhưng nhìn từng chút một đều không phải là xe của Lục gia. Đứng dưới cửa quét mắt một vòng bên trong thành, xác định đúng là hần không có ở đây, Ngưng Hương mới quay đầu bước ra khỏi thành.

Vừa bước ra ngoài, nàng liền nhìn thấy phía xa xa có người nam nhân cao lớn rắn rỏi đang đứng bên cạnh xe lừa, trong ngực đang ôm một bé trai đang nhìn về phía nàng.

Nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của A Nam đang nhìn loạn bốn phía, Ngưng Hương khẽ cười, bước nhanh về phía xe lừa.

Lục Thành bất động đứng tại chỗ, cố gắng kìm chế nỗi lo lắng và nhớ nhung của mình, ra vẻ tự nhiên mỉm cười với nàng.

"Từ tỷ tỷ!" A Đào ngồi xồm trên xe lừa, chống tay trên tấm ván quay sang Ngưng Hương chào hỏi.

A Nam lúc này mới cảm thấy tìm đúng người, bé nhìn chăm chăm Ngưng Hương càng ngày càng đến gần, tiểu tử này sớm đã quên chuyện xảy ra ở tháng trước mà dựa vào trên vai phụ thân, giống như lần đầu gặp mặt, sợ người lạ nhưng lại hiếu kỳ nhìn Ngưng Hương.

Nhìn thấy tiểu tử này không còn nhớ mình, Ngưng Hương cảm thấy có chút mất mát.

Lục Thành đã nhận ra, ôm nhi tử đi về phía Ngưng Hương, cúi đầu chỉ cho hần, "Đây là Hương cô cô, lần trước A Nam còn đòi Hương cô cô dẫn con về nhà ăn cơm, A Nam đã quên rồi sao?"

A Nam xác thực đã quên, bởi vì Ngưng Hương quen thuộc đến quá gần, tiểu tử này lại nghiêng đầu chui vào trong lòng phụ thân.

Thấy con trai không giống như ý mình, Lục Thành tức giận đến mức muốn đánh nó một cái.

Ngưng Hương chỉ cảm thấy mất mát một chút, rất nhanh đã bình tĩnh lại, dù sao A Nam cũng còn quá nhỏ, hai người cũng chỉ ở chung với nhau nửa ngày. Đem bao đồ thả trên xe lừa, Ngưng Hương quay lại giờ tay về phía A Nam, ôn nhu cười nói: "Phụ thân phải đánh xe, A Nam để cho cô cô ôm được hay không?"

Nàng cười cực kỳ dịu dàng, làm cho đôi mắt hạnh lại càng xinh đẹp, A Nam nhìn nàng có chút động tâm, nhưng vẫn ngửa đầu nhìn phụ thân.

Lục Thành nhìn thấy bộ dáng nhi tử còn đang do dự có nên để người đối diện ôm mình hay không, còn nhớ tháng trước tiểu tử này liên tục gào khóc nhất định đòi bằng được Ngưng Hương ôm mình, thật sự là khiến hần tức giận đến buồn cười.

"Đi đi, Hương cô cô thích A Nam nhất." Lục Thành ra vẻ người cha hiền lành cổ vũ.

A Nam nhìn sang Ngưng Hương một lúc mới thử gợn tay thăm dò về phía Ngưng Hương.

Ngưng Hương muốn đưa tay ôm bé, đột nhiên Lục Thành xoay người lại, nhìn nàng nói: "Nàng lên xe trước đi, ngồi vững rồi thì ta sẽ đưa A Nam cho nàng."

Ngưng Hương dạ một tiếng, xoay người lên xe.

A Nam tưởng rằng người cô cô mới này muốn đi, mới vừa rồi về mặt còn sợ người lạ, lúc này có chút sốt ruột, kêu a một tiếng muốn đuổi theo.

Lục Thành lập tức chuẩn bị nghỉ tới buổi trưa còn phải cùng nhi tử đại náo một trận.

"Từ tỷ tỷ ngồi ở trên đệm đi, ở đây ấm áp hơn." A Đào lanh lợi nhường chỗ của mình cho Ngưng Hương.

Ngưng Hương cười với nàng, sau khi ổn định chỗ ngồi thì lấy một bao hạt dẻ ra, "A Đào ăn hạt dẻ đi."

A Đào cười rồi cầm lấy một bao giấy dầu đang đặt ở bên cạnh cầm lên, "Đại ca cũng mua cho muội rồi."

Ngưng Hương liền đem bao hạt dẻ của mình thả xuống, quay đầu nhìn ra bên ngoài.

A Nam không thể chờ được mà gơ hai tay về phía nàng.

Thấy tiểu tử này lần nữa lại nhanh chóng thích mình, Ngưng Hương cảm thấy vô cùng thỏa mãn, vui vẻ ôm lấy bé, nhìn thấy đáng vẻ tươi cười tự đáy lòng kia khiến Lục Thành hoảng hốt, nhi tử cũng đã đưa cho người ta, nhưng hắn còn ngây ngốc đứng bên cạnh xe nhìn chằm chằm Ngưng Hương.

Ngưng Hương vẫn đang cúi đầu đùa giỡn với A Nam nên không chú ý, A Nam lại đang nhìn phụ thân, tiểu tử này thích nhất là xe lừa chạy, cũng biết phụ thân có thể làm cho xe lừa chuyển động, liền vươn ngón tay nhỏ bé chỉ vào con lừa, cất tiếng non nớt sai khiến phụ thân, "Giá!"

Một tiếng kêu vừa giòn lại vừa chuẩn, giống như cha hắn mới là con lừa.

Khuôn mặt của Lục Thành lập tức đen lại.

Ngưng Hương cúi đầu nín cười, sợ Lục Thành lại dọa A Nam cho nên nàng ôm A Nam xoay qua bên cạnh, nhanh chóng nói sang chuyện khác, "A Nam đã ăn cơm chưa?"

A Nam nhìn nàng ngoan ngoan gật đầu, trong mắt của bé giờ không còn biết phụ thân là ai nữa.

Lục Thành từ phía sau nhéo nhẹ lỗ tai của nhi tử, sau đó mới thỏa mãn đánh xe.

Con lừa tối qua đã ngủ no giấc, hiện tại tinh thần vô cùng sáng khoái, rất nhanh xe lừa đã rời khỏi cổng thành náo nhiệt, xung quanh càng lúc càng yên tĩnh, trên xe một lớn hai nhỏ nhẹ giọng tán gẫu, âm thanh ôn nhu hoặc trong trẻo càng làm nổi bật lên bầu không khí thập phần yên tĩnh.

Ngưng Hương lấy lễ vật nhỏ do chính mình chuẩn bị ra, đưa đến trước mặt A Nam quơ quơ, "A Nam đã một tuổi rồi, cô cô may một cái hà bao nhỏ cho A Nam, để A Nam đựng tiền lẻ nè."

Từ lúc lấy ra hà bao A Nam đã nhìn chằm chằm vào tay nàng, lúc này lại nhìn thấy chiếc hà bao đỏ, rồi nhìn qua túi tiền đầy bụi bẩn của phụ thân, cậu né tron to hai mắt, một chút cũng không biết đây là cái gì, bàn tay nhỏ bé cầm lấy, cúi đầu sờ sờ hiểu kỳ.

Lục Thành quay đầu nhìn thấy hà bao trong tay nhi tử, đôi mắt hoa đào nhanh chóng hiện lên vẻ thèm thuồng rồi lập tức biến mất, ngoài miệng ra vẻ thẹn thùng nói với Ngưng Hương: "A Nam còn nhỏ như vậy không cần dùng đến hà bao, Từ cô nương lấy về cho A Mộc đi."

Ngưng Hương cười với hắn: "A Mộc đã có rồi, Lục đại ca không cần khách sáo, đây là ta dùng miếng vải còn dư lại để làm, cùng lắm chỉ là một chút công sức may vá, cũng không đáng mấy đồng tiền, để lại cho A Nam chơi đi."

"Tiền!"

A Nam đột nhiên ngẩng đầu lên nói, không biết sao tay tiểu tử kia lại khéo như vậy, có thể mở được hà bao, bàn tay nhỏ bé thò vào bên trong cầm lấy hai đồng tiền ra, đồng tiền này đặc biệt còn mới, dưới ánh mặt trời lấp lánh tỏa sáng.

A Nam cực kỳ hưng phấn, quay về phía phụ thân khoe khoang, "Tiền!"

Lục Thành bất đắc dĩ nhìn Ngưng Hương, "Muội..."

"Chỉ có hai văn tiền thôi mà, có thể khiến cho A Nam vui vẻ là được." Ngưng Hương sờ cái đầu nhỏ của A Nam, cười dịu dàng chỉ cho bé: "Cái hà bao này chính là dùng để đựng tiền, nếu về sau có ai mừng tuổi cho A Nam thì A Nam bỏ vào trong bao này cất, nhớ nhé?"

Vừa nói vừa đoạt lại hai đồng tiền bỏ vào trong hà bao, làm mẫu kéo chặt hai sợi dây thừng cho A Nam xem, sau đó treo vào cổ cho bé. Ngưng Hương cố ý chọn một tấm vải đỏ để làm, A Nam mang rất đẹp, hà bao đỏ vừa đẹp mắt vừa vui vẻ, giống như những đứa trẻ nhà giàu mang khóa trường mệnh.

"Thật là đẹp!" Ngưng Hương cúi đầu, hôn lên mặt A Nam một cái.

A Nam cười khanh khách, bàn tay mập mạp kéo hà bao lúc ẩn lúc hiện, sau đó cúi đầu ngồi ở trong lòng Ngưng Hương, tiếp tục chơi đùa với hà bao, cời túi lấy ra hai văn tiền, sau đó lại bỏ vào thắt nút lại, ở trong mắt người lớn hành động đó cực kì mất mặt, nhưng bé lại chơi đùa đến hăng say.

A Đào đặc biệt cũng thích hà bao làm bằng tơ lụa, bèn lại gần dụ dỗ cháu trai, "A Nam đưa cho cô cô xem một chút được không?"

Nàng cũng không phải là muốn chiếm lấy hà bao này, chỉ là muốn nhìn hình thù trên mặt hà bao mà thôi.

"Không!" A Nam lập tức lắc lắc thân thể nhỏ bé chui vào trong lòng Ngưng Hương, che lại hà bao rồi nhào vào trong lòng Ngưng Hương.

Thấy cháu trai hẹp hòi, A Đào tức giận chu môi, nhìn thấy cặp mông nhỏ trắng mịn của cháu trai lộ ra khỏi chiếc yếm, nàng cố ý nhéo nhẹ một cái.

A Nam đã thành thói quen bị nhóm phụ thân, cô cô cùng thúc thúc nựng nịu cái mông nhỏ, cho nên một chút cũng không quan tâm, tiếp tục trốn tránh trong lòng cô cô chơi hà bao.

Một người thì ngồi ở trong lòng nàng, một người thì lại ngồi sát nàng, Lục Thành cảm thấy ghen tị, cảm thấy mình đã tốn bao tâm tư nhưng lại được lợi cho nhi tử và muội muội.

Lưu luyến quay đầu lại, chợt thấy con đường nhỏ bên trái có một phụ nhân đang dắt một bé gái đang đi bộ về phía bên này, vừa đi vừa nhìn xe lừa nhà mình, cảm thấy không còn kịp đành phải chạy theo, rõ ràng là muốn đi nhờ xe.

Lục Thành suy nghĩ một chút, quay đầu lại hỏi Ngưng Hương, "Từ cô nương, ta thấy bọn họ chắc là muốn đi nhờ xe, chúng ta chờ họ một đoạn có được không?"

Ngưng Hương nghe vậy thì nhìn về phía trước, thấy hai mẹ con đang sốt ruột đứng ở bên đường, gật đầu nói: "Được."

Nói xong, đột nhiên có cảm giác không đúng, mắt thấy Lục Thành đã quay lại, Ngưng Hương lúc này mới sực tỉnh.

Hắn, đây là xe của hắn, hắn muốn chờ ai thì chờ cần gì phải hỏi ý kiến của nàng?

Là sợ nàng không muốn cùng người khác chen lấn trên xe sao?

Trong lúc nàng vẫn đang khó hiểu thì Lục Thành đã ngừng xe, dừng ở khoảng cách bên đường nhìn phụ nhân nói: "Tẩu tử chậm một chút, không cần phải gấp gáp."

Phụ nhân vui mừng quá đổi, cảm kích trả lời: "Cám ơn người, tiểu huynh đệ đúng là người tốt!"

Lục Thành cười cười. Chẳng qua là tiện tay mà thôi, ra khỏi cửa nhìn thấy người khác gặp chuyện, có thể giúp thì hắn cũng sẽ cố gắng giúp đỡ một chút.

Chờ cho hai mẹ con phụ nhân thở hồng hộc lên xe, Lục Thành mới tiếp tục đánh xe lừa.

Nhìn phụ nhân này có lẽ cũng đã hơn hai mươi tuổi, bộ dáng đẹp mắt, chỉ là có chút đen, sau khi lên xe sau thở hồng hộc một lát mới nói với Ngưng Hương: "Đệ muội đã mười lăm sao? Nhìn không giống như là người đã sinh hài tử."

Bởi vì nhìn thấy Ngưng Hương đang ôm A Nam, cho nên nàng hiểu lầm Ngưng Hương với Lục Thành là hai vợ chồng.

Mặt Ngưng Hương ửng đỏ, theo bản năng nhìn về phía trước.

Bốn mắt nhìn nhau, mặt Lục Thành cũng có chút đỏ bừng. Thấy nàng tay chân luống cuống, hắn giải thích một cách tự nhiên: "Tẩu tử hiểu lầm rồi, Từ cô nương là hàng xóm thôn chúng ta, chúng ta chỉ là thuận đường về nhà, nàng ấy coi chừng con trai giúp ta."

Phụ nhân nam nhân đánh xe tuần lã, lại nhìn cô nương xinh đẹp mặt đỏ bừng cúi đầu không nói, trong lòng có chút đáng tiếc. Nam thanh nữ tú, chính là một cặp xứng đôi, thế nhưng lại không phải là người một nhà.

"Nương..." Bé gái bên cạnh đột nhiên kéo tay áo nàng.

"Sao vậy?" Phụ nhân cúi đầu.

Bé gái mấp máy miệng, đôi mắt đen mong ngóng nhìn hai bao giấy dầu đặt ở bên cạnh Ngưng Hương, lại cúi đầu gọi nương.

Vừa quay lại nhìn thì thấy bao thức ăn, phụ nhân cực kỳ lúng túng, muốn nói chuyện khác dời đi suy nghĩ của con gái.

Ngưng Hương cười một cái nhìn về phía bé gái, một tay ôm A Nam, một tay cầm bao giấy dầu đưa qua.

A Nam đưa mắt đang nhìn theo cánh tay nàng, thấy nàng đưa bao hạt dẻ đưa về phía bé gái đen đen đang ở đối diện, tiểu tử nóng nảy, ôm tay Ngưng Hương, "Không!"

Ngưng Hương sùng sốt.

Hạt dẻ sắp đến miệng ăn thì bị người khác ngăn lại, bé gái vội vàng ngẩng đầu thúc giục mẫu thân, "Nương, con muốn ăn!"

A Nam nhìn nàng, chợt ngẩng cao cái đầu nhỏ, nhìn qua Ngưng Hương nói: "Nương, không!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Ngưng Hương là một hoàng hoa khuê nữ chính cống, trải qua hai đời nhưng vẫn chưa được làm nương, bây giờ bất ngờ lại bị A Nam gọi một tiếng nương, vừa khéo phụ nhân kia vừa rồi còn hiểu lầm hai người các nàng là mẹ con, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngưng Hương giống như bị lửa nóng hắt lên, đỏ đến mức không thể nào đỏ hơn được nữa.

"A Nam phải gọi là cô cô!" Lục Thành ngồi phía trước xe đang nghe lén cuộc trò chuyện cũng bị nhĩ tử làm cho tim đập loạn nhịp, lại thấy Ngưng Hương đang lúng túng dán cằm trên đỉnh đầu nhỏ của nhĩ tử, hân mở miệng nhẹ giọng trách mắng.

A Nam nhìn khuôn mặt xạm đen của tỷ tỷ nhỏ ngồi trước mặt, tiếp tục gọi Ngưng Hương là nương.

"A Nam gọi cô cô, không được phép nghịch." Ngưng Hương sờ đầu tiểu tử, đỏ mặt chỉ bảo.

A Nam nhếch miệng, không nói, chỉ ngồi ôm tay Ngưng Hương thật chặt, không để cho cô cô đem hạt dẻ chia cho người khác.

A Đào bên cạnh tỏ ra hiểu chuyện, nhanh tay lấy vài viên hạt dẻ từ trong bao giấy dầu của mình đưa cho bé gái.

Lần này A Nam không thêm ngăn lại.

Phụ nhân thấp giọng quở trách nữ nhi hai câu, lại nhìn A Nam một chút rồi trêu ghẹo Ngưng Hương: "Đứa nhỏ này lại thân thiết với muội như vậy, so với cô cô ruột thịt còn thân hơn."

Bởi vì lúc trước đã bị hiểu lầm, Ngưng Hương cảm giác dường như trong lời nói đó có thâm ý khác, cúi đầu nhìn bé rồi nhỏ giọng giải thích: "Vừa rồi muội đưa cho A Nam một cái hà bao, A Nam đặc biệt rất thích, chắc vì vậy nên bé lại càng yêu quý muội hơn, chờ cho bé chơi chán rồi lại đính cô cô của bé thôi."

Phụ nhân gật đầu, "Đúng vậy, trẻ con đều như thế."

Câu chuyện vừa rồi dần dần chuyển đến câu chuyện khác, cho nên lúng túng vừa rồi cuối cùng cũng được hóa giải.

Đại khái sau khi đi được khoảng sáu dặm về hướng bắc, phụ nhân ôm nữ nhi xuống xe, lấy ra hai văn tiền đưa lộ phí xe, Lục Thành kiên quyết không nhận.

Sau khi tạm biệt phụ nhân, xe lừa tiếp tục đi về hướng bắc.

Không có người ngoài, A Đào lập tức chọt nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu trai, nghiêm giọng khiển trách: "Phải gọi là cô cô, không được phép gọi nương!"

Đừng nghĩ nàng mới bảy tuổi còn nhỏ, thật ra cũng biết vấn đề này có bao nhiêu nghiêm trọng, Từ tỷ tỷ lại không phải là vợ của đại ca.

A Nam nhìn cô cô, lại quay sang nhìn Ngưng Hương, lại nhỏ giọng gọi nương.

Thấy tiểu tử này bướng bỉnh như vậy, đầu Ngưng Hương đã lớn như cái đầu.

Lục Thành lại không nghe thấy lời nhĩ tử vừa nói, nhũu mày hỏi: "A Nam đã nhớ kỹ chưa?"

A Nam lại cúi đầu chơi đùa với hà bao treo ở trước ngực, giống như là không nghe thấy gì hết.

Ngưng Hương có chút không đành lòng, rủ mắt nói: "A Nam còn nhỏ, bây giờ là lúc bé đang tập nói chuyện, ngẫu nhiên gọi sai cũng không sao, Lục đại ca cũng đừng trách bé." Bởi vì đang lúng túng nên không dám nhìn Lục Thành.

Hai mắt Lục Thành nhìn nàng chăm chú, im lặng không nói gì thêm.

Hắn một chút cũng không tức giận nhĩ tử của mình, còn ước gì một tiếng nương hôm nay mà nhĩ tử kêu nàng được trở thành sự thật.

Mặt trời dần dần lên cao, A Đào vừa nằm xuống đã ngủ.

A Nam sau khi xuyt xuyt một lần cũng bắt đầu ngáp, để Ngưng Hương ôm ngủ.

Ngưng Hương đang rảnh rỗi liền cúi đầu quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của A Nam, chọt nghe Lục Thành nói: "Nghe nói chân của muội bị phỏng nước nóng, không sao chứ?"

Ngưng Hương giật mình kinh hãi, nghiêng đầu nhìn hắn, "Lục đại ca làm sao biết được?"

Lục Thành cúi đầu nói: "Lúc đi ăn cơm ở trên trấn có nghe người ta nhắc tới, nói là Trương cô nương cố ý bắt nạt người khác, ta thấy muội và cô nương

còn lại... bộ dáng cô nương ấy không giống như là dễ khi dễ, liền đoán được người bị phỏng chính là muội."

Ngưng Hương nghe rất nhiều người nói Tô Nguyệt dung mạo xinh đẹp không giống với những cô nương đứng đắn, nhưng nói đáng về nàng không dễ bị bắt nạt, hôm nay vẫn là lần đầu tiên.

Nhưng ở trong mắt Lục Thành, chẳng lẽ nàng giống như cô nương dễ bị người khác ăn hiếp vậy sao?

Cảm thấy không có gì đáng buồn cười, Ngưng Hương nói: "Tạm ổn, lúc ấy rất đau, tỉnh dưỡng ba ngày thì đã đỡ hơn rồi."

Lục Thành cuối cùng cũng quay đầu lại, nhìn nàng nói: "Chuyện thị phi bên trong Hầu phủ rất nhiều, muội nên cẩn thận chiếu cố bản thân, gặp chuyện không đúng cũng đừng quá hiền lành, mọi người trong thôn chúng ta tuy hiền hậu chất phát, không bắt nạt người nhưng cũng không thể để người khác khi dễ."

Nói tuy thẳng thắn, nhưng cũng là xuất phát từ tâm ý tốt, Ngưng Hương ngược mắt nhìn hắn, đối diện với ánh mắt chăm chú của hắn thì lại lập tức rũ mắt, gật đầu nói: "Vâng, muội đã biết, cảm phiền Lục đại ca quan tâm."

Từ trước đến nay nàng vốn không am hiểu những chuyện giao tiếp với người khác như Lục Thành, bởi vì dung mạo của bọn họ quá mức xuất chúng, đứng trước mặt nhau rất dễ bị đối phương làm cho ngây người, không cẩn thận làm ra những cử chỉ thất lễ, cho nên mỗi lần gặp được Lục Thành, Ngưng Hương đều tận lực tránh nhìn vào ánh mắt của hắn. Lục Thành có bộ dáng rất đẹp, nhất là đôi mắt hoa đào kia lại không giống như bình thường, lúc tức giận sẽ khiến người khác càng thêm kính sợ, lúc cười thì trong mắt lại hóa thành ôn nhu dịu dàng, dễ khiến người khác hiểu lầm hắn đang dịu dàng với mình.

Tô Nguyệt từng nói với nàng, đối với nam nhân mà nói, đôi mắt của Lục Thành chính là nắm hồ ly, có thể dụ dỗ lòng tin của phụ nữ.

Lục Thành biết rõ tướng mạo của mình không tồi, thật ra hắn cũng chưa từng nghĩ tới sẽ dùng mỹ nam kế để nàng thích mình, nhưng lại không sao đoán được nàng cứ nhiều lần tránh né ánh mắt của hắn, có phải là vì sợ bị hắn mê hoặc. Lúc này thấy tiểu cô nương thủ lễ không chịu đối mặt với mình, hắn vừa thất vọng lại vừa sốt ruột, nàng không trả lời hắn, hắn làm thế nào mới tiếp tục tấn công được?

Đùng thấy hắn đã qua tuổi lấy vợ, Lục Thành từ trước đến giờ chưa từng lấy lòng bất cứ vị cô nương nào. ~

Trên đường đi A Nam lại xuyt xuyt một lần nữa, còn muốn ăn trứng gà.

Lần này Ngưng Hương trực tiếp lấy trứng gà trong tay Lục Thành cúi đầu bóc vỏ cho A Nam ăn, để Lục Thành chuyên tâm đánh xe.

Sau khi ăn no A Nam đặc biệt lại hoạt bát, kéo Ngưng Hương để nàng dắt bé đi tìm phụ thân ở phía trước.

Thấy A Đào ngủ ngon, Ngưng Hương chỉ đành cúi người xuống, bế hai nác tiểu tử đi về phía trước xe.

Lục Thành giả vờ không biết, chỉ chuyên tâm đánh xe.

A Nam toét miệng cười, chọt bả nhào tới trên lưng phụ thân, ôm hắn cười ra tiếng, nghiêng đầu nhìn phụ thân.

Lục Thành ngồi trên cang xe, cho nên cách chỗ trong xe một khoảng khá xa, Ngưng Hương lo lắng A Nam đi tới đó sẽ bị té xuống phía dưới nên đỡ càng chặt hơn. Vì vậy khi Lục Thành quay đầu lại, vốn định trêu chọc nhi tử, ai ngờ vừa quay người lại đối mặt với cổ áo của nàng. Nàng lại cúi người quá thấp khiến cho cổ áo rũ xuống, mặc dù chỉ lộ ra một chút kẽ hở, Lục Thành vẫn có thể thoáng nhìn thấy cái yếm màu hồng, cùng với...

Tựa như hai cái bánh bao lớn đang song song bày biện trước mặt, ở giữa còn có khe hở.

Toàn thân Lục Thành cứng ngắc nhìn chằm chằm chỗ kia, trong đầu liên tưởng đến những chỗ khác trên người nàng cũng trắng nõn nà giống như thế.

"Ôm!" A Nam nhìn phụ thân đang ngồi phía trước, muốn phụ thân ôm.

Lục Thành hoàn hồn, thừa dịp Ngưng Hương chưa phát hiện hắn rình coi kịp thời chuyển tầm mắt, trầm giọng đuổi bé: "Đi chơi với Hương cô cô đi, đừng tới đây quấy rầy phụ thân."

Giọng nói khàn khàn, trong lòng rất loạn.

A Nam không chịu đi, tiếp tục dùng bàn tay nhỏ bé chụp phụ thân.

"A Nam nghe lời nào, phụ thân đang rất bận." Ngưng Hương cảm thấy bên này rất nguy hiểm, đành cường ép bé tiểu tử này chuyển sang hướng khác.

A Nam thử quay trở lại, đáng tiếc khí lực quá nhỏ không lay chuyển được Ngưng Hương, tiểu tử ngửa đầu nhìn một chút, sau đành ngoan ngoan đi về phía đuôi xe.

Lục Thành nghe được động tĩnh quay đầu lại, mắt lại càng choáng váng hơn.

Bởi vì đang ở trên xe cho nên cô nương phải khom lưng đỡ con trai hắn, sau lưng dĩ nhiên là đang xoay về phía hắn, gió nhẹ thổi qua, làn váy dài của nàng bay sang một bên, cặp mông căng tròn bên dưới lớp vải mịn nhẹ nhàng hiện ra. Nàng bước từng bước theo sau nhi tử đi tới phía trước, bước chân

vụng về, chỗ đó nhẹ nhàng lắc lư theo, giống như con vịt đang lạch bà lạch bạch, nhưng so với vịt vẫn đẹp mắt hơn nhiều...

Suy nghĩ Lục Thành lập tức chia làm hai bộ phận.

Một bộ phận cực kỳ vô lại, lớn lối nhắc nhở với hấn sự tồn tại của nó, còn muốn thúc giục hấn nhào tới.

Còn bộ phận quân tử lại không ngừng thúc giục hấn dừng nhìn nữa, nói cho hấn biết nếu còn như vậy là không tôn trọng nàng.

Bên nào Lục Thành cũng đều không nghe theo, hấn chỉ mãi mê nhìn nàng chăm chăm.

Lúc nàng đứng thẳng, sao hấn lại không phát hiện ra mông của nàng lại lớn như vậy chứ?

Trong thôn của hấn, các phụ nhân hay tán gẫu với nhau thường hay nói những nữ nhân mông to đều sinh con rất nhiều...

Các loại ý niệm trong đầu liên tục không ngừng hiện ra, thậm chí còn có những lời thô tục vô tình hấn nghe được.

Mất thấy nhi tử lại muốn quay lại, Lục Thành miệng đắng lưỡi khô đành nhìn về phía trước.

Nhưng trước mắt vẫn còn thân ảnh của nàng đang lay động.

Lục Thành tay phải cầm đánh dây xe, tay trái siết chặt nắm đấm, cổ trán áp người anh em đang sừng sững ngang ngạnh muốn ngóc đầu lên đòi trình diện.

Chơi đùa với trẻ con kỳ thật rất mệt mỏi.

Ngưng Hương kiên nhẫn chơi đùa với A Nam, mất thấy rất nhanh sẽ đến thôn Liễu Khê, Ngưng Hương bế A Nam kéo qua ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng đong đưa bé, dụ bé ngủ.

A Nam lại không buồn ngủ, cố gắng lật thân thể nhỏ bé muốn bò xuống dưới.

Ngưng Hương không buông, cười dụ bé, "A Nam ngoan nào, cô cô ôm A Nam ngủ nhé."

A Nam chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn nàng, ngoan ngoãn không động dậy nữa, cặp chân ngắn lặng lẽ di chuyển xuống dưới đùi của Ngưng Hương.

Mất Ngưng Hương cũng không thèm nhìn, tay đem cặp chân ngắn đang mò mẫm kia kéo trở lại.

A Nam nháy mắt mấy cái, không tin nên tiếp tục thử thêm một lần, không ngờ lại bị phát hiện, tiểu tử đột nhiên bật cười khanh khách.

Tiếng cười đó khiến cho cô cô của bé bị đánh thức, A Đào dụi mắt ngồi dậy.

Cuối cùng A Nam vẫn không chống lại được âm thanh ôn nhu mềm mại cùng cái ôm ấm áp của Ngưng Hương, bé từ từ cảm thấy mệt, nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Ngưng Hương tiếp tục vỗ vỗ, xác định tiểu tử này đã ngủ say, nhẹ giọng dặn dò A Đào: "Chúng ta đừng nói chuyện, để cho A Nam ngủ đi, đỡ cho lát nữa lúc tách ra bé lại khóc nháo."

A Đào dạ một tiếng.

Lục Thành cười khen nàng, "Vẫn là muội thông minh, lần này ta không cần phải lo lắng nữa, chỉ sợ A Nam lại gây thêm phiền toái cho các muội."

Ngưng Hương nhìn A Nam cười nói: "Thật ra A Nam rất ngoan, chỉ là muội không muốn Lục đại ca đã mệt mỏi còn phải đi tới nhà muội đón bé, để bé ngủ thiếp đi ôm trở về nhiều khi cũng bất lợi, chờ A Nam lớn hơn có thể tới tìm A Mộc cùng nhau chơi đùa, lần trước hai người bọn họ chơi với nhau rất vui."

Lục Thành chẳng nói đúng sai, chột kêu lên: "Thu Nhi và A Mộc đã đến."

Ngưng Hương ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy được đệ đệ và muội muội.

Lần này không ngoài ý muốn, Từ Thu Nhi lại thấy đường tý vẫn ngồi xe của Lục Thành trở về, chỉ khi lên xe mới lặng lẽ chớp mắt với tý tỷ.

Ngưng Hương trừng mắt nhìn nàng, nhìn qua hai bên đường ở quê thì thấy mọi người trong thôn đang vội vàng trông trott, bèn nhỏ giọng hỏi: "Nhà chúng ta có cây mạ chưa?"

Từ Thu Nhi cười nói: "Buổi sáng nay thì đang xuống giống trên hai mẫu đất nhà chúng ta, chiều nay thì xuống giống nhà đại tỷ, mẹ muội nói, bọn họ sẽ ra đồng còn hai chúng ta ở nhà nấu cơm và chăm sóc A Mộc."

"Thu Nhi đi nấu cơm đi, tỷ đi giúp đỡ." Ngưng Hương là người chăm chỉ chịu khó, hơn nữa đó lại là nhà mình, cho nên nàng đặc biệt muốn tự tay trông trott.

"Đệ cũng muốn đi, đệ sẽ kéo trực lẫn!" A Mộc tựa như muốn tranh công nói.

Chỗ ruộng cần cày, sau khi chàng mặt ruộng ra cho bằng phẳng, cào bớt bùn lầy, người nông dân đều dùng sợi dây thừng cùng nhau kéo hai ba mươi cân đá thành hình tròn để nghiền đất tơi xốp, cái này kêu là trực kéo lẫn.

A Đào chê cười hần, "Đệ nhỏ như vậy, nhất định là kéo không nhúc nhích!"

A Mộc còn muốn biện bạch, Ngưng Hương nhẹ nhàng xuyt một tiếng, nhìn xuống A Nam đang ngủ trong lòng, chuyện của đệ đệ sẽ nói sau.

A Mộc lập tức im lặng, trừng mắt nhìn A Đào.

Lục Thành quay đầu lại nhìn, cười nói: "Hôm nay nhà các muội cây mạ sao? Thật là khéo, buổi chiều nhà chúng ta cũng thế."

A Đào kinh ngạc nói: "Nhà chúng ta hôm nay cũng cây mạ sao?"

Nhị ca sớm đã thúc giục trồng trọt nhưng đại ca liên tục không chịu, nói chờ một chút.

Lục Thành sợ muội muội lỡ miệng nói ra, hần cố tình nói: "Để A Đào kéo trực lẫn."

A Đào không muốn làm việc, lại càng không muốn làm việc tốn sức như vậy, nho nhỏ nói thầm, nằm chết dí trên giường đệm không nói.

Ngưng Hương buồn cười.

Đến đầu thôn Liễu Khê, Ngưng Hương cẩn thận đem A Nam đang ngủ say đưa vào bên trong lòng của A Đào, kiểm tra chắc chắn tiểu tử này không tỉnh lại rồi mới xuống xe.

"Lục đại ca, chúng tôi đi trước, huynh nên đánh xe chậm một chút." Đi đến trước xe, Ngưng Hương nhỏ giọng nói, trong lúc nói chuyện nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía A Nam.

Lục Thành nhân cơ hội nhìn nàng nhiều hơn, "Được, nhanh về nhà ăn cơm đi."

Ngưng Hương gạt đầu, cùng đệ đệ và muội muội thông thả đi theo phía sau xe lừa, rẽ ngoặt ở giữa, đi về phía thôn bắc.

Lục Thành ánh chừng quay đầu lại nhìn, vừa lúc nhìn thấy hình ảnh các nàng sau cùng, hần cười cười, lần này không cảm thấy mất mát nữa.

Ra khỏi thôn Liễu Khê, trên đường gần đến thôn Đông Lâm, lúc đi ngang ngã ba đường nối liền hai thôn, hần lại nghĩ đến xế chiều có thể "ngẫu nhiên gặp" nàng lần nữa, trong lòng Lục Thành tràn đầy mong đợi.

Tác giả tâm sự: Like và comt đi nào, hãy nể tình Ngưng Hương nhà chúng ta vừa mới bị dê xồm, à cậu xồm dòm ngó!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Edit: Hà

Về đến nhà, Lục Thành ngừng xe lừa rồi ôm con trai còn đang ngủ ngon đi vào trong, vừa vào đến mái hiên thì thấy trong phòng bếp vẫn chưa nhóm lửa, còn ở trong phòng thì hai đệ đệ vẫn còn đang nằm ở trên giường, nhìn thấy hần mà cũng không có ý muốn ngồi dậy!

Lục Thành nhủ mảy, nhìn nhị đệ Lục Ngôn nói: "Đứng dậy nấu cơm đi, ăn xong còn đi xuống đất trồng bắp nữa."

"Hôm nay nhà của nhị thúc cũng trồng trọt, sáng nay bọn đệ đều ở bên đó giúp đỡ họ, buổi trưa thì ăn luôn ở nhà thúc ấy để buổi chiều còn trồng thêm được một ít nữa, nhà chúng ta thì để khi khác nói." Hai tay Lục Ngôn gói sau đầu năm, có chút bức bối nói. Mọi năm bất luận vụ gieo trồng vào mùa xuân hay vụ thu thì cơ hồ nhà mình đều là hộ bận nhất trong thôn, năm nay bởi vì đại ca hết lần này đến lần khác cứ kéo dài, cho nên chậm hơn các năm khác không ít.

Lục Thành có chút bất đắc dĩ, mắt nhìn ngoài cửa sổ nói: "Nhà nhị thúc còn thừa lại bao nhiêu?"

Lục Ngôn nói: "Tính thêm đại ca và con lừa, chúng ta cùng nhau tranh thủ thì không đến một canh giờ là có thể hoàn thành."

Dùng lừa để cày vừa nhẹ nhàng linh hoạt vừa nhanh, không có lừa, đoán chừng còn phải cày đến tận hoàng hôn.

Lục Thành nhìn thân hình nhị đệ mười bảy tuổi, tam đệ mười ba tuổi, cả người đều rất rắn chắc có làm được việc nặng nhọc, liền nói: "Buổi chiều các đệ cứ tiếp tục đi giúp đỡ cho nhà nhị thúc đi, ta dắt lừa nhà chúng ta đi trước, có thể trồng bao nhiêu thì là bấy nhiêu."

Lục Ngôn nhủ thầm. Hắn không sợ cày bừa vất vả, nhưng hắn lại nghĩ không ra lúc trước đại ca vẫn nhàn nhã không chịu tập trung, đột nhiên hôm nay tại sao lại vội vã như vậy, hắn ngồi dậy vừa muốn hỏi thì A Nam tỉnh. Ngáp một cái, A Nam dụi mắt, con mắt đen lúng liếng xoay vòng, từng chút đảo qua phụ thân cùng thúc thúc thân thuộc, lại tiếp tục bò đến trên giường đất của tiểu cô cô, trong mắt tiểu tử lộ ra vẻ hoang mang, cúi đầu nhìn về phía trước ngực.

Chỗ đó vẫn đeo một cái hà bao đỏ, bên trong đựng hai văn tiền.

Giống như là đã xác định mình đã gặp được Hương cô cô vậy, A Nam nhìn phụ thân há miệng khóc lên, vừa khóc vừa gọi nương.

Lục Ngôn kinh ngạc nhìn cháu trai, vừa bế chất tử vừa buồn bực nói: "Ai dạy bé gọi nương vậy?"

Lục Thành không muốn nói, nhưng A Đào trên giường gạch đã nhanh miệng nói: "A Nam nghe người khác gọi nương, liền bắt chước kêu Từ tỷ tỷ là nương, lần này Từ tỷ tỷ thừa dịp bé ngủ để về nhà, bây giờ A Nam không thấy người thì khóc thôi."

"Bọn huynh trở về lại gặp nàng sao?" Lục Ngôn hoài nghi nhìn về phía huynh trưởng.

Tháng trước đại ca gặp Từ cô nương có thể nói là trùng hợp, lần này lại gặp được...

Không đợi Lục Thành phản bác, suy nghĩ trong đầu Lục Ngôn chợt lóe, nhìn chằm chằm huynh trưởng hỏi: "Đại ca, lần này vào thành không phải là có ý chứ?"

Nhất định là như vậy, hắn còn đang buồn bực huynh trưởng vì sao đang ở ngày vụ lại đi vào thành làm gì, hóa ra là đặc biệt đi đón người!

Lục Thành đương nhiên sẽ không thừa nhận, mặt nhăn nhó nói: "Nói bậy bạ gì đó, nhanh đi đỡ A Nam đi, ta qua nhà nhị thúc nhìn một chút."

Nói xong liền đi.

Lục Ngôn tay bế cháu trai lên lút đưa cho tam đệ rồi đuổi theo sau huynh trưởng, "Đại ca, vị Từ cô nương kia có xinh đẹp hay không?"

Hắn biết rõ huynh trưởng cùng phòng cô nương lúc đó là trong sạch, cũng biết A Nam không phải là cốt nhục của huynh trưởng, cho nên huynh trưởng nhiều năm độc thân cuối cùng cũng đã thông suốt, Lục Ngôn lại biết rõ chân tướng. Lấy hiểu biết của hắn đối với huynh trưởng, huynh ấy là người không dễ động tâm, còn nếu đã động tâm thì sẽ nghĩ mọi cách cưới người này vào tay.

Nói cách khác, vị Từ cô nương kia tám phần là sẽ trở thành đại tẩu của hắn rồi.

Lục Thành vẫn im lặng không nói gì, vừa đến cửa lớn vẫn thấy Nhị đệ còn đuổi theo không tha, hắn mạnh mẽ xoay người: "Nói nhảm, người xấu xí ta mà thêm đề ý sao? Bớt hỏi lung tung đi, trở về phòng đỡ A Nam đi."

Tam đệ quá hiền lành không giỏi nói chuyện, muội muội thì lại quá nhỏ, chỉ còn nhị đệ đa tâm nhiều lời lại am hiểu đồ hải tử, cho nên A Nam cũng thân với hắn hơn.

Nghe được chính miệng huynh trưởng thừa nhận, Lục Ngôn hưng phấn xoa xoa đôi tay, tâm tư xoay chuyển nhanh hơn, "Hồi tháng giêng huynh nói miếng đất của Lưu gia bị người trong thôn bọn họ mua mất, nhất định là Từ gia mua có phải hay không? Đại ca, đại ca huynh giỏi lắm, huynh muốn dắt lừa sang cây giúp Từ gia, lại còn muốn đem đệ đệ ruột làm lừa để sai sao?"

Đều đã bị hắn đoán ra, Lục Thành dứt khoát không thêm giấu diếm nữa, trừng mắt nhìn hắn nói: "Không lẽ đệ không muốn sao?"

Lục Ngôn sao có thể không muốn, chỉ cần đại ca có thể lấy được cô vợ tâm đầu ý hợp, hắn đều vui lòng để đại ca đem lừa đi cày giúp Từ gia.

Nhìn thấy ranh mãnh trong mắt của hắn, Lục Thành ho khan khụ khụ, trầm giọng dặn dò: "Bất tự vẫn còn chưa đi xem, đệ đừng đi nói lung tung."

"Đại ca yên tâm, đệ bảo đảm sẽ không làm hỏng đại sự của huynh!" Lục Ngôn lập tức bảo đảm nói, mắt đảo hoa lấp lánh tỏa sáng, vẻ mặt cười xấu xa.

Lục Thành vẫn không tin hắn, lại lần nữa dặn dò vài câu.

Lục Ngôn chê đại ca cứ dong dài liền chạy về phòng dụ dỗ cháu trai, thấy cháu trai nhỏ vẫn khóc không ngừng, hắn cảm thấy rất đau lòng.

Lục Thành đứng ở cửa một lát, lắc lắc đầu, rồi đi qua nhà nhị thúc.

~

Thôn Liễu Khê.

Lý thị không muốn cháu gái mềm mại như vậy lại phải ra ruộng làm, đành khuyên nàng: "Đến Thu Nhi ta cũng không cần nó giúp đỡ, Hương nhi cũng

không cần phải ra đầu, cây cày sẽ làm tay bị to rất khó coi, cháu ở Hầu phủ hầu hạ chủ tử phải dưỡng đôi tay cho đẹp, đừng để chủ nhân không vừa mắt. Nghe nói gia đình lớn đều có nhiều quy củ, cách ăn mặc của các cháu cũng đều liên quan đến thể diện của thế tử có đúng hay không?"

Người ngoài đều to nhỏ với nhau là cháu gái có tâm muốn leo cành cao, nhưng Lý thị chưa bao giờ nghĩ như vậy. Thế tử theo lời cháu gái là người chính nhân quân tử, trong lòng Lý thị cũng cảm thấy cháu gái dựa vào sự khéo léo của mình mà có thể lên làm đại nha hoàn, cũng hy vọng cháu gái ở đó cũng không thua kém ai, tránh cho chỉ vì chút sai sót mà bị nha hoàn nhị đẳng dè xướng.

Đều là nha hoàn, nhưng đại nha hoàn có mặt mũi xinh đẹp lại càng nhiều lương tháng, địa vị cháu gái kiên cố, cũng có thể sớm tích góp đủ tiền chuộc thân về nhà.

Cảm thấy trường bối đã nghĩ quá nhiều, Ngưng Hương buồn cười nói: "Cháu chỉ muốn giúp mọi người nhanh chóng gieo giống, đầu phải làm gì mà khiến tay bị thô."

Sau khi ăn xong vẫn kiên trì cùng gia đình Từ Thu Lương ra cửa.

A Mộc năm tuổi nắm tay tỷ tỷ, bởi vì có thể cùng tỷ tỷ trồng trọt nên bé rất vui, không hề giống với những đứa trẻ nhà khác, chỉ cần nhắc tới trồng trọt đã đỏ lười muốn tránh đi. Thấy đệ đệ hiểu chuyện như vậy, Ngưng Hương hết sức vui mừng, nghĩ tới lần sau về nhà sẽ mua thêm chút đồ ăn ngon cho đệ đệ.

Vừa đến thôn tây liền thấy phía bên trong ruộng đã có không ít thôn dân đang làm việc .

Ngưng Hương nhìn về phía nhà mình thì thấy trong mảnh đất đang có người kéo lừa đi cày, bên cạnh còn có một chiếc xe lừa, một tiểu cô nương mặc áo đỏ ngồi ở đằng kia, cúi đầu không biết đang làm gì. Ngưng Hương nhìn bé gái khoảng bảy tám tuổi đang ngồi xa xa kia, đột nhiên nghĩ đến huynh muội Lục gia, nhưng lại cảm thấy không thể nào trùng hợp như vậy, hơn nữa lúc tạm biệt nhau để về nhà ăn trưa, A Đào mặc một chiếc áo trắng thêu hoa...

"Đại tỷ, người kia có phải Lục đại ca không?"

Bên này nàng còn đang phủ định suy đoán của mình thì Từ Thu Nhi bên cạnh đột nhiên do dự hỏi.

Trong ngực Ngưng Hương nảy lên, lần nữa nhìn nam nhân đang ở trong đất một tay đẩy cày một tay đuổi lừa, xác thực có chút giống Lục Thành.

Càng đến gần, nhìn thấy A Đào đang ngồi bên mép ruộng vẫn chưa nhận ra các nàng, trong lòng Ngưng Hương có cảm giác nói không nên lời.

Nhà mình vậy mà lại kể bên nhà của Lưu gia, chuyện này cũng quá khéo đi?

Quả thật lúc bán đất Lưu Toàn cũng đã nói qua, nhà hàng xóm chính là ba huynh đệ bọn họ.

"A Đào!" Chạy nhanh lại chỗ bọn họ, Từ Thu Nhi cười gọi lên.

A Đào đang ngồi ở đó dụ dỗ cháu trai không vui đang ngồi trong lòng, nghe được tiếng của Từ Thu Nhi, nàng nghiêng đầu nhìn sang, đầu tiên là nhìn thấy Từ Thu Nhi bên cạnh Ngưng Hương. Vui mừng quá đỗi, A Đào lập tức đỡ cháu trai đứng lên, "A Nam mau xem ai tới kia?"

A Nam vẫn còn đang tức giận đấy!

Tức giận phụ thân cũng tức giận luôn cô cô, cô cô bảo bé nhìn hướng đông, bé càng muốn quay đầu về hướng tây, thân thể nhỏ bé cũng nghiêng sang một bên.

Ngưng Hương chưa thấy mặt tiểu tử này quay lại, cho rằng A Nam ham chơi, cho nên tạm thời cũng không lên tiếng.

Ngược lại A Mộc nhiệt tình gọi tên A Nam.

Buổi sáng A Nam đã ngủ liên tục thẳng giấc cho nên vẫn chưa nhìn thấy A Mộc, đã một tháng không gặp, ngay cả Ngưng Hương bé còn phải quen thuộc lần nữa, đương nhiên cũng không nhớ rõ giọng nói của A Mộc, cái đầu nhỏ vẫn quay về phía tây, không thèm để ý đến bạn của cô cô.

A Đào điểm điểm cái đầu của thằng nhóc ương bướng này, tố cáo với Ngưng Hương: "Tỷ tỷ, A Nam tỉnh ngủ không thấy tỷ đâu liền tức giận, ngay cả cơm trưa cũng không thèm ăn, ai hấn cũng đều không để ý, đại ca muốn ôm hấn thì hấn lại hất ra, xem huynh ấy giống như là kẻ địch không bằng."

Ngưng Hương kinh ngạc nhìn A Nam, tính tình cáu kỉnh của tiểu tử kia lớn như vậy sao?

A Nam nghe cô cô gọi Từ tỷ tỷ, nháy mắt mấy cái, từ từ xoay đầu lại, nhìn thấy Hương cô cô thực sự đã đến, khuôn mặt nhăn nhó như mây đen của tiểu tử này đột nhiên thay đổi giống như trời quang mây tạnh, mắt sáng rực lên, miệng nhỏ cũng vội nhếch lên, vội vã hướng về bước chân của Ngưng Hương.

Ngưng Hương nom nớp lo sợ, vừa nhìn thấy tiểu tử há to miệng, sợ hấn lại gọi nương, liền vượt lên trước gọi thành tiếng, chạy tới bế A Nam lên, nhỏ giọng dặn dò: "Không được phép gọi nương, A Nam còn gọi nương thì cô cô sẽ không thích cháu nữa."

Hai từ hai ba tuổi thường được nghe câu "Làm cái đó thì sẽ không được thích" uy hiếp, A Nam ngược đầu lên, dùng ánh mắt đã khóc đến phát sưng nhìn Ngưng Hương, nhìn nàng không giống như đang giỡn với bé, tiểu tử đành ngoan ngoãn gật đầu, lại nghiêng qua ôm lấy cổ của Ngưng Hương, tui thân dựa trên vai nàng, "Ôm."

Tim Ngưng Hương mềm nhũn hóa thành nước, hôn lên khuôn mặt bé nói: "Được, cô cô thích A Nam nhất."

"Đại bá, bá mẫu." Lúc này Lục Thành cũng đã đi tới, ánh mắt nhanh chóng quét qua chỗ hai mẹ con Ngưng Hương đang ôm nhau, hần chào hỏi với vợ chồng Từ Thủ Lương trước, tỏ ra bất ngờ nói: "Buổi trưa khi trở về có nghe đại cô nương nói buổi chiều muốn trồng trọt, không ngờ nhà nàng cũng ở bên cạnh đây." Nói xong nhìn về phía xa xa, "Có còn xa lắm không ạ?"

Vợ chồng Từ Thủ Lương đối mặt nhìn nhau.

A Mộc cười chạy đến trong đất nhà mình, giậm chân nói: "Đây chính là nhà của chúng ta!"

Lục Thành khó tin nhìn về phía vợ chồng Từ Thủ Lương.

Lý thị cười ha ha nói: "Thật là khéo, thì ra là kẻ bên nhà các cháu, hôm nay nhà các cháu cũng trồng trọt à?"

Lục Thành rõ ràng vẫn còn chưa hoàn hồn, sững sờ một lát mới nói: "Ngày mai chúng cháu mới trồng, hôm nay nhị đệ và tam đệ đi giúp đỡ cho nhà khác, còn cháu mới vừa ở trong thành quay về cho nên tới trước để cày đất..." Nói xong lại nhìn cái cuốc trong tay hai cha con Từ Thủ Lương, chợt nói: "Như vậy đi, dù sao hôm nay cháu cũng không gấp, để cháu giúp mọi người cày đất trước vậy."

Ngưng Hương nghe vậy, ôm A Nam đi tới, cùng với Lý thị ngăn lại nói: "Không cần..."

"Không có việc gì, chỉ có hai mẫu đất mà thôi, ta cày một lát là xong ngay." Lục Thành vừa nói vừa sai bước về phía bên trong đất, đi được một đoạn lại quay đầu gọi Từ Hòe, "Huynh tới giúp ta đất lửa, hai người cày thì sẽ nhanh hơn chút ít."

"Này..." Từ Hòe nhìn mẫu thân thăm dò.

Lý thị buồn cười lắc đầu, "Đi đi, Lục Thành nhiệt tình như vậy, ta nhớ ra rồi, vợ Lưu Toàn thường khen ba huynh đệ nhà bên cạnh rất siêng năng, còn không phải là ba người Lục Thành bọn họ sao." Ba huynh đệ này, không cha không mẹ còn có thể nương tựa nhau sống tốt như vậy, thật sự là trời sinh mầm non tốt.

Từ Thủ Lương đối với Lục Thành có chút ít thành kiến, nhưng bởi vì Lưu Toàn tán dương, lại biết rõ Lục Thành vui vẻ vì được giúp người khác, lại nhìn qua nhi tử của Lục Thành vẫn còn đang ôm chặt cháu gái, chắc cũng không có ý gì đâu nên nói với Lý thị: "Vậy ta đi đào rãnh, mẹ con hai người đi theo bọn họ gieo giống đi, để bọn họ cày thì sẽ nhanh hơn."

Lý thị đáp ứng, dùng chậu gồm lớn đựng các loại giống bắp, kêu con gái đi trước, trước khi đi dặn dò Ngưng Hương chăm sóc ba đứa trẻ.

A Mộc không chịu ngoan ngoãn đợi, chạy đến bên cạnh Lục Thành cùng với Từ Hòe nhìn bọn họ cày đất.

Có người giúp đỡ dụ dỗ cháu trai, A Đào thấy bên cạnh bao tải hạt giống bắp của Từ gia có một cái chén lớn, nàng cầm lên xúc hết mầm giống muốn đi giúp đỡ mọi người. Đó là cái chén của Ngưng Hương, Ngưng Hương vội vàng ngăn lại nói: "A Đào đưa cho ta, muội tới đỡ A Nam đi..."

"Không!" A Nam ôm nàng càng chặt hơn, liếc mắt nhìn đáng vẻ thấp bé của cô cô, ghét bỏ xoay đầu.

"Hừ, ta cũng không muốn đỡ người đâu!" A Đào tức giận đến vỗ vào cái mông của cháu trai một cái, bùng chén chạy.

A Nam cọ cọ trên vai Ngưng Hương, mắt thấy chỉ còn lại hai người bọn họ, tiểu tử từ từ thả lỏng tay ra, chỉ xe lừa ý bảo Ngưng Hương đi tới đó.

Ngưng Hương bắt đầu đi tới, vén miếng vải thô mà A Nam đang chỉ, liền thấy ở phía dưới có một cái chén sứ trắng, bên trong đang đặt quả trứng gà lớn.

"Đút!" A Nam cúi đầu nói, há mồm chờ, nước miếng chảy xuống.

Buổi trưa giận dữ vẫn chưa ăn cơm, tiểu tử này đói bụng, tuy bé vẫn đang tức giận phụ thân nhưng không có nghĩa là không để ý tới phụ thân mang theo trứng gà lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Ăn xong một quả trứng gà, tâm trạng của A Nam cũng đã tốt hơn, vừa lúc Từ Hòe đất lửa tới gần đầu bờ ruộng, tiểu tử nhìn chăm chăm đám lông lừ nhà mình, ngược nhìn Ngưng Hương cười, "Lông!"

Thấy bé trai không gọi lừa mà gọi lông, A Mộc cười ha ha.

Từ Hòe cũng cười, cúi đầu trêu chọc đường đệ, "Đừng cười A Nam, lúc đệ một tuổi ngay cả lông cũng không biết gọi."

Mà gọi nương.

Nghĩ đến không lâu sau khi đường đệ một tuổi thì nhị thẩm mất, đường muội thì bán mình làm nô, nụ cười vui vẻ trên mặt Từ Hòe lập tức biến mất.

A Mộc sớm đã không còn nhớ rõ chuyện khi đó, đứng ở bên cạnh con lừa nhìn A Nam ngoắc tay, "A Nam đến đây đi, chúng ta cùng nhau chơi đùa."

A Nam muốn đi, vừa nghiêng đầu thì thấy phụ thân đang ở sau con lừa đẩy cày, miệng tiểu tử nhếch lên cao, lại dựa vào trong lòng Ngưng Hương.

Tuy nhi tử tức giận với hắn, nhưng Lục Thành không thể bỏ mặc nhi tử, nói với Ngưng Hương dạ: "Bên trong xe có quả trứng gà, phiền đại cô nương giúp ta dứt cho A Nam ăn."

Có cả gia đình Từ gia đang ở ruộng này, hắn đành phải gọi nàng là đại cô nương.

Ngưng Hương vừa muốn nói chuyện, đột nhiên A Nam cất giọng giòn tan: "Không!"

Rồi thở phì phì trừng mắt với Lục Thành, giống như muốn nói thà rằng bị đói cũng không thèm ăn trứng gà của phụ thân.

Ngưng Hương ngạc nhiên.

Lục Thành quan sát mặt nàng cảm thấy có gì đó không đúng, lại nhìn một chút xe lừa bên cạnh, rất nhanh liền phát hiện vỏ trứng gà.

Thấy nhi tử đã sắp thành tinh, Lục Thành dờ khóc dờ cười nhìn Ngưng Hương.

Thời tiết đã vào cuối tháng ba, sau giờ Ngọ mặt trời rất nóng, hắn đẩy cày đi một chút mà cái trán đã đổ đầy mồ hôi, đôi mắt hoa đào nhìn nàng cười cười, so với cảnh xuân còn đẹp mắt hơn. Ngưng Hương cũng cười, lúc cúi đầu ánh mắt xẹt qua trên người hắn, chỉ thấy hai cánh tay áo đều kéo đến tận khuỷu tay, lộ ra đôi tay rắn chắc.

Cánh tay màu lúa mạch của nam nhân, cơ bắp săn chắc kéo căng, giống như đang ẩn chứa sức mạnh vô cùng lớn.

Rất ít khi nhìn thấy thân thể của nam nhân bên ngoài, hai gò má Ngưng Hương có chút nóng, lại không dám nhìn nhiều.

Nàng ra đây để trồng trọt, nên trên thân mặc một chiếc váy xanh nhạt hơi cũ, bé A Nam ngồi xổm ở đằng kia, thanh tú động lòng người, như đóa hoa bím bím thường hay gặp trong thôn, rất đẹp rất tươi ngon mọng nước, nhưng vẻ đẹp đó lại gần như hòa quyện với hình ảnh đồng ruộng này

(<http://cayhoacanh.com/cach-trong-va-cham-soc-hoa-bim-bim/>)

Dù sao Lục Thành nhìn nàng thấy thế nào cũng đều thoải mái.

"A Nam, vậy là ai đã ăn trứng gà?" Không tiện trực tiếp đáp lời cùng nàng, Lục Thành chống đầu lên cái cày, mặt nhăn nhó hỏi nhi tử.

A Nam nhìn theo ánh mắt phụ thân lướt qua, thấy được vỏ trứng gà mình ăn còn dư lại vẫn còn nằm ở đó.

Chút tính toán nhỏ mọn đã bị phụ thân vạch trần, A Nam nhìn sang phụ thân lại thấy hắn đang cười, cười càng lúc càng vui, bé nghiêng đầu nhào vào trong lòng Ngưng Hương, y y nha nha nói chỉ có hắn mới hiểu được.

Hai cha con này cũng coi như là hòa hợp.

Lục Thành đưa mắt nhìn Ngưng Hương đang bị nhi tử chọc cười, tiếp tục đi làm việc.

Một nhà lớn nhỏ đều có chuyện để làm, Ngưng Hương cảm thấy áy náy, hôn nhẹ A Nam hỏi: "Cô cô gọi A Mộc ca ca..." Suy nghĩ một chút liền sửa miệng thành, "Cô cô gọi A Mộc thúc thúc đến chơi với A Nam được không? Cô cô phải đi trồng trọt, phải trồng hết giống thì mùa thu mới có bắp cho A Nam ăn nha."

A Nam không hiểu nhìn nàng.

Thấy tiểu tử nghe không hiểu, Ngưng Hương nhìn về phía trong đất, lớn tiếng kêu đệ đệ.

A Mộc giống như ghé con vui vẻ chạy tới, lúc chạy đến gần đầu bờ ruộng bởi vì đất ở dưới chân không bằng phẳng mà thiếu chút nữa đã ngã một cú rất đau.

"Chậm lại một chút." Ngưng Hương thấy vậy cũng run theo, nhìn đệ đệ nói: "Tỷ đi geogiống, A Mộc giúp tỷ đỡ A Nam chơi đi, hai đệ ngồi yên ở chỗ này, đệ chỉ cần nhìn A Nam đừng để cho bé ăn thứ gì bậy bạ là được."

A Mộc hết sức nghe lời tỷ tỷ, ngoan ngoãn gặt đầu, nhấc mông ngồi xuống trên đất, phúi phúi bên cạnh để A Nam ngồi.

Hứng thú của A Nam trôi qua rất nhanh, chỉ là cánh tay mập mạp vẫn còn nắm tay Ngung Hương, dù chỉ trong chốc lát cũng không muốn xa Hương cô.

Ngung Hương dụ dỗ mãi, chỉ vào trong đất bảo đảm mình sẽ không rời khỏi đó, lúc này A Nam mới miễn cưỡng thả người, ngồi ở bên cạnh A Mộc, dùng đôi mắt to chăm chú nhìn Ngung Hương, giống như chỉ cần nhắm lại một cái là Hương cô cô sẽ bay đi đâu mất. Ngung Hương đi hai bước thì quay đầu lại, nhìn thấy bé trai căng thẳng như thế vì mình, không dám chớp mắt dù chỉ một cái, bỗng nhiên nàng có cảm giác A Nam chính là người thân của nàng.

Đi đến bên cạnh A Đào, Ngung Hương lại lần nữa quay đầu, nhìn thấy hai cậu bé bắt đầu quay lại chơi chung với nhau, nàng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy chén lớn trong tay A Đào nói: "A Đào đi chơi với các bé đi, để đây tỳ tỳ gieo cho."

A Đào vốn cũng không thích làm việc, nhiệt tình với sự mới mẻ đã hết, nàng cười đem chén trả lại cho Ngung Hương, vui vẻ đi tới bên kia bờ ruộng.

Ngung Hương nhìn hai bên bờ ruộng vừa mới được cày, từ nửa đường bắt đầu trực tiếp vun giống. Cách mỗi một thước lại ném hai ba hạt mầm giống, vừa rắc vừa giẫm lên để ép vào sâu trong đất, lúc Ngung Hương bốn năm tuổi đã giúp đỡ mọi người làm việc, lúc mười mấy tuổi thì đã làm thành thạo, giống như là đang đi dạo. Bây giờ đã lâu không làm công việc này, vừa mới bắt đầu nàng ném hạt giống xuống cũng không được chuẩn xác lắm, đi cũng chậm, nhưng rất nhanh đã tìm lại được cảm giác khi xưa, một tay cầm chén đỡ ở bên hông, một tay liên tục bóp hạt giống, đôi mắt hạnh chăm chú nhìn bờ ruộng.

Lục Thành đẩy cày ở bên đầu đối diện đi tới, liền thấy nàng chẳng biết đã vào đây từ lúc nào, thành thạo ở đằng kia gieo giống. Hắn nhìn Lý thị cùng Từ Thu Nhi đứng cách đó không xa, thậm chí còn quét một vòng nhìn các cô nương hay tức phụ nhà khác đang ở xung quanh trong đất làm việc, chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy tư thế Ngung Hương rải hạt giống vẫn thanh tú nhất, đáng người cũng thon thả đẹp mắt nhất.

Từ chậm rãi tới gần rồi chậm rãi đi xa, Lục Thành làm bộ cúi đầu nhìn dưới đất nhưng ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn chưa hề rời khỏi nàng.

"Lục Thành, tối nay tới nhà chúng ta ăn cơm đi." Lý thị đang gieo giống mới lần nữa thì vừa vặn nhìn thấy hắn, thân thiết nói với Lục Thành, "Vừa khéo hôm qua trong thôn chúng ta có người làm thịt heo, thịt vẫn còn chưa bán xong, đến lúc đó ta đi mua một ít, buổi tối làm đồ nhắm cho các cháu."

Đây là quý cù của nhà nông, gieo trồng vào mùa xuân để thu hoạch vụ thu thì ai tới giúp đỡ làm việc cũng phải mời người ta tới nhà ăn cơm, chẳng qua bình thường đều là người nhà giúp đỡ nhau, dù sao nhà ở nông thôn cũng không nhiều lắm, kêu một hai hộ thân quen, gấp rút làm một hai ngày là xong, không cần phải gọi tới người ngoài giúp đỡ.

Có cơ hội quang minh chính đại ở cùng với nàng một lúc lâu, trong lòng Lục Thành hồi hộp, vừa lau mồ hôi trên trán vừa nói: "Không cần đâu, bá mẫu khách khí quá, cứ vậy một chút nữa là xong rồi."

"Vậy không được, không có cháu tới giúp, nhà chúng tôi chắc còn phải bận rộn đến tối mai mới xong." Lý thị kiên nhẫn nói, sợ Lục Thành lại cự tuyệt, bà bèn nghiêng đầu hỏi A Nam, "A Nam, buổi tối tới nhà Hương cô cô ăn cơm nhé, cháu có muốn đi không?"

A Nam mới từ cầm một viên đá tròn tròn từ trong tay của A Mộc, nghe thấy người khác kêu tên mình, bé quay cái đầu nhỏ qua nhìn Lý thị.

Lý thị chỉ về hướng nhà mình, cười hỏi: "A Nam có muốn tới nhà của Hương cô cô không?"

A Nam lập tức gật đầu, thân thể lắc lư nhìn Ngung Hương đang ở trong đất.

Lý thị nhìn về phía Lục Thành lần nữa, "Được rồi, A Nam đã đồng ý rồi, cứ quyết định như vậy đi."

Lục Thành biết thời thế liền đáp ứng, nhưng vẫn khuyên nhủ: "Bá mẫu chỉ cần làm hai món ăn gia đình là được, đừng tốn tiền mua thịt, làm như vậy cháu sẽ ngại lắm."

Lý thị cười cười, không tiếp tục nói những lời khách khí với hắn nữa, tiếp tục gieo giống, lúc chạm trán với Ngung Hương, bà cười nói lại chuyện vừa nãy.

Đây là điều nên làm, Ngung Hương cũng không suy nghĩ nhiều.

Sau một hơi trồng hết một mẫu đất, bây giờ đã quá buổi chiều, thất lưng Lý thị có chút đau nhức, liền kêu Lục Thành để hắn nghỉ ngơi một chút. Lục Thành ngó ngó Ngung Hương ở đằng kia đang ôm A Nam đi xuyt xuyt, toàn thân đều tràn trề sức lực, một chút cũng không mệt mỏi, chíchùng Từ Hòe đổi lại cho nhau, để Từ Hòe đẩy cày còn hắn kéo lừa.

Nhờ có mọi người đồng tâm hiệp lực, lúc mặt trời sắp lặn thì cuối cùng hai mẫu đất đều đã được cày xong, sáng mai Từ Thủ Lương và Từ Hòe lại đến kéo thêm lần trực lần nữa là hoàn hảo.

Lục Thành cột lừa vào xe, trước tiên muốn về nhà tắm rửa thay y phục.

Đàn ông làm việc là tốn sức nhiều nhất, lúc này nhìn thấy ai cũng có chút lệt lệt, Lý thị khuyên nhủ: "Thay y phục làm gì, đi, trực tiếp đến nhà bá mẫu rửa mặt, ngồi trên giường gạch chờ ăn cơm là được, cứ chạy đi chạy lại như vậy sẽ rất tốn sức."

Lục Thành âm thầm lén liếc nhìn Ngung Hương, vẫn muốn về nhà dọn dẹp sạch sẽ rồi mới đi, "Cháu cũng muốn về nhà thông báo cho các đệ một

tiếng..."

"Đại ca!"

Sau lưng đột nhiên có người lớn tiếng gọi hắn.

Lông mi Lục Thành rũ xuống, từ từ xoay người lại.

Lục Ngôn đã đến, vừa đi tới bên cạnh xe lửa vừa nghỉ ngơi quan sát mọi người của Từ gia, ánh mắt rơi xuống trên người cô nương xinh đẹp đang ôm cháu trai, mắt hắn sáng rực lên, lúc xoay người khẽ đá mắt trêu ghẹo với huynh trưởng cười nói: "Đây là..."

Ánh mắt Lục Thành cảnh cáo trừng hắn một cái, sau đó sắc mặt như thường quay về phía Từ gia giới thiệu với mọi người nhị đệ của mình.

"Thì ra là lão nhị sao, vóc dáng thật là cao." Thiếu niên tuấn tú như thế này luôn được các phụ nhân yêu thích, Lý thị nhìn thấy Lục Ngôn môi hồng răng trắng, cười rộ lên còn sáng lạn hơn cả Lục Thành, lập tức liền thu xếp nói: "Lão Nhị cũng đến nhà chúng tôi ăn cơm đi, càng nhiều người càng náo nhiệt."

Lục Thành không muốn, khẽ nhú mày.

Lục Ngôn đến đây chỉ là muốn nhìn xem thử đại tẩu tương lai có hình dạng gì, bây giờ đã nhìn đến thỏa mãn, cũng không dám ở lại làm hỏng chuyện tốt của huynh trưởng, vội từ chối: "Không được, nhà chúng cháu cũng đã nấu xong cơm rồi ạ, hơn nữa nếu cháu cũng đi thì khi tam đệ đến tìm lại không thấy người đâu thì làm thế nào bây giờ? Ngày khác có cơ hội lại đến nếm thử tay nghề của bá mẫu vậy."

Nói xong liền đi tới chỗ Ngưng Hương, bỏ qua ánh mắt muốn ăn thịt người của huynh trưởng ở phía sau lưng mà vờn tay về phía cháu trai, "A Nam cùng nhị thúc về nhà nào?"

"Không!" A Nam nhào vào tới trên vai Ngưng Hương, ai kêu cũng không chịu đi.

Ngưng Hương vỗ vỗ tiểu tử, bắt đắc dĩ nhìn Lục Ngôn cười cười.

Lục Ngôn liền phát hiện, càng đến gần nhìn, đại tẩu lại càng đẹp hơn.

"A Nam rất bá mợ, đành phải làm phiền Hương nhi muội muội chăm sóc hắn giùm chúng tôi rồi." Lục Ngôn hết sức quen thuộc kêu lên.

Ngưng Hương bị tiếng xưng hô này làm cho kinh ngạc.

Ngoại trừ những người quen biết trong thôn trước đây, cho tới nay chưa từng có người nam nhân nào khác gọi nàng là Hương Nhi, lại càng đừng nói đến là Hương Nhi muội muội.

Nhìn vào đôi mắt cũng đào hoa của Lục Ngôn, Ngưng Hương không kiềm chế được mà giật mình, lúng túng nói: "A Nam, A Nam rất ngoan."

Lục Ngôn còn muốn nói tiếp hai câu, từ lúc hắn kêu lên bốn chữ "Hương nhi muội muội" thì Lục Thành đã cười nắm lấy cánh tay hắn, thúc giục: "Nếu Tam đệ đã ở nhà chờ, đệ cũng mau chóng về đi."

Giọng nói cực kì bình tĩnh, chỉ có Lục Ngôn biết rõ, bàn tay đang siết chặt lấy tay hắn là dùng sức đến mức nào.

Hắn bị đau đành cố nén không nhe răng suốt xoa, nhanh chóng đi về phía trước hai bước, "Được rồi, đại ca nhớ về sớm một chút, đệ ở cửa chờ huynh."

Lục Thành khẽ từ một tiếng, mặt lạnh lùng buông lỏng tay ra.

Hương nhi muội muội, hắn muốn gọi mà còn không dám, tiểu tử thúi này biết rõ nàng là đại tẩu mà vẫn xưng hô bậy bạ như vậy sao?

Đêm nay trở về chuyện gì cũng không cần làm, trước tiên phải tặng cho Nhị đệ này hai cước mới được!

Đưa mắt nhìn nhị đệ không biết điều đã đi xa, Lục Thành nhẹ nhàng thở ra, lúc xoay qua lại đã khôi phục dáng vẻ cười hiền lành, "Vậy chúng ta cùng nhau lên xe thôi."

Từ Thủ Lương và Từ Hộc phụ trách hai đầu đem cái cuốc cày chuyển lên xe lửa, còn Lý thị dẫn một đôi bé gái ở bên cạnh chờ.

Lục Thành đi về phía Ngưng Hương, nhìn nhi tử nói: "A Nam đến đây phụ thân ôm nào, để Hương cô cô lên xe rồi lại ôm con."

Liên tiếp hai lần đã ăn thiệt thòi, cho dù lần đầu tiên thật sự đã quên, nhưng A Nam cũng hiểu được sắp có nguy hiểm, liền ôm cái cổ Ngưng Hương không chịu buông tay.

Lục Thành nhú mày.

Ngưng Hương vội vàng khuyên nhủ: "Không sao đâu, đợi lát nữa muội để A Nam lên xe trước là được."

Ánh mắt Lục Thành nhìn qua khuôn mặt nàng, mím môi nói nhỏ không muốn để người khác nghe thấy: "Nhị đệ của ta không biết lớn nhỏ, muội chớ để ở

trong lòng."

Giọng nói của hắn khàn khàn, gần như là thì thầm, giống như chuyện bọn họ đang nói là bí mật không thể để cho người khác biết.

Ngưng Hương sững sờ một lát mới hiểu được Lục Thành xin lỗi chuyện gì, nàng thoải mái cười nói: "Không sao đâu, muối vốn là nhỏ hơn so với Lục nhị ca, với lại đã lâu không có ai gọi như vậy, mới nghe có chút không quen."

Nàng vậy mà lại gọi nhị đệ là "Lục Nhị ca"!

Cách gọi này so với "Hương nhị muội muội" trong miệng nhị đệ càng làm cho Lục Thành khó có thể tiếp nhận!

Hắn trực tiếp nhìn thẳng Ngưng Hương, "Hắn, muội..."

Ngưng Hương không hiểu nhìn hắn, A Nam cũng cảm thấy kỳ quái ngược đầu lên nhìn phụ thân.

Lục Thành vẫn không thể nói nên lời, chỉ âm thầm nắm chặt quyền, chuẩn bị đi đánh xe .

Trong lòng đã có quyết định, buổi tối về nhà phải cho nhị đệ thêm một cước mới được!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Edit: Hà

Sau khi trở về Từ gia, Lý thị dặn dò hai tỷ muội Ngưng Hương xuống bếp nấu cơm trước, còn bà thì đi mua thịt.

Hiện tại A Nam đang chơi với A Mộc rất thích thú, bởi vì Ngưng Hương đang ở trước mắt của bé cho nên tiểu tử không cần để Ngưng Hương phải ôm mình, ngoan ngoãn cùng cô cô và A Mộc chơi đùa ở trước sân. Ngưng Hương nghe nói Đại bá mẫu muốn đi mua thịt thì cả A Nam xuống rồi lập tức chạy vào Tây phòng, lấy ra một xâu tiền từ trong bọc quần áo, chạy nhanh tới cửa căn Lý thị lại.

"Đại bá mẫu, cháu muốn góp tiền chuộc thân, năm nay chắc sẽ không thể gửi tiền cho bác, nhưng hôm nay mọi người đã giúp chúng cháu trồng trọt, nên tiền mua thịt nhất định phải để cháu trả." Ngưng Hương khẳng khái muốn Lý thị nhận lấy. Nàng biết rõ ngày mùa sắp tới, nên trước lúc về nhà đã cố ý xâu hai chuỗi đồng tiền, mỗi chuỗi một trăm văn, để phòng bị khi Lý thị không đủ tiền dùng.

"Nói vậy nếu mùa thu nhà các cháu thu hoạch bắp sẽ không cho chúng ta ăn hả?" Lý thị trừng mắt nhìn cháu gái, đẩy tay nàng lại rồi nói: "Bớt xuất tiền mua những thứ không cần thiết đi, cất tiền vào, một cân thịt chỉ có hai mươi văn tiền, Đại bá mẫu vẫn có thể xuất ra được, coi như là ta mua hạt dẻ cho các cháu ăn."

Ngưng Hương không muốn, nhưng lại không có cách nào chống đỡ được sức lực cực khỏe của người làm nông như Lý thị, đi chưa được vài bước bà đã đẩy Ngưng Hương ra, nhanh chân đi về phía nhà hôm qua mới vừa làm thịt heo.

Ngưng Hương đứng ở cửa nhìn bóng lưng vội vã của Đại bá mẫu, quyết định trước khi đi sẽ gửi tiền cho đệ đệ, để bé đưa lại cho Lý thị.

Còn phải nấu cơm cho mọi người nên Ngưng Hương không chậm trễ nữa, xoay người đi vào trong, nhưng vừa quay đầu lại chứng kiến tình cảnh trong sân, đột nhiên nàng trở nên ngây ngốc.

Nàng nhìn thấy Lục Thành đứng ở trong sân.

Dưới mái hiên ở phía đông có đặt một băng ghế gỗ, Từ Hòe bung chậu nước rửa mặt đi tới, nhường cho Lục Thành rửa mặt trước tiên.

Lục Thành cười nói gì đó, sau đó kéo ống tay áo hai bên lên cao nhất có thể, rồi cúi đầu vốc nước rửa mặt.

Hắn đứng rất gần với nàng, lúc cánh tay trái đầy cơ bắp căng cứng nâng lên, bọt nước chạm vào như đang đụng phải tảng đá cứng rắn, vài giọt nước bắn ra xa một chút, còn lại thì dọc theo cánh tay hắn chảy xuống dưới. Hắn có màu da nâu bóng rất đặc biệt, rất giống như màu nắng sớm của lúa mạch được phơi dưới ánh nắng chói chang, nhưng hắn lại khác với vẻ trắng kiện nhưng thô kệch của người làm ruộng mấy chục năm như Từ Thủ Lương, mỗi cái gợn tay nhắc chân đều có thêm ba phần nhả nhặn, không nhanh không chậm, không tùy ý dùng hai tay chà xát khuôn mặt. Lúc hắn rửa tới cái cổ thì nghe thấy A Nam đang ở phía trước gọi phụ thân, Lục Thành ngẩng đầu nhìn qua, nở nụ cười sáng lạn với bé như ánh tà dương buổi chiều, bọt nước tụ lại ở dưới cằm từ từ nhỏ giọt, ánh lên màu sắc rực rỡ.

"Đại tỷ, đãi bao nhiêu gạo đây?"

Phía trong phòng bếp, đột nhiên vang lên tiếng nói của Từ Thu Nhi đang đứng giữa phòng, trong tay còn đang cầm một cái chậu lớn hời Ngưng Hương. Lục Thành nghe vậy liền nghiêng đầu nhìn về phía cửa lớn.

Thấy hắn đang nhìn mình, không hiểu sao Ngưng Hương đột nhiên cảm thấy căng thẳng, mắt nhìn chằm chằm phòng bếp, cố gắng không nhìn vào hắn, cất giọng trả lời: "Bốn chén đi!"

Sức ăn cơm của nam nhân rất lớn, lại còn làm việc cả nửa ngày như vậy nhất định là đã đói bụng, nếu như còn dư lại thì sáng mai vẫn có thể làm cháo để ăn.

Từ Thu Nhi dạ một tiếng, lại lần nữa đi tới chỗ bao gạo đã xẹp lép, có chút lo lắng sợ không đủ gạo, nằng dè đặt mức, sau khi mức được hai chén mới phát hiện may mắn bên trong còn có thể gom đủ bốn chén, lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngưng Hương cũng đi vào theo, nghĩ tới A Nam mới một tuổi đang ở bên ngoài, nằng nhìn về phía ba cái bao to đang ở trước mặt. Cái bao to nhất y như cái trống là đựng bắp, đó là thức ăn chính của người trong thôn, gạo lúc thì hiếm có hơn so với nó, chỉ khi trong nhà có hi sự thì mới lấy ra ăn, nhưng hiếm có nhất vẫn chính là gạo trắng, chỉ sợ ngay cả gia đình trưởng làng một tháng cũng chỉ ăn được khoảng hai ba lần.

Từ gia có gạo trắng là do lúc tết Ngưng Hương và Tổ Nguyệt ngoại trừ được tiền thưởng thì mỗi người còn được phát thêm hai cân gạo trắng, Tổ Nguyệt đều ăn cơm ở trong vương phủ cho nên không cần dùng tới, liền đem phần gạo của mình đưa cho Ngưng Hương.

Vào cuối tháng giêng nằng mới mang bốn cân gạo trắng về nhà, bây giờ đã ba tháng trôi qua, cái bao to đó dường như vẫn chưa dùng tới, có thể thấy được Lý thị tiết kiệm tới cỡ nào.

Thậm chí Ngưng Hương vẫn nghĩ không ra phải gặp trường hợp nào thì Đại bá mẫu mới không tiếc mà lấy gạo trắng ra ăn.

"Lấy thêm hai chén gạo trắng nữa đi." Ngưng Hương tươi cười cầm chén đựng gạo trong tay đường muối, mở túi gạo trắng to ra muốn mức thêm.

Từ Thu Nhi khản trương khuyên nằng, "Đại tỷ, nương nói chờ ngày tỷ chuộc thân mới được ăn nữa!"

Nằng nghe mẫu thân giúp Đường tỷ tính toán sổ sách, nói là có thể sang năm Đường tỷ đã có thể chuộc thân ra khỏi phủ.

Trong mắt Ngưng Hương đột nhiên cay xè, sau khi ổn định lại mới dịu dàng nói: "Chờ ngày mà tỷ có thể ra được khỏi phủ, lúc đó tỷ sẽ mua thêm gạo trở về, những thứ này nếu bây giờ không ăn, lỡ như sang năm bị mốc thì phải làm sao bây giờ?" Vừa nói vừa mức tràn đầy hai chén gạo trắng.

Từ Thu Nhi nhìn gạo lúc và gạo trắng đang trộn lẫn ở trong chậu, lại nhìn khuôn mặt tươi cười ôn nhu của Đường tỷ, nằng cũng cười, nếu mẫu thân biết được nhất định sẽ mắng các nằng là ném náo ra ngoài, đành đi mức nước vo gạo.

Ngưng Hương xoát xoát tay nôi, ngồi xổm trước bếp nhóm lửa.

"Nương!"

Mới vừa chế được một cây củi, bên cạnh đột nhiên có tiếng trẻ con trong vắt lại có chút lén lút lút gọi nằng.

Ngưng Hương vừa xoay đầu liền thấy A Nam đã đến đây từ lúc nào, một tay vịn tường, một tay vói về phía nằng, đôi mắt phượng đen lúng liếng chăm chú nhìn nằng.

"A Nam làm sao vậy?" Ngưng Hương kinh ngạc nhìn xem tiểu tử muốn làm cái gì, tạm thời quên mất phải chỉnh sửa cách xưng hô của bé.

A Nam kéo tay của nằng, sờ sờ chú chim nhỏ bên trong chiếc quần yếm, nghiêm túc nói: "Thối!"

Ngưng Hương nào biết tiểu tử này bất ngờ làm động tác như vậy, mắt theo bản năng nhìn theo tay bé, đợi tới khi nằng hỏi hận thì đã không kịp nữa rồi. Mặc dù A Nam chỉ là đứa trẻ một tuổi, Ngưng Hương sẽ không để bụng mà dẫn bé đi xuyết xuyết, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy tay bé cầm ngay chỗ đó, tiểu cô nương mười bốn tuổi vẫn phải đỏ mặt.

Bên dưới mái hiên phía đông, trong một góc khuất mà Ngưng Hương nhìn không tới, Lục Thành nhìn chằm chằm cánh tay mập mạp của nhi tử, ánh mắt trợn ngược.

Hắn đương nhiên biết rõ nhi tử đang hướng về ai mà làm động tác như vậy!

Nhanh chóng liếc mắt nhìn về hướng A Nam cùng muối muối mình không biết đang thì thầm to nhỏ gì bên kia cho nên không phát hiện ra A Nam tự mình vịn tường tròn tới bên cạnh nằng ấy, Lục Thành giả bộ trấn định đem khăn lau mặt nhỏ treo trên dây phơi quần áo đi qua, cúi đầu hỏi nhi tử, "Hương có cô đang nấu cơm A Nam ăn, A Nam không được phép làm phiền."

"Thối!" A Nam nhìn phụ thân, giống như sợ phụ thân nghe không rõ nên bé vừa nói xong thì vịn tường ngồi xổm xuống.

Bé còn chưa kịp ngồi xuống đã bị bàn tay to khỏe của Lục Thành bắt lấy, bé nhanh chạy về hướng nhà xí bên cạnh chuồng heo.

Ngưng Hương trợn mắt há mồm, mãi lâu sau mới hoàn hồn.

Dù sao A Nam cũng chỉ là đứa trẻ, quay đầu ngẫm lại, Ngung Hương nhìn không được bật cười thành tiếng.

Lúc Lý thị mua thịt trở về thì hai cha con Lục Thành cũng từ nhà xí đi ra.

Ngung Hương trước tiên nói chuyện với Lý thị, một bên nàng đang bận việc một bên nhắc tới chuyện buổi tối nên làm món gì, rồi phân phó Từ Thu Nhi giúp đỡ chuẩn bị đồ vật cho từng người, nghe thấy ngoài cửa có tiếng nước chảy, Ngung Hương hiểu kỳ nhìn sang, thì thấy Lục Thành đang ôm A Nam ngồi ở trên khúc gỗ, vắt khô khăn nhỏ lau mặt cho A Nam. A Nam không thích, nhích tới nhích lui muốn trốn, Lục Thành cười cười giữ chặt, vẻ mặt hân hân dịu dàng mềm mại như nước giúp bé lau mặt.

Lau mặt xong thì lại lau tay cho A Nam, lúc này A Nam cũng không nghịch ngợm nữa, vô cùng nhu thuận nhìn phụ thân.

Hình ảnh hai cha con họ ngồi dưới nắng chiều cực kỳ ấm áp.

Sau cùng Ngung Hương nhìn thoáng qua khuôn mặt tuần lẫm của Lục Thành rồi xoay đầu thêm cúi vào trong bếp.

Có lẽ tính tình của Lục Thành trời sinh cởi mở, nhưng thực ra trong lòng vẫn để ý tới vong thê phải không? Cho nên mới thương yêu A Nam như vậy.

Không giống như phụ thân của Bùi Cảnh Hàn, Trần Viễn hầu Bùi Chính, bởi vì sủng ái Liễu di nương, cho nên đối với hai người con trai trưởng là Bùi Cảnh Hàn và Bùi Cảnh Nhuận đều không quan tâm. Coi trọng chỉ là coi trọng, dù sao đi nữa cũng đều là con trai ruột, nhưng lại thiếu đi tình cảm phụ tử, lúc Bùi Cảnh Hàn nhắc tới mẫu thân trong mắt sẽ hiện lên sự dịu dàng nói không nên lời, còn khi nhắc tới phụ thân thì hoàn toàn tĩnh lặng.

Trong lòng vang nổi buồn bất chợt, cũng may trong nhà náo nhiệt, lại nghe thấy trong nồi thịt vang lên tiếng sôi, Ngung Hương rất nhanh liền nghĩ sang chuyện khác.

Lý thị chuẩn bị năm món ăn, một đĩa thịt sườn kho tàu, một đĩa là đậu phộng rang, một đĩa thịt hầm đậu phụ, một đĩa trứng chiên và cuối cùng là một đĩa thịt xào cải thìa. Đầu tháng mới vừa gieo cải thìa mà bây giờ đã có đầu ra, tuy xanh mơn mơn nhưng lại quá nhỏ, cho nên Lý thị liền đem cải thìa năm ngoài đã được phơi khô rửa sạch mang đi xào, đây cũng là “món rau” duy nhất trong năm món ăn...

Trứng gà chiên cuối cùng để ăn với cơm là tuyệt vời, Ngung Hương sợ A Nam ăn cơm khó tiêu cho nên đặc biệt đem nửa bát cơm nấu nhừ thành cháo, cơm làm thành cháo hơi nhiều, nhưng người ăn cũng nhiều cho nên không cần lo lắng còn thừa.

Thức ăn đều đã chuẩn bị xong, dựa theo thông lệ mời khách của người nông dân, Lý thị để ba cha con Từ Thu Lương bồi Lục Thành ăn trước.

"Bá mẫu, nếu bác còn khách khí như vậy thì cháu sẽ ôm A Nam về ngay." Lục Thành đẩy Từ Hòe ra, không chịu ngồi vào bàn trước, nhìn mẹ con Lý thị vài lần rồi nói, "Trời cũng đã tối rồi, bá mẫu và mọi người cùng nhau ăn đi, ăn xong đi ngủ sớm một chút, cả ngày nay đều mệt mỏi cả rồi."

Lý thị còn muốn khuyên bọn họ dùng cơm trước, Lục Thành thấy vậy liền trực tiếp đi về phía Ngung Hương.

A Nam biết rõ phụ thân tới bắt mình, liền ôm bấp đùi Ngung Hương rồi trốn sau lưng nàng, cái miệng nhỏ nhắn cứ không không.

Ngung Hương bảo hộ A Nam sau lưng, tận lực khuyên như: "Lục đại ca cứ ăn trước đi, chúng tôi vẫn chưa đói..."

Lục Thành không nhìn nàng, cũng không tức giận, nhưng nét mặt vẫn kiên trì muốn kéo A Nam về, nhìn sao cũng là cảm thấy mất hứng.

Lý thị không còn cách nào khác, đành kéo Lục Thành qua nói: "Được rồi được rồi, cùng nhau ăn, nhìn xem cháu đã dọa A Nam sợ đến mức nào rồi kia!"

Lục Thành nhìn con trai đã được Ngung Hương ôm vào trong lòng, chợt nở nụ cười, nói với Lý thị: "Còn không phải là do bá mẫu quá khách khí sao?"

Lại còn đổ lỗi cho bà nữa chứ, Lý thị liếc hần một cái, mắt thấy Lục Thành đã ngồi vào bàn ăn, bà cũng dẫn Ngung Hương và Từ Thu Nhi đi tới.

Xung quanh bốn chỗ bên bàn đều chật ế, bình thường bốn người Từ gia cùng tỷ đệ Ngung Hương ngồi chung cũng coi như rộng rãi, hiện tại có thêm Lục Thành to lớn thì lập tức chỗ ngồi có chút chật chội. Ngung Hương muốn dứt A Nam ăn cơm, Lý thị muốn thử tiếp cận A Nam nhưng đành thất bại, bà đành xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn ghét bỏ bà của A Nam, sau đó lại xê dịch tới chỗ Từ Thu Nhi, hơi chút chen lấn ngồi vào, đỡ cho Ngung Hương gặp khó khăn khi dứt bé ăn, vừa ngồi đối diện với Ngung Hương vừa nói với cháu trai: "A Mộc ăn cơm đáng hoàng nhé, đừng đụng đến tỷ tỷ của cháu."

A Mộc sáng khoái gạt đầu, vui sướng khi được thưởng thức đồ ăn ngon trên bàn mà mọi khi chỉ có lễ tết mới được dùng.

Lý thị cười ha ha gấp cho cháu trai một miếng sườn, sau lại dặn dò mọi người: "Ăn đi, mọi người cùng đừng khách sáo với nhau làm gì!"

Lục Thành cười cười, bụng chén ăn cơm lên, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Ngung Hương.

Nhi từ đang ở trong lòng Ngung Hương, hần càng có lý do quang minh chính đại để nhìn nàng.

Ngung Hương dùng chiếc thìa nhỏ duy nhất trong nhà múc một phần đậu hũ non, thổi nguội rồi dứt cho A Nam.

A Nam sớm đã đói bụng, đôi mắt to mong đợi nhìn chằm chằm miếng đậu hũ trên cái muỗng, miệng nhỏ mân mê.

Ngưng Hương sợ đậu hũ nóng làm phỏng lưỡi bé, cho nên sau khi thổi hai cái lại dùng đầu lưỡi chạm nhẹ một cái, xác định không nóng mới dứt A Nam ăn.

A Nam vui vẻ há to mồm, ăn vô cùng hăng say.

Lục Thành miệng khô lưỡi đắng cúi đầu, nhét một miếng com lớn vào miệng.

Trước mắt là thức ăn đầy bàn, nhưng trong đầu hẳn tất cả đều là hình ảnh nàng há mồm dùng lưỡi thăm dò.

Đôi môi đỏ mọng đầy đặn khẽ mở, đầu lưỡi đình hương xinh đẹp nhanh chóng thò ra, thử thăm dò đụng một cái vào miếng đậu hũ trắng nõn, đậu hũ run run, Lục Thành không rõ là đậu hũ hay là lưỡi của nàng mềm mại trơn trượt hơn, chỉ cảm thấy nhịp tim tăng nhanh, máu nóng tuôn trào, hận không thể nhào tới chặn nàng lại mạnh mẽ hơn lên đó.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Edit: Hà

Sau khi com nước xong thì trời cũng đã tối, mờ mờ ảo ảo, nếu đổi lại bây giờ là mùa đông, chỉ sợ lúc này trời đã tối đen thành một mảnh.

A Đào buồn ngủ nhìn về phía huynh trưởng đang ngồi tán gẫu với Từ Thu Lương và Từ Hòe ở trong sân, "Đại ca, chúng ta vẫn chưa về nhà sao?"

Hiện nàng nàng rất muốn làm ổ trong chăn mà ngủ, tuy người nhà của Từ tỷ tỷ đều rất tốt, nhưng dù sao cũng không phải là nhà mình, không được tự tại tại giống ở nhà.

Tiểu cô nương dụi mắt đứng ở cửa phòng bếp, có chút đáng thương.

Lục Thành chỉ mới làm việc nửa ngày, lại bởi vì có Ngưng Hương cho nên hẳn mới cảm thấy không chút mệt mỏi, nhưng hẳn cũng hiểu cha con Từ gia nhất định là mệt rồi, nếu như có thể, hẳn cũng muốn lập tức trở về, để mọi người trong nhà Từ gia có thể nghỉ ngơi thật tốt.

"Đi xem A Nam đã ngủ hay chưa." Lục Thành dặn dò muội muội, tiểu cô nương nghe vậy liền đi, hẳn cũng từ trên băng ghế đứng lên, khuyên giải với cha con Từ gia: "Bá phụ và mọi người cũng nên đi ngủ đi, không cần bồi cháu nữa đâu, chúng cháu cũng nên về thôi."

Vừa dứt lời, trong phòng Tây truyền đến tiếng thét chói tai ưong buồng của A Nam.

Lục Thành cực kỳ lúng túng, xấu hổ nói: "Cháu đi xem một chút, đều tại chúng cháu đã làm hư A Nam."

Vừa dứt lời thì đi vào phòng bếp, bước nhanh về phía tây phòng, liền gặp ngay Lý thị, Từ Thu Nhi và A Mộc ngồi ở đầu giường phía tây, nét mặt cũng không thấy có gì khác thường, ở phía đông bên kia thì Ngưng Hương ngồi xồm, khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nam căng thẳng tròn sau lưng Ngưng Hương, đôi mắt to màu đen giống như quả nho đang tức giận trừng mắt nhìn cô cô đang đứng.

A Đào mới bảy tuổi, cũng là đứa trẻ cần người dỗ dành, thấy cháu trai lại đuổi nàng như vậy trước mặt nhiều người, tiểu cô nương cảm thấy ngượng ngùng, đỏ mặt đi về phía huynh trưởng lạng lẽ lau nước mắt, nhỏ giọng nói: "Đại ca, muội gọi A Nam về nhà nhưng nó không đi, lại còn hung dữ với muội..."

Lục Thành sờ đầu muội muội, nhìn A Nam đang ở sau lưng Ngưng Hương.

Đệ đệ cùng muội muội đến nay đều là do một tay hắn nuôi dưỡng, đối với chuyện dạy bảo trẻ con này Lục Thành tự biện pháp, nhưng đối với A Nam lại không như vậy, A Nam là do ân nhân trước khi chết đã nắm tay hắn dặn dò phải chăm sóc đứa trẻ này, là đứa trẻ không cha không mẹ, ngay cả ông ngoại cũng thêm nhận bé để bé phải trở thành cô nhi, phần lớn thời gian Lục Thành đều nguyện ý nuông chiều bé. Hơn nữa trước khi gặp được Ngưng Hương, tuy còn nhỏ nhưng A Nam quả thật rất hiểu chuyện, chưa bao giờ khiến hắn tức giận.

Bây giờ mọi người Từ gia cần phải ngủ, A Nam cứ dính lấy Ngưng Hương làm gì?

Chưa nói tới hắn với Ngưng Hương vẫn chưa có quan hệ gì, cho dù là thích nhau đi nữa cũng không thể đem A Nam để cho một hoàng hoa khuê nữ như nàng chăm sóc được, ngủ ban ngày và ban đêm hoàn toàn khác nhau.

Vừa tức nhĩ từ không hiểu chuyện, vừa cảm thấy thẹn với mọi người Từ gia, kể cả Ngưng Hương, sắc mặt Lục Thành không được tốt, ghen xuông sự

bực bội đi về phía A Nam đưa tay ra: "A Nam nghe lời, về nhà cùng với phụ thân, đi tìm nhị thúc và tam thúc của con nào."

A Nam nhìn chằm chằm phụ thân, nhận ra phụ thân không vui, tuy vẫn ngoan cố lắc đầu nhưng lại không dám hét lên với phụ thân như cô cô được, tiểu tử từ từ ngồi xuống bên cạnh Ngưng Hương, đầu kê sát vào eo Ngưng Hương. Lục Thành đang đứng nên không nhìn thấy, nhưng mọi người và Lý thị có thể trông thấy rõ ràng tiểu tử này đang chớp mắt lo lắng.

Ngưng Hương cũng nhìn thấy, vỗ vỗ vai nhỏ của A Nam, Ngưng Hương ngẩng đầu lên, nhỏ giọng thương lượng với Lục Thành: "Lục đại ca, hay là huynh lại chờ một lát, chờ... rồi về được không?" Sợ A Nam nghe thấy lại lo lắng cho nên nàng nói giảm bớt câu "chờ A Nam ngủ lại ôm về", sau đó lại nhìn A Đào cười cười, "A Đào lên giường trước đi, để Thu Nhi tỷ tỷ dạy muội thắt bím tóc."

Từ Thu Nhi cũng phối hợp ngoắc tay với A Đào.

"A Đào đi đi." Lục Thành cúi đầu khích lệ muội muội, lại nhìn vạt áo nhỏ của nhi tử lộ ra ở sau lưng Ngưng Hương, nhìn Ngưng Hương gật đầu.

Lục Thành lại đi ra ngoài, Lý thị nhìn thấy A Nam vẫn còn rất tỉnh, gọi Từ Thu Nhi mang A Đào đi sang đông phòng chơi, sau đó bà giúp A Mộc trải chăn mềm, để cháu trai ngủ trước. Trong phòng yên tĩnh trở lại, A Nam mới dễ dàng đi ngủ, nếu không trong phòng càng nhiều người thì tiểu tử kia lại càng không muốn ngủ.

Quay về phía Ngưng Hương làm động tác ngủ, Lý thị cũng rời phòng.

Ngưng Hương thở dài, đem A Nam đang bấu môi ôm nằm trên đùi, nhẹ nhàng đung đưa, cúi đầu hôn bé một cái, "A Nam ngủ nhé, để cô cô dỗ con ngủ."

A Nam tui thân lúi vào trong nàng ngực, cái trán đụng phải bộ ngực mềm mại của Ngưng Hương, tiểu tử tò mò sờ sờ.

Ngưng Hương lập tức đưa mắt nhìn về phía đệ đệ đang nằm trong ổ chăn bên cạnh.

A Mộc nằm nghiêng về hướng bên nàng, mí mắt trên dưới đã bắt đầu đánh nhau, cũng không kịp nhìn thấy tỷ tỷ bị A Nam chiếm tiện nghi.

Không có người nhìn thấy, Ngưng Hương bình tĩnh bắt lấy cánh tay nhỏ bé xấu xa của A Nam, ánh mắt dịu dàng nhìn nhìn bé, không nói lời nào chỉ vỗ vỗ ru bé ngủ. Thế nhưng trong đầu A Nam lại rất tò mò, càng tò mò càng không muốn ngủ, không khách khí mà ấn ấn vào ngực của cô cô, Ngưng Hương thấy nàng càng cố gắng cản thì A Nam lại càng có tinh thần hơn, không còn biện pháp nào khác nàng đành đỏ mặt để bé sờ.

Bàn tay nhỏ nhỏ của bé nhích tới nhích lui, giống như là có được món đồ chơi tốt, Ngưng Hương chỉ cảm thấy nhột nhột, trong lòng tĩnh lặng.

Thấy nàng không ngăn cản, sự hứng thú của A Nam dần dần mất đi, ngáp một cái, nhích lại gần trong lòng Ngưng Hương, cuối cùng cũng muốn ngủ.

Ngưng Hương kim lòng không được nở nụ cười, ôm thật chặt tiểu tử.

Lục Thành vào nhà lần nữa muốn nhìn một chút xem A Nam đã ngủ hay chưa, vừa lúc nhìn thấy bộ dáng Ngưng Hương đang tươi cười dịu dàng với A Nam

Hắn rất muốn nhìn nàng nhiều thêm, lại biết chuyện này là không thể nào, đành lặng lẽ kéo rèm cửa xuống, đi ra cửa đất xe lừa, để A Đào ngồi trên xe chờ trước, rồi đến tây phòng đón nhi tử. Cả nhà Từ Thủ Lương cũng biết A Nam đang ngủ nên chưa có ở trên xe, đành đứng ở bên cạnh xe lừa chờ tiễn khách.

Ngưng Hương đã nghe được động tĩnh bọn họ thu dọn đồ đạc, cho nên lần này Lục Thành vừa tiến vào thì nàng đã biết.

Trong phòng yên tĩnh, dưới ngọn đèn mờ ảo hai đứa bé đều ngủ thiếp đi, đối diện với ánh mắt của Lục Thành, Ngưng Hương có chút khẩn trương.

"Vắt vò cho muội rồi, để bé cho ta." Lục Thành đứng trước mép giường, trong lúc nói chuyện lặng lẽ quét mắt nhìn đôi chân nhỏ đang mang tất của nàng.

A Nam ngủ vẫn chưa sâu, đây cũng là nguyên nhân Ngưng Hương vẫn chưa thể đưa bé ra ngoài. Lúc này lại thấy Lục Thành sốt ruột đi vào, nàng không có biện pháp đành cẩn thận di chuyển đến trước mép giường, mới vừa định đưa A Nam sang, đột nhiên có cảm giác vạt áo bị kéo xuống, Ngưng Hương cúi đầu, kinh ngạc phát hiện tay trái A Nam chẳng biết từ lúc nào lại bắt được vạt áo của nàng.

Lục Thành cũng chú ý tới bàn tay nhỏ xấu xa của nhi tử, thừa dịp Ngưng Hương ngẩng đầu đã kịp thời di dời ánh mắt.

Ngưng Hương thấy hắn cười nhìn đệ đệ đang ngủ, liền thở phào nhẹ nhõm, lần nữa cầm lấy cánh tay béo ú nóng hổi của A Nam ra, vừa hơi dùng sức vừa căng thẳng quan sát A Nam, thấy tiểu tử nhếch miệng, lông mày cũng nhíu lại, nàng đột nhiên cảm thấy không ổn.

"Lục đại ca, A Nam còn nhỏ, có chuyện gì huynh cứ nhẹ nhàng khuyên bảo bé, bé sẽ nghe lời thôi."

Đừng động một chút là về mặt lại khó chịu với bé.

Ngưng Hương rũ mắt, yên lặng nhìn vạt áo của nam nhân bổ sung một câu.

Là do ánh nến mờ ảo hay bởi vì ngực chạm vào chạm vào nhảy lên tâm nhiều vài phần ái muội, Lục Thành đứng ở trên cao nhìn nàng đang ngồi xổm

trước mép giường, nhìn khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn của nàng, hô hấp nặng nề, lá gan cũng lớn lên.

"Hương nhi quan tâm tới A Nam như vậy, không trách được bé lại thích muội như vậy."

Vẫn chưa ầm lấy nhi tử, hần nhìn chằm chằm lông mi nàng, lấy hết dũng khí gọi nữ danh của nàng.

Lông mi Ngưng Hương run lên.

Hần lớn hơn nàng tám tuổi, còn lớn hơn đường huynh Từ Hòe vài tuổi, lấy mức độ quen thuộc của bọn họ, gọi nữ danh của nàng là chuyện hết sức bình thường. Trong sách có nói nữ danh của cô gái trong khuê phòng người ngoài không thể tùy tiện gọi, kỳ thật đó là nói những nữ tử của những gia đình lớn, trong thôn cha mẹ kêu nữ nhi ăn cơm hay dọn đồ nữ nhi làm việc, đều gọi nữ danh của các nàng, mọi nhà đều như vậy, khi những người trong thôn nhìn thấy khuê nữ nhà khác, không kêu nữ danh chẳng lẽ lại kêu đại cô nương, nhị cô nương?

Như vậy ngược lại lại càng quái dị.

Nhưng Lục Thành ngay từ đầu đã kêu nàng là cô nương, bây giờ đột nhiên lại đổi giọng, toàn thân Ngưng Hương cảm thấy không được tự nhiên, so với lúc Lục Ngôn kêu muội muội nàng còn ngại ngùng hơn.

Coi như là không nghe thấy, Ngưng Hương cười cười, nâng tay lên, lần nữa đem A Nam đưa tới cho hắn.

Nhưng Lục Thành nhìn hàng lông mi đang run run của nàng thì đoán trong lòng nàng cũng không bình tĩnh được như ngoài mặt.

Nàng đã chú ý tới cách xưng hô đã thay đổi, tựa hồ cũng không quen, nhưng vì sao lại phải giả vờ hai cách xưng hô này đối với nàng đều như nhau?

Lục Thành đã có tính toán, nếu đã quyết định trước tháng sáu sẽ giành được tình cảm của nàng, lại chỉ còn hai lần cuối tháng gặp mặt nhau, hẳn quyết định lần này sẽ làm cho nàng hiểu được tâm ý của hắn.

"Vì sao không hiểu kỳ vì sao ta lại đổi giọng gọi muội là Hương nhi?" Lục Thành vẫn không nhận lấy A Nam, lui về phía sau một bước, cúi người nhặt chiếc giày đầu con hổ lên cho nhi tử, một bên giúp nhi tử xỏ giày một bên nhẹ giọng hỏi, giọng nói vừa trầm thấp vừa có thêm vài phần hài hước. Từ lúc phát hiện nàng đang âm thầm căng thẳng, trong lòng Lục Thành có chút khản trương, tim đập bình thường nhưng vì nàng mà tăng tốc nhanh hơn, cũng không còn sợ hãi mà mở miệng hỏi.

Nói dễ nghe chính là gan lớn, khó nghe chính là da mặt dày, không thêm đếm xỉa đến ai.

Nam nhân da mặt dày, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngưng Hương lại cực kỳ mỏng, nghe thấy hắn gọi nữ danh của nàng càng ngày càng thuận miệng, càng ngày càng thân mật, mà cái loại thân mật đó lại không giống với khi đại bá phụ và đại bá mẫu gọi nàng, nàng càng xấu hổ không dám nhìn hắn, nửa người trên của nàng lặng lẽ lui về phía sau, cúi đầu xuống cách hắn một chút, sau đó nghiêng đầu nhìn đệ đệ ngủ say sưa, tùy ý suy đoán: "Sợ Thu Nhi nghe được sẽ không vui đúng không?"

"Đoán thêm nào." Lục Thành không hề báo trước ngẩng lên đầu, nhìn nàng nói.

Ngưng Hương mặc dù nghiêng đầu, nhưng dư quang trong mắt vẫn nhìn thấy được động tác của Lục Thành, khuôn mặt tuần mỹ kia không cần nhìn đối diện mà chỉ cần một bên mặt mơ mơ hồ hồ cũng làm cho nàng cảm nhận được một loại áp lực.

Loại áp lực này, còn có ngữ khí của hắn khi trêu đùa, đều làm cho Ngưng Hương nghĩ tới một người.

Bùi Cảnh Hàn.

Bùi Cảnh Hàn chính là thích như vậy, ném ra một món đồ khiến nàng hiếu kỳ, nhưng lại cố ý không nói ra đáp án.

Ngưng Hương thật sự không hiểu một người nam nhân thật lòng thích một cô nương sẽ cùng đối phương chung sống thế nào, nhưng nàng biết rõ thế nào là giọng điệu đùa bỡn. Đùa giỡn ư, nàng đã quen thuộc ánh mắt sâu kín ấy, quen thuộc giọng nói trầm thấp ấy.

Nếu là Bùi Cảnh Hàn, nàng chỉ biết sợ hắn trốn hắn.

Thế nhưng bây giờ Lục Thành lại dám dùng giọng điệu đó. Đùa giỡn nàng..

Ngưng Hương không muốn hiểu lắm người đã từng giúp nàng rất nhiều lần, cho nên nàng quay mặt sang, nhìn thẳng vào mắt Lục Thành.

Lục Thành không ngờ được cô nương dịu dàng đáng yêu lại hay xấu hổ đột nhiên to gan như vậy, sau phút kinh ngạc ngẩn ngơ, hắn dừng cảm cùng nàng đối mặt, hy vọng nàng có thể hiểu được tâm ý của hắn.

Ngưng Hương đã nhìn thấy, nhìn thấy trong đôi mắt hoa đào kia đều là ôn nhu câu dẫn người, lại chỉ cảm thấy phản cảm cùng thất vọng.

Phùng cô nương vì hắn làm trái ý phụ thân, không tiếc phá hoại thanh danh cũng muốn gả cho hắn, Lục Thành lại như không để ý mà nhanh chóng vào lòng người khác? Còn thừa lúc nàng giúp đỡ chăm sóc cốt nhục duy nhất của Phùng cô nương lưu trên đời này thì lại muốn trêu ghẹo nàng?

Thu hồi ánh mắt, Ngưng Hương vừa khách khí vừa xa cách mà nói: "Lục đại ca vẫn nên gọi là ta là Từ cô nương đi, ta không có quen khi người nam

nhân khác gọi nhũ danh của ta."

Hắn vui vẻ tận lực giúp người, Ngưng Hương cũng hết sức bằng lòng coi hắn giống như người trong thôn mà đối đãi, không phải bởi vì hắn bạc tình mà phủ nhận những cái khác hắn không tốt, nhưng nàng tuyệt không hy vọng Lục Thành thích mình, nàng không muốn gả cho người nam nhân bạc tình, càng không muốn làm mẹ kế của A Nam, không muốn tương lai sau khi A Nam hiểu chuyện lại oán trách nàng đoạt đi nam nhân của nương bé.

Thấy thần sắc nàng lạnh lùng, giống như ánh sáng vốn mờ nhạt nhu hòa giờ chỉ còn lại sắc tối.

Lấy hết dũng khí lắm mới dám thử dò xét nhưng lại không ngờ bị cự tuyệt không chút lưu tình, dù da mặt Lục Thành cũng dày, nhưng cũng có chút chịu không nổi.

Hắn mấp máy miệng, còn chưa phát ra âm thanh đã bị Ngưng Hương thấp giọng thúc giục: "Nhanh lên đi, đừng để cho mọi người đại bá mầu chờ."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Edit: Hà

Gió đêm mát lạnh, mang theo hơi thở bùn đất bay ngang qua.

Trên con đường yên tĩnh, một con lừa cần cù chăm chỉ đang kéo xe, bốn vó đập xuống đường phát ra tiếng vang lộc cộc đều đặn. Phía trước xe lừa treo một chiếc đèn lồng phát ra ánh sáng mờ mờ, ánh sáng yếu ớt miễn cưỡng soi sáng sau vó con lừa, may mắn đường đất bằng phẳng, con lừa đi cũng quen, cho nên mới không lắc lư nhiều.

Đang ngồi ở trên cang xe, mặt Lục Thành trầm như nước, đôi mắt hoa đào vừa mới ban ngày còn ôn nhu thậm chí có vẻ phong lưu, bây giờ dưới ngọn đèn thắm đậm chiếu vào lại lộ ra một mảnh u ám.

Trong đầu vẫn còn lần quần bộ đáng cúi đầu cự tuyệt hắn của nàng.

Nàng không thích hắn gọi nàng là Hương nhi.

Cũng chính là không thích hắn, lạnh lùng đuổi hắn đi.

Lục Thành siết chặt roi.

Cha mẹ mất sớm, hoàn cảnh của hắn cũng xem như đáng thương, nhưng lớn như vậy, nghèo có khổ có, nhưng hắn vẫn chưa gặp được chuyện thất bại đến như vậy. Khi hắn mười bảy mười tám tuổi, có người bằng hữu bên cạnh theo đuổi người yêu thất bại, hắn còn cực kì bình thản khuyên nhủ đối phương tiếp tục cố gắng hoặc là dứt khoát rõ ràng, bây giờ lại đến lượt mình, rốt cuộc Lục Thành cũng hiểu được mùi vị đó là như thế nào.

Mặt mũi nam nhân đã mất hết, nhưng càng làm cho lòng hắn buồn bực là nàng vẫn không để ý đến mình.

"Đại ca, tại sao không thấy huynh nói chuyện vậy?"

A Đào ở ngồi phía sau, nhìn sang hai bên bờ ruộng tối đen, tiểu cô nương có chút sợ hãi, nàng liền đi tới bên cạnh huynh trưởng, nhỏ giọng hỏi.

Nghe thấy giọng nói sợ hãi của muội muội đã kéo suy nghĩ oán giận trong đầu Lục Thành trở lại, hắn quay đầu lại nhìn một chút, nói với muội muội: "Ta sợ đánh thức A Nam, bé không phải đã tỉnh rồi chứ?"

"Không có, bé ngủ rất ngon." Mặc dù vẫn còn khó chịu vì chuyện cãi nhau với cháu trai, nhưng A Đào vẫn thương bé như cũ, cúi đầu nhìn một chút, cười nói. Thấy huynh trưởng lại xoay sang chỗ khác, tiểu cô nương sợ hãi chủ động tìm lời nói chuyện cùng huynh trưởng. "Đại ca, Từ tỷ tỷ thật là đẹp, lúc bọn huynh ở bên ngoài nói chuyện, muội ở trong phòng cùng Từ tỷ tỷ dụ dỗ A Nam, Từ tỷ tỷ mặt đỏ hồng, lúc cười lộ ra là đẹp nhất, không trách được A Nam cứ bám dính lấy Từ tỷ tỷ."

Lục Thành mấp máy môi, thấy đầu lừa không đẹp nên mở miệng khen ngợi: "A Đào lớn lên nhất định cũng sẽ rất đẹp."

A Đào thích nghe người khác khen mình, cười vui vẻ, nhờ vậy mà không còn sợ hãi nữa.

Sau hơn hai dặm đường, rất nhanh xe lừa đã tới trước cửa Lục gia. Lão tam Lục Định cả ngày mệt mỏi đã đi ngủ trước, Lục Ngôn cũng mệt nhưng vẫn mạnh mẽ áp chế tinh thần chờ huynh trưởng cùng muội muội trở về, xa xa nghe được âm thanh của xe lừa, hắn đánh ngáp một cái đi xuống giường, nhấc theo một chiếc đèn lồng giấy đi ra mở cửa, nhỏ giọng thì thầm: "Sao mọi người lại về muộn như vậy?"

"Chờ A Nam ngủ ." Lục Thành không mặn không nhạt nói.

Lục Ngôn nghe thấy không đúng, liền nhìn huynh trưởng một cái, đưa đèn lồng trong tay giao cho muội muội, trước tiên ôm cháu trai cái đã.

Lục Thành còn phải đỡ hàng khóa chốt xe lừa, A Đào nhanh chóng khóa cổng lớn rồi bỏ chạy về tây phòng đi ngủ. Lục Ngôn ôm cháu trai đứng ở một bên nhìn huynh trưởng bận rộn, thấp giọng hỏi thăm: "Sao rồi, tẩu tử có nhìn huynh bằng cặp mắt khác chưa?"

Nếu như hôm nay sự việc đã thành thì có lẽ Lục Thành sẽ khoe khoang với đệ đệ, bây giờ lại bị cự tuyệt khiến hắn không có tâm trạng mà tán gẫu với đệ đệ là đã bị cô nương người ta lạnh nhạt đuổi đi như thế nào sao, không thêm đề ý tới câu hỏi của Nhị đệ, sau khi buộc lừa xong thì xoay người ôm nhi tử, đồng thời lạnh giọng nói: "Về sau gặp lại mà vẫn gọi nàng bấy bạ như vậy thì thử xem ta có chặt cánh tay đệ không."

Lục Ngôn có chút thức thời, cười hắc hắc nói: "Ha ha ha, chỉ có đại ca mới có thể gọi, đệ nhớ kỹ rồi."

Lục Thành nhìn nhị đệ đang đứng phía trước, cuối cùng vẫn kiềm chế được mà không đập bay hắn.

Hai huynh đệ trước sau đi vào phòng.

Trên đường bị gió tạt vào người, lúc Lục Thành vào nhà trên mặt đã nhìn không ra dạng gì, sau khi đặt con trai vào trong ổ chăn trên giường gần lò sưởi, lúc này hắn mới đi ra ngoài rửa chân. Rửa chưa được một nửa, thì nghe thấy nhị đệ đang nói gì đó ở bên trong, Lục Thành nhíu mày, ngay sau đó liền nghe từ trong phòng truyền ra tiếng khóc rung trời của A Nam, tiếng khóc kia vừa cất lên, chẳng những chấn động đến hắn, mà cũng làm chó mấy chú chó nhà hàng xóm ở thông Đông này cũng giật mình sủa inh ỏi, dẫn theo tiếng chó sủa liên tiếp trong thôn.

"Nương..."

Tiếng khóc của bé càng lúc càng lớn, vô cùng chói tai.

Bên trái nhà Lục gia không có người ở, nhưng trong nhà tối thui của Đặng gia ở bên phải truyền đến giọng nói mơ hồ của phụ nhân đang thầm oán trách, nhưng có điều những nhà có con mới đẻ đều như vậy, mà Đặng gia cũng thành thói quen nửa đêm thỉnh thoảng A Nam lại khóc rống lên, cho nên cũng không có chửi to tiếng.

Lục Thành vừa phiền muộn nóng nảy lại vừa đau lòng nhi tử, vội vã rửa sạch chân rồi chạy vào phòng.

Ở phía đầu giường gần lò sưởi, A Nam đang đánh nhị thúc của bé, nước mắt to bằng hạt đậu liên tục không ngừng chảy xuống, nghe thấy có người tiến vào, tiểu tử ngừng khóc, sau khi thấy rõ là phụ thân, biết là phụ thân ôm bé, A Nam khóc lại càng hăng say hơn, bàn tay nhỏ bé cào lung tung trên người Lục Ngôn. Mùa hè ít mặc áo, cho nên trên cánh tay Lục Ngôn lập tức xuất hiện hai vết đỏ dài.

"Nên cắt móng tay rồi." Lục Ngôn bế cháu trai không thân không nhận hắn đưa cho huynh trưởng, oán giận nói.

Lục Thành nhìn thoáng qua cánh tay hắn, kêu hắn cứ ngủ trước đi, còn mình thì ôm A Nam ra phía sau nhà, vừa nhẹ nhàng lắc lư vừa xoa xoa cái đầu nhỏ của bé, "A Nam nhớ Hương cô cô phải không? Con đừng khóc nữa, nói cho phụ thân nghe có phải con nhớ cô cô hay không."

Trong sân tối đen như mực, nam nhân cao lớn cũng không cần duy trì uy nghiêm huynh trưởng nữa, thành thạo dỗ dành nhi tử.

Tiếng khóc A Nam nhỏ dần, nằm ở trên vai phụ thân nói, "Nương..."

Lục Thành giúp con lau nước mắt, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy khó chịu, cái trán nhẹ nhàng chạm vào đầu của nhi tử, thật lâu mới hứa hẹn nói: "A Nam đừng khóc nữa nào, ngày mai A Nam có thể gặp nương của con rồi, phụ thân ôm con đi thăm nương nhé, nhưng A Nam phải nghe lời của phụ thân."

Nghe được có thể đi tìm nương, cũng không cần biết từ 'nương' đó có nghĩa là gì, A Nam lập tức ngừng khóc, nghiêng đầu nhìn về phía cửa: "Đi..."

Bây giờ bé muốn phụ thân ôm bé đi ngay.

"Buổi tối không được, nương của con vẫn còn đang ngủ, không muốn người khác cướp chỗ của nàng, ban ngày nương mới có thể chơi đùa với A Nam." Tay trái Lục Thành ôm nhi tử, tay phải lại xoa xoa đôi mắt của bé, "A Nam nghe lời, đừng khóc."

A Nam biết thế nào là cướp chỗ, phụ thân với bé đã từng nghịch qua, tiểu tử nháy mắt mấy cái, hiểu chuyện nhìn sang phụ thân, đặc biệt nghiêm túc nói: "Không!" Vừa nói vừa lắc đầu.

Lục Thành hiểu ý nhi tử, cười nói: "A Nam ngoan lắm, không cướp chỗ của mẫu thân, vậy tối nay phụ thân ôm con ngủ nhé?"

A Nam ngoan ngoãn gật đầu.

Cơ bản đã dụ dỗ xong tiểu tử này, Lục Thành ôm hắn về phòng, nghiêm túc nói: "A Nam cũng không được cướp chỗ của phụ thân."

A Nam nhếch miệng cười xấu xa, ngón chân nhỏ bé hơi xò ra đập vào ngực phụ thân.

Lục Thành xoa xoa chân nhỏ mập ú của bé, sau khi trở về Đông phòng liền nhét tiểu gia hòa này vào trong chăn, hắn đi giặt khăn nhỏ giúp con lau mặt.

Vừa trò về liền thấy nhị thúc nhắc nhách của bé, còn bé thì nghịch ngợm đi tới đi lui ở trên lưng tam thúc, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như trời tháng sáu, một khắc trước còn mưa như trút nước, bây giờ mặt trời đã lên cao tỏa nắng rực rỡ.

"Ngủ thôi." Lục Thành đứng trước mép giường trước, cười nói.

A Nam nhìn chiếc khăn nhỏ trong tay phụ thân, nghiêng đầu muốn trốn vào bên trong, lại bị phản đòn nhị thúc dễ dàng ôm đến trong tay Lục Thành.

Sau khi lau mặt xong, tam lớn một nhỏ tắt đèn đi ngủ.

A Nam thoát được chỉ còn vướng cái bụng, lăn qua lăn lại trong chăn như con lươn, Lục Thành vỗ vỗ cái mông nhi tử, "Ngủ."

A Nam lập tức quay lại, bàn tay nhỏ bé sờ ngực phụ thân.

Lục Thành cảm thấy ngứa, dè tay bé lại.

A Nam kiên quyết muốn sờ, sờ đến điểm nhỏ gồ lên trên da, tiểu tử đột nhiên nắm chặt lấy.

Lục Thành đau đến hít thở không thông, đập thật mạnh vào cái mông bé, "Ngủ!"

A Nam rút cuộc cũng ngoan, đành hoảng hốt nằm ổ trong lòng phụ thân, lúc gần sắp ngủ, bàn tay nhỏ bé lại sờ ngực phụ thân, lẩm bẩm gọi nương.

Lục Thành nghe thấy, trong lòng lập tức lại nhớ tới Ngưng Hương.

Không phải chỉ mới bị cự tuyệt một lần sao?

Hắn lại không phải là người da mặt mỏng chịu không nổi vài câu đả kích của một cô nương, một lần bị cự tuyệt hắn liền đuổi theo mấy lần, đều nói hảo nữ sợ lang triều, chờ cho có cơ hội hắn phải đi quán lấy nàng, nghĩ mọi cách đối tốt với nàng, hắn không tin nàng không động tâm. Ít nhất hiện tại bây giờ, nàng chỉ là không thích hắn, cũng không phải là chán ghét hắn, Lục đại ca Lục đại ca, tiếng gọi nghe hết sức êm tai.

Lúc nàng sợ ý gọi "Lục nhị ca" cũng thật là dễ nghe, Lục Thành lật người, đối mặt với nóc nhà đen như mực hạ quyết tâm.

Hắn nhất định sẽ cưới nàng.

~

Đêm nay Ngưng Hương ngủ cũng không an giấc.

Trong đầu lúc nào cũng thoáng qua hình ảnh khuôn mặt lạnh lùng của Lục Thành trước khi đi, bình thường hắn là một người rất coi mờ, đột nhiên nghiêm túc vừa làm cho nàng sợ hãi, vừa khiến trong lòng nàng cảm thấy hơi áy náy, giống như mình đã làm tổn thương lòng tốt của hắn.

Người trước sau vẫn an phận như Ngưng Hương không có thói quen làm "tổn thương" ai.

Nhưng nàng cũng không còn lựa chọn nào khác, cũng không thể vì không đành lòng mà đáp ứng người nam nhân mà mình không thích.

Xoa người, Ngưng Hương nhẹ nhàng hôn lên trán đệ đệ.

Đời trước nàng không có suy nghĩ sẽ kết hôn, đời này lại càng không muốn, chỉ muốn thuận lợi chuộc thân, chăm sóc đệ đệ trưởng thành. Về phần nàng, gặp được người yêu cũng được, không gặp được cũng không sao, dù sao trước khi thành công giúp đệ đệ né qua kiếp nạn cuối năm, nàng cũng không có lòng dạ nào nghĩ đến tình yêu.

Ôm đệ đệ vào lòng, tâm trạng Ngưng Hương yên tĩnh trở lại, thỏa mãn ngủ.

Có lẽ đã lâu không làm việc, đêm nay Ngưng Hương ngủ rất ngon giấc, ngày tiếp theo lại ngủ nướng một lát, lúc tỉnh dậy thì Lý thị đã hầm cháo xong. Tối hôm qua cơm còn dư lại một ít, vừa vặn đủ nấu cháo, với lại buổi trưa hôm qua trong nhà vẫn chưa ăn hết bánh nướng áp chảo.

Ăn xong điểm tâm, hai cha con Từ Thủ Lương muốn đi tới ruộng tiếp tục kéo trục lẫn, Lý thị suy nghĩ một chút, dặn dò chất nử: "Lục Thành nói nhà bọn họ hôm nay cũng trông trọt, ta cũng muốn đi theo nhìn một chút, nếu cần gì có thể giúp đỡ họ, Hương nhi và Thu Nhi ở nhà đợi đi."

Ngưng Hương gật đầu, không nín kén. Tối hôm qua nàng và Lục Thành tuy là không nói rõ ràng, nhưng hai bên đều đã biết ý của đối phương, về sau có thể không gặp tốt nhất là không gặp, đỡ phải lúng túng.

Tỷ tỷ không đi, A Mộc đương nhiên cũng không đi, ở nhà chơi với tỷ tỷ, buổi chiều tỷ tỷ phải đi rồi, bé rất không nỡ.

Lý thị vừa đi, Ngưng Hương dẫn đệ đệ và muội muội đi tới nhà của nàng và A Mộc ở phía tây.

Sắp vào hè, buổi tối không cần đốt lửa sưởi giường nữa, Lý thị đã sớm dọn dẹp xong ba gian phòng cách vách bên này, để Từ Hòe ngủ ở chỗ này, tránh cho trước lúc đi ngủ lại mắc cỡ nhìn thấy cánh tay trần của muội muội lác lư ở trước mặt, một mình ngủ ở bên này, ban đêm coi đồ ngủ cũng không có ai quản.

Đại bá mẫu là người chịu khó, Ngưng Hương đi một vòng phát hiện không còn chuyện gì để làm, mang ba cái ghế ngồi dưới gốc cây hồng trong sân. A Mộc năm tuổi đã có thể đem Tam tự kinh lấp bắp đọc ra, chữ viết được không nhiều lắm, mỗi lần Ngưng Hương trở về lại chỉ bé năm chữ, từ từ học. Còn Từ Thu Nhi, bản thân Ngưng Hương chỉ biết Tam tự kinh, dạy xong rồi không có cách nào dạy thêm những bài tập khác trên trường nữa, nên chỉ dạy nàng thêu hoa.

Bầu không khí yên tĩnh mà hài hòa.

Cho đến khi ngoài cửa truyền đến giọng nói của Lý thị dịu dàng hơn so với bình thường, "A Nam đừng vội, tức khắc sẽ tới nhà bác thôi mà."

Ngưng Hương kinh ngạc nhìn về phía cánh cửa nhà mình đang đóng chặt, ánh mắt nhìn theo tiếng bước chân của Lý thị bước qua cửa đông, sau một khắc, liền thấy Lý thị ôm một bé trai đi đến, bên cạnh còn có A Đào một thân đào váy đỏ xinh đẹp đi theo sau.

"Nương!" A Nam tỉnh mắt, nhìn thấy "mẫu thân" đang đứng dưới tàng cây hồng, lập tức cất tiếng gọi trong vắt.

"Tiểu tử thôi không được gọi vậy, phải gọi là cô cô!" Lý thị lần đầu tiên nghe A Nam gọi cháu gái chưa lập gia đình của mình là nương, nhẹ nhàng đánh bàn tay nhỏ bé của bé, về mặt không biết làm sao đi tới bên cạnh cháu gái giải thích: "A Nam đang đứng ở ruộng bên cạnh thì nhìn thấy ta, nhất quyết đòi ta tìm con, ai khuyên cũng đều không nghe, không còn biện pháp nào khác, Hương nhi dỗ bé chơi một chút đi, ta còn phải quay lại làm việc."

Dù sao A Nam và A Đào ở lại trong ruộng cũng không giúp được gì.

Nhìn thấy bé trai đang hưng phấn hướng về phía mình dang tay muốn ôm, Ngưng Hương cắn môi, tâm trạng phức tạp ôm lấy tiểu tử.

A Nam yêu thích nàng, nàng cũng muốn chăm sóc cho bé, nhưng nàng lại không muốn có qua lại gì với Lục Thành.

Phía tây trong ruộng, Lục Thành nhắc ấm nước bằng đồng lên, ngược cổ há miệng ừng ực hai tiếng, yết hầu liên tục lăn.

Uống xong, hắn vừa đẩy nắp vừa nhìn về phía nhà Từ gia ở thôn Liễu Khê.

Giống như là thấy được vẻ mặt phức tạp của Ngưng Hương, hắn nở nụ cười đầy ngụ ý.

Trừ phi nàng tàn nhẫn quyết tâm cự tuyệt A Nam, nếu không hắn sẽ không sợ theo đuổi không được người vợ này.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Edit: Hà

Trẻ con thường thích chơi đùa với những người bạn nhỏ của mình hơn, sau một hồi A Nam ở trong lòng Ngưng Hương đã cảm thấy buồn chán liền dính lấy A Mộc.

Đây là lúc A Nam đang đập chũm tập đi, Từ Thu Nhi liền đem chiếc xe nhỏ bằng gỗ tập đi mà phụ thân làm cho đường đệ lấy ra.

Thân xe rất đơn giản, phía dưới là bốn bánh xe cũ, trải qua ba bốn năm rồi nên trên bánh xe đã xuất hiện những dấu vết rỉ sét loang lổ, nhưng may là vẫn còn có thể đẩy được. A Nam đặc biệt thích đẩy chiếc xe tập đi bằng gỗ đã rất cũ này đi theo phía sau A Mộc. Giữa hai nhà Từ gia không có tường nên sân có vẻ đặc biệt lớn, 2 đứa lát thì sang hướng đông lát thì chuyển sang tây chơi cực kì vui vẻ.

A Nam vừa chơi đùa vừa dùng mắt chú ý tới Ngưng Hương, Ngưng Hương muốn đi vào phòng uống nước mà tiểu tử này đã gấp đến độ đẩy chiếc xe gỗ đuổi theo nàng, đôi chân lác lác lư đi càng nhanh hơn, trong miệng luôn gọi nương nương, Ngưng Hương xấu hổ vội vàng quay lại dặn dò một phen. A Nam rất thật thà thông minh, chỉ cần không nóng nảy, bé liền không gọi nương.

"Đại tỷ có con trai khi nào vậy?" Ngưng Hương vừa uống nước trở lại đã thấy Từ Thu Nhi thả kim chỉ trong tay xuống, cố ý trêu ghẹo nói.

Ngưng Hương gõ đầu của nàng một cái, lại lần nữa ngồi ở trên chiếc ghế nhỏ bên cạnh, nhìn A Nam cách đó không xa thở dài, "Thật sự là nghe thấy người khác gọi nương mà bé đã nhớ kỹ như vậy, thật sự là, tỷ cũng không biết tại sao A Nam lại dính tỷ như vậy."

Ngưng Hương không sợ A Nam bám nàng, nhưng nàng thực sự không chịu nổi tiểu tử này gọi nương lung tung.

Từ Thu Nhi chưa kịp suy nghĩ đã thốt lên: "Đại tỷ nên dứt khoát..."

Lời nói còn chưa dứt đã kịp thời sửa chữa: "Dù sao buổi chiều đại tỷ phải đi rồi, sau này không gặp thì sẽ không sợ A Nam gọi vậy nữa."

Nàng vốn là muốn nói đường tử nên dứt khoát gả cho Lục Thành thì sẽ làm nương của A Nam rồi, nhưng nghĩ lại, đại tỷ vừa xinh đẹp tính tình lại rất tốt, mười mấy dặm xung quanh thôn chưa chắc có thể tìm ra cô nương khác tốt hơn đại tỷ, nếu đã có điều kiện tốt như vậy, vì sao phải làm vợ kế cho người khác? Lục Thành tuy có bản lĩnh nhưng dù sao cũng đã từng thành thân, A Nam tuy đáng yêu nhưng cũng chỉ là do hiện tại bé không hiểu chuyện, ai biết sau này đứa nhỏ này lớn lên sẽ trở thành người như thế nào?

Làm mẹ kế cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì, chỉ cần hơi có chút sai lầm, chưa nói tới chuyện trong lòng con riêng nghĩ gì, chỉ cần người trong thôn chỉ chi trò trò nói lung tung, đã làm cho người khác cảm thấy phiền phức.

Từ Thu Nhi một chút cũng không hy vọng Đường tử tốt như vậy lại đi làm vợ kế của người khác.

Âm thầm quyết định sau này không thể để cho Đường tử cùng với Lục Thành cười giỡn với nhau nữa, Từ Thu Nhi khéo léo nhắc nhở: "Đại tỷ hẳn là cũng cảm thấy trùng hợp vì sao mỗi lần trở về đều gặp phải Lục đại ca chứ."

Nàng nhìn ra Lục Thành đã có ý với Đường tử, nhưng Đường tử tâm tư đơn giản vẫn chưa biết gì, hiện tại nếu như nàng nhắc nhở thì Đường tử sẽ tránh xa Lục Thành, về sau chắc chắn sẽ không ngồi xe của Lục Thành nữa, nhưng nếu như Đường tử cố ý... Từ Thu Nhi sẽ tìm cơ hội nhắc nhở Đường tử làm vợ kế sẽ phiền muộn như thế nào, nhưng hiện giờ trước mắt vẫn chưa xác định được chuyện gì, nàng cũng không nên làm mọi chuyện trở nên khúc mắc.

Ngưng Hương không yên lòng gật gật đầu

Hai lần vừa rồi Lục Thành tiện thể chở nàng về nhà là trùng hợp hay cố ý cũng đều đã qua, bây giờ nàng chỉ hy vọng về sau đừng có như vậy nữa.

"Thối!"

Hai tỷ muội đang nói nói chuyện ở bên này, bên kia A Nam đang nhìn Ngưng Hương kêu lên một tiếng, không chịu để cho cô cô ruột A Đào giúp đỡ.

Từ Thu Nhi đồng tình nhìn về phía Đường tử.

Ngưng Hương cũng không hề ghét bỏ A Nam, đi tới ôm lấy tiểu tử, dẫn hắn đi nhà xí ị thối thối.

Sau khi rửa tay xong, A Nam tiếp tục đi chơi với A Mộc, đùa giỡn mệt mỏi thì đẩy chiếc xe gỗ chạy tới chỗ Ngưng Hương, để cho nàng ôm bé ngủ.

Bé tiểu tử đã ngủ say thả xuống giường gần lò sưởi, Ngưng Hương nhìn lên mặt trời một chút rồi sai bảo đệ đệ: "A Mộc đi xem thử, hỏi xem Đại bá mẫu buổi trưa muốn ăn gì." Mọi người và Đại bá phụ nhất định là đang giúp Lục gia trông trọt, nếu như bọn họ muốn qua bên đó ăn cơm thì buổi trưa nàng nấu ít đồ ăn hơn một chút.

A Mộc gật đầu đáp lời.

"Đề ta với đi với người." A Đào chạy nhanh hai bước đuổi theo hắn, cháu trai không nhớ người nhà, nàng suy nghĩ.

Vì vậy hai đứa bé cùng nhau đi ra cửa.

Trẻ con ở trong thôn, bốn năm tuổi đã có thể chạy tốt, hơn nữa từ trong nhà nhìn ra đầu thôn phía tây vẫn có thể thấy rõ, Ngưng Hương hết sức yên tâm. Đứng trước cửa lớn đưa mắt nhìn A Đào và A Mộc đi về phía thôn tây, Ngưng Hương xoay người bước vào phòng bếp, cọ rửa nồi, chuẩn bị sẵn sàng nhóm củi.

"Đại tỷ, tỷ mau vào đây xem nè!" Từ Thu Nhi đột nhiên vén rèm cửa lên, hưng phấn kêu nàng.

Ngưng Hương tò mò đi qua.

Từ Thu Nhi ra dấu bảo nàng nhìn ở trên giường gạch.

Ngưng Hương nghiêng đầu, liền trông thấy A Nam đang ngửa mặt nằm, hai cánh tay nhỏ giơ cao khỏi đỉnh đầu, tư thế rất đáng yêu.

Ngưng Hương nhìn không được hôn lên mặt của bé, nhìn một lát, nói với đường muội: "Muội ở đây trông bé đi, tỷ đi lấy củi."

Từ Thu Nhi gật đầu, ngồi ở cạnh giường cười nhìn A Nam.

Ngưng Hương đi về phía bắc viện, ai ngờ mới từ bắc viện ôm bó củi trở lại, liền nhìn thấy ở phía trước cửa có hai thân ảnh một cao một thấp đang đi tới, thấp chính là đệ đệ A Mộc, cao chính là Lục Thành, hôm nay hắn mặc một thân vải xám áo ngắn vải thô, tay áo cuộn lên tới khuỷu tay, lộ ra cánh tay đang thả lỏng, cùng với lớp da thịt rắn chắc.

Mới vừa đụng mặt nhau, vẫn chưa nhìn thấy mặt hắn, Ngưng Hương lập tức mở to mắt, làm bộ như bị bó củi cản trở không nhìn thấy bọn họ đi đến, lập tức để bó củi xuống xoay người đi đến hậu viện.

"Đại tỷ!" A Mộc không biết rõ tâm tư tỷ tỷ, hưng phấn kêu lên, "Đại tỷ, Lục đại ca mời cả nhà chúng ta buổi trưa đến nhà huynh ấy ăn cơm!"

Lúc ở trong ruộng nghe Lục đại ca đã nói như vậy, Đại bá phụ và Đại bá mẫu đều không đồng ý, Lục nhị ca thấy vậy liền ngăn cản không cho bọn họ về

nhà, sau đó Lục đại ca tới đón A Nam, thuận tiện gọi hai tỷ tỷ cũng qua ăn cơm. Cái miệng nhỏ nhắn của A Mộc tỏ vẻ thèm ăn, biết rõ nếu trong nhà mời khách khẳng định sẽ có thịt và nhiều món ăn ngon, bé rất muốn đến Lục gia, hơn nữa Đại bá mẫu và Đại bá phụ giúp Lục gia làm việc, bọn họ mời ăn cơm là điều tất nhiên.

A Mộc rất hiểu chuyện, cho dù thức ăn nhà khác có ngon hơn đi nữa nhưng bọn họ không giúp đỡ người khác làm việc thì bé cũng sẽ không thèm ăn, bây giờ vừa giúp đối phương lại còn được mời, bé liền rất muốn đi, giống như tối hôm qua Lục đại ca ở lại nhà bọn họ ăn cơm.

Lục Thành nhìn cô nương đang ở bên trong phòng bếp muốn tránh mà không thể tránh kia, nhìn thấy khuôn mặt nàng bởi vì lúng túng mà đỏ bừng, hắn nói cực kì khách sáo: "Từ cô nương, mau qua ăn cơm thôi, muội cùng với Thu Nhi đều qua nhà chúng ta đi, bá phụ và bá mẫu đều đã đi trước rồi."

Hắn lại gọi nàng là Từ cô nương ...

Ngưng Hương rũ mắt nhìn vạt áo hắn, không biết có phải do mình suy nghĩ nhiều quá hay không, cho nên cảm thấy giọng nói hắn kêu "Từ cô nương" có chút lạnh lùng.

Đúng là nên lạnh lùng như vậy, đối lại là bất kì ai bị người cự tuyệt, cũng khó có khả năng không tức giận với đối phương.

Nếu vậy hắn tới mời nàng chắc cũng là xuất phát từ lòng khách sáo, nề mặt nhau mà thôi.

Vừa nghĩ như thế, tâm trạng Ngưng Hương lại dễ chịu đi không ít, nhìn xem chiếc nồi trên bếp, giọng nói tự nhiên: "Buổi chiều muội còn phải về thành, có chút lười đi ra ngoài, Lục đại ca đi hỏi Thu Nhi thử đi, nàng đang ở tây phòng canh chừng A Nam đang ngủ."

Lục Thành "ừ" một tiếng, cũng không có ý khuyên nhiều thêm, đi vào bên trong bước thẳng qua người nàng.

Từ Thu Nhi đã ra ngoài, có chút bất ngờ khi thấy Lục Thành miễn cưỡng mời mọc, bình thường khi mời người khác ăn cơm đều phải nói qua nói lại nhiều lần, nào mới chỉ hỏi một lần thì đã không hỏi nữa? Chẳng lẽ nàng đã đoán sai, thật ra là Lục Thành không thích Đường tỷ?

Nhiều suy nghĩ như vậy nhưng chỉ thoáng qua trong chớp mắt, Từ Thu Nhi đứng ở cửa tây phòng, cười nói: "Lục đại ca, vậy thôi muội cũng không đi đâu, muội muốn ở lại chơi với tỷ tỷ nhiều hơn." Thứ nhất nàng quả thật cũng không muốn đi, thứ hai là Lục Thành có vẻ cũng không thật lòng hy vọng các nàng đi.

Tuy nhiên Lục Thành nói chuyện với nàng lại không giống như vừa rồi mà hết sức thân thiện nói: "Thu Nhi nên đi thôi, đại tỷ của muội một tháng mới về nhà một lần, nàng lưu luyến gia đình cho nên ta mới không khuyên, còn muội thì ngày ngày ở nhà chơi rồi, thôi được rồi, đừng có khách khí với ta nữa, chúng ta cùng đi thôi."

Nói xong đi vào tây phòng, bế nhi tử còn đang ngủ say lên, lúc đi ra nhìn về phía A Mộc, "A Mộc, dẫn nhị tỷ đi thôi, chúng ta về ăn cơm."

A Mộc nhìn theo tỷ tỷ đang đứng trước phòng bếp, nhếch miệng, lắc đầu nói: "Đệ cũng không đi, đệ muốn ăn chung với tỷ tỷ."

Thấy đệ đệ không nỡ bỏ mình ở nhà một mình, ngay cả thức ăn ngon cũng đều nhìn lại, trong lòng Ngưng Hương cảm thấy ấm áp, tươi cười sờ đầu đệ đệ, lại nhìn qua Từ Thu Nhi nói: "Thu Nhi cùng với Lục đại ca đi ăn đi, ăn sớm về sớm."

Từ Thu Nhi không muốn đi, đẩy Lục Thành ra ngoài, ngoài miệng cười trêu chọc nói: "Lục đại ca đi nhanh đi, chúng ta đều không ai đi đâu, huynh cần thận A Nam tỉnh ngủ lại không muốn cùng huynh về nhà đó!"

Lục Thành nâng A Nam lên ôm vào trong lòng, cũng không đẩy Từ Thu Nhi ra mà bất đắc dĩ đi ra khỏi phòng bếp, lúc ôm nhi tử thì bàn tay to của hắn lạng lẽ néo nhẹ vào mông nhi tử một cái, đồng thời quay đầu lại khuyên nhủ: "Thu Nhi, muội nhất định muốn huynh phải mời lần thứ hai phải không?"

A Nam bắt mắt hừ một tiếng, nếu như không có người nói chuyện bé vẫn tiếp tục ngủ, bây giờ lại nghe thấy tiếng phụ thân, tiểu tử từ từ mở mắt, mờ mịt nhìn phụ thân, lại nghiêng đầu nhìn Ngưng Hương đang đứng ở trong phòng bếp, phụ thân bế bé càng lúc đi càng xa, tiểu tử này lập tức mặc kệ, há miệng khóc rống lên.

Trẻ con mới vừa tỉnh ngủ, tính tình cũng nóng nảy hơn.

Lục Thành mắt nhìn Ngưng Hương, nhú mày khiển trách nhi tử: "Đừng khóc, còn khóc nữa về sau phụ thân không dẫn con ra ngoài chơi đâu." Giống như sợ lần nữa sẽ gây thêm phiền toái cho Ngưng Hương vậy, cũng không ở lại khuyên Từ Thu Nhi nữa mà sai bước đi ra ngoài.

A Nam gấp tới mức bò lên trên vai hắn, giống như hận không thể thoát ra khỏi tay của phụ thân mà nhào tới trong lòng "mẫu thân", khóc càng lúc càng lớn tiếng hơn, nước mắt chảy nhanh xuống nhìn qua Ngưng Hương, giống như Ngưng Hương mới là mẫu thân của bé, còn Lục Thành là người xấu muốn cướp bé đi.

"Nương..." Nhìn thấy Ngưng Hương bất động, A Nam cố gắng bò lên trên vai phụ thân, đưa tay vớ vớ nàng, nóng nảy khóc lóc hung hăng đánh vào vai Lục Thành.

Từ Thu Nhi nhìn thấy mà cay mắt, không đành lòng nhìn về phía đường tỷ.

Trái tim của Ngưng Hương lại co rút lại, mắt thấy Lục Thành đã đi tới giữa sân, A Nam lại khóc đến mức giống như trời sắp sụp xuống, Ngưng Hương nhìn không được nữa, đuổi theo, "Lục đại ca, huynh chờ một chút!"

Lục Thành xoay người, mặt không đổi sắc nhìn nàng.

Ngung Hương sớm đã nhìn thấy hành động của Lục Thành như muốn mang A Nam khỏi nơi này càng sớm càng tốt, hiện tại Lục Thành hết sức chán ghét nàng, không ngờ A Nam lại bám dính lấy nàng như vậy.

"Lục đại ca, buổi chiều huynh lại đến đón A Nam đi."

Không muốn mở miệng nữa, nàng đành ôm lấy nửa người trên của A Nam đã bỏ nhào vào trong ngực nàng, chỉ còn lại hai chân vẫn để ở khuỷu tay của Lục Thành, Ngung Hương kiên trì nói ra. Nàng không chịu nổi khi nhìn thấy như vậy, có lẽ buổi chiều A Nam tỉnh ngủ không nhìn thấy nàng đâu vẫn sẽ khóc, nhưng ít nhất nàng không nhìn thấy thì trong lòng không xót, mà Lục Thành có thể dụ dỗ được A Nam một lần thì có thể dụ dỗ lần thứ hai.

Lục Thành giống như đang do dự.

Ngung Hương vỗ vỗ vai A Nam, vừa cúi đầu trấn an cậu bé, vừa cắn môi, trên tay nhẹ nhàng dùng sức, bé A Nam kéo về phía mình. Nam nhân phát hiện ý đồ của nàng, ngăn cản lần thứ nhất, đến lần thứ hai thì buông tay.

Ngung Hương nhẹ nhàng thở ra một hơi, giữ chặt đôi chân ngắn ngủn của A Nam, ôm bé xoay người.

"Nếu đã vậy làm phiền Từ cô nương buổi trưa lại phải chăm sóc cho A Nam, buổi chiều ta sẽ đến đón bé."

Lục Thành nhìn theo bóng lưng của nàng nói.

Ngung Hương gạt đầu, ôm A Nam còn đang khóc thút thít đi thẳng đến phòng bếp.

Lục Thành quét mắt nhìn Từ Thu Nhi và A Mộc, sai bước rời đi.

Thấy phụ thân đi rồi, A Nam lại sợ hãi quay lại, quẩn quít lấy Ngung Hương không buông tay, một xú cũng không cho Ngung Hương rời khỏi mình. Ngung Hương muốn làm cơm cũng không được, Từ Thu Nhi đành cười để tỷ tỷ dụ dỗ A Nam, còn nàng đi làm bánh canh ăn, còn luộc cho A Nam một quả trứng gà.

Cơm nước đã xong, A Nam mới lại khôi phục khuôn mặt tươi cười, nhưng mà lúc Ngung Hương cố gắng dụ dỗ bé ngủ, tiểu tử này nhất quyết không chịu.

Bên nhà Lục gia vô cùng náo nhiệt, sau khi cơm nước xong xuôi, Lục Thành đánh xe lừa đưa ba người Từ Thủ Lương về nhà, thuận tiện đón A Nam.

A Nam nghe thấy giọng nói của phụ thân nhào vào trong lòng Ngung Hương, ai chạm vào bé bé sẽ khóc to lên.

Lục Thành trầm mặt xuống muốn cướp người, Lý thị nhìn thấy cũng không thể ngăn cản, nghiêng đầu nhìn vào bé trai đang ở trong lòng cháu gái, lại đau đầu.

Cháu gái nên chờ xe của Quách lão tam thôi.

Các loại biện pháp đều đã dùng hết, A Nam chỉ là không muốn rời xa Ngung Hương.

Cuối cùng Lục Thành đành nhìn Ngung Hương, bất đắc dĩ nói: "Đề ta chờ đại cô nương trở về thành đi, A Nam rất thích tam thất của ta, lúc đại cô nương đi thì đề tam thất dụ dỗ A Nam cũng được."

Ngung Hương kinh ngạc ngẩng đầu, lần đầu tiên sau tối hôm qua nàng nhìn thẳng hắn.

Lục Thành thẳng thắn vô tư đối mặt với nàng, bên trong đôi mắt hoa đào có tia sáng tối tăm chuyển động nhưng chỉ lóe lên rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Edit: Hà

Trong lúc A Nam đang ngủ thật ngon thì xe lừa đã chạy ra khỏi Liễu Khê thôn hơn mười dặm.

Ngung Hương nhìn bé trai đang ngủ thiếp đi ở trong lòng nhưng tay vẫn còn siết chặt vạt áo nàng, muốn cười nhưng không được.

Nàng không muốn để cho Lục Thành đưa nàng trở về thành, càng không muốn dính dáng nhiều tới hắn, nhưng trong lòng lại không đành lòng khi nhìn thấy A Nam khóc. Nàng đưa A Nam vào trong tây phòng, cố gắng dỗ A Nam ngủ, nhưng A Nam lại giống như tiểu quỷ tinh ranh không chịu ngủ, mở đôi mắt to tròn cảnh giác nhìn chằm chằm bất cứ ai đi vào phòng. Tiểu tử không ngủ, Ngưng Hương đành thử để bé chơi cùng với đệ đệ, A Nam chơi thì chơi, nhưng lại không chịu để nàng cách xa bé dù chỉ một chút, cho dù đang chơi đùa rất vui vẻ, nhưng chỉ cần nàng vừa muốn chuẩn đi, thì bé liền oà khóc.

Nếu như tâm nàng có thể cứng rắn hơn, có lẽ đã có thể đi từ lâu rồi, nhưng hết lần này tới lần khác đối mặt với thân thể đáng thương A Nam, cho dù Ngưng Hương có muốn cứng rắn hơn nữa cũng đành chịu.

Không thể làm gì khác, nàng đành phải ngồi xe của Lục Thành trở về.

Trước khi đi Lục Thành cũng gọi A Đào đi theo, nói là thuận tiện mang muội muội vào thành đi dạo, như vậy thì đại bá phụ và đại bá mẫu cũng không thể hiểu lầm Lục Thành ý đồ gì khác.

Vậy rốt cuộc hắn có ý hay không có đây? Là thật sự bởi vì A Nam bám lấy nàng mới đưa nàng trở về, hay là...

Ngưng Hương lặng lẽ nhìn về phía nam nhân đang đánh xe phía trước.

Đúng lúc này, xe lừa đột nhiên ngừng lại.

Nhìn thấy Lục Thành muốn xuống xe, Ngưng Hương lập tức nhìn về phía khác.

Lúc này xe lừa dừng lại ở giữa hai thôn, lại cách thôn trước thôn sau đều rất xa, chỉ cần liếc mắt một cái đã không thấy bất kì người nào bên đường. Hai bên đường đất trồng những cây dương thụ to bằng bắp đùi của nam nhân, tạo ra một dãy bóng cây râm mát, ven đường cùng điểm nổi lên hai thôn có một con mương lớn cách đó khoảng năm thước, bên trong có đại mộc um tùm, có những đóa hoa đại thường thấy trong thôn đang khoe sắc.

Đang nhìn chăm chú vào nhụy hoa trắng núp mình trong những cánh hoa, sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp của nam nhân, "A Đào, muội ôm A Nam một lát, huynh có lời muốn nói với Từ cô nương."

Trái tim của Ngưng Hương nhất thời giật thót!

Nàng với hắn có chuyện gì để nói đây!

Suy nghĩ trong đầu mới xuất hiện, A Đào đã nghi ngờ hỏi thay nàng, nghiêng đầu nhìn vào huynh trưởng nói: "Đại ca muốn nói chuyện gì với Từ tỷ tỷ vậy?"

Lục Thành lờ đi ý nhiều, "Chuyện của người lớn con nít như muội đừng xen vào." Nói xong liền nhìn về phía cô nương còn đang cúi đầu giả điếc, "Từ cô nương, xuống xe đi."

Ngưng Hương không nhúc nhích, lặng lẽ ôm chặt A Nam, rú mắt nói: "Có chuyện gì cứ nói ngay tại đây đi."

Nghe giọng nói bá đạo của hắn, nàng cũng dứt khoát không khách khí gọi hắn là Lục đại ca nữa.

Lục Thành cười cười, nhẹ nhàng sờ đầu nhi tử, cúi đầu kề sát gần nàng, giọng nói không cao không thấp lại có ý xấu muốn uy hiếp, "Muội nhất định muốn A Đào nghe thấy phải không? A Đào còn nhỏ, ngày nào đó lỡ như nàng vô tình nói ra, chỉ hy vọng muội đừng trách ta."

A Đào càng tỏ ra nghi hoặc hơn, nghiêng đầu nhìn bọn họ, "Đại ca muốn nói gì? Huynh cứ nói đi, muội nhất định sẽ không kể cho ai hết."

Lục Thành không để ý tới muội muội, nghiêng đầu nhìn Ngưng Hương.

Hắn đứng gần nàng, trong đôi mắt hoa đào đang lặng lẽ lộ vẻ uy hiếp bức người, trong lòng Ngưng Hương rối bời, miễn cưỡng nhìn thẳng vào hắn một cái, nhắm mắt nói: "Nếu như A Đào đã kín miệng, người cứ nói ở đây đi."

Lục Thành nhếch miệng lên, nhẹ giọng phát ra tiếng hừ lạnh, như cười vào lời nói của nàng là quyết định sai lầm cỡ nào.

"Cũng được." Lục Thành vẫn duy trì động tác chống tay trên ván xe, quay về phía nàng nhiều hơn, khiến cho Ngưng Hương mím môi nghiêng đầu về hắn một bên, hắn nhìn chằm chằm vào nốt ruồi đen nhỏ bằng hạt vừng ở bên tai trái của nàng nói: "Tối hôm qua một đêm không ngủ, ta cứ mãi nhớ về..."

"Người câm miệng!" Ngưng Hương then quá hoá giận, nhẹ giọng trách mắng, tức giận đến mức ngực thở phập phồng. Nghĩ lại trước kia nàng còn cảm thấy hắn là loại người tốt, không ngờ vậy mà hắn lại định nói những chuyện vô si đó trước mặt muội muội mới bảy tuổi của hắn.

Lục Thành thật nhanh nhìn lướt qua vạt áo nàng, mặc dù rất muốn nhìn nhiều hơn, nhưng vẫn quy củ dôi ánh mắt đi, hắn thích nàng, lúc này do không còn cách nào khác đành phải bức bách nàng, trong lòng hắn cũng không nhẹ nhàng gì, tuy nhiên hắn cũng không hề có ý định muốn khinh bạc nàng. Lục Thành cúi đầu nhìn xuống nhi tử đang còn ngủ say nói: "Ta đưa muội về phủ thành chính là muốn nói rõ với muội, chuyện này không thể nào không nói, nếu Từ cô nương không muốn để cho A Đào biết thì đưa A Nam cho muội ấy đi, chúng ta đi xa một chút nói chuyện, nếu không ta chỉ có thể tiếp tục ở đây nói ra mà thôi."

Cặp môi đỏ mọng của Ngưng Hương nhếch lên, trừng mắt tức giận nhìn cánh đồng bằng phẳng trước mặt.

Quả nhiên, hắn muốn đưa nàng trở về là có mục đích.

Nói chuyện rõ ràng với nàng, chẳng lẽ tối hôm qua ý của nàng thể hiện vẫn còn chưa rõ hay sao?

Nếu như hắn nhất định muốn nghe nàng nói lời cự tuyệt, nàng sẽ theo ý của hắn.

Hít một hơi thật sâu, Ngưng Hương nhàn nhạt đáp ứng, chờ cho Lục Thành đứng thẳng người, nàng cẩn thận đem A Nam đưa tới cho A Đào bên kia.

A Đào ngo ngác tiếp nhận cháu trai, lại nhìn hai người bên kia, không yên tâm nói: "Đại ca và tỷ đừng đi quá xa..."

Ngưng Hương đã đi đến đuôi xe chuẩn bị xuống xe, nghe nói như vậy đột nhiên trong lòng toát ra ý niệm làm cho nàng toàn thân rét run, ở đây trước không thôn xóm sau không có nhà, chỉ có một người nhưng lại là A Đào ngây thơ, nếu lỡ trong lòng Lục Thành có ý đồ xấu, nàng...

Ánh mắt Ngưng Hương nhìn vào ruộng lúa ở phía bên cạnh, lại một tháng nữa vụ lúa không thể thu hoạch được, nhưng hiện tại lại xanh mơn mẫm như vậy, nếu như Lục Thành đẩy nàng ngã vào bên trong ruộng lúa, A Đào sợ là sẽ không nhìn thấy bọn họ đang làm gì, sau đó Lục Thành cũng có thể tùy tiện mượn cớ lừa gạt muối muối đơn thuần của hắn.

"A Đào không có gì phải sợ, đại ca đứng ở dưới ngay gốc cây đó thôi." Lục Thành cũng không biết người trong lòng hắn đang nghĩ hắn thành người giữa ban ngày ban mặt lại làm chuyện lưu manh với cô nương đáng hoàng, chỉ vào gốc cây dương cách xe lửa khoảng ba mươi bước chân ở phía trước.

A Đào yên tâm

Trái tim đang nhảy chồm chồm của Ngưng Hương cũng thu trở về một nửa, nhưng lúc xuống xe hai chân vẫn không khống chế được mà nhũn ra, mặt trắng bệch tới nỗi không thể trắng hơn.

Đời trước thiếu chút nữa đã bị Bùi Cảnh Hàn chiếm đoạt, Ngưng Hương sợ nhất chính là bị nam nhân ức hiếp.

Lục Thành quay đầu lại nhìn nàng, bắt gặp sắc mặt nàng có chút không hợp lý, không giống như phần nộ mà ngược lại giống như đang sợ hãi, hắn vừa nghi hoặc vừa cảm thấy có chút áy náy.

Giọng nói của hắn vừa rồi có phải đã quá lạnh lùng hay không?

Mềm lòng, trong lúc nàng đi đến bên cạnh, Lục Thành giống như trâu chọc muối muối nói: "Chỉ nói vài câu nhẹ nhàng thôi, cũng đâu có mắng muối, sợ cái gì."

Nghe thấy giọng nói trâu đùa của hắn, A Đào trên xe cười ha ha một tiếng, nhưng Ngưng Hương một chút cũng cười không được, khuôn mặt nhăn nhó đi tới dưới tàng cây.

Lục Thành sờ đầu muối muối, sai bước đi theo.

"Người muốn nói cái gì?" Hắn cố ý đứng đối diện nàng, Ngưng Hương liền người nghiêng đi, một mắt cũng không muốn nhìn vào hắn.

Lục Thành cũng không đuổi theo nữa, đưa mắt nhìn gò má nàng nói: "Từ cô nương, lúc ở vườn trái cây gặp được nàng, ta đã thích nàng rồi..."

"Ta không thích người, người không cần nói nữa." Ngưng Hương không chút lưu tình cắt đứt hắn.

Lục Thành ghen hờn xuống, cũng may tối hôm qua đã bị đá kích qua, hôm nay đã chuẩn bị kỹ càng, sau phút ngắn ngủi trầm mặc, hắn có chút bất đắc dĩ nói: "Không sao, có lẽ do thời gian quen biết của chúng ta quá ngắn, ta biết ta nóng lòng, nàng hiện tại không thích ta không sao, ta có thể chờ, về sau..."

"Về sau ta cũng sẽ không thích người." Ngưng Hương nghiêng đầu nhìn về hướng khác không thèm nhìn hắn, liếc về kia mảnh ruộng lúa mạch non xanh mơn mẫm, ý nghĩ đáng sợ mới vừa rồi lại chọt lóe lên trong đầu, Ngưng Hương dừng lại một chút, giọng nói tỏ ra hòa hoãn hơn: "Lục đại ca, người là người tốt, chỉ là ta vẫn luôn xem người như quen trong thôn, chưa bao giờ có cái loại đó ý niệm trong đầu, cũng hy vọng Lục đại ca cũng đừng có..."

"Không sao," Lục Thành không muốn nghe nàng nói tiếp nữa, học theo bộ dáng của nàng cắt đứt câu nói của nàng, cố làm ra vẻ thoải mái nói: "Ta hiểu rõ ý của muối, muối không thích ta, ta lại không thể ép buộc muối. Hôm nay cố ý đưa muối về, chính là muốn nói cho muối biết, ta đã xác định là muối cho nên chỉ cần một ngày muối vẫn chưa lập gia đình, ta sẽ đối với tốt với muối ngày ấy, cho đến khi muối thích ta thì thôi."

Thấy hắn cứ cố chấp hồ đồ như vậy, Ngưng Hương nhú lại lông mày quay lại, nhìn hắn nói: "Người..."

"Đi thôi, không làm chậm trễ muối về phủ thành nữa." Lục Thành hướng về nàng dịu dàng cười một tiếng, không để cho nàng lại có cơ hội cự tuyệt, liền nhắc chân đi về hướng xe lửa.

Kết quả này không phải là điều Ngưng Hương mong muốn, nàng bức bội nhanh bước vài bước, chạy tới trước mặt hắn muốn nói vài câu. Còn chưa kịp cất lời, nam nhân này giống như không thấy nàng, tiếp tục đi về phía trước, một chút cũng không có ngừng lại, thân thể cao lớn rắn chắc nhanh chóng đi lại gần, bên trong đôi mắt hoa đào tràn đầy mong đợi, thậm chí còn muốn giơ cánh tay lên, dường như muốn ôm nàng.

Hắn ngang ngược không hiểu chuyện lại vô liêm sỉ, Ngưng Hương không thể không lánh người tránh đi.

Lúc này Lục Thành mới dừng lại, ý tứ sâu xa cười với nàng, "Không phải là muốn cản ta sao?" Dám cản hắn hắn liền ôm nàng.

Ngưng Hương đỏ mặt, tức giận chạy về phía bên đường.

Lục Thành thu tay lại, nhỏ giọng nói: "Lên xe đi."

Nói chuyện tới trình trạng này rồi, Ngưng Hương làm sao còn có thể ngồi xe của hắn, đưa lưng về phía hắn nói: "Các người cứ đi đi, ta chờ xe của Quách lão tam"

Thấy tiểu cô nương quyết tâm muốn phân rõ giới hạn với hắn, Lục Thành nhủ mi, nhìn sang muội muội đang tò mò chuyện của bọn họ, nở nụ cười, "Nàng không lên xe, ta lập tức đánh thức A Nam."

Ngưng Hương âm thầm cắn môi, không muốn bị hắn uy hiếp, lạnh giọng trả lời: "Tùy ngươi, A Nam là con trai của ngươi, ngươi không đau lòng thì ta cũng không quan tâm"

"Tất nhiên là ta sẽ không đau lòng, trẻ con càng khóc thì sau này giọng càng lớn, vừa hay ta cũng không thích lấy chuyện hắn khóc để uy hiếp người khác, lần này không quan tâm hắn, hắn khóc đủ rồi thì về sau tự động sẽ nghe lời." Lục Thành tùy ý nói, nói xong lại đi về hướng xe lửa.

Lông mày Ngưng Hương sớm đã nhăn lại.

Ai nói cho hắn biết chuyện trẻ con càng khóc nhiều thì lớn lên giọng nói càng lớn? Cho dù là đúng, thì giọng nói lớn có gì đáng để kiêu ngạo sao?

Lại nói, lúc nhìn thấy A Nam tách ra với nàng lại khóc nhiệt tình như vậy, hắn không sợ con trai khóc tới phát sốt hay sao?

Ngưng Hương nhin không được quay đầu đi.

Lục Thành đang đi tới trước xe, không biết nói gì với A Đào.

Ngưng Hương bắt gặp A Đào đột nhiên ôm A Nam lui về phía sau trốn tránh, vội vã kêu nàng, "Từ tỷ tỷ mau tới đây đi, đại ca ta muốn đánh A Nam!"

Ngưng Hương lập tức luống cuống, cho rằng Lục Thành bị nàng cự tuyệt cho nên tức giận muốn phát tiết ở trên người nhi tử, vội vàng chạy tới.

"Từ tỷ tỷ..." A Đào nhìn vào khuôn mặt lạnh như băng của huynh trưởng, xác thật là nàng rất sợ, cầu xin Ngưng Hương giúp đỡ.

Ngưng Hương đứng ở ngoài xe, đưa tay đem A Đào bảo hộ ở sau người, khó có thể tin cảm tức nhìn Lục Thành, "Đó là con ruột của ngươi cơ mà!"

"Có lên xe hay không?" Lục Thành nhìn chằm chằm nàng hỏi.

Ngưng Hương sừng sốt, A Đào bên cạnh vội vã thúc giục nàng, "Từ tỷ tỷ mau lên đây đi, A Nam giống như sắp tỉnh rồi."

Ngưng Hương vừa nghe cúi đầu nhìn qua, quả nhiên trông thấy A Nam mấp máy miệng, một cánh tay nập đung vào trên mặt.

"Lên xe đi, ta bảo đảm đây là một lần cuối cùng chở nàng." Nam nhân đang đứng phía sau lưng nàng đành nhận thua nói.

Nếu hắn đã nói như vậy, Ngưng Hương do dự một chút, lại lần nữa lên xe, mắt nhìn thẳng đem A Nam nhận lấy, trong mắt chỉ có A Nam.

Mới vừa rồi Lục Thành còn thấy tiểu cô nương làm mặt lạnh với hắn, vậy mà khi nhìn còn trai hắn thì lập tức đổi thành vẻ mặt dịu dàng.

Hắn cảm thấy có chút chua chua, nhìn nàng nhiều hơn một lát rồi mới ngồi trở lại trên cang xe, tiếp tục đánh xe.

Dọc đường đi hắn cũng không nói nữa.

Tâm trạng Ngưng Hương phức tạp bởi A Nam đã tỉnh lại chơi đùa, nghĩ tới đây là lần cuối cùng gặp được A Nam, nàng ép buộc bản thân không thèm nghĩ tới chuyện phiền lòng này nữa.

Mặt trời đỏ rực dần dần lặn về phía tây, xe lửa cũng vừa vào tới cửa phủ thành bắc.

A Nam ngồi ở trong lòng "mẫu thân" hết nhìn đông rồi nhìn tây, nhìn thấy cái gì cũng đều mới mẻ, Ngưng Hương lại rầu rĩ, làm sao mới tách được tiểu tử này ra bây giờ?

"Đi qua nhà Tam thúc trước, thu xếp ổn thỏa cho A Nam rồi ta chở nàng quay lại Hầu phủ." Giống như là hiểu rõ tâm sự của nàng, đầu Lục Thành cũng không quay lại nói.

Ngưng Hương không đáp lời.

Đúng là phải đi tới nhà Tam thúc của hắn, không thể để cho A Nam ở trên đường khóc lóc om sòm được, nhưng sau khi thu xếp cho A Nam, nàng cũng

không cần hắn đưa trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Edit: Hà

Phủ Trấn Viễn Hầu là phủ thành ở phía tây, còn nhà Tam thúc của Lục Thành là ở phía đông.

Thỉnh thoảng Ngưng Hương sẽ đi theo Bùi Cảnh Hàn ra khỏi phủ, cùng với Tổ Nguyệt hoặc một tiểu nha hoàn khác đi dạo ở phủ thành, phía bên thành đông cũng đã tới mấy lần, coi như cũng có chút quen thuộc.

"Từ tỷ tỷ, phía trước chính là ngã rẽ, căn nhà thứ tư trong đó chính là nhà của Tam thúc muội." Xe lừa đang chạy trong một ngõ hẻm sạch sẽ rộng rãi, A Đào tươi cười giới thiệu với Ngưng Hương, "Nhà của Tam thúc mở lớp dạy đánh cờ, tam thẩm của muội rất đẹp, tí nữa nhìn thấy bà ấy tỷ sẽ biết ngay."

Ngưng Hương miễn cưỡng cười cười.

Lần này về nhà nàng có nghe Đại bá mẫu nói qua, thế hệ nhà phụ thân Lục Thành rất nghèo, nhị thúc của hắn chính là một hán tử nông dân bình thường, cần cù chăm chỉ trồng trọt, còn Tam thúc của hắn bởi vì nhà nghèo nên đành bán mình học nghề trong phủ thành, về sau may mắn gặp được nhân duyên tốt, ở rể của nhà Hứa gia. Nghe nói Tam thúc của Lục Thành cùng với thê tử Hứa thị vô cùng yêu thương nhau, Hứa thị được cho phép để đứa con trai đầu của mình mang họ Hứa, giữ lại thay Hứa gia kế tục hương khói, còn nữ nhi tương lai cho dù có sinh con đẻ cái, bất luận là nam hay nữ, đều mang họ Lục.

Kỳ thật khi nghe giọng nói của huynh muội Lục Thành khi nhắc tới tam thẩm đều cảm thấy gần gũi, liền biết Hứa thị rất thương yêu bọn họ.

Nhưng đó là người thân của Lục gia, nàng là một người ngoài đi gặp bọn họ làm gì?

Vốn đã không được tự nhiên, bây giờ nàng lại có quan hệ khó xử với Lục Thành cho nên rất không thích hợp đi gặp người thân của hắn.

Bàn tay đụng phải hà bao nhỏ treo ở trên cổ A Nam, Ngưng Hương cúi đầu nhìn một chút, trong mắt chợt lóe lên một tia áy náy, cái cảm nhẹ nhàng cọ xát trên đỉnh đầu A Nam. A Nam thích được gần gũi như vậy, ngửa đầu cười với nàng, Ngưng Hương cũng cười, hôn lên khuôn mặt trắng trẻo non nớt của bé, dịu dàng khen ngợi: "A Nam rất ngoan."

A Nam cười vui vẻ.

Chờ xe lừa qua ngã rẽ, sắp tới trước cửa nhà thứ hai, Ngưng Hương kêu Lục Thành ngừng xe lại.

Lục Thành nhìn cửa chính nhà Hứa gia đang gần ngay trước mắt, mơ hồ cảm thấy có chút bất an, nhưng vẫn ngừng xe, quay đầu lại nhìn nàng.

"Hà bao của ta đã bị rút rồi." Ngưng Hương giải thích qua loa với hắn, sau đó cúi đầu, nghiêm túc nói chuyện với A Nam, lắc lắc hà bao nhỏ của bé, lại chỉ vào chỗ ngoặt khi này nói: "A Nam, cô cô làm rơi hà bao của mình rồi, cô cô phải quay lại để tìm, A Nam ở đây đợi cô cô được không?"

Nàng liên tục kho tay múa chân, A Nam nghe hiểu, tiểu tử đặc biệt rất thích bảo bối hà bao của mình, liền hiểu được bây giờ Ngưng Hương đang rất lo lắng, bé cũng cảm thấy lo lắng theo, bắt chước Ngưng Hương chỉ vào chỗ ngoặt, trong vạt gọi: "Bao!"

Ngưng Hương gật đầu, thử thăm dò để bé đứng xuống, lại dùng ánh mắt ra hiệu A Đào đến đỡ, sau đó nói: "A Nam ở đây đợi cô cô, cô cô đi nhặt hà bao nhé."

A Nam ngoan ngoãn gật đầu, nhìn thấy Ngưng Hương xuống xe, tiểu tử lại cuống cuống, một tay nắm lấy cô cô ruột một tay vịn về phía đuôi xe, "Ồm!" Bé muốn cùng Ngưng Hương đi tìm hà bao.

Ngưng Hương không vội vàng đi, cười ôm lấy tiểu tử, thuận thực dụ dỗ: "Không được, cô cô ôm A Nam sẽ không có cách tìm hà bao được, A Nam ở chỗ này đợi đi, cô cô nhặt được hà bao thì sẽ nhanh nhanh trở lại tìm A Nam."

Đôi mắt đen lúng liếng của A Nam mở to nhìn chăm chăm nàng, có chút khản trương, sợ nàng không tìm được.

Ngưng Hương ép xuống chua xót trong lòng, hết lần này đến lần khác bảo đảm chính mình sẽ nhanh trở về, để cho A Nam nghe lời.

A Nam cầm lấy hà bao của mình nhìn một cái, cuối cùng gật đầu.

Ngưng Hương hôn bé một cái thật mạnh, xoay người muốn đặt A Nam trở lại trên xe, bất ngờ phát hiện không biết Lục Thành đang ở phía sau lưng nàng

từ lúc nào, đôi mắt hoa đào yên lặng nhìn nàng, cảm xúc mơ hồ.

Ngưng Hương mấp máy môi.

Lời của nàng có thể đã lừa gạt được A Nam và A Đào, nhưng lại không thể lừa gạt được Lục Thành.

Sợ hấn vạch trần lời nói dối của nàng, Ngưng Hương ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng thành khẩn cầu xin hấn phối hợp, "Lục đại ca, huynh ôm A Nam một lát nhé?"

Lúc này nàng gọi hấn là Lục đại ca, tiếng gọi tự nhiên này giống như lần đầu tiên khi nàng quen biết hấn.

Lục Thành nhìn vào đôi mắt hạnh trong suốt của nàng, không có cách nào cự tuyệt.

"Được, muội cứ từ từ tìm đi, chúng ta ở đây đợi muội." Hấn tiếp nhận nhĩ tử, nhẹ giọng nói.

Suốt dọc đường Ngưng Hương vẫn luôn oán trách hấn, nhưng giờ phút này nàng đặc biệt cảm kích hấn, nghĩ tới về sau ít có cơ hội gặp lại, nàng quyết định quên đi tất cả những chuyện không vui lúc trước, chân tâm thật ý tới cười với hấn, lại lắc lắc bàn tay nhỏ bé của A Nam, tạm biệt với A Đào rồi xoay người đi về hướng ngược lại.

Hoàng hôn đã sắp buông xuống, nhưng trời vẫn còn rất lạnh, một ngày ồn ào lại sắp qua đi dần dần yên tĩnh trở lại. Nỗi buồn nhàn nhạt vắng lạnh dâng lên ở trong lòng nàng, Ngưng Hương bước từng bước, sau lưng mang theo ba ánh mắt rời đi, có cảm giác xúc động giống như lần đầu tiên bán mình rời nhà, không nhận được muốn khóc.

"Nương!"

Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng gọi trong vắt của bé trai.

Ngưng Hương khẽ hít cảm lên, kìm nén nước mắt mới xoay người lại cười, nhìn về phía A Nam, "A Nam chờ cô cô nhé, cô cô sẽ cố hết sức mau mau trở về."

A Nam nhếch miệng cười, giống như tiếng gọi nàng vừa rồi chính là vì muốn một cái đảm bảo.

Lúc này ánh mắt Ngưng Hương đã mơ hồ, hướng về ba người khoát khoát tay, bước nhanh về phía góc cửa. Đứng tại đây thì đã không nhìn thấy gì nữa, Ngưng Hương thật nhanh lau đi đôi mắt, giống như chạy trốn tiến về phía trước, đi không biết bao lâu lại loáng thoáng nghe được trẻ con tiếng khóc.

Ngưng Hương dừng bước, nghiêng tai lắng nghe, nhưng lại không nghe thấy tiếng khóc nỉ non đó nữa.

Nhưng nàng biết rõ, đợi không thấy nàng quay lại, A Nam nhất định sẽ khóc.

Giống như là đã đánh mất cái gì, bước chân Ngưng Hương chậm lại.

Hồn bay phách lạc đi đến một ngã tư, đột nhiên Ngưng Hương không nhớ ra được nên đi về phía bên nào.

"Queo bên phải."

Thanh âm quen thuộc đột nhiên lọt vào trong tai, Ngưng Hương kinh ngạc quay đầu lại.

Lục Thành từ từ bước về phía nàng không nhanh không chậm, nhưng ngực hấn lại phập phồng, hiển nhiên là đã chạy đuổi theo nàng, nhưng vừa mới chậm lại. Ánh trời chiều sáng rõ nhu hòa xuyên qua khe hở của tán lá cây hòe trong sân chiếu xuống trên người hấn, ánh lên ngũ quan tuấn mỹ lại bình thản của hấn, trong mắt hiện lên vẻ dịu dàng và quan tâm.

Ngưng Hương rủ mắt, tránh đi tình cảm dịu dàng trong mắt hấn, lo lắng hỏi: "A Nam, bé..."

"Đường muội của ta có nuôi một con vẹt, đồng ý đưa cho A Nam chơi, tiểu tử thói được thứ đồ tốt thì lập tức ngừng khóc." Giọng nói Lục Thành thoải mái, không muốn nàng vì A Nam mà phải lo lắng.

Trong lòng Ngưng Hương dễ chịu đi không ít.

Nhìn về phía con đường bên phải, nàng cúi đầu nói: "Cám ơn huynh đã cố ý đến giúp ta chỉ đường, bây giờ đường về nhà ta đã biết, huynh..."

"Để ta đưa nàng đi, một cô nương như nàng, không tận mắt nhìn nàng trở về Hầu phủ, ta không an lòng, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, khi trở về ta cũng không biết nói sao với bá phụ và bá mẫu." Lục Thành bình tĩnh nói, ý bảo nàng đi theo hấn, thấy vẻ mặt nàng do dự, hấn suy nghĩ một chút, bổ sung thêm: "Nàng yên tâm, ta đưa nàng đến ngay phủ Hầu phủ sẽ quay lại."

Nàng làm việc trong Hầu phủ, một cô nương như nàng, tất nhiên sẽ không hy vọng bị người khác nhìn thấy nam nhân đưa nàng trở về, truyền ra tin đồn không đúng.

Thấy hấn săn sóc chu đáo, Ngưng Hương mặc dù không thích, nhưng cũng không thể sinh ra chán ghét với tấm lòng của Lục Thành, đành phải thương

lượng: "Quả thực đường bên này ta cũng không quen lắm, vậy nhờ Lục đại ca đưa ta vào trong thành được rồi, còn lại đường vào phủ ta đã biết, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Lục Thành không đồng ý cũng không cự tuyệt, chỉ đi về phía trước.

Ngưng Hương yên lặng đi theo sau lưng hắn, phát hiện hắn bước thật chậm, nàng cũng đành bước chậm hơn, không muốn sóng vai đi với hắn.

Tiểu cô nương thành thật nhưng lại giả hoạt, Lục Thành nhìn trước ngó sau, nhìn thấy trên đường không có người nào, hắn dứt khoát dừng lại, nhìn nàng nói: "Từ cô nương, ta biết rõ nàng đối với ta vô tình, nhưng ta thật muốn biết rốt cuộc ta đã làm sai chuyện gì mà khiến nàng lại chán ghét ta như vậy. Nàng là cô nương đầu tiên khiến ta yêu thích, nếu như không nói rõ ràng, ta, ta buổi tối ngủ không ngon, ban ngày làm việc cũng thất thần."

Hắn lại đề cập đến chuyện này, chưa bao giờ nàng cùng với nam nhân thảo luận qua chuyện như vậy, Ngưng Hương vừa xấu hổ lại luống cuống, nếu như hoàn toàn chán ghét hắn, trực tiếp cự tuyệt là được, nhưng hết lần này tới lần khác ngoại trừ hắn bạc tình, ngoại trừ thỉnh thoảng lại không biết cách chăm sóc A Nam, nàng tìm không ra cái sai khác của Lục Thành.

Nóng lòng muốn thoát khỏi hoàn cảnh lúng túng này cho nên nàng không có nghe thấy Lục Thành nói câu lần đầu tiên hắn thích người nào đó, cho dù có nghe thấy, thì vào tai nàng chỉ nghe nghĩ ý ngay tại chữ, không còn lòng dạ nào đi phân tích ý tứ của hắn.

"Huynh rất tốt, chỉ là ta không thích huynh mà thôi, giống như huynh hỏi ta vì sao ta không thích ăn gừng, ta chỉ có thể nói là không thích ăn, chứ không thể nói ra được lý do." Ngưng Hương cúi đầu, cố gắng bình tĩnh trả lời. Về phần lý do chính xác, nói ra chỉ làm tổn thương hắn, hắn lại không phải người xấu, Ngưng Hương không thể quyết tâm nói nặng lời như vậy được.

Lục Thành nhìn vào tiểu cô nương đang cúi thấp đầu nhỏ giọng cự tuyệt hắn, lần này hắn không thấy thất vọng, chỉ cảm thấy nàng ngưng ngưng cự tuyệt thật là đẹp mắt, giọng nói dịu dàng cũng lộ ra vài phần thiện lương.

"Nàng không thích ăn gừng sao?" Hắn cố ý nói sang chuyện khác, cười nói.

Ngưng Hương kinh ngạc ngẩng đầu, không tin vào lỗ tai của mình.

Lục Thành thích nhìn bộ dáng ngờ ngạc của nàng, cười càng dịu dàng hơn, "Ta cũng vậy không thích ăn gừng, nàng xem, tương lai chúng ta ở cùng với nhau, nhất định sẽ rất vui vẻ."

Hắn vẫn không chịu buông tha cho nàng, Ngưng Hương hét cách với hắn, bước nhanh vượt qua hắn đi lên phía trước.

Bất luận nàng đi nhanh cỡ nào, Lục Thành cũng đều duy trì khoảng cách cước bộ ở phía sau lưng nàng, tham lam nhìn gò má nàng, không để ý tới sự bức bối của nàng.

Cho đến gần lúc phải từ biệt, hắn mới đi tới trước người của nàng, nhìn thẳng vào mắt của nàng: "Trở về Hầu phủ cố gắng chăm sóc bản thân thật tốt, đừng có để lại bị thương nữa, cuối tháng ta đứng trước cửa thành chờ muội."

Lại còn muốn đợi nàng?

Ngưng Hương nóng nảy, "Người nói về sau sẽ không tới tìm ta..."

Lục Thành nhìn nàng cười, "Nàng cũng nói nhất được hà bao sẽ quay lại tìm A Nam."

Đôi mắt hoa đào mỉm cười, giọng nói trên trời.

Ngưng Hương đuối lý, cùng hắn nói đạo lý thì không thông, nàng mở to mắt, lạnh lùng nói: "Người muốn chờ thì cứ chờ, ta sẽ không ngồi xe của người, nếu như người còn dùng A Nam đến bức ta, vậy hiện tại ta sẽ nói cho người biết, nếu ta còn nghe theo người, cũng là vì A Nam, nhưng trong lòng ta lại càng chán ghét người."

"Đến lúc đó nói sau, ta còn một tháng để cân nhắc xem làm thế nào có thể đỡ nàng lên xe." Lục Thành hết sức thành thoi nói, nói xong không hề báo trước giơ tay lên sờ sờ đầu nàng, "Không còn sớm, Hương nhi mau trở về đi."

Ngưng Hương ghét bỏ lui về phía sau trốn, trừng mắt liếc hắn một cái bởi vì nam nhân này lại dám kêu nữ danh của nàng, xoay người đi.

Lục Thành lưu luyến đưa mắt nhìn nàng, đợi đến khi thấy đi vào cửa bên, hắn mới quay về, bước chân nhẹ nhàng.

Mặc dù bây giờ vẫn chưa có được tâm nàng, nhưng hai ngày này chung sống lâu như vậy, thấy nhiều vẻ mặt của nàng như thế, cho dù nàng dùng ánh mắt lạnh như băng đuổi hắn, cũng đủ cho hắn ôm nỗi nhớ nhung suốt một tháng. Một tháng sau, hắn lại đến đón nàng về nhà, từng chút từng chút đi vào trong lòng nàng, tựa như hắn trước đây không thích ăn gừng, nhưng khi đến vườn trái cây ăn càng nhiều lại càng thích, nàng sớm muộn gì cũng sẽ thích hắn.

Trong lúc Lục Thành còn đang chìm đắm trong cõi lòng mơ tưởng về tương lai, Ngưng Hương đã quay lại Lãnh Mai Các, liền chạm mặt với Bùi Cảnh Hàn đứng ở cửa thư phòng, bốn mắt nhìn nhau, Bùi Cảnh Hàn nhìn nàng chăm chú, sắc mặt không thể nào được coi là đẹp mắt.

Ngưng Hương lo sợ đi qua.

Lục Thành thích nàng, nàng chỉ cảm thấy phiền não, Bùi Cảnh Hàn thích nàng, nàng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Edit: Hà:

Cách Bùi Cảnh Hàn càng ngày càng gần, nàng có thể cảm nhận được sự bất mãn của hắn.

Ngưng Hương nghĩ mãi không ra, mình mới vừa trở về đâu có chọc phải hắn, trước khi về nhà đã đến tạm biệt hắn, lúc đó vẻ mặt của hắn còn ôn hoà, cũng không thể mới qua một đêm hắn đã nhớ lại chuyện nàng ăn tối phá hỏng hứng thú của hắn chứ?

"Thế từ, em đã trở về." Thập thóm dừng ở bậc thang ngay trước cửa thư phòng, Ngưng Hương rù mắt nói.

Môi mọng của Bùi Cảnh Hàn nhấp nhệ, nhúu mày quan sát nàng, một thân xiêm y cũ, nếu không phải da trắng tương mạo xinh đẹp, quả thực chính là một cô thôn nữ.

"Mặt sao lại đen như vậy?"

Quan sát trên dưới một vòng, Bùi Cảnh Hàn nhìn chằm chằm khuôn mặt mà hắn thích nhất của tiểu cô nương này, nhạy cảm phát hiện khác thường.

Thật ra Ngưng Hương chỉ mới làm nông có nửa ngày, do cứ đi đi lại lại trên đường cũng đã phơi nắng một ngày rười rối, thật ra màu da cơ hồ vẫn không thay đổi lắm, nhưng Bùi Cảnh Hàn từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, bên cạnh sử dụng đồ vật không có chỗ nào không tinh xảo, đối với hắn mà nói, Ngưng Hương chính là viên ngọc xinh đẹp, cho dù viên ngọc chỉ có biến hóa một chút, hắn cũng nhìn ra được.

Ngưng Hương ngạc nhiên, sao nàng không phát hiện mình đen hơn nhỉ?

"Xuống ruộng làm việc?" Bùi Cảnh Hàn hỏi.

Giọng nói của hắn không có thiện cảm, giống như nàng muốn làm chuyện gì trước tiên đều phải nói rõ với hắn, Ngưng Hương mím môi, nhìn chằm chằm vạt áo của hắn trả lời: "Trong nhà trồng trọt, cho nên gấp rút giúp đỡ nửa ngày." Ở Hầu phủ nàng là nha hoàn của hắn, bổn phận của nàng là hầu hạ hắn cho tốt, khi về nhà nàng chính là cô nương của Từ gia, muốn làm cái gì thì làm cái đó, hắn dựa vào cái gì mà quản nàng? Kể cả mặt của nàng, nếu như rám đen sẽ làm người này chán ghét mà vứt bỏ, về sau nàng ngày ngày phải phơi nắng mới được.

Có lẽ là do đã trải qua kinh nghiệm đời trước, nàng biết rõ bản thân mình cho dù có khúm núm cỡ nào Bùi Cảnh Hàn cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, cho nên khi Ngưng Hương đối mặt với Bùi Cảnh Hàn là gan càng lúc càng lớn. Mặc dù vẫn còn là sợ hắn khi dễ, nhưng những chuyện như này có vẻ hắn đã quán quá rộng rồi, Ngưng Hương không muốn làm một người mù quáng suốt ngày phải nghe theo hắn.

Trong lúc Ngưng Hương tự cho rằng mình đã dũng cảm hết sức, nhưng bộ dáng rù mắt đáp lời của nàng trong mắt Bùi Cảnh Hàn chính là đang sợ hãi thừa vâng như cũ.

Không nghĩ tới nàng vừa về đến nhà hắn đã hù dọa khiến nàng sợ hãi, Bùi Cảnh Hàn hòa hoãn giọng nói: "Được rồi, về sau bớt ra ruộng làm việc đi, em là một cô nương, rám đen nhìn rất khó coi, còn nữa hôm nay sao lại về muộn như vậy?" So với đợt trước đã về chậm khoảng hai khắc đồng hồ.

Nghĩ đến Lục Thành, Ngưng Hương có chút chột dạ.

Lời nói thật khẳng định không thể nói ra, phải lấy cớ gì bây giờ?

Bản thân còn đang âm thầm sốt ruột, Tổ Nguyệt đột nhiên từ trong nhà chính đi ra, trong tay cầm một nắm hạt dưa, vừa cắn hạt dưa vừa cười khanh khách đánh giá hai người bọn họ, cuối cùng nhìn Bùi Cảnh Hàn nói: "Người ta ở trong sách được viết là 'Rửa mặt chải đầu xong, tựa ghế ngắm dòng sông', thế từ của chúng ta lại là 'Đọc sách xong, đứng im chờ người ngọc', Ngưng Hương muối căng thẳng cái gì, thế từ chỉ là nhớ muối, mới ngóng trông muối sớm trở về thôi mà."

Ngưng Hương mơ hồ cảm thấy Tổ Nguyệt đọc hai câu kia có chút quen tai, ngay sau đó liền nghe Tổ Nguyệt nói Bùi Cảnh Hàn nhớ nàng, nói thẳng trực tiếp như vậy khiến Ngưng Hương ngượng ngùng đỏ mặt, không dám nhìn thần sắc của Bùi Cảnh Hàn như thế nào, giận đối với Tổ Nguyệt, thấp giọng nói: "Em vào phòng cất đồ trước, lát nữa lại đến hầu hạ thế từ."

Mang theo bao đồ vội vã đi về hướng phòng ngủ của nàng.

Tổ Nguyệt tươi cười đưa mắt nhìn theo nàng, đôi mắt xinh đẹp lại đảo qua Bùi Cảnh Hàn, quay người trở về nhà chính.

Mới vừa ngồi xuống trước bàn có đặt một bình hoa nhỏ, cánh cửa đã đóng sầm lại, Bùi Cảnh Hàn đi đến.

Tổ Nguyệt làm bộ như không thấy, tiếp tục cắn hạt dưa.

Bùi Cảnh Hàn ngồi xuống đối diện nàng, buồn cười nói: "Ghen tị?"

Tổ Nguyệt khề hừ nhẹ, nhìn ra cửa nói: "Mùi của Thế tử hình như hỏng rồi thì phải, sao em không có ngửi thấy được vị chua nhỉ."

Nụ cười của Bùi Cảnh Hàn càng sâu hơn, dịu dàng giải thích: "Ngưng Hương đột nhiên về muộn như vậy, ta sợ nàng ấy gặp chuyện không may, nếu đổi lại là em, ta cũng sẽ nhớ như vậy thôi."

Tổ Nguyệt lườm hần, hai mắt nhìn nhau, rốt cuộc cũng không nhìn nổi nữa, nhẹ giọng khề cười, dí dõm nói: "Lời nói êm tai ai không biết nói, hôm nào đó em thực sự ra ngoài một chuyến, cố ý tối mới trở về, để xem thế tử có nhớ hay không."

Tiểu cô nương mắt ngọc mảy ngài, cười rộ lên so với hoa tường vi màu trắng trong bình còn động lòng người hơn.

Bùi Cảnh Hàn mỉm cười nhìn nàng, hần thích Ngưng Hương dịu dàng ngược ngùng, cũng thích Tổ Nguyệt hoạt bát dí dõm, các nàng chính là hai đại nha hoàn mà hần hài lòng nhất, khó có được nhất chính là hai người tỷ muội đồng tình, Ngưng Hương thì hần chưa bao giờ lo lắng, hiện tại xác thực Tổ Nguyệt sẽ không ăn dấm chua với Ngưng Hương, hần liền hoàn toàn yên tâm.

"Đúng rồi, vừa mới rồi em đọc hai câu kia, lặp lại lần nữa cho ta nghe xem nào." Tự mình châm trà, Bùi Cảnh Hàn tương đối cảm thấy hứng thú hỏi.

'Rửa mặt chải đầu xong, tựa ghế ngắm dòng sông' Tổ Nguyệt suy nghĩ một chút, nhỏ giọng hỏi.

Bùi Cảnh Hàn gật gật đầu, thuận miệng nói: "Từ ngữ không tệ, từ đâu mà biết được? Còn nhớ toàn bộ câu không?"

Tổ Nguyệt sao lại không nhớ rõ được?

Đời trước khi biểu cô nương Thẩm Du Du đến Hầu phủ làm khách, cũng mang theo vài bài thơ do chính nàng ta làm, lão phu nhân cùng phu nhân nghe thấy liền khen hay, ngay cả Hầu gia Bùi Chính cũng khen không dứt miệng, chính mình còn sao chép trong đó một câu rồi treo vào thư phòng, danh tiếng tài nữ Thẩm Du Du nhanh chóng truyền khắp thái An phủ.

Bùi Cảnh Hàn tập võ, nhưng toàn thân hần cũng toát ra quý khí công tử thế gia, thư phòng của hần cất giữ không ít sách hay, tất nhiên cũng tán thưởng tài văn chương của Thẩm Du Du. Thẩm Du Du tới làm khách trước khi rời khỏi Hầu phủ, đã tặng cho Bùi Cảnh Hàn một quyển thơ ca của nàng ta, Bùi Cảnh Hàn thường thường lật xem, Tổ Nguyệt vĩnh viễn đều nhớ hình ảnh hần lười biếng nằm ở trên giường, nhìn vào trang sách, trong mắt toát ra sự nhớ nhung.

Khi đó Tổ Nguyệt, đối với Thẩm Du Du chỉ có hâm mộ.

Có lẽ thân phận Thẩm Du Du là do trời sinh, nhưng tài văn chương của nàng ta là tự mình có được, còn nàng chỉ là nha hoàn nho nhỏ, ngay cả tư cách ghen tị với Thẩm Du Du cũng không có.

Mãi cho đến khi nàng bị người khác trói tay chân lại, mặt tràn đầy phẫn hận trừng mắt nhìn Thẩm Du Du, nữ nhân kia tới gần nhẹ nhàng nói vào tai nàng vài câu, nói những câu thơ kia đều là do người khác sáng tác ra, nàng ta chỉ muốn mượn nó để được Bùi Cảnh Hàn xem trọng, còn mĩa mai nàng thách nàng đi tới trước mặt Bùi Cảnh Hàn tố cáo.

Thẩm Du Du thực sự vô cùng hiểu được cách làm tức chết người khác.

Nàng ta không nói ra sự thật đó, Tổ Nguyệt chỉ biết hận nàng ta lòng dạ ác độc, nhưng khi nghe được sự thật đó, Tổ Nguyệt vừa hận vừa không cam lòng, không cam lòng bản thân mình lại thua một kẻ lừa đảo xảo trá. Dù không cam lòng nhưng cũng đành bất lực, chẳng phải là so với hận lại càng thống khổ hơn sao?

Cũng may ông trời thương nàng, để cho nàng có cơ hội sống lại lần nữa.

Tổ Nguyệt thả hạt dưa trong tay vào lại trong đĩa, nghiêm túc suy nghĩ một chút, khó khăn đem hai câu thơ kia nói ra. Xuất phát từ lòng hâm mộ, nếu như Thẩm Du Du làm những câu thơ kia thì Tổ Nguyệt cũng sẽ nói, nhưng nàng chỉ là nha hoàn, nếu như nàng nói năng quá lưu loát, Bùi Cảnh Hàn ngược lại sẽ sinh nghi nàng vì sao đột nhiên hứng thú với thi thơ như vậy, tựa như hần chưa bao giờ hoài nghi những câu thơ kia không phải là Thẩm Du Du sáng tác ra, chỉ sợ nàng vừa nói ra, Bùi Cảnh Hàn sẽ lập tức hỏi nàng là từ đâu mà có.

Ngoại trừ câu mà Bùi Cảnh Hàn thích nhất kia, những câu khác Tổ Nguyệt đều cố ý nói sai hoặc là làm bộ nhớ không rõ, "Đây là năm trước lúc em đi dạo ở hiệu sách vô tình phát hiện một quyển sách, một quyển sách vừa cũ kỹ vừa nát, bìa bao cũng không có, em lật hai trang, cảm thấy bên trong có vài câu thật độc lên thật dễ nghe, liền dùng hai mươi văn tiền mua, hừ, một cuốn sách cũ như vậy lại dám thu của hai lượng bạc, em..."

"Cầm đến cho ta nhìn một chút." Bùi Cảnh Hàn có chút hưng phấn cắt đứt lời cầu nhau của nàng, mơ hồ cảm thấy có khả năng Tổ Nguyệt đã phát hiện ra một tài năng bị cất giấu.

"Hả?"

Tổ Nguyệt hoảng sợ nhìn hấn, "Thế tử muốn xem? Nhưng em lại nghĩ cuốn sách kia quá cũ, cho nên Ngung Hương bị cảm lạnh em thuận tay bỏ vào bếp để nấu thuốc cho muội ấy..."

Bùi Cảnh Hàn đột nhiên đứng dậy, oán hận đập tay xuống bàn đọc sách.

Tổ Nguyệt vội vàng đứng dậy, cúi đầu nhận tội, "Thế tử, em, em..."

"Không trách em, chẳng qua là ta cảm thấy đáng tiếc." Bùi Cảnh Hàn cũng không phải là người không phân biệt phải trái, thấy nàng sợ hãi như vậy, sau khi bình tĩnh một lát lại ngồi xuống, nhấp một ngụm trà, thấp giọng hỏi: "Cái bài thơ khác em còn nhớ chút gì không?"

Tổ Nguyệt thành thật lắc đầu, "Không nhớ, chỉ nhớ vài câu dễ nghe mà thôi."

Bùi Cảnh Hàn không đoán được nàng nhớ bao nhiêu, đành thờ dãi nói: "Đều viết lại cho ta đi, còn nhớ bao nhiêu viết bấy nhiêu, xong việc sẽ có thưởng."

"Thế tử thưởng cho em cái gì?" Hai mắt Tổ Nguyệt lặng lẽ nhìn hấn, nhỏ giọng hỏi, trong mắt là ý cười nịnh nọt.

Bùi Cảnh Hàn rất thích bộ dáng câu dẫn người này của nàng, cười nói: "Thưởng em làm di nương được không?"

Tổ Nguyệt vụt đỏ mặt, oán trách một tiếng, bước nhanh ra khỏi phòng.

Bùi Cảnh Hàn lắc đầu, nâng chén trà lên, yên lặng nhớ lại vài câu thơ vừa rồi Tổ Nguyệt mới đọc.

Bước vào bên trong phòng, Tổ Nguyệt nhìn Ngung Hương đã thay xong xiêm y tơ lụa, buồn bực nói: "Đúng rồi, sao hôm nay lại về muộn như vậy?"

Ngung Hương đã nghĩ xong lý do, vừa chải đầu vừa nói: "Đã lâu muội vẫn chưa đi dạo trên đường, sau vào thành sau liền đi vòng vòng, còn tỷ thì sao, hai ngày nay không có chuyện gì chứ?"

"Ta có thể gặp chuyện gì." Tổ Nguyệt đi tới, đoạt lấy chiếc lược trong tay giúp đỡ nàng, nhẹ giọng nhắc nhở: "Lá gan của muội càng lúc càng lớn rồi đó, hấn nói cái gì thì nghe vậy đi, cãi lại làm gì?"

Ngung Hương nắm chặt tay, nhìn mình trong gương nói: "Mặt của muội thật sự đen sao?" Rõ ràng là do Bùi Cảnh Hàn nhạt xương trong trứng.

Tổ Nguyệt ngẩn người, xì một tiếng nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn nàng, "Thì ra là muội không thích nghe hấn nói muội đen sao? Chắc chắn, thì ra Ngung Hương của chúng ta cũng thích được khen tặng, bình thường nhìn muội không quan trọng cách ăn mặc, ta còn tưởng rằng muội đối với khuôn mặt của mình cũng không quan tâm chứ."

Hiển nhiên thấy nàng ấy đã hiểu lầm mình, Ngung Hương vừa muốn giải thích, suy nghĩ một chút lại ngậm miệng lại.

Thu dọn xong, Tổ Nguyệt để cho nàng đi hầu hạ Bùi Cảnh Hàn, còn mình thì lấy giấy bút, thừa dịp Ngung Hương không có ở đây viết tràn đầy hai trang giấy kịp thời giao cho Bùi Cảnh Hàn trước bữa cơm tối. Kiếp trước Ngung Hương không quan tâm tới Bùi Cảnh Hàn với Thẩm Du Du, nhưng cũng đã từng nghe qua Bùi Cảnh Hàn hoặc tiểu nha hoàn truyền qua truyền lại hai câu, Tổ Nguyệt tạm thời không muốn Ngung Hương bởi vì vài câu thơ này mà đoán được nàng cũng trùng sinh, đỡ cho Ngung Hương có lòng tốt xử lý sai chuyện, hư hết kế hoạch của nàng.

"Chữ của em cần phải luyện tập thêm một chút đi." Sau khi tiếp nhận giấy tờ, Bùi Cảnh Hàn trước tiên phê bình chữ của Tổ Nguyệt một phen.

"Em lại không thi trạng nguyên, luyện chữ làm gì." Tổ Nguyệt lơ đãng nói.

Bùi Cảnh Hàn lắc đầu, chuyên tâm nhìn lại, càng xem mắt phượng càng sáng, "Hay một câu 'Phi lưu trực hạ tam thiên xích, nghi thị ngân hà lạc cửu thiên', một câu thơ mỹ lệ đồ sộ như vậy, vì sao lại không rộng rãi lưu truyền cho hậu thế?"

Tổ Nguyệt đi tới gần nhìn một chút, giống như đột nhiên nghĩ đến ý kiến hay ho liền nói: "Thế tử xem nhiều sách như vậy nhưng đều chưa nhìn thấy qua loại thơ này, có thể thấy được trên đời rất ít người biết được nó, không bằng thế tử đem những này câu thơ này sửa chữa lại toàn bộ, sau đó liền nói là của mình làm được không?"

Bùi Cảnh Hàn háng giọng cười to, đưa tay nheo nheo khuôn mặt nàng, "Không lẽ thế tử của em lại là người vô si như vậy sao? Đừng nói ta không có tài hoa chấp vá, cho dù là có, cũng khinh thường chuyện lừa đời lấy tiếng."

"Đúng, thế tử chính là quân tử đầu đội trời chân đạp đất!" Tổ Nguyệt đẩy tay hấn ra, tươi cười nịnh nọt nói.

Bùi Cảnh Hàn nhìn hai trang giấy tràn đầy câu thơ hết sức hài lòng, cúi đầu hỏi: "Nói đi, muốn ta thưởng gì cho em đây, muốn cái gì ta đều cho em cái đó."

Tổ Nguyệt chuẩn bị mở miệng thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân của Ngung Hương, hấn là đến kêu Bùi Cảnh Hàn dùng cơm.

Nàng thật nhanh đoạt lấy tờ giấy giấu vào trong tay, nhìn vào khuôn mặt lộ vẻ nghi ngờ của nam nhân thấp giọng cầu xin, "Thế tử, việc này đừng để cho Ngung Hương biết được không? Em, em sợ nàng..."

"Sợ nàng ghen?" Bùi Cảnh Hàn nhìn ra cửa thư phòng, khéo hiểu lòng người nói.

Tổ Nguyệt cắn môi gật đầu.

Bùi Cảnh Hàn nở nụ cười, nhìn chăm chăm môi nàng nói: "Đêm nay cho ta hôn em một cái, ta sẽ giúp em gạt nằng."

Khuôn mặt Tổ Nguyệt đỏ như ráng mây chiều.

Ngưng Hương trong lúc đi vào, nhìn thấy Bùi Cảnh Hàn đang ngồi ở bàn đọc sách ý tứ sâu xa nhìn chăm chăm nàng, bên cạnh khuôn mặt Tổ Nguyệt đang đỏ rực một mảnh, nàng mơ hồ đoán được hơn phân nửa là do mình quấy rầy Bùi Cảnh Hàn bắt nạt Tổ Nguyệt, bất mãn nhú mi, lập tức may mắn cảm thấy mình đã tới kịp lúc.

"Thế tử, bữa tối đã dọn xong." Nàng rất tự nhiên nói.

Bùi Cảnh Hàn lại đem hình ảnh nàng nhú mày cùng giả bộ bình tĩnh, lý giải thành ghen tuông cố ý cắt đứt hân thù ái Tổ Nguyệt.

Nhìn Ngưng Hương bình thường dịu dàng, bây giờ lại có chút thẹn quá hoá giận trùng hân cùng với Tổ Nguyệt, Bùi Cảnh Hàn sung sướng cười ra tiếng.

Còn tưởng rằng người có lòng dạ hẹp hòi, kỳ thật lại rộng lượng, còn người lại tưởng rằng không tranh quyền thế, ngược lại là bình dấm chua nhỏ.

Xem ra hân đã tìm được cơ hội tốt khiến Ngưng Hương đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Edit: Hà

Bùi Cảnh Hàn cũng không phải là một con quỷ háo sắc, so với việc trêu chọc Ngưng Hương thì hân muốn chuyên tâm đánh giá những bài thơ hay vừa mới tìm được kia.

Ghét bỏ Tổ Nguyệt tay chân khéo léo nhưng chữ lại quá xấu không lên nổi mặt bàn, mỗi ngày sau khi từ đại doanh trở về bồi mọi người trong nhà xong, Bùi Cảnh Hàn tự mình đi vào thư phòng, tự tay đem những câu thơ sao chép vào trong cuốn sổ mới. Câu cú cũng không nhiều lắm, sau hai khắc thì Tổ Nguyệt đã viết xong, còn Bùi Cảnh Hàn viết xong một câu lại đánh giá một câu, cho nên lúc hân sao chép hết toàn bộ thì đã là mừng chín tháng tư.

Sự thích thú đối với các bài thơ mới cũng từ từ nhạt dần, Bùi Cảnh Hàn rốt cuộc cũng nghĩ tới hai đại nha hoàn kiều diễm xinh đẹp của mình.

Tổ Nguyệt cơ bản đã dụ dỗ được rồi, chỉ cần hân muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể thu dùng, nhưng Bùi Cảnh Hàn lại càng thích hôn nhẹ lên đôi môi nhỏ nhắn của tiểu cô nương lúc nàng e thẹn hơn, càng sợ hãi càng khiến hân yêu thích muốn tiến lên thêm một bước, sợ nhắc tới liền khiến nàng hốt hoảng, cho nên cũng chưa vội ăn nàng vào trong bụng. Còn với Ngưng Hương, Bùi Cảnh Hàn vẫn chưa biểu hiện rõ ràng tâm ý của hân đối với nàng.

Vừa lúc ngày mai là ngày nghỉ cuối tuần.

Vừa từ thư phòng bước ra liền thấy hai đại nha hoàn của hân đang đứng trước bồn hoa ngắm hoa, vừa thích ý lại nhàn nhả.

"Ngày mai ta muốn đi tới phố bán tranh hoa và chim để mua chim cho Nhị công tử, trong hai em ai muốn đi cùng ta?" Bùi Cảnh Hàn đứng trên bậc thang, cười nhìn hai cô nương.

Ngưng Hương nhìn về phía Tổ Nguyệt, nhỏ giọng hỏi: "Cùng đi với nhau được không?"

Nếu Bùi Cảnh Hàn đã nói như vậy thì ít nhất sẽ chọn một người, ai một mình bồi hân cũng đều nguy hiểm, không bằng đồng hành với nhau.

Tổ Nguyệt nhìn Bùi Cảnh Hàn, không mặn không nhạt mà ghét bỏ nói: "Ngưng Hương đi đi, tỷ không thích đi tới đó, toàn là mùi phân chim thôi."

Nàng không thích mèo hay chó, cũng không thích những con vật có lông. Bùi Cảnh Hàn biết rõ mà còn cố ý hỏi, rõ ràng là muốn đi cùng với Ngưng Hương lại cố ý để nàng hiểu chuyện một lần. Sau khi sống lại Bùi Cảnh Hàn đã nhìn Ngưng Hương lâu rồi, Ngưng Hương lại không để cho hân chút ít ngon ngọt, Bùi Cảnh Hàn nhiều lần thỉnh cầu mà không được, một khi nổi điên lên lại càng dọa người. Lần này hân mang Ngưng Hương đi tới phố tranh hoa và chim, chính là muốn ở trong xe ngựa chiếm chút tiện nghi nhỏ.

Không phải Tổ Nguyệt không hy vọng Ngưng Hương toàn thân trở về, thế nhưng chuyện này thật quá khó khăn, Bùi Cảnh Hàn chính là con sói, nhìn thấy con thỏ nhỏ đã vào hang sói thì sao lại để mình thiệt thòi mà không ăn? Ngưng Hương có thể giữ chặt vậy là tốt lắm rồi.

Nói xong, ánh mắt Tổ Nguyệt lặng lẽ trấn an Ngưng Hương.

Ngưng Hương đành phải đem nghỉ hoặc trong lòng ép xuống.

Bùi Cảnh Hàn đối với chuyện Tổ Nguyệt thức thoi cảm thấy rất hài lòng, ban đêm liền gọi Tổ Nguyệt tới gác đêm, trong lúc Tổ Nguyệt chuẩn bị cời giày cho hắn thì tay hắn nhanh chóng kéo nàng ôm vào trong ngực, hôn vào lỗ tai nàng, "Ngày mai em suy nghĩ thật kỹ thích đi nơi nào chơi, lần nghỉ cuối tuần sau, một mình ta dẫn em ra ngoài."

Đôi môi ấm áp như có như không đụng vào vành tai nàng, bàn tay lại quanh quẩn trên eo của nàng.

Tổ Nguyệt cũng không trốn tránh, thẹn thùng chôn vùi ở trong ngực hắn, siết chặt tà áo của hắn nói: "Nếu vậy thế tử không được phép nuốt lời."

"Nếu như ta nuốt lời thì để em phạt ta nhé." Bùi Cảnh Hàn ôm nàng đặt lên trên đùi hắn, cúi đầu ngậm lấy môi nàng.

Tổ Nguyệt nhắm mắt lại, tùy ý để bàn tay to của hắn thăm dò vào trong áo của nàng.

Phía bên trong phòng đông, nghĩ đến ngày mai một mình phải cùng với Bùi Cảnh Hàn ra khỏi phủ, Ngưng Hương lo lắng không ngủ được.

Đôi trước Bùi Cảnh Hàn không mang theo nàng đi tới phố tranh hoa và chim, hơn nữa, nàng còn nhớ, vào tháng lão chúc thọ của phu nhân, hai mẹ con cô phu nhân cùng Thẩm Du Du đã sắp đến, chính là sự việc xảy ra sau vài ngày nữa.

Thẩm Du Du bán nàng, làm hại Tổ Nguyệt đau khổ nhiều như vậy, Ngưng Hương đương nhiên hận nàng ta, nhưng hai người một người là chủ một người là nha hoàn, Ngưng Hương không có năng lực báo thù, cũng đành bất lực mà oán hận. Sống lại lần nữa, kỳ thật nàng lại càng ngóng trông Thẩm Du Du nhanh vào phủ, làm phân tâm tình cảm của Bùi Cảnh Hàn đặt ở trên người nàng và Tổ Nguyệt.

Còn Tổ Nguyệt nữa, nàng ấy vì sao lại để cho nàng một mình bởi Bùi Cảnh Hàn ra phủ?

Ngày hôm sau Tổ Nguyệt liền nói cho nàng.

Thừa lúc Bùi Cảnh Hàn đi bởi người nhà dùng điểm tâm, Tổ Nguyệt sâu xa khuyên Ngưng Hương: "Thế tử thì chẳng biết thành thân lúc nào, cho dù giống như trong giấc mơ của muội là sang năm thành thân thì ít ra cũng còn hơn một năm nữa, cho dù muội thông minh hay cẩn thận đến đâu cũng không thể kéo dài được lâu như thế. Chi bằng ngoan ngoãn vờ đẩy đưa với hắn vài lần nhưng đừng để hắn thành công là được."

Ngưng Hương cau chặt lông mày, "Nhưng..."

Tổ Nguyệt nắm chặt tay nàng, nghiêm túc phân tích cho nàng nghe, "Ta biết rõ muội không thích, ta cũng không muốn, nhưng muội hãy suy nghĩ một chút tới tác phong làm việc của hắn đi, muội không nghe lời thì hắn sẽ trực tiếp dùng sức mạnh, tóm lại đều phải ăn thiệt thòi, vậy sao muội không nhu thuận một chút dụ dỗ hắn vui vẻ? Sau này khi hắn nhớ lại tình ý giữa chúng ta, dễ dàng hơn bỏ qua cho muội và ta, nếu chúng ta tính toán thông qua thế tử phu nhân chuộc thân, muội cho rằng hắn sẽ không có biện pháp bắt chúng ta lại sao? Muội đừng quên, hắn ở trong thái An phủ này dưới một người trên vạn người."

Nghe như tiếng sấm xuyên tai, Ngưng Hương tái mặt nhợt nhạt hỏi nàng, "Tỷ nói là, hắn sẽ cưỡng đoạt khuê nữ đang hoàng sao?"

Tổ Nguyệt chế nhạo bĩu môi, "Muội cảm thấy hắn không làm ra loại chuyện đó sao?"

Toàn thân Ngưng Hương rét run, như rơi vào trong hầm băng.

Nếu như chuộc thân nàng cũng thoát không được, vậy nàng còn trông cậy vào cái gì bây giờ?

Như là bị người đã đánh mất niềm hy vọng duy nhất, Ngưng Hương ngờ ngác ngồi đó, bên trong đôi mắt hạnh một chút thất thần.

Tổ Nguyệt đau lòng, đem nàng ôm vào trong ngực, cúi đầu dỗ dành nói: "Đừng nản chí, chúng ta cũng không phải là không có biện pháp, Ngưng Hương, kỳ thật hắn cũng không phải là người không có chút đạo lý, điều kiện đầu tiên chính là chúng ta phải trước thuận theo ý của hắn, chúng ta khiến hắn vui vẻ chín lần, một lần cuối cùng chọc giận hắn, hắn sẽ nghĩ đến chín lần tốt lúc trước, có tức giận bao nhiêu đi nữa cũng sẽ mềm lòng, muội nói có đúng hay không?"

"Nhưng nếu hắn vẫn cứ kiên quyết cướp người, tuy sẽ mềm lòng nhưng cũng sẽ không bỏ qua chúng ta đâu." Nhìn không thấy hy vọng, Ngưng Hương nhin không được ghen ngào đứng lên.

"Vậy thì phải xem muội có nhẫn tâm hay không." Tổ Nguyệt đỡ Ngưng Hương dậy, nhìn vào mắt của nàng nói, "Nếu như thực sự đến ngày đó, muội cứ lấy tính mạng của mình uy hiếp hắn, đánh cược với tình cảm hiện giờ của hắn. Nếu như hắn buông tha cho muội, muội cứ an tâm mà sống, còn nếu không thì thả rằng chết cũng không nghe theo hắn, hoặc là chết thật."

Nước mắt Ngưng Hương ngừng chảy, nhìn vào đôi mắt hồ ly tinh táo xinh đẹp của Tổ Nguyệt, tâm vừa mới căng thẳng từ từ buông lỏng xuống.

Đúng vậy, vẫn có một tia hy vọng, nếu như không thành, nàng còn có thể chết.

Nàng thà rằng chết, cũng không muốn làm di nương của hắn.

"Hiện tại biết phải làm như thế nào rồi chứ?" Tổ Nguyệt dịu dàng giúp nàng lau đi nước mắt, cười hỏi.

Ngưng Hương gật đầu, sau khi bình tĩnh lại, tự đáy lòng cảm ơn nàng, "Tổ Nguyệt, vẫn là tỷ suy nghĩ chu đáo, không có tỷ, ta chỉ biết đắc tội với hắc sâu hơn."

Tổ Nguyệt cười cười, cố ý trêu ghẹo nói: "So với muội ta còn ăn nhiều muối hơn một năm lận đó, muội cho rằng ăn nó không phải trả tiền sao."

Trong lòng lại cười khở.

Nàng so với Ngưng Hương căn bản chính là hai người hoàn toàn khác nhau, Ngưng Hương sống ở thôn quê thành thật chất phát hơn mười một năm, cuộc sống đơn giản ở thôn dân chính là mưa dầm thấm đất, nhiều lắm cũng chỉ do các phụ nhân vì chuyện lông gà vỏ tỏi mà cãi nhau, tính tình Ngưng Hương lại là dịu dàng an phận, sau khi vào phủ không tính kể với người khác, quy củ theo bốn phận làm việc. Không muốn hại người, dù cho có phòng bị người khác cũng dễ dàng đem sự việc trở thành vô cùng đơn giản.

Nàng không giống vậy, nàng là cô nhi, trong lúc Ngưng Hương còn ở nhà trồng trọt, thì nàng đã phải học cách làm thế nào để dựa vào mình sống sót .

Nhưng nàng cũng ngốc, có lẽ là sau khi ở chung với Ngưng Hương bị nàng ta lây bệnh ngốc rồi, dễ dàng tin người hơn.

Lần này nàng nhất định không phạm phải sai lầm nữa, phải bảo vệ bản thân, cũng bảo vệ luôn cả Ngưng Hương.

Kỳ thật hy vọng Ngưng Hương có thể thuận lợi thoát khỏi tay Bùi Cảnh Hàn so với trong tưởng tượng của nàng càng lớn hơn, một là Bùi Cảnh Hàn cũng không xấu đến nỗi nhìn thấy các nàng chết cũng không chịu tha các nàng, thứ hai nàng còn ở trong Hầu phủ, có thể thay Ngưng Hương cầu tình, chỉ cần không phải bỗng nhiên mất đi cả hai đại nha hoàn, Bùi Cảnh Hàn cũng sẽ không tức giận đến mức mất đi lý trí.

Như vậy nàng cùng với Ngưng Hương, đều là theo như nhu cầu.

~

Bên này các nàng vừa nói chuyện xong không lâu, Bùi Cảnh Hàn đã phái Trường Thuận đến kêu Ngưng Hương, xe ngựa bên ngoài đã chuẩn bị xong.

Tổ Nguyệt dẫn Ngưng Hương đưa đến cửa viện Lãnh Mai Các, cuối cùng khách lệ nhéo tay nàng.

Nàng thật sự không hiểu là Ngưng Hương để cho Bùi Cảnh Hàn chiếm chút tiện nghi nhỏ thì có sao đâu, dù sao đời trước đã từng chiếm qua rồi, Ngưng Hương cần phải học theo thói quen thôi.

Ngưng Hương cũng tự nói với mình như vậy, nghe xong lời nói của Tổ Nguyệt, vì tương lai, mặc dù không muốn để Bùi Cảnh Hàn như ý, nhưng cũng đành phải nhịn lại.

Mang tâm sự nặng nề đi đến cửa chính của Hầu phủ, xa xa nhìn thấy Bùi Cảnh Hàn một thân trường bào xanh nhạt đang đứng trước xe ngựa, nhìn thấy hắc tử từ từ quay lại, dùng đôi mắt phượng không kiêng nể nằng gì mà quan sát nàng, phảng phất như nàng bắt buộc phải nhận, giống như chỉ cần hắc tử muốn nàng nhất định phải chiều theo hắc tử thân mật với hắc tử, trong lòng Ngưng Hương đột nhiên sinh ra cảm giác buồn bực chán ghét.

Tổ Nguyệt nói không sai, nàng cần phải nịnh nọt người nam nhân này.

Nhưng Ngưng Hương không muốn dùng thân thể của mình để lấy lòng hắc tử, một lần cũng không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Edit: Hà

Xe ngựa đi khoảng hai khắc thì đã tới phố tranh hoa và chim ở thành phía nam.

"Thế tử, chúng ta dừng ở ngoài phố hay là đánh xe vào trong?" Phía trước chính là phố tranh hoa và chim, Trường Thuận nhìn các loại bồn hoa bày biện chật kín xung quanh hai bên đường, quay đầu lại xin chỉ thị.

"Ngừng ở bên ngoài được rồi." Bùi Cảnh Hàn ngồi sau rèm cửa nói.

Trường Thuận đã đoán được chủ nhân sẽ nói như vậy, nếu như phải đánh xe đi vào thì xe ngựa đụng phải bồn hoa của người ta thì làm sao bây giờ?

Dừng xe ngựa ở đầu ngõ, Trường Thuận xuống xe trước, đặt ghế gỗ xuống đất rồi mới đẩy màn xe ra.

Ngưng Hương lặng lẽ nắm chặt vạt áo, cúi đầu đi ra ngoài trước, vừa đứng vừa nhìn những bồn hoa tảo nhả trong ngõ hẻm thanh tịnh đẹp đẽ, đột nhiên cũng không còn cảm thấy ác cảm với lần này ra đi ra phủ này. Nàng thích hoa cỏ, cũng thích chó mèo đáng yêu được nuôi trong nhà, nếu như trên đường trở về Bùi Cảnh Hàn vẫn trước sau quy củ như vừa này thì thật tốt.

"Đi thôi, trước tiên đi dạo đã." Dặn dò Trường Thuận đứng bên ngoài chờ, Bùi Cảnh Hàn cười nói với Ngưng Hương.

Ngưng Hương dạ một tiếng, đi phía sau lưng hắn.

Đi chưa được mấy bước, Bùi Cảnh Hàn liền bước chậm lại, muốn sánh vai với nàng.

Ngưng Hương nhớ rất kỹ lời Tô Nguyệt nói, đành thuận theo đi ở phía bên trong hắn, tò mò nhìn các bồn hoa bày biện bên trong cửa hàng bên.

"Bây giờ chính là mùa hoa mẫu đơn, vậy chúng ta mua hai chậu mẫu đơn về nhé?" Đi một đoạn đường, Bùi Cảnh Hàn dừng ở một cây mẫu đơn có tán xòe to với rất nhiều nụ hoa chớm nở chỉ có hai đóa mẫu đơn khẽ nở rộ chút ít, nghiêng đầu thương lượng với Ngưng Hương.

"Chậu này thật đẹp." Ngưng Hương chăm chú nhìn chăm hoa, cất lời khen ngợi tự đáy lòng.

"Vậy thì mua này chậu này được không?" Bùi Cảnh Hàn hỏi ý nàng.

Ngưng Hương bắt đầu dè, liếc hắn một cái nói: "Thế từ thích thì cứ mua."

Bùi Cảnh Hàn cúi đầu cười, nhìn vào chậu hoa mẫu đơn Nhị Kiều bên cạnh, nhẹ nhàng chạm một cái vào cánh hoa song sắc, dịu dàng nói: "Thật ra mẫu đơn ta thích nhất chính là Nhị Kiều, Ngưng Hương biết tại sao không?"

Ngưng Hương cố làm ra vẻ không biết lắc lắc đầu.

Bùi Cảnh Hàn ra hiệu cho nàng đi tới gần mình.

Ngưng Hương nhìn thấy chương quỳ muốn đi ra chào hỏi bọn họ nhưng bị Bùi Cảnh Hàn khoát tay ngăn lại, thấy hắn cười ha ha đứng ở cửa nhìn qua, nàng đoán là Bùi Cảnh Hàn sẽ không dám làm hành động gì khác mới ngoan ngoãn đi tới bên cạnh hắn.

Bùi Cảnh Hàn cúi đầu, nhỏ giọng nói với nàng: "Bởi vì mỗi lần nhìn thấy, ta sẽ nghĩ đến em cùng với Tô Nguyệt, hai người các em đứng cạnh nhau, cho dù Nhị Kiều có xinh đẹp cỡ nào cũng không sánh bằng với các em."

Nghe câu khen ngợi thẳng thắn như vậy, mặc dù không phải Ngưng Hương muốn nghe nhưng vẫn bị nam nhân này làm cho đỏ mặt, đành cúi đầu im lặng.

Bùi Cảnh Hàn lý giải hành động này của nàng là ngầm thừa nhận, hài lòng cười cười, gọi Chương chương quỳ, ra lệnh cho hắn đem chậu Nhị Kiều này đưa đến phủ Trần Viễn Hầu.

Có thể làm ăn buôn bán với phủ Trần Viễn Hầu, chương quỳ vui mừng cúi đầu khom lưng vâng dạ, chỉ vào trong cửa hàng nói: "Thế từ gia có muốn vào bên trong nhìn một chút hay không?"

Bùi Cảnh Hàn nhìn lướt qua, kêu Ngưng Hương cứ đi về phía trước.

Thật đúng là mùa mẫu đơn nở rộ, hầu hết mỗi cửa hàng hoa đều phô bày mẫu đơn ra trước.

Bùi Cảnh Hàn không chút để ý tới những loại mẫu đơn này, nhưng đột nhiên ánh mắt chú ý đến một chậu hoa mà nửa số bông hoa đã nở rộ nụ hoa rực rỡ, đưa tay ngắt một đóa hoa nhỏ bên trong xuống.

"Thế từ thích chậu này sao?" Chương quỳ cửa hàng này đã nhận ra Bùi Cảnh Hàn, vẻ mặt tươi cười tiếp đón.

"Đưa tới Hầu phủ." Bùi Cảnh Hàn thân nhiên nói, tiếp tục đi về phía trước, trong tay vẫn còn nắm đóa hoa mẫu đơn, khi đi đến giữa hai cửa tiệm, hắn mới quay đầu lại, đưa cành hoa trong tay giơ lên trước mặt Ngưng Hương, "Thích không?"

Ngưng Hương lập tức đã hiểu, hoa này là tặng cho nàng.

Nàng lặng lẽ cắn môi, hơi hơi đỏ mặt gật đầu, đưa tay muốn nhận lấy.

Cuối cùng cũng tặng đúng một lễ vật mà nàng cam tâm tình nguyện nhận, nhu tình trong đôi mắt phượng của Bùi Cảnh Hàn đã hóa thành nước, vào lúc bàn tay nhỏ bé của nàng sắp đụng phải tay mình bất chợt giơ lên cao cao, sau đó một tay đè chặt vai nàng, nhìn đỉnh đầu của nàng nói: "Đề ta giúp em đeo lên."

Khuôn mặt Ngưng Hương bỗng nhiên đỏ rực, nhìn những người khách đứng xéo đôi diện trong cửa hàng hiếu kỳ nhìn qua, nàng mắc cỡ đến mức chỉ muốn chui xuống đất, nhin không được lui về phía sau trốn, "Thế từ, như vậy không ổn..."

"Ta nói được là được." Bùi Cảnh Hàn không quan tâm những ánh mắt của người bên cạnh, nắm chặt vai nàng không cho nàng động đậy.

Toàn thân Ngưng Hương cứng ngắc, cúi đầu nhìn vạt áo của hân.

Bùi Cảnh Hàn giúp nàng cài hoa, sau lại lui về phía sau một bước mỉm cười quan sát, chỉ thấy tiểu cô nương xấu hổ đỏ mặt, lông mi thật dài vì khăn trang mà run run, che lại cặp mắt hạnh ngập nước.

"Ngẩng đầu cho ta nhìn một chút." Bùi Cảnh Hàn trầm giọng nói.

Ngưng Hương chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi hoàn cảnh lúng túng hiện giờ, kiên quyết ngẩng đầu lên, bên trong đôi mắt hạnh trong suốt tràn đầy căng thẳng cùng xấu hổ lại càng tỏ ra linh động, khuôn mặt nàng vừa mỹ lệ lại càng tinh tế tron bóng, đám mây hồng trên mặt nàng khiến cho đóa mầu đơn trên đầu mất đi màu sắc.

Bùi Cảnh Hàn nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ của nàng, rất muốn ném thư.

Nhưng hân biết rõ trước mặt mọi người mà hôn nàng khẳng định nàng không chịu nổi, hân cũng không muốn để người khác nhìn thấy bộ dáng của nàng khi được hân thương yêu, khăn giọng ở bên tai nàng khen một tiếng, cười nói: "Tốt lắm, hoa đã mua xong, bây giờ có thể đi tới phố bách điều rồi."

Đó là cửa hàng bán chim nổi danh nhất ở phủ thành.

Ngưng Hương ước gì lập tức được rời khỏi đây, nên lập tức gật đầu.

Hai chủ tớ tiếp tục sóng vai đi về phía trước, khi đi ngang qua cửa hàng hoa cuối cùng trong phố, Ngưng Hương bị hấp dẫn bởi một chậu hoa hồng, trong khi nghiêng đầu lúc thì dư quang trong mắt bỗng nhiên phát hiện một thân ảnh cao lớn. Không biết là do hình dáng người kia quá xuất chúng, hay là sáng sớm trong ngõ hẻm quá vắng người làm nổi bật lên sự hiện hữu của hân, nàng đã nhận ra hân ngay lập tức.

Ngưng Hương tùy ý nhìn sang, thấy được khuôn mặt trầm như nước của Lục Thành, hân nhìn chằm chằm vào mặt nàng, giống như đã nhìn thấy nàng từ sớm.

Chớp mắt một cái, tim Ngưng Hương giống như ngừng đập.

Tại sao Lục Thành lại ở chỗ này?

Sau đó nàng liền chú ý tới lông chim trong tay hân, một con vẹt lông trắng đang ở trong nắm ỉu xiu ở trong đó.

Ngay tức khắc Ngưng Hương nhớ lại lúc Lục Thành đưa nàng trở về có nói hân đưa cho A Nam một con vẹt cho nên bé mới ngừng khóc. Cho nên hôm nay Lục Thành đến phố tranh hoa và chim này chính là vì con vẹt kia.

Hân theo sau bao lâu rồi? Và đã nhìn thấy gì rồi?

Ánh mắt nàng nhìn xuống chân hân, mà chân hân cách nàng chỉ có hai gian cửa hàng, chỉ sợ là hân đã sớm phát hiện ra bọn họ rồi đúng không?

Đóa hoa mầu đơn trên đầu nàng giống như đột nhiên trở nên nặng như đá ngàn cân.

Nhất định là Lục Thành đã nhìn thấy Bùi Cảnh Hàn cài hoa cho nàng, hân có hiểu lầm hay không..

"Thích chậu hoa hồng này sao?" Bùi Cảnh Hàn đang đi phía trước cách nàng hai bước, quay đầu lại thấy nàng đang đứng cạnh một chậu hoa hồng, lập tức quay trở lại hỏi.

Trong nháy mắt Ngưng Hương hoàn hồn lại, nhìn chậu hoa hồng vàng đang ở trước mắt, nàng ép buộc mình cười, "Hoa này màu sắc tươi quá, không thích, đi thôi thế tử, nhanh đi mua chim giúp nhị công tử nào."

Trong mắt Bùi Cảnh Hàn chỉ có nàng, nên không phát hiện người nam nhân áo vải đang đứng sau lưng cách đó không xa, sau khi xác định nàng không muốn mua chậu hoa hồng kia, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước.

Ngưng Hương nhìn không thấy Lục Thành nhưng lại cảm nhận được ánh mắt cổ chấp của hân đang nhìn theo lưng nàng.

Nội tâm trong lòng nàng phức tạp, không hiểu vì sao nàng mới quyết định cùng Bùi Cảnh Hàn lá mặt lá trái, liền bị người quen bắt gặp, hết lần này tới lần khác còn là Lục Thành. Ngoại trừ người thân, Lục Thành là người ngoài duy nhất tin tưởng nàng đối với Bùi Cảnh Hàn không có lòng dạ nào khác, cũng là người ngoài duy nhất biết rõ nàng muốn chuộc thân, bây giờ hân có hiểu lầm nàng ham hư vinh, đối trả nói một đằng làm một nẻo hay không?

Nhưng mà, cho dù hiểu lầm thì đã sao?

Có thể nếu như hiểu lầm, Lục Thành sẽ không thích nàng nữa.

Vừa nghĩ như vậy, đột nhiên Ngưng Hương bình tâm trở lại.

Chỉ cần bản thân nàng biết mình đang làm gì là được rồi, cho dù có thêm một người hiểu lầm nàng, quả thực cũng không có gì lớn cả.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Ngưng Hương theo sau Bùi Cảnh Hàn quẹo vào Bách điều cư, chỉ là trong lúc xoay người, nhin không được quay đầu nhìn lại.

Lục Thành bước chân không ngừng đi về phía trước.

Lòng bàn tay Ngưng Hương chảy đầy mồ hôi, chỉ hy vọng nơi Lục Thành muốn tới không phải là Bách điều cư.

Nhưng mà nàng lại thất vọng nữa rồi, Lục Thành mang theo con Huyền phượng anh vũ của Tam thúc hần mua cho con gái ở Bách điều cư. Bởi vì đầu tháng con vẹt này đã vào tay A Nam, tiểu tử này thích tới nỗi hần không thể ngày ngày ôm lồng chim chơi đùa, cho nên bốn huynh muội Lục Thành đành phải để ý chăm sóc con vẹt, nhưng dù sao trước giờ vẫn chưa từng nuôi qua loài vật này, cho nên hôm trước vẹt con không muốn ăn cơm nữa, bất luận A Nam nhìn vào lồng sắt kêu như thế nào, vẹt cũng đều không lên tiếng nữa, A Nam gấp đến độ nóng lên, mỗi ngày Lục Thành vừa về nhà là tiểu tử này đều quần lấy phụ thân bắt hần đi xem con vẹt, hy vọng phụ thân giúp hần chữa khỏi cho người bạn cùng chơi này của bé.

Lục Thành trước giờ chỉ chăm sóc cây ăn quả, đối với chuyện chăm sóc vẹt một chữ cũng không biết, hôm nay rồi rảnh vào thành hỏi thăm Tam thúc, nhưng ông cũng không biết phải làm sao, cho nên hần hần đành đi đến bách điều viên hỏi thăm một chút.

Sau đó Lục Thành liền nhìn thấy cô nương mà hần ngày nhớ đêm mong, thấy nàng bước xuống xe ngựa cùng với Bùi Cảnh Hàn, hai người cười cười nói nói dọc đường ngắm hoa.

Ban đầu, Lục Thành tự nói với mình rằng nàng lèm việc bên cạnh Bùi Cảnh Hàn, hai người đã quen thuộc cho nên chuyện cười nói với nhau hết sức bình thường.

Nhưng hần nhin không được mà tăng tốc độ bước chân, vừa tới gần hần mới phát hiện Bùi Cảnh Hàn đang dùng ánh mắt gì nhìn nàng, lúc này hần mới biết được người thích nàng không phải chỉ một mình hần. Trong lúc Lục Thành còn đang muốn tự lừa mình dối người rằng ít nhất Ngưng Hương không thích Bùi Cảnh Hàn, thì hần lại trông thấy Bùi Cảnh Hàn tự tay hái một đóa mẫu đơn, mà nàng lại ngoan ngoãn đứng ở một bên, cúi đầu để hần giúp nàng cài lên.

Trong lòng Lục Thành giống như có ngọn lửa đang bùng cháy, nhưng rồi đột nhiên giống như bị người khác tưới lên một chậu nước lạnh.

Hần muốn gần nàng một chút, nàng đều muốn trốn, lúc đầu không chịu để cho hần nhìn, nhưng bây giờ lại chịu để cho Bùi Cảnh Hàn làm động tác thân mật như vậy, còn là ở ban ngày ban mặt, trên đường người người đi tới đi lui.

Nói nàng đối với Bùi Cảnh Hàn là vô tình, ai tin?

Lục Thành không tin.

Hần phần nộ, phần nộ mình bị nàng lừa, cho rằng nàng thật sự là cô nương tốt không tham lam phú quý, hận bản thân mình lại đi thích nàng.

Hần muốn xoay người rời đi, không muốn nhìn thấy hai người bọn họ nữa, nhưng hai chân của hần không chịu nghe lời, trước sau không ngừng bám theo bọn họ, mắt cũng không nghe lời hần nữa, một khắc cũng không chịu rời khỏi nàng.

Chẳng những thế, khi vừa bước vào Bách điều cư, hần lập tức lại tìm kiếm thân ảnh của nàng.

Vì sao còn muốn nhìn nàng thân mật với người khác?

Lục Thành không biết, hần chỉ muốn nhìn nàng, xem xem nàng có phải là có điều gì khổ tâm hay không.

Trong cửa hàng treo tất cả các loại lồng chim lớn nhỏ, Ngưng Hương đứng ở bên cạnh Bùi Cảnh Hàn nghe hần cùng chương quây nói chuyện, ánh mắt lại căng thẳng chăm chú nhìn ra ngoài cửa hàng, trong chớp mắt nhìn thấy Lục Thành tiến vào, nàng lập tức nghiêng đầu quay vào trong, trông ngược đập thành thành.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Edit: Hà

Vừa mới sáng sớm mở hàng đã gặp được hai đợt khách cùng vào, Đậu chương quây của Bách điều cư nhanh chóng nhìn lướt qua một lượt, tự mình đi chiêu đãi Bùi Cảnh Hàn thân phận tôn quý, lại dùng ánh mắt ra hiệu cho tiểu nhị đi tiếp đãi Lục Thành.

Lục Thành đem lồng chim đưa cho tiểu nhị, nói với hần về tình trạng của con vẹt mấy ngày nay, nhưng dư quang trong mắt lại lưu ý cuộc nói chuyện của hai người đằng kia.

"Ngưng Hương giúp ta nhìn thử, nên mua loại nào cho Nhị công tử thì tốt." Bùi Cảnh Hàn hơi ngửa đầu, nhìn các loại chim có trong cửa hàng, đệ đệ đang trong tuổi ham chơi, Bùi Cảnh Hàn lại bận bịu công chuyện nên không có nhiều thời gian bồi hấn, cho nên muốn tặng vật nhỏ để cho đệ đệ giết thời gian. Hầu như những năm gần đây không có năm nào mà hấn không tặng những con vật ở trên đất cho đệ đệ, nhưng chưa bao giờ có con nào còn sống cho tới bây giờ, lần này dứt khoát mua chim cho hấn mới được.

Ngưng Hương cố nén không nhìn Lục Thành ở phía bên kia, tiểu cô nương nhìn chung quanh nửa vòng thì bị một chim hoàng oanh lông vũ hấp dẫn, nhỏ giọng đề nghị: "Con hoàng oanh kia thế tử thấy thế nào?"

Bùi Cảnh Hàn nhìn một cái, lắc đầu, "Lão phu nhân đã có hoàng oanh, nhị công tử cũng không thích, đổi lại đi."

Rất nhanh Ngưng Hương lại nhìn trúng một con chim hồng tước, lông màu xám tro, trước trán có một nhúm lông đỏ.

Bùi Cảnh Hàn vẫn không thích, "Quá nhỏ, đổi loại lớn hơn một chút."

Đậu chương quý đang đứng bên cạnh vội vàng đề nghị: "Thế tử thử nuôi vẹt xem như thế nào? Nhị công tử còn nhỏ tuổi, nuôi vẹt để cậu ấy giải trí, cậu ấy nhất định là rất thích."

Ngưng Hương chợt dạ im lặng, kỳ thật nàng cũng muốn chọn vẹt, nhưng thấy Lục Thành đang đứng bên cạnh, trong tay lại mang theo con vẹt, nàng sợ Lục Thành nghĩ nhiều.

Đúng lúc này Bùi Cảnh Hàn cũng chú ý tới Lục Thành, nhưng hấn sớm đã quên một tên quản vườn nho nhỏ chỉ gặp mặt một lần ở vườn trái cây, ánh mắt trực tiếp nhìn vào lồng chim trong tay hấn.

Đậu chương quỳ thừa dịp giới thiệu: "Đó là vẹt huyền phượng, có màu lông trắng như tuyết xinh đẹp, rất được các công tử và các cô nương yêu thích."

Nhìn thấy Bùi Cảnh Hàn đang nhìn vào mình, Lục Thành theo bản năng thẳng lưng ưỡn ngực.

Nhưng con vẹt bên trong lồng chim lại không có chí khí như chủ nhân, ỉu xiu mở to mắt nằm ở trong đó, hai mắt vô thần.

Bùi Cảnh Hàn nhíu mày, nghiêng đầu nói với Đậu chương quỳ: "Ở đây có chim ưng con không? Vẹt hoạ mi kia đều là vật của các cô nương nuôi trong nhà, nam nhân nên nuôi ưng mới phải, nếu không sẽ dễ dàng mê muội mất ý chí, chỉ biết đùa chim làm thú vui."

Hấn chỉ nói ra cách nhìn của mình đối với việc nuôi chim, cũng không phải có ý nhắm vào Lục Thành.

Sắc mặt Lục Thành khó coi cực kỳ, vừa muốn thanh minh nhưng trong lòng lại không thể không thừa nhận, lời nói của Bùi Cảnh Hàn dường như có chút đạo lý.

Nam nhân mang theo vẹt, luận về uy phong khí thế, làm sao có thể so với người mang ưng trên vai?

Không muốn bị thua thiệt, Lục Thành cũng nhìn về phía Đậu chương quý, ngay sau đó ngoài ý muốn phát hiện cô nương bên cạnh Bùi Cảnh Hàn dường như đang nhìn hấn. Trong lòng Lục Thành giật mình, ánh mắt xoay qua chỗ khác, liền thấy vẻ mặt của nàng mặt tràn đầy lo lắng đang nhìn hấn, hai mắt nhìn nhau, nàng giật mình cúi đầu xuống, rất nhanh lại trốn bên cạnh Bùi Cảnh Hàn.

Thế nhưng đôi mắt hạnh căng thẳng vì hấn đã khắc sâu trong đầu Lục Thành.

Nàng sợ hấn tức giận bởi lời nói của Bùi Cảnh Hàn sao?

Nếu như nàng thực sự là người khẩu thị tâm phi* tham luyến hư vinh, sau khi bị người khác bắt gặp, sẽ không còn tâm trạng mà để ý tới tâm tình của hấn chứ?

(*): miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo

Nghi hoặc đột ngột đến, ngực của Lục Thành đột nhiên cũng không còn nặng nề như ban nãy nữa.

Lúc này Đậu chương quý cũng vừa mở miệng, nhìn Bùi Cảnh Hàn cười nói: "Có, mới có một ỏ chim ưng con chuẩn bị đưa ra bán, thế tử đến đây thật là đúng lúc, ngài chờ một chút, để ta mang ra cho ngài coi."

Bùi Cảnh Hàn gật đầu, nhìn thấy sắc mặt của tiểu nha hoàn bên cạnh không đúng, chắc là vì hấn từ chối hai đề nghị của nàng, hấn khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: "Ngưng Hương thích chim hoàng oanh đúng không? Vậy ta mua cho em một con nhé."

Nghe thấy giọng nói dịu dàng sủng ái như vậy, Lục Thành nắm chặt bàn tay.

Ngưng Hương không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra sắc mặt của Lục Thành, liền vội vàng lắc đầu cự tuyệt, "Không cần, Tô Nguyệt rất ghét những thứ này, nếu thấy em nuôi chim nhất định nàng ấy sẽ không vui."

Bùi Cảnh Hàn đang có ý dụ dỗ nàng vui vẻ, suy nghĩ một lát lại nói: "Vậy ta để cho Trường Thuận nuôi vậy, nếu như bất cứ lúc nào em muốn nhìn thấy thì gọi hấn mang vào trong viện."

Ngung Hương còn muốn cự tuyệt thì đột nhiên Bùi Cảnh Hàn nắm chặt tay nàng, dắt nàng đi về phía chim hoàng oanh bên kia, "Cứ quyết định vậy đi, chọn một con đi."

Ngung Hương có cảm giác tay mình giống như là bị rắn quấn lấy.

Sau phút giây ngần ngừ do dự, nàng không hề giây giụa nữa, cũng không nhìn về mặt của Lục Thành là dạng gì nữa, đành thuận theo để Bùi Cảnh Hàn dắt đi, cho đến khi dừng lại Bùi Cảnh Hàn vẫn còn muốn nắm chặt tay nàng, nàng mới khẽ giây giụa. Bùi Cảnh Hàn biết nàng xấu hổ, nhẹ nhàng gỡ gỡ lòng bàn tay nàng để nàng mờ ra, giúp nàng chọn chim hoàng oanh.

Ngung Hương cứng ngắt chết lặng nhìn những chú chim hoàng oanh kia, chỉ trông mong sau khi Lục Thành hiểu lầm nàng, sẽ tức giận quên nàng đi.

Thực sự Lục Thành rất tức giận, nếu như ngọn lửa giận trong lòng ngực có thể thiêu cháy bất cứ ai, có lẽ lúc này Bùi Cảnh Hàn đã bị hán đốt thành tro, nhưng hán vẫn chưa tức giận đến mất hết lý trí, cho nên hán đã nhìn ra, lúc Ngung Hương bị Bùi Cảnh Hàn dắt đi, hai gò má nàng tái nhợt, không giống như vẻ ngượng ngùng sợ bị người khác nhìn thấy cử chỉ thân mật giữa hai người.

Có lẽ nàng cũng không muốn bị Bùi Cảnh Hàn đối xử như vậy với nàng.

Nhưng nàng là nha hoàn, nàng không có năng lực cự tuyệt.

Sau một phút phần nộ, đột nhiên Lục Thành sinh ra cảm giác thất bại.

Hán hận bản thân bất lực, hận mình không có bản lĩnh đoạt lại nàng từ trong tay Bùi Cảnh Hàn.

Tâm tư của hán đều ở trên người Ngung Hương, thế cho nên lúc tiểu nhị gọi hán hai tiếng hán mới hoàn hồn.

Tiểu nhị thấy trong mắt của hán cuối cùng cũng nhìn vào mình, tức giận nói: "Ta đã nói hết với ngươi rồi đó, ngươi đã nhớ kỹ chưa?"

Căn bản này giờ Lục Thành không nghe thấy gì hết, sợ Bùi Cảnh Hàn phát hiện sự khác thường của hán, đành lúng túng gật đầu.

Tiểu nhị liền duỗi tay về phía hán, "Tiền thuốc hai đồng, ta đi lấy thuốc cho ngươi."

Lục Thành nhìn con vẹt trong tay một chút, vừa lúc Đậu chương quý ở bên kia đi tới, hán siết chặt tay, khó xử nói với tiểu nhị: "Có thể bớt chút được không?"

Tiểu nhị đánh giá hán một lúc, thái độ vẫn coi như là hiền hòa nhưng cũng không dễ thương lượng, "Đây đã là rẻ nhất rồi, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, sớm đưa tiền sớm chữa lành, để trễ lâu thì dù có uống thuốc cũng cứu không được, không uống vài đồng bạc đâu. Con này là huyền phong vẹt rất thông minh, lại còn nói được rất nhiều, lúc Tam thúc ngươi mua ước chừng tốn hai mươi lượng bạc."

Lục Thành lộ vẻ do dự, cúi đầu nhìn lồng chim, nhỏ giọng nói: "Ngài đừng vội, để ta suy nghĩ lại đã."

Tiểu nhị xoay người rồi đi.

Lục Thành lặng lẽ nghe Đậu chương quý bên kia nói chuyện.

"Thế từ, đây là năm con chim ưng cùng chung một ổ, tháng bảy năm ngoái ấp ra, bốn con này nuôi khỏe nhất, ngài nhìn một chút xem thích con nào?"

Đậu chương quý ra lệnh cho tiểu nhị mang ra một cái giá để chim đậu bằng gỗ vàng, phía trên dùng dây cột bốn con điều hầu có cùng cỡ với nhau, lông chim màu nâu sẫm, chỉ có dưới cổ một ít xám trắng loang lổ với nhau. Mỏ chim cứng rắn sắc bén như cái móc, thoạt nhìn rất hung hãn. Nhìn nhìn chúng chỉ mới có mười tháng, chỉ cần vừa xuất hiện thì những con chim trong lồng gần đó đều không thể sánh bằng.

Nghe Đậu chương quý nói tốt nhất chính là dứt cho chúng ăn chuột sống, Ngung Hương nhìn cái mỏ điều hầu sắc bén, nhìn không được né tránh sau lưng Bùi Cảnh Hàn.

Bùi Cảnh Hàn cất tiếng cười vang, cẩn thận chu đáo một phen, chọn một con uy vũ khỏe mạnh nhất, tuyệt nhiên không hỏi giá tiền.

Đậu chương quý cũng không hỏi nữa, nhiệt tình dạy hán phương pháp thuần ưng.

Bùi Cảnh Hàn hào hứng lắng nghe, cuối cùng để hán mang điều hầu đưa đến Hầu phủ, còn hán dẫn Ngung Hương đi dạo nơi khác.

Ngung Hương rú mắt đi theo sau lưng hán, từ đầu đến cuối không nhìn Lục Thành đang đứng bên kia nữa.

Lục Thành đưa mắt nhìn nàng ra cửa, nhìn thấy Đậu chương quý muốn đem ổ chim ưng cất trở về, gấp rút mở miệng hỏi: "Đậu chương quý, điều hầu này bán thế nào?"

Đậu chương quý liếc hán một cái, trong mắt chợt lóe qua chút tiếu nữu, lại không có ý cười nhạt, hiền hòa nói: "Năm mươi lượng, tiểu huynh đệ chắc hẳn cũng thích loại chim điều hầu uy phong đúng không? Nhưng mà ta nói thật cho cháu biết, nuôi điều hầu trưởng thành không phải là chuyện dễ dàng, cũng chỉ có những nhà đại phú đại quý nhân hạ mới có thể nuôi được, những người tầm thường như chúng ta nuôi vẹt giết thời gian là được rồi, vừa thoải

mái lại vừa giải sầu, rất tốt."

Cũng không hề đề nghị Lục Thành mua ung.

Lục Thành xác thực cũng mua không nổi.

Nhưng vừa nghĩ tới lời nói của Bùi Cảnh Hàn, Lục Thành không cam lòng.

Lại liếc mắt nhìn bốn con ung trên kệ, trong nội tâm Lục Thành khẽ động, nghi ngờ nói: "Mới vừa nghe Đậu chương quý nói là ổ này tổng cộng có năm con ung, còn một con tại sao không lấy ra?"

Đậu chương quý cười nói: "Mỗi một ổ chim ung bên trong đều có con chắc nhất, cũng có con yếu nhất, con kia cũng chỉ cái đầu nhỏ, nhưng so với mấy con còn lại hoàn toàn không so sánh được, hiện tại bản thân cũng không giết chết được vật còn sống, chỉ có thể ăn đồ ăn dư thừa của các huynh đệ còn, nếu như thuần dưỡng cũng không có cách nào mang ra ngoài sân bắn..."

"Vậy con đó thì bao nhiêu tiền?" Lục Thành chẳng những không có thất vọng, ngược lại sinh ra hy vọng, ung chưa đủ tốt, giá tiền mới thấp.

Đậu chương quý nghe hiểu ý tứ của hắn, sờ sờ cái cằm, nói thẳng: "Mặc dù kia kém hơn rất nhiều nhưng nuôi lớn vẫn là có thể đề trang trí trước mặt tiền cửa hàng, giá cả vẫn rất cao, nếu tiểu huynh đệ thật muốn mua, lại thấy cháu là khách hàng đầu tiên sáng nay, vậy đưa cho ta hai mươi lăm đồng đi."

Lục Thành dừng lại một chút, thành khẩn nói: "Đậu chương quý, cháu chỉ có thể xuất ra hai mươi lượng, người xem có thể bớt nữa hay không?"

"Không có tiền thì đừng mua, cứ cò kè mãi làm cái gì." Tên tiểu nhị đứng kế bên nhìn không được nữa, nho nhỏ nói thầm.

Lục Thành dường như không nghe thấy, nhìn thẳng vào Đậu chương quý nói: "Đậu chương quý, thế tử là mua cho đệ đệ hắn, cháu mua điều hâu là muốn tặng cho con trai cháu, cháu cũng muốn trông mong tiểu tử kia khi trưởng thành cũng có tương lai, không giống như cháu cả đời chỉ biết làm ruộng. Ngài bớt cho cháu năm lượng nữa đi, còn nếu không cho cháu để lại phiếu nợ, chờ sau này cháu có tiền dư dả lại mang trả ngài được không?"

Đậu chương quý nghe xong, ngoài ý muốn nhú mày, lần nữa tường tận quan sát Lục Thành một phen, sờ râu nói: "Mà thôi, sáng nay cháu cùng thế tử có duyên gặp mặt, có thể nghe thế tử nói cũng coi như là duyên phận, nếu cháu đã thành tâm muốn mua, ta sẽ bán cho cháu hai mươi lượng. Nhưng mà ta nói trước, mua ung quý, nuôi ung còn quý hơn, ngày nào đó cháu làm chết nó, cũng đừng đến chỗ của ta đòi bồi tiền đó."

Lục Thành vui mừng quá đổi, vội hỏi: "Ngài yên tâm, Lục Thành cũng không phải là loại người không biết đúng sai, vừa mới nghe tiểu nhị nói huyền phượng vệt này giá trị hai mươi lượng, hai đồng là có thể trị khỏi bệnh của nó, ngài xem ta đưa thêm cho ngài hai lượng bạc, sau đó dùng huyền phượng vệt đổi kia con chim ung kia được không?"

Bản thân cũng biết đề nghị của mình vô cùng hoang đường, Lục Thành cười xấu hổ, đôi mắt hoa đào lại chân thành nhìn qua lão giả trước mắt.

Vài tên tiểu nhị đang đứng bên cạnh xem náo nhiệt cười trào phúng.

Đậu chương quý cũng cười, đưa tay chỉ chỉ Lục Thành, "Tiểu tử này, còn biết tính toán hơn cả ta, mà thôi, ta thấy cháu hợp ý, đành để cháu chiếm tiện nghi một lần vậy. Hai lượng bạc kia ta cũng không cần, chỉ hy vọng tương lai con trai của cháu thăng quan tiến chức thì đừng quên đến việc buôn bán của ta."

Cha nào con nấy, cha không cam lòng nghèo khó ôm chí lớn, con trai khảng định cũng không kém được.

Đậu chương quý nhìn Lục Thành đầy thâm ý sâu xa, tự tin không nhìn lầm người.

Hơn nữa, cho dù nhìn lầm, thì khoản mua bán này ông cũng đã có chút lời, cũng không có thiệt thòi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Edit: Hà

Lục Thành là một người rất kiên định, một khi hắn đã quyết tâm làm việc gì đó thì sẽ dùng hết toàn bộ khả năng của mình để xử lý.

Ví dụ như lúc hắn nghe nói vườn trái cây của Ngô gia đang tuyển người học việc, biết rõ việc cứ vui đầu vào trồng trọt thì tương lai sẽ không có tiền đồ cho nên Lục Thành quyết định tới vườn trái cây, dựa vào dung mạo trời sinh nghiêm chỉnh lại thêm biết cách ăn nói cho nên hắn thuận lợi trở thành đồ đệ của đại quân sự Lý lão đầu của vườn táo hồng, sau đó lại nhanh chóng học được bản lĩnh của Lý lão đầu cho nên thành công đánh bại một người học đồ khác, tiền công cũng từ năm văn tiền tăng lên một lượng bạc, chỉ còn chờ Lý lão đầu về hưu thì hắn sẽ tiếp nhận chức đại quân sự của ông ấy, mỗi tháng

sẽ có hai lượng tiền công.

Một năm một mẫu ruộng cũng chỉ có hai vụ thu hoạch, mà vườn trái cây mỗi năm lại làm hấn bận rộn tới cả vài vụ, Lục Thành cũng không cần phải ngày ngày ở vườn trái cây, chỉ cần không làm lỡ vụ trồng trọt là được, đây là công việc không biết bao nhiêu người dân khác ao ước.

Hiện tại Lục Thành quyết định nuôi điều hâu thì sẽ nghĩ cách nuôi thật tốt.

Sau khi thương lượng xong với Đậu chương quây về việc cõn con vệt huyền phượng thành con điều hâu gây yếu kia, Lục Thành tạm thời đã quên mất chuyện Ngưng Hương đã mang lại phiền não cho hấn, đi theo Đậu chương quây về phía hậu viện đang nuôi con ung còn lại.

Bốn con chim ung khi này đã có thể xuất chuồng, từng con từng con uy phong lẫm liệt, đi qua đi lại bốn phía, từ đầu đến chân đều có hai sợi xích, hai cánh vẫy lên giống như hai cây quạt lớn, vỗ cánh đứng dậy vang lên tiếng kêu vù vù. Nếu như so sánh với những con ung uy vũ này, thì con ung lông xám còn lại nằm ở góc tường quả thực giống như gà mẹ để nuôi trong nhà, thân mình nhiều lắm cũng chỉ cao có một thước, màu lông nâu nhạt mảnh mai khác xa so với các huynh đệ còn lại, mỏ chim cong lại cũng vẫn thua kém không ít.

Chỉ có cặp mắt sắc bén, lạnh lùng nghiêm nghị đảo qua đảo lại, xác định thân phận điều hâu của nó.

"Cháu quyết định nuôi nó chứ?" Đậu chương quây cười hỏi.

Lục Thành gật đầu, tôn trọng nói: "Đối với chuyện nuôi ung cháu vẫn chưa có kinh nghiệm, vẫn xin ngài chỉ bảo nhiều hơn."

Đậu chương quây vuốt cằm, đối với những con chim mà mình nuôi dưỡng ông đều có tình cảm như nhau, không phải đã bán đi thì không còn quan tâm nữa, đương nhiên cũng hy vọng chúng ở trong nhà của chủ mới cũng sống thật khỏe mạnh, bởi vậy liền đứng trước ô điều hâu, nói rõ từng chi tiết chăm sóc cho Lục Thành nghe, nếu như có khách thì ông đi chiêu đãi khách xong lại quay lại tiếp tục giảng giải.

Lục Thành hết sức chăm chú lắng nghe, có chỗ không rõ liền hỏi lại, mãi cho đến khi mặt trời lên cao Đậu chương quây mới đưa con ung cho hấn. Kỳ thật con ung hấn mua vẫn còn nhỏ, để trong lồng chim xích về càng dễ dàng hơn, nhưng không ngờ tính tình của con ung này lại lớn như vậy, nhất định không chịu ở trong lồng, Lục Thành chỉ còn cách đành vất vả một chút, mà con ung tướng mạo xấu xí kia lại giống như nhị đại gia vậy, ngồi xổm ở trên kệ, hai mắt cảnh giác nhìn chằm chằm người đi đường qua lại.

Lục Thành quay về nhà Hứa gia trước.

Tam thúc của hấn đã đi đánh cò, đường đệ theo họ mẹ thì đang ở trong phủ đọc sách, chỉ còn tam thẩm Hứa thị cùng với đường muội Lục Anh tám tuổi đang ở nhà.

Mẹ con hai người là lần đầu tiên được thấy điều hâu, may mắn chưa thấy qua bốn con ung kia, chỉ mới nhìn thấy con trước mắt này đã bị dọa cho sợ hãi rồi.

"Linh nhi đâu?" Lục Anh được thừa kế những ưu điểm dung mạo của cha mẹ đang trốn phía sau lưng mẫu thân, dùng đôi mắt hoa đào mà con cái của Lục gia đều có nghi ngờ nhìn Đại đường huynh, "Không phải là đại ca đưa Linh nhi đi xem bệnh sao?"

Linh nhi chính là tên của vệt huyền phượng, lúc trước Lục Thành không cảm thấy cái tên kia có vấn đề gì, hiện tại vừa nghe lại cảm thấy không thích hợp để cho A Nam nuôi. Chột dạ đối mặt với đường muội, Lục Thành lúng túng giải thích với thím: "Tam thẩm, lúc cháu đi tới đó thì vừa lúc gặp người mua điều hâu... Cháu sợ bị người khác mua mất cho nên đã vội vã đối mặt, lại chưa kịp về nhà thương lượng với thẩm trước..."

Nói cho cùng thì con vệt kia là đường muội đưa cho A Nam, hấn nhất định phải nói rõ một chút.

Hứa thị thích nhất chính là đứa cháu trai lớn vừa chín chắn lại hiểu biết này, không đợi Lục Thành nói xong cũng đành cười nói: "Không sao, nếu như là ta thì ta cũng đối, tương lai A Nam của chúng ta nhất định sẽ có tiền đồ lớn, cho nên nuôi ung mới xứng với nó."

"Một chút cũng không tốt, con chim này hung dữ như vậy lỡ như mổ trúng A Nam thì sao bây giờ?" Lục Anh vừa không nỡ bỏ con vệt của mình, lại càng ghét bỏ con chim ung này quá hung dữ, thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn đại đường huynh, "Gi mà mua cho A Nam chơi, nhất định là đại ca muốn nuôi ung!"

Lục Thành sờ đầu đường muội, cười xòa nói: "A Anh đừng nóng, chờ sau này đại ca kiếm được tiền thì sẽ mua lại con vệt cho muội, mua loại mà so với Linh nhi của muội còn xinh đẹp hơn. Muội cũng không cần lo lắng cho A Nam, đại ca tuyệt đối sẽ không để cho điều hâu mổ nó đâu." Hấn xem A Nam như con trai ruột thì sao có thể để bé bị thương được? Những điều cần chú ý thì hấn đã hỏi thăm Đậu chương quây rõ ràng.

Lục Anh vẫn còn giận dữ, bĩu môi chạy, không muốn nhìn thấy hấn nữa.

Lục Thành bắt đầu đi.

Hứa thị nhìn con điều hâu, hiếu kỳ nói: "Vậy cháu chuẩn bị đồ ăn gì cho nó? Nghe nói là phải đút thịt đúng không?"

Lục Thành dạ một tiếng, cười nói: "Trong thôn có rất nhiều chuột, không lo không có thức ăn cho nó, nếu như cháu huấn luyện nó thành thực thì để nó tự ra ngoài bắt đồ ăn."

"Vậy cháu phải dạy cho cẩn thận, đừng để cho nó bắt gà của nhà người ta." Hứa thị không yên tâm dặn dò, "Nghe nói điều hâu thích nhất chính là ăn thịt gà."

Lục Thành vâng dạ cười cười.

Sau khi dùng cơm trưa ở nhà Hứa thị, Lục Thành nóng lòng muốn trở về, đem giá chim thả vào trong xe lửa rồi đánh xe đi luôn.

Đến khi xe lửa đã chạy ra khỏi cửa thành, hắn mới buông lỏng suy nghĩ của mình về Ngưng Hương.

Lúc này Ngưng Hương đang ngồi ở trong gian phòng tao nhã của tửu lâu, cúi đầu nhìn thực đơn trong tay, Bùi Cảnh Hàn để cho nàng chọn, nàng chọn hai món khác nhau nhưng đều bị hắn hủy bỏ, nhất định muốn nàng chọn đồ ăn mắc tiền.

Không còn cách khác, Ngưng Hương đành chọn một con cá thông quế, một món sườn hầm mật ong.

Tiểu nhị nghe xong mang thực đơn rồi đi, trong gian phòng chỉ còn lại hai người chủ tớ bọn họ.

Cảm giác được ánh mắt không thèm che dấu của người nam nhân đối diện, lòng bàn tay Ngưng Hương căng thẳng đến đổ mồ hôi.

"Vai có chút nhức mỏi, Ngưng Hương qua đây giúp ta xoa bóp đi." Thường thức đủ khuôn mặt phiếm hồng của tiểu nha hoàn, Bùi Cảnh Hàn thấp giọng nói.

Ngưng Hương không khỏi nắm chặt ống tay áo.

Chiều này đời trước Bùi Cảnh Hàn cũng đã dùng qua, kêu nàng đi qua đắp lưng, nhưng khi nàng vừa đến bên cạnh thì Bùi Cảnh Hàn lập tức kéo nàng ôm tới trên đùi ức hiếp nàng.

Sức lực của nam nhân quá lớn, một khi bị hắn ôm thì Ngưng Hương không có cách nào trốn ra được.

Làm sao để không đắc tội với hắn lại không để cho mình chịu thiệt thòi bây giờ?

Nàng chậm chạp đứng lên, cố ý cách xa cái bàn một chút mới đi về phía hắn, ánh mắt nhìn chằm chằm cái ghế dưới chân hắn.

Bùi Cảnh Hàn cảm thấy buồn cười, nhìn theo ánh mắt của nàng nói, "Kêu em bóp vai một chút mà sao giống như ta đang ép em đi ra pháp trường vậy? Ta cũng sẽ không ăn thịt em đâu." Chẳng lẽ ánh mắt của hắn quá rõ ràng khiến nàng nhìn ra hắn muốn động tay chân với nàng?

Ngưng Hương ngẩng đầu nhìn, ánh mắt xẹt qua túi thơm bên hông hắn, nghĩ tới hôm qua Tô Nguyệt cự tuyệt chuyện đi này là vì ghét bỏ mùi phấn chim, nàng nắm chặt ống tay áo, lúc đứng cách nam nhân này ba bước mới dừng lại, nhìn vào tay mình, cúi đầu nói: "Không phải như vậy, là do lúc ở bách điều cư tay em đụng phải lông chim, không biết đã bị dính cái gì mà bây giờ cứ có cảm giác dính dính, sợ làm bẩn y phục của thể từ."

Bùi Cảnh Hàn lập tức nhìn vào trong tay nàng.

Trên lông chim còn có thể dính cái gì?

Không phải là...

Mặc dù khó tin, nhưng từ trước đến nay Bùi Cảnh Hàn vẫn luôn ưa thích sạch sẽ nên nhũ mày, liếc nhìn chén trà trên bàn, vừa cười vừa đứng dậy rời khỏi ghế, nhắc ấm trà đi đến trước chậu hoa mai, cười với nàng: "Đến đây, ta rửa tay cho em."

Ngưng Hương lập tức sinh lòng phiền muộn!

Sao nàng lại quên mất trong phòng còn có nước trà?

Nhưng bây giờ đã không thể đổi ý được nữa rồi, Ngưng Hương đành phải đi tới, kéo tay áo lên trên khuỷu tay, giơ hai bàn tay chờ tiếp nước.

Nhìn hai bàn tay mảnh mai khéo léo, mười đầu ngón tay trắng nõn, tưởng tượng mình lập tức có thể đem đôi tay xinh đẹp này nâng niu trong lòng bàn tay mặc sức vuốt ve, Bùi Cảnh Hàn đột nhiên cảm thấy khát nước, nhưng cũng không làm chậm trễ mà nghiêng ấm trà trong tay xuống, nước trà ấm áp liền chảy xuống.

Trong lòng Ngưng Hương nóng như lửa đốt, liên tục xoa xoa hai bàn tay mình, hận không thể liên tục rửa như vậy.

Bùi Cảnh Hàn không có kiên nhẫn tốt như vậy, sau khi cảm thấy rửa đã sạch, hắn trực tiếp thả ấm trà xuống, thấy nàng vẫn đứng trước bồn hoa liền rút khăn của mình đi tới, đưa cho nàng nói: "Lau tay đi."

Ngưng Hương mím môi, rú mắt nói: "Vẫn nên dùng khăn của em."

Vừa nói vừa lấy khăn ra.

Bùi Cảnh Hàn nâng tay của nàng, bá đạo đem khăn của mình đặt lên, nhìn chằm chằm vào đôi mắt hạnh kinh ngạc của nàng nói: "Ta lau giúp em."

Đôi mắt phượng của hắn sâu kín, như nhìn chằm chằm con mồi đã tới miệng, Ngưng Hương lại không dám nhìn, hai tay lúi lét kéo khăn của hắn nói:

"Không.."

Bùi Cảnh Hàn mặc kệ nàng, một tay siết chặt cổ tay nàng, một tay cẩn thận lau tay cho nàng, ngay cả kẽ tay cũng nghiêm túc lau, sau khi lau xong lúc thu khăn về, cố ý dùng khăn bọc tay nàng lại, lau từ từ lần nữa rồi mới rút ra.

Khuôn mặt Ngưng Hương không khồng chế được mà đỏ lên.

Nàng không hiểu tại sao lúc mình làm như vậy lại không hề cảm giác, đổi lại thành Bùi Cảnh Hàn làm như vậy có cảm giác giống như bị ngứa.

Nàng cắn môi cúi đầu chịu đựng, ánh mắt của Bùi Cảnh Hàn đã sớm rơi xuống trên mặt nàng, nhìn hai bên má nàng càng ngày càng đỏ, hần đột nhiên không muốn đợi thêm nữa, nắm lấy đôi tay còn đang ướt nhẹp của nàng, cúi người tới gần.

Ngưng Hương hoảng sợ, lập tức lui về phía sau trốn.

Không biết đằng sau lại là vách tường kín mít, Bùi Cảnh Hàn thừa dịp nàng lùi về phía sau mà tiến tới đè lên nàng, thân thể dán sát vào đường cong lưng linh hấp dẫn của nàng, một tay cố định hai tay nàng, một tay nắm cằm của nàng, gương mặt tuấn tú dường như muốn dán lên mặt nàng, "Vì sao phải trốn?"

Mang theo mùi trà ấm áp phả trên mặt nàng, ngực Ngưng Hương căng thẳng phập phồng, nhìn vào ngực hần cầu xin: "Thế tử, món ăn đã sắp tới..."

Bùi Cảnh Hàn bật cười, ngón trỏ thon dài nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nóng rực nhẵn nhụi của nàng, cúi đầu đối mặt với nàng, nhìn vào đôi mắt hạnh của nàng bởi vì hoảng sợ lại càng ướt át mênh mông hơn, lầm bầm nói: "Ngưng Hương chính là món ăn mà ta muốn đã lâu, từ lúc lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng ở bên cạnh phu nhân thì đã ngóng trông ngày này."

Nói xong từ từ tiến tới gần, đôi mắt phượng thường thức về thẹn thùng trốn tránh của nàng.

Ngưng Hương không muốn để cho hần hôn, dùng tất cả khí lực đẩy hần.

Không đẩy được, nhưng thành công dịch ra khoảng cách giữa hai người, cái cảm của nàng cũng tránh thoát được khỏi sự kiềm chế của hần.

Đáng tiếc trong nháy mắt tiếp theo lại bị nam nhân lôi trở về, trong lòng biết tránh không thoát, Ngưng Hương ngẩng đầu lên, khóe lóc cầu xin hần, "Thế tử, ta cầu xin..."

Xuất phát từ cô nương hay ngượng ngùng cho nên Bùi Cảnh Hàn biết rõ nàng sẽ kháng cự, cho nên cũng không để ý tới sự ngượng ngùng của nàng mà muốn nếm thử, nữ nhân đều như vậy, chưa gặp phải chuyện này đều sợ hãi, nghĩ biện pháp tránh né, nhưng khi đã nếm được mùi vị thì sẽ từ từ thả lỏng.

Nhưng Bùi Cảnh Hàn không đoán được nàng sẽ khóc.

Động tác khó khăn lắm mới dừng lại được, nhìn thấy nước mắt của nàng dần dần lăn xuống, dục vọng trong đôi mắt phượng của Bùi Cảnh Hàn nhạt dần, hóa thành khó hiểu.

"Tại sao khóc?" Hần buông cầm nàng ra, nhú mày hỏi, "Sợ ta đến nỗi này sao?"

Nàng thích hần, lại hay xấu hổ hần đều hiểu, nhưng vì sao khi hần muốn gần nàng thì nàng lại khóc?

Thấy hần rời khỏi người nàng, Ngưng Hương trong tuyệt vọng lại sinh ra hy vọng, đôi mắt đắm lệ mơ hồ nhìn hần, "Thế tử, em là nha hoàn của người, chỉ cần thuộc bốn phận của em thì em đều nguyện ý làm, nhưng em không muốn... Em không muốn bị người chỉ chò, nói em muốn làm di nương, thế tử, em..."

"Em sợ bị người khác nói xấu." Giọng nói của Bùi Cảnh Hàn dần lạnh xuống, lần nữa nắm lấy cái cằm của nàng, "Không muốn làm người của ta sao?"

Nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của hần, Ngưng Hương như rơi vào trong hầm băng.

Đời trước hần cũng đã từng hỏi nàng như vậy, nhưng sau khi nghe nàng trả lời hần lại thẹn quá hoá giận, trực tiếp cưỡng bức nàng.

Nhưng nếu như không nói như vậy, Bùi Cảnh Hàn vẫn hiểu lắm nàng thích hần, chỉ sợ lại cứ tiếp tục dây dưa với nàng sao?

Đang trong tình thế khó xử, đột nhiên bên ngoài nhà gian truyền đến giọng nói của Trường Thuận, "Thế tử, Cô phu nhân đã đến đây, phu nhân mời ngài lập tức qua đó."

Bùi Cảnh Hàn tiếp tục nhìn chăm chăm Ngưng Hương, một hồi lâu mới nghiêng đầu sang hỏi, "Cô phu nhân?"

Trường Thuận trả lời: "Dạ, Cô phu nhân vừa tới, biểu cô nương cũng tới."

Trong đầu Bùi Cảnh Hàn lập tức hiện ra bộ dáng tiểu cô nương bảy tám tuổi, cô mẩu gả tới Kinh Châu, mỗi lần trở về cũng không dễ dàng gì, vậy nên cho tới bây giờ hần chưa gặp được Thẩm biểu muội bao nhiêu lần, cũng không biết tiểu nha đầu lúc trước lớn lên thành bộ dáng gì rồi.

"Chuẩn bị xe."

Lạnh lùng nhìn Ngưng Hương một cái, Bùi Cảnh Hàn xoay người đi ra cửa.

Ngưng Hương thờ phào nhẹ nhõm.

Thắm Du Du rút cuộc cũng đã tới rồi, ít nhất trong thời gian trước khi Thắm Du Du rời đi, nàng cùng Tổ Nguyệt đều an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Edit: Hà

Sau khi trở lại Hầu phủ, Bùi Cảnh Hàn để cho Ngưng Hương đi về Lãnh Mai Các trước, còn hắn thì đi thẳng tới Vinh An đường của lão phu nhân.

Nhóm nữ quyến ở bên trong phòng chính đang trò chuyện rất náo nhiệt.

Lão phu nhân gọi cháu gái ngoại Thắm Du Du tới bên cạnh, cười híp mắt quan sát nàng, có gương mặt trái xoan như được đúc ra cùng 1 khuôn với mẹ nàng, một đôi mắt phượng sạch sẽ sáng sủa, trong suốt động lòng người, chiếc váy dài màu xanh nhạt làm tôn thêm vẻ thanh tú của người trí thức, vừa thủy mị lại vừa đoan trang, khiến cho bà thập phần yêu thích, từ ái hỏi: "Nương cháu thường khen chữ viết của cháu rất đẹp, còn có thể làm thơ viết chữ, mau đọc cho ngoại tổ mẫu nghe một chút xem nào."

Cô nương của đại gia đình lớn, phẩm đức có thể sánh ngang với dung mạo, mà cháu gái ngoại của bà vừa xinh đẹp lại có tài, đây mới chính là quý nữ thực sự.

Thắm Du Du ngượng ngùng cười một tiếng, nhìn Đỗ thị nói: "Ngoại tổ mẫu quá khen rồi, cháu chỉ là nhàn rỗi không có việc gì làm mới đọc vài cuốn sách, cũng không hoàn hảo được như lời mẫu thân đã khen đâu, cháu có nghe nói thi từ của mợ mới là người đứng đầu, ngoại tổ mẫu cũng đừng kêu cháu múa rìu qua mắt thợ nữa."

Cô phu nhân cùng Trầm phu nhân phụ họa nói: "Đúng vậy, nàng chỉ là một tiểu cô nương thì biết cái gì, ta nói những chuyện kia chỉ là muốn dỗ ngài vui thôi."

Lúc nói chuyện Trầm phu nhân cười hết sức ôn hòa nhã nhặn, ánh mắt lại nhìn quần áo vừa thanh lịch lại quý báu trên người Đỗ thị, trong lòng Trầm phu nhân rất không thoải mái.

Quần áo mà hiện tại tẩu tử đang mặc, vốn nên là của nàng.

Nàng mới là quý nữ chân chính của Hầu phủ, là một cô nương được nuông chiều từ bé, thuận buồm xuôi gió đến lúc lập gia đình, vừa vào kinh đã gặp được trọng phu là thế tử của Quốc công phủ, mười dặm hồng trang xuất giá là quang cảnh tự hào đến cỡ nào. Đáng tiếc tiếc vui chóng tàn, vừa sinh nữ nhi không bao lâu thì cha chồng và trọng phu liền nếm mùi thất bại, cha chồng chết trận, trọng phu mất một chân, dưới con nóng giận Hoàng thượng đã tước vị của Thắm gia, lại đuổi cả nhà bọn họ đến Kinh Châu, để cho tiểu thúc đảm nhiệm canh giữ Kinh Châu.

Rời xa quê hương, bởi vì thân thể tàn tật của trọng phu chưa gượng dậy được cho nên cả ngày lưu luyến ở chùa nghe hòa thượng giảng kinh, trong nhà tùy ý để đệ muội chi thứ hai làm chủ, nàng dựa vào đồ cưới hậu hình mới không thêm nhìn sắc mặt của đệ muội, nhưng mà hơn mười năm trôi lại đây, vừa mua thuốc cho trọng phu, vừa đưa tiền cho trường tử không nên thân ăn chơi đàng điếm, đồ cưới của nàng càng ngày càng ít, ngay cả muốn làm vài bộ quần áo tốt cho nữ nhi cũng phải cân nhắc giá cả.

Mà Đỗ thị này, vốn chỉ là nữ nhi của Tri phủ tứ phẩm, vừa gả vào nhà nàng, lập tức sống trong phú quý mà vốn là trước đây thuộc về nàng.

Thắm phu nhân càng nghĩ càng cảm thấy không cam lòng.

Cho nên bà muốn nữ nhi của mình gả cho cháu trai là thế tử của Hầu phủ, tương lai nữ nhi com áo không cần phải lo lắng, mà bà cũng có thể dựa vào nữ nhi tiếp tục hưởng phúc của nhà mẹ đẻ. Con trai không trông cậy được, chỉ còn lại nữ nhi là người duy nhất mà bà hi vọng.

Ánh mắt rơi xuống đáng yêu kiều của nữ nhi, đáy lòng Thắm phu nhân dâng lên nỗi đam mê tự hào.

Nữ nhi này của bà, sau khi sinh ra đặc biệt rất hiểu chuyện, không khóc không nháo mà còn rất dễ dụ, lớn lên học cái gì cũng nhanh, khó nhất chính là muốn nàng học. Trong khi đệ muội ra sức nghĩ cách ép buộc các cô nương ở nhĩ phòng học thi từ, ca hát, cầm kỳ thư họa, thì nữ nhi của bà căn bản không cần bà thúc giục, mà vẫn học được mọi thứ tinh thông, so với quý nữ danh môn ở kinh thành không hề thua kém.

"Lão phu nhân, thế tử đã đến."

Tiểu nha hoàn đang đứng ngoài cửa cười bả m bảo.

Các nữ nhân đang ngồi phía bên trong nhà chính đều nhìn ra cửa.

Chỉ thấy một người nam nhân vóc dáng cao lớn đang nghiêng đầu vừa nhìn vừa đi tới, ánh mặt trời chiếu vào bộ cẩm bào xanh nhạt khiến cho cả người hân phát ra một tầng ánh sáng rực rỡ. Khi hân bước vào cửa giống như mang theo ánh mặt trời mát lạnh vào trong phòng, ánh sáng bên ngoài thu lại để lộ ra phong thái của hân. Một đôi mắt phượng lông mi dài, mặt như quan ngọc, đúng là một mỹ nam tử hiếm thấy.

Thẩm Du Du nhìn đến thất thần.

Kể từ sau khi gia đình nàng chuyển tới Kinh Châu, nàng chỉ ghé qua Hầu phủ một lần, năm ấy nàng tám tuổi, Bùi Cảnh Hân mới mười ba tuổi, mặc dù dung mạo xuất chúng, nhưng đối với một cô nương đã từng sống đến năm hai lăm tuổi ở một triều đại khác thì hoàn toàn bình thường, cũng chỉ là một thiếu niên mi thanh mục tú, là biểu ca một quý công tử cần quan hệ qua lại tốt đẹp là được.

Hiện tại bảy năm đã trôi qua, không ngờ Bùi Cảnh Hân lớn lên lại xuất sắc như vậy, da thịt trắng nõn như ngọc nhưng không chút mây may yếu đuối, một cái gờ tay nhấc chân tràn đầy hơi thở độc đoán của người bá đạo ngồi ở vị trí cao.

Thẩm Du Du cảm thấy rất hài lòng.

Nam nhân tốt như vậy, không uổng công nàng chuẩn bị tí mĩ mừi lăm năm.

Kiếp trước nàng bị người khác xem thường là con gái riêng, sau khi lớn lên lại giống như mẹ nàng, dựa vào diện mạo xinh đẹp xuất chúng mà cặp kè với những người đàn ông tiền có thể, cho dù đàn ông đã có gia đình nhưng nàng cũng không quan tâm, nàng chỉ cần có tiền sống vui vẻ là được, người nào đi thì sẽ có người khác đến.

Cho đến khi nàng đụng phải một người vợ chính thức vô cùng "lợi hại", không cẩn thận mà bỏ mạng.

Lúc vừa mới trùng sinh, Thẩm Du Du vô cùng cảm kích người vợ chính thức kia, bởi vì bây giờ nàng sinh ra đã có thân phận, lại là cháu gái ruột của phủ Quốc công, thân phận cao quý, không còn ai dám chỉ mắng nàng là thứ bỉ ổi. Nàng cũng không cần phải hãm mộ những nữ nhân khác mặc y phục xinh đẹp, đồ trang sức quý giá, những thứ mà nàng đã từng hãm mộ khát vọng, Thẩm gia đều có thể cho nàng.

Sau đó nàng liền ảo tưởng một ngày nào đó ngẫu nhiên gặp được một vị hoàng tử, tương lai được làm hoàng hậu, đột nhiên Thẩm gia lại xảy ra biến cố.

Mất mát đã qua nỗi giận cũng qua, rất nhanh Thẩm Du Du lại phản chân tỉnh thần, cho dù không có Thẩm gia làm chỗ dựa, đời này nàng vẫn còn hi vọng.

Bởi vì nàng vẫn xinh đẹp như xưa.

Thủ đoạn câu dẫn nam nhân nàng không cần học, tin chắc người bên cạnh không có ai có kinh nghiệm hơn so với nàng, điều nàng muốn học chính là thứ mà tiểu thư khuê các cần phải có, quy củ lễ nghi, cảm kỳ thư họa. Quy củ lễ nghi học tốt, loại cảm kỳ thi họa này là kỹ năng dễ nhất nâng lên giá trị con người nàng, rất may nàng vừa có nền tảng lại có thiên phú cho nên học xong rất nhanh. Thi từ ca phú nàng không hiểu ngược lại lại đơn giản nhất, may mắn lịch sử của các triều đại khác nhau, nàng chỉ cần đạo chút thi từ của các đại văn hào là có thể khiến mọi người ở đây nể sợ.

Người mà nàng muốn câu, chính là Bùi Cảnh Hân đang ở trước mắt này, trước mắt nàng có thể giao thiệp với thế tử thân phận cao nhất ở Hầu phủ, là tương lai Hầu gia.

Phát hiện ánh mắt kinh diễm của nam nhân, Thẩm Du Du thuận thực đỏ mặt, ngượng ngừng cúi đầu xuống.

Bùi Cảnh Hân ngờ ngác nhìn cô nương xinh đẹp bên cạnh tổ mẫu, kỳ thật so về vẻ xinh đẹp, Thẩm Du Du mạnh hơn Tổ Nguyệt, nhưng lại không đẹp bằng Ngưng Hương, nhưng hầu như mỗi ngày Bùi Cảnh Hân đều gặp Ngưng Hương và Tổ Nguyệt, thứ nhất hân cảm thấy đối mặt với các nàng không có mang đến cảm giác mới mẻ như Thẩm Du Du, thứ hai hân vẫn còn nhớ tới dáng vẻ của biểu muội ngày thơ đáng yêu lúc trước, bây giờ không ngờ lại thanh thuần động lòng người như vậy.

Hân nhìn chằm chằm Thẩm Du Du.

Đỗ thị biết nhi tử của mình là người phong lưu, lại nhìn thấy cô em dâu đang ngồi đối diện cũng không lộ ra vẻ khó chịu, lão phu nhân lại cười đến ý tứ sâu xa, bà đành yên lặng rũ mắt.

"Cảnh Hân không nhớ biểu muội của cháu sao? Xem cháu nhìn tới phát ngốc rồi kia kia." Cuối cùng lão phu nhân đành ho khan khụ khụ, cười trừ ghẹo nói.

Bùi Cảnh Hân hoàn hồn, thẳng thắn cười một tiếng, trước tiên hướng Trầm phu nhân hành lễ, rồi lại đứng thẳng khen ngợi Thẩm Du Du: "Nữ nhân mười tám thay đổi, biểu muội Du Du thay đổi quá nhiều nên ta nhận không ra được."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Du Du vẫn ửng hồng như cũ, dịu dàng gọi một tiếng biểu ca.

Giọng nói mềm mại, âm cuối phát ra càng dễ nghe, Bùi Cảnh Hân chỉ cảm thấy ở trong ngực như có con gì chạm vào, khiến toàn thân hân ngứa ngáy không thôi.

Ngồi xuống không bao lâu, Bùi Chính dẫn cháu ngoại trai Thẩm Khoát đi tới.

Biểu công tử Thẩm Khoát năm nay mười tám tuổi, dung mạo cũng không tầm thường, chỉ là hấn so với Bùi Cảnh Hàn lại càng phong lưu hơn, thường xuyên lưu luyến ở những nơi trăng hoa, cho nên tinh thần liền thua kém Bùi Cảnh Hàn không ít, cũng may gốc gác vẫn tốt, tí mỉ dạn đẹp một phen cũng là một công tử văn nhả cực kì làm người ta ghé mắt.

Bùi Cảnh Hàn yêu thích mỹ nhân, đối với nam nhân hấn không có hứng thú, biết được Thẩm Khoát không có tiền đồ gì, thái độ của hấn đối với biểu đệ này cũng rất qua loa.

Buổi trưa dùng xong gia yến, Thẩm Du Du đi theo mẫu thân về biệt viện nghỉ ngơi, còn Bùi Cảnh Hàn mang theo một chút men say trở về Lãnh Mai Các.

Tổ Nguyệt và Ngưng Hương cùng nhau hầu hạ hấn.

"Buổi chiều ta muốn bồi biểu cô nương ra công viên dạo chơi, nửa canh giờ sau các em gọi ta dậy nhé." Nằm ở trên giường, Bùi Cảnh Hàn nhắm mắt lại dặn dò.

"Dạ vâng." Tổ Nguyệt nhẹ giọng đáp.

"Đi xuống đi." Bùi Cảnh Hàn thần nhiên nói.

Hai người Ngưng Hương Tổ Nguyệt nhìn nhau một cái rồi xoay người rời đi.

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, Bùi Cảnh Hàn bất chợt mở mắt, vừa lúc nhìn thấy thân ảnh duyên dáng của Ngưng Hương đi phía sau lưng Tổ Nguyệt.

Nghĩ tới tâm ý của tiểu nha hoàn kia, tựa hồ so với suy nghĩ của hấn có chút sai lệch.

Bất quá bây giờ hấn lại đang có hứng thú với biểu muội, chờ biểu muội đi rồi, hấn lại nghiêm túc hỏi nàng.

~

Bên trong nhà chính, Ngưng Hương ngồi trên ghế, ngăn người cầm lấy chén trà trong tay.

"Nghĩ gì thế?" Tổ Nguyệt ngồi xuống bên cạnh nàng, nhỏ giọng hỏi, lúc Bùi Cảnh Hàn ngủ thì các nàng không thể ngủ, bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn sàng nghe gọi.

Ngưng Hương nghiêng đầu nhìn nàng.

Nàng đang suy nghĩ tới ân oán của Tổ Nguyệt và Thẩm Du Du. Bây giờ nghĩ lại kiếp trước, Thẩm Du Du nhìn như dịu dàng thiện lương nhưng thật ra cũng là người không có lòng khoan dung, nàng liên tục muốn trốn tránh Bùi Cảnh Hàn, cho đến cuối cùng mới chọc giận tới Thẩm Du Du, còn Tổ Nguyệt sớm đã bị Bùi Cảnh Hàn thu vào trong phòng cho nên lại càng chịu rất nhiều ủy khuất.

Trước mắt Tổ Nguyệt cũng đang có ý định ra ngoài phủ, nàng tạm thời không cần phải lo lắng Tổ Nguyệt cùng với Thẩm Du Du cãi nhau, vừa nhớ lại thâm cừ đại hận đã xảy ra giữa hai người bọn họ, lúc nào nàng cũng cảm thấy trong lòng bất an.

"Nghe nói lão phu nhân hết sức yêu thích biểu cô nương, có ý muốn hợp nàng ta cùng với thế tử, chuyện này tỷ đã biết chưa?" Ngưng Hương thấp giọng nói.

Tổ Nguyệt gật đầu, rất tự nhiên trên ghẹo nói: "Biểu ca biểu muội, trời sinh một đôi, những người già trong phủ đều nói Cô phu nhân khi còn rất trẻ rất xinh đẹp, có lẽ biểu cô nương cũng không kém."

Ngưng Hương ừ một tiếng, cân nhắc câu chữ, khéo léo nhắc nhở nàng: "Thế tử tướng mạo đoan chính, ta đoán hơn phân nửa biểu cô nương cũng muốn gả cho hấn, như vậy nếu để cho biểu cô nương biết tâm ý của thế tử đối với chúng ta, nàng ta nhất định sẽ mất hứng, cho nên về sau gặp nàng, chúng ta có nên cẩn thận một chút không?"

Chỉ cần các nàng đều thể hiện ra sự kháng cự đối với Bùi Cảnh Hàn, thì địch ý của Thẩm Du Du đối với các nàng sẽ bớt được chút ít, tương lai lúc Bùi Cảnh Hàn xuất chinh, nàng với Tổ Nguyệt cầu xin Thẩm Du Du thả các nàng ra ngoài phủ cũng sẽ dễ dàng hơn.

Tâm tư của nàng đều viết ở trên mặt, Tổ Nguyệt cười gật đầu, nhỏ giọng khen: "Lời này có chí lý, tất cả đều nghe theo muội."

Đúng là một cô nương đơn thuần ngốc nghếch, bên trong Hầu phủ này còn có người lương thiện sao, chờ năm sau cầu xin Thẩm Du Du lòng dạ độc ác, không bằng thừa dịp Bùi Cảnh Hàn đưa tiễn đám người Cô phu nhân cầu xin vị lương thiện kia, dù sao lúc này khế ước bán thân của các nàng còn nằm ở trong tay người kia.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39

Edit: Hà

Thẩm Du Du nghỉ tại biệt viện cùng với mẫu thân của nàng, Bùi Cảnh Hàn muốn qua bên đó bồi nàng.

Đi một đoạn đường, hắn quay đầu lại nhìn thấy Tổ Nguyệt đang vui vẻ quan sát những cây hoa bên đường, bước chân Bùi Cảnh Hàn chậm dần, thấp giọng hỏi: "Tại sao lại không nói chuyện?"

Tổ Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn, đối diện với đôi mắt phượng có ý tìm tòi nghiên cứu của hắn, nàng nhanh chóng dời mắt đi, nhỏ giọng hừ: "Nghe nói âm thanh của biểu cô nương so với chim hoàng anh hót còn nghe hay hơn, em sợ thế tử nghe quen rồi nên không chịu được giọng quạ đen của em nữa, dứt khoát ngâm miệng cho rồi."

Hắn khuyên nàng an phận, nàng liền giữ khuôn phép, một chút thương tâm cũng không dám lộ ra ngoài, về sau lại thấy Thẩm Du Du ở bên cạnh hắn, nàng mới hiểu được là Bùi Cảnh Hàn thích nhìn các nữ nhân vì hắn mà ghen, nhưng chỉ có thể ghen tuông nhỏ nhẹ, nói một chút ý tứ chua chua là đủ rồi, không thể làm ầm ĩ lên phá hư tâm tình của hắn.

"Nếu như giọng em là quạ đen thì chẳng phải sở thích của ta rất là quái dị sao, lại đi thích nghe quạ đen nói chuyện?" Bùi Cảnh Hàn nắm tay nàng, đôi mắt phượng chăm chú nhìn nàng. Lời ấy không phải là giả dối, quả thật hắn thích nhất giọng của Tổ Nguyệt, hắn thích nghe âm thanh vừa trong trẻo vừa êm tai của nàng, nếu không hắn sẽ cảm thấy bức bối.

Đôi mắt đẹp của Tổ Nguyệt lần nữa nhìn hắn, giọng nói nhỏ nhẹ hết sức: "Thật sao?"

Bùi Cảnh Hàn ừ một tiếng, dịu dàng sờ khuôn mặt nàng, "Đừng có đoán mò, nàng là biểu muội của ta, ta là huynh trưởng đương nhiên phải bồi nàng thật tốt, nhưng không phải có nàng ta thì sẽ quên em, nếu không vì sao ta còn muốn dẫn em ra ngoài?"

Tổ Nguyệt lập tức khôi phục tinh thần, nhìn về phía trước nhẹ nhàng rút tay ra, nhu thuận nói: "Đang ở bên ngoài, thế tử chú ý một chút đi, nếu để biểu cô nương nhìn thấy thì sẽ không cần ngại dẫn nàng đi dạo vườn hoa nữa đâu."

Giọng nói của nàng chỉ có ý mỉa mai không có ghen tị, Bùi Cảnh Hàn càng cảm thấy yêu thích hơn, cúi đầu hôn nàng một cái, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước.

Thẩm Du Du vừa mới đến đương nhiên không thể miễn nguyện ngồi ở khuê phòng chờ Bùi Cảnh Hàn đến đây gặp nàng, nàng ta ước chừng thời gian sắp tới liền mang theo nha hoàn Cẩm Tú sớm ngồi dưới bóng cây trong sân, xa xa nhìn thấy Bùi Cảnh Hàn cùng với nha hoàn mặc chiếc váy màu hồng phấn đang đi tới, Thẩm Du Du vừa vui vẻ vừa ngượng ngùng nghênh đón, "Biểu ca."

Tiểu cô nương mới vừa được nghỉ ngơi đầy đủ cho nên tinh thần rất sôi nổi, mặt mày thanh tú, toàn thân mặc váy màu xanh nhạt, trong sạch thoát tục.

"Sao lại chờ ta sớm như vậy?" Bùi Cảnh Hàn ngừng ở trước cửa, cười hỏi, đôi mắt phượng cẩn thận quan sát vẻ mặt của Thẩm Du Du.

Thẩm Du Du giống như không thấy Tổ Nguyệt vậy, ánh mắt đều dừng lại ở trên người Bùi Cảnh Hàn, hơi hơi ửng đỏ mặt nói: "Biểu ca bận rộn như vậy còn phải bớt chút thời gian bồi muội, muội cũng không muốn chậm chạp để biểu ca phải mệt mỏi chờ đợi." Bộ dáng quan tâm bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

"Chúng ta là biểu huynh biểu muội, muội cũng không cần khách khí như vậy." Bùi Cảnh Hàn tự nhiên thân mật nói, xoay người, ý bảo Thẩm Du Du đi theo hắn.

Tổ Nguyệt cùng Cẩm Tú sóng vai đi theo phía sau, cổ ý bước thật chậm cách hai người phía trước chừng mười bước.

Dung mạo Cẩm Tú chỉ trên trung bình, nhìn thấy khuôn mặt Tổ Nguyệt xinh đẹp như vậy, nàng ta lại biết tiểu thư nhà mình muốn gả cho thế tử lập tức liền nhìn Tổ Nguyệt không vừa mắt, hơn nữa sau khi vào phủ nàng đã lặng lẽ nghe ngóng được thế tử cực kỳ sủng ái Tổ Nguyệt cùng một nha hoàn khác tên là Ngưng Hương, nghe nói đầu năm nay bởi vì các nàng mà đã khiến trách Nhị công tử.

Quả thật là một kẻ địch lớn của tiểu thư!

"Là Tổ Nguyệt tỷ tỷ sao?" Tâm tư xoay chuyển, Cẩm Tú thân thiết hỏi thăm, "Muội gọi là Cẩm Tú, từ nhỏ đã đi theo hầu hạ tiểu thư."

Tổ Nguyệt cười một tiếng đáp lời, "Nhất định là biểu cô nương rất coi trọng muội, thật tốt, ta thì năm ngoái mới bắt đầu hầu hạ thế tử."

Đối mặt với Cẩm Tú, trong lòng nàng cũng không chút gợn sóng.

Đôi trước Cẩm Tú xem thường nàng, thường lên lút mắng nàng là hồ ly tinh bò trên giường, nhưng Tổ Nguyệt lại không như vậy, Bùi Cảnh Hàn thích nàng đối tốt với nàng, là do nàng động tâm mới nghe theo hắn. Còn Cẩm Tú, từ lúc đầu đã trung thành và tận tâm, về sau còn không phải là thừa dịp

Thẩm Du Du mang thai muốn câu dẫn Bùi Cảnh Hàn sao? Đáng tiếc Cẩm Tú có tâm muốn bỏ, nhưng Bùi Cảnh Hàn lại chứng mất năng ta, trực tiếp sai người trối bán, sau Cẩm Tú lại trung thành với Thẩm Du Du khi thấy nàng ta vờ vĩnh khuyên Bùi Cảnh Hàn bỏ qua cho Cẩm Tú, trong khi Thẩm Du Du chỉ ngụy trang tâm cơ lương thiện,.

Cẩm Tú dùng ánh mắt hâm mộ nhìn nàng, hạ giọng nói: "Tổ Nguyệt tỷ tỷ mới là người khiến cho người khác phải hâm mộ đấy, tỷ lớn lên xinh đẹp như vậy, còn được thể tử sủng ái, chắc chắn tương lai thể tử nhất định sẽ cho tỷ một danh phận đi?"

Tổ Nguyệt vừa định cười lấy lệ, lại phát hiện Bùi Cảnh Hàn đang ở phía trước quay đầu lại nhìn lại, nàng liền cúi đầu xuống, lúng túng nắm tay.

Cẩm Tú thấy vậy lập tức đã hiểu, Tổ Nguyệt đã bị thể tử thu dùng.

Nhưng mà theo ý Bùi Cảnh Hàn thì lại cho rằng Tổ Nguyệt nghe thấy Cẩm Tú nói gì đó mới làm cho nàng khó xử như vậy.

Quét qua diện mạo xấu xí của Cẩm Tú một cái, Bùi Cảnh Hàn lại điềm nhiên như không tiếp tục tán gẫu với Thẩm Du Du, "Bình thường biểu muội có thú vui gì?"

Thẩm Du Du rũ mắt, nhìn con đường nhỏ màu xanh phía trước nói: "Chỉ là xem sách thêu hoa, cũng không có gì đặc biệt."

"Thể tử ngài đừng nghe tiểu thư khiêm tốn như vậy, tiểu thư nhà ta thật sự biết rất nhiều." Bùi Cảnh Hàn nói chuyện cũng không nhỏ cho nên Cẩm Tú đi ở phía sau cũng nghe thấy câu hỏi của hắn, lập tức chạy nhanh vài bước, muốn tán dương tiểu thư nhà mình thật tốt.

"Em lại nói bậy gì đó, mau im miệng đi!" Thẩm Du Du đỏ mặt, nũng nịu trách mắng.

Lông mày Bùi Cảnh Hàn chau lên, nhìn Cẩm Tú đang muốn nói lại thôi nói: "Nói đi, ta muốn biết rõ tiểu thư của các người thích gì."

Giống như là có người dựa vào, Cẩm Tú cười hi hi tránh thoát khỏi tay Thẩm Du Du, chạy tới sau lưng Bùi Cảnh Hàn, nhanh chóng nói: "Tiểu thư nhà ta trời sinh thông minh, cảm kỳ thư họa không gì là không giỏi, là tài nữ nổi danh ở Kinh Châu, ngay cả Trâu lão tiên sinh ở thư viện Văn Sơn cũng nói nếu tiểu thư là nam nhi thì nhất định có thể thi đậu trạng nguyên."

Trâu lão tiên sinh là đại nho rất có danh tiếng ở vương triều này.

"Biểu ca, huynh đừng nghe người ngoài loan truyền bậy bạ, muội chỉ là may mắn gặp qua trâu lão, nhưng ông ấy cũng chưa từng nói như vậy." Thẩm Du Du đỏ mặt giải thích.

Thấy tiểu thư nhà mình quá khiêm tốn, Cẩm Tú nóng nảy liếc nhìn hoa mẫu đơn xung quanh đang nở rộ, ánh mắt nàng sáng lên: "Tại sao lại không có, năm ngoái cũng là dịp hoa mẫu đơn nở rộ, Trâu lão tiên sinh nghe thấy bài thơ mẫu đơn của tiểu thư liền khen không dứt miệng, còn muốn xin vinh dự được nghe tiểu thư làm thơ, tiểu thư chính là khiêm tốn cũng không chịu đọc nữa, làm uổng phí cơ hội kết giao với Trâu lão tiên sinh."

"Có chuyện này sao?" Bùi Cảnh Hàn cuối cùng cũng mở miệng, mắt phượng mong đợi nhìn Thẩm Du Du, "Biểu muội có thể đọc cho ta nghe một chút không?"

Thẩm Du Du giật dỗi liếc mắt Cẩm Tú một cái, giống như trốn tránh tiến về phía trước, "Nhất thời nổi hứng làm thơ, không dám bêu xấu trước mặt biểu ca."

Có thể được Trâu lão tiên sinh khen ngợi nhất định là không kém, thấy nàng không chịu nói, Bùi Cảnh Hàn liền nhìn về phía Cẩm Tú, "Người còn nhớ bài thơ đó không?"

Cẩm Tú cười nói: "Còn nhớ, tiểu thư làm bài thơ nào nô tỳ cũng nhớ hết, bài thơ đó gọi là (thương mẫu đơn)."

Nói xong tự hào đọc bài thơ.

Bùi Cảnh Hàn nghe thấy hai câu đầu thì nhẹ nhàng gật đầu, tỏ ý khen ngợi, về mặt coi như bình tĩnh, đợi khi Cẩm Tú đọc câu "Duy có mẫu đơn thực quốc sắc, hoa nở thời tiết động kinh thành", giống như đang điểm mắt rồng, trong mắt phượng mới hiện lên vẻ kinh ngạc.

Cẩm Tú sớm đã đoán được như vậy, lúc trước Trâu lão tiên sinh nghe xong toàn bộ bài thơ cũng vỗ tay tán thưởng.

Nhìn vào bóng lưng của tiểu thư da mặt mòng, Cẩm Tú cười thay nàng đòi khen ngợi: "Như thế nào, thể tử cảm thấy như thế nào?"

Bùi Cảnh Hàn trước tiên nhìn về phía Tổ Nguyệt, về mặt Tổ Nguyệt tràn đầy khiếp sợ, cũng ngờ ngác nhìn qua hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích.

Bùi Cảnh Hàn nháy mắt với nàng, lập tức đi tới chỗ Thẩm Du Du cười nói: "Người ta hay nói kẻ sĩ xa nhau ba hôm, thì cách nhìn sẽ thay đổi triệt để, biểu muội tài hoa như thế, vì huynh lớn hơn biểu muội bảy tuổi không ngờ lại ngốc già như vậy, thật sự là hổ thẹn."

Mắt phượng nhìn như tán thành chăm chú vào nàng.

Ban đầu khi Thẩm Du Du mượn câu thơ của các văn hào cũng có chút chột dạ, bây giờ đã thành thói quen, giống như đó chính là do nàng làm ra vậy, đối mặt với Bùi Cảnh Hàn nàng ta ngượng ngập nói: "Biểu ca khen nhầm rồi, huynh vẫn vỗ song toàn, trong lòng đều là đại sự bảo vệ giang sơn tạo phúc cho dân, ta sống ở chốn khuê các, không có chuyện gì làm cho nên bản lĩnh thì từ có hơn một chút nhưng cũng không tính là gì."

Trong mắt Bùi Cảnh Hàn nhanh chóng lướt qua một tia trào phúng.

Nếu như biểu muội chột dạ, hẳn còn có thể nghĩ nàng hư vinh, nữ nhân có chút hư vinh không tính là sai lầm lớn, không phải Tổ Nguyệt cũng từng đề nghị hẳn lừa dối lấy tiếng sao? Nhưng biểu muội lại lợi dụng người khác để lấy danh tiếng, còn biểu hiện không chút sợ hãi như vậy, có thể thấy được da mặt nàng ta vừa dày vừa có tâm cơ sâu cỡ nào.

Bùi Cảnh Hàn ghét nhất chính là nữ nhân có tâm cơ sâu như vậy.

Nhưng đây là biểu muội của hắn, nữ nhân bình thường khác Bùi Cảnh Hàn đều khinh thường cho các nàng thể diện, nhưng hắn sẽ không vạch trần biểu muội này, huống chi bản thơ Tổ Nguyệt sao chép chỉ là những câu thơ khiếm khuyết, trong tay biểu muội lại có toàn bộ, thậm chí có được một quyển tập thơ hoàn chỉnh.

Bùi Cảnh Hàn muốn có tập thơ kia.

"Trâu lão tiên sinh muốn có vinh dự được biểu muội làm bài thơ khác, biểu muội không chịu nhưng không biết ta có vinh hạnh này không?" Bùi Cảnh Hàn dí dõm hỏi.

Thẩm Du Du nhìn hắn, khẽ gật đầu một cái, "Chỉ mong biểu ca xem xong cảm thấy buồn cười cũng đừng nói cho muội biết."

Bùi Cảnh Hàn háng giọng bật cười.

Thẩm Du Du cũng nghiêng đầu cười, nàng biết những quý công tử này đều thích học đòi văn vẻ, am hiểu thi từ chưa chắc là biện pháp tốt nhất hấp dẫn nam nhân, nhưng nếu có sở trường này chính là là đẹt hoa trên gấm.

Buổi ngắm hoa đã kết thúc, Bùi Cảnh Hàn tiễn Thẩm Du Du về biệt viện, lại thu hoạch được một quyển sách nhỏ hơi mỏng.

Bùi Cảnh Hàn chưa về Lãnh Mai Các ngay, mà đi vào đình nghỉ mát xem sách.

Tổ Nguyệt ngồi một bên chống tay nâng cằm trên bàn đá, cùng xem với hắn, "Đúng rồi, em nhớ được câu này nhưng có chút khó đọc cho nên vừa xem thì đã quên."

Thấy nàng ngây thơ lại đáng yêu như vậy, Bùi Cảnh Hàn nghiêng đầu nhìn một chút, nhin không được hôn lên cặp má trắng nõn của nàng.

Mặt Tổ Nguyệt đỏ lên, lập tức lui về phía sau vài bước.

Bùi Cảnh Hàn thờ dài, xoay người nhìn nàng, lưng dựa vào bàn đá, "Chuyện này, em đừng nói với người ngoài."

Tổ Nguyệt chưa bao giờ hi vọng Bùi Cảnh Hàn sẽ vì một chút thi từ liền buông tha biểu muội mỹ nhân, dù sao thủ đoạn của Thẩm Du Du cũng không chỉ có mỗi thơ từ, nàng nói: "Thế từ yên tâm, em hiểu, biểu cô nương chỉ là nhất thời hồ đồ, kỳ thật nếu không phải em từng đọc sách quá ít dễ dàng làm lộ chuyện, nói không chừng cũng..."

Cười hắc hắc, dùng ánh mắt "ngài hiểu mà" nhìn Bùi Cảnh Hàn, hoạt bát lạnh lợi.

Nhìn như thông minh, kì thực lại ngốc nghếch.

Bùi Cảnh Hàn thích tiểu cô nương vừa cơ trí lại thuần khiết thiện lương, nhin không được nói với nàng suy nghĩ trong lòng hắn, "Biết vì sao ta không vạch trần nàng ta không?"

Tổ Nguyệt thu lại nụ cười, quay đầu nói: "Thế tử không đành lòng nhìn biểu cô nương khó xử..."

Bùi Cảnh Hàn đoán được nàng sẽ nghĩ như vậy, cười kéo tay nàng, dùng sức kéo nàng vào trong lòng, đặt nàng ở trên đùi, hắn ôm nàng eo nhỏ của nàng nói: "Ta là vì muốn có được tập thơ kia, đều tại em ngốc quá, nếu như em đều nhớ thì ta cần gì dùng biện pháp lại gần nàng ta làm gì?"

"Em cũng không phải là tài nữ..."

Có trời chứng minh, Tổ Nguyệt thực sự không có ý mỉa mai Thẩm Du Du, nàng chỉ muốn nói mình không phải tài nữ nên không có trí nhớ tốt như vậy, nhưng vừa mở miệng đã cảm thấy lời này dễ khiến người khác hiểu lầm, lại thấy Bùi Cảnh Hàn cười càng vui vẻ hơn, Tổ Nguyệt vội vàng cắn môi nín cười, thanh minh cho bản thân: "Em cũng không phải là nói nàng ấy..."

Nàng cười rộ lên như tiểu hồ ly, Bùi Cảnh Hàn không tin nàng không cố ý, nhưng cũng không tức giận, chỉ néo eo nàng một cái thật mạnh xem như là trừng phạt.

Tổ Nguyệt bị đau, ai u một tiếng, cặp mày như trăng non khẽ nhíu lại.

Bùi Cảnh Hàn thấy nàng nhíu mày chợt nghĩ tới một chuyện, "Ồ trong hoa viên, Cẩm Tú nói chuyện gì chọc giận em mất hứng như vậy?"

Tổ Nguyệt ngơ ngác nhìn hắn, cúi đầu nói: "Không có gì."

Bùi Cảnh Hàn nâng cằm nàng lên, "Nói."

Tổ Nguyệt nhìn trộm hán một cái, giọng nói như muỗi kêu: "Em hâm mộ nàng ta hầu hạ bên người biểu cô nương từ nhỏ, nhất định là được biểu cô nương coi trọng, nàng, nàng cũng hâm mộ em, nói tương lai thế tử sẽ cho em danh phận..."

Tiểu nha hoàn xấu hổ cúi đầu, Bùi Cảnh Hàn ngoài miệng dỗ nàng, trong lòng lại dâng lên sự khó chịu.

Cầm Tú rõ ràng là thay biểu muội thăm dò.

Bất quá cũng tốt, nếu như biểu muội không chấp nhận được, hán cũng không cần phải lấy cớ cự tuyệt ý tốt của lão phu nhân cùng cô.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Edit: Hà

Rất nhanh Ngưng Hương phát hiện ra Bùi Cảnh Hàn có chỗ không đúng.

Tâm ý của hán đối với Thẩm Du Du không giống như kiếp trước.

Nhớ ngày đó, bởi vì Thẩm Du Du đến chơi nên Bùi Cảnh Hàn luôn nghỉ cả ngày không đi quân doanh, chỉ muốn bồi dưỡng tình yêu trai gái với Thẩm Du Du, hoặc là dẫn nàng ta ra ngoài đi dạo cảnh đẹp gần Thái An phủ, thường thường xuất phát từ buổi sáng cho tới hoàng hôn mới trở về. Nhưng hiện tại Bùi Cảnh Hàn vẫn đi quân doanh như cũ, chỉ khi trở về mới đi gặp Thẩm Du Du.

Nàng nghĩ không ra sai ở chỗ nào. Trước kia gặp chuyện như vậy nàng sẽ hoang mang lo lắng, sẽ đi hỏi Tổ Nguyệt, nhưng đã trải qua hai đời nàng hiểu trừ khi nói hết tất cả, bằng không dù Tổ Nguyệt thông minh cỡ nào cũng không thể giúp nàng. Nhưng Ngưng Hương lại không dám nói ra chuyện đó, nàng có cảm giác trên người mình giống như có tà khí, nào có người chết mà có thể sống lại?

Có đôi khi Ngưng Hương soi gương đột nhiên cảm thấy sợ hãi, chỉ sợ trong gương xuất hiện một gương mặt quỷ...

Như vậy nàng lại càng không dám nói cho Tổ Nguyệt. Thật vất vả quan hệ hai người vẫn y như cũ, nàng không muốn Tổ Nguyệt không vì Bùi Cảnh Hàn mà chán ghét nàng, nhưng lại sợ nàng khi nghe rõ câu chuyện hoàn hồn của nàng, thậm chí sẽ nói cho Bùi Cảnh Hàn biết, Bùi Cảnh Hàn lại coi nàng như yêu quái mà thiêu chết nàng.

Mà Bùi Cảnh Hàn nếu không dính lấy Thẩm Du Du thì có thể nhớ lại chuyện trong tửu lâu mà tìm nàng tính sổ hay không.

Ngưng Hương kinh hồn bạt vía.

Lại thấy hôm nay là ngày nghỉ cuối tuần của Bùi Cảnh Hàn, thừa dịp Bùi Cảnh Hàn vẫn chưa ngủ dậy, Ngưng Hương thu dọn một chút rồi đến tìm Tổ Nguyệt hỏi thăm, "Tôi hôm qua tỷ gác đêm, thế tử có nói chuyện ngài ấy hôm nay có ra phủ hay không?"

Mười ngày đã qua, Bùi Cảnh Hàn vẫn dùng phương thức của hán phạt nàng, đối với nàng hết sức lạnh nhạt, một câu cũng không muốn nói nhiều. Nhưng hôm nay Bùi Cảnh Hàn có cả một ngày nghỉ, Ngưng Hương muốn hỏi thăm lịch làm việc của hán trước.

Tổ Nguyệt lắc đầu, "Ngài ấy chưa nói, tỷ cũng không biết nữa."

Nàng đã nghe qua chuyện xảy ra trong tửu lâu, bởi vậy biết rõ Ngưng Hương đang lo lắng, đành thấp giọng an ủi: "Đừng căng thẳng quá, cho dù ngài ấy có tức giận cũng sẽ không ăn thịt muội, cùng lắm thì nhắm mắt lại để cho hán chiếm tiện nghi một chút đi, coi như là bị chó gặm."

Chỉ còn hơn hai mươi ngày nữa Bùi Cảnh Hàn sẽ đi xa, Tổ Nguyệt vui vẻ thay Ngưng Hương, cho nên không để một chút thiệt thòi nhỏ bé này để ở trong lòng.

Ngưng Hương ngoại trừ nghe theo nàng cũng không nghĩ ra biện pháp nào khác.

Trong nội thất vang lên tiếng động, hai người vội vàng chia nhau ra làm việc.

Tổ Nguyệt thu dọn giường chiếu, Ngưng Hương hầu hạ Bùi Cảnh Hàn rửa mặt, trước tiên vén tay áo giúp hán.

Đã qua nửa tháng tư, trời càng ngày càng nóng, bên trong phủ tất cả mọi người cũng đổi thành y phục mùa hè. Hôm nay Ngưng Hương mặc chiếc váy nhẹ cùng giày vải, vạt áo thêu hình hoa lan vàng nhụy đỏ, mùa hè cổ áo kéo tương đối thấp, nhìn từ cổ đi xuống lộ ra một mảnh da thịt trắng như tuyết,

thông thoáng mát mẻ.

Ánh mắt Bùi Cảnh Hàn nhìn từ chiếc cổ trắng nõn dồi xuống phía dưới, nghĩ đến chỉ cần dùng sức xé ra là có thể nhìn thấy vật mềm mại bên trong, đột nhiên hắn không muốn lạnh nhạt với nàng nữa.

Mỹ nhân ở trước mắt mà không chạm vào, đó là tự trừng phạt bản thân.

Dùng xong điểm tâm, Bùi Cảnh Hàn gọi Ngưng Hương vào thư phòng hầu hạ hắn.

Sau lưng Ngưng Hương lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Tổ Nguyệt lực bất tòng tâm, chỉ có thể lạng lẽ dùng ánh mắt khích lệ nàng.

Ngưng Hương lo lắng đề phòng đi theo Bùi Cảnh Hàn vào thư phòng.

Lần này Bùi Cảnh Hàn không dài dòng nữa, ngồi ở trên ghế nhìn chằm chằm nàng hỏi, "Chuyện lần trước ta hỏi em, đã nghĩ nên trả lời như thế nào chưa?"

Hắn hỏi nàng là sợ bị người khác nói xấu nên không muốn làm người của hắn.

Đối với Ngưng Hương mà nói, dù trả lời thế nào cũng đều không có kết cục tốt.

Nàng nhìn Bùi Cảnh Hàn rồi từ từ quỳ xuống, nhìn lên nam nhân trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo nói: "Thế tử, ngài tốt với em, em cũng biết, nhưng em lại xuất thân từ trong thôn, từ nhỏ đã nghe chuyện cướp chồng người khác là không tốt, bất luận là được nạp thiếp, hay là nha hoàn bò lên giường chủ tử cũng đều là một nữ nhân xấu xa, sẽ bị người khác xem thường. Thế tử, em không muốn bị người khác nói xấu, cũng không muốn chiếm mất sự sủng ái của thế tử phu nhân..."

"Ta muốn sủng em thì sủng, ai dám quản ta?" Bùi Cảnh Hàn lạnh lùng ngắt lời, đứng dậy từ trên cao nhìn chằm chằm nàng, "Là ta muốn sủng em, không phải là em câu dẫn ta, ai dám nói xấu em ta sẽ khâu miệng của người đó lại. Chuyện của thế tử phu nhân em cũng không cần nghĩ nhiều, cho dù ta có cưới cũng sẽ cưới người khoan dung chịu thu nạp các em, tuyệt đối sẽ không so đo với các em."

Ngưng Hương cười khổ, nhìn vào đôi giày của hắn nói: "Thế tử thân phận tôn quý, chỉ cần ngài dặn dò tuyệt đối không ai dám ở trước mặt ngài nói xấu bọn em, nhưng nếu thế tử không có ở đây thì bọn họ cũng sẽ không kiêng kỵ nữa, thế tử chưa từng trải qua cảm giác bị người khác coi thường, em đã trải qua nên không muốn lại bị như vậy nữa. Còn chuyện thế tử phu nhân, trừ phi vạn bất đắc dĩ chứ ai có thể cam tâm nhìn trượng phu của mình sủng ái nữ nhân khác? Thế tử, thế tử của ngài ngoài miệng nói không để ý nhưng thật ra trong lòng nàng để ý, nàng..."

Bùi Cảnh Hàn hừ lạnh một tiếng, cầm cổ tay nàng kéo lên, "Nói đi nói lại, còn không phải là em không nghĩ cho ta sao?"

Động tác vừa đột ngột lực đạo lại quá lớn khiến cho mũi chân Ngưng Hương không chạm đất, trượt chân lao về phía trước lại bị nam nhân thuận thế ôm vào trong ngực, cúi đầu muốn hôn nàng. Ngưng Hương hét hoảng tránh né, tay dùng sức xô đẩy, khóc lóc cầu xin hắn, "Thế tử, em van người, em không muốn làm di nương..."

"Vậy thì đừng làm di nương!" Nữ nhân mảnh mai lại liều mạng giãy giụa vướng chân vướng tay, Bùi Cảnh Hàn cố trụ tay nàng không để chân nàng nhích tới nhích lui, thử mấy lần cũng không hôn xuống được đôi môi đầy đặn của nàng. Càng không được lại càng muốn, Bùi Cảnh Hàn nhìn bàn đọc sách ngay trước mắt, ôm nàng ném lên đó.

Gáy Ngưng Hương đụng vào bàn, đau đến nỗi khiến nàng choáng váng, Bùi Cảnh Hàn thừa dịp khe hở ngăn ngừa này một tay kéo hai tay này giờ qua khỏi đầu, hai chân kẹp lại chân nàng đang đá tới đá lui. Mắt thấy nàng như cá nằm trên thớt, ngoại trừ bộ ngực phập phồng nảy lên còn lại đều không nhúc nhích được, Bùi Cảnh Hàn mới âm trầm hỏi nàng, "Chẳng lẽ ta đối với em còn chưa đủ tốt sao?"

Cho tới bây giờ chỉ có hắn chường mắt người khác, vẫn chưa từng có ai dám chường mắt hắn mỗi khi hắn muốn lấy lòng, hiện tại hắn coi trọng nhất chính là nha hoàn bọn họ thế nhưng lại chưa từng nghĩ tới hắn, Bùi Cảnh Hàn ngoại trừ phần nộ, còn cảm thấy buồn bực, giống như là đột nhiên bị người khác nhét vào trong tảng đá, khiến hắn khó chịu phải làm chuyện gì đó phát tiết.

"Ngưng Hương, tự ta cảm thấy đối xử với em không tệ." Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, giữ chặt chiếc cằm của nàng.

Có thể cầu xin hai đời đều đã cầu xin, mà hắn trước sau vẫn là thế tử Hầu phủ không chịu được người khác cự tuyệt, Ngưng Hương tuyệt vọng nhắm mắt lại, nước mắt như suối trào, "Thế tử, cho dù ngài đối với em có tốt hơn nữa nhưng em cũng không muốn như vậy, cho tới bây giờ em đều không nghĩ tới, thế tử rất tốt với em, cầu xin ngài thả em đi, em..."

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa thư phòng đột nhiên truyền đến giọng nói của Trường Thuận, "Thế tử, biểu cô nương đến đây."

Ngưng Hương run run mở mắt, đôi mắt đẫm lệ mơ hồ quan sát thần sắc của Bùi Cảnh Hàn.

Mắt hạnh ngập nước, ánh mắt trong tuyệt vọng lại sinh ra hy vọng càng khiến nàng đáng thương, khiến người khác đau lòng.

Bùi Cảnh Hàn đau lòng.

Hắn thích nàng, không muốn thấy nàng khóc.

Nhưng tại sao nàng lại không thích hắn?

Có lẽ trong lòng nàng cũng có hắn, chỉ là nàng đơn thuần sợ trong thôn nói này nọ làm cho nàng cảm thấy làm di nương quá xấu hổ với gia đình với người trong thôn?

Bùi Cảnh Hàn có thể hỏi, nhưng nhìn khuôn mặt Ngưng Hương khóc như mưa, hắn lại không muốn nghe được đáp án lúc này.

"Ta cho em thêm thời gian một tuần nữa." Bùi Cảnh Hàn khom lưng, dán sát lên người nàng, cảm nhận đường cong quyến rũ bên dưới lớp quần áo đó, sau đó chăm chú nhìn vào đôi mắt ướt đầm của nàng, "Ngưng Hương, hôm nay ta nói rõ cho em biết, đời này trừ phi ta chán ghét mà vứt bỏ em trước, nếu không tuyệt đối sẽ không thả em ra ngoài phủ. Nếu như em vẫn không nắm được chủ ý, cuối tháng về nhà cùng người nhà thương lượng một chút, có lẽ bọn họ sẽ thông minh, sẽ cân nhắc thiệt hơn em."

Ngưng Hương khổ sở nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt tranh nhau chảy xuống.

Bùi Cảnh Hàn nhìn nàng bởi vì sắc mặt càng tái môi càng lộ vẻ đỏ tươi, hắn từ từ dựa lại gần nhưng khôngغام xuống.

Hắn không cam lòng, không cam lòng lần đầu tiên với nàng lại xuất phát từ cưỡng ép.

Hắn có thể chờ nàng thêm mười ngày, nếu như nàng vẫn tiếp tục như vậy thì hắn cũng không thể tiếp tục thương hương tiếc ngọc nữa.

Buông ra tiểu nha hoàn đang lạng lẽ rơi lệ, Bùi Cảnh Hàn đứng thẳng người, chỉnh sửa xiêm y rồi đi ra ngoài.

Thẩm Du Du toàn thân xiêm y màu xanh nhạt đang đứng trước cửa thư phòng, thấy thần sắc Bùi Cảnh Hàn có vẻ không thích hợp, nàng thận trọng hỏi: "Biểu ca đang bận sao?"

Vừa bị mỹ nhân cự tuyệt lại có mỹ nhân khác chủ động đưa đến, tâm tình của Bùi Cảnh Hàn cũng trở nên tốt hơn, cười nhẹ nói: "Một chút việc vặt thôi, mới vừa giải quyết xong rồi, tại biểu muội lại tới đây?"

Thẩm Du Du cười ngọt ngào, hoạt bát nói: "Hai ngày nay trời càng lúc càng nóng, nghe mợ nói biểu ca gần đây vất vả, cho nên muội muốn làm đồ ăn giải khát cho biểu ca nếm thử, sợ trên đường đến đây sẽ chảy hết nên mới phải qua đây mời biểu ca qua kia một chuyến."

Nàng phát hiện Bùi Cảnh Hàn mặc dù thích những thi thơ nhưng lại không có vẻ quan tâm lắm, cho nên nàng đành đổi phương pháp khác.

Bùi Cảnh Hàn cũng muốn ra ngoài đi dạo, lại cảm thấy hứng thú với đồ ăn mà nàng nói, vui vẻ nói: "Khó có được biểu muội nhớ thương ta, ta đương nhiên phải đi rồi."

Thẩm Du Du nghe giọng nói ái muội của hắn, đỏ mặt đi trước một bước.

Trong thư phòng, Ngưng Hương lau mắt, chờ khi tiếng cười nói của hai biểu huynh muội biến mất, nàng mới chỉnh sửa quần áo, mặt tái nhợt trở về hậu viện. Tổ Nguyệt đã biết chuyện Thẩm Du Du đến mời Bùi Cảnh Hàn sang đó, vốn tưởng rằng Ngưng Hương tránh được một kiếp, lúc này thấy nàng khóc đến nổi mắt đều đỏ ửng, gấp rút theo nàng vào nhà.

Biết được lần này chỉ là cảnh cáo, Tổ Nguyệt dờ khóc dờ cười, đưa khăn nói: "Tốt rồi, ít nhất vài ngày nữa không cần sợ hắn nữa đúng không? Chờ đến tháng sau nói không chừng thể tử lại không đếm xỉa tới muội nữa."

Không biết Thẩm Du Du lấy đâu ra nhiều biện pháp dụ dỗ nam nhân như vậy, lần này nhất định là đã nắm chắc mới đến mời người.

Quả nhiên là Bùi Cảnh Hàn đi tới khi mặt trời lặn mới trở về, tâm tình nhìn rất tốt.

Hắn không đề cập tới Thẩm Du Du làm cái gì, Tổ Nguyệt cũng không thăm hỏi, Ngưng Hương ước gì buổi tối Bùi Cảnh Hàn cũng đừng trở về, càng sẽ không hỏi vợ vẫn.

Có Thẩm Du Du quần chân Bùi Cảnh Hàn, mấy ngày tiếp theo Ngưng Hương coi như là an tâm, chỉ là thời gian cách ngày về nhà càng ngày càng gần, nàng lại nhớ tới Lục Thành.

Hắn có hiểu lắm chuyện nàng cùng Bùi Cảnh Hàn hay không? Có thể lại tới đón nàng không?

Cuối tháng nàng cùng Lý ma ma vẫn hội họp ở cửa bên rồi đến phố ăn vặt, mùa hè không có bán hạt dẻ cũng không có đồ chơi làm bằng đường, nhưng lại có những món ăn vặt thích hợp với mùa hè mua về cho người nhà nếm thử. Lý ma ma cũng còn nhớ Lục Thành, trên đường tò mò hỏi Ngưng Hương, "Tháng trước mình cháu trở về có gặp Lục Thành không?" Lúc nói chuyện cười tùm tùm, ngậm trầu ghẹo.

Ngưng Hương kiên trì nói dối, "Không có, làm sao lúc cháu về đều có xe để đi nhờ chứ."

Lý ma ma nhìn nàng, bán tín bán nghi.

Ngưng Hương thực sự sợ Lục Thành lại đến, vừa đến phố ăn vặt liền bắt đầu đề phòng hắn, quan sát người đi đường xa xa trên đường, sợ lại ngẫu nhiên

gặp hấn.

Xác định phía trước không có Lục Thành, Ngưng Hương mới tạm thời yên tâm.

Tâm nàng còn chưa kịp ổn định lại đã nghe thấy tiếng gọi bên đường "Từ cô nương".

Giọng nói sang sảng, mặc dù mỗi tháng mới nghe một hai lần nhưng cũng đủ làm cho Ngưng Hương nhận ra.

Ngưng Hương không thể tin nổi quay đầu lại.

Bên cạnh là hai sạp nhỏ đều dùng xe kéo bán, phía sau cái chốt của sạp bên trái có một con lừa màu xám, trước tiên Ngưng Hương nhìn về phía bên đó, nhìn thấy chủ sạp là một hấn tử hơn 40 tuổi mới dời ánh mắt đi. Vừa tới gần liền thấy một chiếc xe khác đang đặt một giỏ anh đào đỏ tươi, Ngưng Hương bị màu sắc kia hấp dẫn nên nhìn nhiều hơn.

Vừa mới nhìn lên xe vẫn chưa thấy người nào, lúc này Lục Thành giống như quỷ bước ra, trong tay ôm vài cái giỏ trúc chồng lên nhau, vừa đi tới gần vách ngăn thì ngạc nhiên mừng rỡ nhìn thấy nàng cùng Lý ma ma, "Thật khéo quá, lại gặp hai người."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Edit: Hà

Sau mỗi mùa thu hoạch của vườn trái cây mà Lục Thành làm việc, sâu trong lòng hấn đều có một ý niệm.

Sẽ có một ngày hấn phải có một chính vườn trái cây của chính mình.

Nhưng mà muốn có vườn trái cây nói thì dễ làm mới khó, vừa phải có giống lại vừa có đất, cho dù vườn nhỏ nhưng không đủ 180 lượng thì đừng mơ tới.

Trong nhà liên tục gặp chuyện không may, số tiền Lục Thành tích góp hoàn toàn không đủ dùng, cho nên ở trong hậu viện hấn trồng mười gốc cây anh đào. Hai năm đầu anh đào kết trái không nhiều, đều để lại cho người trong nhà ăn và đưa cho hàng xóm một ít. Năm ngoài buôn bán nhỏ kiếm lời được năm lượng, năm nay cây cao quả nhiều, thu hoạch mỗi rổ ước chừng ba mươi cân, Lục Thành liền hái xuống vận chuyển vào phủ thành bán lấy tiền lời.

Hôm nay là ngày thứ ba hấn đến phủ thành. Hai ngày trước hấn đều trực tiếp đem anh đào đưa đến nhà Ngô gia, cũng bán được phần lớn anh đào. Hôm nay là nhóm hoa quả cuối cùng, Lục Thành như cũ đưa trái cây tới cho đại gia đình trước, sau đó còn dư lại hai rổ liền đem đến phố ăn vặt bán, vừa bán vừa đợi nàng.

Bầu trời sáng sớm xanh thắm như được gột rửa, trong lòng Lục Thành cũng sáng sủa theo.

Bán hết anh đào tổng cộng được chín lượng, cộng thêm đợt trước hấn tích góp nữa thì cho dù nàng không có một đồng hấn cũng có thể giúp nàng chuộc thân.

Cho nên nhìn thấy Ngưng Hương "lén lén lút lút" đi tới, trên mặt Lục Thành kinh ngạc là giả, nhưng vui mừng là thật.

Ngưng Hương ngược lại không cảm thấy vui vẻ chút nào lại còn bị hấn hù hết hồn. Nhìn quả anh đào trên xe lừa còn có những chiếc rổ không, nàng thực sự không tin nổi Lục Thành lại vì nàng mà đến đây bán anh đào, hấn có nhi tử, bất cứ lúc nào cũng có thể ôm nhi tử làm nguy trang, nhưng anh đào không phải là hấn muốn có thì có thể biến ra được.

Nhưng nói hấn chỉ muốn bán anh đào kiếm lời thì Ngưng Hương không tin tưởng lắm.

"Lục đại ca." Sợ Lý ma ma nghi ngờ, nàng đành miễn cưỡng hỏi thăm, "Trùng hợp vậy sao, Lục đại ca bán anh đào kiếm tiền hả?"

Lục Thành ừ một tiếng, vỗ đất trên tay xuống, thân thiện nói: "Hai người đang về nhà đúng không? Vừa lúc ta cũng chuẩn bị về, chúng ta cùng đi nhé?"

Ngưng Hương lập tức từ chối nhã nhặn: "Không cần đâu, Lục đại ca còn một rổ vẫn chưa bán xong mà, huynh cứ bán hết rồi về, xa như vậy chạy tới chạy lui rất mệt, huynh cũng đừng vì giúp chúng ta mà phải dọn quán sớm, trễ nãi việc làm ăn."

Nói xong liền dắt Lý ma ma đang ở bên cạnh cười xem náo nhiệt quay đi.

Lục Thành đương nhiên sẽ không để cho nàng chạy thoát, nhanh chóng chạy tới trước mặt nàng, thấy nàng tức đến đỏ mặt, bất an quan sát người xung quanh, Lục Thành sờ mũi, thần sắc lúng túng thương lượng với Lý ma ma: "Thưa thím, lần trước Từ cô nương giúp cháu chăm sóc A Nam, nhưng A Nam lại nghịch ngợm đắc tội với Từ cô nương, cháu vẫn mong có cơ hội xin lỗi nàng, hôm nay nếu đã gặp được thì nhờ ngài có thể tạm lánh đi mua đồ,

cháu ở đây muốn xin lỗi với nàng ấy có được không?"

Hắn nói hươu nói vượn, nói dối lại giống như thật vậy, còn oan uổng để cho A Nam đắc tội với nàng, sắc mặt Ngưng Hương liền khó coi, lạnh lùng nói: "Ta, ta không có giận A Nam, người mau tránh ra đi!"

Lần đầu tiên ở chốn đông người bị người khác cản lại, Ngưng Hương vừa vội vừa luống cuống, chỉ biết đuổi hắn đi mà không kịp suy nghĩ mình vừa nói gì.

Lục Thành bất đắc dĩ nhìn Lý ma ma.

Ánh mắt Lý ma ma từ trên người hắn chuyển qua Ngưng Hương, thấy khuôn mặt của tiểu cô nương đỏ bừng, đôi môi anh đào mím thật chặt, mắt hạnh lạnh lùng trừng Lục Thành, đầu chỉ là tức giận, mà tức giận còn không nhỏ, nhưng lại không giống như căm thù đại hận mà chỉ là đang phẫn nộ, bộ dáng này của Ngưng Hương càng giống nam nữ thân mật giận dỗi.

Lý ma ma liền đoán chắc là lần trước trên đường về nhà thì Lục Thành cùng với Ngưng Hương đã xảy ra chuyện gì đó.

Mặc dù cảm thấy Lục Thành cũng là người tốt, nhưng Lý ma ma vẫn thiên vị Ngưng Hương hơn, nhẹ giọng khuyên Lục Thành: "Dù sao hai nhà các cháu cũng gần nhau, muốn xin lỗi thì vẫn còn cơ hội khác cơ mà, cháu cứ ở đây làm ăn đi thôi."

Thấy Lý ma ma giúp đỡ nàng, Ngưng Hương an tâm hơn chút ít.

Trên đầu lại vang lên giọng nói bình tĩnh bá đạo của nam nhân, "Thím giúp cháu đi trước được không, hôm nay cháu không nói rõ ràng với Từ cô nương thì lương tâm cháu bất an."

Ngưng Hương giận dữ ngẩng đầu.

Lục Thành cúi đầu nhìn nàng, trong đôi mắt hoa đào vừa kiên định lại có vẻ dịu dàng, giống như trên cả con đường này hắn chỉ thấy mỗi nàng.

Ngưng Hương không tin, di chuyển một bước sang bên cạnh.

Lục Thành bình tĩnh di chuyển sát theo nàng.

Ngưng Hương tức giận muốn mắng không được đánh cũng không xong, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn tới mức ngày lúc càng đỏ.

Tuổi của hai người cộng lại cũng không bằng Lý ma ma, mà Lý ma ma nhìn hai người quả thực giống như hai đứa bé đang giận nhau. Quét mắt nhìn bốn phía, thấy không ít người chú ý tới bên này, Lý ma ma lập tức hoà giải, thấp giọng khuyên Ngưng Hương: "Thôi thôi, cháu cứ ở đây nghe hắn nói hai câu đi, ta đi mua bánh đậu xanh giúp cháu rồi quay về liền."

Trên đường nhiều người như vậy, bà cũng không cần phải lo lắng Lục Thành sẽ động tay chân với Ngưng Hương.

Không để Ngưng Hương có cơ hội bùng bình, Lý ma ma cất giọng dặn dò nàng xong rồi mua hai cân anh đào về nhà cho cháu trai ăn, lấy lý do để hai người nói chuyện rồi bà bước nhanh đi mua đồ.

Ngưng Hương muốn đuổi theo lại bị Lục Thành nắm tay lại.

"Người..."

"Nếu nàng không ngồi xe của ta về thì ta sẽ liên tục đi theo nàng, nếu nàng vẫn không chịu đáp ứng ta lập tức gọi nàng là vợ." Lục Thành cúi đầu nhìn nàng uy hiếp. Hôm nay hắn nhất định phải nói chuyện chuộc thân với nàng, nàng cứ muốn trốn hắn, trước tiên hắn đành mặc kệ nói xằng nói bậy mới có thể ép nàng đồng ý.

"Người thả tay ta ra trước đã!" Ngưng Hương nhìn hai bên đường, tức giận đến sắp khóc.

"Vợ à." Lục Thành thấp giọng kêu.

Hắn thực có can đảm kêu!

Ngưng Hương chỉ cảm thấy một giọng nói vang lên giống như sấm nổ bên tai nàng, khiến trong đầu nàng trống rỗng.

Lục Thành nhân cơ hội nhắc nhở nàng, "Nếu nàng vẫn không đáp ứng thì ta sẽ gọi càng lớn, không tin nàng cứ thử xem."

Bị người khác nắm tay ở trên đường, bị người khác uy hiếp phá hỏng thanh danh của nàng, Ngưng Hương lại không có biện pháp nào thoát khỏi tay hắn, nổi giận biến thành vô lực, Ngưng Hương nhịn không được nữa cúi đầu khóc, khóc không lên tiếng mà chỉ có nước mắt không ngừng chảy xuống.

Nàng trên ai ghẹo ai sao, bên trong Hầu phủ có Bùi Cảnh Hàn, hiếm khi về nhà lại gặp phải Lục Thành, mỗi người đều bắt nạt nàng.

Thấy nàng khóc, tay Lục Thành giống như bị bỏng, lập tức buông nàng ra, luống cuống xin lỗi, "Hương nhi, ta... Vợ à!"

Thấy nàng vẫn không chịu nghe lại muốn tránh hấn, Lục Thành không chút nghĩ ngợi đành uy hiếp nàng lần nữa.

Ngưng Hương tức giận đến nước mắt cũng không thềm chảy nữa, mạnh mẽ chuyển hướng nhìn tên nam nhân vô lại, "Ngươi..."

"Ta mua cho A Nam mua con chim ưng."

Thấy nước mắt vẫn đang treo trên khuôn mặt nàng đang chuyển hướng sang mình, Lục Thành kịp thời nói, giống như là trẻ con làm chuyện gì đáng được khen ngợi, không chờ được mà phải nói ngay cho trưởng bối nghe. Mắt thấy tiểu cô nương quả nhiên khiếp sợ đã quên khóc cũng quên luôn mắng hấn, Lục Thành lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nói: "Chính là lúc ở Bách điều viên đã mua cho nó một con."

Trong đầu Ngưng Hương lập tức hiện lên hình ảnh bốn con ưng đứng trên kệ, toàn thân nó lớn gần bằng A Nam, móng ưng sắc bén, miệng như cái móc, đôi mắt hung ác, không những ăn thịt mà còn thích nhất là ăn đồ sống.

Sắc đỏ trên mặt đã biến thành trắng bệch không còn chút máu, lúc này lửa giận trong mắt Ngưng Hương chuyển thành trách móc, không kìm lòng nổi đi theo hấn tới chỗ xe lừa bên cạnh, vừa làm bộ chọn anh đào vừa thấp giọng trách mắng: "Vì sao ngươi lại mua chim ưng hung dữ như vậy cho A Nam? Ngươi không sợ A Nam bị thương sao? Lục Thành, cho tới bây giờ ta vẫn chưa thấy người làm cha nào như ngươi hết!"

"Bởi vì ta hy vọng sau khi A Nam lớn lên có tiền đồ." Thành công hấp dẫn sự chú ý của nàng, Lục Thành đứng trên cao nhìn nàng, ánh mắt giống như người thợ săn đã thành công dụ dỗ thú nhỏ vào bẫy, "Nàng yên tâm, A Nam rất thích nó, lúc ta thuần ưng sẽ ôm A Nam cùng nhau dạy, ưng rất thông minh, biết A Nam là chủ nhân của nó nên sẽ không dám thương nó."

Ngưng Hương nhíu mày, mắt nhìn hai rô anh đào thật lâu, "Thuần ưng là cái gì?"

"Chính là khiến nó nhận chủ, nghe lời." Lục Thành cố gắng dùng từ đơn giản giải thích cho nàng, vừa nghĩ lại liền nở nụ cười, "Ngày hôm qua lúc chúng ta đi hái anh đào, A Nam ở bên cạnh nghịch ngợm thì có con châu chấu nhảy đến bên cạnh, A Nam vừa định bắt nó thì đã bị "Tướng quân" dùng miệng mổ lấy, A Nam tức giận đuổi theo nó giống như đuổi gà vậy."

Ngưng Hương nghe đến nhập thần, nàng biết "Tướng quân" nhất định chính là tên mà bọn họ đặt cho con điều hầu kia.

Nhưng nàng không có cách nào tưởng tượng được những con ưng ngày đó có chỗ nào giống con gà, nghi ngờ nói: "Chim lớn như vậy A Nam không sợ sao?"

Lục Thành lập tức biết nàng hiểu lầm, cười nhẹ nói: "Không phải đâu, ta mua chính là con thứ năm, so với kia bốn con kia thì nhỏ hơn một chút, nhìn xa một chút thì quả thật giống như gà mái vậy, ta nghĩ A Nam thực sự đã xem "Tướng quân" như là gà."

Ngưng Hương tưởng tượng ra bộ dáng tiểu tử đáng yêu chạy đuổi theo gà mái, nhin không được cười một cái.

Nàng thích nghe chuyện này, Lục Thành lại tiếp tục kể chuyện hấn dùng vệt đôi điều hầu, đỡ khiến nàng hiểu lầm hấn tiêu tiền như nước.

Ngưng Hương không có suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng bây giờ nghe hấn nói vậy không khỏi bội phục Lục Thành thông minh, có thể dụ dỗ chương quỹ đôi chim cho hấn.

Bầu không khí căng thẳng lúc trước bất tri bất giác đã hòa hoãn xuống.

Vóc dáng Lục Thành cao, xa xa nhìn thấy Lý ma ma đang trở lại, hấn nhỏ giọng khàn cầu: "Từ cô nương, ta thực sự có chuyện muốn thương lượng với nàng, nàng ngồi xe của ta một lần nữa đi có được không?"

Nhắc tới chuyện này mới nhớ, mặt Ngưng Hương lại căng lên, chầm chọc nói: "Ta không đáp ứng ngươi liền quán lấy ta không buông sao?"

Lục Thành thành thật nói: "Sẽ không, nhưng ta bảo đảm sau ngày hôm nay sẽ không bắt nạt nàng như thế nữa."

Giọng nói hết sức thành khẩn.

Ngưng Hương từ chối cho ý kiến.

Lục Thành biết nàng đã chấp nhận, cười cười, cầm lấy một quả anh đào đưa cho nàng, "Ném thử đi, nhà cây sau hậu viện nhà chúng ta."

Ngưng Hương nghiêng đầu, không muốn ăn đồ của hấn, đồng ý ngồi xe của hấn trở về chỉ là bắt đắc dĩ.

Lý ma ma vừa đi tới liền nhìn thấy một màn này, lắc đầu nở nụ cười, nhìn hai người đứng chung một chỗ quả thực như trời đất tạo nên một đôi tuấn nam mỹ nữ, sau phút ngắn ngủi vui mừng lại có chút rầu rĩ thay Ngưng Hương. Lục Thành muốn dung mạo có dung mạo, muốn bản lĩnh có bản lĩnh, một năm mười hai lượng tiền công, cho dù có con trai thì ở quê cũng là đối tượng tốt để kết hôn, chỉ là Ngưng Hương...

Nghĩ đến vị thế từ Hầu phủ nói một không hai kia, Lý ma ma âm thầm tiếc hận.

Ngưng Hương là một cô nương tốt, nếu không phải có ngọn núi thế tử kia đè nặng, nàng đã sớm nhận Ngưng Hương làm con dâu, làm gì còn có chỗ cho Lục Thành.

"Ma ma về rồi." Trong lúc Ngung Hương nghiêng đầu liền thấy bà, hơi có vẻ không được tự nhiên chào hỏi.

Lý ma ma bật cười, đưa bao giấy dầu trong tay cho Ngung Hương, trực tiếp hỏi Lục Thành, "Thật sự không bán nữa sao?"

Bà vừa tới liền hỏi miễn cho Ngung Hương lại phiền não giải thích.

Ngung Hương yên lặng cúi đầu xuống.

Lục Thành cất cao giọng nói: "Không bán nữa, còn dư lại cũng không nhiều lắm, cháu để cho thím cùng Từ cô nương mỗi người một ít, cảm về nhà ăn vẫn tươi mới. Vậy, hai người qua bên kia đợi cháu một chút, cháu lập tức đóng xe rồi về."

Lý ma ma gật đầu, dẫn Ngung Hương đi qua bên kia chờ hẩn.

Lục Thành lưu loát thu dọn xe lửa, lúc đánh xe đến gần các nàng, đôi mắt hoa đào không thèm che dấu nhìn chăm chăm cô nương mặc quần màu xanh, càng nhìn càng xinh.

"Lục Thành thật là tuần tú." Lý ma ma cất lời khen tự đáy lòng.

Trong lòng Ngung Hương nhẹ nhàng xì một tiếng.

Ra về đạo mạo, Lục Thành chính là loại người này.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Edit: Hà

Mùa hè đã đến, đường về nhà trở nên dài đằng đẵng không thoải mái như mùa xuân.

Mặt trời vẫn chưa lên cao, thế nhưng ánh sáng chói chang đã xuyên qua những khe lá đến chói mắt, Ngung Hương ngồi ở phía tây nên cảm thấy sau lưng nóng hừng hực như đang bị nướng trong lò, bởi vì mặt trời ở hướng đông nam cho nên má trái của nàng cũng bị nóng hơn so với bên phải.

Tiểu cô nương cúi đầu ỉu xù, từ sau khi lên xe một câu cũng chưa nói.

Lý ma ma đang tán gẫu với Lục Thành thì thấy Ngung Hương như vậy, biết rõ hai người vẫn chưa cởi bỏ được vướng mắc trong lòng, nên cũng không nói chuyện nữa, bà lớn tuổi cho nên sức khỏe không bằng Ngung Hương, từ từ liền mệt rã rời dựa vào thành xe ngủ gật.

Lục Thành quay đầu lại nhìn, chuyên tâm đánh xe.

Xe lửa không nhanh không chậm đã đến trấn Bạch Hà.

Ngung Hương xuống xe tiễn Lý ma ma.

Lục Thành cũng đi tới đem nửa rổ anh đào còn lại chia đều vào một chiếc rổ không khác.

Lý ma ma biết hẩn đang chia cho bà, bà vừa từ chối vừa kéo nhi tử Lý Tiến Bảo đang nhìn chăm chăm Ngung Hương không chịu rời mắt đi về trong thôn. Lục Thành thật sự muốn tặng cho bà liền nhắc rổ đuối theo, ngăn Lý ma ma lại nhét rổ vào trong tay bà, "Bà đừng khách khí như vậy, nhiều lần chúng ta gặp được nhau như vậy chính là duyên phận, rổ này bà cứ cầm đi, nếu như lần tới còn gặp thì trả lại rổ cho cháu sau."

Ngung Hương đứng ở phía sau xe lửa, nhìn hẩn một cái mấp máy miệng.

Người này không hổ là quán sự ở vườn trái cây, gặp ai cũng giống như đã sớm biết nhau tám trăm năm rồi vậy.

Lý ma ma vừa được tặng quà lại nghe thấy lời này cho nên trong lòng khá thoải mái, nếu Lục Thành đã nhất quyết muốn đưa, bà nhìn sang Ngung Hương ở bên kia, suy nghĩ một chút rồi đem rổ đưa cho nhi tử nói: "Con nhanh về nhà một chuyến đổi qua rổ nhà mình rồi trả lại rổ cho hẩn đi, nương muốn ở đây nói với Lục Thành ít lời."

Lý Tiến Bảo không ưa gì Lục Thành, không muốn nhận anh đào của hẩn, "Lục huynh khách khí rồi, nhà chúng ta mới vừa mua hai cân xong, huynh vẫn nên cảm về bán lấy tiền đi." Nói xong nhắc rổ đi về hướng xe lửa, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cô nương đang đứng cúi đầu ở bên kia đường.

Lục Thành nhíu mày.

Lý ma ma vừa nhìn thấy hấn nhú mày liền vội vàng đuổi theo nhitừ, dùng sức nhéo cánh tay của con trai, "Con không ăn ta ăn, mau đem về nhà đi!"

"Nương..." Lý Tiến Bảo sốt ruột nói.

Lý ma ma trừng mắt không để cho hấn thương lượng thêm nữa. Bà đã nhìn ra Lục Thành vừa thành thật lại nhanh nhẹn, kỳ thật chính là người cực kỳ bá đạo, hiếm khi được Lục Thành kính lão già như bà vài phần, bà cũng nên vì Ngưng Hương nhận lấy lễ của hấn, kéo lại quan hệ gần hơn mới khuyên được Lục Thành vài câu, không nên để cho nhitừ chọc giận Lục Thành, Lục Thành tức giận lại bắt nạt Ngưng Hương thì làm sao bây giờ?

Lý Tiến Bảo là nhitừ hiểu thuận, thấy không lay chuyển được mẫu thân chỉ đành oán hận rồi đi.

Lý ma ma đi đến bên cạnh Lục Thành, đứng ở bên cạnh ruộng lúa vàng rực rỡ rất nhanh có thể thu hoạch được thấp giọng khuyên hấn, "Lục Thành à, thím biết cháu thích Ngưng Hương, nhưng chúng ta cũng không nên bắt nạt nàng ấy đúng không? Nàng ấy đang giận cháu, cháu cứ nhẹ nhàng nói chuyện với nàng, không được phép lại cưỡng ép nàng giống như trong thành vậy, tính tình Ngưng Hương ta rõ nhất, chỉ thích mềm không thích cứng, cháu càng ép nàng nàng thì nàng ấy càng không muốn gặp cháu mà thôi."

Lục Thành không phủ nhận tâm tư của mình, khiêm tốn thọ giáo, "Xin ngài yên tâm, cháu tuyệt đối không phải loại người như vậy."

Lý ma ma gật đầu, cười nói: "Thím biết cho nên mới nguyên ý để cháu đưa Ngưng Hương trở về, ta lại đau lòng cho Ngưng Hương không cha không mẹ mà phải bán mình nuôi đệ đệ. Lục Thành, hôm nay thím tin cháu mới giúp cháu dụ dỗ Ngưng Hương, để cho cháu cơ hội hoà giải với nàng, nhưng nếu ngày hôm nay ta nhìn thấy Ngưng Hương có gì không đúng, cháu cũng đừng trách ta bầm báo với phu nhân."

Sự việc liên quan đến sự trong sạch của Ngưng Hương, về mặt của Lý ma ma cực kỳ ngưng trọng, lộ ra khí thế quân sự ma ma của Hầu phủ.

Lục Thành không giận trái lại còn vui mừng, nghiêm túc cảm ơn lão nhân gia, "Ma ma bảo vệ Ngưng Hương như vậy là phúc khí của nàng ấy, cháu thay nàng cảm ơn ngài."

"Miệng lưỡi bót lấu linh với ta đi!" Lý ma ma nghe thấy giọng điệu hấn y như Ngưng Hương là người nhà hấn vậy, vừa tức vừa buồn cười, nhìn thấy trên mặt Lục Thành không có một tia chột dạ, cũng biết Lục Thành không có ý bắt nạt người.

Lý Tiến Bảo nhanh chóng quay lại, Lý ms ms nhìn Lục Thành một cái thật sâu rồi mới cùng nhitừ rồi đi.

Lục Thành nhắc theo chiếc rổ không bên cạnh trở lại trên xe, sau khi cất rổ mới nhìn nàng, thấp giọng nói: "Lên xe đi."

Nói xong liền ngồi trên cang xe.

Ngưng Hương chậm rãi bước lên xe ngồi tuốt phía sau, cách hấn xa một chút rồi lấy bao đồ gói đầu giả bộ ngủ, rõ ràng không muốn nói chuyện với hấn.

"Nàng không muốn biết Lý ma ma nói gì với ta sao?"

Lục Thành biết nàng không ngủ được, bèn xoay người lại cười hỏi cô nương đang co thành con ốc sên phía dưới.

Ngưng Hương không trả lời.

Lục Thành thấy nàng tức giận như vậy tâm đều nhũn ra, hấn không thể đi qua ôm nàng vào trong ngực, để cho nàng chui vào trong lòng hấn.

"Ma ma nói là bà ấy biết ta thích nàng, bà ấy còn cảm thấy hai chúng ta rất hợp nhau, còn dặn ta đừng bắt nạt nàng, nói nàng thích mềm không thích cứng."

Trên đường không một bóng người, Lục Thành hài lòng trên chọc nàng.

Ngưng Hương lặng lẽ siết chặt hai tay, một câu cũng không tin.

Thấy nàng vẫn không có phản ứng, Lục Thành quét mắt nhìn qua thôn trang gần đó, tạm thời kiềm chế lại rục rịch trong lòng.

Ngưng Hương vẫn liên tục duy trì tư thế này, thỉnh thoảng lặng lẽ thẳng hai chân ra.

Thời gian càng ngày càng qua nhanh, mặt trời càng lúc càng nóng, tối hôm qua nàng đã thiếu ngủ mà sáng nay còn phải khởi hành sớm cho nên có chút mệt mỏi.

Nhưng vào lúc này xe lửa đột nhiên lắc lư thật mạnh.

Con buồn ngủ lập tức biến mất, Ngưng Hương cảnh giác ngẩng đầu, quả nhiên trông thấy xe lửa từ con đường rộng lớn bằng phẳng bây giờ lại đang đi trên một con đường nhỏ gồ ghề, phía trước ngoại trừ một rừng cây nhỏ thì không thấy một chút bóng dáng của thứ gì khác.

"Người muốn đi đâu?" Ngưng Hương cực kỳ hoảng sợ, cố gắng giả bộ trấn tĩnh hỏi người nam nhân đang đánh xe phía trước, mặc dù có lúc nàng sẽ sợ sẽ cầm hận hấn nhưng phần lớn lại cảm thấy hấn là người hàng xóm tốt bụng. Nhưng bây giờ cô nam quả nữ, Ngưng Hương thấy hấn cũng chỉ thấy sợ hãi, lúc nói chuyện nhanh chóng lùi về phía đuôi xe.

Lúc Lục Thành quay đầu lại liền nhìn thấy bộ dáng nàng đang thử thăm dò muốn nhảy xuống xe, nếu không phải dưới chân có chút dốc khiến xe lờn phải chạy nhanh hơn, chỉ sợ nếu là đường bằng thì nàng đã sớm nhảy xuống rồi.

"Nàng muốn làm gì?" Lục Thành nhíu mày hỏi, "Ngồi xuống đi, cẩn thận đau chân."

Hắn còn mặt mũi hỏi nàng làm cái gì sao?

Ngưng Hương tái mặt trừng hắn, "Vì sao ngươi lại đi vào đây?"

Trong đôi mắt hạnh của nàng tràn đầy sợ hãi, bỗng nhiên Lục Thành đã hiểu, sau phút ngẩn ngui khó tin mới tức giận hỏi nàng, "Nàng, nàng nghĩ ta là dạng người nào, trong mắt nàng ta chính là loại vô liêm sỉ như vậy sao?"

Lý ma ma không hiểu hắn, lo hắn bắt nạt Ngưng Hương còn có thể tha thứ, nhưng nàng, trải qua gặp gỡ mấy lần, tại sao còn có thể sợ hắn làm loại chuyện đó với nàng?

Bị cô nương mình thích đề phòng mình giống như gặp sói, Lục Thành vừa bức lại vừa ủy khuất, ánh mắt nhìn nàng có chút hung dữ.

Ngưng Hương vốn đã sợ hắn, bây giờ lại thấy bộ dạng hắn hung dữ như vậy, còn không chịu trả lời câu hỏi của nàng, nàng quá mức sợ hãi, không quan tâm gì nữa mà nhảy xuống.

Lục Thành sợ hãi hét lên, "Đừng nhảy!"

Nhưng đã muộn rồi, Ngưng Hương đã nhảy xuống xe, xe lờn đang xuống dốc nên đi có chút nhanh, may mắn nàng ngã vào chỗ lổm nhưng thân thể không khống chế được cứ lăn xuống, lại ngoài ý muốn không kịp giảm thấp chân, lúc này liền té ngã. Nàng cảm thấy có chút đau, nhưng khi nghe tiếng thắng xe của Lục Thành, Ngưng Hương lập tức đứng lên, mang theo bọc quần áo chạy lên dốc.

Dù là con thỏ, đến lúc thoát thân chạy cũng rất nhanh.

Lục Thành thấy nàng nhanh nhẹn chạy đi như vậy, không giống như là bị thương, tâm liền buồn lòng xuống, nhưng con giận dữ lại nổi lên nhanh.

Hóa ra nàng thực sự coi hắn là lưu manh sao?

Không bị mặt trời nướng bóc khói mà là bức nàng đến bóc khói, Lục Thành như gió đuổi theo nàng.

Ngưng Hương nghe thấy tiếng bước chân, sợ hãi đến tim như muốn nhảy ra ngoài, đành xuất ra hết tất cả khí lực chạy về phía đường lớn. Nhưng khí lực có lớn hơn nữa cũng chỉ là đại nha hoàn được nuông chiều của Hầu phủ, làm sao địch nổi hắn từ nhà nông to khỏe như ngựa, không chạy được bao lâu liền bị Lục Thành bắt lại.

"Thả ta ra!" Ngưng Hương khóc lên đánh hắn.

Sự bức tức trong lòng Lục Thành đều bị nàng nước mắt tuyệt vọng của nàng dập tắt, lập tức buông tay ra ngăn ở phía trước người nàng, bắt đắc dĩ nói: "Hương nhi nàng hiểu lầm rồi, ta chỉ muốn thương lượng với nàng muốn giúp nàng chuộc thân thôi, sợ trên đường lớn có người đi qua nhìn thấy nên mới nghĩ lại chuyển qua chỗ thanh tĩnh một chút, nàng, nàng nghĩ ngợi lung tung gì vậy, ta làm sao có thể đối xử với nàng như vậy được chứ."

Nói xong lời cuối cùng cũng có chút tức giận.

Ngưng Hương khi nghe hắn nhắc tới chuyện chuộc thân đã ngây ngẩn cả người, sự việc quá mức ngoài ý muốn, cho nên nghe lọt được câu nói tiếp theo của hắn.

Vội vã bỏ đi ý nghĩ ngốc nghếch trong đầu của nàng, Lục Thành di chuyển bước chân giúp nàng che lại mặt trời chói mắt, từ trong lòng ngực lấy ra một túi tiền đưa cho nàng xem, "Đây là hai mươi lượng bạc, nàng đếm xem, nếu không thiếu thì đủ cho nàng chuộc thân rồi. Chủ nhân của nàng không giống như là người tốt, nàng sớm chuộc thân thì mới có thể an lòng chăm sóc cho A Mộc."

Ngưng Hương cúi đầu, đôi mắt đầm lệ mờ hồ nhìn túi tiền phình to trong tay hắn.

Hai mươi lượng bạc, đối với Bùi Cảnh Hàn mà nói căn bản không đáng nhắc tới, nhưng mà đối một người nông dân mà nói thì chính là hai mẫu đất mười năm mới có được.

Nhưng thành quả của Lục Thành cứ như vậy mà đưa cho nàng, đưa số bạc mà hắn tích góp không biết bao lâu cho nàng.

Có phải hắn cũng đối xử với Phùng cô nương tốt như vậy, cho nên mới có được trái tim của Phùng cô nương, thà rằng bị phụ thân từ bỏ cũng muốn sống chung với hắn?

Nếu như đã từng có tình cảm sâu đậm như vậy, vậy tại sao chỉ mới có một năm ngẩn ngui như vậy liền đối tốt với một nữ nhân khác?

Cho dù hắn có nịnh nọt lấy lòng nàng, Ngưng Hương cũng không muốn nhận tình cảm đó.

Chính nàng có tay có chân, có thể dựa vào mình mà tích góp đủ bạc chuộc thân, không cần phải dựa vào hắn, không muốn thiếu ân của hắn, càng không muốn dây dưa với hắn.

Nghiêng đầu lau nước mắt, Ngưng Hương cố gắng bình tĩnh lại, nhìn thẳng vào hắn nói: "Lục đại ca có ý tốt ta xin nhận, nhưng người và ta không quen không biết, ta không thể nhận bạc mà người khổ sở tích góp được, người..."

"Cứ cho là ta cho nàng mượn đi." Lục Thành nhanh chóng cắt đứt lời nàng, nghiêm túc nhìn vào ánh mắt nàng, "Hương nhi, ta thật sự thích nàng, nhưng ta không muốn dùng bạc bức ép nàng hứa với ta điều gì, ta chỉ hy vọng nàng sớm có thể rời khỏi Hầu phủ, không cần phải hầu hạ người khác. Nàng có thể từ từ trả cho ta, nếu ta dám dùng bạc ép nàng làm chuyện gì, nhất định sẽ bị thiên lôi đánh chết không từ tế."

Từng chữ từng chữ vang lên, thẳng thắn vô tư, đáng người hắn cao ngất như ngọn núi, nguyện vì nàng che gió che mưa.

Đột nhiên Ngưng Hương khóc nức thành tiếng.

Nàng không thích hắn, cũng không có ý định thích hắn, nhưng vì sao hắn phải đối xử tốt với nàng như vậy, làm cho nàng cảm thấy nếu như cự tuyệt thì sẽ lỗi với hắn vậy?

Nói không ra lời, Ngưng Hương vừa khóc vừa đi về phía trước, dùng hành động cự tuyệt.

Hắn đã nói như vậy mà nàng vẫn không chịu cảm bạc, trong lòng Lục Thành trầm xuống, hình ảnh lúc trước mà hắn bỏ qua không khổng chế lại hiện lên trong tâm trí. Bùi Cảnh Hàn giúp nàng cài hoa lên tóc, ánh mắt ôn nhu dịu dàng, nàng lại ngoan ngoãn cúi đầu, Lục Thành trong lòng tức giận lần cuối ngăn nàng lại, "Nàng không chịu chuộc thân, rốt cuộc là không muốn nợ ta, hay là vẫn không nỡ bỏ Bùi Cảnh Hàn!"

Toàn thân Ngưng Hương chấn động, nhìn bàn tay to của nam nhân đang siết chặt tay mình, đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Hắn quả nhiên là hiểu lầm nàng cùng với Bùi Cảnh Hàn.

Ngưng Hương rất muốn thừa nhận để hắn tiếp tục hiểu lầm, khiến hắn tức giận rồi đi, khiến hắn không muốn xuất hiện ở trước mắt mình nữa.

Nhưng tại sao nàng lại phải thừa nhận chuyện mà mình không làm?

Hắn có tư cách gì mà hiểu lầm nàng?

Bùi Cảnh Hàn thích khuôn mặt của nàng, Lục Thành thích nàng cũng không phải là vì mặt nàng sao? Tình tình Lục Thành gặp một người yêu một người như vậy, hắn cùng với Bùi Cảnh Hàn có gì khác nhau sao? Nếu như hắn có tiền, chỉ sợ đã sớm giống như Bùi Cảnh Hàn, có phải mỹ nhân thì đều nghĩ cách chiếm lấy?

Chính là người bạc tình, tại sao lại diễn cảnh thâm tình với nàng?

Liên tục bị hai nam nhân uy hiếp bức bách, oán khí hai đời bị đè nén của Ngưng Hương đều xuất ra, nàng ngẩng đầu lên, chằm chọc trừng mắt nhìn người nam nhân đang phẫn nộ trước mặt, lần đầu tiên nói lời hung ác đã thương người khác, "Người cứ dây dưa với ta như vậy không sợ Phùng cô nương trên trời linh thiêng, hỏi hận nàng mất mù mới yêu người sao?"

Lục Thành không ngờ nàng có thể nói như vậy, sững sờ đứng đó.

Sau khi Ngưng Hương nói ra cũng có chút hối hận, nàng mím môi vòng qua hắn chuẩn bị rời đi.

Mới đi được một bước thì cổ tay lại bị hắn nắm lần nữa.

"Người..."

"A Nam không phải là cốt nhục của ta."

Lục Thành nhìn chằm chằm vào đôi mắt hạnh phúc của nàng, chậm rãi, bình tĩnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Edit: Hà

Sắp tới giờ ngo, trời nắng chang chang.

Ngưng Hương đứng ở trên đóc, trong lòng rối bời, mờ mịt nhìn chăm chăm bóng lưng của Lục Thành.

Hắn nói A Nam không phải nhi tử của hắn, rốt cuộc là có ý gì?

Là sau khi cưới Phùng cô nương đã làm chuyện có lỗi với hắn, hay là lúc Phùng cô nương sinh con đã xảy ra bất trắc, cho nên A Nam là ôm từ nơi khác về?

Nhưng rõ ràng Lục Thành đối xử với A Nam tốt như vậy, giống như là cốt nhục thân sinh.

Hoặc là, Lục Thành cố ý lừa gạt nàng?

Các loại suy đoán rối loạn cứ xông ra trong đầu nàng, Ngưng Hương không muốn xen vào đời tư của Lục Thành, nhưng hết lần này tới lần khác lại liên quan đến A Nam, mà bé trai này lại rất thích nàng, thích đến nỗi thà rằng được ở cùng với nàng cũng không muốn theo phụ thân về nhà, Ngưng Hương nghĩ đến liền không kìm nén được tò mò.

Hơn nữa...

"Nàng vẫn muốn đứng đó sao?" Lục Thành đánh xe lừa ngừng ở trong rừng cây nhỏ bên cạnh, quay đầu lại vẫn nhìn thấy nàng vẫn đứng ở chỗ đó bèn cất giọng hỏi.

Chuyện của A Nam hẳn có thể giấu diếm bất luận kẻ nào, nhưng tuyệt đối không thể lừa gạt cô nương mà hắn muốn kết hôn, càng không thể để cho nàng bởi vì chuyện này mà hiểu lầm hắn đa tình.

Ngưng Hương nhìn về phía hắn lại nhìn vào rừng cây nhỏ âm u bên cạnh, trong lòng thực sự vẫn còn sợ hãi.

Có lẽ đáy lòng nàng vẫn tin tưởng Lục Thành là người tốt, nhưng lỡ có chuyện thì sao?

Nhưng nàng không qua cũng không được, Lục Thành đã cầm bọc đồ của nàng đi, ở trong đó còn có một bộ đồ lót tắm rửa.

Đành bất chấp vậy, Ngưng Hương cúi đầu đi về hướng xe lừa.

Thấy nàng cuối cùng cũng chịu đi tới, Lục Thành lại đi vào trong phía rừng nhỏ.

Ngưng Hương không muốn đi vào trong đó, đứng ở bên cạnh xe lừa cách hắn khá xa mới thấp giọng gọi hắn, "Người muốn nói gì thì cứ nói ở đây đi."

Lục Thành nhìn nàng lại nhìn xung quanh một chút, đột nhiên cảm bao đồ trong tay treo lên một nhánh cây.

Ngưng Hương tức giận đỏ mặt, siết chặt nắm tay mặt nhăn nhó nói: "Người không muốn nói cũng không sao, cùng lắm thì ta không cần mang bao đồ cho khỏi nặng!"

Nàng xoay người muốn đi trở về, hắn cứ khẳng khẳng lừa gạt nàng đi vào trong rừng khẳng định là không có ý tốt.

Lục Thành nhìn nàng, cười nói: "Nàng đã không cần vậy bao đồ chính là vật vô chủ, để ta nhìn một chút bên trong có đồ gì mà A Đào có thể dùng hay không." Vừa nói vừa cố ý chậm chạp đi lấy bao đồ, chỉ về nhà ở một đêm mà nàng cũng mang theo bộ y phục khác để mặc trở về, có thể thấy được nàng rất thích sạch sẽ, hẳn không tin bên trong không có nội y của nàng.

Tay còn chưa đựng tới bao đồ thì tiểu cô nương bên đường đã tức giận chạy tới.

Lục Thành không kìm lòng nổi đứng dưới bóng cây nhìn nàng nhanh chóng chạy lại gần.

Ngưng Hương không để ý tới hắn, chỉ muốn lấy lại bọc y phục của mình, đáng tiếc Lục Thành treo đồ quá cao nàng với không tới.

Ngưng Hương mím chặt môi, trừng mắt với hắn, "Người đừng khinh người quá đáng!"

"Ta chỉ muốn tìm chỗ mát mẻ để nói chuyện với nàng mà thôi." Lục Thành to vẻ hết sức vô tội nói, "Chỗ đó một khi trên đường có người đi qua thì sẽ thấy chúng ta, chẳng lẽ nàng muốn để người khác hiểu lầm..."

"Vậy trước tiên người đem bao đồ trả cho ta đã." Ngưng Hương nghiêng đầu, cắt đứt lời nói ái muội của hắn.

"Nói xong sẽ trả lại cho nàng." Lục Thành thả giọng mềm mỏng đảm bảo.

Ngưng Hương nhấp máy môi nhìn về phía đường lớn, cảm giác như người qua lại trên đường có thể nhìn xuyên qua khe hở thấy nàng, nàng liền chuyển phương hướng mượn thân cây che chở cho mình, nhìn mặt đất dưới chân nói: "Vậy người mau nói đi."

Lục Thành đề nén do dự xuống, đi tới trước mặt nàng, cúi đầu nhìn nàng, "Hương nhi, việc này có quan hệ đến A Nam, nàng đừng nói với người ngoài, ta không muốn A Nam lớn lên nghe được mọi người nói linh tinh khiến nó khó chịu."

Nghe thấy hắn nói như vậy, Ngưng Hương còn chưa hiểu chuyện gì cũng đau lòng thay A Nam, chẳng lẽ A Nam biết rõ càng khó chịu hơn sao?

Ánh mắt chuyển qua trên ống quần của hắn, Ngưng Hương gật đầu, suy nghĩ một chút lại bỏ sung: "Kỳ thật người cũng không cần phải nói cho ta biết..."

"Thật ra lúc Phùng cô nương tìm ta chỉ hy vọng ta cưới nàng, mà ta cũng chỉ gặp qua nàng ấy một lần mà thôi." Lục Thành trực tiếp cắt đứt lời nàng, giọng nói càng lúc càng lên cao, nói Phùng cô nương cứu muội muội của hắn như thế nào, bị gia đình kẻ mẫu bức hôn nàng với biểu ca ra sao, cùng với lai lịch cốt nhục trong bụng nàng không chịu nói cho hắn biết. Lục Thành đem đầu đuôi sự việc đều nói rõ, bởi vì hắn biết cô nương mình thích tâm địa thiện lương, tuyệt đối không phải là người thích đi nói xấu với người xung quanh.

"Khô ngọc bội của A Nam hẳn là do phụ thân của nó lưu lại, ta cũng có đi nghe ngóng qua những người mà Phùng cô nương có thể tiếp xúc, nhưng lại không có bất kỳ manh mối nào."

"Cho nên người liền coi A Nam là con trai ruột của mình mà nuôi?" Ngưng Hương từ từ ngẩng đầu, ánh mắt có chút mơ hồ, đau lòng thay A Nam.

Lục Thành nhìn xem đôi mắt nàng lấp lánh ánh nước, trầm mặc một lát mới nói: "Đúng, ta đã hứa với Phùng cô nương sẽ nuôi dưỡng A Nam trưởng thành, nàng, nàng có ghét bỏ ta nuôi dưỡng hài tử của người khác không?"

Trước khi gặp được nàng, hắn không có người trong lòng, không biết được việc kết hôn đó sẽ ảnh hưởng tới cái nhìn của các cô nương khác đối với hắn. Bây giờ nàng lại nói đến, Lục Thành liền đoán ra được điều nàng băn khoăn trong lòng, nàng sẽ bằng lòng chăm sóc con trai của người khác sao? Bằng lòng tương lai dùng tiền của mình cưới vợ cho A Nam không?

Lần đầu tiên trong lòng Lục Thành cảm thấy hoang mang.

Lần thứ hai,

Hắn có thể bám nàng thật chặt cho đến khi nàng thích mình, nhưng hắn không thể ép buộc nàng nuôi dưỡng hài tử của người khác, mà hắn cũng không thể vứt bỏ A Nam không chăm sóc. Nếu như nàng vì chuyện này mà ghét bỏ hắn, hắn nên làm gì bây giờ?

Ngưng Hương một chút cũng không cảm thấy Lục Thành làm như vậy là có lỗi ngược lại lại hết sức kính nể Lục Thành, giữ vững lời hứa đối với ân nhân.

Mà vấn đề Lục Thành đang muốn hỏi nàng, Ngưng Hương đã lý giải thành Lục Thành đang hỏi nàng có phải cảm thấy hắn ngốc hay không, nàng rũ mắt, tự đáy lòng khen: "Lục đại ca coi trọng lời hứa với ân nhân, đối với A Nam như con trai thân sinh, là người tốt chân chính..."

Đáy lòng Lục Thành đang thấp thòm đột nhiên nhảy lên mừng rỡ như điên, hắn xúc động cầm lấy tay nàng. Ngưng Hương sợ hết hồn, mới định mắng hắn thì Lục Thành lại mở miệng trước hưng phấn nói: "Hương nhi, nàng thực sự bằng lòng cùng ta nuôi dưỡng A Nam sao?"

Đôi mắt hoa đào của hắn quá mức sáng ngời, lời nói ra cũng không đầu không đuôi, Ngưng Hương sững sờ trong chớp lát mới hiểu được sai ở đâu, vừa rút tay về vừa nhìn ngực hắn lúng túng giải thích: "Ta không phải là có ý đó, ý ta là người chăm sóc A Nam xuất phát từ lời hứa, chỉ cần người nói ra tình hình thực tế thì sẽ không có ai hiểu lầm nữa người bạc tình nữa... Lục đại ca, người đừng như vậy..."

Đôi tay nam nhân giống như cái kềm, Ngưng Hương đồ toàn thân mồ hôi cũng không thoát khỏi, nàng vừa thẹn vừa vội, biết hắn là người tốt đội trời đạp đất, không phải giống như Bùi Cảnh Hàn cao cao tại thượng không để nha hoàn như bọn họ vào trong mắt, nàng mềm giọng cầu xin hắn.

Bàn tay tiểu cô nương vừa nhỏ lại vừa tròn, so với bàn tay mập của A Nam còn mềm mại hơn, Lục Thành luyến tiếc không muốn buông ra, lại bởi vì nàng không còn cự tuyệt quyết liệt giống như trước, cho nên lá gan Lục Thành cũng to hơn, cúi đầu nhìn nàng đang nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng nói, "Hương nhi, người khác hiểu lầm hay không ta không quan tâm, ta chỉ để ý suy nghĩ của nàng mà thôi, hiện tại chúng ta đều đã nói rõ với nhau như vậy, vậy nàng nói cho ta biết nàng còn chỗ nào không thích ta sao?"

Khuôn mặt hắn dựa vào quá gần nàng, mang theo hơi thở mùi hương anh đào phả vào trên mặt nàng, tâm ý Ngưng Hương hoảng loạn, trong lúc nhất thời căn bản không thể nghĩ ra được hắn còn có khuyết điểm gì, nhưng không phải là không có khuyết điểm thì có nghĩa là nàng nhất định phải thích hắn chứ?

"Người, người buông tay ra trước đã..." Nàng cúi đầu càng thấp hơn, cố gắng nghiêng về bên một bên đẩy hắn ra.

Nhưng vừa mới nhích được một chút thì bên con đường lớn đột nhiên truyền đến vài tiếng huýt sáo lạnh lốt, kèm theo tiếng cười không đứng đắn của các nam nhân, thậm chí còn có người lớn tiếng nói, "Tiểu tử trong rừng cây kia, muốn ôm vợ về nhà ôm đi, ban ngày ở bên ngoài muốn làm chuyện gì đó!"

Trong đầu lập tức nổ oanh một tiếng, Ngưng Hương vội vàng lùi về phía sau thân cây, xấu hổ và giận dữ đều tới, nước mắt lập tức rơi xuống, "Đều tại người..."

Hại nàng bị người khác trông thấy, về sau còn sống thế nào được?

Cô nương tự nhìn người nhìn mình tuyệt vọng khóc lên.

"Yên tâm, bọn họ cách khá xa, nhiều nhất chỉ thấy chân chúng ta mà thôi, tuyệt đối sẽ không thấy mặt." Lục Thành là một đại nam nhân, da mặt dày, không quan tâm bị người khác trêu chọc, nhưng hắn biết nàng da mặt mỏng, mắt thấy Quách lão tam đánh xe la còn cố ý thả lỏng tốc độ, Lục Thành nhanh chóng cúi bả áo ngoài che đầu hai người lại giống như cái lồng.

Một tay siết chặt tà áo chống đỡ ở trên thân cây, một tay kéo vạt áo phía dưới, đem nàng che chắn bên trái thân thể không lọt được một khe hở, Lục

Thành cúi đầu, giọng nói khàn khàn vào lỗ tai: "Như vậy thì bọn họ sẽ không nhìn thấy, ngày mai đổi y phục khác thì cho dù có gặp lại bọn họ cũng sẽ không nhận ra nàng."

Ngưng Hương đã sớm choáng váng rồi rồi.

Toàn thân cứng ngắc.

Bởi vì Lục Thành cúi áo ra để bao lại bọn họ cho nên nàng nhìn không thấy tình hình phía sau lưng hần, ngược lại lại thấy được lồng ngực của hần lộ ra, màu da giống như màu lúa mạch, da thịt rắn chắc căng cứng, so với Bùi Cảnh Hân còn khiếp người hơn, bởi vì tư thế của nàng hầu như muốn áp vào ngực hần. Ngưng Hương đành hoảng loạn nhìn xuống đất, nhưng lại đối mặt với cơ bụng của hần rắn chắc như hai hòn đá nhỏ, phía dưới rón lại có một đường chỉ đen nhánh nhẹ nhàng lại hết sức rõ ràng, liên tục phập phồng..

Ngưng Hương nhắm mắt lại, hô hấp đột nhiên dồn dập lên, tay phải lạng lẽ níu chặt cái áo hần đang chống đỡ ở trên thân cây, hận không thể để một tia sáng cũng không chiếu vào được, hận không thể vừa rồi không có mở to mắt nhìn hần, cũng không thể nhìn thấy gì hết.

Nhưng hô hấp của nàng thổi vào ngực hần.

Bên trong chật hẹp mờ tối, tiếng tim đập thùng thùng của Lục Thành rõ ràng có thể nghe.

Hần thật sâu nhìn nàng đang khép chặt đôi mắt, đôi mắt hoa đào của hần vào lúc này giống như biến thành đôi mắt ung sắc bén, thấy rõ ràng bộ dáng nàng căng thẳng ngưng ngưng.

"Huynh đừng che che lấp lấp làm gì vậy, có khí phách thì cho chúng ta nhìn một chút!"

"Hần có bắt nạt đệ muội không, có cần chúng ta giúp muội dạy hần một bài học không?"

Trên đường lớn, xe la Quách lão tam từ từ đi tới đối diện bọn họ, các nam nhân không cần biết đã cưới vợ hay chưa cưới, đều huyết sáo ồn ào theo, lời nói hết sức thô tục, nhưng không hần mang theo ác ý. Đại hần nông dân có mấy người chưa từng cười đùa giỡn như vậy?

Đánh xe la chạy ngang qua nhìn náo nhiệt, Quách lão tam nhìn chăm chăm tiểu nương tử làn váy xanh đứng sau gốc cây, vui tươi hơn hờ đánh con la một roi, mang theo các nam nhân trên xe đang cười thô lỗ dần dần đi xa.

Thế nhưng chút ít âm thanh vẫn còn xoay quanh ở bên tai Lục Thành.

Ôm vợ, hôn vợ, bắt nạt nàng..

Có dừng khí sao?

Lục Thành hần có dừng khí không?

Hô hấp càng ngày càng nặng, càng ngày càng nóng, Lục Thành cố gắng che dấu bản thân nuốt xuống. Mồ hôi trên trán lăn xuống rơi vào hai bên tóc mai của hần.

Ngưng Hương đã sớm nhận ra hần có chỗ không thích hợp, mặc dù vẫn còn sợ hãi tiếng nói chuyện trên chiếc xe lừa đã đi xa, nhưng Ngưng Hương lại càng sợ nam nhân đang ở trước mắt hơn, nàng nhẹ nhàng buông lỏng tay ra, run sợ nhắc nhở hần, "Lục đại ca, bọn họ đi rồi, chúng ta..."

Lời còn chưa dứt, nam nhân trên đỉnh đầu giống như phát ra một tiếng rên khó chịu, Ngưng Hương theo bản năng lui về phía trái trốn, lại bị hần mãnh liệt đẩy dựa vào tàng cây.

"Lục..."

Khó khăn lắm mới phát ra một âm thanh thì môi đã bị hần chặn lại, như con sói cực đói, trực tiếp xông vào, thô lỗ lại ngang ngược.

Ngưng Hương ô ô giãy giụa, móng tay ở trên người hần ấn xuống.

Lục Thành hoàn toàn không để ý, đầu gối đè lại chân nàng đang muốn thoát thân, toàn tâm toàn ý hưởng thụ chiếc lưới dính hương của nàng.

Quả nhiên còn mềm mại hơn, còn trơn hơn cả đậu phụ vừa mới ra lò.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Edit: Hà

Lục Thành là một đại nam nhân hai mươi hai tuổi.

Nếu tính là người trong thôn bình thường so với nhà bình thường thì cũng đã thành thân, nhưng hắn đã vào tuổi này mà vẫn chưa thành thân cũng là tương đối hiếm thấy. Trừ phi là có bộ dạng thực sự không dễ nhìn, hoặc là trong nhà nghèo cho nên nhà gái không muốn gả, bình thường vừa hai mươi đều đã lập gia thất.

Lục Thành cũng không nôn nóng cưới vợ, một lòng nghĩ muốn tích góp ít tiền nuôi gia đình, nhưng sau khi gặp được Ngưng Hương, trong lòng hắn chỉ còn lại chuyện cưới vợ mà thôi, ban ngày nhớ nàng, buổi tối càng muốn có nàng hơn, nhu cầu nam nhân ở phương diện kia giống như đã bị đè lại đã nhiều năm, hiện tại đột nhiên đã tìm được lối ra đành tiết ra miệng, lúc bộc phát thì tất nhiên càng mạnh hơn so với người bình thường.

Huống chi người hắn thích còn là cô nương ngàn dặm mới tìm được một, toàn thân lại không có chỗ nào không câu dẫn người.

Vì vậy Ngưng Hương càng giẫy dụa thì hắn càng áp nàng chặt hơn, lồng ngực dày như bức tường đang nghĩ cách nghiền nàng, mà nàng thì sức yếu, thân thể lại yếu đuối bị áp sát vào trên cành cây, cảm nhận rất rõ đôi chân thô to của nam nhân dán sát vào người làm cây dương thụ nàng rung lên.

Trời nắng chang chang không một con gió, trong rừng những cành cây khác đều đang ủ rũ, còn cành bên này lại bị buộc đung đưa theo từng tiết tấu của họ.

Chim chóc đều bị kinh động bay đi mất, mà cái lồng ở trên đầu của hai người cũng đã sớm rơi xuống.

Sóng lưng màu lúa mạch bóng loáng hiện ra, nam nhân chỉ còn mặc cái quần, một tay ôm chặt eo nhỏ người yêu, tay kia lại không biết đặt ở đâu. Nếu nhìn từ đằng xa chỉ thấy phần eo lộ ra ngoài, hoàn toàn không nhìn thấy cô nương, giống như nam nhân đang ôm cây to cọ cọ, khuỷu tay phải khẽ lay động, dựa theo biên độ giống như là đang xoa cái gì.

Lục Thành biết tay mình đặt ở đâu.

Đặt ở chỗ hắn đã từng vô tình đụng phải, vô tình nhìn thoáng qua chỗ ấy, lúc đó hắn còn nghĩ tới bánh bao, bây giờ đụng phải Lục Thành mới phát hiện mình thật sự là người nhà quê chưa từng trải mùi đời. Bánh bao sao có thể so với nàng? Chỉ sợ nếu đây là bánh bao thì hắn đã sớm nhào nhặn thành từng mảnh vụn, làm sao giống như bây giờ...

Đây là chỉ đụng chạm cách y phục, nếu như dò xét vào trong sẽ là mùi vị gì đây?

Lý trí đã hoàn toàn biến mất, chính nhờ vào lòng kích động mà nhao nhao muốn thử thì đột nhiên trong miệng nếm được mùi máu.

Lục Thành hoảng sợ ngẩng đầu, còn chưa thấy rõ nàng làm sao thì trên mặt đột nhiên ăn một cái tát thật mạnh.

Không đau nhưng lại đánh cho lý trí của hắn trở về.

Lục Thành cúi đầu liền thấy nàng ngã ngồi dưới đất, cái trán chống đỡ trên hai đầu gối, hai tay che mặt khóc hu hu, khóc như muốn trút ra hết nước mắt, như cô nhi bị người khác khi dễ lại không nhà để về.

Nhiệt độ trên người nhanh chóng bay đi hết, nghe thấy tiếng khóc nàng hết sức day dứt, Lục Thành cảm thấy hối hận, ngồi xổm xuống đỡ nàng, "Hương nhi..."

"Cút!" Ngưng Hương ngẩng đầu hung hăng đẩy hắn.

Lục Thành ngồi bên cạnh không cân bằng tốt bị nàng đẩy một cái lao đảo một bước lui về phía sau, kinh ngạc nhìn đôi môi nàng phát sưng lại còn chảy máu, chặt vật đáng thương. Rốt cuộc hắn đã ý thức được mình làm chuyện gì, Lục Thành thực sự hối hận, vội vã quỳ đến trước người nàng, "Hương nhi..."

"Ba" một tiếng, Ngưng Hương dùng hết sức lực toàn thân lại cho hắn một bạt tai. Nàng cực hận, lúc đánh hắn thân mình nàng đột nhiên nâng lên cao, cho nên tát này so với lúc nãy lại vang lên nặng hơn.

"Súc. Sinh!"

Đánh còn chưa đủ, Ngưng Hương đỏ mắt phun một ngụm nước bọt vào hắn, tiếp theo cũng không thèm nhìn hắn mà đỡ gốc cây nghiêng ngã đứng lên, xoay người liền chạy nhanh về hướng đường lớn bên kia, chỉ muốn mau chóng rời khỏi rừng cây thì mới nhớ lại y phục trên người còn loạn. Ngưng Hương cúi đầu sửa sang lại nhìn thấy y phục bên trái đã nhăn nhó, nghĩ đến vừa rồi bị hắn thô lỗ khi dễ, Ngưng Hương lại bị phần ngồi xổm trên đất bật khóc thành tiếng.

Nàng thực sự cho rằng Lục Thành là người tốt, nhưng hắn đối xử tốt với người khác cũng không chứng tỏ hắn sẽ đối xử tốt với nàng.

Nếu như hắn thật sự thích nàng, vậy không nên không để ý suy nghĩ của nàng mà cưỡng bách nàng, mấy lần hắn như vậy đối với nàng, vậy hắn cùng với Bùi Cảnh Hàn có gì khác nhau? Hắn còn không bằng Bùi Cảnh Hàn, ít nhất đời trước lúc Bùi Cảnh Hàn lần đầu tiên bắt nạt nàng chỉ đè ép thân nàng, không có chạm vào ngực nàng.

Nếu như hấn là Bùi Cảnh Hàn, Ngưng Hương sẽ hận sẽ chán ghét sẽ không cảm thấy thất vọng, nhưng Lục Thành...

Không trách bọn họ, không trách bọn họ, đều do gương mặt này của nàng, chỉ trách khuôn mặt ma quái này của nàng câu dẫn nam nhân, câu dẫn từ con cháu quan lớn đến hán tử nhà nông đều muốn ức hiếp nàng!

Đời trước lần lượt chịu đựng Bùi Cảnh Hàn là vì hy vọng có đường rời phủ, đời này lại đụng phải Lục Thành, chỉ sợ cho dù nàng rời khỏi Hầu phủ nhưng chỉ cần Lục Thành không buông tha nàng, không phải nàng vẫn không được bình an như cũ sao?

Bọn họ muốn chính là gương mặt này của nàng, nếu không có nó thì tốt rồi.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Ngưng Hương nghiêng đầu nhìn thấy nhánh cây khô bên cạnh, nàng cầm lấy định cào lên mặt mình.

"Nàng điên rồi!" Lục Thành đang đuổi tới lại cho rằng nàng muốn đâm vào cổ tìm cái chết, hù dọa hấn muốn rot tìm ra ngoài, vài cái đã đuổi tới gần kịp thời nắm lấy cổ tay nàng, đoạt lấy nhánh cây kia ném thật xa, thuận thế đem cô nương quý trên mặt đất kéo đứng lên, cầm tay nàng trùng mắt rống lên, "Chỉ vì ta mạo phạm nàng một lần mà nàng liền tìm chết sao?"

Hấn biết hấn sai rồi, nhưng rốt nàng ghét hấn, không muốn gặp hấn đến mức độ nào, cho nên mới thà rằng chết cũng không để cho hấn có cơ hội chuộc tội chứ?

Nếu như nàng đối với hấn có một chút thiện cảm thì nàng sẽ không nghĩ tới cái chết!

Bị nàng tát hai bạt tai nhưng cũng không làm hấn buồn bực vì hành động tự sát của nàng, khiến hấn khó chịu đến mức...

Nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng bệch thâm đầy nước mắt của nàng, Lục Thành không có cách nào phát hỏa với nàng, đành một quyền đánh vào thân cây bên cạnh.

Ngưng Hương bị hù dọa sợ run cả người, theo bản năng nhìn sang thì thấy mu bàn tay hấn chảy đầy máu.

Lá gan Ngưng Hương trước giờ không lớn, hiện tại lại thấy Lục Thành chảy máu, nàng đột nhiên sợ hãi, khó có thể tưởng tượng nếu vừa rồi cành cây đó quệt ở trên mặt mình sẽ đau đớn cỡ nào, trong nháy mắt lại nghĩ tới lúc này đệ đệ cùng cả nhà đại bá mẫu đang đợi nàng về.

Đi tìm cái chết chỉ khi bị áp bách gian nan không chịu nổi mới xúc động có ý niệm đó trong đầu, có người trong con xúc động không có người ngăn cản bỗng nhiên ngơ ngẩn cuối cùng lại chết thật, lại không biết có ai biết hấn hối hận hay không, có người thì bị người khác ngăn cản đến khi xúc động vừa qua thì không cần người khuyên mà bản thân đã hối hận trước.

Ngưng Hương chính là vì cuộc đời này lại có người bắt nạt nàng cho nên mới thiếu chút nữa không chịu nổi

Bây giờ có người đem nhánh cây cho nàng, nói cái gì đi nữa nàng cũng sẽ không cào làm bị thương chính mình.

Không đáng, không đáng bởi vì chuyện này mà hành hạ bản thân để cho cả nhà lo lắng.

Không phải là chỉ bị Lục Thành chiếm tiện nghi một lần sao? Lại không phải chưa từng trải qua, coi như bị một con chó khác gặm là được rồi.

Sau khi suy nghĩ minh bạch, mắt Ngưng Hương lại hướng về bao đồ còn đang treo trên cây của mình, nàng lần nữa đi về phía đó, nhặt nhánh cây tương đối dài cách đó không xa chuẩn bị móc bao đồ xuống.

"Ta không chạm vào nàng nữa có được không?!"

Mất thấy nàng còn muốn đi tìm cái chết, Lục Thành ghen muốn học máu, đi tới đá một cước bay nhánh cây kia, mảnh cây vỡ vụn xẹt qua bả vai nàng oán hận nói: "Ta không chạm vào nàng, nàng không thích ta, ta cũng vậy không bám nàng nữa, như vậy nàng hài lòng chưa?"

Lúc hấn còn đang đuổi theo thì Ngưng Hương đã rũ mắt xuống, nghe thấy hấn nói như vậy mắt nàng lóe sáng lên.

Đúng rồi, hấn vừa mới hiểu lầm nàng muốn tìm cái chết đúng không?

Cẩn cẩn môi, Ngưng Hương quét mắt qua mu bàn tay hấn đang bị thương, không nói gì.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, giống như khúc gỗ đứng đó vẫn chưa nghĩ thông suốt, Lục Thành nhìn mà tự trách, lại còn đau lòng không thôi.

Hấn thật sự rất thích nàng, xúc động phạm sai lầm cũng là bởi vì thích nàng.

Nhưng nàng không cần hấn, thà rằng chết cũng không cần hấn.

Lục Thành ngửa đầu nhìn trời, một hồi lâu mới thở một hơi thật sâu, buông vai nàng ra, trầm giọng khuyên nhủ: "Ta thực sự sẽ không bám theo nàng nữa, nàng cũng đừng có ý nghĩ ngốc nghếch mà đi tìm cái chết, A Mộc mới năm tuổi, nàng chết thì thằng bé phải làm sao bây giờ?"

Nhắc tới đệ đệ, Ngưng Hương nghiêng đầu, ừy khuất nghĩ đến đệ đệ ruột sống nương tựa lẫn nhau liền nhịn không được rơi nước mắt.

Lục Thành biết nàng đã không còn muốn tìm cái chết, hần nhìn nàng một cái rồi đi đến dưới tàng cây, rồi lại đem bọc đồ của nàng lấy xuống, khoác ở trên vai mình nhìn nàng nói: "Đi thôi, một lần cuối cùng ta đưa nàng về nhà, xe Quách lão tam đã qua, nàng như thế trở về nhất định sẽ khiến Thu Nhi suy đoán chúng ta có phải là đang tức giận nhau hay không, dù sao về sau cũng không gặp lại, tội gì trước khi chia tay lại khiến bọn họ suy nghĩ lung tung?"

Ngưng Hương nhìn ống quần của hắn, chậm rãi gật gật đầu.

Người này lúc không bắt nạt nàng thì làm việc thật là chừng mực.

Hận hắn sao?

Lúc ấy là hận, nhưng bây giờ khóc lóc xong cũng đã khiến hắn quyết định dừng tay, Ngưng Hương chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, chỉ mong hắn nói được làm được.

Sẽ làm được sao?

Hắn đối với Phùng cô nương tín nghĩa như vậy mà.

Một đường không lời đi đến bên cạnh xe lừa, Lục Thành đem bọc đồ của nàng trả lại cho nàng, "Lên xe đi."

Ngưng Hương tiếp nhận bao đồ, nhìn cái dốc cao thấp giọng nói: "Tới đường lớn rồi lên."

Lục Thành không kiên trì nữa mà dắt xe lừa của quẹo, đầu cũng không quay lại lên dốc.

Ngưng Hương yên lặng đi sau lưng hắn.

Rất nhanh đã đến trên đường, Ngưng Hương thấy hắn đứng phía trước đợi nàng nàng liền lên xe trước, quay mặt về phía sau xe.

Lục Thành nhìn nàng một cái, mím môi, tiếp tục đánh xe.

Xa xa nhìn thấy tỷ đệ Từ Thu Nhi đang ở cửa ngõ ba phía trước chờ nàng, Lục Thành mới nhìn phía trước tạ lỗi với nàng, "Chuyện hôm nay là ta có lỗi với nàng, ta biết ta làm như nào nàng cũng sẽ không tha thứ cho ta, nhưng ta thật lòng hy vọng nàng có thể sớm ngày ra ngoài phủ tự do tự tại, Từ cô nương, nàng bây giờ còn thiếu bao nhiêu bạc, ta cho nàng mượn được không?"

"Không cần, ta tích góp được rồi." Ngưng Hương ngồi sau xe nói, giọng nói xa cách.

Lục Thành thức thời ngậm miệng lại, đến trước Từ Thu Nhi với A Mộc mới thân mật như trước.

Từ Thu Nhi đã đoán hắn có ý với Đường tỷ, lên xe sau hướng về Ngưng Hương nháy mắt ra hiệu, bởi vì Ngưng Hương bị Lục Thành làm bị thương phía trong khóe môi cho nên tiểu cô nương cũng không nhìn ra khác thường.

Ngưng Hương giả vờ như không thấy, cười hỏi chuyện gần đây trong nhà, một phút đồng hồ sau thì tỷ đệ ba người xuống xe, vẫn như mấy lần trước tạm biệt Lục Thành.

Lục Thành gật đầu rồi tự mình đánh xe đi trước.

Sắp tới đầu thôn Liễu Khê, hần chợt nhớ tới trên xe còn có anh đào hắn để cho nàng.

Lục Thành quay đầu lại nhìn thì thân ảnh tỷ đệ Từ gia xa xa đã sớm biến mất.

Nhìn lại rõ anh đào, Lục Thành cười khổ, kỳ thật hắn muốn đưa nhưng chắc nàng cũng không chịu nhận rồi?

Sự hào hứng ban đầu đã trở lại trở về nhà.

A Nam đang ngồi xổm trong sân xuyt xuyt thì thấy phụ thân đã về, tiểu tử cao hứng gọi to phụ thân.

Vừa qua một tuổi A Nam càng ngày càng lớn, có thể tự mình nghiêng ngả đi một đoạn đường, cũng sẽ gọi phụ thân.

Nhìn thấy nhi tử hoạt bát đáng yêu, trong lòng Lục Thành hơi thư thái một chút, xuống xe tháo dây buộc lừa cẩn thận rồi mới đi đến bên cạnh nhi tử, hôn bé thật mạnh, "A Nam có nhớ phụ thân không?"

A Nam ngoan ngoãn gật đầu, hôn xong phụ thân thì cái đầu nhỏ nhìn về hướng xe lừa, chỉ anh đào cười hưng phấn, vô tình hạ chân vừa vận dụng phải bên hông Lục Thành bị Ngưng Hương làm bị thương.

Mùi vị dưới tàng cây đè nàng lần nữa vọt lên tới ngực.

Lục Thành cúi đầu, sờ tay lên hà bao treo trên cổ nhi tử, nhẹ giọng hỏi nhi tử, "A Nam còn nhớ ai cho con vật này không?"

"Nương!" A Nam trong trời nói, cho dù bé đã quên "mẫu thân" là ai, có bộ dạng như thế nào.

Lục Thành sờ đầu nhitừ, tia sáng tối tăm đi chuyển bên trong đôi mắt đào hoa.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Edit+Beta: Hà

P/s: Do chị Hằng có việc bận nên tạm thời mình vừa edit+beta luôn. Có j sai sót mong mọi người nhắc nhở. Xin cảm ơn mọi người!

Chuyện đầu tiên Ngưng Hương vừa về đến nhà chính là súc miệng.

Múc tràn đầy một gáo nước đứng súc miệng dưới mái hiên bắc viện.

Tỷ tỷ mới vừa về nhà, A Mộc dính lấy tỷ tỷ, ngồi ở ngưỡng cửa tò mò nhìn nàng, "Sao tỷ tỷ không uống?"

Ngưng Hương cúi đầu phun ra ngụm nước cuối cùng trong miệng, giống như đem nước miếng mà hắt lưu lại trong miệng nàng dưới tàng cây đều phun ra ngoài, lúc này sắc mặt mới bình tĩnh lừa gạt đệ đệ, "Lúc tỷ tỷ cùng Lý ma ma nói chuyện đột nhiên có con trùng bay vào, suốt đường đi đều cảm thấy không được tự nhiên, bây giờ phải súc miệng như vậy chứ lát sau ăn không ngon."

A Mộc đơn thuần lập tức tin lời tỷ tỷ nói, cười hắc hắc hỏi đó là con sâu gì, buồn cười khi nghe câu chuyện tỷ tỷ kể.

Từ Thu Nhi đang ngồi trên bàn nghe thấy vậy cũng tin, thứ nhất là Lục Thành không giống người xấu, thứ hai là tiểu cô nương mười ba tuổi sẽ không dễ nghĩ tới phương diện kia.

Thức ăn buổi trưa chính là sủi cảo chiên nhân bánh cải thìa, sân trước cộng sân sau của hai nhà rất rộng rãi cho nên Lý thị trồng rau bốn phía, cải trắng, đậu đũa, cà, dưa chuột, gần như chính là thức ăn trong một năm của một hộ gia đình. Cải thìa trồng lớn lên rất nhanh, một khúc thì để ăn còn lại thì xâu thành chuỗi treo ở phía dưới mái hiên sau phơi khô thành cải trắng, giữ lại đầu mùa xuân sang năm làm đồ ăn cho cả nhà.

Nhân bánh cải trắng mềm mại ăn rất thơm, Ngưng Hương cảm giác tài nấu nướng của đại bá mẫu so với nàng dâu nhà bên cạnh tốt hơn, rất lâu nàng chưa được ăn cơm trong nhà, cho nên buổi trưa hôm nay tiểu cô nương một lúc ăn liền hai cái bánh, còn uống thêm một chén cháo gà.

Thấy cháu gái hôm nay ăn nhiều như vậy Lý thị liền vui vẻ.

Sau khi ăn xong dọn dẹp phòng bếp một chút rồi mọi người trở lại từng phòng nghỉ trưa.

Ở bên ngoài tâm sự quá nhiều, về đến nhà thì cái gì cũng đều lười suy nghĩ, Ngưng Hương bồi đệ đệ chơi đùa một lát rồi hai tỷ đệ sóng vai nằm ngủ trên giường đặt gần lò sưởi.

Tiếng ve kêu rất lớn vậy mà A Mộc vẫn ngủ rất ngon, còn Ngưng Hương thì mới ngủ được nửa canh giờ thì đã tỉnh bèn nằm bên cạnh nhìn đệ đệ một lát, sờ vào khuôn mặt trắng trẻo non mềm của bé rồi Ngưng Hương lặng lẽ đứng lên, thay bộ y phục mới mang về rồi lại đem đồ của đệ đệ vừa mới thay cùng với đồ lót của nàng cầm ra bên ngoài, ngồi chỗ thoáng mát trước viện giặt giũ y phục.

Nàng vừa giặt xong thì mọi người Lý thị cũng đã tỉnh dậy, hai cha con Từ Thu Lương và Từ Hòe thì ra ngoài đồng giúp nhà người khác làm việc, còn Lý thị thì ngồi ở trên ghế dưới gốc cây hồng ở tây viện may cho A Mộc một bộ quần áo mới. Ngưng Hương cũng dẫn đệ đệ và muội muội theo qua ngồi xuống, dạy A Mộc viết chữ còn nàng cùng Từ Thu Nhi và Lý thị cùng thì thiêu thừa may vá.

A Mộc ngồi xồm trên đất, cầm nhánh cây nhỏ trong tay, nhìn xem tỷ tỷ viết chữ gì ở bên kia thì bé viết theo như vậy, viết một nét lại nhìn một nét.

Cuối cùng cũng viết xong một chữ, A Mộc ngẩng đầu lên muốn kêu tỷ tỷ nhìn một chút có sai chỗ nào không, nhưng vừa nhìn lên thì đã thấy ở cửa động đột nhiên xuất hiện một bé trai so với mình còn nhỏ hơn, trên người mặc một chiếc áo ngắn màu xanh da trời không có tay, phía dưới là chiếc quần yếm trắng rộng thùng thình. Mà bé trai đi đường vẫn chưa vững, đi một bước thì há bao đồ thối trước ngực bé cũng lay động theo.

Giống như có chút sợ người lạ, bé quay đầu lại không biết đang nhìn ai, sau đó lại tiếp tục đi vào trong sân, cái đầu nhỏ rất nhanh đã chuyển hướng nhìn về phía bọn họ, khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ, đôi mắt đen to lúng lúng, cái miệng nhỏ còn đang kinh ngạc, cực kỳ xinh xắn.

"A Nam!" A Mộc hưng phấn kêu lên.

Ngưng Hương cùng mẹ con Lý thị đều kinh ngạc ngẩng đầu.

Bỗng nhiên bị nhiều người nhìn chăm chăm giống như đang ăn trộm thì bị người khác bắt được, A Nam ngẩn người quay đầu lại chạy về phía sau trốn, cái miệng nhỏ nhắn gọi a a, hai cặp chân ngắn lù lù lúc lúc chạy tới cửa, cuối cùng thân thể bổ nhào về phía một cái.

Ngưng Hương gấp đến độ lập tức đứng lên.

Lại thấy ngoài cửa có nam nhân bước nhanh tới, hai bàn tay vững vàng nâng A Nam lên.

Khuôn mặt Ngưng Hương nhất thời trắng bệch, siết chặt giá thêu trong tay.

Lý thị không chú ý tới sự khác thường của cháu gái, kinh ngạc đi về phía trước nói, "Tại sao hai cháu lại đến đây? A Nam hình như đã cao lên rồi thì phải."

A Nam dựa vào trong lòng phụ thân, bàn tay nhỏ bé siết chặt hà bao trước ngực, đôi mắt to nhìn Lý thị, cảm thấy đây không phải là nương cho bé hà bao mà phụ thân muốn dẫn bé tới gặp, bèn khẽ quay đầu qua nhìn về phía sau lưng Lý thị, sau đó liền nhìn chăm chăm Ngưng Hương không dứt mắt, càng nhìn càng cảm giác đó chính là nương, nương xinh đẹp nhất.

"Nương..." Tiểu tử nhẹ nhàng hô lên, ngửa đầu muốn xác nhận với phụ thân.

Thừa dịp Lý thị đang đi tới gần, Lục Thành lại lần nữa thấp giọng dặn dò nhi tử, "Chính là nàng, nhưng chỉ có thể lên gọi nàng là nương, không được để cho người khác nghe được. Nương xấu hổ, để cho người khác nghe thấy nàng sẽ tức giận, tức giận sẽ không thích A Nam."

Một tháng này A Nam đã lớn lên không ít, bé cũng dễ hiểu ý phụ thân hơn, ngoan ngoãn gật đầu một cái, đôi mắt mong đợi nhìn qua nương.

Lục Thành ôm A Nam đi ra bên ngoài rồi rất nhanh lại nhắc theo nhất rở anh đào đi vào, cười giải thích với Lý thị: "Bá mẫu, nhà chúng cháu có trồng vài cây anh đào, vài ngày nay lại kết trái cho nên cháu mang vào trong thành bán mấy lần. Buổi sáng lúc đưa đại cô nương về thì chỉ còn lại một ít nên cháu không đưa, về nhà cháu đã hái thêm ít nữa, bởi vì cũng bán đủ rồi mà những quả này màu sắc không bằng nên không mang đi bán được, mong ngài đừng ghét bỏ."

Lý thị nhìn vào chiếc rổ trong tay hấn, anh đào bên trong quả thật còn trắng một chút.

Nhưng dù trắng thì cũng là đồ tốt, ở trấn trên bán anh đào tận hai mươi mấy văn một cân, Lục Thành đưa tới nói ít nhưng cũng phải là mười cân.

Mười cân chính là ba lượng bạc đó.

Lý thị lập tức cự tuyệt, trừng mắt với Lục Thành: "Không được, đất tiền như vậy cháu đưa một hai cân thì ta sẽ nhận, nhưng hái nhiều như vậy tới đây làm gì, nhanh cầm về bán ít tiền tích góp cho A Nam chúng ta cưới vợ, A Nam nói có đúng không?"

Cười ha hả đi tới sờ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nam.

A Nam nghiêng đầu trốn ở trên vai phụ thân.

Thấy tiểu tử thúi vẫn còn chê bà, Lý thị tức giận vỗ vào cái mông nhỏ của bé một cái.

Lục Thành nghe Lý thị nói thì trong lòng cảm thấy buồn cười, hấn làm cha mà vợ còn chưa cưới được đây, A Nam thì gặp cái gì.

Lúc này A Mộc đã chạy đến, Lục Thành để A Nam xuống để hai đứa bé chơi với nhau, còn hấn trực tiếp xách rổ vào trong phòng bếp của Từ gia. Lý thị ngăn không được hấn đành bắt đắc dĩ nói: "Rời rồi rồi, hiếm khi đại nhân mang đồ đến, chúng ta đành giữ lại vậy, nhưng về sau không được phép đưa đồ tốt vậy cho chúng ta nữa, chúng ta cũng không phải là lão gia hay phu nhân ở trong thành, ăn cái này cũng uổng phí."

Haiz, nếu như buổi sáng cháu gái không gặp Lục Thành đang bán anh đào thì có lẽ Lục Thành cũng sẽ không đưa đến đâu, có lẽ là bị cháu gái nhìn thấy nên Lục Thành mới khách khí đưa đúng không? Thật là hiểu chuyện mà, nếu không như vậy thì sao hấn đi vườn trái cây Ngô gia làm việc thì cuối mỗi ngày đều phải là người cuối cùng ở lại, còn trở thành nhị quân sự chứ.

Bà đành đi hậu viện tìm một cái rổ không để Lục Thành đồ anh đào vào.

Trong sân, A Nam ngoan ngoãn để "A Mộc thúc thúc" dắt, đôi mắt trông mong nhìn về phía Ngưng Hương.

Ngưng Hương nhìn bé trai đang đi tới gần, không hiểu thủ đoạn của Lục Thành lần này là gì?

Nói cái gì mà sẽ không bám theo nàng nữa, vậy thì vì sao mới qua một buổi trưa thì hấn lại đưa anh đào tới đây?

Còn mang theo A Nam đến!

Trong lòng tức giận, Ngưng Hương nhẫn tâm xoay người, khom lưng cầm lấy giỏ may vá lên nói với Từ Thu Nhi: "Thu Nhi bởi A Nam chơi một lát đi, bụng tỷ có chút không thoải mái nên vào phòng trước."

Nói xong chạy thẳng về phía phòng mình, không muốn đi về phía đông viện bên kia.

Sắp tới gần mà nương lại muốn đi , A Nam sốt ruột há to mồm vừa định gọi nương, nhưng chợt nhớ lại lời phụ thân vừa mới dặn dò, A Nam mím miệng, sau đó hít vào rồi lại mở miệng kêu Ngưng Hương, "Cô cô!"

Trước là A Mộc dắt bé đi, hiện tại đã biến thành bé dắt lấy A Mộc chạy theo Ngưng Hương.

Nghe được từ "cô cô" xa lạ trong miệng bé trai, Ngưng Hương lại mềm lòng từ từ xoay người lại.

"Ồm!" A Nam thấy có hy vọng bèn nâng lên một cánh tay khác vươn về phía nàng.

Đôi mắt đen của bé trai lúng liếng sạch sẽ lại trong suốt, Ngưng Hương nghĩ tới thân thể của bé thì không bước tiếp nữa, ngồi xồm xuống.

A Nam lập tức tách A Mộc ra, vui vẻ chạy nhanh vài bước nhào vào trong lòng Ngưng Hương.

"A Nam còn nhớ cô cô không?" Ngưng Hương lặng lẽ lau mắt, cười hỏi tiểu tử.

A Nam nhìn nàng không chớp mắt, giống như đối với nương này bé hết sức hài lòng, trả lời bằng cách giờ hà bao nhỏ của mình lên, "Tiền!"

Ngưng Hương mỉm cười, tay xoa bóp bên trong quả nhiên còn đặt hai đồng tiền.

Dư quang nhìn về phía Lục Thành đang đi tới bên này, Ngưng Hương lập tức ôm lấy A Nam chỉ vào trong phòng: "Bên ngoài nóng lắm, cô cô ôm A Nam vào nhà chơi nhé."

Nàng thích A Nam, nhưng sẽ không để cho Lục Thành mượn A Nam có cơ hội đến gần nàng.

Ai ngờ mới đi hai bước thì Lục Thành đột nhiên gọi nàng, "Đại cô nương, chúng ta phải đi rồi, nếu như nàng thích A Nam thì ngày khác ta lại dẫn bé đến."

Ngưng Hương cứng đờ, tiếp theo gương mặt đỏ lên .

Xấu hổ .

Nàng cho rằng Lục Thành mang A Nam đến chính là muốn kiểm soát ở lại chơi, ý vào A Nam mà đi vào trong nhà nàng, nhưng vừa rồi Lục Thành lại nói bọn họ phải đi bây giờ sao? Nhưng nàng lại vội vàng ôm A Nam vào trong nhà không phải là lộ vẻ nàng muốn dùng A Nam để giữ hấn sao?

"Nóng!" Một bàn tay nhỏ bé mát lạnh không hề báo trước dán lên mặt nàng, nhẹ nhàng sờ.

Ngưng Hương nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt nghiêm túc của A Nam, sau lưng chính là Lục Thành chẳng biết lúc nào đã tiến lại gần, hấn nhìn nàng, bên trong đôi mắt hoa đào vô cùng bình tĩnh, không có ý đeo bám cũng không có mĩa mai.

Nhưng Ngưng Hương lại cảm thấy rất mát mẻ.

Có lẽ hấn chỉ là đơn thuần đến đưa anh đào, hấn đã chặt đứt suy nghĩ đối với nàng, không có nghĩa là cũng sẽ đoạn tuyệt với đại bá phụ và đại bá mẫu, hơn nữa hấn quả thật có lý do tới đây một chuyến để đưa anh đào, bởi vì Thu Nhi cũng nhìn thấy trên xe hấn có anh đào.

Hấn đối với người và vật vẫn luôn chu đáo như vậy.

Trên mặt nàng lúc đỏ lúc trắng , Ngưng Hương khom lưng để A Nam xuống, sờ đầu bé nói: "Vậy A Nam về nhà đi."

Nhìn thấy trong mắt của bé tỏ vẻ không muốn, nhưng trước mặt Lục Thành nàng lại nói không nên lời kêu A Nam ngày khác lại đến chơi.

A Nam mới vừa nhìn thấy nương nên không muốn đi, còn muốn nhào vào người nàng.

Lục Thành vượt lên trước ôm con trai đứng lên, nhỏ giọng nói: "A Nam không về nhà thì tướng quân sẽ bay mất đó."

Nhớ lại chú chim to ở nhà, A Nam nhìn trời rồi nóng nảy nghiêng đầu hướng về phía cửa dùng sức.

Ngưng Hương không thấy nhưng nàng nghe được rất rõ ràng, tự giễu trong lòng càng sâu.

Ngay cả A Nam dính nàng như vậy cũng không thèm nàng nữa, nàng dựa vào cái gì mà cảm thấy Lục Thành đến tìm nàng ?

Còn tự cho là đúng mà tránh né, trong lòng Lục Thành nhất định là đang chê cười nàng rồi?

Rốt cuộc cũng không đợi nữa, Ngưng Hương nhặt giỏ may vá lên, tiếp tục đi vào trong.

"Từ cô nương" Lục Thành ôm A Nam ngăn nàng lại, nhìn về mặt Từ Thu Nhi đứng dưới gốc cây hồng đang tìm tòi nghiên cứu bọn họ, Lục Thành hạ thấp giọng, nhanh chóng nói: "Ta nghĩ mấy lần đưa nàng trở về thì ngoài cửa thành những người đứng chờ xe đã có người nhận ra hai chúng ta, biết rõ nàng thường thường ngồi xe lừa của ta về nhà. Vậy nên buổi sáng ở cánh rừng bên cạnh... Có lẽ có người có thể đoán được."

Trong lòng Ngưng Hương chấn động, gió may vá trong tay rớt xuống, Lục Thành nhanh tay nhanh mắt lạnh lẽo đỡ lấy.

Trong đầu Ngưng Hương chỉ còn lại một chuyện.

Ngày mai nàng làm sao có thể ngồi xe của Quách lão tam trở về đây?

Trên xe vẫn luôn là nam nhân chiếm đa số, cho dù chỉ là suy đoán nhưng bọn họ sẽ dùng ánh mắt gì nhìn nàng đây?

Trừ phi nàng không ngồi xe của Quách lão tam, nhưng nàng phải đi đâu tìm xe trở về thành đây? Khoảng cách đường về cũng chỉ bốn mươi dặm, nàng tự đi về cũng được, nàng không sợ mệt mỏi, nhưng lỡ may gặp kẻ xấu thì sao, đoạn đường này đi qua rất ít thôn khác, phần lớn đều là đất hoang không người.

"Ngày mai chúng ta còn có vài rổ anh đào muốn bán, ta biết nàng không muốn gặp ta, ta sẽ để Tam đệ đưa nàng đi, hắn mới mười ba tuổi mà tính tình lại như hũ nút, lại thành thật, ta sẽ kêu A Đào bồi nàng, nàng cũng không cần lo lắng." Lục Thành cúi đầu bóp tay con trai, có chút tự giễu nói, "Chỉ là với bán anh đào nên sáng mai giờ dần phải xuất phát rồi, nếu nàng đồng ý thì ta kêu Tam đệ tới đón nàng."

Ngưng Hương do dự.

Bên kia Lý thị tò mò đi tới, "Các cháu nói chuyện gì thế?"

Lục Thành thành thật nói hắn đang hỏi Ngưng Hương có muốn đi nhờ xe hắn về hay không.

Lý thị vừa nghĩ một chút liền đáp ứng thay cháu gái, "Vậy thì cùng đi đi, buổi chiều trời rất nóng đỡ phải gấp rút lên đường."

Đỡ một ngày phơi nắng không nói, lại còn có thể bớt vài văn tiền đi xe.

Tác giả có lời muốn nói: Lục nhị: Ta không phục, vì sao không để cho ta đưa chị dâu vào thành!

Lục tam: Bởi vì ta thành thật, sẽ không bắt nạt Hương nhị tỷ tỷ.

Lục Thành gâu gâu: ... Đều ở nhà đợi đi, hai đệ cho rằng ta sẽ để hai đệ chiếm tiện nghi sao!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Edit+Beta: Hà

Ngưng Hương gặp ác mộng.

Mơ thấy mình ngồi xe của Quách lão tam xe về phủ thành, nam nhân trên xe đều dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn nàng, bên trong có nam nhân muốn chiếm lấy nàng, so với Bùi Cảnh Hàn và Lục Thành lại còn trắng trợn hơn khiến nàng sợ hãi. Nàng càng ngày càng sợ, sợ đến một phút cũng không muốn ngồi, nàng cố gắng xuống xe nhưng những người kia không cho, bọn họ cười dâm tà ngăn nàng lại, hỏi nàng cùng Lục Thành trong rừng làm cái gì, đột nhiên có người bắt lấy tay nàng, nàng hoảng sợ ngã đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của Lục Thành.

Trên xe không còn ai, xe lại đột nhiên biến thành rừng cây, hắn đè nàng ngã trên mặt đất, không quan tâm ngó ngang gì mà xông tới.

"Không được..."

Quần áo bị xé rách, Ngưng Hương tuyệt vọng cầu khẩn.

Sau đó nàng liền tỉnh lại, trong đêm đen chỉ có tiếng hô hấp gấp gáp của nàng.

Tay đặt ở ngực gắt gao nắm lại, Ngưng Hương không tiếng động khóc lên.

Đời trước nàng vẫn thường mơ thấy loại ác mộng này, có đôi khi là Bùi Cảnh Hàn, về sau thì biến thành Lưu què, ác mộng càng lúc càng nhiều, chỉ cần Bùi Cảnh Hàn hoặc Lưu què xuất hiện thì nàng cũng sẽ cường ép bản thân tỉnh lại, giống như chỉ cần nàng tỉnh lại là biết rõ sẽ không phải trải qua chuyện như vậy nữa.

Tối nay là cơn ác mộng đầu tiên sau khi nàng sống lại.

Trong mơ người bắt nạt nàng lại trở thành Lục Thành, nam nhân kiếp trước mà nàng chưa từng gặp qua.

Ngưng Hương ngủ không được nữa, nàng lặng lẽ ngồi dậy.

Màn cửa sổ bằng lụa mỏng hé mở ra, có thể trông thấy một bầu trời đầy sao, đen như vậy cũng không biết bây giờ là giờ nào.

Tam đệ của Lục Thành đến hay chưa nhỉ?

Việc buôn bán của người nhà nông thật không dễ dàng gì, phải đi phủ thành bán anh đào mới được giá cao hơn một chút, tuy giá cao nhưng phải đi sớm ít nhất hai canh giờ.

Đồng phòng đột nhiên truyền tới tiếng mở cửa, Ngưng Hương nghe thấy đại bá mầu nhẹ nhàng ho khan.

Là dậy nấu cơm giúp nàng sao?

Ngưng Hương vội vàng bước xuống đất mở ra ngoài, liền thấy Lý thị đang nhắc đèn lồng mở chốt cửa phía bắc, cầm theo bó củi muốn đi hậu viện. Ngưng Hương bước nhanh tới nhỏ giọng khuyên nhủ: "Đại bá mầu mau ngủ đi, cháu vào thành mua bánh bao ăn là được rồi, hai văn tiền một cái còn bớt được hai văn tiền đi xe nữa, không cần bá mầu tốn sức đâu."

"Sùi cảo trong thành không có nhân bánh nào ngon lành giống như ta làm, dù sao bánh cũng đã có sẵn ta chỉ cần hâm nóng lại là được, tốn không bao nhiêu công sức đâu, cháu mau về phòng đợi đi, lát nữa Lục Định đến rồi đây, người ta có hảo tâm giúp đỡ chúng ta thì chúng ta cũng đừng nên chậm chạp làm trễ nải công việc làm ăn của bọn họ."

Lý thị thao thao bất tuyệt đẩy cháu gái về tây phòng, còn mình lại vội vàng ôm bó củi đi.

Ngưng Hương thấy không lay chuyển được bà, đành suy nghĩ một chút rồi ra trước cửa sân chính mở cửa, đỡ cho Lục Định đến đây còn tưởng là bọn họ chưa dậy.

Mở cửa xong Ngưng Hương bung nước vào trong sân, động tác nhẹ nhàng rửa mặt.

Bánh bao rất nhanh đã nóng lên, tổng cộng sáu cái, nàng ăn hai cái, còn dư lại thì Lý thị bỏ vào trong chén rồi nhìn ra ngoài cửa nói: "Lục Định chắc đã gần đến, nhà bọn họ lại không có nữ nhân, nhất định là vẫn chưa ăn cơm, mấy cái này cháu mang cho hắn cùng A Đào ăn đi."

Vừa dứt lời thì trên con đường yên tĩnh truyền đến tiếng chân lư.

"Nhanh nào, đồ đều thu dọn xong chưa?" Lý thị bung chén thúc giục Ngưng Hương, "Hắn phải vào thành nếu không thì mời hắn vào trong nhà ngồi rồi."

Ngưng Hương gật đầu quay về phòng lấy bao đồ, hôn một cái lên mặt đệ đệ còn đang ngủ, lúc này mới lưu luyến theo Lý thị đi ra ngoài.

Trước cửa Từ gia, Lục Định mười ba tuổi cũng vừa ngừng xe xong, gặp có người đi ra thì hắn lập tức nhảy xuống đất, trong ánh sáng mờ ảo nhìn thấy hai thân ảnh, hắn nhìn Ngưng Hương một cái rồi mới thấp giọng chào hỏi, "Bá mầu, tỷ."

Thiếu niên đang tuổi ăn tuổi lớn cho nên giọng nói hơi khàn.

Lý thị vừa nghe tiếng gọi này liền nở nụ cười, ba huynh đệ nhà này thì lão đại chừng chặc gọi cháu gái là đại cô nương, lão nhị miệng lưỡi ngọt như mật thì gọi Hương nhi muội muội, lão Tam khô khan gọi một tiếng tỷ, nhất định đây là người thành thật nhất rồi.

Nâng cao chiếc đèn lồng liền thấy Lục Định so với các nàng còn cao hơn cả nửa đầu, vai không rộng lớn như các huynh trưởng nhưng cũng rất rắn chắc, khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc thận trọng lại lạnh lùng, làm tăng lên vẻ người lớn của hắn, không trách được Lục Thành yên tâm để đệ đệ nhỏ nhất này chạy tới phủ thành buôn bán.

"Lão Tam đã ăn cơm việc?" Lý thị đưa chén súp còn nóng trong tay tới, "Đây, tím đã rán mấy cái sùi cảo, tỷ ấy cũng mới vừa ăn xong, cái này thì cho cháu cùng với A Đào, đứng rồi, A Đào đâu?"

"Đang ngủ ạ." Ngưng Hương nhìn trên xe lư, dịu dàng nói.

Lý thị nhìn không được oán giận chuyện Lục Thành bố trí người trước mặt thiếu niên, "Đại ca cháu gấp gấp nhưng còn nhị ca đâu, làm gì mà cần phải để A Đào đi theo cháu?"

Lục Định giải thích thay huynh trưởng: "Thật ra mình cháu đi là được, nhưng A Đào muốn đi qua nhà tam thẩm cháu chơi cho nên mới cùng đi theo."

Lý thị đã hiểu, đem chén kín đáo đưa cho hắn, khuyên nhủ: "Đi nhanh lên đi, vừa đi vừa ăn, đỡ cho đến trễ không chiếm được chỗ tốt bày hàng bán."

Chén trong tay vẫn còn hơi ấm, mùi thơm sùi cảo tản ra mê người.

Lục Định còn muốn cự tuyệt thì Lý thị đã xoay người đi, đóng cửa chính lại.

"Thừa dịp còn nóng ăn đi." Ngưng Hương nhỏ giọng khuyên nhủ, bởi vì Lục Định nhỏ hơn nàng một tuổi, cho nên nàng đối mặt với Lục Định cũng không phòng bị giống như đối với các nam nhân khác.

Lục Định dạ một tiếng rồi xoay người nói: "Trên xe có đệm chần, tỷ cùng A Đào đắp chần nằm nghỉ một lát đi, gần vào thành thì đề sẽ gọi tỷ."

Trời tối đen như mực, ngồi không cũng không có chuyện gì làm, Ngung Hương gật đầu, từ từ bước lên xe lừa.

Lục Định tháo chiếc đèn lồng treo ở phía trước xuống giúp nàng chiếu sáng.

Ngung Hương thấy A Đào nằm ở bên trái, phía bên phải thì đặt một dãy rỗ được đẩy kín xếp ngăn nắp, ở giữa còn dư lại chỗ có thể chen lán thêm được hai người. Ngung Hương đem bao đồ thả xuống một bên, trước tiên ngồi ở trên đệm, mím môi, vừa định bảo Lục Định có thể đánh xe thì thiếu niên đã thức thời đi về phía trước.

Đèn lồng đi đến phía trước thì trên xe liền tối.

Thấy thiếu niên sẵn sàng tỉ mỉ, Ngung Hương an tâm nằm xuống, đầu gối lên bọc đồ của mình, mở mắt nhìn bầu trời đầy sao.

Xe lừa đi chuyển ổn định nhẹ nhàng.

Ngung Hương không nghe thấy âm thanh đang ăn nên nhẹ giọng khuyên nhủ: "Đề ăn nhanh đi, sủi cảo nguội lạnh sẽ ăn không ngon đâu."

Giọng nói nhẹ nhàng lại dịu dàng, Lục Định đột nhiên đã hiểu tại sao đại ca lại hao tâm tổn trí muốn cưới Từ cô nương.

Hắn còn chưa thấy rõ bộ dáng của nàng nhưng nghe giọng nói này đã cảm thấy nàng nhất định là một cô nương tốt.

Lục Định cầm lấy sủi cảo trong chén ở phía sau cần một miếng lớn.

Đúng là đang tuổi lớn cho nên khẩu vị của thiếu niên càng tốt, hướng chỉ sủi cảo này so với nhị ca làm ngon hơn rất nhiều, Lục Định nhìn không được liên tục ăn hết. Ngung Hương nghe thấy rõ ràng, đến khi Lục Định đưa tay cầm cái thứ ba thì nàng lặng lẽ cười mỉm, không nhắc hắn để dành lại cho A Đào. A Đào ngủ ngon như vậy đợi muội ấy tỉnh lại thì chắc cũng đã gần tới thành môn rồi, có thể vào thành mua bánh bao ăn.

Cuối cùng thiếu niên ăn ba cái, không biết là ăn no chưa nhưng vẫn giữ lại một cái cho muội muội.

Ngung Hương nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ một lát.

Sau đó không bao lâu khoảng mới ra đầu thôn thì xe lừa đột nhiên ngừng lại.

Ngung Hương tò mò mở mắt ra, còn chưa thấy rõ cái gì thì trên người chần mền đột nhiên bị vén lên, ngay sau đó bên cạnh nàng liền có thêm...

Một đứa nhỏ.

"Nàng ôm A Nam ngủ đi." Lục Thành thay nàng đắp kín mền, giọng nói trầm thấp ổn định vang lên ở trên đầu nàng.

"Tỷ, đại ca ta không phải người xấu, tỷ đừng sợ, ta đi trước đây." Lục Định đứng ở bên cạnh huynh trưởng, cúi đầu nói một câu sau đó liền bỏ đi.

Hai huynh đệ một đi phía trước một lui về sau.

Lúc Ngung Hương phản ứng lại ôm chần nhỏ đang bọc A Nam ngồi dậy thì chỉ còn nhìn thấy bóng lưng mơ hồ của Lục Định trong bóng đêm càng ngày càng xa xe lừa, rất nhanh đã không nhìn thấy nữa.

Hồ hạp Ngung Hương dần dần nặng lên, lạnh giọng hỏi nam nhân đánh xe, "Đến cùng thì ngươi muốn làm cái gì đây?"

Ngày hôm qua còn tưởng rằng hắn thực sự đã bỏ qua cho nàng, vậy mà hôm nay hắn lại tới đây lợi dụng A Nam còn chưa đủ mà ngay cả đệ đệ cũng sai khiến!

"Đi bán anh đào, Tam đệ ăn nói vụng về sẽ không bán được, ngày hôm qua ta sợ nàng bởi vì còn tức giận mà không ngồi xe của ta, ta mới nói thành Tam đệ." Lục Thành quay đầu lại liếc nàng, sờ thấy sủi cảo Tam đệ để lại cho hắn, hắn cầm lên vừa ăn vừa khuyên nàng, "Nàng nằm đi, chẳng lẽ nàng thật sự muốn ngồi xe Quách lão tam về sao?"

Ngực Ngung Hương phập phồng, nghe thấy hắn ăn không khách khí như vậy thì nàng cũng không còn tính tình tốt như với Lục Định, không chút lưu tình khiển trách hắn, "Đó là để cho A Đào!"

Ai biết mà chuẩn bị phần cho hắn!

"A Đào không thích ăn cái trắng." Lục Thành dừng một chút mới nói, biết rõ lời này nhất định lại chọc nàng tức giận, giọng nói của hắn trở nên vui vẻ hơn, mềm giọng dụ dỗ: "Được rồi, ngủ một lát đi, giúp ta chăm sóc cho A Nam với, ngày hôm qua cũng bởi vì ta ôm bé về cho nên bé liền rầu rĩ không vui, nếu tỉnh lại nhìn thấy nàng thì A Nam nhất định sẽ rất vui."

Ngung Hương rất muốn khiển trách hắn vì sao phải mang A Nam vào thành, trời rất nóng lại lẩn qua lẩn lại một đứa nhỏ, nhưng nàng một câu cũng không muốn nói với hắn. Cảm thấy bé trai trong lòng nhẹ nhàng động đậy giống như không thoải mái, Ngung Hương mềm lòng, buồn bực nằm xuống lần

nữa, đắp kín chăn mền cho A Nam rồi đem tiểu từ ôm vào trong ngực.

Nếu như là ban ngày nàng chắc chắn sẽ không nằm ở trước mắt Lục Thành, nhưng bây giờ tối đen như vậy nàng không sợ hấn nhìn thấy.

Cái ôm của nàng mềm mại khiến A Nam ngủ cũng cảm thấy thoải mái, heo con lại hướng vào trong ngực nàng, cái tay nhỏ bé theo thói quen sờ ngực "phụ thân".

Ngưng Hương cản lại thì A Nam rầm rì một tiếng, chân ngắn không thuận theo đạp nàng nhưng lại không có khí lực gì.

Tiểu từ này giỏi nhất là quán người, Ngưng Hương không đành lòng cự tuyệt cho nên bắt đắc dĩ thả tay xuống.

A Nam vừa lòng thỏa mãn nheo hai cái, rất nhanh lại ngủ thật sâu.

Lục Thành đánh xe, Ngưng Hương không muốn ngủ nhưng có lẽ tối qua nàng ngủ không ngon, lúc này trời vừa tối mọi âm thanh đều yên tĩnh, xe lừ lừ đều đều thư thái, hô hấp A Nam trong lòng nhẹ nhàng giống như mang theo một loại dụ dỗ khó có thể ngăn cản, mí mắt Ngưng Hương càng ngày càng nặng, không ý thức đã ngủ mất.

Lục Thành nghe không thấy động tĩnh gì nữa bèn lạng lẽ quay đầu lại.

Trên xe tối đen mơ hồ, trong chăn mỏng theo thứ tự ngủ là muội muội của hấn, nhi tử, còn có cô nương hấn thích.

Giống như là người một nhà.

Lục Thành rất thỏa mãn, cười đánh xe đi về phía trước.

Chân trời dần dần lộ ra ánh sáng.

Bốn phía cũng bắt đầu có tiếng chim hót lạnh lạnh.

Có vật gì đó đang cọt cọt ở trong lòng nàng, Ngưng Hương buồn ngủ ôm bé, sau đó liền tỉnh.

Trước tiên đập vào mắt nàng chính là khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nam ngủ say, phía sau A Nam là A Đào.

Ý thức thanh tỉnh, Ngưng Hương dừng một chút rồi lạng lẽ ngửa đầu nhìn về phía trước.

Nhìn thấy bóng lưng thẳng tắp của Lục Thành, nắng sớm mờ mờ từ phía trước chiếu vào thân ảnh hấn có chút mơ hồ.

Ngưng Hương mím môi cẩn thận ngồi dậy, vén lại chăn mền cho A Nam rồi từ từ sửa sang lại búi tóc xiêm y.

"Tỉnh rồi sao?" Lục Thành nghe thấy động tĩnh nhin không được nhìn về phía nàng.

Ngưng Hương không để ý hấn, ánh mắt nhìn xung quanh, lúc đầu chỉ là không đếm xỉa tới nhưng nhìn một chút Ngưng Hương đã chau mày, "Đây không phải là đường đi phủ thành."

Lục Thành im lặng.

Không nghe thấy tiếng trả lời, Ngưng Hương không thể không quay đầu lại, lúc quay người liền thấy Lục Thành sâu kín nhìn nàng.

Mày liễu nàng nhăn lại thật sâu, không cam lòng yếu thế nhìn thẳng hấn, "Ngươi đến tốt cùng..."

"Làm nha hoàn ở Hầu phủ hơn ba năm nàng có từng được đi chơi chưa?" Lục Thành nghiêm túc hỏi, lại nhớ tới chuyện gì mà trong mắt hấn chợt lóe qua một chút ý lạnh, "Theo hấn ra cửa không tính, nàng có hay cũng tri kỷ ra ngoài không?"

Ngưng Hương ngơ ngẩn.

Nàng có không?

Không có.

Ở Hầu phủ chính là hầu hạ Bùi Cảnh Hân, cho dù theo hấn ra ngoài nàng cũng là nha hoàn hầu hạ, thời khắc luôn nhắc nhở mình phải nhớ kỹ những quy củ kia, nhớ kỹ Bùi Cảnh Hân cần gì, còn phải đề phòng Bùi Cảnh Hân động tay chân, sao còn có thể có tâm trạng hưởng thụ vui vẻ đây? Sau đó lại đến cuối tháng, hơn phân nửa ngày nghỉ của nàng đều dùng ở trên đường, còn dư lại một chút thời gian thì ước gì có thể ở bên cạnh đệ đệ.

"Không có liên quan gì tới người, đây là chỗ nào?" Ngưng Hương cảnh giác hỏi.

"Phía trước chính là trấn Thất thụ, " Lục Thành nhìn nàng nói, "Nơi này cách nhà chúng ta bên kia hơn hai mươi dặm, ta chỉ ghé qua một lần nên tuyệt đối không có ai nhận ra chúng ta. Ta dẫn mọi người đi ăn chút gì rồi xong chúng ta đi cốc hoa đào ở bên cạnh chơi nửa ngày, buổi chiều ta lại chở nàng về thành."

"Ta không đi." Ngưng Hương nghiêng đầu cự tuyệt, "Người muốn đi thì tự mình đi đi, ta đổi xe khác."

Vừa nói vừa muốn xuống xe.

"Nàng biết đường không?"

Lục Thành thoải mái hỏi, nhìn thấy thân thể nàng đột nhiên cứng ngắc, hần lập tức nhẹ giọng ôn nhu dụ dỗ: "Từ cô nương, ta không có ý gì khác, tuổi của nàng chính là làm muội muội ta, ta không bám nàng nữa nhưng cũng không nhịn được muốn chăm sóc nàng. Nàng xem khó có được thời gian nghỉ ngơi, tội gì sớm về cái lồng chim kia? Nếu nàng sợ thì đã có A Đào và A Nam ở đây, nếu ta lại súc sinh thì cũng sẽ không bắt nạt nàng trước mặt bọn họ."

Nghe hần nói hai chữ kia Ngưng Hương cắn cắn môi.

Hần là người đầu tiên nàng mắng, đã vậy chửi còn rất còn khó nghe.

"Còn nhỏ tuổi đừng sống mệt mỏi như vậy, hôm nay coi như là tự thưởng cho bản thân đi." Lục Thành ra về trường bối nói.

Ngưng Hương không thích nghe hần nói chuyện dí dỏm, nhưng nơi này không quen cuộc nàng thật không dám trở về một mình.

"Nương..."

Dưới thân đột nhiên truyền đến giọng nói non nớt của trẻ con, trong lòng Ngưng Hương giật mình, A Nam tại sao lại kêu nàng là nương?

"Nương, đi tiểu đi tiểu..." A Nam dụi mắt, nhỏ giọng gọi nương dẫn bé đi xuyt xuyt, nói xong há miệng ngáp một cái thật to.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Edit+Beta: Hà

Ngưng Hương không chịu nói muốn ăn món gì cho nên Lục Thành đành dừng xe lửa ở bên cạnh một quán bán cháo, cũng may quán bán cháo ở đầu đường cho nên xe lửa đậu trong ngõ hẻm bên cạnh, sẽ không gây trở ngại người đi đường hoặc các cửa hàng buôn bán khác.

Vội lại bọn họ đến quá sớm mà quán bán cháo lại là cửa tiệm mở sớm nhất.

"Nàng ăn cháo gì?" Lục Thành ngồi đối diện Ngưng Hương, nhìn nàng hỏi.

Ngưng Hương cúi đầu nhìn bé trai nàng ôm trong lòng, "Ta ăn rồi, các người ăn đi."

Thật sự nàng đã ăn hai cái sủi cảo rồi, bây giờ cũng không đói lắm.

Lục Thành nhìn nàng trong chốc lát rồi nghiêng đầu hỏi muội muội.

A Đào không khách khí với ca ca, gọi cháo nắm hương thịt gà đắt tiền nhất. Tiểu nha đầu này lớn lên vừa lúc điều kiện của nhà Lục gia đã bắt đầu khá hơn, Lục Thành lại rất nuông chiều muội muội, cho nên cách ăn mặc của A Đào không thể so với các cô nhà giàu, nhưng cũng không giống với các bé gái nhà nông bình thường muốn mua gì cũng phải tính toán trong lòng một chút.

Lục Thành liền gọi phụ nhân bán cháo nấu bốn chén cháo nắm hương thịt gà.

Ngưng Hương nhú mày, ngẩng đầu nhìn hần, "Buổi sáng ta đã ăn hai cái sủi cảo, thực sự bây giờ không đói bụng."

"Hai canh giờ đã qua rồi sao lại không đói bụng được, nàng ăn đi, buổi trưa không cần ăn sớm." Lục Thành không để nàng cự tuyệt, ăn hết cháo hần cũng không đủ no lại gọi thêm bánh bao. Phụ nhân nói mấy thứ nhân bánh như cái trắng, củ cải, rau hẹ, còn có bánh nhân thịt.

"Đại ca cháu thích ăn bánh nhân rau hẹ!" A Đào quay đầu trả lời thay huynh trưởng, nàng thích ăn bánh nhân thịt, nhưng nàng ăn cháo đã đủ no rồi.

"Rượu!" A Nam bắt chước nói, bé biết phụ thân thích uống rượu.

Tiểu tử nói chữ rõ ràng, bộ dáng hướng về phía phụ nhân kêu lên đáng yêu cực kỳ, Ngưng Hương nhịn không được néo cánh tay mập của bé.

Nàng cúi đầu xuống, Lục Thành không muốn nàng suy nghĩ nhiều nên đành ho khan một tiếng, hướng về phía phụ nhân nói: "Cho cháu bốn cái bánh nhân

thịt."

Ăn xong rau hẹ mà nói chuyện thì quá khó ngửi rồi.

Liên quan đến miếng, Lục Thành len lén liếc nhìn môi nàng, môi đỏ hồng, trơn mượt ...

Vừa nghĩ tới tư vị kia thì cổ họng hắn liền sít lại.

Ánh mắt của nam nhân quá nóng bỏng, Ngưng Hương phát giác liếc hắn một cái thật nhanh, vừa hay nhìn thấy Lục Thành đang che dấu nghiêng đầu nhìn về phía khác.

Ngưng Hương yên lặng thu hồi tầm mắt.

Nàng là nha hoàn của Bùi Cảnh Hàn, bị khi dễ cũng không có chỗ trốn, nhất định phải đối mặt với hắn. Còn sau khi bị Lục Thành bắt nạt, nàng đã hạ quyết tâm không muốn gặp hắn nữa, đỡ cho gặp mặt thì lại nhớ tới chuyện khi đó, nhưng Lục Thành lại quá giáo hoạt, đều có thể nghĩ ra biện pháp làm cho nàng phải nghe theo hắn .

Vừa nghĩ tới nam nhân này bất cứ lúc nào cũng dùng loại ánh mắt đó quan sát mình, trong suy nghĩ đều muốn bắt nạt nàng, toàn thân Ngưng Hương liền cảm thấy khó chịu.

"Nương." A Nam đột nhiên ngẩng đầu lên, muốn ngồi đối diện với nương.

Ngưng Hương bế tiểu tử ngồi lên trên đùi nàng.

A Nam gối đầu lên cánh tay của nương, vừa nhắc mắt là có thể nhìn thấy nương, tiểu tử rất vui vẻ nhìn nương cười.

"Gọi cô cô." Ngưng Hương cố gắng uốn nắn cách xưng hô của bé.

A Nam nghiêng đầu nhìn phụ thân, lúc phụ thân dẫn bé đi xuyt xuyt đã nói hôm nay bé có thể gọi nàng là nương.

Động tác này của nhi tử rõ ràng chính là giấu đầu lòi đuôi mà, Lục Thành chỉ có thể làm bộ như không hiểu ý của nhi tử, "hết sức chăm chú" nói chuyện với muội muội.

Dù hắn có giả vờ thì cũng vô dụng, Ngưng Hương oán hận trừng mắt với hắn một cái, mặt nhăn nhó uy hiếp A Nam, "Gọi cô cô, nếu không cô cô sẽ không ôm bé nữa."

A Nam nhìn nàng lập tức gọi cô cô.

Ngưng Hương vui mừng hơn hờ.

Thấy nương cười, A Nam khanh khách cười theo.

Lục Thành trừng mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn tiểu tử thói có nương liền quên cha, quyết định về nhà phải dạy lại nhi tử cho thật tốt mới được.

Bốn người chia nhau thành cặp nói chuyện một lát thì phụ nhân đem bốn chén sứ lớn đựng cháo nóng bung lên, một chén đặt trước mặt A Nam.

Lục Thành chịu chi thì A Đào cũng không quan tâm tới tiền, Ngưng Hương lại không vui lắm, không phải là đau lòng thay Lục Thành mà chỉ là cảm thấy quá lãng phí, nàng nhìn A Đào rồi nhìn Lục Thành nói: "Ta với A Nam ăn một chén là đủ rồi, còn một chén..."

"Ăn không hết ta ăn giúp nàng." Lục Thành lập tức gạt đi băn khoăn của nàng, cười với nàng, suy nghĩ phải lấy người vợ đảm đang tiết kiệm như nàng.

Hắn tự cho là đúng cười cười, Ngưng Hương cũng tròn mắt nhìn hắn một cái.

Hắn muốn ăn cơm thừa nhưng Ngưng Hương đương nhiên sẽ không để cho hắn ăn chung chén cháo với nàng, nàng cùng A Nam ăn chung một chén, hai người nương ăn một miếng con ăn một miếng.

Lục Thành thật sự ăn hai chén cháo lớn, bốn cái bánh bao thì A Đào ăn một cái, A Nam ăn nửa cái, còn dư lại thì đều vào bụng của Lục Thành.

Ngưng Hương tròn mắt há hốc mồm.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy có người ăn nhiều như vậy, không trách hắn lại cao to khỏe mạnh như vậy.

Nhưng thật là oan uổng cho Lục Thành mà, bình thường nhiều lắm Lục Thành cũng chỉ ăn một chén cháo và ba cái bánh bao, nhưng hôm nay có nàng nên hắn vui vẻ thì khẩu vị mới lớn như vậy.

Sau khi ăn uống no đủ, hai lớn hai nhỏ lại bước lên xe lừa.

Lúc này trời đã sáng hẳn, Ngưng Hương nhìn hàng rào anh đào đang che đầy cẩn thận xếp thành hàng, trong nội tâm khẽ động liền vén vãi lên nhìn, ngoại trừ một cái giỏ có một vài quả anh đào giữ lại làm đồ ăn vặt thì những cái khác đều trống không, nói cách khác Lục Thành căn bản không có ý định đi phủ thành bán anh đào.

Nghĩ đến hẳn hôm qua bộ dáng hẳn nghiêm túc nói chuyện cùng nàng và Đại bá mẫu, Ngưng Hương âm thầm cắn răng.

Làm sao có người nói dối mà không chớp mắt như vậy chứ?

Lục Thành dám làm như thế sẽ không sợ bị nàng phát hiện, hẳn còn hào hứng bưng bưng mà đánh xe lừa chạy tới cốc hoa đào. Trước đây hẳn cùng với Nghiêm Kính đã dạo qua đây một vòng thì biết có chỗ này có cảnh đẹp mà thanh tịnh, sau khi vòng vào bảy tám khúc cua thì mới ngừng lại.

"Nước!" A Nam đứng trên xe lừa chỉ mặt hồ phía trước kêu lên.

Lục Thành cười ôm nhi tử đi tới bên hồ. Trên bờ hồ, bãi cát mịn lấp đầy rộng hơn ba trượng, Lục Thành cời giày của mình đi trên cát, cũng cời giày cho A Nam để bé đi trên đất. Bãi cát xung quanh ba phía, phía đông thì có bóng cây che lấp hết sức mát mẻ.

A Nam ghét mặt trời nắng nóng, bé vừa được đặt xuống đất liền lắc lư lắc lư đi về hướng bóng cây râm mát bên kia, vừa đi hai bước đã quay đầu lại kêu Ngưng Hương, "Nương!"

Lục Thành nghe thấy nhìn Ngưng Hương cười.

Ngưng Hương mắt nhìn thẳng đuổi theo A Nam.

A Nam lần đầu tiên được đi trên cát nên bé rất thích liền không chịu đứng yên một chỗ đợi, Ngưng Hương dắt bé đi trên cát hai vòng liền toát mồ hôi, nhìn thấy A Đào thích thú nằm dưới bóng cây, trong lòng nàng hết sức hâm mộ. Ở đây non xanh nước biếc, gió mát thoang thoang, xác thực là chỗ nghỉ ngơi thật tốt.

"A Nam đến đây, phụ thân dạy con bắt cá."

Xa xa truyền đến giọng nói của Lục Thành, Ngưng Hương và A Nam cùng nhau ngẩng đầu lên liền thấy Lục Thành đã cời áo từ lúc nào, ống quần cũng kéo cao trên đầu gối, khom lưng rửa tay, toàn thân màu da lúa mạch bóng loáng ở dưới ánh mặt trời, vừa bá đạo lại phóng khoáng.

Hắn lại vô lại đùa bỡn, Ngưng Hương lập tức nghiêng đầu.

"Cá!" A Nam dắt tay nàng muốn đi tìm phụ thân.

"A Nam tự đi nhé." Ngưng Hương buông tay tiểu tử, mắt nhìn qua A Đào đang chuẩn bị chạy đến xem huynh trưởng bắt cá, nàng quyết định ngồi trên xe lừa, cách xa Lục Thành.

"Đi!" A Nam nhìn thấy sợ nương chạy mất, nhất định nắm lấy tay nàng dắt đi.

"Từ từ từ cũng tới đây đi, nước trong hồ mát lắm!" A Đào cũng cuộn ống quần lên, tình nghịch ở dưới chỗ nước cạn nước chơi đùa.

Thấy cô cô cũng đã xuống nước, A Nam lại sốt ruột quay đầu lại bỏ nhào vào trong lòng Ngưng Hương, ôm bấp chân nàng làm nũng.

Ngưng Hương không có biện pháp đành ôm lấy A Nam che mặt mình lại, đi đến chỗ A Đào ra hiệu cho A Đào tới đón A Nam, còn nàng ngồi xỏm xuống giúp A Nam cuộn ống quần.

"Cờ hết luôn đi." Lục Thành bước nhanh tới, lúc khom lưng xuống thì bả vai rắn chắc thiếu chút nữa đụng vào Ngưng Hương.

Hắn đi đường không chút động tĩnh, Ngưng Hương kinh ngạc hoảng loạn chạy trốn sang bên cạnh.

"Không muốn nhìn thì nàng qua bên kia nằm đi, đừng lên xe lừa." Lục Thành thấp giọng dặn dò, tiện tay cời quần áo nhi tử ném cho Ngưng Hương.

Lúc này Ngưng Hương mới phát hiện hẳn đã cời sạch sẽ A Nam, trong lòng nàng gấp gấp nhìn vào trong hồ nhắc nhở hẳn, "Người cẩn thận kéo bé bị cảm lạnh!"

"Nước rất ấm, không tin nàng thử xem." Lục Thành cười trả lời, biết nàng không có dũng khí đi tới cho nên ôm lấy nhi tử đi vào trong nước.

Ngưng Hương không nhìn nhưng nghe được từng đợt tiếng nước chảy ào ào, còn có tiếng cười vui vẻ của A Nam.

Thấy bé cười đến vui vẻ như vậy, Ngưng Hương nhịn không được nhìn trộm sang.

Liền thấy hai tay A Nam ôm thật chặt cái chân thon dài trắng tấp Lục Thành, chân nhỏ hơi xòe ra hẳn là đang giẫm lên chân phụ thân, cho nên lúc Lục Thành nhắc chân lên thì A Nam cũng phải lay động lên theo, thân thể nhỏ bé trắng mềm so với Lục Thành màu da lúa mạch hoàn toàn khác biệt.

"Nương!" A Nam nhìn thấy nương, cười khanh khách kêu nàng.

Tiểu tử cười vui vẻ, Ngung Hương cũng cười vẫy tay với bé, sau đó nhặt y phục của bé rồi đi vào trong bóng cây ngồi.

Ngồi ở đây A Nam thấy nàng mới không sốt ruột.

Nhưng Ngung Hương không muốn nhìn Lục Thành cời trần, dứt khoát học theo A Đào nằm thẳng ở trên cát.

Trên đầu là một rừng cây tươi tốt vòng ra che lại bầu trời mênh mông xanh thẳm xung quanh, không thấy mây.

Ngung Hương nhìn lên bầu trời cao xa tinh khiết, nghe tiếng cười sáng khoái của A Nam và A Đào, trong lòng đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Giờ khắc này, nàng không muốn phiền não nghĩ cách tránh xa Bùi Cảnh Hàn, không muốn phiền não chuyện sang năm chuộc thân có thuận lợi hay không, nàng muốn thư giãn nằm ở chỗ này, hưởng thụ nửa ngày thanh nhàn khó có được.

"Nương!"

Mới yên tĩnh chưa tới một khắc đồng hồ, tiểu tử đang ở trong nước so với con ruột còn bám nàng hơn kêu lên.

Ngung Hương bắt đầu dĩ ngồi dậy, nhìn thấy Lục Thành đang đi về hướng xe lừa, A Nam được cô cô dắt từ từ, nước trên người nhỏ giọt xuống kêu nàng.

Ngung Hương hỏi bé muốn làm gì, tiểu tử không nói mà chỉ gọi nương, giống như nàng không qua đó thì bé sẽ mãi kêu nàng như vậy, rất buồn bực.

Ngung Hương thấy vậy chống đất đứng lên, vỗ cát trên người đi về phía bên kia.

"Từ từ từ, A Nam muốn từ từ giúp bé." A Đào cười hắc hắc giải thích, "Muội muốn giúp bé nhưng bé không cho."

A Nam gật đầu xoa xoa bụng nhỏ của mình, chìm nhỏ phía dưới theo động tác của bé cũng lay động một cái.

"Đại ca muội đâu?" Ngung Hương thấp giọng hỏi A Đào, nàng không muốn xuống nước.

"Ta đi bắt cá để trưa ăn." Lục Thành ở bên cạnh đi xuống nước, cách năm sáu bước gì đó mới nhìn nàng, "A Nam thích nàng, cái gì cũng đều muốn nàng giúp bé, đây không phải là ta dạy, bé làm chuyện gì xấu nàng cũng đừng đẩy trên người ta hết chứ."

Giọng nói hết sức vô tội.

Hắn để trần cánh tay, chỉ bằng vào điểm này Ngung Hương đã nhìn hắn không vừa mắt, xoay người hướng về A Nam ngoắc tay, muốn dẫn bé đi tắm.

A Nam thoát khỏi tay cô cô, ngoan ngoãn đi tới chỗ của nương, sau đó dưới chân không biết dẫm phải cái gì mà bỏ nhào té vào trong nước.

"A Nam!"

Ngung Hương bị dọa sợ hãi trực tiếp chạy vào trong hồ, đẩy Lục Thành đang ở phía trước ra ôm tiểu tử lên, ngồi xổm xuống kiểm tra người bé.

Mẹ con hai người còn chưa thấy rõ thì Lục Thành đã cuống cuống chạy tới, đại nam nhân thân cao như ngựa nhảy xuống khiến bọt nước văng khắp nơi, Ngung Hương mới vừa giúp A Nam lau mặt thì lại bị Lục Thành đổ ập xuống làm nước bắn khắp người nàng, đầu tóc trên mặt nửa người đều ướt.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Edit+Beta: Hà

Lục Thành lo lắng cho nhi tử nên chạy nhanh tới ngồi xổm bên cạnh Ngung Hương nhìn A Nam, lại không nhìn Ngung Hương bên cạnh.

Bàn tay nhỏ bé của A Nam lau mặt, lại nhìn thấy mặt mũi nương đều đầy nước, đầu tóc ướt sũng, tiểu tử nhếch miệng cười đưa tay sờ nương, "Nước!"

Lục Thành nghe vậy liền quay đầu sang, lúc này mới nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác của Ngung Hương.

Tuy nhếch nhác, nhưng lại rất quyến rũ.

Mái tóc ướt đầm lộn xộn dính vào cái trán trơn bóng, dưới mái tóc đen nhánh là mặt mày như vẽ. Bọt nước trong suốt từ lộn tóc lẫn xuống chảy qua khuôn mặt trắng hồng của nàng. Cong qua khóe môi xinh đẹp rồi nhanh chóng rơi xuống cái cằm nhọn tinh xảo của nàng. Ánh mắt Lục Thành không tự chủ được mà tiếp tục nhìn xuống, thấy nửa trên áo nàng đã ướt đầm, chỗ đó phồng lên rõ ràng, hẳn thậm chí có thể nhìn xuyên qua chiếc áo mỏng xanh nhạt dính sát trên người nàng trông thấy cái bụng bên trong. Phía trên là cái yếm màu hồng thêu hoa...

Cảnh sắc tuy đẹp, mặc dù là hẳn ngày nhớ đêm mong, chuyện ngày hôm qua khiến cho hai bàn tay Lục Thành có ấn tượng sâu sắc. Nếu thành công làm cho nàng thích mình thì sau khi lấy nàng về nhà muốn sờ thế nào thì sờ thế đó, nàng cũng không thể trốn được, nhưng nếu như bây giờ nhất thời để thỏa mãn đôi mắt mà khiến nàng hiểu lầm mình vô liêm sỉ vậy thì đời này hẳn cũng đừng mong cưới được nàng.

"Chậm một chút cẩn thận lại ngã." Vội vã dấn dò nhitừ một câu rồi Lục Thành sải bước đi về phía xa xa.

Trên người ướt đầm như vậy Ngưng Hương cũng biết bản thân nhếch nhác đang muốn rời đi, không ngờ Lục Thành lại đi trước một bước.

Nhìn vào bản thân trên người, lại nhìn nam nhân đầu cũng không quay lại mà rời đi, trong lòng Ngưng Hương từ từ dâng lên một tia khác thường.

Người này sao lại đột nhiên trở nên quân tử như vậy?

Dựa theo hành động hôm qua của hắn thì hôm nay hẳn là ước gì được dựa vào nàng chứ?

"Nương!"

Thấy nương không nhìn mình, A Nam như con lươn như chui vào trong lòng Ngưng Hương, tiểu tử khí lực rất lớn, Ngưng Hương không ngồi vững thì bỗng nhiên cái mông nhỏ của A Nam liền ngồi xuống. Nước nhanh chóng tràn lên khiến Ngưng Hương từ ngực trở xuống trong nháy mắt đã ướt đầm, đầu sỏ gây chuyện còn không biết mình gây họa mà quay người lại đứng giữa hai chân Ngưng Hương, thân thể nhỏ bé dựa vào ngực Ngưng Hương, ngửa đầu lên cười với cô cô ở phía trước.

A Đào cười ha ha, "Từ tỷ tỷ, đại ca muội tắm cho A Nam chính là như vậy đó!"

Trong thùng tắm trong nhà, nàng vô tình nhìn thấy đại ca cùng với A Nam tắm rửa, đại ca ngồi, còn A Nam thì đứng phía trước.

Ngưng Hương dở khóc dở cười, dư quang lại thấy Lục Thành bên kia đang tò mò nhìn sang lập tức lại xoay người, nàng chợt cảm thấy lúng túng, chống đất muốn đứng lên.

"Không!" A Nam nóng nảy ôm lấy Ngưng Hương không chịu để cho nàng đi.

"Dù sao cũng đã ướt rồi, nàng cũng ở trong nước chơi một lát đi, ta qua bên kia tìm cá, sẽ không nhìn các người đâu." Lục Thành hiểu nội tâm nàng đang băn khoăn, đành lớn tiếng nói, nói xong lại đi xa thật xa. Hẳn chỉ hy vọng nàng thả lỏng bản thân, sáng khoái chơi đùa một lúc, hẳn là nam nhân, nuôi cả gia đình cũng đã thấy khổ mà nàng lại là một cô nương mềm mại yếu ớt, sống như vậy thật quá mệt mỏi.

"Rửa!" A Nam vẩy nước lên người nàng, muốn giúp nương tắm rửa.

"Từ tỷ tỷ, trong bao quần áo của tỷ còn bộ nào khác không?" A Đào đứng bên cạnh, mắt to hăm mộ nhìn nàng cùng A Nam, "Không sao, tí nữa để vậy thì sẽ khô thôi, ta không mang theo quần áo, muốn ở trong nước chơi cũng không được."

Một đứa thì đang nói chuyện với nàng, còn một đứa thì đang sờ lung tung ở trên mặt nàng, Ngưng Hương nhìn hai đứa bé bên cạnh, nghĩ đến mình năm sáu tuổi cũng từng cùng đường huynh và đường muội đi Bắc Hà tắm hồ, bây giờ lại cảm nhận được niềm vui đã lâu, nước trong hồ bao bọc xung quanh thoải mái, nàng hít một hơi thật sâu, đỡ A Nam xoay người lại, nàng đưa lưng về phía Lục Thành dụ dỗ tiểu tử, "Được, để cô cô tắm rửa cho A Nam"

Tiểu tử thói này thật sự biết cách sai bảo người khác.

Tiếng nước chảy ào ào, kèm theo giọng nói dịu dàng của nàng cùng với A Nam và A Đào liên tục cười không ngừng, Lục Thành đứng cách xa mấy trượng không yên lòng nhìn chăm chăm mặt nước, nhiều lần muốn vụng trộm nhìn một chút lại sợ bị nàng trông thấy thì lại thất bại trong gang tấc, đành phải cứng rắn nhìn lại.

Cho đến khi nghe thấy A Đào kinh ngạc hô lên, "A Nam không được phép sờ loạn!"

Ngực Lục Thành lập tức căng thẳng.

Hắn ngày ngày ôm nhitừ ngủ, biết rõ tiểu tử này buổi tối lúc ngủ thích chạm vào chỗ nào, chẳng lẽ đã sờ nàng?

Tim đập thình thịch thịch thật nhanh, Lục Thành làm bộ như đang cúi đầu tìm cá, lặng lẽ nghiêng người liếc qua.

Vừa hay nhìn thấy nàng đứng lên đưa lưng về phía hắn, váy dài ướt nhẹp dán ở trên người lộ ra vòng eo mảnh mai kinh người, phía dưới chính là cái mông mướt mà... Nàng khom lưng ôm A Nam, nửa người trên nghiêng về phía trước, cái mông nở nang được làn váy bao xung quanh vênh lên phía hắn.

Đáy lòng Lục Thành thình thịch bốc hỏa, con mắt nhìn nàng đã đỏ lên, trong đầu dường như có giọng nói đang kêu gào hắn xông lên, trực tiếp nắm chặt eo của nàng..

Ngưng Hương không biết động tác vô tình của nàng đã đốt cháy nam nhân xa xa đang rình coi, nàng cố ý ôm A Nam đã tắm rửa sạch sẽ ở bên tay trái để che chắn bộ ngực của mình, sau đó từng bước từng bước đi về trên bờ, đem tiểu tử lau sạch sẽ rồi nàng cũng phải trốn vào trong rừng đổi quần áo.

"A Đào đến đây giúp tỷ tỷ một tay." Vừa lên bờ lại nhìn thấy A Đào còn đang nâng váy nghịch ở trong nước, Ngưng Hương nhẹ giọng kêu, lúc nói chuyện nhin không được nhìn Lục Thành ở bên kia, nhìn thấy nam nhân trước sau vẫn đàng hoàng quay lưng về phía mình, bất mãn của Ngưng Hương về chuyện hôm qua hẳn đối với nàng bất tri bất giác đã giảm bớt .

Có lẽ lúc đó hẳn chỉ nhất thời nhin không được thôi?

Tình hình lúc ấy hai người đang đứng gần nhau như vậy, còn có người nói lời đâm kích hẳn khiến hẳn xúc động.

Nhưng mặc kệ nàng đẩy hẳn thế nào hẳn cũng đều không nghe, chỉ muốn nhất thời sinh thú tính với nàng.

Lý do đó cũng không thể tha thứ.

Thu hồi ánh mắt, Ngưng Hương không muốn nhớ lại nữa.

Mà ở chỗ Ngưng Hương không nhìn thấy, Lục Thành đang nhìn chằm chằm chiếc quần bị tiểu huynh đệ chống đỡ nổi lên, hẳn niệm bao nhiêu a di đà phật cũng không có tác dụng, Lục Thành cắn răng chạy về phía cánh rừng đối diện.

"Đại ca huynh đi đâu vậy?" A Đào nghi ngờ hỏi.

"Ta thấy một con thỏ, sẽ nhanh trở về thôi." Lục Thành khàn khàn nói.

Ngưng Hương nghe thấy giọng nói của hẳn không thích hợp, quay đầu lại thì nhìn thấy tám lưng bóng loáng của Lục Thành hiện ra, nàng lại lập tức cúi đầu.

Thừa dịp Lục Thành không có ở đây, Ngưng Hương để A Đào trông coi A Nam, còn nàng mang theo bao đồ trốn ở sau mấy tảng đá lớn gần hồ. Vừa mới cò y phục ẩm ướt ra liền nghe giọng nói A Nam a a, còn có tiếng A Đào ngăn không cho bé đi tới. Ngưng Hương vừa buồn cười lại sốt ruột, dù A Nam chỉ là trẻ con nhưng nàng cũng không muốn để bé nhìn thấy toàn thân của nàng.

Xoa xoa vài cái đơn giản, Ngưng Hương nhanh chóng thay xong quần áo lại dụ dỗ A Nam một câu, sau đó đem quần áo ướt sũng phơi nắng ở trên tảng đá, áo lót bên trong che ở phía dưới. Mùa hè mặt trời nắng gay gắt như vậy cũng có thể phơi khô.

Sau khi thu dọn xong thì Ngưng Hương dẫn hai đứa bé ngồi dưới gốc cây, cầm nhánh cây vẽ ở trên cát. A Đào khát nước liền đi tới chỗ xe lừa lấy anh đào. A Nam đưa tay phải bắt lấy một quả, Ngưng Hương sợ bé mắc nghẹn đành tỉ mỉ bóc vỏ móc thịt bên trong cho bé ăn, ngón tay mảnh mai như ngọc, anh đào đỏ hồng, khiến người nhìn đẹp mắt.

"Tay Từ tỷ tỷ thật là đẹp." A Đào hâm mộ khen, nói xong lại duỗi tay của mình ra coi.

A Nam thấy cũng giơ tay lên, bàn tay nhỏ bé mập mạp, trên mu bàn tay đều là thịt.

Ngưng Hương buồn cười, hôn A Nam một cái lại an ủi A Đào: "A Đào đừng vội, chờ muối lớn như tỷ tỷ cũng sẽ như vậy thôi, nhất định là còn đẹp hơn so với tỷ tỷ." Dung mạo huynh đệ Lục gia đều cực kỳ xuất chúng, A Đào mới bảy tuổi lại có bộ dáng của tiểu mỹ nhân, lớn lên tuyệt đối là một cô nương khiến người xung quanh yêu thích.

A Đào tưởng tượng không ra bản thân sau khi lớn lên có bộ dáng gì, đành ngồi xếp bằng ở bên cạnh Ngưng Hương, vừa ăn anh đào vừa nhìn vào trong rừng cây đối diện, lo lắng hỏi: "Đại ca có thể bắt được con thỏ không?"

Ngưng Hương nhìn thoáng qua, không nói gì.

Con thỏ dễ bắt như vậy chứ?

Nhưng căn bản là Lục Thành không nhìn thấy thỏ.

Hắn nhắm mắt tay chống trên một thân cây, một tay nhấc quần tay kia vội vàng an ủi huynh đệ, môi nhẹ động dè nén gọi nhũ danh của nàng.

Hắn không muốn như vậy, nhưng hẳn thực sự nhin không nổi.

Hương Nhi, Hương Nhi, Hương Nhi, không biết gọi lần thứ bao nhiêu thì đột nhiên Lục Thành kêu ra tiếng khàn khàn, âm cuối run run.

Tiếng vang quái dị trong rừng cuối cùng cũng biến mất.

Lục Thành nhắm mắt bình tĩnh trở lại, qua một lúc sau mới từ từ kéo quần lên.

Trong rừng không gió, khuôn mặt nam nhân tuần mỹ giống như vừa mới bị phơi nắng lộ ra màu đỏ khác thường, bên trong đôi mắt hoa đào ánh nước lưu động, không giống dịu dàng cũng không giống ngưng đọng, vừa phức tạp lại có một chút dụ hoặc, nếu như lúc này có vị cô nương nào đứng trước mặt hẳn, chỉ cần bị hẳn nhìn một cái thì sẽ ném tim của nàng cho hẳn.

Lục Thành không thấy mình mà hắn cũng không nghĩ tới khuôn mặt của mình có bao nhiêu dụ dỗ khiến nữ nhân thích, hắn chỉ cảm thấy áy náy.

Không trách được nàng không thích hắn, mới nhìn nàng một chút mà hắn đã làm chuyện gì đây?

Tìm cách tiếp cận nàng không sai, nhưng ở trước mặt bắt nạt nàng mà bên dưới cũng âm thầm bắt nạt nàng xác thực chính là súc sinh.

Cảm thấy thẹn trong lòng, Lục Thành không còn lòng dạ nào nào mà nhớ lại mùi vị thần tiên, bước chân nặng nề trở về, nhìn thấy có người thì cố làm ra vẻ bình tĩnh.

Ngưng Hương nhanh chóng phát hiện biến hóa của Lục Thành.

Trước khi hắn đi bắt thỏ vẫn thường trắng trợn nhìn nàng, da mặt thật dày, nhưng bây giờ lại giống như đang lảng tránh đối mặt với nàng.

Bởi vì không bắt được thỏ nên cảm thấy mất mặt sao?

Nhưng mà hắn bắt được cá nướng ăn rất ngon.

Nàng cúi đầu ăn cá, nghĩ đến Lục Thành lại bởi vì chuyện này mà cảm thấy mất mặt, Ngưng Hương không hiểu sao lại cảm thấy hắn không xấu như vậy.

"Đại ca, khi nào chúng ta thì đi phủ thành?"

A Đào đã ăn no ngồi xôm ở bên hồ rửa mặt, khi quay về liền hỏi.

Cuối cùng Lục Thành cũng chịu nhìn về phía Ngưng Hương, "Bây giờ mặt trời đang nóng nhất, nghỉ thêm một lát nữa rồi đi nhé?"

Ngưng Hương nhìn A Nam ở trong lòng đã mệt rồi, vẻ mặt dịu dàng gật đầu.

Đại khái là đã "rất lâu" không nhìn nàng, bỗng nhiên bây giờ lại thấy bộ dáng nàng dịu dàng như vậy khiến Lục Thành nhìn thấy thất thần.

Khuôn mặt to như vậy vẫn chăm chăm nhìn mình, Ngưng Hương không có cảm giác mới là lạ, nàng thoáng ngẩng đầu nhử mồi cảnh cáo.

Nếu hắn thức thoi thì khi thấy nàng nhử mồi nên tránh xa một chút.

"Ta đi cầm đệm trên xe xuống trải trên cát ngủ một lát." Lục Thành hết sức biết điều đứng lên.

Hắn không bám thì Ngưng Hương cũng không tức giận, nàng nhìn Lục Thành đem đệm trải dưới gốc cây, sau đó cúi đầu hướng về phía nàng nói: "Các nàng ngủ ở đây đi, ta lên trên xe ngủ."

Ngưng Hương khẽ ừ một tiếng.

Bởi vì nửa ngày nay hắn rất đáng hoàng, còn có A Đào ở bên người nên Ngưng Hương dụ dỗ A Nam ngủ thì nàng cũng an tâm ngủ thiếp đi.

Lục Thành ở trên xe lừa từ từ ngồi dậy, dựa vào vách xe nhìn nàng đang nằm nghiêng đưa lưng về phía hắn.

Hắn thực sự rất muốn kết hôn với cô nương này, bắt nạt nàng là không đúng, nhưng hắn thích nàng, một đại nam nhân như hắn lại nhìn thấy bộ dáng người yêu cầu dẫn như vậy khiến hắn động sắc tâm. Nhưng tâm như vậy thì sao? Ai cưới vợ rồi mà chỉ nghĩ tới ôm nhau ngủ trong chăn không? Đối với nàng muốn hắn không có loại đó tâm tư đó rất khó, như vậy hắn mới là không bình thường.

Chỉ cần kiềm chế bản thân thật tốt là được rồi, đừng để cho nàng biết đừng chọc giận nàng là tốt rồi.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, trong lòng Lục Thành thoải mái cười, nhìn người yêu một lát rồi hắn chuyển hướng nhìn về phía bao đồ của nàng ở trên xe lừa.

Nàng không cần bạc của hắn thì hắn vụng trộm đưa cho nàng là được.

Chỉ là vừa mở ra bao đồ ra thì thấy bên trong trống trơn, Lục Thành tâm tư xoay chuyển lặng lẽ xuống xe, không tiếng động đi tới chỗ mấy khối đá gom y phục của nàng lại. Cái áo xanh nhạt, tiếp theo là cái váy dài màu trắng. Lục Thành nhẹ nhàng sờ sờ, sờ xuống cảm giác hưng phấn trong ngực giống như đang sờ nàng vậy, lúc này mới đem cái áo thu vào.

Ai ngờ vừa cầm chiếc áo lên, thì phía dưới vẫn còn ẩn dấu hai món đồ.

Một cái yếm màu hồng phấn thêu hoa đào ở giữa. Một cái tiết khó màu trắng.

Nhìn chằm chằm chiếc yếm khéo léo, mũi Lục Thành đột nhiên có chút nóng.

Có tật giật mình, hắn quay đầu nhìn về phía cô nương vẫn đang ngủ, Lục Thành không dám nhìn nữa mà nhanh chóng đem quần áo vừa mới cầm lấy trả về chỗ cũ.

Tiểu cô nương vốn vẫn đang oán giận hần, nếu để cho nàng biết mình nhìn trộm qua quần áo của nàng thì không phải nàng vẫn hận chết hần sao?

Trái lại như cũ rồi Lục Thành mới hít một hơi quay trở về, gần tới xe lừa thì hần dừng một chút rồi chuyển hướng đi vào trong rừng.

Trước lạ sau quen, lần này Lục Thành không còn xấu hổ như trước nữa, sau khi an ủi tiểu huynh đệ kết thúc thì hần dựa vào thân cây, dư vị vẫn còn lâng lâng.

Nếu thật sự được ôm nàng thì sẽ có tư vị gì?

Nhưng muốn ôm nàng thì trước hết phải giúp nàng chuộc thân mới được.

Trên đường về phủ thành A Nam lại muốn xuyt xuyt, Lục Thành cố ý dừng xe để Ngưng Hương ôm A Nam đi qua bên đường xuyt xuyt.

Ngưng Hương không suy nghĩ nhiều mà ôm A Nam xuống xe qua đó.

Lục Thành nhìn muối muối lắc đầu, sau đó thật nhanh lấy túi tiền ra nhét vào trong bao quần áo của Ngưng Hương, lại sợ túi tiền rút ra lại uổng tâm huyết của hần, Lục Thành cố ý đem túi tiền nhét vào bên trong bộ quần áo. Trong lòng căng thẳng, hần cũng không biết đụng phải cái gì mà chỉ lo gói kỹ lại rồi cột chặt bọc đồ lại, vội vã trở lại trước xe.

A Đào rất hiểu chuyện, biểu hiện coi như cái gì cũng không thấy, con mắt cũng không nhìn vào bọc đồ của Ngưng Hương.

Ngưng Hương cũng không hề động tới bọc y phục của mình, căn bản là nàng không có nghĩ ngờ gì huynh muội Lục gia tay chân không sạch sẽ với nàng.

Sắp đến phủ thành, Ngưng Hương cẩn thận sớm đỡ A Nam ngủ thiếp đi, sau đó giao cho A Đào ôm rồi nàng cầm bao đồ xuống xe.

"Ngày hôm nay nàng cảm thấy như thế nào?" Lục Thành ở phía trước ngăn nàng lại, nhìn vào mắt của nàng hỏi.

Hần khiến cho người ta có cảm giác tính cách bá đạo của hần đã trở lại, Ngưng Hương suy nghĩ một chút rồi rũ mắt nói: "Rất vui, người tốt với ta ta cũng đều biết, nhưng..."

"Vậy thì sớm chuộc thân đi" Lục Thành cắt đứt lời nàng sắp cự tuyệt, thấp giọng khuyên nhủ, "Chuộc thân thì mới tự do hàng nhày được."

Một câu nhẹ nhàng như vậy lại trực tiếp đánh vào trong lòng Ngưng Hương.

Ngày qua ngày tự do tự tại, nàng nằm mơ cũng muốn như vậy.

Nhưng hần lại không biết nàng muốn chuộc thân không đơn giản chỉ là bạc.

Mà hần cũng không cần biết.

"Mấy ngày này Lục đại ca giúp ta rất nhiều, ta đều hiểu." Ngưng Hương nhìn vạt áo của hần, trầm mặc chốc lát lại nói, giọng nói thành khẩn, "Lục đại ca, người là người tốt, ngày đó ta, ta biết rõ người không phải cố ý, chúng ta đều quên hết đi, ta sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt, cũng chúc người về sau cưới được một cô nương tốt, hai người cùng nhau chăm sóc A Nam."

Nói xong câu cuối cùng, Ngưng Hương dè xuống cảm xúc của mình rồi nhìn hần một cái, bước nhanh đi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Edit+Beta: Hà

Sau giờ ngọ giữa trưa hè, thời tiết nóng bức chiều xuống sân nhà chỗ các nha hoàn và bọn sai vặt khiến họ lười nhác đều muốn ở trong phòng không thích ra khỏi cửa.

Nếu như nhìn từ bên ngoài thì phủ Trấn Viễn Hầu to như vậy nhưng không khí lại rất trầm lắng.

Ngưng Hương từ cửa bên trở về tới Lãnh Mai Các, bà tử giữ cửa nhìn thấy tâm phúc bên cạnh thế từ bên cười nhắc nhở nàng, "Ngưng Hương cô nương đã về, hôm nay buổi sáng thế từ bồi biểu cô nương đi chơi hồ, Tổ Nguyệt cô nương cũng đi theo, nói là đêm nay ở tửu lâu bên ngoài dùng cơm, kêu ta thông báo người một tiếng."

Ngưng Hương nghe xong có chút thất thần, ngẩn ra một lát rồi gật đầu nói cảm ơn.

Nàng không nhớ rõ đời trước có việc như vậy xảy ra hay không.

Nhưng mà tối nay có thể không cần gặp Bùi Cảnh Hàn thì cho dù chỉ là một hai canh giờ là Ngưng Hương cũng đã cảm thấy may mắn.

Bên trong Đông phòng rộng rãi sáng sủa, Ngưng Hương đi thẳng một đường về đây cho nên đã khát nước, nàng để bao đồ lên giường rồi trước tiên rót trà uống. Trà Bùi Cảnh Hàn phân cho các nàng là loại trà Long Tĩnh thượng hạng, mùi thơm của vị cam nhẹ nhàng, nàng chỉ mới uống hai ngụm nhỏ thì bất ngờ nhìn thấy có vỏ hạt dưa nằm rải rác dưới chân bàn. Bèn đoán ra Tô Nguyệt trước khi rời phủ khẳng định là ngồi đây cắn hạt dưa, Ngưng Hương lắc đầu cười, lấy cây chổi quét phòng một lượt thuận tiện lau luôn cái bàn.

Sau khi dọn dẹp xong, Ngưng Hương đi sắp xếp lại bao đồ.

Sau khi tháo bọc đồ thì đầu tiên nàng nhìn thấy hai viên đá lớn nhỏ mập mạp khác nhau như hai trái trứng ngỗng.

Ngưng Hương không kìm nổi bật cười, cầm một viên đá trong lòng bàn tay nhìn cẩn thận.

Đây là do tiểu tử A Nam nhét, bé phát hiện ra viên đá này liền hưng phấn ồn ào kêu nàng trứng trứng trứng, sau đó lại kéo nàng xuống nước tìm "trứng" khác, cuối cùng bé cũng tìm được thêm một quả trứng đá khác. Sau khi hết thời gian nghỉ ngơi nàng thu thập lại bao đồ, A Nam muốn nàng cất hai quả "trứng" này bên đưa cho nàng.

Ngưng Hương từ chối một lần, về sau lại nghĩ đến có khả năng sẽ không còn gặp lại tiểu tử này nữa, đành nhận lấy phần lễ vật ngày thơ ấu chắt chiu.

Đặt viên đá sang một bên để buổi tối đưa cho Tô Nguyệt nhìn một chút, sau đó nói là A Mộc đưa, Ngưng Hương mới vừa muốn sắp xếp quần áo lại chợt phát hiện phía bên dưới váy giống như là có thêm một cái túi gì đó.

Nhìn chằm chằm chỗ lòi ra trong bọc đồ một lát thì Ngưng Hương đột nhiên nhớ ra, lúc mới vừa xách giỏ xuống xe thì nàng đã cảm thấy bao đồ giống như là nặng hơn, nhưng lúc ấy trong lòng rầu rĩ cáo biệt với Lục Thành như thế nào, với lại biết trong bao quần áo có thêm hai cục đá nhỏ, lúc đó nàng vô ý nghĩ sức nặng như vậy là do hai cục đá.

"Vậy thì sớm chuộc thân một chút, chuộc thân rồi thì mới tự do được."

Câu nói sau cùng của Lục Thành trước khi chia tay lại vang lên bên tai nàng, trong lòng Ngưng Hương đột nhiên nổi lên suy đoán khó tin, nàng vội vã lấy ra đặt lên bọc đồ, liền thấy... cái yếm thêu hoa của mình. Ở giữa nhô ra một khối nhỏ.

Ngưng Hương nhìn chằm chằm chỗ kia, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhanh chóng đỏ rực lên.

Áp ủ một tia hi vọng cuối cùng, hy vọng vật lạ này là do A Đào nhét vào, Ngưng Hương từ từ mở chiếc yếm ra.

Trên chiếc yếm sạch sẽ thêu hoa của cô nương có thêm một cái túi tiền mang theo bụi bặm.

Giống như là bàn tay to thô ráp màu lúa mạch của nam nhân đặt ở trước bộ ngực trắng như tuyết của cô nương.

Khuôn mặt Ngưng Hương càng ngày càng đỏ, phảng phất giống như anh đào nở rộ, trong nháy mắt bị gió thổi qua càng thêm đỏ rực kiều diễm.

Rốt cuộc là hấn bỏ vào khi nào?

Cho dù là hấn nhất định muốn đưa tiền giúp nàng chuộc thân, nhưng để ở chỗ khác không được sao?

Hàm răng ngọc suýt nữa đã bị cắn nát, nhưng cuối cùng lại không thể chửi ra.

Bởi vì Ngưng Hương biết Lục Thành tuy vô lại. Nhưng tấm lòng của hấn muốn giúp nàng chuộc thân là thật. Đã vậy hấn lại trông mong nàng chuộc thân rồi gả cho hấn, muốn cưới nàng làm vợ, hấn một mạch liền đem toàn bộ bạc không biết tích góp bao lâu cho nàng, làm cho nàng cũng thấy rõ chân thành của hấn.

Ngưng Hương phân biệt được tốt xấu.

Đáng tiếc, nàng nhất định đành phải phụ lòng nỗi khổ tâm của Lục Thành.

Sau khi cất kỹ y phục, Ngưng Hương đem túi tiền bỏ vào ống tay áo rồi lại mặc quần áo nhà nông đi ra Hào phủ.

Nàng biết nhà Hứa gia ở đâu nhưng Ngưng Hương lại không đi tới đó, mà đi về phía phủ thành Trung Náo Nhiệt. Chỗ đó là phủ thành duy nhất là xã đánh cờ, trước kia lúc Ngưng Hương đi theo Bùi Cảnh Hàn ra phủ đã có chú ý qua, về sau nghe thấy Đại bá mẫu nói Tam thúc của Lục Thành ở rể Hứa gia, Ngưng Hương liền đoán được là nhà này.

Cầm kỳ thư họa đều là chuyện nhơ nhĩ, xã đánh cờ ở Nhân Vân có ba gian cửa hàng, bên trong có vài khách nhân đang ngồi, có người đánh cờ, có người lại đứng ở bên cạnh xem đánh cờ, hết sức là thanh tĩnh.

Một tên tiểu nhị nhìn thấy Ngưng Hương, sau khi kinh diễm thì bước tới nhẹ giọng hỏi thăm: "Cô nương tới tìm người sao?"

Hắn là tiểu nhị đã ba năm ở xã đánh cờ này nhưng chưa từng thấy qua nữ tử đến đánh cờ.

Ngưng Hương gật đầu, quét bên trong một cái nhỏ giọng hỏi: "Ta là đồng hương của Lục chương quý các người, người nhà bác nhờ ta tới truyền lời cho bác ấy."

Chương quý nhà mình xác thực là xuất thân từ nông thôn, tiểu nhị nhìn lại Ngưng Hương một chút, thấy tiểu cô nương xinh đẹp sạch sẽ dịu dàng, không giống như hồ ly tinh chuyên đi câu dẫn nam nhân, lúc này mới mời Ngưng Hương theo hắn đi, vừa bước lên lầu hai thì ngừng lại ở trước một cánh cửa, cất cao giọng nói: "Chương quý, có một vị cô nương tới tìm ngài, nói là đồng hương của ngài, mang theo lời nhắn cho ngài."

Lục Quý An đang ngồi ở trước bàn xem sách dạy đánh cờ, nghe vậy liền nhủ mảy kinh ngạc, để sách dạy đánh cờ xuống nhìn về phía cửa, "Vào đi."

Giọng nói kia trong trẻo dễ nghe, như âm thanh tiếng đàn vang lên trong hang cốc.

Ngưng Hương đột nhiên nghĩ tới dung mạo huynh đệ Lục gia, đều là người một nhà thì khẳng định Tam thúc của Lục Thành cũng không kém bao nhiêu rồi?

Tiểu nhị đẩy cửa ra, ra hiệu cho nàng có thể vào.

Ngưng Hương không hiểu sao có chút khẩn trương, rũ mắt đi vào hai bước, mới ngẩng đầu lên nhìn.

Liền thấy một nam nhân tuấn mỹ chừng ba mươi tuổi mặc một thân quần áo thêu mây màu xám nhạt đang ngồi trước bàn đọc sách, mi thanh mục tú, một đôi mắt hoa đào giống với Lục Thành biểu lộ thân phận của ngài. Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của nam nhân, Ngưng Hương e dè cười, nhìn mặt đất lúng túng giải thích: "Lục chương quý, kỳ thật cháu, cháu cùng với cháu trai Lục Thành của ngài có duyên gặp nhau vài lần, hắn biết cháu đang cần bạc nên đã cho cháu vay hai mươi lượng, nhưng cháu lại xấu hổ, cho nên xin ngài giúp cháu trả lại cho hắn."

Nói xong lại giống như sợ nam nhân trước mặt cự tuyệt, Ngưng Hương nhanh tay đem túi tiền của Lục Thành để ở trên bàn, chưa kịp nghe rõ bác ấy nói gì liền vội vã rời đi.

Quan hệ của Lục Thành cùng với nhà Tam thúc của hắn tốt như vậy, con vệt hai mươi lượng tiền tay cũng đưa cho A Nam, nàng tin Tam thúc hắn sẽ không tham khoản bạc này.

Tiểu cô nương như con gió đến đây lại theo gió rời đi, Lục Quý An cầm túi tiền trên bàn lên, trong mắt hiện lên vui vẻ.

Cái đứa cháu trai kia cực kỳ bướng bỉnh, trước kia cho dù nghèo nàn cũng không chịu cầm tiền của bọn họ, bây giờ lại đỡ hơn một chút thì đã hào phóng đưa tiền cho cô nương này.

Đoán được cháu trai có lẽ đã vào thành, Lục Quý An cất kỹ túi tiền rồi phái người chuẩn bị xe ngựa.

Hai khắc đồng hồ sau thì xe ngựa đã dừng ở trước cửa nhà.

Lục Thành dự định tối nay sẽ ở Tam thúc một đêm sáng mai mới trở về, đang dự đoán thì từ phòng lại không nhìn thấy Ngưng Hương mà cau giận, hắn đã nghe nói Tam thúc trở lại liền cười ha hả ôm A Nam đi gặp tam gia của bé.

A Nam cũng không chịu thua, thấy tam gia cũng không thêm nề mặt, kéo căng khuôn mặt nhỏ nhắn ức nức thịt của mình.

"Ai lại bắt nạt A Nam của chúng ta vậy?" Lục Quý An tiếp nhận cháu trai ôm vào trong ngực, thân mật treu chọc.

A Nam ôm lấy cái cổ của tam gia, ủy khuất gọi nương.

Lục Quý An liền đoán được tiểu cô nương vừa mới nảy chính là nương mà cháu trai của mình tìm cho bé.

Có phần xấu hổ với cháu trai, Lục Quý An đem A Nam giao cho thê tử Hứa thị, gọi Lục Thành đi ra bên ngoài nói chuyện, ông cũng không nói vòng mà trực tiếp đem túi tiền ra.

Lục Thành vừa thấy thì khuôn mặt lập tức trầm xuống.

Hắn khôn ngoan lén lút nhét bạc cho nàng, không nghĩ tới nàng lại ác hơn, biết hắn sẽ không nhận lại nên trực tiếp tìm chỗ Tam thúc ở.

"Cô nương nhà ai vậy? Vì sao cần nhiều bạc như vậy?" Lục Quý An vỗ vai của cháu trai, thấp giọng hỏi.

Môi mỏng Lục Thành nhếch lên, một chữ cũng không muốn nói, cho nàng ăn cứng hay mềm cũng đều không muốn thừa nhận tấm lòng của hắn, cho dù hắn nói nhiều cũng không có tác dụng gì.

Cáo lỗi với trưởng bối một tiếng, Lục Thành sai bước trở về phòng khách.

Lục Quý An đưa mắt nhìn bóng lưng lạnh lùng của cháu trai bật cười.

Năm trước cháu trai đột nhiên nói muốn kết hôn với Phùng cô nương, lý do chính là thích Phùng cô nương, nhưng ông lại nhìn không ra tình cảm của cháu trai đối với Phùng cô nương, nhưng hôm nay nhìn thấy cháu trai chỉ là thay đổi sắc mặt thì ông liền hiểu, lần này cháu trai mới là thật thông suốt .

~

Lãnh Mai Các.

Ngưng Hương sau khi tự mình ăn cơm tối xong thì ngồi xuất thần ở trong phòng nhà chính, không biết ngồi bao lâu thì bên ngoài đã tối, mới nghe thấy động tĩnh bên trong viện liền biết Bùi Cảnh Hàn đã trở về , Ngưng Hương nắm chặt tay, hít sâu một cái, thần sắc bình tĩnh đi ra ngoài đón, nhưng vừa đi tới cửa chợt nghe Tô Nguyệt thấp giọng hô một tiếng.

Cho rằng Tô Nguyệt đã xảy ra chuyện gì, Ngưng Hương lập tức bước chân thật nhanh, vừa đi tới cửa nhìn ra thì đã thấy dưới ánh đèn mờ ảo, Bùi Cảnh Hàn siết chặt eo của Tô Nguyệt, đang cúi đầu hôn nàng. Tô Nguyệt lo lắng giãy giụa nhưng Bùi Cảnh Hàn không chịu buông ra, dường như mới nhớ tới chuyện gì vậy mới ngẩng đầu lên.

Trong đôi mắt phượng mà Ngưng Hương quen thuộc, nàng thấy được sự uy hiếp lạnh lùng.

Là có ý để cho nàng nhìn thấy sao?

Là muốn cho nàng hiểu chỉ cần nàng thuận theo hắn mới có thể được hắn sủng ái, còn nói cho nàng biết nàng với Tô Nguyệt đều là nha hoàn, hắn có thể làm chuyện gì với các nàng thì làm sao?

Ngưng Hương yên lặng rũ mắt.

"Đi xuống đi, đêm nay Ngưng Hương hầu hạ ta." Bùi Cảnh Hàn nhẹ nhàng sờ tóc Tô Nguyệt, thần nhiên nói.

Tô Nguyệt hiểu rõ đêm nay Bùi Cảnh Hàn muốn dồn ép Ngưng Hương tỏ rõ thái độ, nàng bèn sửa sang lại quần áo rồi làm như không có việc gì dặn dò Ngưng Hương, "Khi nãy thế tử có uống qua mấy chén, muội nhớ chuẩn bị trà giải rượu cho thế tử nhé." Trong giọng nói cũng mang theo mấy phần vui vẻ, nói xong liền rời đi .

Nàng không lo lắng đêm nay Ngưng Hương gặp nhiều thiệt thòi, cô nương này bản lĩnh khác không có, nhưng khiến Bùi Cảnh Hàn mềm lòng chính là bản lĩnh mạnh nhất, khóc một chút cầu xin một chút thì Bùi Cảnh Hàn cảm thấy nàng yếu đuối mà bỏ qua cho. Thượng cung , tựa như đời trước vẫn liên tục kéo dài tới khi Thẩm Du Du gây sự, Bùi Cảnh Hàn mới nổi cơn điên thật sự.

Tô Nguyệt đi rồi, Ngưng Hương nhìn một chút rồi từ từ tiến tới gần nam nhân, thấp giọng nói: "Em đi rót trà cho thế tử."

Bùi Cảnh Hàn không lên tiếng, sau khi vào nhà trở tay đóng cửa lại.

Ngưng Hương đi đến trước bàn thì nghe được tiếng cửa sập lại, đột nhiên tim nàng đập đập nhanh hơn.

"Nghĩ kỹ chưa?" Bùi Cảnh Hàn dừng ở phía sau lưng nàng ba bước, nhìn vào gò má trắng nõn của tiểu nha hoàn, lạnh giọng hỏi.

Mùi rượu nhàn nhạt theo lời nói của nam nhân bay đến.

Tay Ngưng Hương sắp đụng phải ấm trà không tự giác ngừng lại, nàng xoay người lại đối mặt với Bùi Cảnh Hàn, bình tĩnh hỏi ngược lại: "Thế tử một lòng muốn thu nạp em sẽ không sợ biểu cô nương thương tâm sao?"

Nàng còn dám lấy cớ này sao, Bùi Cảnh Hàn cười lạnh đi đến trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống nói: "Biết hôm nay ta bồi biểu cô nương đi chơi hồ nhưng lại phải mang theo Tô Nguyệt không? Ta chính là muốn cho biểu cô nương biết, ta thích nàng, cũng nguyện ý cưới nàng, nhưng ta không thể nào bởi vì nàng mà không nạp thiếp . Ngưng Hương yên tâm, biểu cô nương nói chỉ cần các em giữ đúng khuôn phép thì nàng sẽ không để ý ta chia chút ít sủng ái cho các em."

Lấy tình huống nhà cô gia, biểu muội có thể gả cho hắn đã là có phúc ba đời rồi, ở đâu còn dám so đo hắn có thiếp thất hay không.

Ánh mắt rơi xuống đôi môi đỏ thắm của mỹ nhân, Bùi Cảnh Hàn giơ tay muốn ôm nàng, "Hiện tại em còn có chuyện gì lo lắng sao?"

Ngưng Hương không trốn tránh, sau khi gần như nàng sắp dán lên ngực hắn mới hỏi: "Nếu như bởi vì thế tử sủng ái em cùng với Tô Nguyệt khiến cho tâm trạng của biểu cô nương chán nản, thời gian mang thai buồn bực không vui, thế nên lúc mang thai bảy tháng thì đã sinh non, sinh ra một cái thai bé trai đã chết non, vậy lúc đó thế tử vẫn tiếp tục còn sủng ái em cùng với Tô Nguyệt sao?"

Thân thể Bùi Cảnh Hàn cứng đờ, hắn thu tay lại, mắt phượng chăm chú nhìn nàng, "Em có ý gì?"

Thấy nam nhân sắc mặt đã khó coi, tại thời khắc này uy nghiêm thế tử Hầu phủ toàn bộ đang hướng về nàng đè nàng lại, lòng bàn tay Ngưng Hương đỏ mọng, bèn tường tượng lại bộ dáng thong dong trấn định lúc nói dối với Lục Thành, nàng bình ổn lại tâm trạng rồi ngênh đón ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Bùi Cảnh Hàn, tiếp tục nói.

Chương 50

Edit+Beta: Hà

Đêm lạnh như băng.

Bùi Cảnh Hàn trầm mặt ngồi trên ghế, khuôn mặt không chút thay đổi nhìn nha hoàn đang quỳ ở phía trước, nghe nàng kể về giấc mộng hoang đường của nàng.

"Nếu như là giấc mộng trong lúc hôn mê hồi tháng giêng thì vì sao lúc ấy không nói cho ta?" Dục vọng sớm đã thối lui, Bùi Cảnh Hàn càng muốn phân biệt rõ thực hư như thế nào. Nếu như chỉ vì cự tuyệt mình nên nàng mới hao hết tâm tư nói dối như vậy, vậy thì hẳn quả là đã đánh giá thấp nha hoàn này, thế mà lại có gan lừa gạt hắn, còn nguyên rửa con nôi dòng của hắn cùng với biểu muội.

Ngưng Hương nhìn chăm chăm vào đôi mắt của nam nhân, giọng nói càng lúc càng bình tĩnh, "Lúc ấy em cũng nghĩ giống như thế tử vậy, đều cảm thấy đây chẳng qua là một giấc mộng kì lạ cho nên em cũng không để ở trong lòng, thậm chí đã quên mất từ lâu, mãi cho đến khi em bị Liên Hoa làm hỏng chân thì lúc ấy mới đột nhiên nhớ lại chuyện mà em đã gặp trong mộng, với lại trong trong mộng những chuyện xảy ra chỉ xuất hiện vài đoạn ngắn đứt quãng, khi em gặp được Liên Hoa lúc ấy mới nhớ tới."

Bùi Cảnh Hàn mỉa mai hừ một tiếng, "Ý của em là, chỉ cần ở chung với ta thì em sẽ bị người khác hãm hại sao?"

Ngưng Hương căng thẳng cúi đầu xuống, trầm mặc một lát mới khẽ sờ nói: "Thế tử, lá gan của em vốn đã không lớn, lại gặp chuyện Liên Hoa hãm hại cho nên em thực sự không dám làm người của thế tử, em cũng không muốn tương lai ngài vì sủng ái chúng em mà khiến biểu cô nương gặp chuyện không may, lại càng không muốn bị ngài bán đi mà dẫn tới kết cục nhảy xuống biển tự sát. Thế tử, biểu cô nương tốt với ngài như vậy, ngài toàn tâm toàn ý yêu nàng ấy không được sao?"

Nàng không tin tưởng lắm chuyện lần này Bùi Cảnh Hàn bởi vì lời nói nửa thật nửa giả của nàng mà thả nàng cùng Tô Nguyệt, cho nên chuyện chuộc thân vẫn nên hy vọng gởi gắm vào Thẩm Du Du vậy, nếu như vậy nàng không thể để cho Bùi Cảnh Hàn biết được bản tính thật của Thẩm Du Du, không thể để cho Bùi Cảnh Hàn chán ghét Thẩm Du Du để rồi sau đó lại cưới vợ mới được.

Cho nên nàng đành bịa ra một kết cục thảm khác giống như vậy dành cho Thẩm Du Du, lại đem chuyện người bán nàng cùng với Tô Nguyệt đổi thành Bùi Cảnh Hàn, nói hắn vì mất đi hài tử cho nên hối hận mới nảy ra quyết định một lòng phòng một dạ với Thẩm Du Du, bán nàng cùng Tô Nguyệt chính là lễ vật bồi tội để đưa cho Thẩm Du Du. Ngoài ra, để tránh cho Bùi Cảnh Hàn tin giấc mộng mà hỏi thăm nàng chuyện bên ngoài, thí dụ như quân vụ triều chính, Ngưng Hương đành phải nói trong giấc mộng của nàng đều chỉ là hai đoạn ngắn khi mình bị giết, xem như đó là chuyện xấu trong giấc mơ của nàng, đến lúc nàng chết thì mộng cũng kết thúc.

Nhưng Bùi Cảnh Hàn lại không tin mình sẽ vì Thẩm Du Du mà đối đãi với hai đại nha hoàn mà hắn sủng ái như thế, lại càng cảm thấy Ngưng Hương đang nói hư nói vu. Chuyện Liên Hoa hất nước nóng làm hỏng nàng là chuyện đã phát sinh, nàng đương nhiên có thể lợi dụng được, còn chuyện về sau hẳn làm sao mà xác nhận được đúng sai đây?

"Chuyện Liên Hoa là thật, nhưng chuyện sau này chưa chắc có thể tin."

Bùi Cảnh Hàn đứng dậy khỏi ghế, cầm tay Ngưng Hương kéo nàng lên, trước khi để nàng tránh né hắn đã nâng tay lên nắm cái cằm của nàng.

Ngưng Hương nhú mày, "Thế tử..."

Trong mắt Bùi Cảnh Hàn lóe qua một tia bất đắc dĩ, dịu dàng cắt đứt lời nàng, "Ngưng Hương, ta hiểu nỗi lo lắng của em, sợ bị người trong thôn ba lời bốn ý cho nên mới không chịu đi theo ta, nhưng em phải ở cùng ta cả đời, nhiều lắm một tháng mới trở về một lần cho nên không cần để ý tới bọn họ. Những thứ khác thì em cứ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để cho em phải chịu những loại oan uất đó."

Nghĩ đến những chuyện kia chỉ là lời nói dối của nàng, Bùi Cảnh Hàn đột nhiên bật cười, buông cằm nàng ra, buồn cười nói: "Làm khó em thông minh nghĩ ra chuyện như vậy, biết bịa chuyện kể cho ta nghe, mà thôi, ta không bức em, cho em thêm một ít thời gian nữa đây."

Nếu như không phải là bức nàng nóng nảy tới như vậy thì Ngưng Hương ngốc nghếch sẽ không tưởng tượng ra chủ ý cổ quái như vậy với hắn.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của cô nương đang ở trước mặt, Bùi Cảnh Hàn nguyên ý nhìn nàng vài phần.

Ngưng Hương lại muốn nói rõ ràng một lần nữa, lui về phía sau một bước rồi lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào cặp mắt phượng của hắn, "Sự việc của Liên Hoa đã xảy ra xác thực là không đủ để cho thế tử tin tưởng, nhưng em còn nhớ rõ một việc nữa, nếu như sự việc cuối cùng lại xảy ra đúng như em đoán, vậy thế tử sẽ nguyên tin tưởng em chứ?"

Bùi Cảnh Hàn nhăn mày.

Ngưng Hương mặc kệ hắn muốn nghe hay không, lẩm bẩm nói: "Tháng này chính là lễ chúc thọ của lão phu nhân, buổi tối Hầu gia sẽ nghỉ ở phòng của phu nhân, nhưng đột nhiên nửa đêm Liễu di nương lại đau bụng, phái người đi báo cho Hầu gia, Hầu gia lập tức đi tìm Liễu di nương, lang trung vừa đến lại chẩn ra Liễu di nương đã có thai hơn một tháng."

Trong mắt Bùi Cảnh Hàn lần đầu tiên lộ ra vẻ ngưng trọng.

Phụ thân sủng ái Liễu di nương, một tháng thì đại đa số thời gian đều nghỉ ở bên kia, nhưng ngày lễ ngày tết hoặc là ngày tốt lành khác thì sẽ ở bên cạnh bồi mầu thân. Lễ chúc thọ tổ mẫu lần này đương nhiên cũng sẽ không ngoại lệ, Liễu di nương nghĩ cách tranh thủ tình cảm thì là điều mà mọi người có thể đoán được, nhưng Liễu di nương có thai...

"Có phải là do nha hoàn bên cạnh bà ta lỡ miệng bị em nghe được phải không?" Bùi Cảnh Hàn dừng một chút, có ý đùa giỡn chút khôn vặt của Ngưng Hương.

Ngưng Hương cũng không gạt đầu, thấp giọng nói: "Thế tử đã quên rồi sao? Những chuyện em mơ đều là chuyện gặp họa. Trong giấc mộng này, nha hoàn của Liễu di nương đứng ở trong sân của phu nhân la to, Hầu gia nghe thấy hơi han lòng nóng như lửa đốt, không kịp đốt đèn đã chạy ra ngoài nên không cẩn thận đá ngã cây san hô màu đỏ mà ngài tặng cho phu nhân trong lễ chúc thọ, khiến nó gãy vài đoạn. Sau đó ngài biết được liền giận dữ, thừa dịp Hầu gia đi ra ngoài thì sai người làm Liễu di nương sảy thai, Liễu di nương lại oan uổng cho là phu nhân làm ra, Hầu gia lại tin là thật, ông ấy..."

"Ông ấy làm sao?" Trán Bùi Cảnh Hàn đã nổi hết gân xanh, hiển nhiên đã tin bảy phần.

Nghĩ tới cuộc sống của phu nhân trải qua cũng không như ý, giọng nói của Ngưng Hương cũng hạ thấp đi vài phần, "Hầu gia đánh phu nhân, sau đó thế tử kích động mà đánh nhau với Hầu gia, khi đó lão phu nhân ra mặt thì hai người mới bỏ qua, sau đó ngài mượn rượu giải sầu, còn muốn, muốn... Lúc em tránh né không cẩn thận ngã xuống trúng mảnh vỡ của bầu rượu thì bị cắt trúng cổ tay..."

Chuyện này xác thực đã xảy ra, Bùi Cảnh Hàn còn bối vì chuyện này mà trở mặt thành thù với Hầu gia Bùi Chính, gặp mặt nhau cũng không thềm nhìn, chỉ có chuyện nàng bị mảnh vỡ cắt trúng cổ tay là nói dối. Dù sao nếu như Bùi Cảnh Hàn say rượu khi dễ nàng một lần thì trong mắt hắn cho là không phải chuyện xấu, nhưng nàng dám thừa nhận đó là chuyện xấu thì khẳng định Bùi Cảnh Hàn sẽ tức giận.

Bởi vì nói dối gạt người, Ngưng Hương chột dạ cúi đầu.

Động tác này lại giống như có chút ủy khuất.

Bùi Cảnh Hàn nhìn không được nhìn cổ tay nàng một cái.

Nếu như hắn thực sự làm như vậy thì quả thật nàng rất đáng thương, cổ tay non nớt mỏng manh bị cắt trúng thì đau đớn tới cỡ nào đây?

Nhưng so với cổ tay của một tiểu nha hoàn thì Bùi Cảnh Hàn lại quan tâm mẹ mình hơn.

"Càng lúc càng nói bậy, ta không muốn nghe nữa, đi đổ nước đi." Bùi Cảnh Hàn lạnh lùng trách cứ rồi đi vào bên trong.

Ngưng Hương biết người hắn quan tâm nhất chính là mẫu thân, cũng biết lúc này trong lòng Bùi Cảnh Hàn cũng không phải bình tĩnh như bên ngoài mà hẩn biểu hiện, nàng nghe theo lời sai bảo của hắn đi vào phòng tắm rửa, đổ nước hơn phân nửa thùng rồi đi đến kêu Bùi Cảnh Hàn, hầu hạ hắn tắm rửa.

Đêm nay Bùi Cảnh Hàn không giờ thủ đoạn chiếm tiện nghi của nàng nữa, một câu cũng không thềm nói, sau khi tắm rửa xong liền nằm xuống nghỉ ngơi.

Ngưng Hương nằm trên giường bên ngoài đoán ít nhất trước khi tới lễ mừng thọ lão phu nhân nàng nhất định sẽ an toàn, cho nên giấc ngủ của nàng cũng an ổn hơn.

Nhưng Bùi Cảnh Hàn lại thức trắng đêm.

Hắn không muốn tin vì được mình sủng ái mà mang tới tai họa cho Ngưng Hương, cũng không dám không tin chuyện của mẫu thân...

Vì Liễu di nương mà đánh mẫu thân, phụ thân mất bị mù kia chưa chắc không làm được.

Sáng sớm hôm sau, trong lúc Ngưng Hương giải thích diệu kế của mình cho Tổ Nguyệt nghe thì Bùi Cảnh Hàn lại gọi Trương Thuận phân phó một chút.

Chạng vạng Bùi Cảnh Hàn mới từ quán doanh trở về, Trương Thuận nghênh đón trước tiên, xa xa hướng về phía Bùi Cảnh Hàn gật đầu, thần sắc nghiêm trọng.

Bùi Cảnh Hàn liền biết Liễu di nương quả thật đã mang thai, nhưng lại giấu giếm không báo, không phải là muốn ở ngày vui khiến cho mẫu thân ám ức thì là cái gì?

Khóe môi trào phúng nhếch lên, Bùi Cảnh Hàn nhìn về phía sân nhỏ của Liễu di nương, mắt phượng như sói.

Hắn tuyệt đối sẽ không để cho sự việc như Ngưng Hương mơ phát triển thành sự thật.

Thẩm thoát đã đến ngày mười hai tháng sáu, là ngày vui đại thọ của lão phu nhân.

Trên dưới Hầu phủ đều vui mừng, mà Bùi Cảnh Hàn cũng thật cao hứng, buổi sáng trước khi xuất phát còn sờ soạng nhẹ nhàng vài cái trên khuôn mặt của Ngưng Hương..

Nhưng Ngưng Hương lại không có tâm trạng tốt như hân.

Nghĩ tới mấy ngày nay mặc dù Bùi Cảnh Hàn không động tới nàng nhưng ngoài miệng vẫn trêu ghẹo nàng mấy lần, giống như trở lại trước đây khi hai người nói rõ sự tình, trong lòng Ngưng Hương vừa hoang mang vừa tức giận, làm hết công việc nàng lặng lẽ đi hỏi Tô Nguyệt, " Có phải Thế tử không coi trọng lời nói của muội không?"

Sẽ nhanh chóng phải chia tay, Tô Nguyệt rất luyến tiếc Ngưng Hương, nhưng càng luyến tiếc càng thích trêu chọc nàng, thích nhìn bộ dáng lo lắng ngốc nghếch của nàng, cố ý nói: "Quan trọng mới là lạ, ai sẽ tin giấc mộng vớ vẩn của muội đây? Muội cho rằng thế tử cũng ngốc giống như muội à."

Ngưng Hương lập tức ỉu xiu, nhưng so với kẻ nhỏ của nàng thì lúc này Ngưng Hương thực sự lo lắng thay phu nhân Đỗ thị, thấp thỏm hỏi Tô Nguyệt, "Vạn nhất, lỡ đâu chuyện xảy ra đêm nay giống như trong giấc mộng của muội thì làm sao bây giờ?"

Có Lý ma ma giúp đỡ, nàng cùng với Tô Nguyệt ở cạnh phu nhân hầu hạ cũng một thời gian, về sau mới được điều đến bên cạnh Bùi Cảnh Hàn. Đỗ thị nhã nhặn lịch sự như nước, thương yêu hạ nhân, Ngưng Hương không ngờ người phụ nữ tốt như vậy lại bị trượng phu ái thiếp diệt thế đánh, quan trọng là Đỗ thị không có hại đứa bé trong bụng của Liễu di nương. Đời trước nàng không biết chuyện, nhưng đời này...

"Muội đi nhắc nhở phu nhân một tiếng được không?" Ngưng Hương nhin không được thương lượng với Tô Nguyệt.

Tô Nguyệt nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: "Không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, xác thực nên nói qua với phu nhân, vậy muội lặng lẽ đi đi, cứ dựa theo lời muội nói với thế tử mà nói lại y như vậy, thuận tiện nói ra thái độ thế tử đối với muội luôn, như vậy trong tương lai chúng ta muốn chuộc thân thì có lẽ phu nhân cũng sẽ giúp chúng ta cầu tình."

Vậy mà đề nha đầu ngốc này chó ngáp phải ruồi, trước tiên cung cấp tin tức cho Đỗ thị thì chuyện chuộc thân cũng sẽ dễ dàng hơn .

Được tỷ muội tốt khích lệ, Ngưng Hương chuẩn bị một chút rồi đi . Dầu gì cũng đã là nha hoàn vài năm, nàng sẽ không hại người, cầu kiến phu nhân nói chuyện rõ ràng vẫn có thể làm được, rất nhanh nàng gặp được Đỗ thị.

Đỗ thị thật thích tiểu nha hoàn xinh đẹp lại an phận là nàng, nghe nàng có chuyện quan trọng bẩm báo bà liền phân phó đại nha hoàn bên cạnh đứng ở trong sân canh gác, không được cho phép thì không ai được đi vào.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Ngưng Hương quỳ gối trước mặt Đỗ thị, thấp giọng thuật lại những chuyện trong mộng của mình.

Đỗ thị trầm mặc rất lâu.

"Người thực không muốn lưu lại bên cạnh thế tử sao?" Bà bắt ngờ hỏi.

Ngưng Hương gật đầu, thành khẩn nói: "Nô tỳ chỉ muốn tích góp tiền chuộc thân, về nhà chăm sóc đệ đệ."

Đỗ thị cũng hiểu hoàn cảnh của Từ gia, khe khẽ thở dài, "Nếu như người còn ở bên cạnh ta, ta sẽ thả người, nhưng bây giờ người ở bên cạnh hầu hạ thế tử, tính tình của hân ta lại không quản được, người muốn ra ngoài phủ thì vẫn phải xem hân có nguyện ý thả người không."

Nhi tử phong lưu, nữ nhân là chuyện của hân, nàng không muốn xen vào.

Ngưng Hương cũng không trông cậy vào Đỗ thị chịu giúp đỡ, vội hỏi: "Nô tỳ hiểu, hôm nay nô tỳ đến chỉ là muốn nhắc nhở phu nhân một tiếng. Những chuyện trong mộng rốt cuộc có xảy ra hay không thì nô tỳ quả thực cũng không có dám chắc, chỉ hy vọng phu nhân có thể, có thể..."

Đột nhiên nàng không biết nên nói như thế nào .

"Phòng ngừa chu đáo?" Đỗ thị cười nói tiếp.

Ngưng Hương chính là có ý này, đỏ mặt gật đầu.

Đỗ thị ừ một tiếng, dịu dàng nói: "Ý tốt của người ta nhận, ta sẽ đề phòng , được rồi, mau trở về đi, hôm nay đều phải gấp rút làm việc thôi."

Ngưng Hương đứng dậy cáo từ.

Đưa mắt nhìn tiểu nha hoàn đi khuất, Đỗ thị tiếp tục ngồi một lát, ánh mắt nhìn tới cây sơn hô màu đỏ trong phòng.

Uống một ngụm trà, Đỗ thị gọi tiểu nha hoàn tới, để cho các nàng tạm thời đem sơn hô cất đi.

Liễu di nương thích lẫn qua lẫn lại như thế nào thì thế đó, nàng không quan tâm, nàng cùng trượng phu vốn là cũng không có nhiều tình cảm, hẳn một năm không đến nàng cũng không thèm để ý, nàng chỉ để ý bản thân cùng hai đứa con trai. Cát cây san hô đi thì như vậy đêm nay sẽ không gặp chuyện nữa, không làm hư trường tử nữa, hẳn cũng sẽ không tự tiện thay người mẹ này ra mặt.

Nhưng mà Đỗ thị đã đánh giá thấp sự bảo vệ của trường tử đối với nàng.

Tại buổi tối trên lễ thọ yến, trong lúc mọi người trong Hầu phủ đắm chìm trong tiếng đàn hát như suối của Thẩm Du Du, thì đột nhiên trong hoa viên truyền đến một vụ tai tiếng, là Liễu di nương được Hầu phủ sủng ái nhất đang cùng một gã sai vặt tầm hoạn, vừa lúc bị một bà tử quân sự bắt được.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Edit: Hà

Trong lúc bên hoa viên truyền đến một trận ồn ào thì Ngưng Hương đang đứng hầu hạ ở sau lưng Bùi Cảnh Hàn.

Trong lễ chúc thọ của lão phu nhân có rất nhiều người đến tặng lễ vật, ngoại trừ một bức chữ mừng trăm tuổi thì Thẩm Du Du còn chuẩn bị thêm một bài hát do chính nàng phổ nhạc. Tiểu nha hoàn đang tranh trình lên, Thẩm Du Du một thân váy dài hồng nhạt mà nàng rất ít mặc, mềm mại lượn lờ đi tới, dáng vẻ uyển chuyển hướng về mọi người hành lễ, đôi mắt đẹp trong nháy mắt dừng lại ở trên người Bùi Cảnh Hàn nhiều hơn, sau đó liền ngồi xuống.

Khẽ dừng lại một lát, âm thanh réo rắt như nước chảy vang lên, cùng ánh trăng hòa quyện vào nhau.

Ngưng Hương nghe thấy liền ngây dại.

Kiếp trước vào đêm nay ở bên cạnh Bùi Cảnh Hàn chính là Tổ Nguyệt, Lân Mai Các lại cách khá xa Vinh An đường, cho nên nàng chỉ nghe được tiếng động loáng thoáng, bây giờ lại cách Thẩm Du Du gần như vậy, nàng nhìn thấy khuôn mặt nàng ta say mê vào trong tiếng đàn, nhìn gió đêm lay động bộ hông sa trên người nàng, một đôi tay trắng muốt chạm vào dây đàn lưu loát sinh động như nước chảy mây bay, nghe âm thanh kia không khó hình dung tới âm thanh của tự nhiên, Ngưng Hương nhận không được nhìn nam nhân đang ngồi phía trước.

Không trách được Bùi Cảnh Hàn lại thích Thẩm Du Du như vậy, một cô nương vừa có dung mạo lại có tài, nếu nàng là nam nhân nàng cũng thích.

Nhưng vì sao Bùi Cảnh Hàn còn không biết thỏa mãn, còn muốn nạp thiếp thông phòng?

Ngưng Hương lại lặng lẽ nhìn về phía phu thê Bùi Chính ngồi ở hai bên lão phu nhân.

Trần Viễn hầu Bùi Chính tuần lãnh nho nhã, phu nhân Đỗ thị thanh nhã như cúc, nhìn thế nào cũng đều là ông trời tác hợp cho họ.

Nhưng mà đôi vợ chồng này lại trải qua cuộc sống cùng nhau bằng mặt nhưng không bằng lòng.

Ngưng Hương không rõ lắm tình cảm của Bùi Chính với Liễu di nương, nàng chỉ biết Đỗ thị là người tốt, Bùi Chính tuy không thích bà nhưng cũng không nên đánh bà ấy.

Bùi Cảnh Hàn không để lời nhắc nhở của nàng ở trong lòng thì thôi, nhưng ngay cả Đỗ thị cũng không nghe sao?

Trong lúc trong lòng Ngưng Hương lo lắng trùng trùng thì có đột nhiên có một tiểu nha hoàn chạy tới, ngay khi sắp chạy gần tới bên cạnh lão phu nhân thì đột nhiên lão đảo ngã xuống, bổ nhào trên mặt đất.

Thẩm Du Du nhận ra đó là nha hoàn bên Vinh An đường, nàng ta bèn ngừng lại.

Khúc nhạc bị cắt ngang khiến lão phu nhân mất hứng, bà quay sang khiển trách tiểu nha hoàn: "Cái chuyện gì mà vội vàng hấp tấp như vậy?"

Tiểu nha hoàn quỳ trên mặt đất, hốt hoảng nhìn thoáng qua Bùi Chính đang ngồi bên kia, run rẩy mở miệng nói: "Bẩm lão phu nhân, nô tỳ vừa mới đi theo Trần ma ma kiểm tra trong hoa viên có lơ là thiếu sót gì không, đột nhiên lại nghe thấy tiếng động ở phía sau hòn non bộ, rút cuộc đứng là có người đang ở chỗ đó tư tình, Trần ma ma thấy vậy tiến lên quát bọn họ ngưng lại, sau đó lại phát hiện nàng kia giống như, giống như..."

Không muốn đắc tội Hầu gia, nhưng nhớ lại lời uy hiếp của thế tử, tiểu nha hoàn khẽ cắn răng, cúi đầu nói, "Giống như là Liễu di nương..."

"Bùm!" một tiếng có người vỗ bàn, khuôn mặt lộ ra vẻ như muốn giết người bước nhanh rời đi.

Chính là Bùi Chính.

Lão phu nhân theo bản năng nhìn về phía con dâu.

Mặt mày Đỗ thị cũng tràn đầy khiếp sợ nhìn sang mẹ chồng.

Sự khiếp sợ trong mắt nàng không có sự giả tạo, lại nhớ đến vợ của nhi tử bình thường cũng chưa từng đem chuyện của Liễu di nương để ở trong lòng, lão phu nhân nhất thời nổi giận trong lòng. Tiện tỳ bị ôi kia được nhi tử như thế sủng ái thế nhưng lại dám cùng người khác lăng loàn phá hủy danh tiếng của nhi tử sao?

Đã xảy ra chuyện như vậy thì thọ yến đâu còn có thể tiếp tục, lão phu nhân trầm mặt quyết định để tiểu bối mỗi người ai về viện của người ấy, chỉ để lại con dâu ở lại cùng bà, chờ xú nữa thì đi sang đó giúp con trai bà thu thập cục diện rồi rã.

Bùi Cảnh Hàn dẫn Ngưng Hương đứng lên cáo từ.

Lão phu nhân tâm phiền ý loạn lấy lệ hai tiếng, Đỗ thị lại thâm sâu nhìn nhi tử một cái. Người khác không biết nhưng bà lại biết rõ nhất, nhất định là nhi tử tin giấc mộng của Ngưng Hương nên cố ý hãm hại Liễu di nương, sớm thay người mẹ này trút giận. Mắt thấy sự việc đã xảy ra, Đỗ thị muốn dấn dò nhi tử vài câu, kêu hấn không thể lại náo loạn với phụ thân, nhưng mà trước mặt người người hỗn tạp, bà chỉ còn cách biểu hiện điềm nhiên như không.

Mẫu thân gặp nguy không loạn, Bùi Cảnh Hàn yên tâm rồi đi.

Trở về Lãnh Mai Các, hấn vẫn để Ngưng Hương hầu hạ như cũ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngưng Hương trắng bệch nhợt nhạt.

Nàng còn tưởng rằng Bùi Cảnh Hàn không tin lời của nàng, không ngờ hấn chẳng những tin tưởng mà còn làm ra thủ đoạn tàn nhẫn như vậy để hãm hại Liễu di nương. Đòi trước sau khi Liễu di nương sảy thai, Hầu gia thương tiếc bà ta chịu nhiều ủy khuất nên càng sủng ái bà ấy, nhưng bây giờ Liễu di nương lại thất thân với người khác, cho dù sau đó bà ta có hô to oan uổng như thế nào thì Hầu gia vẫn sẽ không chê bà bị một tên hạ nhân chạm vào sao?

Liễu di nương tâm kế xấu xa tự làm tự chịu, Ngưng Hương cũng không đồng tình với bà ấy, nhưng thông qua chuyện này mà nàng càng sợ Bùi Cảnh Hàn hơn.

Bùi Cảnh Hàn đối với người khác tàn nhẫn như vậy, vậy thì một khi nàng không làm vừa lòng hấn thì hấn cũng có thể làm chuyện đồng dạng như vậy đối với nàng.

Bùi Cảnh Hàn cố ý đem sự sợ hãi của Ngưng Hương lý giải thành ý tứ khác, hấn nằm xuống nhưng lại không để cho Ngưng Hương đi, lười biếng dựa vào đầu giường nói chuyện với nàng, "Sợ ta trị tội em bịa chuyện lừa gạt ta sao? Không cần sợ, mặc dù sự việc xảy ra không giống với chuyện trong mộng của em, nhưng nữ nhân kia làm chuyện xấu bị phát hiện khiến tâm trạng ta rất tốt, hơn nữa giấc mộng của em về việc này không đúng cũng đã nói lên việc em ở cùng với ta cũng sẽ không dẫn tới tai họa, có thể an tâm rồi chứ?"

Trong lòng Ngưng Hương trầm xuống, khó có thể tin nhìn về phía hấn, "Thế từ..."

Mắt phượng của Bùi Cảnh Hàn híp lại, lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ em nghĩ ta tin lời nói hoang đường đó rồi sau đó thiết kế chuyện hãm hại Liễu di nương? Làm càn, Ngưng Hương ta cảnh cáo em, nếu như bởi vì lời nói xằng nói bậy của em khiến phụ thân hoài nghi ta cố ý để ông ta đội nón xanh thì không cần chờ đến chuyện sang năm mà em nói bừa, ta sẽ bán em ngay bây giờ!"

"Nô tỳ không dám." Ngưng Hương hoảng sợ quỳ xuống, cố nén nước mắt.

Nàng thật sự là si tâm vọng tưởng rồi, cho dù Bùi Cảnh Hàn tin lời của nàng thì thế nào, hấn chỉ muốn thỏa mãn ham muốn của bản thân, sẽ quan tâm nàng gặp tai họa hay không sao?

"Lại xưng nô tỳ, tháng này trừ mười đồng lương tháng."

Nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt của tiểu nha hoàn, Bùi Cảnh Hàn cố ý hòa hoãn giọng nói trên ghẹo nàng, nói xong vẫn thấy bộ dạng ủ rũ của Ngưng Hương như cũ, Bùi Cảnh Hàn nhíu mày, xoay chiếc nhẫn trên ngón cái nói: "Sau này không thể lại nói tới cho dù nửa câu về giấc mộng hoang đường kia cho bất kỳ ai nữa, về phần em, ta vẫn giữ nguyên câu nói kia, ta đã xác định là em, nhưng sẽ không ép buộc em, càng sẽ không để em chịu bất kỳ ủy khuất nào, ta thông cảm cho em thiện lương lại nhất gan nên sẽ cho thêm một tháng để em suy nghĩ cẩn thận, đi xuống đi."

Ngưng Hương dờ dẩn đứng lên, xoay người rồi đi.

Bùi Cảnh Hàn nhìn bóng lưng yếu ớt mỏng manh của nàng, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác áy náy.

Xem ra giấc mộng của nàng quả thực có thể xảy ra, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà hấn có thể nhẫn tâm bán nàng cùng Tổ Nguyệt đây?

Bởi vì Thẩm Du Du sinh non?

Nếu lòng dạ của Thẩm Du Du giống như nàng nói không khoan dung như vậy, vậy chỉ còn cách đợi sau khi nàng ta có thai, hấn tạm thời lạnh nhạt với Ngưng Hương và Tổ Nguyệt một thời gian là được, sau khi nàng ta sinh xong hải tử lại khôi phục sự sủng ái đối với hai nàng ấy. tài năng làm thơ của

Thẩm Du Du là giả, những khả năng khác lại là thật, vừa viết chữ tốt lại vừa vẽ đẹp, có tài có mạo, còn đặc biệt thường xuyên nghĩ ra những ý nghĩ cổ quái thú vị, lại còn là biểu muội, Bùi Cảnh Hàn thực sự muốn kết hôn nàng.

Nhưng hắn tuyệt đối cũng sẽ không buông tha cho hai người ưu tú là Tổ Nguyệt và Ngưng Hương.

Chỉ cần hắn nắm chắc chừng mực, thê thiếp của hắn nhất định có thể chung sống hòa thuận.

Sáng sớm hôm sau Bùi Cảnh Hàn đi thỉnh an mẫu thân, nhưng vừa mới tiến vào cửa sân liền thấy bọn nha hoàn đều đang đứng ở bên ngoài, người người cảm như hén.

Khuôn mặt Bùi Cảnh Hàn trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, ý bảo đại nha hoàn của mẫu thân cảm miệng, hắn bước nhẹ bước chân đi vào.

Ở bên trong phòng, Bùi Chính đang lạnh giọng chất vấn Đỗ thị, "Vốn tưởng rằng ngươi thực sự là người khoan dung, thì ra lại là người có tâm địa độc như bò cạp, nuốt giận nhiều năm như vậy, lần này nghe nói nàng có thai, cuối cùng cũng nhịn không được nữa phải hay không?"

Sự việc xảy ra tối hôm qua khiến đầu óc ông hồ đồ, nhưng sau khi nghe Liễu di nương khóc lóc kể lể thì cũng phát hiện ra có điều không đúng. Liễu di nương theo ông ăn ngon mặc sướng, có lý do gì đi gặp riêng một gã sai vặt đây? Luận về khí độ tướng mạo thì gã sai vặt kia cho dù xách gậy cho ông cũng không xứng, Liễu di nương mắt mũi mới coi trọng hắn! Nhất định là do Đỗ thị thiết kế hãm hại!

"Nàng ta có bầu?" Đỗ thị kinh ngạc nói, thần sắc bình tĩnh như thường.

Bình thường Bùi Chính đã không thích vẻ mặt thờ ơ này Đỗ thị, giống như nàng gả cho ông là chuyện bất đắc dĩ, ngược lại ông không đến mới khiến cho nàng tự tại, hôm nay thấy nàng làm chuyện ác độc thế kia nhưng vẫn còn cố tỏ ra đoan trang, lửa giận trong lòng bốc lên cao, sự bức tức đều trút hết lên người Đỗ thị, một tay nắm lấy tà áo Đỗ thị, tay còn lại giương cao muốn tát nàng.

Bàn tay vừa giơ lên đã bị người khác nắm lấy.

Ông quay người lại, đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của trưởng tử.

"Nếu chuyện này là do mẫu thân gây nên, nhi tử nguyện thay mẫu thân chịu phạt, nhưng nếu như phụ thân chỉ vì vài ba câu của Liễu di nương mà muốn đánh mẫu thân, vậy thì đừng trách nhi tử bất hiếu." Bùi Cảnh Hàn mạnh mẽ đẩy phụ thân vóc người to lớn ra, ngăn cản trước người Đỗ thị, mắt phượng bình tĩnh nhìn chằm chằm Bùi Chính, "Phụ thân chỉ trách mẫu thân, có chứng cứ gì?"

"Nếu nàng đã có chủ tâm hại người thì sẽ lưu lại chứng cứ sao?" Đường đường là Hầu gia lại động thủ đánh nữ nhân, cuối cùng chỉ khiến người khác khinh thường, sau một hồi xúc động qua đi, đối mặt với trưởng tử đã trưởng thành, nét mặt già nua của Bùi Chính có chút không chịu đựng nổi, then quá hoá giận quát, "Không khiến người bao che cho nàng, trong lòng các người tự hỏi xem có lý do gì mà Liễu di nương lại thông đồng với người khác?"

Bùi Cảnh Hàn vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng, "Nhi tử không biết, chỉ tin mẫu thân không phải loại người như vậy."

Bùi Chính giận dữ, vừa muốn giáo huấn nhi tử thì lão phu nhân đã vội vã chạy đến, vừa vào nhà thì thấy cha con hai người đang giằng co, còn con dâu thì núp ở một bên buồn bã rơi lệ, bà cầm cây trượng vung mạnh đánh về phía Bùi Chính, "Nghịch tử, ngươi sùng ái cái thứ tỷ nữ bị ôi kìa ta lười quản ngươi, bây giờ nàng ta đã làm ra chuyện xấu như vậy mà ngươi vẫn còn bảo vệ nàng, còn dám đánh cháu trai đánh con dâu ta, sao ngươi không đánh chết ta luôn đi!"

"Nương, người, người cẩn thận nghĩ lại đi, Uyển Nương có lý do gì mà đi làm chuyện có lỗi với con, không phải là do người khác hãm hại thì là cái gì?" Bùi Chính không dám động thủ với mẫu thân, vừa trốn tránh cây trượng vừa vội vàng giải thích.

Trong lòng Lão phu nhân đã sớm có quyết định, đừng nói chuyện này không phải là con dâu gây nên, cho dù là nàng thì bà cũng sẽ đứng bên cạnh đứa con dâu hiền lành hiếu thuận này. Bất luận là như thế nào, Bùi Cảnh Hàn và Bùi Cảnh Nhuận đều là những đứa cháu trai ruột của bà, Liễu di nương đã bị hiềm nghi hồng hạnh với người khác, tạp chủng trong bụng của nàng ta cũng không phải là loại sạch sẽ gì!

Cho dù sạch sẽ thì bà cũng không thiếu cháu, ít đi một đứa cũng không sao!

"Ngươi sùng ái nàng ta đã vài chục năm nhưng nàng ta vẫn không có thai, vậy ngươi nói xem nàng ta vì sao phải làm như vậy!" Cuối cùng bà còn đánh nhi tử chỉ tiếc rèn sắt không thành thép này một cái, đánh xong liên tục thở hắt ra mấy hơi, giống như không đành lòng làm bị thương nhi tử, nhưng vẫn vô cùng đau đớn đem "Suy đoán" của bà nói ra, quyết tâm một câu tiêu diệt Liễu di nương chuyên gieo họa kia.

Lời này vừa nói ra, trong mắt Bùi Cảnh Hàn nhanh chóng lóe qua một tia vui mừng.

Tổ mẫu thật là cao siêu!

Nhi tử âm thầm mừng thầm, còn Bùi Chính lại giống như bị sét đánh trúng, thân thể cứng ngắc đứng yên tại chỗ.

Đúng vậy, ông đã sùng ái Liễu di nương đã vài chục năm, chỉ có điều không như ý là không có con nối dòng, nàng còn từng cảm khái với ông sợ nhan sắc tàn phai hoa tàn ít bướm. Sợ nàng già rồi thì hắn chán ghét mà vứt bỏ nàng. Cho nên, nàng muốn mang thai để giữ được sủng ái sao? Nàng cho là Bùi Chính ông không được cho nên phải lên lút cầu kết với người khác để mang thai, sau khi bị phát hiện còn vu khống Đỗ thị hại nàng sao?

Ý niệm trong đầu chợt lóe, lại nhìn mẫu thân và con trai trước mắt, trên mặt Bùi Chính lúc đỏ lúc trắng, giật giật khóe miệng, cuối cùng giận dữ rồi đi.

Xế chiều hôm đó, Ngưng Hương và Tổ Nguyệt nghe nói Liễu di nương bị ép uống thuốc sảy thai rồi bị mang đi bán.

Lúc này Ngưng Hương đã thoát ra từ trong đả kích của Bùi Cảnh Hàn, không phải là nàng kiên cường, mà là đã trải qua hai đời cho nên đã thành thói quen.

Nghĩ đến kết cục của Liễu di nương về sau, Ngưng Hương nhỏ giọng cảm khái với Tổ Nguyệt, "Lại được sủng ái thì như thế nào, phu nhân khoan dung được nhưng thế tử sẽ không tha, tùy ý xuất ra thủ đoạn một chút thì vẫn khiến cho bà ta thân bại danh liệt, Hầu gia cũng sẽ không thể nào tin tưởng được nữa. Tổ Nguyệt, tỷ đừng nản chí, mặc dù chuộc thân không dễ nhưng chỉ cần chúng ta tiếp tục kiên trì, sang năm khi biểu cô nương vào cửa thì chúng ta có thể ra khỏi phủ rồi."

Nàng sợ Tổ Nguyệt lung lay.

Tổ Nguyệt rũ mắt, hàm răng nhẹ nhàng cắn vào hạt dưa.

Thẩm Du Du không phải là Đổ thị, nàng cũng không phải là Liễu di nương, Liễu di nương bắt nạt Đổ thị là do lòng tham, nhưng nàng với Thẩm Du Du là huyết hải thâm cù.

Ăn một miếng hạt dưa, Tổ Nguyệt gật đầu, "Ta hiểu, đúng rồi, lương tháng này đã phát xuống rồi, ta được mười hai đồng, còn của muối đâu?"

Ngưng Hương tính toán một chút, kinh ngạc nhìn Tổ Nguyệt không dùng đến tiền, hâm mộ nói: "Ta còn là thiếu tỷ một lượng, xem ra tỷ thật giỏi."

Tổ Nguyệt đắc ý cười.

Mười một cộng thêm một là mười hai, đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Edit: Hà

Lão phu nhân vốn định để con gái và cháu gái ngoại ở chơi với bà lâu một chút, nhưng bây giờ trong Hầu phủ đã xảy ra chuyện xấu như vậy, bà sợ con trai cùng con dâu đối mặt với con gái sẽ cảm thấy lúng túng, cho nên sau đêm tiệc rượu ngày 18 thì Thẩm phu nhân vẫn theo kế hoạch đề ra ngày mai sẽ trở về nhà, lão phu nhân cũng không có ý giữ lại, chỉ dặn dò các nàng đi đường cẩn thận, có rảnh lại tới thăm mọi người.

Bùi Chính quét mắt nhìn trưởng tử một cái, nói: "Gần đây quân doanh cũng không có chuyện gì làm, Cảnh Hàn đưa tiền cô cùng biểu muội của con đi, trước trung thu trở về là được."

Mặc dù ông chưa kịp đánh thê tử, nhưng với trưởng tử đã có thêm vết rạn nứt, mỗi ngày gặp mặt đều cảm thấy lúng túng, không bằng để cho trưởng tử rời nhà một thời gian, chờ trưởng tử trở về thì chuyện của Liễu di nương đã kết thúc, hai cha con vẫn có thể lại gặp nhau giống như trước. Hơn nữa Bùi Chính biết mẫu thân cùng muội muội muốn hợp tác hôn sự cho trưởng tử cùng cháu gái này, Bùi Chính đối với tài đức vẹn toàn của cháu gái cũng rất hài lòng, phái trưởng tử đưa tiền còn có thể để cho hai biểu huynh muội nhiều thêm thời gian ở gần nhau, vừa để cho cả nhà Thẩm Kinh Châu hiểu rõ bọn họ coi trọng muội muội, ai cũng đừng mơ tưởng khi để hai mẹ con họ.

Thẩm Du Du ngượng ngùng cúi đầu.

Thẩm phu nhân khách khí nói: "Không cần đâu, Đại lão gia tội gì để Cảnh Hàn mất công đi một chuyến."

Bùi Chính nhìn về phía trưởng tử.

Bùi Cảnh Hàn nhìn nụ cười trên gương mặt ửng đỏ của Thẩm Du Du, quay sang nói với Trầm phu nhân: "Cô đường xa đến đây, Cảnh Hàn vẫn nên đi tiễn cô."

Thẩm phu nhân trong lòng hồi hộp, mẫu thân cùng huynh trưởng hài lòng, cháu trai cũng vừa ý, cửa hôn sự này tám phần thành công.

Đêm đó Bùi Cảnh Hàn dặn dò Ngưng Hương và Tổ Nguyệt trông coi thật kỹ Lãnh Mai Các, sáng sớm hôm sau hẳn sẽ xuất phát.

Toàn thân Ngưng Hương thoải mái.

Bùi Cảnh Hàn vừa đi chính là gần hai tháng, nghĩ đến hai tháng tiếp theo không cần lo lắng đề phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngưng Hương tựa như hoa sen trong hồ nước vừa mới nở rộ, trắng nõn nà trong veo như nước, mắt hạnh sáng ngời cười rộ lên, quả thực giống như đã sống lại lần nữa.

"Nếu thế từ có ông nhòm nhìn thấy chuyện hần đi khiến muội vui vẻ như vậy, nhất định khi trở lại điều đầu tiên sẽ làm chính là ăn muội trước." Tô Nguyệt cười ấn tay vào cái mũi của nàng.

"Đừng nhắc tới hần nữa " Ngung Hương đề tay Tô Nguyệt xuống, cười hỏi: "Hần không có ở đây, cuối tháng tỷ theo ta về nhà nhé? Ta đã nói với tỷ rồi đó, đại bá mẫu ta làm món sủi cảo ăn rất ngon, chúng ta còn có thể đi Bắc Hà bắt cá nữa."

Nhớ lại lần trước nàng cùng với bọn Lục Thành dạo chơi ở dưới nước, Ngung Hương thực hoài niệm loại cuộc sống vô tư như vậy, nước sông ở Bắc Hà rất cạn, sâu nhất cũng chỉ đến đầu gối của nàng, cá lớn không bơi ở chỗ nước cạn, nhưng những loại cá nhỏ chỉ dài bằng móng tay thì có, chỉ cần khom người xuống bắt được liền úp hai tay lại, chỉ cần động tác mau lẹ là có thể nâng lên mang về nhà nuôi.

Tô Nguyệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sáng lạn của nàng, lắc đầu nói: "Ta không đi, đường đi quá nóng, đâu có thoải mái như ở Hầu phủ."

Ngung Hương tiếc nuối nhìn nàng một cái.

Chỉ có điều Tô Nguyệt không có quê hương để chơi đùa, không trách được nàng nói không có hứng thú.

Mọi việc không thành công, Ngung Hương tiếp tục may quần áo cho đệ đệ.

Bùi Cảnh Hàn không có ở đây, thời gian nàng rảnh rỗi sẽ nhiều hơn.

Tô Nguyệt ở một bên nhìn nàng, phân vân không biết mở miệng với Ngung Hương thế nào, nàng không muốn nhìn thấy Ngung Hương thất vọng cũng như ánh mắt đau lòng của nàng, nhưng mà...

Ngày hai mươi bảy hôm đó, trời mưa, bên ngoài một mảnh mờ tối, sấm sét vang dội, đến tối cũng chưa ngừng.

Ngung Hương không sợ sét đánh, sau khi nàng đóng cửa kỹ càng vừa vào trong phòng liền thấy Tô Nguyệt thế nhưng lại đang nằm bên trong ổ chăn của nàng, thấy nàng, Tô Nguyệt cười hắc hắc nói: "Ta sợ sét đánh, đêm nay ta ngủ với muội nhé."

Hai người đã ở cùng nhau hơn ba năm, Ngung Hương sao lại không biết Tô Nguyệt không sợ cái gì hết, biết rõ Tô Nguyệt chỉ đang làm nũng với mình, nàng cũng không có vạch trần, cởi quần áo ra chui vào trong chăn, còn chưa kịp nằm xuống thì đột nhiên Tô Nguyệt bóp ngực nàng một cái.

Ngung Hương hô nhỏ một tiếng, đỏ mặt đẩy tay nàng ra, hơi dùng sức捏 nàng một cái, "Còn lộn xộn nữa thì tỷ về phòng của mình đi."

Hai tỷ muội vẫn thường đùa giỡn với nhau như vậy, đêm nay Tô Nguyệt lại không cười, đột nhiên hết sức yên tĩnh.

Ngung Hương cảm thấy kỳ quái, nhưng trong phòng tối đen như mực nàng lại không thấy rõ Tô Nguyệt đang làm cái gì, sau khi nằm xuống mới nhỏ giọng hỏi nàng, "Tại sao không nói chuyện?"

Tô Nguyệt không trả lời.

Ngung Hương càng cảm thấy kỳ quái, vừa muốn chạm vào nàng một cái thì đột nhiên Tô Nguyệt ôm lấy nàng, vùi sâu ở cổ nàng khóc lên, "Ngung Hương, trước kia là do ta không tốt, ta trách lầm muội, còn ghen tị thế từ đối xử tốt với muội hơn cho nên bắt hòa với muội, ta có lỗi với muội..."

Bùi Cảnh Hàn sủng nàng sao? Sủng, nhưng đó là bởi vì Bùi Cảnh Hàn thích thân thể của nàng, chỉ có Ngung Hương mới là người đối xử tốt với nàng mà không có ý đồ gì.

"Ngung Hương, ta cũng giống muội, đều là người sống lại lần nữa..."

Tay Ngung Hương đang muốn vỗ vai Tô Nguyệt đột nhiên cứng ngắc ngừng giữa không trung, rất lâu sau đó mới từ từ buông xuống, nàng không nhúc nhích, mờ mịt nghe Tô Nguyệt nói nàng ấy tỉnh lại khi nào, nói nàng ấy vì sao phải giấu giếm nàng, còn nói là muốn ở lại Hầu phủ để trả thù Thẩm Du Du, lại muốn đưa lương tháng vật và tích góp cho nàng, để cho nàng có thể chuộc thân.

Ngung Hương cũng khóc, khóc đến mức không thành tiếng.

Nàng không trách Tô Nguyệt lừa nàng, nàng chỉ không nhìn nổi Tô Nguyệt vờ ngơ ngẩn.

"Tỷ đã quên đời trước... Tô Nguyệt, thế từ phu nhân là do thế từ cười hỏi đáng hoàng, là thân biểu muội của hần, tỷ đâu không lại nàng ta đâu, chẳng lẽ tỷ còn muốn..." Tô Nguyệt gặp phải những chuyện đau khổ kia, Ngung Hương cũng không đành lòng nhắc lại, nàng đỡ Tô Nguyệt ngồi dậy, ngữ khí kiên định nói: "Tô Nguyệt, chúng ta cùng nhau chuộc thân đi, sang năm chúng ta..."

"Ta không đi, muội không cần khuyên ta." Tô Nguyệt ngừng khóc, nàng đặt tay lên vai Ngung Hương, nắm chặt lấy, "Ngung Hương, ta với muội không giống nhau, muội có người nhà tốt, ta lại không có gì cả. Ta nói cho muội biết, lúc bị người nọ làm nhục, ta chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là sống sót, cho dù chỉ còn lại một hơi thở, ta cũng vẫn muốn sống, chỉ khi còn sống ta mới có thể báo thù!"

"Nhưng nàng ta là phu nhân còn tỷ là nha hoàn, nàng muốn bán tỷ thì chỉ cần một câu nói là đủ, vậy thì tỷ lấy gì mà đấu với nàng ta đây?" Ngung Hương khóc lóc nhắc nhở nàng, "Liều di nương được sủng ái như vậy, còn không phải vẫn bị bán đi sao? Tô Nguyệt, chớ ngu ngốc, vì báo thù không đáng, sau khi nàng ta cười thế từ thì chúng ta cũng rời đi thôi, tỷ theo ta về nhà, chúng ta tiếp tục làm tỷ muội..."

"Muội không cần khuyên ta, nếu ta thật sự muốn đi thì đã không trao cho hấn." Tổ Nguyệt lau mắt Ngưng Hương thật cẩn thận, cúi đầu nói.

Ngưng Hương như bị sét đánh, xoay ngược nắm chặt cổ tay Tổ Nguyệt, "Tỷ, tỷ..."

"Đúng vậy, tháng trước lúc muội về nhà, đêm đó hấn muốn ta, ta không cản." Giọng nói Tổ Nguyệt phi thường bình tĩnh, "Ngưng Hương, như vậy muội biết quyết tâm của ta rồi chứ? Kỳ thật muội không cần lo lắng thay ta, ta đều giúp muội nghĩ cách chuộc thân, chẳng lẽ sẽ không nghĩ cách cho mình sao? Hiện tại ái mộ của thế tử đối với Thẩm Du Du đã phai nhạt, mà ta đã ném qua một lần thiết thòi, tuyệt đối sẽ không ăn lần thứ hai, muội không tin thì cứ chờ xem. Ngược lại chính là muội đó, đi nhanh lên đi, bỏ qua cơ hội lần này thì lúc hấn trở lại cho dù muội hối hận cũng không kịp nữa. Hơn nữa ta thực hy vọng muội đi, muội đi rồi thế tử mới có thể toàn tâm sủng ái ta, khả năng ta trả thù nàng ta mới càng lớn, muội mà ở lại chỉ biết níu chân ta, ta không muốn phân tâm giúp muội thu dọn cục diện rồi rắm."

"Không cần tỷ nói lời ác ý, tỷ không đi ta cũng không đi!"

Nàng rất giận tỷ ấy, Ngưng Hương đẩy Tổ Nguyệt ra, kéo chân qua đầu che lại, nghẹn ngào nói: "Có đi thì cùng đi, không đi thì chúng ta cùng nhau hạ hấn. Thế tử yêu thích ta hơn, tỷ muốn báo thù biểu cô nương thì ta sẽ giúp tỷ trả thù, cùng lắm thì lại bị nàng ta bán lần nữa, cùng lắm thì chúng ta cùng nhau chết lần nữa!"

"Ai muốn chết cùng với muội?" Tổ Nguyệt dùng sức vén chân của nàng lên, khóc đánh vào vai nàng, "Thế tử chạm vào muội một chút thì đã muốn sống muốn chết, muội còn dám nói sẽ hạ hấn sao? Sớm cút đi cho ta, nếu như muội thực sự có can đảm đoạt hấn cùng ta, ta sẽ đối phó với muội trước! Ngưng Hương ta nói cho muội biết, muội không thích thế tử ta mới tiếp tục làm tỷ muội với muội, còn nếu như muội có loại tâm tư đó thì đừng trách ta trở mặt!"

Ngưng Hương không biết là tỷ ấy nói thật hay nói giả, nàng cũng không còn tâm trạng để phân biệt, nghĩ đến Tổ Nguyệt đã mất trong sạch, nghĩ đến Tổ Nguyệt quyết tâm muốn ở lại bên cạnh Bùi Cảnh Hấn, quyết tâm đi trên con đường gian nan không cần thận lại lần nữa bị bán lần nữa, nàng đã cảm thấy con đường phía trước mù mịt như có đông tố, nhìn không thấy bất cứ hy vọng nào.

Trừ khi nàng không có trái tim, mới có thể cảm lấy bạc của Tổ Nguyệt mà chuộc thân, để tỷ ấy một thân một mình ở lại Hào phủ đáng sợ này.

"Ngưng Hương, đi thôi, đây là chuyện ta muốn làm, ta một chút cũng không thấy khổ, ta chỉ cầu muội đi đi, để ta không buồn phiền, được không?"

Nàng nằm ở đó khóc không ngừng, Tổ Nguyệt bỏ nhào trên người nàng, nắm chặt bả vai nàng cầu xin nàng, "Ngưng Hương, đi đi, muội nên suy nghĩ cho A Mộc."

Toàn thân Ngưng Hương chấn động, lập tức phản bác: "Ta sẽ dặn dò hấn đừng đi Bắc Hà nghịch..."

"Vạn nhất đâu?" Tổ Nguyệt khàn giọng nhắc nhở nàng, "Ngưng Hương, nếu như A Mộc thực sự nghe lời muội như vậy thì hấn đã không lén chuồn ra ngoài chơi, cho dù đời này muội hết lần này đến lần khác cảnh cáo hấn, hấn nghe muội một lần rồi thôi, ai biết lần sau hấn lại có thể trốn ra ngoài chơi với Đại Tráng hay không? Toàn bộ Bắc Hà đều là mùa đông, muội tin chắc là A Mộc một lần cũng sẽ không đi tới đó sao? Muội dám đánh cược không? Muội dám dùng tính mệnh của đệ đệ muội đánh cược không?"

Ngưng Hương đột nhiên khóc thành tiếng.

Nàng không dám đánh cược.

Ngoài cửa sổ mưa gió giao nhau, mưa to như trút nước che đầy tiếng khóc hai tỷ muội trên giường, trời mưa một đêm, hai tỷ muội cũng khóc một đêm.

Sáng ngày thứ hai, hai người tròng mắt đều sưng như quả hạch đào.

Thò đầu ra ổ chăn, bốn mắt nhìn nhau, Tổ Nguyệt bật cười trước, trêu ghẹo nàng: "Ta biết ngay là muội sẽ khóc sưng mắt mà, cho nên đêm trước khi muội về nhà mới nói cho muội biết, đỡ cho muội không có cách nào khác gặp mọi người."

Ngưng Hương một chút cũng cười không nổi, nhìn Tổ Nguyệt gần trong gang tấc, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

Nàng thực không muốn xa Tổ Nguyệt, chung sống lâu như vậy, nàng sớm coi Tổ Nguyệt là người một nhà.

"Đừng nhìn ta như vậy, cũng không phải là sinh ly tử biệt."

Tổ Nguyệt mắng nàng một câu, chui ra ổ chăn vừa nặc y phục vừa nói: "Chờ muội ra khỏi phủ rồi thì mỗi tháng ta vẫn đều viết thư cho muội, để Lý ma ma giao cho Quách lão tam, thuận đường tiện thể đưa tới, muội cũng vậy, có chuyện gì vui cũng có thể viết thư nói cho ta biết, đúng rồi, lập gia đình nhất định phải mời ta uống rượu mừng đó."

Ngưng Hương cười miễn cưỡng.

Tạm thời không biết nên trông mong biện pháp nào của Tổ Nguyệt nữa, nàng thành công chuộc thân hay không vẫn mong biện pháp ấy không thể thực hiện được, nàng mới có thể tiếp tục ở cạnh Tổ Nguyệt.

Sau cơn mưa to, trời lại nóng lên.

Sáng sớm tạm biệt Tổ Nguyệt, Ngung Hương tâm sự nặng nề hội họp ở cửa bên cùng Lý ma ma.

"Cháu cùng Lục Thành đến cùng là có chuyện gì?" Đi trên đường phố ăn quà vặt, Lý ma ma cười hỏi thăm.

Ngung Hương rú mắt cười khổ, "Ma ma đừng hỏi."

Lần trước Lục Thành cường đại nhét bạc cho nàng, nàng chưa kịp cân nhắc mà đã trả lại cho hắn, bây giờ thì nàng lại muốn mượn bạc của hắn, để Tổ Nguyệt giữ lại bạc của nàng ấy mà chuẩn bị bất cứ tình huống nào, dù sao Tổ Nguyệt muốn đơn độc ở lại Hầu phủ thì trong tay có tiền mới mới có sức lực, cũng không biết Lục Thành còn muốn cho mượn hay không đây.

Đi đến phố ăn quà vặt, tâm tình Ngung Hương cùng lần trước hoàn toàn ngược lại, trong đám người tìm kiếm bóng dáng của Lục Thành.

Bên trái không có, bên phải cũng không có, bất luận là người đi đường trên đường hay là chủ quán bày quán cũng không có hắn.

Ngung Hương trong lòng ngũ vị tạp trần.

Sợ là lúc này, Lục Thành đã hết hy vọng sao?

"Lục Thành? Hôm nay lại tới tới đây bày bán sao?"

Bên cạnh đột nhiên truyền đến giọng nói chế nhạo của Lý ma ma, bước chân Ngung Hương ngừng lại, ngơ ngác nhìn qua.

Đôi mắt hoa đào của Lục Thành từ sớm đã rơi ở trên người nàng, nhìn chăm chăm nàng cùng Lý ma ma nói: "Không phải, cháu cố ý tìm Từ cô nương, có việc muốn hỏi nàng."

Khuôn mặt hắn nhăn nhó, nghiêm túc lạnh lùng, Ngung Hương không hiểu sao cảm thấy sợ hãi, cúi đầu.

Lý ma ma nhìn qua nhìn lại giữa hai người, thức thời nói: "Vậy các cháu nói chuyện đi, ta đi mua đồ trước."

Lục Thành gật đầu, chờ Lý ma ma đi xa, hắn hai ba bước đi đến bên cạnh Ngung Hương, trầm giọng nói: "Chuộc thân chưa?"

Ngung Hương không hiểu vì sao hắn hỏi như vậy, nhìn chăm chăm vật áo hắn nói: "Chưa, còn..."

"Vậy trả bạc lại cho ta." Lục Thành lạnh giọng cắt đứt lời nàng, duỗi tay về phía nàng.

Ngung Hương biến sắc, bất chấp lúng túng ngẩng đầu hỏi hắn, "Tam thúc ngươi không đưa bạc cho ngươi sao?"

Lục Thành nhíu mày, không vui nhìn chăm chăm vào mặt hạnh của nàng, "Tam thúc gì? Nếu nàng đã không chuộc thân vậy thì nhanh chóng trả tiền cho ta, ta có việc gấp cần dùng tiền."

Trong mắt của hắn tất cả đều là chán ghét vứt bỏ, như chủ nợ đòi nợ, không còn một chút gì dịu dàng.

Ngung Hương nhìn thật lâu, càng nhìn tâm càng lạnh.

Tam thúc Lục Thành không đem bạc trả cho hắn sao? Nếu thật như vậy hiện tại nàng kéo theo Lục Thành đi tới xã đánh cờ hỏi cho ra lẽ, Tam thúc Lục Thành chỉ sợ cũng sẽ không thừa nhận đi? Nàng để lại túi tiền cũng không có bất cứ bằng chứng gì, Lục Thành sẽ tin Tam thúc hắn hay là tin nàng đây? Quan hệ của với Tam thúc hắn tốt như vậy, mà đối với nàng lại lãnh đạm như vậy...

Ngung Hương như rơi vào hầm băng.

Hai mươi lượng bạc, nàng đi đâu tìm hai mươi lượng bạc trả Lục Thành bây giờ?

Chẳng lẽ phải đem bạc nàng cùng Tổ Nguyệt tích góp trả hắn sao?

Có phải ông trời cũng không muốn một đứa nha hoàn như nàng nghịch thiên cải mệnh, không muốn để cho nàng chuộc thân thành công sao?

Càng nghĩ càng tuyệt vọng, tiểu cô nương mặt xám như tro.

Thấy nàng sợ đến như vậy, ngọt ngào Lục Thành kim nén suốt một tháng cuối cùng tiêu tan, hắn nhếch miệng cười nói: "Chọc nàng thôi, đi thôi, ta thấy đưa hầu bên kia rất tốt, chúng ta chọn hai trái cho A Mộc và A Nam thôi."

Nói xong vốn tưởng rằng nàng sẽ nhẹ nhàng thờ ra một hơi, đột nhiên lại thấy tiểu cô nương bĩu môi, khóc.

Không phải là rơi nước mắt như mưa không tiếng động, mà là như trẻ con bị người khác khi dễ, khóc ô ô thành tiếng.

Tác giả có lời muốn nói: Ngung Hương: Ô ô ô, ngươi xấu ngươi xấu ngươi xấu!

Lục Thành gâu gâu: Gào khóc gào khóc, ta sai rồi ta sai rồi ta sai rồi, vợ đừng khóc!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Edit: Hà

Ngung Hương khóc.

Lục Thành luống cuống, mắt thấy xung quanh có người nhìn qua bên này, hấn vội vã kéo Ngung Hương vào một góc bên cạnh có vẻ hơi dơ dáy bản thủ.

Không phải là không muốn tìm nơi non xanh nước biếc để an ủi nàng, nhưng người đến người đi trên đường rất nhiều mà chỉ có góc này lại không có người.

Nhưng Ngung Hương chỉ trong thời gian ngắn lại gặp nhiều chuyện buồn hơn vui, thêm sự kích thích này nên nàng không nhịn được khóc vài tiếng, phát tiết nỗi tuyệt vọng sợ hãi trong lòng, theo hấn đi hai bước mới trở lại bình thường. Giãy ra khỏi bàn tay của Lục Thành, nàng lặng lẽ lau mắt, cúi đầu nói: "Ta không sao, chỉ là bị người hù thôi, ta sợ ta không trả nổi tiền."

Cũng không trách được Lục Thành.

Nàng cứ luôn cự tuyệt ý tốt của Lục Thành, Lục Thành trên nàng một cái về tình có thể tha thứ, nhưng hấn lại không biết nàng đang trong tình huống khó xử.

Cuối cùng Lục Thành cũng phát hiện nàng có điểm không thích hợp.

Nàng không thích hấn, lần trước hấn tới đón nàng, lúc đó tiểu cô nương này vẫn còn để phòng hấn giống như trộm cướp vậy, nhưng lần này vì sao nàng lại không chạy đuổi theo Lý ma ma?

Còn chuyện vừa rồi nữa, hấn hù nàng khiến nàng khóc lóc như vậy, nhưng tại sao nàng lại không đánh hấn mắng hấn nhỉ? Lục Thành còn nhớ có lần hấn hù muội muội, A Đào sau khi bật khóc lập tức nhào lên người hấn, từng đám từng đám liên hoàn, luôn giọng mắng hấn là đại ca xấu...

Nghĩ đến hình ảnh Ngung Hương nhào lên người hấn đánh hấn mắng hấn xấu xa, Lục Thành cảm thấy hơi thất vọng.

Hấn thà rằng nàng tức giận mà mắng hấn.

"Nàng, không phiền ta tới đón nàng sao?" Thấy nàng đã lau sạch sẽ nước mắt, Lục Thành dò hỏi.

Trên mặt Ngung Hương nóng lên.

Lúc không cần hấn thì nàng chỉ hận không có cách nào để không gặp lại hấn, bây giờ có việc cầu người thì lại ngóng trông hấn đến, nàng cũng thật là người tính toán.

Nhưng vì không muốn cảm bạc của Tổ Nguyệt, nàng cũng chỉ còn cách xin Lục Thành giúp đỡ thôi.

Nhìn thấy quần áo trên người hấn tám phần là đồ mới, Ngung Hương cất giọng như muỗi kêu nói: "Lục đại ca, ta, ta muốn chuộc thân, nhưng ta còn thiếu mười hai..."

Lục Thành thấy khuôn mặt nàng hồng như vậy khiến tim hấn đập cũng nhanh, nghe nàng nói như vậy lập tức trả lời: "Ta có, bây giờ ta... chờ một lát ít người hơn thì ta liền đưa cho nàng." Trên đường bây giờ tốt xấu lẫn lộn, nếu lúc này hấn cầm túi tiền đưa cho nàng thì sợ bị người khác để mất tới.

Hấn vui mừng giúp đỡ, nghĩ đến nguyên nhân hấn kích động như vậy là vì thích nàng, mặt Ngung Hương càng đỏ hơn.

Hấn có hiểu lầm là nàng cũng động tâm với hấn hay không đây, cho nên mới tìm hấn vay tiền?

Lục Thành không suy nghĩ nhiều như vậy, thấy nàng đỏ mặt lúng túng, hấn quả thực hiểu được cảm giác của nàng, đại đa số người da mặt mòng lúc vay tiền người khác cũng đều có bộ dáng như nàng. Lục Thành cũng biết trong lòng nàng vẫn không có mình, dù sao lần trước sau khi bị hấn bắt nạt, tiểu cô nương phần nộ còn muốn tự sát, không thể nào trong chốc lát mà chuyển biến nhanh như vậy được, nhưng nàng chịu tìm hấn để hấn giúp nàng, nàng muốn chuộc thân, chuyện này thôi cũng đủ khiến cho trong lòng hấn nở hoa.

Có lẽ tháng này nàng ở Hầu phủ bị người khác khi dễ cho nên quyết định chuộc thân?

Lục Thành mặc kệ, nàng chịu chuộc thân, hẳn đã vui vẻ lắm rồi.

"Đi thôi, chúng ta đi mua dưa." Vì muốn để nàng hết lúng túng, Lục Thành cười dẫn đường nói.

Ngưng Hương gật gù đầu, rũ mắt đi theo bên cạnh hắn.

Hàng dưa đang ở ngay bên cạnh, Lục Thành cũng thường tiếp xúc với dưa và trái cây liên tục cho nên rất nhanh đã chọn được hai quả dưa hấu đẹp mắt, đều hơn mười cân một chút, chủ quán liền tính hai mươi cân. Dưa hấu nặng, giá cả so với loại trái cây nhỏ như anh đào thì rẻ hơn nhiều, nhưng vẫn phải là mười lăm tiền một cân, mà hai quả dưa hấu này ít nhất là hai lượng bạc.

Trong tay Ngưng Hương tổng cộng mười bảy văn tiền, nếu không chuộc thân thì có lẽ nàng có thể cam lòng tiêu pha một lần, nhưng bây giờ nàng muốn chuộc thân, sau này còn phải tích góp tiền trả cho Lục Thành, nàng cảm thấy tiếc nên đành nhỏ giọng nói với Lục Thành: "Lục đại ca, kỳ thật A Mộc không thích ăn dưa hấu lắm, huynh tự mình mua đi, ta sang bên cạnh nhìn trái cây khác một chút."

"Nàng chuộc thân là một chuyện vui, ta cao hứng nên mới mua cho nàng cùng A Mộc ăn." Biết nàng muốn chuộc thân cho nên đáng về vui mừng của Lục Thành này giờ vẫn chưa biến mất, hắn lưu loát lấy hai lượng bạc đưa cho chủ quán, sau đó mỗi tay ôm một quả dưa hấu, dựa vào thân cao lớn nhìn về phía phía trước, vui vẻ nói: "Ly ma ma cũng đã trở lại, chúng ta cùng đi tới chỗ xe lừa thôi."

Ngưng Hương nhìn trái dưa hấu trong ngực hắn, biết rõ khuyên không được nên đành đi theo hắn về phía trước, nhỏ giọng nói: "Lục đại ca, chuyện chuộc thân của ta vẫn chưa đề cập với ma ma, người có thể hay không..."

Nàng có kế hoạch của nàng, cho nên chuyện này ngay cả Ly ma ma nàng cũng đành giấu.

"Thôn chúng ta có người đang tổ chức tiệc vui, hai quả dưa này là ta giúp bọn họ mang về." Lục Thành cúi đầu nhìn nàng, giọng điệu nhẹ nhàng nhìn nàng nháy mắt.

Đôi mắt sáng ngời kia vừa dịu dàng lại phong lưu, tim Ngưng Hương giống như dây xích đu bị đẩy một cái, cho dù tay chỉ sờ dây một chút đã thu về nhưng tim nàng vẫn lay động như cũ, loạn nhịp đập thình thịch, thật lâu cũng chưa thể bình tĩnh lại.

Một hán tử nông gia, ánh mắt dài câu dẫn người như vậy làm gì?

Tự biết định lực của bản thân không đủ, Ngưng Hương không nhìn Lục Thành nữa, cùng Ly ma ma hội hợp rồi ba người lại cùng nhau lên xe lừa.

Lục Thành hết sức quan tâm nàng, sợ bị người ở Bắc thành đang chờ xe đoán được hắn cùng với Ngưng Hương chính là cặp "uyên ương" trong rừng cây nhỏ, hắn cố ý nói với hai người mình có việc khác phải làm, mang Ly ma ma cùng Ngưng Hương trong thành lượn một vòng nhỏ rồi mới chạy về phía cửa thành.

Đám người Quách lão tam đã xuất phát.

Ngưng Hương lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nhớ lại một màn trong rừng cây kia, lại nhìn sang Lục Thành, có lẽ là bắt người tay ngắn, nàng rốt cuộc cũng không thể nào tức giận được nữa.

Xe đi một hồi, Ly ma ma như cũ xuống xe ở trấn Bạch Hà.

Quảng đường còn lại chỉ còn dư lại hai người bọn họ.

"Nè, đây là hai mươi lượng, nàng cầm hết đi, lỡ Hưu phủ không chịu thả nàng, cố ý đòi thêm tiền thì nàng cũng có tiền mà dùng, nếu không đòi nhiều hơn thì tốt, về đưa lại ta là được." Lục Thành lấy ra túi tiền ở trong người vì nàng mà mang theo, quay đầu lại đưa cho nàng.

Hắn ra tay hào phóng, Ngưng Hương ngẫm lại cũng không cự tuyệt nữa, thử dò xét rồi mới đưa tay ra nhận lấy.

Lục Thành nhìn chằm chằm khuôn mặt phiếm hồng của nàng, ma xui quỷ khiến thế nào lúc nàng sắp đựng phải túi tiền hắn liền thu tay về.

Ngưng Hương giật mình ngẩng đầu nhìn hắn liền đối mặt với khuôn mặt tươi cười trêu tức của nam nhân.

Hắn lại trêu chọc nàng!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngưng Hương lập tức đỏ lên, đôi môi đỏ mọng không tự chủ khẽ bĩu môi, lập tức muốn quay trở về chỗ ngồi.

"Tiếp nè." Lục Thành thỏa mãn liền thu lại ý, nhẹ nhàng cầm túi tiền ném tới.

Ngưng Hương vững vàng tiếp được, đầu cúi thấp xuống, mắt hạnh đào qua, sau đó lại ngồi ở phía sau rồi nói cảm tạ với hắn.

Không rõ vì sao mà hôm nay Lục Thành cảm thấy nàng rất đẹp, khó có được bầu không khí tốt như vậy, hắn dứt khoát quay đầu lại nói với nàng: "Ngày mai trở về sẽ chuộc thân liền sao? Vậy ta ở ngoài cửa thành chờ nàng nhé, nàng chuộc ra thì ta lại chờ nàng về."

Ám hiệu ngày mai hắn còn có thể đưa nàng về.

Ngưng Hương nghe liền hiểu, lại nhìn túi tiền to trong tay khó xử một lát, vẫn khuyên hấn: "Không được, gần đây bên trong phủ xảy ra ít chuyện, ta phải đợi cơ hội mới có thể đề cập đến chuyện chuộc thân được, không thể nói rõ cụ thể là ngày nào, Lục đại ca vẫn nên gấp rút làm chuyện của mình đi, ngày mai ta ngồi xe của Quách lão tam trở về được rồi, đã một tháng..."

Đột nhiên ý thức được nàng vậy mà lại chủ động đề cập đến chuyện trong rừng cây, Ngưng Hương vừa ảo não lại lúng túng, đầu cuối xuống không thể thấp hơn được nữa.

Miệng lưỡi Lục Thành đắng khô, lại nghiêm trang bồi tội: "Thực xin lỗi, ngày đó, ta quá xúc động."

Ngưng Hương đang xấu hổ nghe xong càng xấu hổ hơn, đầu gác trên đầu gối quay qua chỗ khác, một hồi lâu mới buồn buồn nói: "Ta mệt rồi, khi nào gần đến Lục đại ca gọi ta nhé."

Lục Thành rất ưa thích nhìn bộ dạng xấu hổ muốn chết này của nàng, hấn nhìn cái gáy của nàng mà nhìn cũng không chớp mắt, bất quá cuối cùng vẫn đau lòng cho nàng, hấn nuốt vài cái rồi xoay người nhìn về phía trước, khàn giọng nhắc nhở nàng: "Vậy nàng ngoảnh mặt về trước nằm ngủ một xiu đi, mặt trời rất nắng đừng để bị rám đen."

Mặt trời phơi nắng cũng đều suy xét đến, hấn hình như có phần sẵn sóc quá rồi?

Ngưng Hương nhắm mắt lại, trong khoảnh khắc đó, không biết là bị mặt trời phơi nắng hay là bị lời của hấn nói, giống như cái gì cũng đều không nghe được.

Một đường im lặng, xe lừa chậm chậm đi về phía bắc, lúc gần sắp đến chỗ Từ Thu Nhi và A Mộc đứng ở ngã ba, Lục Thành mới thấp giọng hỏi: "Ngày mai nàng trở về có phải cũng chỉ có Thu Nhi và A Mộc đến tiễn nàng hay không?"

"Đúng vậy, làm sao vậy?" Ngưng Hương hoang mang hỏi.

Lục Thành cười, đầu cũng không quay lại nói: "Vậy ngày mai ta ở đây đợi nàng, nàng chỉ cần kiểm soát ứng phó hai người bọn họ là được rồi."

Ngưng Hương sốt ruột, đệ đệ dễ lừa gạt rồi, nhưng còn đường muội vốn vẫn đoán mò nàng cùng Lục Thành...

Còn muốn khuyên nữa nhưng đột nhiên Lục Thành đã lớn tiếng chào hỏi Từ Thu Nhi và A Mộc.

Ngưng Hương chỉ đành đem một bụng lời nói nén trở về, nhin không được ở trong lòng nắng Lục Thành một tiếng vô lại.

Nhưng mà nàng lo lắng thừa rồi, không cần chờ đến ngày mai mà hôm nay Từ Thu Nhi nhất định phải hỏi rõ hai người có chuyện gì, sau bữa cơm trưa liền kéo Ngưng Hương đến dưới tàng cây hồng, về mặt thành thật hỏi nàng: "Tỷ tỷ có phải không thích Lục đại ca hay không?"

"Muội đừng nói vậy." Ngưng Hương nghe vậy liền muốn quay trở về.

Từ Thu Nhi vội vã giữ chặt nàng, "Tỷ tỷ, hai chúng ta còn có chuyện gì bí mật đây. Tỷ hãy nghe muội nói, Lục đại ca đúng là người thật tốt, nhưng tỷ muốn ở cùng hấn chính là tái giá, tỷ thực sự không để tâm sao? A Nam bây giờ tuy rất đáng yêu, nhưng lỡ may bé lớn lên lại không thích tỷ thì làm sao bây giờ? Còn những phụ nhân trong thôn chúng ta nữa, họ thích nhất chính là nói về ba đạo bốn..."

Có thể thành công chuộc thân hay không còn không biết, bây giờ Ngưng Hương căn bản không muốn phiền não đến những chuyện này, xoay người nói: "Thu Nhi, lần trước tỷ muốn mượn bạc của Lục đại ca để chuộc thân, cho nên hôm nay hấn mới đi đón tỷ, muội đừng nghĩ nhiều được không?"

"Tỷ tỷ muốn chuộc thân sao?" Từ Thu Nhi lập tức dời đi sự chú ý, hưng phấn hỏi.

Ngưng Hương cười cười, kéo nàng đi gặp Đại bá mẫu Lý thị, nhỏ giọng giải thích với đôi mẹ con này: "Hiện tại bây giờ bạc đã đủ rồi, nhưng Hầu phủ nuôi cháu đã ba năm ăn ngon ngủ yên, nếu như bây giờ cháu đường đột đề ra chuyện chuộc thân thì sẽ có bao nhiêu bạc tình, cho nên chúng ta phải tìm lý do đã. Cháu đã nghĩ qua, đầu năm ngày để cho Thu Nhi cố ý mang A Mộc đi Bắc Hà chơi, sau đó A Mộc giả bộ chết đuối gặp chuyện không may, Đại bá phụ lại vào thành tìm cháu, sau đó cháu có thể lấy lý do về nhà chiêu cố đệ đệ cầu xin phụ nhân thả cháu ra ngoài phủ."

Vì không để cho người nhà lo lắng, nàng cũng không có nói qua chuyện khó xử của mình khi rời phủ, hiện tại có biện pháp, cũng không khỏi không nghĩ tới lý do tốt, nếu không Đại bá mẫu nhất định hoài nghi nàng vì sao chuộc thân còn phải đi một vòng lớn như vậy. Đến nỗi phải khiến đệ đệ giả bộ chết đuối, đây là vì ứng phó Bùi Cảnh Hàn, đỡ cho Bùi Cảnh Hàn trở về sinh nghi mà sai người đi đến trong thôn hỏi thăm. Bùi Cảnh Hàn thông minh như vậy, một khi để hấn biết được đệ đệ không có xảy ra chuyện gì thì hấn nhất định có thể đoán được động cơ nàng rời phủ không thuần khiết.

Cho nên dù một bước nàng cũng không thể đi nhầm

Lý thị tính cách cởi mở tâm tư đơn giản, không chút nghi ngờ lời nói của cháu gái, cười bảo đảm nói: "Hương nhi yên tâm, đầu năm đại bá phụ của cháu sẽ đi tìm cháu." Nói xong nhìn đứa cháu gái hiểu biết lại dịu dàng, mắt Lý thị đột nhiên có chút chua xót, giang tay ôm cháu gái tuổi còn nhỏ mà phải bán mình rời nhà vào trong lòng. "Hương Nhi nhà chúng ta cuối cùng cũng muốn trở về nhà rồi, chờ qua hai năm sau Đại bá mẫu nhất định sẽ tìm cho cháu một gia đình khá giả."

Cái ôm áp mềm mại của trưởng bối khiến người an tâm, Ngưng Hương nghe hơi thở quen thuộc trên người Đại bá mẫu, chỉ cầu hết thảy đều thuận lợi.

Chạng vạng, phụ tử Từ Thủ Lương và Từ Hòe trở về, biết được chuyện vui này thì mọi người đều cảm thấy vui vẻ.

Lý thị chưa quên nhắc nhở bọn họ, "Nhớ giữ kín chuyện này, không thể để người ta biết là chúng ta là giả bộ!"

Mới vừa nói xong, A Mộc từ nhà xí đi ra, vui vẻ chạy qua bên này.

Ánh mắt của đại gia đình lập tức đều nhìn về phía hắn, mọi người nhìn lẫn nhau ăn ý quyết định chuyện này không cần nói cho đứa bé năm tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Edit: Hà

Mỗi lần về nhà Ngưng Hương đều cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, lần này lại càng đặc biệt nhanh hơn nữa.

Tính đến hôm nay thì tổng cộng Lục Thành đã đưa nàng về nhà đã ba lần.

Lần đầu tiên là hắn giúp nhà mình trông trọt, đưa A Nam cho nàng chăm sóc, buổi trưa thì lấy lý do A Nam không chịu rời nàng mà quang minh chính đại đưa nàng về thành. Lần thứ hai trước tiên hắn để cho Tam đệ Lục Định tới đón nàng, lại giả vờ là đi vào thành bán anh đào, mới ra đầu thôn thì hắn lại thay cho Lục Định chở nàng. Một lần có lý do, một lần là che giấu mọi người Đại bá phụ, chỉ có lần này hắn không có chuẩn bị lý do gì mà vẫn muốn đưa nàng trở về.

Đường muội sẽ nghĩ sao?

Sau giờ ngo cáo biệt Đại bá phụ và Đại bá mẫu, lúc nàng dật dật ra khỏi nhà thì Ngưng Hương chỉ có cảm giác khuôn mặt của mình sắp bị mặt trời nướng chín.

"Tỷ tỷ có phải là cảm thấy không thoải mái không?" Từ Thu Nhi rất nhanh đã phát hiện Đường tỷ có điểm khác thường, lo lắng hỏi, tay đưa lên muốn sờ trán nàng.

Ngưng Hương lắc đầu, chột dạ nói: "Hôm nay trời nóng quá."

Từ Thu Nhi không ngắt đầu, mùa hè nắng định là rất nóng nhưng bọn họ đang đi phía dưới bóng cây, làm sao Đường tỷ còn bị hun nóng thành như vậy?

Đội đến khi ba người đi ra tới đầu thôn, dọc theo đường nhỏ đi về phía đông khoảng một dặm thì phía xa xa đã nhìn thấy ngay tại cửa ngõ ba có một chiếc xe lừa đang đậu ở đó, Từ Thu Nhi nhìn khuôn mặt càng ngày càng hồng của Đường tỷ, sau một hồi kinh ngạc mới "a" một tiếng ý tứ sâu xa, cố ý hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ xem người phía trước hình như là Lục đại ca thì phải?"

Ngưng Hương quay đầu nhìn về phía đường bắc, hai tai đều đỏ lên theo.

Lục Thành bá đạo như vậy, nàng tìm lý do gì cũng khó có thể dấu diếm được đường muội, bây giờ đường muội đã có thể đã nhìn ra được tâm tư của Lục Thành đối với nàng.

"Là Lục đại ca!"

A Mộc nghiêm túc trả lời Đường tỷ, cao hứng buông tay tỷ tỷ ra, vui vẻ chạy về hướng xe lừa. Bé thích, bởi vì mỗi lần gặp mặt Lục đại ca đều cho bé đồ ăn ngon, mấy hôm trước Lục đại ca dẫn A Nam đi chơi ưng có đi ngang qua nhà bé, huynh ấy còn hỏi bé có muốn cùng đi hay không. A Mộc đi, bé cùng với A Nam nhìn tướng quân bay trên trời, cuối cùng bắt về một con chim cút, chỉ tiếc tướng quân không chịu cho bé sờ.

Lúc này Từ Thu Nhi cũng nhớ tới chuyện này, chắc chắn hai tiếng, nhìn dáng người nam nhân cao lớn đứng trước xe lừa nói: "Tỷ tỷ, Lục đại ca thật là có tâm, chẳng những nịnh nọt tỷ chứ tỷ về nhà, còn phải nghĩ cách nịnh nọt A Mộc, không trách được chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi, không đúng, là vài ngày ngắn ngủi đã dụ tỷ thích hắn."

Lần đầu tiên Lục Thành đưa Đường tỷ trở về là cuối tháng giêng, mặc dù đã qua bốn tháng, nhưng thời gian Lục Thành cùng Đường tỷ gặp nhau cũng không phải chỉ là thời gian mỗi lần cuối tháng Đường tỷ về nhà vài ngày chứ?

"Ta không có thích hắn, Thu Nhi còn nói bấy nữa thì về sau tỷ sẽ không dạy muội thêm hoa nữa." Ngưng Hương cố gắng trấn định lại, nhỏ giọng giải thích.

"Không thích tại sao lại muốn vay tiền của hấn, còn để cho hấn đưa tỷ trở về?" Từ Thu Nhi lập tức nghi hoặc nói.

Đường tỷ da mặt mỏng, nàng nghe mẫu thân nói qua, lúc trước mẫu thân dự định bán đất để giúp thím chữa bệnh, Đường tỷ không muốn liên lụy bọn họ bèn tự mình đi tìm mộ buồn người, mẫu thân biết được sau khi đường tỷ đã ấn dấu tay. Mộ buồn người kia lòng dạ hiểm độc, cháy nhà hôi của, chỉ đưa cho Đường tỷ tám lượng, mẫu thân muốn dùng đất để đổi lại Đường tỷ, bà ta sống chết không chịu lại trả người, một lòng tính toán đem Đường tỷ bán với giá tốt hơn.

Nếu như không phải có chuyện gì với Lục Thành, Đường tỷ tuyệt đối sẽ không mở miệng với một người mới chỉ gặp qua vài lần.

Ngưng Hương vội vã muốn giải thích, lại phát hiện bản thân không có biện pháp giải thích rõ ràng nỗi khổ tâm mà mình giấu giếm, mà về mặt đường muội có ý như "nhìn xem tỷ còn muốn ngụy biện như thế nào", Ngưng Hương thở dài, bất đắc dĩ nói: "Tùy muội nghĩ như thế nào thì nghĩ, chỉ là việc này đừng để cho Đại bá phụ và Đại bá mẫu biết, tí nữa muội dẫn A Mộc về cùng dặn dò bé một tiếng."

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của nàng nhanh đến nỗi gần như không nghe được.

Kỳ thật bản thân nàng cũng biết loại tình hình này rất dễ khiến người khác hiểu lầm.

Dù sao chỉ là đường muội hiểu lầm còn hơn so với mọi người trong nhà hiểu lầm.

Từ Thu Nhi nhìn phía trước thấy Lục Thành đang bồng A Mộc lên để bé ngồi xuống trên lưng lừa, mà tiếng cười của A Mộc không ngừng vang lên, nàng cũng rất bội phục tâm kế của Lục Thành, nhẹ giọng nói với Đường tỷ: "Tỷ tỷ không cần lo lắng, muội sẽ giúp tỷ dấu đi chuyện này, nhưng tỷ vẫn nên suy nghĩ thật kỹ lời hôm qua muội đã nói. Tỷ nhìn vợ của Tôn Lập ở thôn chúng ta đi, cả ngày đều bị bà ta mắng chửi."

Tôn Lập ở thôn tây của Liễu Khê, ban đầu vợ chết để lại một nhi tử, sau này hấn lại cưới thêm một cô vợ khác. Nhi tử của hấn cũng là người thành thật, ở chung với kẻ mẫu cũng coi như là tạm ổn, nhưng thời điểm làm mối liên xảy ra mâu thuẫn, vợ chưa cưới vào cửa đã bắt đầu xoi mói mẹ chồng, la hét phải ở riêng thì mới chịu gả, vừa gây sức ép xong gả đến thì nhìn thấy mẹ chồng mua cho em chồng đồ gì mới liền chỉ trích mẹ chồng lúc ở riêng lại bắt công.

Ngưng Hương biết chuyện này, trong đầu không ngừng hiện lên bộ dáng nhỏ của A Nam ý lại dựa vào trong lòng nàng.

A Nam lớn lên sẽ thành dạng gì? Vợ A Nam...

Ngưng Hương đột nhiên bật cười, đường muội nói hươu nói vượn, sao nàng cũng nghe lời của muội ấy mà suy nghĩ theo, nàng cùng Lục Thành cũng không phải là quan hệ đó.

Mặc dù tự nói với mình như vậy, nhưng khi đi tới trước xe lừa, phát hiện ánh mắt hùng hục như lửa của hấn nhìn sang, Ngưng Hương vẫn tâm hoảng ý loạn.

"Lục đại ca sao lại ở chỗ này vậy?" Từ Thu Nhi biết rõ còn có hoi, đôi mắt to ngập nước khiêu khích nhìn chằm chằm Lục Thành.

Lục Thành nhìn Ngưng Hương một cái, cười nói: "Ta đi tới đi lui mấy lần phát hiện kéo xe rất dễ kiếm tiền, vừa lúc hôm nay rảnh rỗi nên muốn xuất phát sớm, tranh thủ đoạt vài khách của Quách lão tam..."

"Nói như vậy, huynh chính là cố ý chò ở chỗ này muốn cướp tỷ tỷ của ta?" Từ Thu Nhi cắt đứt chuyện hấn bịa đặt lung tung, ngăn cản trước người Đường tỷ nói.

Ngưng Hương nghe nàng nói vậy hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, nàng đành khuyên đường muội trở về, liền nghe Lục Thành giễu cợt nói: "Ta chính là muốn cướp tỷ tỷ của muội đó... Chỉ sợ nàng không chịu chiều cố việc buôn bán của ta."

Nam nhân da mặt dày như tường thành, không chút nào che dấu về phía Từ Thu Nhi thừa nhận tâm tư của hấn, đừng nói Ngưng Hương xấu hổ đến đỏ mặt, đối mặt với ánh mắt Lục Thành thẳng thắn giọng nói vô tư ái muội, Từ Thu Nhi cũng có cảm giác trên mặt cũng nóng lên, tim đập tăng nhanh. Nam nhân tuấn lãng cao lớn như vậy, miệng lưỡi còn trơn tru biết dễ người, không trách được Đường tỷ sẽ thích hấn.

Vốn chỉ định trêu chọc người nhưng không ngờ da mặt đối phương lại quá dày, Từ Thu Nhi đành ở thế hạ phong cam chịu, ôm đường đệ đang ngồi ở phía đằng sau lừa xe lừa xuống, Từ Thu Nhi cảnh cáo trừng mắt nhìn Lục Thành một cái, "Kéo xe thì kéo xe cho tốt đi, nếu như dám..."

Thẹn thùng không cách nào nói ra lời được, Từ Thu Nhi đành hừ một tiếng, lưu luyến A Mộc dắt đi.

Lục Thành đưa mắt nhìn hai tỷ đệ một đoạn, A Mộc quay đầu lại nhìn hấn cười, sau đó lại liên tục trốn sau lưng cô nương Từ Thu Nhi đi về phía trước.

Hôm nay nàng mặc một bộ váy màu trắng thêu hoa lan và đôi giày bằng vải, đứng trong nắng sớm thanh tú động lòng người, sạch sẽ tựa như hoa lan. Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ như ráng mây, về mặt xấu hổ của nàng khiến người khác cảm thấy muốn được yêu thương che chở cho nàng, vừa nghĩ như vậy hấn muốn đi tới, hoi nhỏ bên tai nàng thẹn thùng cái gì.

Nhưng Lục Thành lại sợ ăn một cái tát nữa, thật vất vả thái độ của nàng đối với hấn đã dịu dàng hơn, cũng không thể vờ vì tâm viên ý mã nhất thời mà chọc tức nàng.

"Đi thôi, xe Quách lão tam sắp đến rồi, nếu để ông ấy thấy thì không ổn lắm."

Lục Thành đi đến trước cang xe ngồi xuống, thấp giọng nói.

Thấy hắn không chọc mình nữa, tim Ngưng Hương đập nhẹ nhàng, vừa thuận thực bước lên xe lừa nàng liền nhìn thấy ở phía trước có một chiếc mũ rom màu lúa mạch mới tinh ở trên xe, nàng nghi ngờ nhìn về phía hắn.

"Nắng trời độc, đeo lên đi." Lục Thành nhìn chằm chằm khuôn mặt phấn nộn như nước của nàng, giọng nói khàn khàn.

Thật muốn hôn một cái.

Ngưng Hương cái khác không hiểu nhưng lại hiểu rõ nhất ánh mắt thèm muốn của nam nhân khi nhìn nàng, vừa thấy Lục Thành nhìn chằm chằm khuôn mặt của nàng, nàng lập tức đem lời từ chối nhả nuốt xuống bụng, nhanh chóng đội mũ rom lên đầu, đề thấp vành nón còn chưa đủ, lại chạy vội về phía sau nói: "Ta ngủ một lát, làm phiền Lục đại ca."

Không nghĩ tới nàng lại dùng chiêu này để tránh nói chuyện với hắn.

Hết lần này tới lần khác Lục Thành không thể làm gì hơn, sau khi đánh xe một lát lại nói: "Vậy nàng cứ nằm ngủ đi, ngồi nhiều mệt mỏi."

Ban ngày nằm ở trước mặt hắn sao?

Ngưng Hương không hề suy nghĩ thêm, cũng không trả lời hắn, vẫn để cái cằm trên đầu gối như cũ.

Lục Thành quay đầu lại nhìn một chút, bất đắc dĩ cười.

Trên đường cố gắng nói chuyện với nàng mấy câu, nàng đều giả bộ ngủ không để ý tới hắn, Lục Thành có ý muốn trêu chọc nàng, nhưng lại đắn đo khả năng chịu đựng của nàng có thể chịu được hay không, đặc biệt là lúc này trên đường không người lại rất nóng, nếu hắn chỉ làm chút gì đó cũng khiến nàng hoảng sợ đi? Thật lòng Lục Thành không muốn lại bị nàng coi là vô liêm sỉ có ý bắt nạt cô nương đáng hoàng.

Mặc dù nhìn nàng giống như con thỏ co thành một cục ngoan ngoãn ngồi ở trên xe hắn, hắn quả thật rất muốn vô liêm sỉ một phen.

Nếu như cưới vợ cũng giống như chim ưng bắt thỏ thì thật tốt, hắn chỉ cần đem nàng bắt về nhà, đâu cần phải tốn tâm tư dụ dỗ làm gì?

Cả đoạn đường Ngưng Hương giả bộ ngủ, Lục Thành cũng suy nghĩ lung tung cả một đường.

Vừa vào thành, Ngưng Hương muốn xuống xe nhưng Lục Thành không cho phép, hắn muốn đưa nàng đến thẳng chỗ đường gần Hầu phủ.

"Chúc thân nhớ nói cho ta biết một tiếng." Lục Thành xuống xe, đi đến trước mặt nàng nói.

Ngưng Hương cúi đầu ừ một tiếng, không nói sao được, nàng còn mượn bạc hắn mà.

"Vậy Lục đại ca mau trở về đi." Mặc dù Bùi Cảnh Hàn không có phủ thành nhưng Ngưng Hương vẫn có chút sợ bị người khác nhìn thấy, nhẹ giọng thúc giục.

Lục Thành không đi, trước lúc nàng xoay người hắn chợt bước nhanh tới.

Động tác đột nhiên của hắn khiến Ngưng Hương đụng phải khuôn ngực cứng rắn của hắn, nàng thất kinh đang muốn lui về phía sau thì đột nhiên ngang hông xuất hiện thêm một cánh tay rắn chắc, nhìn như đỡ nàng nhưng kỳ thật lại âm thầm đè nàng vào trong ngực hắn, ngoài miệng hết sức áy náy nói: "Xin lỗi, nhất thời sốt ruột đụng phải nàng."

Ngưng Hương biết rõ hắn có ý!

Cho dù không phải cố ý đụng nàng, nhưng lần này ôm nàng cũng là nhân cơ hội chiếm tiện nghi!

Bối rối đẩy hắn ra, Ngưng Hương xoay người từ bên phải hắn vòng qua, tình thế cấp bách bách rời đi nên nàng không phát hiện trong lòng mình chỉ có xấu hổ, không giống như khi đối mặt Bùi Cảnh Hàn trong lòng sinh ra sự sợ hãi.

"Từ cô nương, nàng vẫn chưa đưa tiền xe cho ta mà!"

Lục Thành ngăn nàng lại lần nữa, nhưng lần này lại khống chế khoảng cách tốt nên không đụng nàng nữa, lúc hắn cúi đầu nhìn thấy nàng đỏ mặt, tròn tròn đôi mắt hạnh ướt át kinh ngạc nhìn hắn, Lục Thành cười cang rục rờ hơn, duỗi tay về phía nàng, "Hình như là bốn văn tiền đúng không?"

Ngưng Hương nhìn chằm chằm bàn tay màu lúa mạch của hắn, ngực càng lúc càng phập phồng dữ dội hơn.

Vài đồng tiền mua dưa và trái cây còn cho nàng, hắn sẽ để ý đến bốn văn tiền xe sao?

Rõ ràng là đang trêu nàng!

"Không có!"

Không biết tức giận thế nào mà hai chữ như vậy liền nói ra, nói xong Ngưng Hương cũng cảm thấy ngại ngùng cả người. Phát hiện nam nhân đối diện cũng ngốc theo, Ngưng Hương bỗng dưng nhận ra mình đang đi xe 'chùa' ko trả tiền nên vô cùng xấu hổ, ôm bao đồ như cướp mà chạy, thật sự là trốn, một đường chạy đến cửa trước, thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn chợt biến mất, như thỏ trốn vào hang động.

Lục Thành nhìn chằm chằm "hang thỏ" một hồi lâu mới hoàn hồn.

Nàng vậy mà cũng biết đùa giỡn với hắn sao?

Cứ liên tục khách sáo xa cách, nhưng sau khi giải thích rõ quan hệ xong, thì bắt đầu thể hiện rõ tính tình nũng nịu hay giận hờn, điều đó chứng tỏ quan hệ của hai bên đã xích lại gần hơn.

Lục Thành nhìn không được toét miệng cười.

Đội nàng về nhà hắn lại thêm vài phần nhiệt tình, nói không chừng năm nay có thể ôm vợ về nhà rồi.

Không đúng, nàng mới mười bốn, chưa chắc chịu gả cho hắn sớm như vậy...

Nam nhân mới nếm thử mùi vị tình cảm, vừa vội vàng đánh xe lửa trở về vừa lọt vào phiền não ngọt ngào.

Mà Ngưng Hương bên kia tâm hoảng ý loạn chạy vào cửa bên, lửa trên người mới tắt cục bắt đầu hạ xuống.

Nàng vậy mà lại quyết nợ Lục Thành sao?

Hắn hẳn là sẽ không để ý đúng không, hắn thực sự muốn lấy tiền xe của nàng sao.

"Ngưng Hương sao vậy? Bị người khác rượt à?" Bà tử giữ cửa thấy nàng vội vàng hấp tấp chạy vào, tò mò hỏi một câu.

Ngưng Hương hoàn hồn, thờ hồn hể vài cái rồi lại cố làm ra chán chường nói: "Mới vừa rồi có con ong vò vẽ đuổi theo cháu, khiến ma ma chê cười rồi."

Mùa hè ong mật và ong vò vẽ rất nhiều, bà tử giữ cửa cũng không hoài nghi thêm nữa, cười hỏi thăm nàng hai ngày về nhà như thế nào.

Ngưng Hương bồi bà tán gẫu vài câu xong liền đi, cua qua mấy vòng liền thấy cây mai thấp thoáng phía sau Lãnh Mai Các, bước chân nàng dần dần chậm lại.

Thành công hay không, liền xem ngày đầu năm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Edit: Hà

Mùa hè tháng sáu trời nóng đến bức người.

Băng trong phòng đã được đặt sẵn, tiểu nha hoàn ngồi ở trước bàn có đặt tượng đá đồng hồ, nhẹ nhàng phẩy cây quạt, đưa từng đợt gió mát thổi đến chỗ chủ tử đang ngồi. Cách đó không xa trước bàn đọc sách, Đỗ thị vừa nghỉ ngơi vừa nhẹ nhàng lật xem cuốn tập thơ do cháu gái ngoại Thẩm Du Du để lại cho bà, vừa nhìn thấy câu "Tranh độ tranh độ, kinh khởi nhất than âu lộ"*, không khỏi khẽ cười.

(*) Tranh độ Chèo vợ

Tranh độ Chèo vợ

Kinh khởi nhất than âu lộ Kinh động bày cò bay rối

(Như Mộng Lệnh- Kỳ nhất) (Nguyễn Chí Viễn dịch)

Đứa cháu gái ngoại này nàng cũng rất thích .

Để tập thơ xuống, Đỗ thị nghiêng đầu nhìn ra xa ngoài cửa sổ, trường tử hình như rời khỏi nhà đã được nửa tháng.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng động rất nhỏ, Đỗ thị nhủ mày nhìn về phía cửa phòng.

Đại nha hoàn của bà hiểu ý, vén màn lên thăm dò một chút nhìn xem chuyện gì làm kinh động đến phu nhân, vừa nhìn lại gấp rút quay vào bẩm báo: "Phu nhân, Ngưng Hương bên cạnh thế tử có việc cầu kiến, người nhà nàng mới vừa tới tìm nói đệ đệ của nàng lên lút chạy ra sông chơi không may xém chết đuối, mặc dù đã được cứu nhưng vẫn khóc muốn gặp tỷ tỷ, Ngưng Hương muốn xin phép nghỉ một ngày trở về thăm đệ đệ."

Đỗ thị nghe vậy lấy làm kinh hãi, đứng dậy liền đi ra ngoài.

Ngưng Hương đang đứng ở bên ngoài chờ, vừa nhìn thấy Đỗ thị nàng khóc tiến lên quỳ xuống dập đầu: "Phu nhân, cháu..."

"Mau đi đi, dù sao thế tử cũng không có ở đây, người cứ về nhà hai ngày, đứa nhỏ bị hoảng sợ như vậy phải cố gắng chăm sóc thật tốt."

Đỗ thị cúi người đỡ tiểu nha hoàn khóc đến mặt mũi tràn đầy nước mắt đứng lên, Ngưng Hương chỉ có một người đệ đệ, trưởng tỷ như mẹ, chăm sóc đệ đệ với nuôi nhi tử cũng không khác gì lắm, loại chuyện như vậy Đỗ thị cũng là mẫu thân hai đứa con trai hiểu rõ, biết nàng nóng lòng liền nghiêng đầu phân phó đại nha hoàn của bà đi mời lang trung, theo Ngưng Hương cùng nhau trở về.

Ngưng Hương vội vàng từ chối, nức nở nói: "Không cần đâu phu nhân, đại bá phụ của cháu nói A Mộc không có việc gì, chỉ là bị sợ hãi mà thôi, thực sự không cần..."

Nàng khóc thật, trong đầu nàng bây giờ tất cả đều là hình ảnh đời trước đường huynh đến Hầu phủ tìm nàng, nói cho nàng biết A Mộc gặp chuyện không may.

Thấy tiểu nha hoàn không chịu, Đỗ thị không miễn cưỡng nữa, hỏi qua Ngưng Hương thì biết rõ người nhà nàng đã mượn xe lừa của nhà trong thôn rồi, liền để cho nàng về nhà.

Ngưng Hương cúi đầu nói cảm ơn nhiều lần, sau lại lau nước mắt mới rời đi.

Từ Thủ Lương tự mình đến đang đứng ở cửa bên ngoài chờ, vừa thấy cháu gái vành mắt còn đỏ bước tới, không khỏi cảm khái không hổ là nha hoàn ở Hầu phủ hầu hạ ba năm, cháu gái từ trước đến nay đơn thuần cũng sẽ giả khóc đến như vậy, nếu không phải đã sớm biết rõ đây là cái cớ để cháu gái rời phủ thì ông cũng nhìn không ra đây là giả vờ.

"Đại bá phụ, chúng ta đi nhanh thôi." Sợ trường bối lộ ra sơ hở, Ngưng Hương nhỏ giọng thúc giục.

Từ Thủ Lương haiz một tiếng rồi đánh xe lừa rồi đi.

Mặt trời sau giờ Ngọ rất lớn, hai người đi thẳng một đường vừa kịp về nhà lúc hoàng hôn.

A Mộc đương nhiên là không có chuyện gì, lúc này tiểu tử đang nằm ở phòng tây viện nhà mình, túi thân nằm ở trong ổ chăn ai cũng không muốn gặp.

Buổi trưa sau khi cơm nước xong, Nhị tỷ muốn dẫn hần đi Bắc Hà chơi, A Mộc nhớ lời tỷ tỷ dặn dò nên không dám đi, lúc đó Nhị tỷ nói là sẽ không nói cho tỷ tỷ, hần mới dám đi. Đến bờ sông, Nhị tỷ dắt hần xuống nước đùa nghịch, A Mộc đi không vững nên vấp ngã ở trong nước khiến quần áo đều ướt hết, vừa vịn lúc đó Đại bá mẫu đuổi theo nhìn thấy, khẳng định là hần lại lên lút vọc nước liền đánh vào cái mông hần nhiều cái rất đau.

A Mộc khóc cả đường, vừa về đến nhà lại không muốn gặp Đại bá mẫu, cũng không muốn đi nhà bọn họ mà khóc ô ô chạy về nhà mình.

Khóc xong liền ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại vẫn không muốn rời khỏi giường, liền dẫu môi nhớ tỷ tỷ.

Ngoài cửa giống như có người đang đi tới, A Mộc bủ môi, giả vờ ngủ.

Ngưng Hương nhẹ nhàng đi tới, bắt gặp đệ đệ đáng thương đang co rúc nằm ở trên giường đặt gần lò sưởi, trong lòng nàng liền mềm nhũn, nghiêng đầu nhìn đệ đệ, nhìn thấy đệ đệ khóc sưng hai mắt, khóe miệng Ngưng Hương cong lên, nhin cười không được, dịu dàng nói: "A Mộc xem ai trở về nào?"

"Tỷ tỷ!" Nghe tiếng tỷ tỷ, A Mộc nhanh chóng bò dậy nhào vào trong lòng tỷ tỷ, ủy khuất khóc kể, "Đệ không có lên lút vọc nước nhưng Đại bá mẫu vẫn đánh đệ!"

Vừa nói vừa khóc, càng khóc càng ủy khuất.

Dưới mái hiên bên ngoài, Lý thị vừa tức vừa buồn cười, nhìn qua cửa sổ nói: "Các cháu đều là người tốt, nên ta đành phải làm người ác vậy! Lỡ may tương lai A Mộc cưới vợ vẫn mang thù cùng vợ hần đối phó với ta, vậy các cháu phải thay ta nói chuyện nhé!"

"Cả ngày đừng có đoán mò như thế." Từ Thủ Lương trừng vợ một cái, cười bước đi.

Từ Thu Nhi kéo tay mẫu thân đi theo, biết rõ Đường tỷ có thể dỗ được đường đệ.

"A Mộc đừng khóc nữa, là tỷ tỷ nói Đại bá mẫu đánh đệ đó, ". Ngưng Hương ngồi xếp bằng trên đầu giường, ôm đệ đệ vào trong lòng dịu dàng an ủi, "Đại bá mẫu nói đệ lên lút vọc nước, đệ khóc thì người khác mới tin, giống như Đại bá phụ đi Hầu phủ đón tỷ, phu nhân nghe tin đệ thiếu chút nữa chết đuối mới lập tức về nhà thăm đệ."

A Mộc chớp chớp mắt, giống như đã hiểu đôi chút, "Hôm nay tỷ tỷ được ở nhà phải không?"

Ngưng Hương cười gật đầu.

A Mộc lập tức nín khóc mỉm cười, cao hứng ngồi dậy, "Vậy lần sau vẫn để Đại bá mẩu đánh đệ!"

Chỉ cần tỷ tỷ có thể ở nhà thì bé nguyện ý mỗi ngày đều bị đánh, dù sao đánh xong cũng sẽ hết đau.

Trẻ con thì nghĩ đơn giản, còn Ngưng Hương vừa mới còn cười dỗ đệ đệ nín khóc lại bật khóc, ôm chặt đệ đệ vào trong ngực không để bé biết.

Yên lặng bình tĩnh một lát, Ngưng Hương dỗ đệ đệ ngồi thẳng dậy, nghiêm túc dặn dò: "A Mộc nhớ thật kỹ, hôm nay là do đệ một mình lén lút chạy tới bờ sông đùa nghịch rơi xuống nước thiếu chút nữa là chết đuối, Đại bá mẩu cùng Nhị tỷ đi tìm đệ nhìn thấy cứu đệ lên. Đệ khóc là vì nhớ tỷ cho nên Đại bá phụ mới phải vào thành đón tỷ về, sau này bất luận ai hỏi đệ thì đệ phải nói như vậy cho người đó, biết chưa? Nếu không để phụ nhân biết tỷ lừa bà ấy thì bà ấy sẽ không để cho tỷ tỷ trở về nữa."

A Mộc lập tức lắc đầu, ôm chặt lấy tỷ tỷ, "Đệ sẽ không nói, tỷ tỷ về với đệ!"

"Tốt, ngày mai tỷ tỷ sẽ đi cầu phụ nhân, xin bà ấy trả giấy bán thân cho tỷ, như vậy về sau ngày ngày tỷ tỷ có thể ôm A Mộc ngủ rồi, ngày ngày được ở cùng với A Mộc." Hôn trán đệ đệ, Ngưng Hương cười nói cho bé biết tin tốt này.

A Mộc nghe vậy cảm thấy rất vui, cao hứng không biết nên làm gì, đành ôm lấy tỷ tỷ hôn một cái bẹp lên má nàng.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiều vào, nhẹ nhàng bao phủ chung quanh hai tỷ đệ.

Cùng lúc đó ở Lục gia, Lục Thành vừa về đến đầu tiên là nhìn về phía Tam đệ Lục Định, bởi vì ngược chiều ánh sáng nên hấn khẽ nhắm mắt lại.

Nhị ca Lục Ngôn đang nấu cơm, muối muối thì chạy qua nhà nhị thúc chơi, bởi vậy việc chăm sóc A Nam rơi xuống trên vai Lục Định. Thiếu niên đang ngồi xổm bên cạnh như đang chờ con dê tiết sữa cho cháu trai, lờ lợ ý nhiều dùng ánh mắt nhìn huynh trưởng, "Không nhìn thấy."

Lục Định cảm thấy đại ca của mình sắp điên rồi.

Từ cô nương nói tháng này sẽ chuộc thân, đại ca muốn đi nhưng công việc ở vườn trái cây khiến huynh ấy không có cách nào hằng ngày qua bên Từ gia được, như vậy nên đại ca sai hấn đi ngã ba cửa phía đông của thôn Liễu Khê chờ, một khi nhìn thấy Từ cô nương trở về thì hấn sẽ biết. Nhưng tính tới hôm nay, Lục Định đã đi liên tục bốn ngày, buổi trưa ăn cơm sớm hơn nửa canh giờ để xuất phát, chờ cho đến mặt trời ngã về tây rồi mới trở về, bất luận Từ cô nương buổi sáng hay buổi trưa chuộc thân cũng đều sẽ về đến nhà trong ngày.

Khó có được người đại ca yêu, Lục Định cũng cảm thấy rất hài lòng với người chị dâu này, hấn không có việc gì liền chịu một nhọc đi chờ. Nhị ca nói nếu xuất hiện quá rõ ràng bị Từ cô nương trông thấy sẽ không tốt, đành kêu hấn dắt dê đi, giả dạng làm người chăn dê. Lục Định cảm thấy có đạo lý, kết quả không đợi được Từ cô nương thì không biết thế nào bị một nha đầu ở cửa ngã ba đối diện thôn phát hiện hấn ngày ngày đi qua đây, vậy mà nàng ta cũng đến giao lộ đợi, trong tay còn dắt theo một con dê lông quăn.

Ngày hôm qua Lục Định nhìn, hôm nay nha đầu kia vậy mà còn dẫn theo tỷ muội đến, hai người thỉnh thoảng tụ lại một chỗ vừa nhìn hấn vừa cười trộm, Lục Định không chịu nổi nữa đành dắt dê sẽ trở về. Từ gia cách nhà hấn gần như vậy, Từ cô nương chuộc thân sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ biết, nhiều lắm chỉ là muộn hai ngày mà thôi, chỉ là đại ca quá gấp.

Nhưng Lục Định không dám nói mình đã chuẩn về sớm, chỉ nói không nhìn thấy.

Lục Thành có hơi thất vọng.

Ở ngay cửa phòng bếp, lão nhị Lục Ngôn nhìn hai người đang ở phía ngoài, khước miệng vênh lên cao, buổi tối trước khi ngủ mới làm bộ hỏi: "Hôm nay Tam đệ đi chỗ nào thả ung vậy? Bắt được con thỏ nhỏ như vậy, ta đoán gần đó nhất định là có hang thỏ, ngày mai ta cũng qua bên đó thử vận may xem sao, nói không chừng còn có con thỏ khác."

Tướng quân có thể săn thú, chỉ là con mồi đều tương đối nhỏ, chỉ đủ mình nó ăn, dù sao cũng khiến cho ba huynh đệ bọn họ thoát khỏi việc bắt chim sẽ cùng chuột dứt nó ăn.

Đầu giường đặt gần lò sưởi, Lục Thành đang dùng khăn chùi đít cho A Nam, nghe vậy động tác liền ngừng lại.

Lục Định đang muốn lên giường, lúc này lại không muốn lên nữa, quay đầu đi ra ngoài, "Ta đi nhà xí."

Nói xong liền bước nhanh ra phòng.

Lục Thành trầm mặt đem nhi tử đưa cho nhị đệ, liền mang giày đuổi theo.

Rất nhanh ngoài cửa sổ liền truyền đến một trận tiếng động mạnh, A Nam trần trụi đang nằm đùa nghịch, nghe được âm thanh tò mò xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ thì động tĩnh kia lại biến mất.

A Nam nhẹ nhàng a một tiếng, quay đầu lại nhìn nhị thúc thì thấy nhị thúc nhà mình che miệng, bả vai run lên một cái .

A Nam không biết vì sao nhị thúc cười, thấy nhị thúc cười, bé cũng nhếch miệng cười theo.

Hôm sau Lục Thành trước khi ra cửa nhìn ngắm hai người đệ đệ, cuối cùng vẫn chọn Tam đệ thành thật, trừng mắt nói với hắn: "Lại trốn về sớm nữa thử xem."

Lục Định như trứng chọi đá không thể không đi, lần này không dắt dê nữa mà đứng một chỗ xa xa thấy được cửa thành ở ngã ba chờ .

Lại không biết lúc hắn chạy tới nơi này thì Ngưng Hương đã vào thành lần nữa.

Về Lãnh Mai Các liền gặp Tô Nguyệt, nàng đem túi bạc trả lại cho Tô Nguyệt, lấy túi tiền của Lục Thành nói: "Lần trước muội về nhà gặp được phu nhân của một vị hàng xóm nhà giàu ở thôn, nhà bà ấy buôn bán ở trong thành, bởi vì hợp ý nên đã cho muội mượn tiền chuộc thân. Lúc ấy muội không muốn, nhưng lần này đã đi tìm bà mượn được mười hai lượng. Tô Nguyệt, số bạc này tỷ nên thu về đi, một mình tỷ lưu lại đây so với muội thì càng cần dùng bạc hơn nhiều."

Tô Nguyệt mắt húng, đề tay nàng lại nói: "Vì sao phải mượn người khác, muội..."

Ngưng Hương nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, "Tỷ không thu trở về, muội liền không đi."

Tiểu cô nương cứng lên cũng quật cường giống như với người khác, Tô Nguyệt bất đắc dĩ đành phải nhận lấy.

Ngưng Hương còn có chuyện dặn dò nàng, "Việc chuộc thân này, muội không muốn liên lụy tới ai khác, nếu như thế tử hỏi tỷ bạc của muội ở đâu mà có, tỷ liền nói trong tay muội vốn đã có mười bốn lượng, nhà đại bá ta góp được ba lượng, còn lại tam lượng là mượn Lý ma ma."

Lục Thành khẳng định không thể liên lụy vào chuyện này, còn dư tiền có thể cho nàng mượn ngoại trừ Đại bá mẫu, chỉ có Lý ma ma cùng Tô Nguyệt.

"Không nói mượn của ta, là sợ thế tử trách ta giúp muội sao?" Tô Nguyệt nén nước mắt nói, không ngờ Ngưng Hương lại nghĩ chu toàn như vậy.

Ngưng Hương nhìn ánh nước trong mắt nàng, trong lòng đau xót, nhìn không được khuyên nhủ lần nữa: "Tô Nguyệt, tỷ..."

"Mau đi đi." Tô Nguyệt không muốn nói thêm nữa, cười đẩy nàng ra ngoài.

Ngưng Hương đột nhiên không nữa, vừa bước ra Lãnh Mai Các quay đầu lại liền thấy Tô Nguyệt cười dịu dàng đứng ở phía sau khách lệ nhìn nàng, nước mắt tràn mi.

"Đi thôi." Tô Nguyệt dịu dàng thúc giục, nói xong lại thấy Ngưng Hương chậm chạp không động đậy, nàng không kiên nhẫn quay đầu về phòng trước.

Nhìn nàng từng bước từng bước đi xa, cuối cùng không thấy nữa, Ngưng Hương đứng tại chỗ một hồi lâu mới nén nước mắt lại, tâm tình phức tạp đi về phía chính viện.

Chỗ Đỗ thị Ngưng Hương rất quen thuộc, nhưng nàng lại đi về phía phòng tìm Lý ma ma trước, cầu xin bà hỗ trợ, lỡ may Bùi Cảnh Hàn hỏi thì bà không nhắc tới Lục Thành.

Lý ma ma biết Lục Thành cho nàng mượn bạc chuộc thân, cảm khái vỗ tay Ngưng Hương, thấp giọng nói: "Ngưng Hương yên tâm, ma ma biết rõ nên nói như thế nào, Lục Thành là người tốt, có hẳn chăm sóc người ma ma cũng yên tâm. Chỉ là, cháu đã có thể nghĩ đến đầu điểm chuyện Lục Thành, như vậy cũng nên hiểu thế tử xác định sẽ không quản cháu như trước nhưng cháu cùng Lục Thành cũng không thể quá gấp, có hiểu không?"

Ngưng Hương hiểu, nàng cũng sợ Bùi Cảnh Hàn giận chó đánh mèo với Lục Thành.

Cho nên cho dù Lục Thành đối với nàng là thật tâm, nhưng hiện tại Ngưng Hương cũng không muốn dính vào nhị nữ tình trường.

Trước khi Bùi Cảnh Hàn triệt để buông tha cho nàng, nàng thích ai thì sẽ hại người đó.

"Ai, đừng khóc, vừa vặn ma ma có ba lượng bạc, cho cháu mượn trước vậy, đi, ta dẫn cháu đi gặp phu nhân."

Nói xong lời nhẹ nhàng, Lý ma ma cố ý nâng giọng nói lên. Bà là một bà lão, không thể cùng Ngưng Hương tranh thủ tình cảm, càng không có khả năng có ý niệm trong đầu đoạt Ngưng Hương với thế tử, cho nên không sợ để cho thế tử biết bà cho Ngưng Hương mượn bạc, thế tử cũng không có hạp hòi đến nỗi đối phó với ma ma đặc lực bên cạnh mẫu thân của hắn.

Thấy lão nhân gia đối tốt với nàng như vậy, Ngưng Hương khóc lên.

Một đường khóc sụt sùi như thế đến cầu xin trước mặt Đỗ thị, liền thành một lòng muốn về nhà chăm sóc đệ đệ .

"Phu nhân, nô tỳ chỉ có một đệ đệ suy nhất là A Mộc, hắn tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện thiếu chút nữa đã chết đuối, thực sự nô tỳ không yên tâm để hắn ở nhà một mình. Những năm này nô tỳ có gom được chút ít bạc, lại vừa mới thêm Lý ma ma được ba lượng, miễn cưỡng gom đủ hai mươi lượng, cầu xin phu nhân tha nô tỳ ra ngoài phủ đi! Ngưng Hương kiếp sau lại làm nô tỳ báo đáp ân đức của phu nhân!"

Vừa khóc vừa vội vàng dập đầu.

Mắt Lý ma ma cũng đỏ lên, ở bên cạnh thay Ngưng Hương cầu tình.

Đỗ thị lúng túng, tạm thời kêu đám người Lý ma ma lui ra, bà đỡ tiểu nha hoàn đã dập đầu đến trán đỏ ửng dậy: "Thế tử đối với người..."

Nước mắt Ngưng Hương ngừng lại, ngẩng đầu nhìn bà, ngữ khí kiên định như sắt, "Phu nhân, ở quê hương nô tỳ, thiếp thất thông phòng đều sẽ bị người khác đâm xuong, nô tỳ chưa bao giờ nghĩ tới sẽ làm thiếp, lại chưa từng nghĩ tới đi theo thế tử tranh giành tình cảm với biểu cô nương. Phu nhân, nô tỳ van xin ngài, thả nô tỳ về nhà đi, nếu không thế tử trở lại, nô tỳ chỉ có thể từ ..."

Nói xong lại quỳ xuống, khóc rống lên.

Đỗ thị nhìn nàng bộ dáng đáng thương, thấp giọng nhắc nhở: "Nhưng người nghĩ qua chưa, nếu như thế tử chưa từ bỏ ý định, cho dù hiện tại ta thả người về, hẳn vẫn có biện pháp đoạt người trở lại như cũ, khi đó hẳn còn có thể hận người, chi bằng..."

"Nô tỳ không sợ, nếu như thực sự như lời phu nhân nói, vậy ít nhất khi nô tỳ chết vẫn là cô nương Từ gia."

Ngưng Hương đối mặt với làn váy của Đỗ thị, từng chữ kiên định.

Hôm nay chỉ cần nàng có thể ra ngoài phủ, thì sẽ không còn sống trở về.

Nghe thấy lời nói quyết liệt của nàng, trong lòng Đỗ thị chấn động, thật lâu mới thờ dãi nói: "Mà thôi, ý người đã đã quyết như vậy, ta đáp ứng người là được."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Edit: Hà

Dưới tàng cây hòe già nhưng vẫn còn đang tươi tốt, Lục Định ngáp một cái mở to mắt ra, thờ ơ nhìn về phía đường lớn.

Vừa nhìn liền thấy một chiếc xe ngựa màu đen.

Từ cô nương trở về chắc chắn sẽ không ngồi xe ngựa.

Mặt trời đã lặn xuống phía tây, sau cùng Lục Định liếc mắt một cái nhìn về phía sau xe ngựa, xác định trên đường không có một chiếc xe la hay xe lừa nào nữa mới đứng dậy chuẩn bị về nhà.

Hướng về con đường nhỏ của thôn Liễu Khê đi tới, vừa đi chưa được vài bước thì chợt nghe tiếng vó ngựa ngừng lại. Lục Định lơ đãng nhìn sang liền thấy một cô nương mặc bộ quần áo màu xanh nhạt cùng giày vải đang mang bao đồ bước xuống xe ngựa, nàng cùng phu xe nói gì đó, sau đó liền bước nhanh đến ven đường, dáng dấp yếu điệu mảnh mai, như trong bụi cỏ đại hé ra một đóa hoa nhỏ, duyên dáng yêu kiều. Chờ xe ngựa quay đầu đi về hướng ngược lại, nàng vẫn tiếp tục nhìn theo một lúc giống như đang hoài niệm một chút gì đó, sau đó mới xoay người về hướng đồng bước lên con đường nhỏ.

Cách khá xa nên Lục Định không thấy rõ khuôn mặt cô nương kia, nhưng hẳn mơ hồ cảm thấy đó chính là Từ gia cô nương mà đại ca vẫn luôn tâm niệm ở trong lòng!

Vậy hẳn nên trốn đi hay là bước ra gặp nàng đây?

Nhưng chỉ trong nháy mắt Lục Định đã có quyết định.

Hắn bước nhanh về phía con đường.

Đường nam là ruộng, đường bắc bởi vì địa thế không được bằng phẳng cho nên gần cửa ngõ ba đoạn đường này rất hoang vắng, chỉ có mấy cây hòe già độ lớn không đồng đều mọc san sát nhau, cũng không biết là ai trồng. Ngưng Hương đang ngẩng cao đầu tiến lên về phía trước, rất nhanh liền thấy một thiếu niên đang chạy tới bên đường này, nàng có nhìn mấy lần nhưng không để tâm.

Cho đến khi đối phương dừng ở phía trước, quay đầu lại nhìn về phía nàng.

Lúc này hai người cách nhau ước chừng khoảng một trăm bước, đầu tiên Ngưng Hương chú ý tới đối phương có đôi mắt hoa đào quá giống Lục Thành. Nàng nghi hoặc quay đầu lại, xác định sau lưng không có người nào khác, Ngưng Hương lại nhìn về phía trước bước từng bước thật chậm, càng nhìn

càng cảm thấy vóc người thiếu niên này có phần giống với Lục Định rạng sáng ngày đó tới cửa nhà nàng đón nàng.

"Là Lục Định phải không?" Ngưng Hương thử dò hỏi.

Lục Định không nghe thấy.

Nhìn nữ tử mặc váy xanh càng lúc càng tới gần, nhìn khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của nàng, đặc biệt là cặp mắt hạnh xinh đẹp trong suốt, đột nhiên hắn cảm thấy mình như một nông phu thô bỉ gặp được tiên nữ, cả người đều sững sờ, không thể tin được ngay sát thôn mình lại có cô nương xinh đẹp như vậy, lại càng không thể tin được đối phương có thể sẽ trở thành chị dâu của hắn.

Nhưng nếu như nàng không tốt như vậy thì làm sao đại ca sẽ cố chấp tới như vậy?

Trước đây hắn không thể hiểu nổi, nhưng sau khi nhìn thấy người thật thì đột nhiên Lục Định lại hiểu rõ huynh trưởng rồi.

Thấy thiếu niên trước mặt chỉ chăm chăm nhìn thẳng vào nàng, không có ác ý mà chỉ là đơn thuần kinh diễm, Ngưng Hương có hơi đỏ mặt, lại bởi vì không xác định rõ hắn có phải là Lục Định hay không nên Ngưng Hương đành im lặng, chậm chạp đi lên phía trước.

"Tỷ, tỷ đã chuộc thân chưa?" Lục Định rất nhanh liền hoàn hồn, không cần hỏi cũng biết nàng chính là Từ cô nương, thận trọng gọi một tiếng.

Thật sự là Lục Định.

Ngưng Hương thở phào nhẹ nhõm, nếu không phải lại đột nhiên nhảy ra một nam tử cao hơn so với nàng, cô ý đợi nàng tới gần thì thực sự có hơi dọa người.

Sau khi xác định thân phận của hắn, Ngưng Hương cười nhìn về phía Lục Định, vừa mò tay vào bọc quần áo vừa cười nói: "Đúng vậy, sao để lại tôi đây?"

Sau khi chuộc thân đã không còn là nô tì nữa, rốt cuộc cũng không cần phải xa nhà nữa rồi, khắp người Ngưng Hương cảm thấy thoải mái, cười rộ lên cũng đặc biệt đẹp mắt hơn.

Lục Định không có ý nhìn nhiều, đây là cô nương mà đại ca thích, là tẩu tử tương lai, hắn cần phải giữ đúng quy củ.

"Đại ca kêu đệ tới đây để trông coi, hôm nay đã là ngày thứ năm." Bộ dáng Lục Định hết sức bình thường nói.

Vì sao phải giấu? Để Từ cô nương biết rõ đại ca đã nhiều ngày ngóng trông nàng chuộc thân thì nàng mới có thể hiểu rõ tâm ý của đại ca đối với nàng.

Ngưng Hương không ngờ Lục Định có thể nói thẳng ra như vậy, càng không nghĩ tới Lục Thành lại phải đệ đệ đến canh chừng nàng lúc nào thì chuộc thân, sau phút giây ngỡ ngàng thì khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng đỏ lên. Biết rõ càng yên lặng càng lúng túng, Ngưng Hương vừa đi lên phía trước vừa nhỏ giọng hỏi hắn, "Đệ đến đây từ lúc nào?"

Lục Định có ý đi cách xa ở phía sau một bước, giọng nói thật thà: "Buổi trưa trước khi ăn cơm đã tới rồi, vừa muốn về nhà thì tỷ cũng vừa về."

"Vậy đệ ăn cơm trưa chưa?" Ngưng Hương nhú mày, hơi giận Lục Thành hồ đồ.

Lục Định nghĩ tới tối hôm qua bị đại ca đánh hai cái, do dự một lúc rồi cuối cùng vẫn nói lời thật, "Nhị ca đã nấu cơm từ sớm, đệ ăn xong rồi mới đến đây."

Cuối cùng Ngưng Hương cũng cảm thấy thư thái chút ít, tuy Lục Định đến chờ không phải là ý của nàng nhưng nàng cũng cảm thấy áy náy.

Nhưng mà nghĩ đến lần trước Lục Định cũng bị Lục Thành sai bảo, một nắng hai sương tới đón nàng, sau đó lại bị Lục Thành đuổi trở về, ngủ cũng không yên giấc, Ngưng Hương nhìn không được bất bình thay Lục Định, nhỏ giọng nói: "Hắn không có ở nhà, vì sao để lại thành thật nghe lời hắn như thế, về sau lại có chuyện như vậy thì đệ cứ làm bộ đáp ứng hắn, nhưng đừng đến đây đợi, trời nóng như vậy ở trong phòng đợi là được rồi."

Giọng nói dịu dàng, Lục Định nghe mà toàn thân cũng cảm thấy thoải mái, chỗ bị đại ca đánh cũng không còn đau nữa.

Vẫn là chị dâu tốt.

Mà chị dâu tốt như vậy nhất định phải giúp đại ca cưới về nhà.

Nhìn chăm chăm dưới đất, rốt cuộc Lục Định cũng phải thay huynh trưởng nói chuyện, "Đại ca quan tâm tới tỷ, huynh ấy phải tới vườn trái cây làm việc nên không có thời gian rảnh, đệ vốn cũng không có việc gì làm nên giúp huynh ấy, tỷ đừng trách đại ca ta, bình thường huynh ấy đối với bọn đệ đều rất tốt."

Từ trước đến nay lão tam nhà họ Lục là người kiệm lời nói nhất, hoặc là không nói lời nào, còn nếu đã muốn nói thì cách ăn nói của hắn không hề thua kém hai huynh trưởng.

Ngưng Hương bị lời nói này làm cho đỏ mặt, không biết đối đáp tiếp theo như thế nào, Ngưng Hương ngó trước ngó sau, đem túi tiền vừa mới lấy ra đưa tới, thấp giọng nói: "Phu nhân thiện tâm không thu tiền chuộc thân của ta, đây là hai mươi lượng lúc trước ta mượn đại ca của đệ, đệ giúp ta trả lại

cho hắn đi, cũng thay ta cảm ơn hắn."

Đỗ thị quả thực tốt vô cùng, không những không lấy của nàng mà còn phái ma ma quân sự bên cạnh dẫn nàng đi nha môn hủy nô tịch, lại lo nàng không đợi được xe về nhà liền phân phó phu xe tiễn nàng về nhà. Ân tình như vậy Ngưng Hương không có gì để báo đáp, chỉ có thể ở ngày lễ, ngày tết thấp hương bái Phật thật nhiều cầu phúc thay Đỗ thị.

Bây giờ Lục Định mới biết đại ca cầm bạc cho nàng mượn giải quyết việc của nàng, hắn nhìn túi tiền rồi quay người bước nhanh: "Tỷ, đệ là người vút tiền bừa bãi, tiền này trước tiên tỷ cứ cầm lấy đi, ta về nhà nói cho đại ca, kêu huynh ấy có rảnh thì qua chỗ tỷ lấy. Nhị ca đang chờ đệ trở về, đệ đi trước nhé!"

"Đệ, đệ chờ một chút!" Ngưng Hương vội vã đuổi theo hắn, nàng sợ nhìn thấy Lục Thành, sợ nhìn thấy ánh mắt mong đợi của hắn, cho nên gặp được Lục Định liền đem trả tiền để tránh phải đối mặt với Lục Thành, may mắn như vậy sao có thể để Lục Định chạy được?

Hai người một chạy một đuổi theo, rất nhanh Lục Định đã bỏ xa Ngưng Hương rồi.

Trời nóng lại còn chạy xa như vậy, Ngưng Hương đổ mồ hôi cả người, thở hồng hộc nhìn thiếu niên phía trước, nàng dừng lại hắn cũng dừng lại, rõ ràng là cố ý không muốn cầm bạc thay huynh trưởng, Ngưng Hương khóc không ra nước mắt. Còn tưởng rằng Lục Định là người thành thật, không nghĩ tới cũng giả hoạt y như huynh trưởng của hắn!

"Lục Định, đệ mà không đứng lại, ta liền đem, đem đồ ném!" Chạy không kịp hắn, Ngưng Hương đành cất giọng uy hiếp.

Lục Định hoàn toàn không tin, quay đầu lại nói: "Tỷ muốn ném thì cứ ném đi, đại ca đệ nói nếu không trả tiền nổi thì cứ đưa người bồi thường là được!"

Lời nói xấu xa như vậy, Ngưng Hương tức giận vô cùng, hối hận vừa rồi còn quan tâm tới Lục Định.

Lục Định bên kia thấy phía trước chính là thôn Liễu Khê, đoán chừng tiếp theo chị dâu sẽ không gặp chuyện gì nữa mới yên tâm tiếp tục chạy về nhà.

Một đường chạy trở về thôn Đông Lâm.

Lão nhị Lục Ngôn đang ngồi trong sân giặt đồ cho cả nhà, còn A Nam đẩy chiếc xe gỗ nhỏ đuổi theo tướng quân chạy quanh sân, bị mặt trời phơi nắng bé cũng không cảm thấy nóng. Vừa đuổi tới cửa lớn liền chạm mặt Tam thúc, A Nam lập tức buông xe gỗ ra, lắc lắc lư chậm chậm đi về phía Tam thúc, "Ồm!"

Lục Định một tay ôm cháu trai bế lên.

"Hôm nay hình như là trở về sớm hơn hôm trước một chút thì phải." Lục Ngôn vừa tắm xong chỉ mặc một cái quần, vừa phơi nắng vừa chế nhạo.

Lục Định nhớ kỹ chuyện tối hôm qua hắn tố giác mình, hờn dỗi không thèm để ý tới hắn, ôm A Nam ngồi vào dựa vào lưng tường trong nhà, cúi đầu hỏi: "A Nam đoán xem hôm nay tam thúc nhìn thấy ai nào."

A Nam không hiểu, mờ mịt nhìn chằm chằm tam thúc, kể chân hoi xộc cổ ý đập lên bàn chân to của tam thúc đùa giỡn.

Lỗi tai Lục Ngôn dựng lên, kinh ngạc nói: "Chị dâu đã chuộc thân trở về rồi sao?"

Lục Thành vừa về tới cửa lớn vừa vắn nghe câu này vào tai, đôi mắt hoa đào thẳng tắp nhìn về phía tam đệ.

Bên trong hai lớn một nhỏ đều nhìn tới hắn, Lục Định có chuyện muốn nói cùng huynh trưởng, ôm A Nam đi qua, hai huynh đệ ở trong sân hội họp.

"Đại ca, chị dâu đã về rồi, còn nói phu nhân Hầu phủ không cầm bạc chuộc thân của nàng." Lục Định nghiêng mắt nhìn nhị ca, thấp giọng nói.

"Người đừng nói là chị dâu đã đem bạc đưa cho người nhà?" Lục Ngôn nhú mày hỏi, bỗng chốc nghĩ đến vấn đề máu chó.

Lục Định lập tức nói: "Đệ không cầm."

Lục Ngôn lập tức thở phào nhẹ nhõm, lập tức hai huynh đệ cùng nhau nhìn về phía huynh trưởng.

Lục Thành mặt không chút thay đổi tiếp nhận nhị tử trong tay tam đệ, đi thẳng về phía trước.

"Phụ thân." A Nam nhìn thấy khóe miệng phụ thân nhếch lên cao, vừa cười vừa sờ mặt bé.

Lục Thành nhịn không được nữa dùng sức hôn nhị tử một cái, "A Nam ngoan nào, ngày mai phụ thân dẫn con đi gặp nương."

A Nam đã một tháng không gặp được nương, nhưng bé vẫn còn nhớ mình có một nương đối tốt với bé rất tốt, vừa nghe phụ thân nói như vậy tiểu tử lập tức nở nụ cười, cao hứng đập đập hai cặp chân ngắn, trong vắt gọi nương.

~

Trong lúc này Từ gia cũng là một bầu không khí sung sướng.

"Phu nhân vậy mà không thu bạc của cháu sao?" Thân là người vợ người quản gia trong nhà, Lý thị coi trọng nhất chính là bạc, lại vui vẻ nhất chính là cháu gái bỗng chốc có thêm nhiều tiền, vui mừng rạo rức ôm A Mộc cười nói: "Tốt tốt, A Mộc chúng ta sau này có tiền cưới vợ rồi."

A Mộc không muốn cưới vợ, hần nhìn qua tỷ tỷ cười, "Cháu muốn ở cùng với tỷ tỷ, không cần vợ!"

Từ Thu Nhi cười nheo khuôn mặt của đường đệ, hừ nói: "Bây giờ nói dễ nghe lắm, chờ ngươi trưởng thành làm được mới nói, đừng có mà lúc đó có vợ liền quên tỷ tỷ!" Nói xong lại nghĩ đến chuyện gì, có thâm ý khác quét mắt qua ca ca ruột, "Người nào đó cũng đừng cưới vợ liền quên muội muội."

Từ Hòe dờ khóc dờ cười, đưa tay ấn một cái lên trán muội muội.

Từ Thủ Lương khuyên bảo nữ nhi một câu, "Thu Nhi cũng không nhỏ, về sau ở cạnh tỷ tỷ học một nhiều một chút, đừng có lại cả ngày nói hươu nói vượn."

"Dạ dạ dạ, dù sao tỷ tỷ ta cái gì cũng tốt." Từ Thu Nhi giả bộ ăn dấm nói.

Ngưng Hương nhìn một nhà bên cạnh, nghe bọn họ nói những chuyện bình thường lại cảm thấy so với khúc hát đều dễ nghe hơn.

Về nhà, thật tốt.

"Đúng rồi, Hương nhi ở Tây viện hay là ở ngủ một phòng với Thu Nhi?" Lý thị đột nhiên nghĩ đến vấn đề nghỉ ngơi.

Ngưng Hương nhìn về phía nhà mình, trong mắt hiện lên vẻ quyến luyến, "Về Tây viện đi, đại ca ở tây phòng, cháu cùng A Mộc ngủ ở đông phòng."

Đó mới là nhà của nàng, hiện tại nàng đã trở về, trong nhà cũng nên náo nhiệt lần nữa.

Sáng sớm thu thập phòng quét dọn sân vườn, ban ngày ra ruộng làm việc, giặt quần áo nấu cơm, ban đêm đóng cửa đi ngủ, bình lặng sống qua ngày.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Edit: Hà

Sau một đêm yên bình, chân trời phía đông lại dần dần lộ ra ánh mặt trời.

Trong thôn trang nho nhỏ không biết gà trống nhà ai gáy lên đầu tiên, gà gáy rõ to như nước sông đột ngột phun ra về phía thôn trang heo lánh.

Cũng rơi vào tai Ngưng Hương.

Mở mắt ra, ngoài cửa sổ trời đã sáng.

Đã rất lâu rồi nàng vẫn chưa được ở nhà nông, hơi thở nhàn nhạt cổ xưa tán ra xung quanh, Ngưng Hương vừa quan sát nhà mình vừa nghe hương vị không hiểu sao khiến cho nàng an tâm, khỏe môi nở nụ cười thỏa mãn. Quay đầu lại vừa lúc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn ửng đỏ của đệ đệ, tiểu tử này tới hôm qua muốn chui vào ổ chăn ngủ cùng nàng, lúc Ngưng Hương buồn ngủ mới gọi hắn chui vào trong chăn, A Mộc nhắm mắt lại nhào vào trong lòng nàng, nhất định phải ôm tỷ tỷ.

Ngưng Hương hôn đệ đệ một cái rồi lặng lẽ chui ra khỏi ổ chăn.

Trên mặt đất có đặt một cái xô, Ngưng Hương nhắc theo cái xô đi ra ngoài, dội nước xả vào trong chuồng heo của Đại bá mẫu. Lại nhìn một chút về phía cửa phòng phía đông vẫn đang đóng chặt cửa, biết rõ cả nhà đại bá mẫu vẫn chưa dậy, Ngưng Hương đứng bên cạnh chuồng heo một lát. Trong chuồng heo có hai con heo nằm trước mới vừa mua còn nhỏ, cho ăn mới nửa năm đã lớn hơn không ít, lúc này hai chú heo đang nằm song song trong ổ đang ngủ say, chỉ lúc nàng vừa mới tới thì chúng nó mới râm rì hai tiếng.

Ngưng Hương cũng muốn mua heo.

Nàng là cô nương, không thể giống như nam nhân ra ngoài tìm việc kiếm sống, muốn kiếm tiền ngoại trừ trồng trọt thì là nuôi chút gì đó. Nhà mình chuồng heo đã có sẵn, chỉ cần dọn dẹp một chút là có thể dùng, chờ sau khi thu hoạch được lương thực của nhà mình về, Ngưng Hương tự mình làm cơm cho heo ăn, không cần làm phiền đến Đại bá mẫu.

Phía sau sân vang lên tiếng gà gáy, Ngưng Hương lại lập tức nghĩ tới chuyện nuôi gà...

Ở Hầu phủ kìm nén đã ba năm cuối cùng cũng tự do, bây giờ lại có cảm giác có thể tùy ý sắp xếp lại mọi chuyện trong nhà, nghĩ tới thôi cũng đã cảm thấy tràn đầy hi vọng.

Mức nước rửa mặt, thuận tiện đem quần áo tối qua để để thay ra đi giặt, đang vắt nước quần áo thì phía đông viện truyền đến tiếng mở cửa.

"Sao Hương nhi dậy sớm như vậy?" Lý thị ngáp một cái, ngoài ý muốn hỏi.

Ngưng Hương vừa phơi quần áo vừa cười, "Thói quen dậy sớm thôi Đại bá mẫu, buổi sáng chúng ta ăn cơm gì ạ? Cháu đi theo giúp."

Lý thị vừa định nói không cần, ánh mắt quét qua luống rau trong viện, cười nói: "Vậy Hương nhi hái vài quả dưa chuột cắt đi, chúng ta làm dưa chuột xào trứng."

Ngưng Hương cười dạ một tiếng.

Trong lúc nàng cắt dưa chuột thì đám người Từ Thu Nhi cũng bắt đầu dậy, Ngưng Hương sai đường muối: "Muội đi kêu A Mộc đi, xúu nữa là có cơm ăn rồi."

Từ Thu Nhi gật đầu.

Từ Thu Lương và Từ Hòe đi ra bên ngoài rửa mặt, trong lúc Ngưng Hương nhóm lửa nấu cháo cùng với Lý thị nói: "Đại bá mẫu, cháu muốn mua hai con heo bác thấy có được không? Thuận tiện ở phía sau cũng có cái chuồng gà nên cháu cũng muốn mua mấy chú gà nuôi."

Lý thị ngừng đầu nhìn nàng, suy nghĩ một chút, nói: "Không cần mua heo đâu, hai con heo của chúng ta trong vòng đầu tháng chạp đã có thể lai giống, sang năm chọn hai con chuyển vào chuồng heo nhà cháu là được rồi. Gà con thì phải lên trần trên mua, nhưng mà hôm nay chúng ta phải đi tới ruộng để nhổ bớt cỏ, ngày mai vừa vận chính là ngày họp chợ, Đại bá mẫu sẽ dẫn cháu đi lên đó mua sắm một chút. Cháu vừa về nhà thì phải sắm thêm một ít đồ trong phòng nữa chứ?"

Ngưng Hương gật đầu, nàng còn muốn mua vài, chán mới trong phòng, chán cũ đã quá hỏng rồi.

"Vậy thì ngày mai đi." Lý thị cười nói, "Hương nhi lâu rồi không có đi dạo trên trần, ngày mai chúng ta phải đi mua sắm thật nhiều mới được."

Coi như là bồi cháu gái giải sầu.

Sau khi ăn xong, phu thê Từ Thu Lương cùng Từ Hòe muốn đi tới ruộng, Ngưng Hương cũng muốn đi thì bị Lý thị la cho một trận, kêu nàng ở nhà đợi, sợ hai tay nhem mại của cháu gái bị thô to. Trong nhà lại có người, hà tất phải để một cô nương chưa xuất giá giúp việc nhà nông, có hai đại nam nhân ở đây, không nói tới cháu gái còn là nữ nhi, Lý thị cũng không muốn các nàng chịu khổ.

"Tỷ tỷ, khi nào thì tỷ chuẩn bị đi trả bạc cho Lục đại ca?" Lý thị đã vội vã đi rồi, công việc rửa nồi để lại cho hai vị cô nương, Từ Thu Nhi vừa lau bàn vừa cười hỏi Đường tỷ, "Tỷ tỷ lúc đó đừng nói là mượn bạc Tổ Nguyệt là được rồi, nếu bây giờ tỷ không thành thật khai báo thì bây giờ để đại ca đi trực tiếp đi Lục gia một chuyến là được."

Ngưng Hương không muốn để cho Đại bá mẫu biết Lục Thành thích nàng, bởi vậy cũng không hề hối hận lúc trước giấu giếm, nàng chỉ là đang rầu rĩ.

"Muội giúp ta trả lại được không?" Ngưng Hương đột nhiên nảy ra chủ ý, mong đợi nhìn về phía đường muối, còn ném ra miếng mồi ngon, "Thu Nhi giúp tỷ tỷ việc này thì tỷ tỷ sẽ làm cho muội một chiếc váy mới."

Từ Thu Nhi không muốn đi, "Muội dù gì cũng là đại cô nương mười ba tuổi, tỷ tỷ không muốn đi Lục gia, chẳng lẽ muội muốn đi sao? Ta cũng không biết nhà Lục gia ở chỗ nào, đến lúc đó hỏi thăm thì người ta không hiểu làm mới là lạ." Nói xong lại thấy vẻ mặt sầu muộn của Đường tỷ, Từ Thu Nhi cười, "Tỷ tỷ không cần lo lắng, theo muội thấy thì một khi Lục đại ca biết tỷ đã về nhất định sẽ lập tức chạy tới gặp tỷ."

Ngưng Hương chỉ sợ Lục Thành đến, hơn nữa nàng mơ hồ cảm thấy hôm nay có khả năng Lục Thành sẽ đến.

"Vậy ta đem túi tiền đưa cho muội, nếu hán đến đây thì muội ra mặt thay ta đưa cho hán nhé." Ngưng Hương nhìn đường muối cầu khẩn.

Từ Thu Nhi buồn bực đi tới nói: "Vậy cuối cùng là tỷ tỷ có thích Lục đại ca hay không?"

Lúc hai người này ở chung rõ ràng là có chút mờ ám, sao bây giờ Đường tỷ lại trốn Lục Thành như trốn ôn thần vậy?

Ngưng Hương nhìn cái chén trong tay, nghiêng đầu nói với nàng: "Hán thích ta, nhưng ta không thích hán, trước đây đều là hiểu lầm thôi, bởi vì muốn nhanh chóng chuộc thân, mà hán lại có tiền, ta liền... Thu Nhi, muội giúp ta một chút được không?"

Từ Thu Nhi đã hiểu, lần trước Đường tỷ nguyên ý để Lục Thành đưa về là vì không tiện cự tuyệt.

Vừa nghĩ như vậy lại cảm thấy Lục Thành có chút đáng thương.

Nhưng Đường tỷ cũng không phải cố ý, may mắn phu nhân Hầu phủ không lấy bạc chuộc thân của Đường tỷ, nếu không Đường tỷ còn phải tiếp tục thiếu nợ mà lại hạ mình, tỷ ấy không được tự nhiên, Lục Thành lại lầm tưởng cho rằng mình có hi vọng, cuối cùng khi biết rõ chân tướng lại càng khó chịu.

"Được rồi, muối giúp tỳ trả lại cho hấn, nhưng không được thì cũng đừng trách muối." Từ Thu Nhi cố gắng làm sôi nổi bầu không khí nói.

Ngưng Hương cảm kích cười với nàng.

Vội vàng dọn dẹp xong, Ngưng Hương đem túi tiền đưa cho đường muối, sau đó hai tỳ muối ngồi ở trong phòng thêu hoa. A Mộc đang ở trên đường cùng Đại Tráng chờ mấy đứa nhỏ khác cùng tới chơi đùa, thanh âm bọn nhỏ líu ríu thỉnh thoảng truyền vào, Ngưng Hương biết rõ đệ đệ không có chạy xa nên cũng không lo lắng hấn gặp chuyện không may.

"A Nam!"

Thêu được vài đường kim, A Mộc bên ngoài đột nhiên hưng phấn kêu to.

Cây kim trong tay Ngưng Hương lệch một cái, thiếu chút nữa đâm vào tay.

"Xong rồi, Lục đại ca hơn phân nửa là tới gọi A Mộc đi thả ung, A Mộc sẽ không sẽ nói cho hấn biết là tỳ trở về chứ?" Từ Thu Nhi thay Đường tỳ sốt ruột nói.

"Ta đi trước từ sau sân chạy về Tây viện, lỡ như hấn thực sự đi vào thì muối cứ nói ta không có ở nhà." Ngưng Hương cắt giỏ may vá, vội vã muốn trốn.

"Vậy A Nam thì sao?" Từ Thu Nhi đuổi theo nàng hỏi, biết Đường tỳ thích A Nam.

Ngưng Hương có chút áy náy nhưng nàng cũng không có biện pháp xử lý, lần nữa dặn dò đường muối một tiếng rồi lặng lẽ từ sau viện chạy về phòng mình, đóng chặt cửa phòng, căng thẳng ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi. Ba cánh cửa sổ ở phía nam ở trên cao mở ra, bởi vì ngày hè trời nóng nên cửa sổ cũng đặt ở trên cao, Ngưng Hương nhìn chằm chằm cửa sổ dưới, xác định Lục Thành có cao hơn nữa thì đứng dưới mái hiên cũng nhìn không nhìn thấy bên trong, lúc này mới không leo lên giường đóng cửa sổ.

Trong sân, A Mộc đã dẫn A Nam đi vào cửa chính Đông viện, trên mặt Lục Thành tươi cười đi theo ở phía sau, tướng quân lông màu nâu sẫm nằm ở trên vai, thấy có người từ phòng bếp đi ra liền dùng ánh mắt sắc bén nhìn qua.

Lục Thành khẽ nâng vai lên, tướng quân tiếp tục nằm một lát rồi chợt phóng mình lên, bay lên nóc nhà Từ gia đội.

"Lục đại ca lại muốn đi thả ung sao?" Từ Thu Nhi rất quen thuộc nói, bởi vì đồng tình nam nhân tương tư đơn phương nên không dùng Đường tỳ trêu ghẹo hấn.

Lục Thành ừ một tiếng, mắt nhìn phía sau nàng, nói: "Vốn muốn gọi A Mộc cùng đi, nhưng nghe nói tỳ tỳ của hấn đã về nhà, A Nam nhất định muốn đi tìm nàng."

Trong phòng Tây viện, Ngưng Hương nghe được giọng nói Lục Thành mang theo vài phần bất đắc dĩ, nhin không được cắn môi dưới. Thực biết đồ người, biết nàng đã trở về lại còn nói giống như tất cả đều là trùng hợp. Còn có Ngô lão gia, trong vườn trái cây Nhị quân sự hầu như mỗi ngày đều bỏ bê công việc, sao hấn lại không quản?

"Cô cô?" A Nam rất biết phối hợp phụ thân, còn nhớ có người bên cạnh không thể gọi là nương, đưa cái cổ nhìn chung quanh, muốn tìm Ngưng Hương.

"Đi, ta dẫn ngươi đi." A Mộc hết sức nhiệt tình nói, dất A Nam hỏi Từ Thu Nhi, "Nhị tỳ, tỳ tỳ đệ đâu?"

"Tỳ ấy đi nhà thôn trưởng tìm Tống Hoa Lan, nói là có chuyện hỏi nàng." Từ Thu Nhi đối diện Lục Thành trả lời đường đệ, nhìn thấy sự vui vẻ trong mắt Lục Thành đã thu lại, Từ Thu Nhi chợt dạ không dám nhìn nữa, xoay người lại ôm A Nam, tiếc nuối dụ dỗ nói: "A Nam đến không khéo rồi, Hương cô cô không ở nhà, đến đây nào, để Thu cô cô ôm một cái nhé."

A Nam dất lấy tay A Mộc chạy về hướng bên cạnh, nghe không hiểu lời Từ Thu Nhi nói, vẫn gọi cô cô cô cô như cũ, chỉ là nhìn hai bên phòng bếp không biết nên đi bên nào.

"Tỳ tỳ đi khi nào vậy, vì sao không nói với đệ?" A Mộc hết sức ủy khuất nói, sớm biết tỳ tỳ ra cửa hấn cũng muốn đi theo.

"Đệ chỉ biết chơi, đương nhiên không nhìn thấy rồi." Từ Thu Nhi thật nhanh ứng phó với đường đệ, ngược lại đi đến Lục Thành bên cạnh, thấp giọng nói: "Lục đại ca, phu nhân Hầu phủ không thu bạc của tỳ tỳ, hôm nay ngẫu nhiên huynh đến nên vừa lúc muối thay tỳ tỳ trả bạc cho huynh, đỡ cho sau này phải đi thêm một chuyến nữa."

Nói xong liền đem túi tiền đưa tới.

Lục Thành nhìn túi tiền trong tay nàng, cười cười nhận lấy: "Thật là chuyện tốt, tỳ tỳ của muối trở về nhớ thay ta chúc mừng nàng."

Hấn tin lời của mình, Từ Thu Nhi thở phào nhẹ nhõm.

Đang đi theo sát liền nghe Lục Thành nói: "Đi một đường ta có chút khát nước, Thu Nhi không để ý ta đi uống miếng nước được không?"

Từ Thu Nhi đương nhiên không để ý, chỉ là không đợi nàng mời Lục Thành đi vào thì Lục Thành đã sai bước hướng về phía Tây viện ở bên kia.

A Nam thấy vậy cho rằng cô ở bên kia, buông tay A Mộc đuổi theo phụ thân, thân thể nhỏ bé lắc la lắc lư theo sau, hưng phấn gọi a a.

Từ Thu Nhi lo lắng Đường tử bị phát hiện, theo bản năng ngăn trở, "Lục đại ca, huynh..."

Lục Thành đầu cũng không quay lại nói: "Đến đây nhiều lần mà ta vẫn chưa đi xem qua trong nhà A Mộc như thế nào, hôm nay vừa khéo muốn xem một chút."

Nói xong xoay người ôm lấy nhi tử, mượn thân thể nhỏ bé của A Nam che lại, lặng lẽ chỉ chỉ ba gian phòng ở phía Đông viện, "Nương ở đằng kia."

A Nam không chút nghi ngờ lời phụ thân nói, sau khi bị phụ thân để xuống lập tức rẽ ngoặt đi về phía bên kia, đang bước đi liền chậm lại, nghiêng đầu hướng về A Mộc đưa tay. A Mộc không biết rõ bé trai muốn làm gì, chỉ nghi ngờ đuổi theo, sau đó liền bị A Nam dắt lấy tay chạy về hướng đông.

"Thu Nhi đi nhìn bọn chúng một lát đi." Lục Thành vừa đi về phía trước vừa nói.

Từ Thu Nhi kia vẫn không rõ tâm tư Lục Thành, khó xử khuyên nhủ: "Lục đại ca, tỷ tỷ nàng..."

Lục Thành không nghe, bước thẳng đến phòng bếp Tây viện.

Từ Thu Nhi theo đuổi vài bước, đột nhiên cảm giác được hai người nói rõ cũng tốt, liền quay ngược lại đi nhìn hai đứa trẻ.

Trong phòng, Ngưng Hương đang nghe tiếng bước chân Lục Thành đi về phía bên này liền muốn quay lại trốn ở nhà Đại bá mẫu, chỉ là không đợi nàng mở cửa lại nghe ra A Nam A Mộc đi về phía đông, như vậy nàng trốn được Lục Thành cũng tránh không khỏi A Nam, mà bị A Nam phát hiện cũng có nghĩa là Lục Thành rất nhanh sẽ tìm đến.

Sau đó cứ như vậy do dự trong chốc lát thì nghe được tiếng Lục Thành bước vào phòng bếp.

Trống ngực Ngưng Hương đập thình thịch, liếc mắt nhìn cánh cửa đang khép hờ bên cạnh, siết chặt tà áo bước tới chỗ góc cánh cửa cùng giường nấp.

Bây giờ nàng chỉ có thể gửi hy vọng Lục Thành làm người chứng chặc, cho rằng trong phòng không có người thì sẽ không tự tiện tiến vào phòng người khác.

Cách một cánh cửa, Lục Thành đứng trước bể cá, nhìn cánh cửa đông phòng tây phòng đều khép hờ, trước tiên mức nước uống.

Ngưng Hương nghe được âm thanh nam nhân nuốt ừng ực, rất nhanh hẩn lại đem gáo nước bỏ lại trên tấm ván.

"Từ cô nương?"

Lục Thành cúi đầu gọi, thân thể chuyển hướng bước một bước ngắn về phía cửa đông phòng.

Không có người trả lời.

Lục Thành không gọi nữa, xuyên thấu qua khe cửa nhìn vào trong có thể thấy trong phòng không có một bóng người.

Hắn vừa nhìn về phía góc cửa gần giường, chỗ đó cũng có kê hờ, kết quả vừa liếc mắt một cái liền thấy được vạt áo trắng nhợt của nàng.

Lục Thành nghiêng răng nghiêng lợi.

Thời điểm vay tiền xấu hổ ra sao, câu dẫn hẩn ra sao, hiện tại không cần bạc của hẩn nữa thì muốn qua cầu rút ván sao?

Vậy mà dám núp hẩn!

Hung hăng trừng mắt liếc cô nương đã bị phát hiện nhưng còn chưa tự biết, Lục Thành quyết định cho nàng thêm một cơ hội, đứng thẳng người nhìn qua khe cửa nói: "Từ cô nương, Thu Nhi nói nàng không ở nhà, nhưng ta cảm giác được nàng đang trốn ta, có phải ta lại vô tình làm gì sai chộc nàng tức giận hả? Ngày đó thực sự không phải là ta cố ý đụng nàng."

Ngưng Hương rù rụt, cho dù hẩn cố ý nhưng chỉ là nhẹ nhàng ôm nàng một cái, nàng cũng không trách hẩn, nàng chỉ là...

"Chẳng lẽ thật sự không có ở đây?" Nam nhân ngoài cửa lăm bầm lâu bầu, cắt đứt suy nghĩ của nàng.

Ngưng Hương càng căng thẳng hơn, đợi hẩn xoay người đi ra ngoài thì trái tim trong ngực rớt cuộc cũng hạ xuống..

Đang không phòng bị thì đột nhiên cánh cửa phía bắc có người ra sức đẩy ra, sau một khắc, thân ảnh cao lớn của Lục Thành xông vào như gió.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58

Edit: Hà

Cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra vang lên một tiếng "bùm", Ngung Hương bị dọa suýt nữa thì bất thành tiếng.

Tuy là nhìn lại kịp giọng nói nhưng thân hình nàng lại đang run rẩy, lại bởi vì căng thẳng mà gò má phồng hồng cũng lập tức trở nên trắng bệch, cả người dùng sức co lại về phía sau, hận không thể xuyên qua bức tường để có thể thoát khỏi người nam nhân có vẻ như đang nổi nóng này.

Lục Thành thấy bộ dáng của nàng giống như gặp quỷ khiến hắn càng tức thêm.

Hắn từng tưởng tượng ra tình cảnh gặp mặt đầu tiên sau khi nàng chuộc thân nhưng không ngờ bây giờ lại như vậy.

Lần chia tay lúc trước rõ ràng nàng vẫn còn dịu dàng thuận theo hắn, còn có thể đùa giỡn với hắn, vốn tưởng rằng lúc tạm biệt nàng như vậy là vì lúng túng thẹn thùng, tuyệt đối hắn không ngờ được là nàng muốn trốn hắn sợ hắn.

Tiện tay đóng cửa lại, Lục Thành không thấy nàng ở trong phòng, đè nén lửa giận ở hai mắt lại, chỉ nhìn chăm chăm sát sao cô nương đang cố gắng thu hẹp mình ở góc cửa, "Vì sao lại trốn ta? Ta làm chuyện gì mà khiến nàng trốn ta như vậy? Đừng nói với ta là nàng qua sông rút ván đó!"

Hắn không tin nàng là loại người như vậy!

Lòng tràn đầy mong đợi cảnh trùng phùng cuối cùng lại biến thành như vậy cho nên giọng nói của nam nhân tràn đầy phẫn nộ không che dấu được.

Ngung Hương trước sau vẫn cúi đầu không dám nhìn vào mắt hắn, nhưng thấy hắn vừa nói xong đã kéo vén tay áo đến tận khuỷu tay, Ngung Hương thấy được da thịt căng cứng trên cánh tay hắn.

"Lục đại ca, huynh, sao huynh lại kêu Lục Định đi tới ngã ba canh chừng ta?"

Nhìn chăm chăm cánh tay hắn rất lâu, Ngung Hương cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói của mình, thấp giọng hỏi.

"Ta thích nàng, không phải nàng không biết chứ." Lục Thành nhìn thoáng qua hai bả vai đang căng thẳng của nàng, hắn lui về phía sau một bước, không muốn hù dọa nàng.

Thân thể khô ngô vững chãi như núi của hắn đã cách khá xa, lúc này Ngung Hương bị áp bách đến góc tường cũng từ từ khôi phục lại dũng khí. Nàng biết hắn là người tốt, biết hắn đối với nàng là thật tâm, nàng cũng không phải là cỏ cây, cũng không vô tâm được. Nhưng có Bùi Cảnh Hân ở đó, nàng không có cách nào đáp lại hắn được, lần tránh hắn chính là không muốn làm hắn bị thương, nhưng việc đã đến nước này, vì bình an vô sự về sau của hai bên, nàng cũng chỉ có thể nói ra lời trái lương tâm mà thôi.

"Nhưng huynh đối với ta như vậy huynh có nghĩ đến cảm nhận của ta chưa?" Giọng nói ban đầu run lên nhẹ giờ đã bình tĩnh lại, Ngung Hương từ từ ngẩng đầu lên, đối diện với bộ ngực của hắn nói, "Lục đại ca, ta muốn hỏi huynh, nếu như có cô nương huynh không thích nhưng ngược lại nàng lại rất thích huynh, chỉ cần có thời gian rảnh là nàng lại đi tìm huynh, còn nếu bản thân nàng không rảnh liền sai tỷ muội trong nhà đi theo dõi huynh thì huynh sẽ làm thế nào?"

"Ta không tin trên đời này có cô nương da mặt dày như vậy." Lục Thành chậm chọc nói, "Nếu có chuyện đó thật thì ta thả ung dọa nàng ta, không tin nàng không đi."

Ngung Hương nổi cáu!

Ý của nàng không phải như vậy, nàng chỉ hy vọng hắn đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy tính đến tình cảnh của nàng, đừng lại theo sát dây dưa không tha cho nàng nữa

"Huynh đã chán ghét không thích bị cô nương khác làm phiền, còn nghĩ biện pháp đuổi nàng đi, vậy vì sao huynh còn đối với ta như vậy?" Ngung Hương ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của hắn, không tin hắn một chút xấu hổ cũng không có.

Lục Thành đương nhiên là có xấu hổ, lần đầu tiên đã bị nàng cự tuyệt nhưng sau đó lại khiến hắn càng phẫn chấn hơn, sự xấu hổ của hắn đối với nàng đã mài phẳng tám phần, còn dư lại hai phần lại do mấy lần cự tuyệt lần sau đã hoàn toàn triệt để mài mất hết.

Thấy nàng vẫn còn muốn dùng biện pháp như vậy khiến hắn phải nhụt chí, Lục Thành đột nhiên không tức giận, từ trên cao nhìn xuống cười với nàng. "Bởi vì ta thích nàng, bởi vì đây là lần đầu tiên ta thích một người, bởi vì đây là lần đầu tiên ta chỉ nhìn thấy nàng một lần liền muốn cưới nàng làm vợ. Hương nhi, nếu như ta vì vài câu nói lạnh nhạt của nàng mà buông tha nàng thì có nghĩa là ta đối với nàng không phải là thật tâm, nhưng bây giờ nàng cũng nên biết ta đối với nàng rất là nghiêm túc."

"Nhưng ta không thích huynh!"

Chính mình đã nói rõ ràng tới như vậy mà hắn chẳng những không thương tâm mà ngược lại còn đùa bỡn nàng, giống như chỉ cần hắn thích nàng là đủ rồi, không thèm quan tâm nàng có thích hay không hắn, Ngưng Hương đột nhiên không muốn thông cảm cho hắn nữa, nàng trực tiếp trừng mắt với hắn.

Về mặt Lục Thành vẫn không thay đổi, bên trong đôi mắt hoa đào u quang di động, chăm chú nhìn vào cặp mắt hạnh đang tức giận của nàng, "Không thích ta thì vì sao nhìn thấy ta liền đỏ mặt?"

Hắn không ngốc, hắn nhìn ra được tâm tư của nàng đối với hắn, cho dù không thích thì cũng có cảm tình, cho nên hắn mới cố gắng làm cho nàng mau chóng thích mình.

Ngưng Hương chợt cảm thấy chột dạ, nghĩ muốn tiếp tục cây ngay không sợ chết đứng trả lời hắn nhưng nhất thời lại tìm không tìm được lý do nào khác tốt hơn.

Vì sao nhìn hắn lại đỏ mặt?

Bởi vì hắn vô cùng tuấn mỹ, bởi vì cặp mắt hoa đào phong lưu đa tình, bởi vì những lời nói trên cột kia của hắn khiến cho nàng tâm hoảng ý loạn sao?

Nhưng đối mặt với cái nhìn chăm chú của Lục Thành, Ngưng Hương chỉ có thể lắp bắp trả lời: "Bởi vì huynh, huynh khinh người quá đáng..."

"Ta bắt nạt nàng khi nào?" Lục Thành bước tới lần nữa, hầu như là sắp dán vào nàng.

Ngưng Hương lui về phía sau co lại, cảm nhận được hơi thở của nam nhân phả vào mặt nàng, chống lại đôi mắt hoa đào bá đạo vô lại, tâm Ngưng Hương nhảy dựng lên, chỉ cảm thấy khí nóng dâng trào, "Huynh, huynh..."

"Hương nhi, ta mới chỉ bắt nạt nàng một lần." Lục Thành cúi đầu xuống nhìn chằm chằm đôi môi đỏ thắm của nàng nói, "Hôm nay xem như là lần thứ hai."

Nói xong không để cho nàng có cơ hội trốn tránh, hắn mạnh mẽ dang tay ôm lấy nàng, hai cánh tay như hai gọng sắt, một tay nắm lấy hai cánh tay cùng eo nhỏ nhắn của nàng, tay kia bá đạo chế trụ cái gáy của nàng, đôi môi nóng hổi trong nháy mắt liền đè lên môi nàng.

Ngưng Hương giật mình theo bản năng giãy giụa lại không ngờ trên bụng lại giống như bị cái trụ gì đó sít sao đâm vào.

Như cây gậy lớn, cách quần áo mỏng manh mùa hè dùng sức đâm vào bụng nàng.

Ngưng Hương cứng người rồi.

Chỉ chớp mắt một cái nàng không còn sợ hãi nữa, đại khái là bởi vì hắn quá khoa trương, Ngưng Hương chỉ có một loại cảm giác không chân thực.

Hắn sao có thể nhanh như vậy đã... đứng dậy?

Sao có thể sẽ giống như... bức người như vậy?

Ngưng Hương không phải là cô nương hoàn toàn không biết gì đến chuyện lập gia đình, nàng đã bị buộc cảm thụ qua Bùi Cảnh Hàn, Bùi Cảnh Hàn là võ tướng, thân thể rắn chắc, hắn đã đủ dọa người nhưng không ngờ Lục Thành so sánh Bùi Cảnh Hàn còn dọa người hơn vậy? Tựa như trên đường về nhà gặp được một con chó điên bình thường đã đủ khiến người khiếp sợ, nếu như đột nhiên rút xuống một con so với người còn cao hơn thì khẳng định lúc trước chỉ là hoảng hốt còn sau đó mới là sợ hãi.

Trong lúc tiểu cô nương bị dọa đến ngây ngốc, Lục Thành đã trải qua một lần kinh nghiệm nhanh chóng bắt được chiếc lưỡi dính hương trong miệng nàng, giống như sợ nàng trốn mà vội vã quấn lấy, kéo về hướng mình.

Ngưng Hương bị hắn động tác thô lỗ của hắn gọi lý trí trở về.

Cho dù đối với Lục Thành, nàng không căm ghét giống như Bùi Cảnh Hàn nhưng Ngưng Hương cũng đều chán ghét loại cướp đoạt này. Nửa người trên tránh né không được, đúng lúc này đầu gối của nàng giãy dụa thoát ra khỏi hắn lại vừa vặn dừng lại giữa hai chân hắn, cô nương nóng lòng muốn đào thoát không nghĩ gì thêm liền hạ thấp cơ thể nàng xuống, cao nâng đầu gối hướng lên trên.

Gần như chỉ mới đụng phải thì nam nhân lập tức liền buông lỏng miệng nàng ra, hai tay đang giam cầm eo nàng cũng đã chống đỡ trên giường đất.

Cuối cùng cũng thoát ra được, Ngưng Hương lập tức đẩy hắn ra.

"Dừng... động." Lục Thành chống đỡ trên người nàng, đầu rũ xuống, cơ hồ sắp chôn thẳng vào trong ngực nàng, Ngưng Hương nhìn không thấy vẻ mặt hắn, chỉ nghe được hai chữ ngăn ngừa đau đớn của hắn, còn có tiếng hít thật sâu.

Ngưng Hương vội vã thoát thân, đầu để ý hắn gieo gió gặt bão thôi, nàng nghiêng người nghĩ thoát khỏi một cánh tay hắn chạy đi.

"Ta kêu nàng dừng động!" Lục Thành đau muốn chết, không còn tính nhẫn nại dụ dỗ nàng nữa, một tay đè người nằm ở trên giường, hắn khó khăn nâng thất lưng lên, đầu thật mạnh nằm xuống trên bụng nàng, từng ngậm từng ngậm thở dốc, "Dừng lại một lát."

Lúc nói chuyện một tay chống đỡ giường, một tay che lại chỗ trọng yếu để đỡ cho nàng lại nghĩ tới chuyện hạ xuống một cước nữa.

Hắn nhắm mắt lại, trong đầu chỉ còn lại đau đớn của bản thân, đau như nước biển dâng triều, lúc bị nắng đá trúng lúc đau đớn chỉ mới xông lên, bây giờ lại có xu hướng đau lên cao hơn nữa, liên tục chậm rãi, đau đến nỗi cái trán Lục Thành mồ hôi toát ra, ướt hết quần áo của nàng.

Mồ hôi thấm ướt áo thấm vào bộ ngực mềm mại đời này còn chưa bị người khác chạm qua, hô hấp nam nhân còn nặng nề thối vào, thối đến nỗi Ngưng Hương không khống chế được mà run sợ.

Nhìn nóc nhà gỗ màu nâu, lại cảm giác được sức nặng nam nhân trên thân thể mình, nước mắt Ngưng Hương tuôn như suối trào.

Ở Hầu phủ bị Bùi Cảnh Hàn bắt nạt, về nhà Lục Thành cũng dần dần không đếm xỉa tới trong sạch của nàng, vì sao bọn họ không để cho nàng qua sống yên ổn qua ngày đây?

Càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, nàng lại khóc to hơn.

Lục Thành nghe thấy nàng khóc liền nhíu mày, chịu đựng đau đớn khăn giọng hỏi nàng, "Thiếu chút nữa người chết chính là ta, ta không khóc mà nàng khóc cái gì?"

Tiểu cô nương không thêm đề ý tới hắn, khóc lại càng hăng say hơn, gò má hắn đè nặng trên bụng nàng run lên một cái.

Lục Thành không đành lòng thử ngồi thẳng lên, mới động một chút liền đau, không còn biện pháp chỉ đành phải tiếp tục đè nặng lên người nàng, xác định nàng không có ý thêm cho hắn một lần đầu gối nữa thì lúc này Lục Thành mới nâng tay phải lên, vỗ nhẹ nhàng vào eo nàng, "Được rồi được rồi, ta, ta chỉ là tức giận do nàng trốn tránh ta thôi, lần sau không như vậy nữa."

Hắn cũng phát hiện nàng đặc biệt kháng cự mỗi khi hắn muốn thân mật với nàng. Lúc nói chuyện hoặc là hù dọa thì khuôn mặt nhỏ nhắn nàng hoặc trắng bệch hoặc mắc cỡ đỏ ửng, mặc kệ như thế nào nhìn thấy cũng rất ngoan ngoãn, thực sự giống như con thỏ, mềm mại khiến người khác yêu thích, chỉ khi vừa đụng vào nàng thì nàng lập tức sẽ biến thành con thỏ bị người xách lên, lắc lắc thân thể lộ ra bốn cái móng vuốt cào người, không làm cho người kia đỏ mầu thì không gọi là thỏ.

"Lục đại ca, huynh thực yêu ta sao?" Ngưng Hương lấy tay áo che kín mắt, nghẹn ngào hỏi hắn.

"Không thích nàng thì mỗi ngày muốn gặp nàng làm gì?" Con tức Lục Thành lại vọt lên, chống giường thờ phỉ phò từ từ đứng lên, khom lưng xuống nhìn chăm chăm nàng, "Hương nhi, nàng thực sự nhìn không ra ta có thật tâm với nàng hay không ư?"

Ngưng Hương khóc thành tiếng, trước tiên từ từ ngồi dậy mới cúi đầu khóc lóc kể lể đạo lý, "Huynh thực yêu ta thì vì sao không suy nghĩ cho ta? Như huynh mỗi ngày đến thì hàng xóm sẽ nói ta thế nào? Huynh là nam nhân huynh không quan tâm nhưng ta quan tâm, chẳng lẽ huynh chỉ lo chính mình mà mặc kệ ta bị người khác chỉ chò nói nói bóng gió sao? Còn huynh nữa, huynh, chẳng lẽ huynh thích ai thì có thể không đề ý tới suy nghĩ của nàng mà vẫn muốn bắt nạt nàng sao? Huynh coi ta là cái gì? Muốn nữ nhân như vậy vì sao huynh không đi vào trong thành đi? Bên trong thành có rất nhiều nơi..."

Nói đến đây lại không nói được nữa, bụm mặt khóc thút thít.

Lục Thành dựa vào cánh cửa ngõ ngác nhìn cô nương thương tâm khóc rống lên.

Nàng nói, giống như cũng có lý.

Mặc dù hắn lấy có thả ung đón A Mộc thì lần một lần hai không có gì, nhưng nhiều hơn thì sao, người khác cũng không phải người ngu, sớm muộn gì cũng nhìn ra tâm ý của hắn đối với nàng. Chúng phụ nhân nhân rồi không chuyện gì làm thích nhất là nói hươu nói vượn, da mặt nàng mỏng như vậy làm sao chịu được? Về phần hôn nàng ôm nàng, chính hắn rõ ràng nhất, tức giận chỉ là cái cớ, cuối cùng chỉ là hắn muốn ôm nàng, hôn nàng.

Phản sau Lục Thành có thể chịu đựng sửa, chỉ là phía trước ...

"Vậy nàng nói nàng không thích ta, ta nếu theo quy củ không tới tìm nàng chẳng phải là đời này đều không có cách để nàng yêu ta sao?" Lục Thành cũng có chút ủy khuất nói, "Nàng da mặt mỏng, ta tuyệt đối không trông cậy nàng chủ động tiến gần ta, Hương Nhi nàng dạy ta đi, ta ngoại trừ tới tìm nàng thì còn biện pháp gì khác không?"

Ngưng Hương nghẹn lại, một hồi lâu lại rầu rĩ cầu khẩn nói: "Huynh không thể đối người thích được sao?" Nàng lại không có cách nào đáp ứng hắn.

Lục Thành cười nhạt một tiếng, "Nàng không thích ta ta liền quay đầu đi thích người khác, vậy cũng gọi là thích sao?"

Đã nói đến nước này đã không còn lời nào để nói nữa, Ngưng Hương lau nước mắt, cam chịu nhìn về phía hắn, "Được, vậy huynh cứ tiếp tục đến đi, càng lắm thì danh tiếng hư không dậy nổi nữa thì ta chết được chưa?"

Hiện tại ai thích ai còn quan trọng không? Hoàn toàn không quan trọng, quan trọng là không thể để người trong thôn nói bậy khiến Bùi Cảnh Hàn biết. Trong tháng tám Bùi Cảnh Hàn trở về nhất định sẽ đến tìm nàng, chẳng qua chỉ là vì trừng phạt nàng phụ lòng tốt của hắn rồi cũng sẽ qua, Bùi Cảnh Hàn tìm đến nàng là vì hắn coi nàng là đồ đặc của hắn, nhưng một khi để hắn biết Lục Thành muốn cướp người của hắn, Bùi Cảnh Hàn sẽ không nhỏ nhen tức giận đối phó với một đứa nha hoàn như nàng, nhưng hắn sẽ đối xử với Lục Thành như thế nào?

Ngưng Hương không muốn thấy Lục Thành vì thích nàng mà gặp nạn.

Nàng cũng không thể đem tình hình thực tế nói cho Lục Thành, bởi vì có nói cũng vô dụng, Lục Thành tâm khí cao ngạo như vậy, chỉ vì câu nói của Bùi

Cảnh Hàn liền mua chim ưng cho A Nam, nếu để cho Lục Thành biết hẳn hoàn toàn đầu không lại thể từ Hầu phủ cướp người, Lục Thành sẽ nghĩ sao? Tiếp tục tranh đoạt sao, tranh đoạt như vậy còn có thể có thể liên lụy tới người nhà, biết khó mà lui thì hẳn có hận sự bất lực của mình không?

Ngưng Hương không muốn Lục Thành chịu loại thất bại này, lấy điều kiện của hắn ở trong thôn là người rất nổi bật, hoàn toàn có thể cơm áo không lo.

Biết rõ người này đối với mình là thật tâm nhưng lại không thể không nói lời khó nghe đuổi hắn đi, trong lòng Ngưng Hương cũng rất khổ sở, nàng nhắm mắt lại, nước mắt như hạt trân châu đứt dây rơi xuống.

Lục Thành không hiểu nổi khó xử của nàng, hẳn chỉ là muốn yêu thương nàng.

Hắn dè dặt giơ tay lên, thử giúp nàng lau nước mắt, mới đụng phải mặt nàng thì tiểu cô nương liền mạnh mẽ quay đầu đi.

Lục Thành vội vàng thức thời thả tay xuống.

Nhìn nàng nước mắt càng không ngừng rơi xuống, Lục Thành lại càng nói không nên lời, phía dưới đầu đón đã tiêu tan, hắn từ từ di chuyển tới đối diện nàng, thành khẩn nhìn nàng khóc như mưa, "Hương nhi, gả cho ta đi, thành thân rồi thì sẽ không có người dám nói xấu nàng, ta cũng sẽ đối với nàng thật tốt, ta kiếm được bạc đều giao cho nàng quản, nàng nói cái gì ta sẽ làm cái đó. Đến nhà ta thì nàng cũng không cần làm gì, Nhị đệ sẽ nấu cơm giặt giũ quần áo, Tam đệ sẽ chăm sóc A Nam, chần dề, trông rọt việc nhà không cần nàng nhúng tay, nàng chỉ cần an tâm hưởng phúc là được. Đúng rồi, nếu A Nam lớn lên dám không nghe lời nàng thì ta liền xây nhà ở thôn khác cho hắn, để hắn qua đó..."

"Huynh đừng nói nữa..."

Hắn móc trái tim ra cho nàng, Ngưng Hương đã khóc không thành tiếng.

Bùi Cảnh Hàn đối tốt với nàng, bắt nạt nàng là hy vọng nàng cam tâm làm thiếp thất của hắn, còn Lục Thành là một lòng muốn cùng nàng chung sống qua ngày.

Có mấy nam nhân sẽ chịu cực khổ kiếm tiền cho nàng giúp nàng chuộc thân? Có mấy nam nhân vì biết nàng sẽ nhanh chuộc thân mà liên tục nhiều ngày sai bảo đệ đệ ruột đến ven đường bắt chấp trời hè nóng bức đợi nàng, sau đó ngày hôm sau liền chạy tới thăm nàng?

Hai đời, chỉ gặp được duy nhất Lục Thành.

Nếu như không có Bùi Cảnh Hàn, Ngưng Hương nguyện ý, nguyện ý sống cùng hắn, nhưng Bùi Cảnh Hàn tháng tám sẽ trở về.

"Đừng nói nữa, ta không muốn, ta..."

"Vậy chúng ta đính hôn trước được không?" Lục Thành lùi một bước nói, cầu khẩn nhìn nàng, "Hương nhi, ta biết nàng còn nhỏ, A Mộc cũng còn nhỏ, là ta quá nóng nảy, vậy chúng ta đính hôn trước, đính hôn xong ta tới tìm nàng, hoặc là giúp nhà nàng trông rọt thu hoạch hoa màu, người khác sẽ không chọc không nói bậy, nàng nói có được hay không?"

Ngưng Hương chỉ khóc, còn muốn lắc đầu nhưng Lục Thành đột nhiên giơ tay lên, sợ nàng phản cảm, hai tay chỉ giữ chặt đầu nàng, không có đụng vào nàng mặt.

Nàng mờ mịt nhìn hắn, mắt hạnh rung rung, đầm đìa đáng yêu.

Lục Thành cực kỳ đau lòng nhìn nàng, giọng nói lại dịu dàng trước nay chưa từng có, "Vậy nàng nói cho ta biết, đến cùng là vì sao nàng lại khóc?"

Không phải là tức giận không phải là phiền chán, cũng không phải là bị bắt nạt ủy khuất, chỉ là khóc, khóc khiến hắn hoảng hốt.

Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, Ngưng Hương cũng nhìn thấy trong mắt hắn tràn đầy thương yêu.

Chưa bao giờ có người nam nhân nào nhìn nàng như vậy, giống như nàng so với cái gì cũng đều quan trọng hơn.

"Lục đại ca..." Ngưng Hương nhin không được nữa, nhào vào trong lòng người nam nhân mà cho dù nàng nói rất nhiều lời hung ác cũng không đuổi được hắn đi.

Lục Thành ngốc rồi, cứng ngắc cúi đầu xuống, không thể tin được nàng ôm mình.

Nhưng cô nương đang ôm chặt hắn không phải là nàng là ai?

Hoa tâm nở rộ, Lục Thành tay chân luống cuống, hồi lâu sau mới thử thăm dò ôm lại nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm mại của nàng, "Hương nhi, nàng đáp ứng ta rồi sao?"

Cô nương trong lòng lại lắc đầu.

Lần này Lục Thành không rút ruột nữa bởi vì hắn biết trong lòng nàng cũng nguyện ý.

"Lục đại ca, huynh, huynh chờ ta thêm hai năm nữa được không?" Ngưng Hương nhẹ nhàng tránh ra khỏi cái ôm của hắn, đứng trên đất cúi đầu nói, "A

Mộc còn nhỏ, ta không muốn lập gia đình quá sớm, hơn nữa ta vừa trở về vẫn chưa có nhiều thời gian lại được làm cô nương Từ gia, ta..."

"Được, vậy chúng ta đính hôn trước." Chỉ cần nàng nguyện ý, vài năm thì Lục Thành cũng chịu.

Ngưng Hương vẫn lắc đầu, khó xử một lát mới miễn cưỡng nghĩ đến lý do, "Ta cũng không muốn đính hôn quá sớm, cô nương đính hôn rồi thì sẽ ra cửa bất tiện..."

Nói xong, hồi lâu cũng không nghe thấy gì nữa.

Ngưng Hương không biết Lục Thành đang suy nghĩ gì, thấp thỏm ngẩng đầu, sau đó liền đối mặt với Lục Thành đang nhìn thẳng vào mắt.

"Không được hôn, còn phải lo lắng thanh danh của nàng, vậy ta làm thế nào mới gặp được nàng?" Tâm nguyện được thực hiện quá đột ngột, đột nhiên Lục Thành bắt đầu suy nghĩ lung tung, hồ nghi nhìn nàng chăm chăm, "Đây có phải là kế hoãn binh của nàng không? Trước tiên dụ ta không tới tìm nàng, sau đó nàng vụng trộm gả cho nam nhân khác đúng không? Hương nhi, ta nói cho nàng biết..."

"Ta cũng không có tâm tư nhiều giống như huynh đâu!" Hắn lại nói hươu nói vượn, Ngưng Hương giận suy đoán của hắn, nghiêng đầu hướng phía bên cạnh đi vài bước.

"Vậy chúng ta làm sao gặp mặt?" Lục Thành đuổi theo hỏi.

Ngưng Hương đỏ mặt, xoay người về phía giường, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, "Chúng ta, ruộng hai nhà chúng ta kề bên nên dù sao cũng có thể nhìn thấy... Dù sao, không cho huynh lại đến nhà chúng ta."

Lục Thành không vui, thời điểm trông trộm chỉ có vài ngày, số lần quá ít.

Vừa muốn tranh cãi tiếp thì đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng hét chói tai của A Nam, giống như đang tức giận với ai, ngay sau đó liền nghe Từ Thu Nhi cất giọng nói: "Tỷ tỷ, muội dẫn A Nam tìm một vòng, tỷ núp cho kỹ được không?"

Thấy tiểu tử đã nóng nảy, Ngưng Hương lập tức muốn đi ra ngoài.

"Đợi chút." Lục Thành níu lại nàng, đưa tay muốn ôm, "Nàng, nàng làm đau ta, để ta hôn nàng một cái thì ta sẽ tha thứ cho nàng."

Thật vất vả dụ mới dỗ được nàng thích hắn, bây giờ hôn nàng không tính là đang bắt nạt nàng chứ?

Giọng nói của hắn giống như quan lớn ra vẻ độ lượng, Ngưng Hương vừa then vừa cúi, hung hăng đẩy hắn một phen, nghiêng đầu liền ra ngoài tìm A Nam.

Tha lỗi hay không mặc kệ, có bản lĩnh thì tức giận cả đời cũng đừng đến tìm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Edit: Hà

Ngưng Hương vừa chạy ra khỏi đông phòng liền gặp Đường muội đang đứng ở ngã ba cửa phòng bếp, A Nam muốn đi vào nhưng bé vừa chạy tới bên nào thì Từ Thu Nhi liền đi theo ngăn lại, tiểu tử bị giằng co mấy lần thì nổi cáu lên, vung quả đấm nhỏ lên đánh lên người của Từ Thu Nhi, ngửa đầu lên cao, mắt nhỏ hung hăng trừng mắt với Từ Thu Nhi, trong miệng phát ra tiếng gào thét phẫn nộ giống với tiếng Ngưng Hương mới vừa ở trong phòng nghe được.

Vừa đánh xong thì nghe thấy bên trong có động tĩnh, A Nam lập tức nghiêng người qua chạy tới bên trong nhìn, nhìn thấy Ngưng Hương thì "tức giận" trên mặt tiểu tử liền thu lại, vẻ mặt mờ mịt nhìn chăm chăm Ngưng Hương, thử thăm dò gọi "huong".

Vừa mới tức giận xong nên tiểu tử đã quên lời phụ thân dặn dò.

A Mộc nghe thấy được cười ha ha, nhìn tỷ tỷ ghét bỏ A Nam nói: "A Nam lại kêu sai rồi!"

Về mặt "Tỷ tỷ, A Nam quá ngốc, ta so với hắn thông minh hơn" uyển chuyển đắc ý.

Từ Thu Nhi bị A Nam đánh không biết bao nhiêu lần quay sang nhìn khuôn mặt Đường tỷ khóc đến nổi mắt đỏ hoe, nhìn lại sang Lục Thành ở phía sau cùng đi ra hai mắt đều cười, nàng hiểu ngay hai người này hơn phân nửa đã giải quyết xong, nàng nhỏ giọng hừ nói: "Ta thấy không phải là kêu sai mà là kêu sớm."

A Mộc nghe không hiểu lời này, ngược lại Ngưng Hương lại cực kỳ xấu hổ, giận đường muội, cúi đầu dạy bảo A Nam, "Kêu cô cô, còn kêu sai nữa thì cô cô không thích bé đâu!"

A Nam nhìn sang phụ thân, xác nhận đây là nương, vui vẻ vịn lấy cánh cửa, giơ lên nhất cặp chân ngắn chạy vào bên trong, "Cô cô!"

Ngưng Hương cười bé tiểu tử lên, "A Nam ngoan quá."

"Tỷ tỷ ở nhà vậy vì sao Nhị tỷ nói tỷ đang đi tới nhà trưởng thôn?" A Mộc vẫn không hiểu, ngửa đầu hỏi tỷ tỷ.

Sau lưng Lục Thành chế nhạo nhìn chăm chú nàng như lửa đốt, Ngưng Hương sờ đầu đệ đệ, quyết định bỏ qua câu trả lời, miễn cô cười nói: "A Mộc mau đi cùng với Lục đại ca thả ung đi, phải nghe lời huynh ấy, không được phép tự mình chạy lung tung."

Bé trai năm tuổi dễ bị dụ, lập tức bỏ chạy vào trong viện, ngửa đầu hướng lên nóc nhà kêu tướng quân.

Ngưng Hương đầu cũng không quay lại hướng về Lục Thành hạ lệnh đuổi khách, "Lục đại ca đi sớm đi, đi muộn quá thì trời càng nóng."

Lục Thành vẫn chưa nói chuyện xong với nàng, dù sao chuyện của hai người khẳng định không gạt được Từ Thu Nhi, hấn liền bình thần nhìn Từ Thu Nhi nói: "Ta còn có vài lời muốn nói với tỷ tỷ của muội, Thu Nhi giúp ta chứ?"

Cái người da mặt dày này!

Ngưng Hương không chịu nổi Lục Thành nữa, lại càng không chịu nổi đường muội có thể sẽ chế nhạo nàng, đành ôm A Nam đi hậu viện.

Từ Thu Nhi cũng phục sát đất Lục Thành, nghiêng đầu đi tìm đường đệ, đi một bước liền quay đầu lại nhắc nhở: "Lục đại ca có chuyện mau nói, đừng quá lâu, để người khác biết sẽ không tốt đâu." Cho dù Đường tỷ thích hấn nhưng hai người chưa thành thân chưa đính hôn, Lục Thành cứ trực tiếp tìm tới cửa như vậy cũng dễ để cho miệng lưỡi người khác nói bậy.

Lục Thành gạt đầu, nhìn thấy Từ Thu Nhi đã đi, hấn lập tức đi về phía hậu viện.

Từ gia quét dọn hậu viện cũng rất sạch sẽ, Lục Thành quét mắt liền thấy ngay người yêu đang ôm A Nam đứng trước chuồng gà phía đông viện, không biết nói gì với A Nam mà chỉ từng con gà mái, thoáng nhìn thấy hấn đi tới nàng khẽ nghiêng người, mượn A Nam che mình lại.

Lục Thành bước tới.

"Phụ thân!" A Nam nghiêng đầu hướng về phụ thân cười, chỉ con gà cho hấn xem, "Bay!"

Lục gia có heo có dê có lừa, nhưng không có gà.

Nghe thấy nhĩ từ quả nhiên đem tướng quân cùng gà là đồng loại, Lục Thành cười nhẹ, vừa đi tới phía bên Ngưng Hương không bị A Nam che lại vừa nói cho nhĩ từ, "Tướng quân có thể bay, gà không biết bay, gà biết đẻ trứng cho A Nam ăn."

A Nam nháy mắt mấy cái, tò mò nhìn về phía chuồng gà, nhìn chăm chăm những con gà mái kia.

Ánh mắt Lục Thành dời về phía Ngưng Hương, "Hương nhi, chúng ta..."

"Huynh đừng nói nữa." Ngưng Hương ôm A Nam xoay người, đã đáp ứng hấn rồi vậy mà hấn còn muốn cầu xin gì nữa? Hiện tại nàng rất sợ, chỉ mong hấn nhanh chóng rời đi.

"Vậy lần sau lúc nào thì chúng ta mới được gặp mặt?" Lục Thành hiểu nàng da mặt mỏng, đành hoảng đứng phía sau lưng nàng hỏi.

Ngưng Hương không biết, phải chờ sau khi xác định Bùi Cảnh Hàn bên kia trước đã, nàng ước gì số lần gặp mặt hấn càng ít càng tốt. Suy nghĩ một chút, cúi đầu nói: "Lúc thu hoạch vụ thu được không?"

Hai nhà sát bên cùng nhau thu hoạch bắp, ở trên ruộng đứng xa xa hai bên nhìn nhau là được.

Thu hoạch vụ thu?

Hiện tại mới đầu tháng sáu, thu hoạch vụ thu còn phải hai tháng sau!

Lục Thành lập tức từ chối, trong con tức giận đi thẳng đến phía trước nàng, "Sắp tới nàng có thể ra cửa hay không?"

Ngưng Hương không muốn đối mặt với hấn, muốn xoay người trốn lại bị Lục Thành dùng sức đè bả vai xuống.

A Nam nhìn phụ thân, lại nhìn khuôn mặt nương đang đỏ hồng, tiểu tử đột nhiên cười khanh khách, thân thể nhỏ bé uốn một cái, đầu cúi đầu úp sấp trên vai Ngưng Hương, để cái ót lại phụ thân, cho rằng phụ thân đang chơi trò trốn tìm với bé.

Thấy nhĩ từ không hiểu phong cảnh, Lục Thành néo lỗ tai hấn, không biết vô ý hay cố tình mà ngón tay đụng phải gò má Ngưng Hương.

Ngưng Hương giật mình lập tức chạy sang bên kia trốn, xấu hổ mắng hấn, "Huỳnh..."

"Nói cho ta biết thì ta sẽ đi ngay." Lục Thành nhìn chăm chăm đôi môi căng mọng của nàng, giọng nói dường như quyến rũ hơn.

Ánh mắt của hấn quá hùng hực như lửa, mơ hồ mang theo ý uy hiếp, nhớ lại lúc hấn thô lỗ hôn nàng, Ngưng Hương lại sợ, không có biện pháp đành cúi đầu nói: "Từ nay trở đi ta theo Đại bá mẫu đi lên trấn trên hạp chợ."

Cách sáu dặm về hướng Bắc của hai thôn có một thị trấn, mỗi tháng sẽ có hạp chợ vào mùng 4 và mùng 9 hàng tháng.

Cuối cùng cũng có được lời hẹn ước, thời gian còn rất gần, Lục Thành hài lòng nói: "Tốt, ta ở trên trấn chờ nàng."

Ngưng Hương nóng nảy lại không dám ngắt đầu nhìn ánh mắt hấn, nhỏ giọng cầu xin hấn, "Huỳnh đừng..."

"Ta biết, tuyệt đối sẽ không đường đột đi tìm nàng, càng sẽ không để bá mẫu phát hiện đâu." Lục Thành cắt đứt lời nàng lo lắng chưa kịp nói ra, cười nói.

Lông mi Ngưng Hương run rẩy, người này giả vờ rất có bản lĩnh, nàng tin tưởng hấn.

"Được rồi, mọi người mau thả ung đi." Ngưng Hương đỡ A Nam trong lòng rồi đưa bé sang cho Lục Thành.

A Nam thích thả ung, nhưng bé cũng không muốn xa nương vừa mới gặp mặt, bé ôm cổ Ngưng Hương chỉ bên ngoài, ý kêu Ngưng Hương cùng đi.

"Cô cô phải ở nhà nấu cơm." Ngưng Hương dịu dàng dỗ dành bé, "A Nam nghe lời nhé, bắt con thỏ to trở về rồi cô cô làm thịt thỏ cho bé ăn nhé."

A Nam tin thật, lập tức dang hai tay về phía phụ thân, muốn bắt con thỏ to cho nương.

Lục Thành đưa tay đón vì vậy cũng nhích tới gần Ngưng Hương hơn, một tay ôm lấy A Nam, tay kia chọt đi vòng ra sau lưng Ngưng Hương muốn ôm eo nàng. Ngưng Hương phát giác ý đồ của hấn luống cuống quay người, nhưng lại lo lắng cho A Nam nên tay không thể không ôm.

Vì vậy đã lộ ra cái cổ tuyết trắng cho Lục Thành.

Lục Thành vốn định hôn mặt nàng nhưng chọt nhìn thấy nốt ruồi đen như hạt vừng nhỏ sau tai trái nàng, trong nội tâm hấn khẽ động, tạm thời hướng về chỗ đó hạ đôi môi nóng hổi xuống dùng sức cắn lên hạt vừng một ngụm.

Ngưng Hương sợ nhất là cổ bị người khác chạm vào, mỗi lần Tô Nguyệt thổi vào đều khiến cho nàng ngứa ngáy, bây giờ Lục Thành chạm phải liền khiến cho thân thể nàng liền mềm nhũn, lại bị hấn dùng sức cắn lên một cái khiến nàng kim lòng không được cúi đầu a một tiếng, nhẹ nhàng mà ngán ngùi, nhu mì điềm đạm, khiến người khác yêu thương.

Tai Lục Thành ong lên một tiếng muốn ôm nàng chặt hơn, chỉ thiếu nước quăng luôn nhi tử đang kẹp giữa hai người, nếu như bây giờ đang ở trong phòng thì hấn sẽ đè nặng chặt chẽ lên thân thể nàng.

Phát hiện hấn cắn lại còn dùng sức, Ngưng Hương run giọng cầu xin hấn, tay lại bị vây bởi A Nam, nàng cúi đầu dùng đỉnh đầu đẩy hấn, "Lục đại ca..."

"Ta đi." Lục Thành khàn giọng nói, mạnh mẽ ôm A Nam sai bước rồi đi.

Nếu còn không đi hấn sợ mình nhịn không được lại dùng miệng hôn nàng, sợ mình lại chọc tức nàng.

Nam nhân nghênh ngang rồi đi, Ngưng Hương mặt đỏ tới mang tai đứng ở đằng kia, cố gắng lắm mới đưa mắt nhìn theo nằm A Nam nằm trên vai phụ thân bé cười với bé, tìm nàng nhảy dựng lên, chỗ cái cổ bị hấn cắn đột nhiên lại phát run, một lúc sau đến khi hai cha con Lục Thành bước vào phòng bếp không nhìn thấy nữa, trên người Ngưng Hương mới khôi phục lại khí lực.

Tách khỏi hấn, nước miếng trên cổ do Lục Thành lưu lại cũng dần dần nguội lạnh, Ngưng Hương phiền não việc hấn động một chút là sàm sỡ nàng, nàng lấy khăn lau một chút rồi tiếp tục đứng tại chuồng gà một lát mới trở về phòng.

Dựa vào cạnh giường đất nhìn chỗ hai người vừa mới dây dưa ở góc cánh cửa, trong chốc lát, khuôn mặt Lục Thành phần nộ bá đạo cùng gương mặt thành khẩn tuần tú luân phiên nổi tiếp xuất hiện trước mắt nàng, còn có lời nói từ tận trái tim hấn.

Chuyện nàng đáp ứng hấn cũng tốt.

Mới biết nửa năm không đến...

Sờ chiếc chiếu trải trên giường gạch, nghĩ đến đời trước lúc này nàng vẫn đang bị vây ở Hầu phủ, còn bất ngờ bị Bùi Cảnh Hàn kéo vào trong ngực động tay động chân, lại hồi tưởng đến chuyện hôm nay cùng Lục Thành, Ngưng Hương đột nhiên có cảm giác giống như đang nằm mơ.

Không giống, thực sự không giống.

Đáy lòng mặc dù vẫn còn bất an nhưng lại càng thêm mong đợi cuộc sống về sau.

"Tỷ tỷ, tỷ với Lục đại ca rốt cuộc là như thế nào?" Rèm cửa bị người kéo lên, Từ Thu Nhi về mặt tò mò đi đến.

Ngưng Hương hoàn hồn, bên trong mắt hạnh sóng nước mênh mông, đỏ mặt nhìn đường muội một cái, rỏ mắt nói: "Thu Nhi, chuyện của tỷ cùng hần, muội đừng nói cho Đại bá mẫu được không?"

"Tại sao lại không nói?" Nếu Đường tỷ đã đồng ý Lục Thành thì Từ Thu Nhi cảm thấy hai người cũng nên làm rõ, dầu gì đính hôn trước cũng đỡ cho Lục Thành cứ tới nhà lại không có lý do gì, còn khiến danh tiếng đường tỷ bị tổn hại.

Ngưng Hương nhẹ nhàng sờ chiếc chiếu trên giường gạch, nhẹ giọng nói dối: "Tỷ, tỷ còn chưa chắc lắm, dù sao thời gian biết hần quá ngắn, trước tiên cứ lén lút xem đã, lỡ như ngày nào đó phát hiện mình cùng hần không thích hợp thì trực tiếp đoạn tuyệt mới được. Thu Nhi yên tâm, tỷ đã nói với hần rồi, nếu không có việc gì hần sẽ không tới nhà chúng ta nữa."

Nam nữ trong thôn gặp mặt cũng dễ dàng, không thiếu những cặp vụng trộm qua lại với nhau, sau khi vừa ý mới báo cho trưởng bối để chính thức làm rõ quan hệ, Từ Thu Nhi không cảm thấy kinh ngạc, hơn nữa tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi lại là mối tình đầu tiên, so với quy củ cứng nhắc gia đình nên cũng dễ hiểu cho đường tỷ hơn.

"Được, muội không nói, nhưng tỷ tỷ nhớ chú ý một chút, đừng để cho Lục đại ca chiếm được tiện nghi." Tiểu cô nương làm ra vẻ dặn dò đường tỷ.

Ngưng Hương cứng ngắt gật đầu, chỉ cảm thấy chỗ cái cổ vẫn còn hơi ngứa.

Nói xong chuyện của Lục Thành, hai tỷ muội tiếp tục thiêu thừa may vá.

Tối gần buổi trưa, một nhà ba người Lý thị vẫn còn bận việc ở trong ruộng, hai mẫu bắp trong nhà Ngưng Hương, ngoại trừ hai mẫu bắp của Từ gia còn có nửa mẫu đậu phộng, đều phải nhổ sạch cỏ. Ngưng Hương ngồi ở phòng bếp nhào bột, còn đánh nước sốt để quét lên mặt bánh, Từ Thu Nhi ngồi ở một bên vừa chúi nôi vừa nhìn, hăm mộ nói: "Tỷ tỷ tay thật khéo."

"Muội chỉ có lười thôi, cái gì cũng không muốn học." Ngưng Hương cười nói, Đại bá mẫu chịu khó lại đau lòng cho nữ nhi, thành ra tập cho đường muội lười biếng.

Từ Thu Nhi cười hắc hắc.

Ngoài cửa lớn A Mộc đột nhiên chạy vào, hưng phấn hướng về hai tỷ tỷ hô to, "Tỷ tỷ, hôm nay tướng quân bắt được hai con thỏ, Lục đại ca cho đệ một con!"

Ngưng Hương căng thẳng nhìn phía sau lưng đệ đệ.

Từ Thu Nhi hỏi thay nàng, "Lục đại ca đâu?"

"Bọn họ về nhà rồi." A Mộc vừa chạy vừa nói, cao hứng giờ con thỏ cho các tỷ tỷ xem.

Con thỏ bị thương ở trên cổ, máu tươi nhiễm đỏ cả bộ lông xám, Ngưng Hương cùng Từ Thu Nhi nhìn chăm chú một lúc, đều có chút ghét bỏ.

A Mộc năm tuổi không nhìn ra, cao hứng bưng bưng cùng các tỷ tỷ khen tướng quân uy phong.

Ngưng Hương biết làm cơm, nhưng nàng không tự tay giết gà vịt, càng không chạm qua con thỏ bị điều hâu giết chết, vội vã ngăn cản lại đệ đệ đang muốn mang theo con thỏ còn đang rỉ máu vào nhà, nàng kêu hần trước tiên đem con thỏ để dưới mái hiên, chờ Đại bá phụ về nhà rồi làm thịt.

A Mộc tất nhiên nghe theo lời tỷ tỷ nói, ngoan ngoãn để con thỏ ở bên ngoài.

Buổi trưa ba người Từ Thu Lương trở về liền thấy con thỏ đều có chút kinh ngạc.

Biết là Lục Thành đưa, Lý thị vừa rửa tay vừa cảm khái nói: "Lục Thành thực khách khí, không ở lại ăn nhưng lại cho chúng ta một con."

Ngưng Hương chột dạ bầy bát đĩa.

Từ Thu Nhi thay đường tỷ giả bộ ngờ ngẩn để lừa mọi người, cười suy đoán nói: "Nhà bọn họ không ai có vợ, tám phần sẽ không ai làm, nghe nói trước kia săn con thỏ đều là để đút cho tướng quân ăn, cái này không để cho chúng ta thì chắc cũng sẽ cho tướng quân thôi."

Con thỏ tốt như vậy lại đi đút cho một con chim?

Lý thị lập tức dời đi sự chú ý, nói thầm Lục Thành thật lãng phí, hồn nhiên đã quên mất con thỏ là do tướng quân săn được.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Edit: Hà

Nghỉ hết một buổi thì ba người Lý thị phải đi ra ruộng làm tiếp công việc .

Đại Tráng đến tìm A Mộc, tính thêm mấy hải từ cái khác đang ở trước cửa chơi trò điều hâu bắt gà con, Từ Thu Nhi là "gà mái" , còn thân thể khỏe mạnh nhất là Đại Tráng thì làm điều hâu. Ngưng Hương ngồi trên tảng đá lớn ở cửa bên, vừa khéo cây dương thụ bên cạnh che xuống một mảnh bóng mát, nàng dựa lưng vào vách tường vừa cười vừa xem bọn chúng đùa nghịch.

Năm chú "gà con" chỉ còn lại mỗi A Mộc , tiểu tử nắm chặt vạt áo của Từ Thu Nhi, ả núp khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tiếng cười vang lên không ngừng.

Ngưng Hương kìm lòng không được cười theo.

Đầu phố phía tây đột nhiên truyền đến tiếng vó lừa, bởi vì nhà Lục Thành có lừa nên bây giờ Ngưng Hương nghe thấy tiếng liền căng thẳng, nhưng khi nàng vừa nghiêng đầu nhìn sang thì thấy cái đầu con lừa so với lừa của nhà Lục Thành lại nhỏ hơn rất nhiều, nàng vừa thở phào một tiếng thì nam nhân đánh xe cũng lộ mặt ra ngoài.

"Đại ca!" Đại Tráng nhìn thấy ca ca trở về hét lên một tiếng vang dội.

A Mộc cũng nhìn theo, vừa mới thò đầu ra thì Đại Tráng tấn công tới , A Mộc a lên một tiếng dùng sức kéo nhị tỷ nhà mình.

Từ Thu Nhi chưa kịp chuẩn bị tinh thần đã bị đường đệ kéo một cái lao đảo, vừa lúc Đại Tráng đụng vào nên ba người cùng nhau ngã xuống.

"Không sao chứ?" Ngưng Hương vội vàng chạy tới.

"Đệ không sao!" A Mộc phì cười đứng lên, nhìn tỷ tỷ cười hắc hắc.

Bé trai không sợ ngã đau nên Ngưng Hương đi đỡ Từ Thu Nhi.

"Đại Tráng, ngươi cảm tình con trâu hủ!" Bụng Từ Thu Nhi bị Đại Tráng đụng phải đau đớn, tức giận hét lên một câu.

Đại Tráng tự biết phạm sai lầm, hẩn quay người chạy tới chỗ xe lừa vừa mới ngừng trước cửa nhà, không thêm để ý người trên xe đi xuống mà chạy nhanh lên xe để xem cô đi gì tốt cho hẩn không.

Huynh trưởng Trương Bưu của hẩn thấp giọng nói gì đó, thấy đệ đệ không nghe nên thần sắc Trương Bưu có chút lúng túng, đứng bên cạnh xe nói chuyện với Ngưng Hương, "Sao hôm nay Hương Nhi được ở nhà?"

Hẩn năm nay mười tám cùng tuổi với Từ Hòe, hai nhà lại cách vách ngang đầu không thấy cúi đầu thấy, hai muội muội của Từ Hòe trong mắt hẩn cũng là muội muội của hẩn, chỉ là nhìn cô nương xinh đẹp duyên dáng yêu kiều đang đứng cách hẩn vài bước, cô nương sớm bán mình vào Hầu phủ mỗi tháng mới về nhà một lần khiến Trương Bưu đột nhiên không cách nào so sánh được nàng bây giờ so với Hương nhi muội muội nhỏ nhắn gầy teo trước đây hay gấp.

Mới trước đây hẩn gặp Ngưng Hương liền sờ nàng đầu, nhưng bây giờ đại cô nương trước mắt này khiến Trương Bưu không biết nên nhìn nàng như thế nào.

"Tỷ tỷ đệ đã chuộc thân rồi, từ nay về sau ngày ngày ở nhà!" A Mộc đứng bên cạnh tỷ tỷ cười hi hi nói.

Trương Bưu kinh ngạc nhìn Ngưng Hương.

Hẩn nhìn Ngưng Hương xa lạ, mà Ngưng Hương trong hơn ba năm gặp chưa được mấy lần huynh trưởng nhà bên mà bây giờ đã cao to như vậy, thấy huynh trưởng hàng xóm cũng không còn thân mật giống như khi hồi bé nữa, nàng chỉ gật đầu cười nhẹ, ánh mắt nhìn ra sau lưng Trương Bưu, nhận ra cô nương mười mấy tuổi kia là tiểu biểu muội của Trương Bưu, trong lòng đột nhiên dậy lên một tia gọn sóng.

Liễu Diệp cũng nhận ra nàng liền ngẩng đầu nhìn một chút, thấy biểu ca quả nhiên nhìn chăm chăm Ngưng Hương không chớp mắt, nàng vụng trộm kéo ống tay áo của biểu ca, nhỏ giọng uy hiếp: "Biểu ca còn nhìn nàng ta nữa thì về nhà muội sẽ nói cho tỷ tỷ biết!"

Trương Bưu cùng tỷ tỷ Liễu Chi của nàng đã đính hôn, tháng chín thành hôn .

Giọng nói nàng không cao không thấp, Trương Bưu căng thẳng nhìn Ngưng Hương, thấy nàng cúi đầu phì đất sau lưng cho A Mộc, không biết có nghe được tiểu biểu muội nói hay không, Trương Bưu cực kỳ lúng túng trông tiểu biểu muội một cái, sau đó hướng về Ngưng Hương nói: "Thật là một chuyện tốt, chúc mừng Hương nhi, vậy mọi người tiếp tục chơi đi nhé chúng ta vào nhà trước."

Quay đầu lại kêu Liễu Diệp và Đại tráng đi theo sau, còn hẩn dắt xe lừa vào trong.

Đại Tráng theo sát huynh trưởng.

Liễu Diệp đi cách ở phía sau vài bước, lúc gần tới cửa chính lại quay đầu nhìn Ngung Hương, hất cằm lên hừ nói: "Ngươi về ngày nào? Chắc vẫn chưa nói cho cữu cữu ngươi biết đúng không, ngày mai ta về nhà, có cần ta nói lại giúp ngươi không? Cho ta nã văn tiền là được!"

Nhà nàng cùng cữu cữu của Ngung Hương ở cùng một thôn, cách t hôn Liễu Khê khoảng mười dặm.

"Cho ngươi một cái tát được không?" Thấy tiểu nha đầu còn nhỏ tuổi mà có tư tưởng như vậy, Từ Thu Nhi trừng mắt giáo huấn.

Thấy các nàng không chịu cho tiền, Liễu Diệp lại hừ một tiếng, chân bước nhẹ nhàng vào cửa chính của anh rể.

"Tỷ tỷ đừng để ý nàng ta." Từ Thu Nhi khoác tay Đường tỷ đi về hướng nhà mình, "Năm đó tỷ tỷ đi vay tiền bọn họ rõ ràng có nhưng lại không chịu cho mượn, họ hàng ruột thịt vậy mà thấy cháu ngoại trai sống chết cũng không quản, cữu cữu như hần còn quan tâm làm cái gì? Dù sao nhiều năm như vậy cũng không còn liên lạc, coi như đoạn tuyệt cũng được."

Ngung Hương rú mắt không nói.

A Mộc ngẩng đầu lên nhỏ giọng nói với tỷ tỷ: "Năm ngoái cữu cữu cho đệ tiền mừng tuổi."

Ngung Hương biết cữu cữu lén lút đến cho đệ đệ hai lượng bạc liền đi, lúc nàng về nhà đệ đệ đã đem tiền đưa lại cho nàng.

Nàng cũng biết năm đó cữu cữu không phải là không muốn cho nàng vay tiền, mà là mẹ đã mang theo bạc trở về nhà mẹ đẻ, cữu cữu đi tìm nhưng nói gì mẹ cũng không chịu đưa, hai người tranh cãi âm ỉ một hồi thì cữu cữu muốn đoạt lấy, mẹ đang mang thai liền ôm bụng kêu đau bụng. Cữu cữu giống như Trương thúc nhà cách vách vậy, đều là người hiền lành chất phát, bình thường tức phụ nói cái gì thì nghe cái đó, có thể làm hành động như vậy cũng đã không dễ dàng gì, Ngung Hương không muốn cữu cữu và mẹ vì mình mà gây gỗ với nhau nên liền đi tìm bà buồn người.

Nàng không hận cữu cữu, Đại bá phụ và Đại bá mẫu tức cữu cữu vô dụng nên không cho phép cữu cữu đến nhà mình, bên kia cữu cữu thì bị mẹ theo dõi chặt chẽ nên chỉ có thể lén lút đến để đưa hai lượng bạc, cũng không biết cữu cữu trốn mẹ được bao lâu.

Từ Thu Nhi nhìn thấy thần sắc đường tỷ âm ỉ, thức thời ngâm miệng lại.

Buổi sáng hôm sau Ngung Hương dậy sớm mở cửa, ngoài ý muốn trông thấy Trương Bưu từ trên đường phía đông đang đi đến, mới sáng sớm không biết đi đâu.

"Trương đại ca." Ngung Hương khách khí chào hỏi hần.

Trương Bưu lưỡng lự, biểu muội vị hôn thê khi còn nhỏ ghét hần đối tốt với hai tỷ muội Từ gia, lỡ như bây giờ lại bị nàng biết hần giúp Ngung Hương thì khẳng định lại tức giận với hần. Nhìn thấy cô nương dịu dàng nhã nhặn lịch sự đứng trước cửa nhà, Trương Bưu vẫn đi từ từ vài bước về phía Ngung Hương, lắp bắp nói: "Hương nhi, ta, ta ăn sáng xong sẽ đưa Liễu Diệp về nhà, muội, có cần ta giúp muội thông báo với cữu cữu của muội một tiếng hay không?"

Ngung Hương suy nghĩ một chút, cảm thấy việc chuộc thân cũng là chuyện lớn, nói cho cữu cữu biết cũng tốt, nàng liền cảm kích nói: "Làm phiền Trương đại ca, vậy huynh giúp muội nói một tiếng đi, nếu như không phải do công việc gấp rút đi không được thì cũng không muốn làm phiền huynh."

Trương Bưu ừ một tiếng, nhìn thoáng qua trong sân Từ gia, vừa đi vừa nói: "Vay muội đi nhanh đi, ta đi về."

Ngung Hương gật đầu đưa mắt nhìn Trương Bưu đi tới nhà cách vách, nàng liền xoay người đi múc nước rửa mặt.

Sau một buổi thì Trương Bưu trở về, nói cho nàng biết hần đã nói với cữu cữu nàng rồi, lại thuật lại lời nói của cữu cữu với nàng, "Bác ấy nói có rãnh sẽ tới thăm muội."

Ngung Hương cười cười tán gẫu vài câu với Trương Bưu, "Sắp tới hi sự của Trương đại ca rồi nhỉ, muội hình như vẫn chưa chúc mừng huynh."

Nàng biết Liễu Chi, tính tình nàng ta khi còn nhỏ khá giống với Liễu Diệp, không biết nhiều năm như vậy bộ dáng đã thay đổi bao nhiêu.

Nghe nàng đề cập tới vị hôn thê, Trương Bưu không hiểu sao lại chột dạ, mượn có vội vã về nhà.

Ngung Hương cũng không đem việc này để ở trong lòng, đối với nàng hiểu cữu cữu nếu muốn đến đây khẳng định phải một thời gian nữa.

Mai là mừng chín, chính là họp chợ ở trấn trên.

Lý thị dẫn cháu gái và nữ nhi đi họp chợ, A Mộc thích nhất là họp chợ nên đương nhiên cũng đi theo.

Vừa khéo chính là muốn đi tới trấn trên thì bọn họ phải đi ngang qua thôn Đông Lâm, sau đó lại tiếp tục đi về hướng bắc.

Dọc theo đường đi tới thôn Đông Lâm, Ngung Hương căng thẳng cực kỳ, sợ Lục Thành đã sớm chờ ở trong thôn để "ngẫu nhiên gặp", nàng không dám nhìn, lại sợ hần đột nhiên xuất hiện ở nơi nào đó, cảm giác đó giống như đang đi vào chỗ nguy hiểm, tim treo lên cao.

"Không biết nhà huynh đệ Lục gia ở đâu." Mới vừa ăn thỏ do Lục Thành mang đến, vừa lúc đi tới thôn Đông Lâm Lý thị liền cảm thấy tò mò.

"Lục đại ca nói nhà bọn họ ở phía thôn đông, đứng ở trên nóc nhà là có thể thấy nhà chúng ta, nhưng lại không thấy rõ người." A Mộc đã đi thả ung hai lần với Lục đại ca ngửa đầu nói.

Lúc trông trọt vụ xuân Lý thị đã từng đến nhà Lục Thành ăn cơm, bà xoay người lại nhìn rồi giờ tay chỉ đường đi cho các nàng.

Các nàng muốn từ trong thôn Đông Lâm đi tới đường lớn thì phải đi qua thôn đông.

Ngưng Hương nhìn qua, âm thầm ghi ở trong lòng.

Mặc dù đoán được hơn phân nửa Lục Thành sẽ không ở trong thôn đợi nàng, Ngưng Hương vẫn lo lắng đề phòng, đến khi ra khỏi thôn Đông Lâm thì trước sau cũng không thấy thân ảnh Lục Thành, lúc này Ngưng Hương mới thật sự yên tâm.

Nàng nghĩ không ra đây là chuyện gì, rõ ràng đã đáp ứng hần nhưng ngược lại càng sợ gặp hần, chỉ nghĩ tới thôi đã hoảng hốt.

Đang di chuyển đến cây cầu đá rộng tới năm sáu trượng, phía dưới chính là Bắc Hà, một đường quanh co chảy về hướng đông. Mùa hè chính là thời điểm nước cao, vừa đứng ở đây lòng sông dốc đứng nhấp nhô, nước sông chảy như điên, đụng đến tảng đá liền văng lên từng chuỗi bọt nước. Nghe tiếng nước chảy ào ào sắc mặt Ngưng Hương liền trắng bệch, liền kéo đệ đệ tới sát bên cạnh mình.

Từ Thu Nhi không biết tâm sự của tỷ tỷ, nhỏ giọng nói: "Năm ngoái mưa lớn, nghe nói đến cầu cũng ngập, lúc nước dâng vừa vặn có người ở trên cầu lập tức bỏ chạy."

"Vậy hần bơi lên được không?" Ngưng Hương sợ hãi hỏi.

"Bơi lên được, may mắn hần mạng lớn, vừa bơi tới bên kia liền ngã xuống dưới gốc cây, chỉ có điều cũng dọa hần gần chết." Giọng Từ Thu Nhi có hơi xấu xa.

Lý thị cảm thấy sắc mặt cháu gái không đúng liền đánh một cái lên đầu nữ nhi, không cho nàng nói chuyện như vậy nữa.

Qua cầu, lại đi thêm một chum trà thì đã vào trong trấn. Chợ bày ra ở trên một mảnh đất trống ở trấn phía nam, bán lương thực, bán món ăn, bán giỏ, sọt, đồ làm bếp, bán gà, vịt, súc vật, bán xiêm y vải vóc, đồ trang sức đeo tay, còn có bán cả đồ ăn vặt đã nấu chín, mỗi quầy đều phân biệt với nhau. Xung quanh người dân trong vòng mười dặm thôn đều đến đây để họp chợ, mới sớm đã tụ tập không ít người.

Đương nhiên trong trấn có nhiều cửa hàng, thí dụ như quần áo, đồ trang sức đeo tay, chỉ là ở đó so với trên chợ thì đắt hơn, trong nhà có tiền muốn mua thứ đồ tốt thì phải đi cửa hàng, không có tiền nhiều thì đi chợ, vừa ý cái gì thì trả giá, bình thường chủ quán bán mười văn tiền cũng có thể thương lượng trả xuống ba bốn văn tiền, lời bao nhiêu thì phải xem miệng lưỡi có lợi hại hay không.

Lý thị tính tình cẩn kiệm, chỉ tính toán ở trong chợ đi dạo nên trực tiếp dẫn bọn nhỏ đi về hướng bên kia.

Ngưng Hương lại bắt đầu lén lút tìm kiếm thân ảnh Lục Thành.

Tìm một vòng cũng không thấy.

Ngưng Hương không khỏi có chút thất vọng.

Sợ nhìn thấy hần, nhưng nếu không thấy thì lại khiến cho căng thẳng trong lòng lại cảm thấy bỗng nhiên mát mẻ.

"Mua vải bố trước đi, sau cùng thì đi mua gà con, mua sớm một chút lại không có chỗ cầm." Lý thị vừa đi vừa nói với cháu gái.

Ngưng Hương vừa muốn gật đầu thì Từ Thu Nhi kéo tay nàng đi về phía sạp phần sơn bên kia, miệng hoạt bát nói: "Nương đi chọn vải bố trước đi, con cùng tỷ tỷ đi xem phần sơn một chút, xiu nữa lại qua đó tìm nương."

Nàng hiểu nương mình nhất, mua cái gì cũng phải so sánh chỗ này chỗ nọ, tốn thời gian không ít.

Tiểu cô nương đều thích trang điểm, Lý thị bắt đắc dĩ lắc đầu, dặn dò các nàng qua đó sớm một chút.

Ngưng Hương cười đồng ý, một tay dắt đệ đệ để bất cứ lúc nào cũng có thể chú ý che chở cho hần, miễn cho hần bị người đi tới đi lui đụng phải.

"Từ tỷ tỷ, mọi người cũng tới đây há!"

Đang chen lấn, Ngưng Hương chợt nghe giọng nói A Đào, theo tiếng nhìn sang liền thấy A Đào đang đứng ở trước sạp trang sức đeo tay, đang vui vẻ vẫy tay với các nàng.

Ngưng Hương nhìn tiểu cô nương cười, căng thẳng nhìn về phía bên cạnh nàng.

Lại chỉ nhìn thấy một phụ nhân tuổi tương tự Đại bá mẫu, còn có hai cô nương xinh đẹp đang đứng trước người, một người mười hai mười ba tuổi, một

người khoảng mười tuổi, khuôn mặt đều trắng nõn, mắt hoa đào ướt át đang tò mò nhìn nàng, hiển nhiên là một nhóm với A Đào.

Trong đầu đột nhiên nảy ra suy đoán, Ngưng Hương vốn không thấy Lục Thành còn đang thất vọng liền khẩn trương hơn.

Phụ nhân kia ngũ quan mặc dù không xuất chúng nhưng cũng rất là thanh tú, không phải là Nhị thẩm của Lục Thành chứ?

Ma xui quỷ khiến, Ngưng Hương mượn bóng người che lặng lẽ sửa sang lại mái tóc.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Edit: Hà

Ngưng Hương dẫn đệ đệ và Từ Thu Nhi chen tới trước sạp trang sức đeo tay.

A Đào đứng bên cạnh nàng cười, giới thiệu Phan thị với nàng, "Đây là Nhị thẩm của muội."

Tỷ muội Ngưng Hương đều cười chào gọi bá mẫu, A Mộc còn bé nên sợ người lạ, hấn gọi chậm một nhịp có vẻ như bị bất ngờ, thấy cả nhóm người lớn đều đang nhìn mình, A Mộc thẹn thùng nhích lại gần bên cạnh tỷ tỷ.

A Đào bảy tuổi sờ đầu bé trai, cảm thấy hấn hay xấu hổ giống như chính mình.

Phan thị cười nhìn hai tỷ muội Từ gia, thật lòng khen: "Hương nhi và Thu Nhi thật là xinh đẹp, về sau nếu hai cháu có rảnh đến nhà chúng ta chơi nhé, ba tỷ muội A Phù đang lo không có ai kết bạn."

Khuôn mặt của bà thanh tú, giọng nói cũng tựa như nước suối trong vắt, có loại hương vị rất khác so với những bà vợ nhà nông ở trong thôn.

Ngưng Hương đối với nhà nhị thúc của Lục Thành cũng không hiểu rõ lắm, nàng ép xuống sự nghi hoặc nhàn nhạt trong lòng, gật đầu cười chào hỏi hai nữ nhi của Phan thị, "A Đào biết nhà tỷ ở đâu, nếu hai vị muội muội có rảnh thì mời đến nhà chúng ta làm khách nhé."

Lục Phù mười hai tuổi và Lục Dung mười tuổi cùng nhau cười, "Dạ." Mặc dù dung mạo hai tỷ muội giống với người Lục gia hơn nhưng khi cười rộ lên lại có bóng dáng của Phan thị, mang theo vài phần dòng dõi thư hương, không giống với A Đào cười đến mức hồn nhiên.

Ngưng Hương suy đoán Phan thị khẳng định là người đọc sách.

"Từ tỷ tỷ đi chợ muốn mua gì hả?" A Đào đối với Ngưng Hương đã rất quen thuộc, thân thiện hỏi.

Ngưng Hương nói mình còn đang suy nghĩ, sau đó lại nhìn đường muội nói: "Đại bá mẫu đang giúp tỷ chọn vải bố, còn bọn tỷ lại muốn sang bên đây xem một chút, còn A Đào đã mua gì chưa?"

A Đào lắc đầu, nhìn sạp hàng trước mặt nói: "Muội muốn mua khuyên tai nhưng lại không biết nên chọn cái nào."

Ngưng Hương nhìn vào trong rồi giúp nàng chọn lấy một đôi khuyên tai hoa đào nho nhỏ bằng ngọc màu trắng, dịu dàng nói: "A Đào còn nhỏ nên thích hợp nhất là mang loại nhỏ, chờ A Đào lớn lên thì có thể mang loại mặt to như vậy rồi."

Tiểu cô nương bảy tuổi khuôn mặt còn chưa nẩy nở hết, nếu đeo khuyên tai quá lớn sẽ giống như chiếm hết phần chủ.

A Đào đang chọn khuyên tai nghe Ngưng Hương nói xong lập tức đồng ý.

Thấy cháu gái đã chọn xong, Phan thị liền hỏi chủ quán giá tiền.

Chủ quán mở miệng nói ngay một lượng bạc, tiếp theo lại tán dương phần chạm trổ của đôi khuyên tai này tốt như thế nào. Phan thị vừa muốn mở miệng thì Lục Phù đã ghét bỏ nhũ mỳ, đoạt lấy hai chiếc khuyên tai trong tay muội muội, xì một tiếng: "Loại hàng như vậy cũng chỉ có muội muội ta còn nhỏ mới thích mà thôi, một đồng, không bán thì thôi."

Sạp bán ở bên ngoài vẫn có nhiều mặt hàng tốt, tuy không muốn nhưng chủ quán cũng hy vọng bán được nhiều hơn một chút, đành hết sức miễn cưỡng hạ xuống còn năm đồng.

Lục Phù dắt muội muội quay bước đi, "A Đào ngoan, tỷ tỷ dẫn muội đi chỗ khác mua, còn nếu như muội không thích thì chúng ta đi vào cửa hàng."

Một chút trả giá cũng không thêm.

Chủ quán lần đầu gặp phải khách hàng dứt khoát như vậy, kinh ngạc nhìn về phía Phan thị.

Phan thị không nhìn hấn mà đuổi theo bọn nữ nhi.

Chủ quán lại nhìn về phía tỷ muội Từ gia, Từ Thu Nhi lập tức dắt lấy tay Đường tỷ bỏ đi.

Chủ quán không cách nào đành lớn tiếng gọi theo mấy người kêu trở lại, hết sức không muốn giúp A Đào gói kỹ đôi khuyên tai, mắt vẫn nhìn vài vị cô nương bên cạnh, "Các người cũng nhìn một chút được không? Không phải là ta lừa các người, đồ của ta đều là đồ tốt, trong cửa hàng cũng chưa chắc có thể tốt hơn so với ta."

Ngưng Hương ít chum diện, còn Từ Thu Nhi mua đồ thường không biết trả giá, biết Lục Phù am hiểu chuyện này, nàng nhờ Đường tỷ giúp nàng chọn, còn sau đó là Lục Phù chịu trách nhiệm mặc cả, cuối cùng dùng hai đồng tiền riêng của mình mua một cây trâm mạ bạc khắc hoa hạnh, còn len lén nhắc nhở Đường tỷ đừng nói cho mẩu thân.

Tất nhiên Ngưng Hương sẽ không nói, nàng quay lại nhìn sạp bán vải bố ở phía bên kia, sợ Đại bá mẩu đợi sót ruột nên đành cáo từ đám người Phan thị.

A Đào rất tiếc nuối, nàng nhìn chung quanh một lát rồi lại nhìn Ngưng Hương nói: "Đại ca ta thiệt là, mỗi lần cùng chúng ta đến đây đi dạo đều không chịu đi theo mà đứng ở một chỗ, A Nam thích Từ tỷ tỷ như vậy nếu như được nhìn thấy nhất định bé rất cao hứng."

Cuối cùng cũng có tin tức của Lục Thành, trong lòng Ngưng Hương lặng lẽ dâng lên một tia ngọt ngào, sờ đầu A Đào cười rồi rời đi.

Trên đường đi tìm Lý thị, Từ Thu Nhi ôm cánh tay Đường tỷ nói nhỏ với nàng, "Theo muội thấy thì tỷ muội Lục Phù đều cư xử rất khéo léo, nếu tỷ cũng muốn thì ngày nào đó chúng ta đi tìm các nàng chơi có được không? Có thể gặp được gặp Lục đại ca nữa."

"Nói thêm một câu nữa thì ta liền nói cho Đại bá mẩu biết trong tay muội có bao nhiêu tiền." Ngưng Hương đỏ mặt uy hiếp.

Từ Thu Nhi vội vàng im lặng, chẳng qua là vẫn nhìn sang hai bên một chút rồi lẩm bẫm một câu, "Người này không biết đang ở đâu nhỉ?"

Ngưng Hương cũng không biết, nàng âm thầm lưu ý xung quanh.

Lý thị đã chọn xong vải bố tốt, một miếng thì để trải trên giường, nhất miếng thì làm chăn mền, Ngưng Hương thấy vậy tranh trả tiền, sau đó bốn mẹ con liền hướng sạp bán gà vịt bên kia đi tới.

Xa xa nghe thấy tiếng kêu lú lú.

A Mộc tỉnh mắt nhìn thấy người bán gà đầu tiên, sâu bên trong chiếc giỏ lớn khoảng một thước, từng con từng con gà to chừng quả đấm tay của người lớn đang chạy xung quanh đụng vào nhau, có vẻ rất náo nhiệt, có con lông vàng nhạt, có con lông dính bụi bẩn, xù lên hết sức đáng yêu. A Mộc đã sớm thoát khỏi tay tỷ tỷ chạy tới gần, ngồi xổm ở đằng kia xem.

Chủ quán nhìn bọn họ, thanh thoi ngồi trên chiếc ghế đầu, "Mười văn tiền một con, không mặc cả."

Ngưng Hương đã quên giá mua gà con từ lâu, đành nhìn về phía Lý thị.

Lý thị gật đầu, ngồi xổm ở bên cạnh giúp cháu gái chọn gà.

Ngưng Hương cũng thích những chú gà con lông xù này, thấy đường muội đang ngồi bên cạnh Đại bá mẩu nên nàng ngồi xổm xuống bên cạnh đệ đệ.

Bên trong giỏ có khoảng năm sáu chục con, Ngưng Hương muốn mua hai mươi con, ba người các nàng nhìn thấy rất náo nhiệt, chủ yếu vẫn là Lý thị chọn.

Ngưng Hương đang sờ một con gà nhỏ, đột nhiên có cái gì nhào tới trên lưng nàng, Ngưng Hương sợ hết hồn, vừa kịp thời ổn định thân hình, chưa kịp quay đầu lại đã nghe được tiếng cười trong vắt của A Nam trước tiên.

"Cô cô!" A Nam ở phía sau lưng ôm nương thật chặt, cực kỳ vui vẻ.

Nghe được xưng hô này, Ngưng Hương yên tâm một nửa, vừa xoay người liền đem A Nam ôm vào trong lòng, cười nói: "A Nam cũng đi chợ hả?"

Giọng nói bình tĩnh nhẹ nhàng, giống như không thấy được đôi chân dài phía sau lưng A Nam, chỉ có khuôn mặt phiếm hồng tiết lộ nàng đang căng thẳng.

A Nam gật đầu, nhìn khuôn mặt nương cực kỳ xinh đẹp, bé liền vịn vai Ngưng Hương, đi chập chững tới hôn Ngưng Hương một cái.

"Tiểu tử thúi này, thực biết nịnh người." Lý thị từ lúc phát hiện hai cha con Lục Thành đã đứng lên, thấy A Nam không cần ai dạy cũng biết tới hôn cháu gái, còn cho tới nay A Nam cũng không chịu cho bà ôm, trong lòng lập tức bốc lên mùi chua.

Từ Thu Nhi cố ý đùa A Nam, dắt lấy cánh tay nhỏ của bé kéo tới gần mặt mình, "A Nam cũng hôn cô cô một cái nào."

"Không hôn!" A Nam cười xấu xa trốn ở trong lòng nương.

Tiểu tử tròn vo đột nhiên dựa vào người nàng, Ngưng Hương ngồi không vững như muốn ngã về phía sau.

Lục Thành ra tay đúng lúc, bàn tay to đỡ vai nàng, ngoài miệng khiển trách nhi tử, "Không được phép dựa sát vào trên người Hương cô cô, nàng ôm không nổi con đâu."

A Nam hiểu chuyện liền bước ra bên ngoài hai bước.

Lục Thành cũng lập tức buông lỏng tay ra, chỉ là lúc đứng dậy đôi mắt hoa đào xẹt qua khuôn mặt đang đỏ bừng của Ngưng Hương, liếc một cái chỗ cổ áo của nàng.

Chỉ là một chút cũng không thấy gì, tiểu cô nương theo thói quen để phòng nam nhân xấu, bất luận là xuân hạ thu đông thì cổ áo cũng đều hết sức cài chặt, trừ khi giống như ngày đó khi nàng ở trên xe lừa khom lưng xuống mới thấy được chút ít.

Lục Thành có hơi thất vọng, nhưng liếc mắt nhìn chủ quán bên cạnh, lại cảm thấy may mắn hẳn nhìn không thấy thì người khác cũng không thấy được.

Lý thị đã biết hôm nay Lục Thành bồi thím cùng bọn muội muội đến họp chợ, nhưng không ngờ ở chỗ này lại gặp được hắn, sau phút tán gẫu đôi chút thì bà lại tiếp tục ngồi xuống chọn gà con. A Nam sớm đã bị đám kia gà con kia hấp dẫn, bước chân của bé sắp đi tới gần thì bị Lục Thành nhìn thấy, hắn dùng mũi giày đạp nhẹ vào cái mông của nhi tử.

A Nam quay đầu lại nhìn phụ thân.

Lục Thành hướng về chỗ bán ngỗng con cách đó không xa hát cầm lên.

Được nhắc nhở, A Nam lập tức nhớ ra, khom lưng cầm tay Ngưng Hương, dùng sức kéo nàng về phía bên chỗ bán ngỗng, "Con vịt, con vịt!"

Phụ thân nói đó là ngỗng, nhưng A Nam cho rằng đó là vịt.

Ngưng Hương thấy A Nam đòi qua đó, hoàn toàn không nghĩ tới điều gì khác, nàng hướng về Lý thị nói: "Đại bá mẫu, cháu bồi A Nam đi chỗ bán ngỗng nhìn một chút."

Nàng cũng muốn mua ngỗng ...

Lý thị cũng không ngẩng đầu lên ừ một tiếng.

A Mộc muốn cùng đi với tỷ tỷ nhưng lại bị Từ Thu Nhi đè xuống.

Ngưng Hương nhìn thấy hai người lén lút, cuối cùng cũng ý thức được cái gì, nàng đỏ mặt nhìn về phía Lục Thành.

Lục Thành không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn về hướng bên kia, ánh mắt di chuyển từ trên người nàng ra ngoài rồi lại đảo nhanh trở lại. Nhìn theo ánh mắt đó làm trái tim của Ngưng Hương dường như cũng đảo lộn theo, khi quay lại vẫn đập dồn dập ko ngừng.

"Đi!" A Nam không nhìn thấy ánh mắt phụ thân, dắt tay nương bước đi.

Tại Ngưng Hương nóng lên, vội vàng cúi đầu xuống, đôi thành nàng dắt A Nam đi qua đó.

Khoảng cách chỉ có hai mươi mấy bước, rất nhanh đã đến.

Chủ quán không biết đi nơi nào, trước giỏ đựng ngỗng không có một ai.

Ngưng Hương đỡ A Nam ngồi xổm xuống, không yên lòng nhìn một chút, trong dư quang lại thấy Lục Thành ngồi xổm bên cạnh A Nam, mặt nàng càng đỏ hơn.

Một cái lớn tay đột nhiên từ trước người A Nam duỗi tới, dùng thứ gì đó trong tay chọc chọc nàng.

Ngưng Hương cúi đầu, nhìn thấy một chiếc lược nhỏ bằng gỗ đào khắc một con cá, trên đuôi cá khắc phần đỉnh hương, phía trước chỗ mắt cá con khảm một viên ngọc châu nho nhỏ, hạt châu mặc dù nhỏ nhưng màu sắc tốt vô cùng.

Ngưng Hương vừa nhìn viên ngọc châu liền biết chiếc lược này khẳng định không phải mua từ những hàng sạp trong chợ.

"Ta không biết chọn cái này được không, nàng thích chứ?" Nửa người trên Lục Thành hơi nghiêng về phía trước, quay đầu sang nhìn nàng.

Cảm nhận được ánh mắt chăm chú của hắn, Ngưng Hương khẽ gật đầu một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ, hai mắt A Nam nhìn ngỗng phát sáng, lúc này Lục Thành nhìn vào ánh mắt của nàng cũng phát sáng như vậy, chỉ tiếc là A Nam có thể sờ những chú ngỗng kia, còn Lục Thành chỉ có thể nhìn.

"Nàng không thích sao?" Lục Thành lại hỏi.

Ngưng Hương cực nhanh nhìn hắn một cái, đối diện với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của hắn, nàng giống bị phỏng nhanh chóng thu hồi tầm mắt, lác lác

đầu.

Nàng thích.

Tuy cây lược này không bằng những cây trâm quý như san hô hay vòng tay bạch ngọc mà Bùi Cảnh Hàn tặng nàng, nhưng chiếc lược này nàng nguyện ý nhận.

Phải thích thì lẽ vật mới có ý nghĩa.

Lục Thành mỉm cười, giọng nói trở nên dịu dàng, "Nếu đã thích tại sao không cất đi?"

Ngưng Hương xấu hổ rủ mắt, nhận lược từ tay hắn.

Đụng phải bàn tay hắn, nàng muốn lùi tay về, bỗng nhiên lại không rút tay ra được, Ngưng Hương chợt cảm thấy không ổn, muốn trốn tránh.

Nhưng mà bàn tay Lục Thành tiến lên đủ nhanh nắm gọn bàn tay nhỏ bé non nớt tinh tế nắm của nàng, gương mặt tuấn tú dường như sắp dán lên A Nam, nhìn chăm chăm đôi mắt quả hạnh trong suốt của nàng, "Hương nhi, về sau nàng dùng lược này chải đầu, chải một cái liền nghĩ tới ta một cái nhé."

Ngưng Hương mắc cỡ muốn khóc, ở trên đường lớn mà còn chọc ghẹo nàng như vậy?

"Huỳnh..."

Mới bật ra một tiếng, A Nam bị kẹp giữa hai người đột nhiên nhào vào trong ngực nàng, gờ bàn tay nhỏ bé của mình cho nương xem, "Đau!"

Lại không chú ý tới mình đã khiến bàn tay xấu xa của phụ thân phải rút lại.

Lục Thành trong lòng bốc hỏa, khó có khi hắn được chạm vào nàng như vậy.

Ngưng Hương cầu cũng không được, lập tức ôm A Nam đứng lên, bước nhanh hướng về phía mọi người bên kia, "Ngõng mỗ tay A Nam rồi, chúng ta không thích ngõng nữa, đi xem gà con nhé."

A Nam nắm chặt tay mập của mình, nghiêm túc gật đầu, "Xem gà!"

Tiểu cô nương thoát được thật nhanh, Lục Thành bất đắc dĩ cười, sau khi xác định nàng đã cất lược xong mới đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Edit: Hà

Cuối cùng Ngưng Hương vẫn mua hai con ngõng nhỏ lông vàng, mười lăm văn tiền một con.

Nuôi ngõng ở cùng chuồng với gà thì dễ chăm sóc chúng hơn.

Ngon tay béo của A Nam bị ngõng mỗ một cái, nhưng con ngõng "hung dữ" đó cũng không ngăn cản được sự yêu thích của tiểu tử đối với nương, bé vẫn dắt tay Ngưng Hương, nương đi chỗ nào thì bé theo chỗ đó. Ngưng Hương muốn mua ngõng thì bé núp ở phía sau chân của nương, cảnh giác nhìn chăm chăm đám ngõng đang ngoác cái miệng to trong giỏ.

Lục Thành cười chọc bé, "A Nam muốn mua không?"

A Nam lập tức lắc đầu, không cho hắn mua.

Lục Thành sờ đầu nhi tử, ánh mắt xẹt qua Ngưng Hương, xoay người nói chuyện với Lý thị đang đứng ở bên cạnh: "Bá mẫu đi bộ tới đây sao?"

Lý thị ừ một tiếng.

Lục Thành giống như nhân tiện nói: "Vậy bá mẫu ngồi xe của chúng cháu về đi, mọi người còn muốn mua gì nữa không, nếu không thì chúng ta cùng nhau lên xe ngồi chờ, nhị thẩm của cháu cũng sắp mua đồ xong rồi."

Lý thị nhìn cháu gái đang bị A Nam dính chặt lấy, khách khí hai câu liền đồng ý, ngồi nhờ xe thôi mà, và lại cũng là người quen nên không cần phải thận thung.

Lý thị đồng ý, Lục Thành không cần nhìn cũng biết người yêu đang xấu hổ, Ngưng Hương giúp hắn chăm sóc A Nam, hắn cũng liền ra về nhận lấy rô gà ngỗng trong tay Lý thị, tay kia dắt A Mộc đi ở phía trước dẫn đường. Chỗ bán súc vật tương đối ít người nên đường cũng rộng hơn, xe lửa cũng đang đậu ở gần đây.

Ngưng Hương ôm A Nam đi ở phía sau, nhìn thân ảnh Lục Thành cao lớn ở phía trước, nhìn hắn cúi đầu đùa giỡn với đệ đệ, trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy yên ổn hẳn lên.

Một phút đồng hồ sau, Phan thị cũng dẫn ba cô nương Lục gia trở lại, nhìn thấy các nàng lại tránh không được khách sáo với nhau thêm một phen.

Đã hiểu qua nhau, mọi người cùng lên xe lửa.

A Nam lúc đến đây thì ngồi ở trong lòng nhị nãi nãi Phan thị, bây giờ đã có nương thì bé lại ngồi với Ngưng Hương, ai muốn ngồi chung với bé thì bé cũng không chịu.

Phan thị nhìn bé yêu thích Ngưng Hương như vậy bèn nói với Lý thị: "Sớm đã nghe A Đào nói A Nam dính Hương nhi lắm, quả nhiên là thực, tiểu tử thú này ai đẹp mắt liền theo người đó, lớn lên cưới vợ nhất định là đòi hỏi cao. Bé cũng giống như nhị thúc bé vậy, nửa năm này có người tới đây đề cập cưới hỏi hắn hai lần, ai nói gì hắn cũng đều không chịu, nhìn cũng không thèm nhìn, hỏi hắn vì sao thì hắn nói cô nương thôn quê đều xấu, ánh mắt cao giống như mọc lên đỉnh đầu vậy."

Lúc nói chuyện lại đánh giá Ngưng Hương một cái.

Vị cô nương Từ gia này thật là đẹp, cháu trai thứ hai nhất định là sẽ thích, hơn nữa một người mười bốn một người mười bảy rất là phù hợp. Còn cháu trai lớn chắc là đã không lòng dạ nào lấy vợ mới nữa, dù sao hắn cũng có con trai rồi, Phan thị cũng không gấp, nên vừa gặp được cô nương nào vừa độ tuổi thì trước tiên bà sẽ nghĩ đến đứa cháu trai thứ hai.

Ba tỷ muội A Đào không biết tâm tư của Phan thị, còn Lục Thành vừa nghe thím đề cập đến chuyện của nhị đệ lập tức cảm thấy không ổn, cố làm ra vẻ trấn định quả trách đệ đệ: "Nhị thẩm không cần đề ý đến hắn làm gì, mắt hắn cao như vậy thì để hắn tự tìm."

Hôm nay theo thím đến đây chẳng qua chỉ là ngại trang, không phải là để thím ghép đôi bấy bạ.

Phan thị mỉm cười, đưa tay xoa bóp khuôn mặt mập mạp của A Nam, không tiếp lời của cháu trai lớn đỡ khiến cho Lý thị nhìn ra ý định của bà.

Tất cả mọi người còn chưa quen thân với nhau luôn, muốn kết thân thì cứ từ từ cũng sẽ đến.

Nhưng người nói có tâm, mà người nghe cũng có ý.

Lý thị đã gặp qua Lục Ngôn, thiếu niên mười bảy tuổi bộ dáng rất tốt miệng cũng rất ngọt, giặt quần áo nấu cơm cái gì cũng làm được, vừa nhìn chính người yêu thương vợ.

Len lén liếc mắt nhìn cháu gái như hoa như ngọc bên cạnh, nghĩ đến hôm đó Lục Ngôn cũng gọi một tiếng thân mật "Hương nhi muội muội", Lý thị không khỏi động tâm, cười khen hai tỷ muội Lục Phù, "Lão nhị mở to mắt mà dám nói chuyện bịa đặt, nhìn A Phù và A Dung xem, so với các cô nương trong thành có điểm nào thua đâu kém?"

Lục Phù đỏ mặt rù rù không nói, Lục Dung còn nhỏ, thanh tú tiếp nhận lời khen.

"Cũng không đẹp bằng Hương nhi và Thu Nhi." Phan thị có đi có lại nói.

Các trưởng bối khen qua khen lại, các tiểu cô nương nhìn ngó lẫn nhau rồi cười, ngồi bên cạnh nhau tán gẫu đôi chút.

Lúc đi qua cầu đá, A Nam đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt nhìn Ngưng Hương, tay mập lại sờ chim nhỏ của mình, "Đi tiểu. Đi tiểu."

Đoán chừng là bị tiếng nước chảy kích thích, Ngưng Hương mỉm cười ôm A Nam đi về phía đuôi xe, dẫn bé đi xuyt xuyt.

Phan thị nhìn động tác của nàng thuần thực, một chút cũng không ghét bỏ A Nam, lại càng hài lòng hơn, cửa hôn sự này nếu như thành thì Ngưng Hương còn có thể hỗ trợ chăm sóc A Nam.

Lục Thành quay đầu lại liền nhìn thấy nụ cười hài lòng của thím, hắn gấp đến độ thật muốn lập tức làm rõ mọi chuyện. Nhưng hắn biết Ngưng Hương nhất định là không muốn, da mặt nàng mỏng như vậy, nếu bây giờ nói ra thì về sau đường muội mời nàng đến nhà làm khách, một khi thím biểu hiện khác thường để nàng biết thì tuyệt nhiên nàng sẽ không thêm đến nữa.

A Nam xuyt xuyt xong rồi lại kêu khát nước.

Phan thị đã có chuẩn bị bình nước bằng đồng hình tròn to như bằng nắm tay của hai người, bà đưa qua cho Ngưng Hương để nàng đút cho A Nam.

Ngưng Hương tháo nắp xuống, lúc cúi đầu muốn đút cho A Nam thì A Nam lại không muốn, bé nhất định muốn tự mình ôm lấy uống.

Thấy tiểu tử coi mình như người lớn, Ngưng Hương cười để bé tự ôm, một tay nàng đỡ dưới thân bình, bên trong nước còn ít, sợ bé làm đổ ra ngoài.

A Nam nhìn tay của nương không đẩy ra nữa, miệng nhỏ ngậm lấy miệng bình từ từ giờ tay lên.

Một xe mọi người đều nhìn bé chăm chăm, cặp mắt A Nam chuyển động thật nhanh, tính trẻ con nghịch ngợm nổi lên, uống càng lúc càng chậm.

Lục Thành nhìn thấy trên đường phía trước có cái ổ gà thật lớn nhưng lại không có ý tránh.

Vì vậy A Nam mới uống được chút nước thì đột nhiên xe lửa lung lay kịch liệt một cái, A Nam giật mình buông nhẹ hai tay, bình đồng liền rớt xuống. Ngưng Hương đang ở đối diện Phan thị cùng Lý thị đang ngồi bên cạnh gần như đồng thời giờ tay ra đỡ, không ngờ tay ba người đụng vào nhau, ai cũng không đỡ được. Chỉ trong tích tắc ngón ngui bình đồng liền rơi xuống đùi A Nam, miệng bình hướng vào phía chim nhỏ của nam oa đổ nước xuống, làm ướt cái quần sau mông A Nam, cũng ướt luôn vạt áo phía dưới của Ngưng Hương.

Phan thị hoàn hồn đầu tiên, bà nhặt bình nước mới đổ rồi giờ tay nâng A Nam lên, "Thấy chưa, không để cho con uống mà con cứ nhất định tự mình uống, bây giờ làm ướt quần áo Hương cô cô rồi đó, cô cô không thích con nữa đâu." Vừa nói vừa cời yếm của cháu trai xuống đỡ cho bé bị cảm lạnh.

Mông A Nam bị lạnh nhưng đầu lại lập tức nhìn nghiêng qua, mắt to căng thẳng nhìn chăm chăm nương.

Ngưng Hương, Lý thị và Từ Thu Nhi đều đã đứng lên, mẹ con Lý thị tránh nhanh nên trên người không bị dính nước, nhưng Ngưng Hương ôm A Nam nên không thể trốn được, nửa bên vấy phía trước đều ướt giống như gặp trời mưa nhỏ. Phan thị vội vàng lau người cho A Nam, tỷ muội Lục Phù thì lấy khăn ra giúp Ngưng Hương, đáng tiếc vấy ướt một mảng nhiều nên cho dù có bao nhiêu khăn cũng không thấm được.

"Từ tỷ tỷ, thực xin lỗi..." A Đào thấp thòm xin lỗi thay cháu trai.

Ngưng Hương sao có thể bởi vì loại chuyện như vậy mà tức giận, thấy A Đào thấp thòm bất an, A Nam sưng sờ lại còn sợ hãi, nàng cười sờ đầu A Nam, "A Nam đừng sợ, cô cô không tức giận, về nhà thay chiếc váy mới là được."

A Nam nháy mắt mấy cái, lại nhìn chiếc váy ướt nhẹp của nương, cái miệng nhỏ nhăn nhếch lên khóc oa oa.

Phan thị vội vàng dụ dỗ bé.

A Nam không cần, khóc muốn Ngưng Hương ôm, giống như chỉ có nương chịu ôm bé mới có thể chứng minh nương không tức giận.

Ngưng Hương đau lòng, đổi chỗ ngồi xuống rồi để A Nam đứng ở trên chân nàng, dịu dàng dụ dỗ nói: "A Nam đừng khóc, cô cô một xíu cũng không tức giận A Nam đâu, cô cô bị nóng nên A Nam dội nước lên cô cô mát mẻ liền." Nói xong lại vỗ cái mông nhỏ của A Nam đã được Phan thị lau khô lộ ra bên ngoài, "A Nam cũng thấy mát mẻ đúng không?"

Đám người Lý thị đều vội vàng làm bộ hâm mộ hai mẹ con bọn họ.

A Nam ngừng khóc, cười nhìn nương của bé, lại nhìn phía dưới, uốn éo bò lên người Ngưng Hương, khom lưng vênh cái mông lên, bàn tay nhỏ bé kéo váy Ngưng Hương xuống, "Còi, mát mẻ!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lập tức cười một trận sảng khoái.

Ngưng Hương xấu hổ đến mức dường như bị lửa đốt, đặc biệt là phía trước cũng truyền đến tiếng cười của Lục Thành, nàng vội vàng nhỏ giọng dụ dỗ A Nam, "Cô cô không còi đâu, cô cô thích để như vậy thôi."

A Nam không hiểu, mờ mịt nhìn nương.

Phan thị cười đến mức đỏ bừng mặt, lúc này mới áy náy nói: "Hương nhi theo chúng ta về nhà trước đi, thăm tìm váy để cháu thay."

Vóc dáng Ngưng Hương so với các cô nương cùng lứa không tính là cao, cũng may bà cũng thấp nên váy của bà Ngưng Hương mới có thể mặc vừa.

Ngưng Hương hỏi thăm nhìn đại bá mẫu.

Lý thị bất đắc dĩ nói: "Váy thì làm phiền rồi."

Không đổi không được, cũng không thể ướt nhẹp như vậy mà trở về, người khác nhìn còn cho rằng cháu gái tè ra quần.

Sau khi thương lượng xong, A Đào chợt nhớ tới cái gì liền nghiêng đầu khiển trách huynh trưởng, "Đều do đại ca đánh xe không tốt, khiến xe lắc lư một cái thật mạnh như vậy!"

Ngưng Hương nghe thấy trong nội tâm liền động, trong đầu toát ra một ý khiến cho nàng cảm tức. Lục Thành không phải là cố ý chứ? Lúc trước nhiều lần ngồi xe của hắn về nhà hay vào thành, ngoại trừ đoạn đường xấu thì Lục Thành đánh xe chưa từng lắc lư mạnh như vậy, lần này sao có thể trùng hợp như vậy? Quả nhiên là như vậy, vì sao hắn...

Chẳng lẽ muốn cố ý làm ướt quần áo của nàng, thuận tiện để nàng tới nhà hắn sao?

Trong bụng đầy cảm tức trong nháy mắt biến thành xấu hổ.

Tâm tư vô tình bị muội muội chọc phá, Lục Thành một chút cũng không hề nóng nảy, quay đầu lại nhìn nhĩ tử, chủ động nhận sai: "Là do ta chỉ lo nhìn A Nam uống nước, không kịp thấy ô gà trên đường."

Thấy hấn vô tư như vậy, Lý thị cười nói: "Được rồi, dù sao cũng không phải cố ý, không trách ai hết, nghiêm túc như vậy làm gì."

Không có người trách hấn, Lục Thành tiếp tục đánh xe, lúc xoay qua chỗ khác khoe miệng lại vênh lên.

Xe lửa rất nhanh đã đi tới thôn Đông Lâm, Lục Thành cố ý đánh xe từ thôn bắc đi một vòng về phía đông, đỡ khiến cho người trong thôn nhìn thấy lại đi nói xấu.

Nhưng trên đường này tuy không gặp người nhưng lúc rẽ ngoặt đi về hướng nam lại đụng phải hai phụ nhân đang đứng ở cửa nhà tán gẫu, nhìn thấy trên xe Lục gia có thêm vài bộ mặt lạ hoắc, hai người lộ vẻ nghi hoặc.

Phan thị giải thích nói nhà cháu trai cùng Từ gia sát bên quen biết nhau, lúc họp chợ thì sẵn tiện cùng nhau trở về, mọi người tới chơi một chút rồi lại về thôn Liễu Khê.

Hai phụ nhân đã hiểu, lại nhìn thêm một chút rồi tiếp tục tán gẫu chuyện của mình.

Ngưng Hương chột dạ, chỉ cảm thấy các nàng đang nhìn mình, nàng cúi đầu mặt đỏ cực kỳ.

Người khác lại hiểu lầm nàng bởi vì ướt váy mà lúng túng, Phan thị nhẹ giọng trấn an vài câu.

Ngưng Hương gạt đầu, nghe A Đào nói đã về đến nhà, nhin không được hiếu kỳ nhìn sang.

Nhà Lục Thành cùng nhà nhĩ thúc hấn nhà ở đối diện nhau, bây giờ xe lửa đang dừng ở cửa sau nhà hấn chính là trước cửa nhà nhĩ thúc của hấn. Ngưng Hương liếc mắt liền thấy được phía sau sân nhà Lục Thành có một vòng cây anh đào, xanh mơn mơn, nhìn thấy đã cảm thấy mát mẻ.

Còn đang nhìn thì hàng rào phía sau nhà Lục gia đột nhiên bị mở ra, bên trong có một thiếu niên vóc người cao to đầy mặt đầy ý cười đang đi ra, hai mắt nhìn nhau, đối phương kinh ngạc hô: "Tẩu... Hắt xì, bá mẫu và mọi người cũng đi họp chợ à?"

Nói xong lại hắt hơi một cái.

Bởi vì hấn đổi lời nói thật mau cho nên kể cả Ngưng Hương cũng không kịp nghe thấy chữ thứ nhất rốt cuộc hấn kêu cái gì.

Lý thị thấy là Lục Ngôn liền cười, xuống xe nói: "Đúng vậy, lão nhĩ sao không đi?"

Lục Ngôn sờ mũi, có thâm ý nhìn quét qua huynh trưởng một cái, sau đó mới nói: "Cháu không có gì muốn mua nên để đại ca đánh xe là đủ rồi. Bá mẫu đến nhà chúng cháu ngồi đi, uống miếng nước rồi về."

Hấn đơn thuần cho rằng mấy người Lý thị chỉ là đi nhờ xe trở về.

Ngưng Hương đang chuẩn bị xuống xe vào nhà Lục Phù nghe vậy lại lúng túng, may mắn Phan thị đã suy tính nên để hai con gái hỗ trợ che chắn, dẫn Ngưng Hương vào cửa chính nhà mình. A Nam đề trần cái móng nhỏ muốn đi theo sau bị Lục Thành đánh nhẹ một cái, nhét vào trong lòng nhĩ thúc của bé, đưa lưng về phía mọi người phân phó đệ đệ, "A Nam uống nước ướt quần, đệ đi giúp bé đổi cái quần mới đi."

Lục Ngôn nói thầm nho nhỏ với hấn, "Đây là con trai của huynh mà."

Sắc mặt Lục Thành trầm xuống.

Lục Ngôn thức thời tiếp nhận cháu trai, hướng về đám người Lý thị gạt đầu rồi ôm A Nam đi đổi quần.

Lục Thành vừa muốn đi bởi Lý thị liền thấy Tam đệ Lục Định đang từ bên trong phòng bếp xông ra, ánh mắt nhìn thẳng ra ngoài.

Lục Thành lạnh lùng trừng hấn một cái, xác định Tam đệ không dám trở ra, lúc này mới xoay người, nhấc tới cái rổ trên xe, khuyên Lý thị: "Bá mẫu vào trong phòng ngồi đi, cách buổi nấu cơm trưa còn sớm, không cần vội về."

Phan thị cũng nhiệt tình mời.

Lý thị từ chối không được đành theo bọn họ vào nhà Lục Phù.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Edit: Hà

Phan thị để hai nữ nhi chiêu đãi Lý thị, còn bà thì dẫn Ngưng Hương giới thiệu với trượng phu của bà đang ở trong phòng phía đông, tiếp theo lại đi tới tủ treo quần áo tìm xiêm y.

Ngưng Hương đứng trước giường đất, nhìn không được bắt đầu đánh giá. Cách bài trí trong phòng kỳ thật cũng giống với phòng của mọi nhà nông khác, duy chỉ nhiều hơn một tủ sách nhỏ, phía trên bày biện một cái bình hoa tinh xảo, bên trong đựng một cây hoa hồng. Ngưng Hương nghĩ tới loại cây hoa hồng dưới mái hiên lúc đi vào đây, lại nhìn một chút gian phòng gọn gàng sạch sẽ, nhẹ giọng khen: "Bá mẫu thực biết cách bài trí."

Đại bá mẫu nhà mình là một tức phụ chịu khó lại thích sạch sẽ, Phan thị cũng sạch sẽ nhưng so với Đại bá mẫu lại có phần lịch sự tao nhã hơn.

Phan thị lấy ra một cái quần trắng, lại nhìn bản thân bà một chút rồi xoay người cười nói: "Không có gì, trước lúc xuất giá có đọc qua vài cuốn sách, muốn học theo những cách của các phu nhân bên trong sách thôi, chẳng qua là sân nhà nông chúng ta quá nhỏ, không chịu được phải ra ruộng làm việc khiến toàn thân bụi bặm, buổi sáng mới lau dọn sạch sẽ thì buổi chiều lại lộn xộn, cháu xem ta bây giờ đều làm biếng quét qua quét lại, đành cắm thêm một đóa hoa để làm dáng mà thôi, Hương nhi đừng chê cười ta nhé."

"Đâu có, rất đẹp mắt ạ." Ngưng Hương nói thật lòng.

Phan thị không nói lời khách sáo nữa, đem váy giao cho nàng rồi lui về phía cửa nói: "Cháu lấy thanh cửa phòng chốt vào đi, ta đi qua tây phòng trước."

Ngưng Hương nhẹ giọng nói cảm ơn, lúc đưa Phan thị tới cửa, xuyên qua kẽ hở mảnh, nàng thoáng nhìn thấy Lục Thành đang ngồi xổm ở ngay cửa phòng bếp, đang bồi A Mộc nhìn gà con, lại nghĩ đến chỗ thay quần áo của mình cách hần gần như thế, mà trong lòng hần lại biết nàng đang ở đây, mặt Ngưng Hương lại nóng lên, hai tay đẩy cánh cửa khép lại thật chặt, cẩn thận kéo chốt cửa xuống.

Lục Thành nghe thấy âm thanh liền nghiêng đầu nhìn về cửa phòng phía đông, đôi mắt hoa đào sâu kín giống như có thể xuyên thấu qua cánh cửa thấy rõ tình hình bên trong.

"Phụ thân!"

A Nam đã mặc chiếc quần mới đang dắt nhị thúc chạy tới tìm nương, vừa vào kêu phụ thân trước tiên.

Lục Thành nhìn chằm chằm Nhị đệ của mình, nghĩ đến chuyện thím muốn đem Ngưng Hương gán ghép cho Nhị đệ, lại nhìn gương mặt đệ đệ trắng hơn không ít so với hần, hần liền cảm thấy càng nhìn càng không vừa mắt. Đương nhiên, hần biết Nhị đệ đối với Ngưng Hương không có ý tứ kia, trước đây câu "Hương nhi muội muội" hoàn toàn chỉ là cười giỡn, nhưng thím lại cảm thấy Nhị đệ xứng với Ngưng Hương khiến trong lòng hần buồn bực.

"Quay về, cùng Tam đệ ở trước sân nhà chúng ta chơi đi, dám tiến thêm một bước nữa thử xem." Đi tới ôm lấy nhị tử, Lục Thành ngăn trước người của đệ đệ, thấp giọng trách mắng.

"Hẹp hòi đến nỗi như vậy sao?" Lục Ngôn hoàn toàn không lý giải nổi tại sao bụng dạ huynh trưởng lại hẹp hòi như vậy, mắt nhìn phòng chính, mạnh miệng châm chọc, "Nhìn cũng không cho nhìn, về sau cưới về thì làm sao bây giờ? Vậy một nhà ba người huynh dứt khoát chuyển vào trong thành ở đi, bớt cho đệ cùng với Tam đệ nhìn thấy."

"Bớt nói nhảm đi, quay về." Lục Thành lười nói nhiều cùng Nhị đệ, trầm mặt thúc giục.

Lục Ngôn xuy hần một tiếng, xoay người rồi đi.

Hẹp hòi chỉ muốn cất giấu che giấu kín như vậy, có bản lĩnh thì đừng cưới về.

A Nam tựa ở đầu vai phụ thân, mờ mịt nhìn nhị thúc, không hiểu vì sao phụ thân lại đuổi nhị thúc đi.

"Xấu nữa A Nam bám lấy nương dắt nàng qua nhà chúng ta xem tướng quần nhé." Lục Thành ôm nhị tử xoay người, thấp giọng dạy dỗ.

A Nam nhìn về phía phụ thân, trừng hai mắt tỏ vẻ nghi ngờ.

Lục Thành liền nói lại lần nữa, "Dẫn nương qua nhà chúng ta, nếu nàng biết nhà chúng ta ở đâu thì về sau có rảnh nàng mới đến tìm A Nam"

Bình thường đều do bà mới là người an bài, lần đầu tiên nam nữ gặp mặt là ở nhà của bà mới, hai bên vừa ý lẫn nhau thì nhà trai cũng có thể qua lại nhà gái, hoặc là đưa quà tặng trong ngày lễ hoặc là hỗ trợ làm việc nhà nông, nhưng nhà gái phải đợi lúc chính thức xuất giá mới có thể đặt chân đến nhà trai. Càng là việc hiếm càng khiến nhiều người muốn làm, hiện tại bây giờ Lục Thành rất hy vọng người mình yêu có thể đi quanh nhà mình một vòng, giống như chỉ cần nàng đi thì quan hệ của hai người mới chặt chẽ thêm được một phần.

A Nam còn nhỏ, ngoại trừ trò chơi trốn mèo giả khóc thì phụ thân nói gì tiểu tử sẽ tin cái đó, cho nên vừa nhìn thấy nương đi ra, A Nam lập tức hướng về phòng bếp hô một tiếng "Cô cô".

Ngưng Hương thay quần áo xong đang muốn đi tây phòng nói chuyện với đám người Phan thị, nghe thấy A Nam kêu nàng, nàng bèn quay lại đi về phía

bên sân nhỏ bên kia.

A Nam đã được phụ thân thả xuống, tiểu tử lung la lung lay đi về phía phòng bếp, vừa đi vừa gấp gấp gọi cô cô, cô cô.

Thấy bé con thích mình đến như vậy, Ngưng Hương sao có thể bỏ lại bé, cố gắng không nhìn nam nhân bụng đầy ý nghĩ xấu xa sau lưng A Nam, nàng cười đi ra phòng bếp, ngồi xồm xuống ôm A Nam, "A Nam đi chậm một chút khéo ngã."

"Cô cô!"

A Nam bỏ nhào vào trong lòng nương, đầu tiên ôm mặt Ngưng Hương hôn lên một cái, sau đó mới nín tay nương, kéo nàng đi về phía cửa lớn bên kia.

Ngưng Hương cho rằng tiểu tử muốn dẫn nàng đi chỗ Lục Thành đang đứng, nàng luống cuống, tay ôm A Nam muốn đi vào nhà.

"Không, tướng quân!" A Nam sốt ruột, không muốn đi vào trong nhà nhị gia gia, nghiêng đầu chỉ hướng cửa, "Tướng quân!"

A Mộc đứng ở một bên nghe rõ, chạy đến bên cạnh tỷ tỷ giải thích: "Tỷ tỷ, A Nam muốn dẫn chúng ta đi xem tướng quân."

Cách đó không xa, Lục Thành vì chứng minh chuyện này không liên quan đến mình, hấn làm bộ đi tới chỗ luống rau bên trong nhà nhị thúc, khom lưng nhỏ cỏ.

Nhưng chỗ luống rau chân vịt đã được chủ nhân xử lý sạch sẽ, căn bản không có cỏ dại!

Đã nếm qua nhiều thủ đoạn của Lục Thành, Ngưng Hương sao có thể không nhìn ra ý Lục Thành muốn lừa gạt nàng đi qua nhà hấn, mà đời này nàng đã có khả năng thành công tránh thoát nhiều lần khỏi Bùi Cảnh Hân. Lục Thành là nam nhân, chờ mong tức phụ tới cửa nhà, nhưng Ngưng Hương là cô nương, lại cảm thấy xấu hổ khi làm như vậy, nàng liền để A Nam xuống, cười dụ dỗ nói: "A Nam dẫn A Mộc đi đi, nhị nãi nãi cho cô cô mượn quần áo để mặc, cô cô phải đi cảm ơn bà."

A Nam cảm thấy lời nói của nương rất có đạo lý, bé không nắm được chủ ý nên nghe ai, đành nhìn về phía phụ thân xin giúp đỡ.

Lục Thành vừa muốn hướng về nhị tử nháy mắt, liền thấy Ngưng Hương hung hăng trừng mắt với hấn một cái rồi trực tiếp xoay người đi tây phòng.

Hiểu được trò bịp của mình đã bị nàng vạch trần, đã vậy còn bị nàng trừng mắt, đột nhiên Lục Thành có chút bất an.

Không phải lại khiến cho nàng tức giận nữa chứ?

Ngưng Hương không có tức giận, chỉ là nàng muốn nhanh chóng về nhà, mặc dù hàng xóm Lục gia không biết quan hệ của nàng cùng Lục Thành, nhưng nàng lại có tật giật mình.

Quần áo ẩm ướt xếp lại rồi bỏ vào rổ, sau đó lại nói lời cảm ơn với nhà nhị thúc của Lục Thành, mấy người Ngưng Hương muốn đi.

Lục Thành cùng mẹ con Phan thị đứng ở ven đường tiễn các nàng.

"Nương, con phát hiện Từ tỷ tỷ mặc váy của người so với người còn đẹp hơn." Lục Phù trêu ghẹo mẫu thân nói.

Phan thị cười nói: "Từ tỷ tỷ của con bao nhiêu tuổi, còn nương bao nhiêu tuổi hả."

Sờ đầu nữ nhi xong lại quay sang gọi A Đào, "Đi, đến nhà Nhị thăm chơi."

Trong nhà đều là ca ca, A Đào rất thích cùng nhà Đường tỷ ở chung một chỗ, nàng liền cười đồng ý đi.

Lục Thành rầu rĩ không vui ôm nhị tử đi vào cửa sau nhà mình.

Lục Ngôn và Lục Định đều đang đứng ở trong phòng bếp, Lục Ngôn buồn bực hỏi huynh trưởng, "Sao đại ca không đánh xe lừa đưa tiễn bọn họ?"

Cơ hội nịnh bợ tốt như vậy mà huynh trưởng lại buông tha!

Lục Thành trầm mặc không nói.

Hấn ước gì được đưa bọn họ về, nhưng đi chỉ hai dặm đường, nếu hấn cố ý đưa mọi người một chuyến sẽ làm cho người khác hoài nghi, mà nàng khẳng định không muốn lời đồnai sớm.

Không làm rõ quan hệ, làm cái gì cũng phải kiêng kỵ, Lục Thành sinh lòng bực bội.

Theo ý tứ của hấn, nàng tuổi còn nhỏ, thành thân có thể đợi, nhưng đính hôn thì phải càng sớm càng tốt, việc đã định rồi thì đỡ khiến cho người khác nghĩ rằng nàng là hoa không chủ. Đức hạnh của nhị đệ này đã dẫn bà mối đến đây nhiều chuyến, một khi tin tức Ngưng Hương thành công chuộc thân về nhà truyền ra, thì nam nhân để mắt tới nàng còn thiếu sao?

Nghĩ đến thời điểm hấn không biết lại có vô số kẻ lưu manh đang đánh chủ ý lên người nàng, Lục Thành nhíu mày, quyết định lần sau gặp mặt phải

thương lượng rõ với nàng một chút. Nàng thích mềm không thích cứng, hẳn sẽ dùng biện pháp nhẹ nhàng quấy rầy nàng, liên tục đến khi nàng phải đồng ý mới thôi.

Tức phụ thom ngào ngạt như vậy, sớm định mới sớm yên tâm.

~

Thôn Liễu Khê.

Cả đám Lý thị vừa đi vừa trò chuyện, rất nhanh đã đến thôn bắc, vừa mới của một cái đã thấy trước cửa nhà tỷ đệ Ngưng Hương có một chiếc xe lừa đang đậu ở đó.

Trên xe không người.

"Khách nào lại tới đây vậy?" Lý thị buồn bực nói.

Bà không biết cuộc nói chuyện hôm trước của Liễu Diệp cùng với Ngưng Hương, Từ Thu Nhi đột nhiên nhớ lại, kinh ngạc nói: "Không phải là người của Chương gia đến chứ?"

Tìm Ngưng Hương đập tăng nhanh, cũng cảm thấy khả năng người đến chính là cữu cữu của mình.

Lý thị rất không ưa cữu cữu Chương Mãn hèn nhất bất lực của Ngưng Hương, vừa muốn dẫn dò cháu gái đừng hòa nhã với cữu cữu của nàng, lại nhìn thoáng qua bộ dáng mong đợi của hai tỷ đệ Ngưng Hương, bà nhủ mi, đem lời nói nuốt trở lại vào bụng. Dù nói thế nào thì cũng là cậu ruột, cắt đứt gần vẫn còn xương cốt, nếu cháu gái và cháu trai vẫn muốn thừa nhận cữu cữu, bà làm thinh quán quá rộng cũng không nên.

Nhìn Chương Mãn chỉ là quá hèn mà thôi, đối với hai đứa bé này hẳn vẫn còn mấy phần thật lòng, bà đành nhin hẳn một lần nữa.

Cửa chính hai nhà đều khóa, Ngưng Hương đoán cữu cữu có lẽ đã sang nhà Trương gia cách vách chờ, cho nên lúc nàng đi ngang qua cửa nhà Trương gia bèn ngó vào trong.

Chương Mãn cùng cha Đại Tráng đang ngồi ở cửa phòng bếp phía bắc tán gẫu. Chương Mãn nóng lòng muốn gặp cháu ngoại, thỉnh thoảng đi tới ngưỡng cửa nhìn, nhìn không biết bao nhiêu lần, cuối cùng cũng trông thấy một cô nương mặc váy xanh nhạt mỏng, dáng người duyên dáng, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn giống như hoa lan xinh đẹp động lòng người, đang tò mò ló đầu nhìn sang.

Mặt trời lên cao, ánh mặt trời sáng chói chói mắt, Chương Mãn kinh ngạc nhìn tiểu cô nương qua khe cửa, trong thoáng chốc giống như trở lại mười mấy năm trước, hẳn đang chơi ở nhà người khác, muội muội tìm đến, đứng ở cửa gọi hẳn về nhà ăn cơm.

Nhưng lúc muội muội bị bệnh, cháu gái ngoại đến trước mặt hẳn khóc cầu xin, hẳn lại không thể giúp đỡ nổi.

"Cữu cữu!" Nhìn thấy cữu cữu, Ngưng Hương cười kêu lên.

Chương Mãn chào ôi một tiếng, giọng nói có chút run rẩy, thấy cha Đại Tráng nhìn sang, Chương Mãn vội vàng đứng dậy.

Ngưng Hương ở Hầu phủ làm việc, một tháng mới được về nhà một lần, mà cữu cữu vụng trộm đến một chuyến cũng không dễ dàng, cho nên đã hơn một năm Ngưng Hương vẫn chưa gặp lại cữu cữu, lúc này thấy cữu cữu tuổi gần bốn mươi, Ngưng Hương rất là cao hứng, đứng ở cửa chờ cữu cữu đi ra.

Nhưng mà phía đông phòng Trương gia đột nhiên có một người đi ra, tranh với Chương Mãn bước ra trước.

Nhìn qua phụ nhân mặt trắng mái tóc được búi thật chỉnh tề, Ngưng Hương khiếp sợ cực kỳ, một hồi lâu sau tâm tình cực kì phức tạp kêu lên: "Mợ."

Giọng nói nàng quá thấp, Thôi thị không nghe thấy, đứng ở trước phòng bếp Trương gia, hơi hí mắt quan sát cô nương quần trắng đối diện, có chút không tin được cô nương duyên dáng yêu kiều xinh đẹp này chính là cháu gái ngoại năm đó về mặt xúi quẩy đến nhà cầu xin mình, có thể đôi mắt hạnh kia quá giống em gái của chồng. Thôi thị nhìn liền biết, đây đúng là cháu gái ngoại của nàng, Từ Hương Nhi.

"Hương Nhi họp chợ trở về rồi sao?" Sau lưng truyền đến tiếng bước chân của thượng phụ, Thôi thị thu hồi suy nghĩ trong nội tâm, thân mật kêu lên.

Tay nghề bện giỏ của Chương Mãn là do tổ tiên truyền lại, ông nhàn rồi không có gì làm bèn bện vài khung bóng rổ đi lên trần trên bán, trong nhà có chút tiền cho nên Thôi thị bảo dưỡng dung mạo tốt hơn nhiều so với tức phụ nhà nông bình thường, dung mạo vốn chỉ là trên trung đẳng, khuôn mặt trắng như vậy lại tỏ ra dễ nhìn hơn. Trong ấn tượng của A Mộc căn bản chưa từng gặp qua mợ, bây giờ trước mắt lại thấy mợ cười thân thiết như vậy, hẳn vừa mới khăn trương nắm tay tỷ tỷ không tự giác đã buông lỏng đi chút ít.

Đã lãnh hội qua bản tính cay nghiệt của mợ, Ngưng Hương đã không còn ngại thẹn như đệ đệ, nhìn khuôn mặt tràn đầy tươi cười của Thôi thị, nàng âm thầm bắt đầu phòng bị.

Không có việc gì mà ân cần hỏi han, khuôn mặt tươi cười đối đãi với người khác như vậy của Thôi thị nhất định là có việc cần nhờ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Edit: Hà

Ngưng Hương mở rộng cửa chính, mời cữu cữu cùng mợ vào nhà mình.

Thôi thị thật nhanh nhìn lướt khắp sân nhỏ hai nhà, thấy sân nhỏ sạch sẽ, luống rau xanh mơn mẫm, cười khen: "Hương nhi về nhà đã bao lâu rồi? Sân được quét dọn sạch sẽ quá."

Ngưng Hương khách khí nói: "Cháu mới trở về được ba ngày, đây đều là do Đại bá mẫu dọn dẹp dùm ạ."

Nịnh hót không đúng chỗ, Thôi thị có chút xấu hổ nhìn về phía Lý thị.

Lý thị nhìn bà ta rất không vừa mắt, không chút lưu tình châm chọc nói: "Hôm nay ngọn gió nào thổi bà qua đây vậy? Có lẽ đã bốn năm năm không gặp rồi thì phải, nhìn bà vậy mà không thấy già tí nào, thật sự là không phục không được, nếu đổi lại là ta thấy em gái của chồng và cháu ngoại trai gần chết mà không cứu, còn làm hại cháu gái phải bán mình làm nha hoàn, thì có lẽ hàng đêm ta đều ngủ không yên, trời mưa lại không dám ra cửa, đỡ cho ông trời dùng sét đánh chết ta!"

Giọng nói càng lúc càng lớn, nương của Đại Tráng ở sát vách đứng sát chân tường, mặt mũi đều tràn đầy ý cười.

Tức phụ thích nhất là nghe chuyện trong nhà của người khác, cha Đại Tráng quả không được đành chấp tay sau lưng đi vào nhà.

Nương Đại Tráng thì tiếp tục nghe nòng nịch.

Nhưng Thôi thị không để cho người khác có cơ hội xem náo nhiệt, nếu bà đã quyết định đến Từ gia, thì trước khi đến đã chuẩn bị xong tâm lý bị Lý thị châm chọc khiêu khích, nghe Lý thị mắng, bà chỉ khe khẽ thở dài, giống như có nỗi khổ tâm đầy bụng nhìn qua Ngưng Hương.

Chương Mãn là một lão gia càng không có khả năng đứng tranh cãi cùng Lý thị, hơn nữa thể từ ông cay nghiệt vô tình, bị mắng là hoàn toàn đáng đời, ông liền nghiêng đầu nhìn về một bên, không có ý xen vào.

A Mộc sợ người lớn gây gổ với nhau, hần căng thẳng nắm tay tỷ tỷ.

Ngưng Hương muốn biết mục đích của mợ khi tới đây, nàng hiểu nếu đại bá mẫu còn ở đây thì Thôi thị sẽ không mở miệng, nàng đành khấn cầu nhìn về phía Lý thị, "Cháu muốn mời cữu cữu và mợ vào phòng ngồi một chút, Đại bá mẫu cứ đi trước đi ạ."

Lý thị lo lắng cho cháu gái, cầm tay Ngưng Hương kéo sang bên cạnh vài bước, làm bộ nói nhỏ nhưng giọng lại không hề thấp, "Năm đó nương cháu bệnh thành như vậy mà bà ta cũng không chịu mướn bạc, cầm vài đồng tiền liền xua đuổi cháu, mấy năm này lại càng không đến thăm A Mộc, lần này bà ta tới tuyệt đối không có chuyện tốt gì, mặc kệ bà ta nói gì thì cháu cũng không được đồng ý, không có chủ ý thì cứ qua tìm ta, Đại bá mẫu sẽ làm chủ cho cháu!"

Thấy trường bối tựa như gà mẹ bảo vệ gà con, trong lòng Ngưng Hương càng cảm thấy kiên định, nàng cười gật đầu đồng ý.

Lúc này Lý thị mới dẫn Từ Thu Nhi đi.

Ngưng Hương dắt đệ đệ đi ở phía trước, lấy ra cái chìa khóa mở cửa phòng bếp ra mời phu thê Chương Mãn vào.

Trong phòng đã lâu không có người ở, Ngưng Hương trở về cũng chưa kịp sửa sửa đồ mới, hiển nhiên lộ ra vài phần rách nát, Chương Mãn nhìn chung quanh một vòng, nghĩ đến quang cảnh muội muội bị bệnh qua đời năm ấy, lại bởi vì hàng năm khom lưng bện giỏ nên sống lưng đã sớm còng lại càng còng nặng hơn.

Trong mắt Thôi thị đều là ghét bỏ, nhưng lại nghĩ đến mục đích mình đến Từ gia nên đã kịp thời dấu đi, sau khi vào nhà giống như đã rất quen mà ngồi trên giường, nhìn chằm chằm Ngưng Hương khen: "Nữ nhi mười tám thay đổi, Hương Nhi thật là càng ngày càng nặn mà, vừa nặn thiếu chút nữa mợ đã không nhận ra được." Nói xong lại hướng về A Mộc vẫy tay, cười nói: "A Mộc trốn sau lưng tỷ tỷ làm gì? Đến đây để mợ ôm một cái nào."

A Mộc ngẩng đầu nhìn tỷ tỷ hỏi ý kiến.

Ngưng Hương còn chưa kịp nói thì Chương Mãn đã khích lệ cháu ngoại trai nói: "Đi đi, xem mợ cháu đã chuẩn bị đồ gì tốt cho cháu kìa."

Xác thực là đồ tốt. Biết được cháu gái ngoại đã chuộc thân về nhà, thê tử chủ động nói ra muốn qua bên đó thăm hai đứa cháu ngoại. Ban đầu Chương Mãn cũng không tin, đến khi thấy thê tử đem khóa trường mệnh mạ vàng của trưởng tử khi còn nhỏ lấy ra, còn chọn thêm một chiếc váy mà trưởng nữ thích nhất chuẩn bị đưa cho cháu gái ngoại làm lễ ra mắt, Chương Mãn mới tin.

Thê tử là người hẹp hòi nhất, lần này chịu đưa thứ đáng giá ra, xem ra là đã thực sự hối hận về hành động lúc trước. Đáng tiếc hai đứa con trai đang ở bên nhà ngoại tổ mẫu của chúng, còn nữ nhi thì lại bị đau bụng, nếu không cả nhà cùng nhau đến thì thật tốt.

A Mộc nhìn cữu cữu một chút, nhưng vẫn muốn nghe lời tỷ tỷ.

Ngưng Hương vừa muốn nói chuyện thì Thôi thị đã thờ dài, đi đến bên cạnh Ngưng Hương, giống như hối hận nói: "Hương Nhi, mẹ biết mình có lỗi với các cháu, năm đó mẹ bị tiền làm mờ mắt không thoát ra được nên đã làm ra chuyện thất đức kia, cho đến khi nương cháu đi rồi mẹ mới hối hận, hối hận nhiều năm như vậy nên không có mặt mũi nào mà tới thăm đám các cháu. Hôm qua nghe nói cháu đã chuộc thân, mẹ rất vui, cũng bắt chấp người khác nói gì mà kéo cữu cữu cháu qua đây thăm, chỉ cầu Hương Nhi xem mẹ thật lòng hối cải mà tha thứ cho mẹ được không?"

Nói nói lại cúi đầu lấy khăn lau khôe mắt, lúc ngẩng đầu lên trong mắt đã phiếm hồng, giống như muốn khóc.

Ngưng Hương liếc mắt nhìn chiếc khăn một cái, trong dư quang lại thấy cữu cữu đang mong đợi nhìn nàng, biết cữu cữu tin lời Thôi thị nói, nàng bèn cười cười, dịu dàng nói: "Sao mẹ lại nói vậy, năm đó mẹ phải trả tiền học phí cho biểu ca, cháu hiểu mà, cháu cũng không trách mẹ, mẹ cũng không cần để tâm, hôm nay ngài chịu đến đây thăm cháu cháu còn cao hứng không kịp làm sao dám trách ngài, mẹ mau ngồi xuống nghỉ một lát đi."

Tổ Nguyệt thường nói nàng hiền lành thành thật, nhưng nàng vẫn có thể nhìn ra người khác thật tâm hay giả ý, cữu cữu là thành tâm muốn đến nhà, người khác nói gì sẽ tin cái đó. Ngưng Hương nhớ rõ khi còn bé mẫu thân đã nói với nàng, có một lần cữu cữu đi lên chợ bán chiếu, có một bà tử nói nhà bà ở gần đây, muốn lấy chiếu quay về thử một chút, nếu vừa với giường sẽ quay lại mua, cữu cữu gật đầu đồng ý để cho đối phương lấy đi chiếc chiếu.

Kết quả đối phương một đi không trở lại, sau khi mẹ biết được bèn hung hăng quở trách cữu cữu vài ngày.

Có đôi khi Ngưng Hương cũng tức người cữu cữu thật thà chất phác nhiệt tình này, nhưng trời sinh cữu cữu tính này, nàng có thể làm gì được đây?

Ngưng Hương không muốn để cữu cữu rầu rĩ khó xử với người kia, còn Thôi thị thì vui vẻ ra mặt, nàng sẽ bồi bà ta hư dử ủy xà(*), Thôi thị có chuyện cầu xin, nàng có thể giúp sẽ giúp, không giúp được sẽ nói rõ để cho cữu cữu hiểu, đến lúc đó nếu Thôi thị gây sự thì đó cũng là do Thôi thị làm người khác khó chịu, hai vợ chồng bọn họ quay đầu lại xử lý thế nào Ngưng Hương không quản được.

(*): nghĩa là đối với người chỉ giờ hư chiêu, hư tình giả ý, xã giao có lệ.

Thấy tiểu cô nương lừa gạt người khác cũng có khuôn có dạng, Thôi thị bán tín bán nghi, bắt chấp tạm thời để xuống nghỉ ngơi, ngồi xỏm xuống đem khóa trường mệnh sớm đã chuẩn bị tốt lấy ra, từ ái nhìn cháu khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu ngoại trai nói: "Đến đây, mẹ đã mời người đánh cho A Mộc cái khóa trường mệnh, phù hộ A Mộc của chúng ta cả đời không bệnh tật không gặp họa, sống lâu trăm tuổi."

Bà giúp A Mộc đeo lên.

A Mộc sờ chiếc khóa trường mệnh bằng vàng rực rỡ trước ngực, hết sức thích thú, cười nhìn tỷ tỷ.

Ngưng Hương sờ đầu đệ đệ.

Thôi thị lại mở bao đồ mang đến ra, lấy ra một cái váy dài vải mỏng màu xanh nhạt, đặt bên eo Ngưng Hương nói: "Thật khéo, chiếc váy này Hương Nhi cùng biểu tỷ cháu mặc không sai biệt lắm, chiếc váy mới này là do biểu tỷ cháu tự tay làm, vẫn chưa mặc nên tặng cho cháu."

Vải mỏng làm xiêm y ở quê được tính là xiêm y tốt.

Ngưng Hương tin là Thôi thị thật tâm muốn nịnh nọt lấy lòng nàng, nhưng nàng vẫn từ chối: "Không cần đâu, xiêm y cháu cũng nhiều rồi, mẹ vẫn nên giữ lại cho biểu tỷ đi." Cái khóa trường mệnh của đệ đệ chỉ sợ trong chốc lát cũng phải trả lại.

Hai người từ chối đưa đẩy một phen, cuối cùng Chương Mãn khuyên Ngưng Hương nói: "Đó là tâm ý của mẹ cháu, Hương Nhi cứ nhận lấy đi."

Lúc này Ngưng Hương mới miễn cưỡng nhận lấy, bỏ trên đầu giường đặt gần lò sưởi.

Sau phút khách sáo với nhau, Thôi thị cười tùm tùm quan sát Ngưng Hương, hồi lâu sau mới nói với trượng phu: "Ông dẫn A Mộc ra sau hậu viện đi, nhìn xem có công việc gì có thể giúp đỡ hay không, ta cùng Hương Nhi có nói vài lời riêng muốn nói, nhaoáng một cái đã là đại cô nương rồi, ta muốn thận trọng dặn dò nàng chút ít."

Chương Mãn không chút nghỉ ngơi, dắt cháu ngoại trai đi ra ngoài.

Đưa mắt nhìn hai người ra cửa, Ngưng Hương dựa vào cạnh giường đất, khách khí tán gẫu cùng Thôi thị, "Mẹ, biểu tỷ đã được làm mới chưa?"

Đề cập đến nữ nhi xinh đẹp như hoa của mình, Thôi thị nhìn như rầu rĩ kì thực lại tự hào nói: "Vẫn chưa, mắt nó cao lắm, tú tóc trăn trên tóc cửa cầu hôn cũng không chịu gả, ta cũng không biết đến cùng nó muốn gả cho người như thế nào nữa."

Lại không nói tới tú tóc tuổi đã gần ba mươi, trong nhà cũng không có cửa để dành.

Ngưng Hương lấy lệ trấn an nói: "Mẹ không cần phải gấp gáp, biểu tỷ mới vừa mười lăm, bộ dáng tốt tính tình cũng tốt, khẳng định còn có mối hôn sự tốt hơn."

Thôi thị cũng nghĩ như vậy, thấy cháu gái ngoại nói chuyện bùi tai, không giống như đang giả bộ, trong lòng Thôi thị có thêm sức mạnh, lồng mày nhỏ nhún nhủ lại, thờ dài một tiếng nói: "Hôn sự biểu tỳ cháu không vội, nhưng mợ lại đang rầu rĩ chuyện biểu ca cháu, năm ngoái biểu ca cháu thi cứ không qua, tháng tám năm nay lại muốn thi nữa, ta sợ lần này hấn vẫn thi không được."

Chương gia có tiền để dành, sớm đã đưa trường tử đi lên trấn trên học trường tư thực.

Việc này Ngưng Hương biết, hơn nữa nàng còn nhớ, vị biểu ca kia tựa hồ trời cho cũng không tệ lắm, lúc trước Thôi thị không chịu cho vay tiền lý do chính là muốn tích góp tiền để cho trường tử đi học, sau này lộ phí thi Hương kỳ cũng tốn không ít bạc...

Không đoán được lý do Thôi thị nhắc tới chuyện này, Ngưng Hương tiếp tục dịu dàng trấn an nói: "Nếu là biểu ca, mợ càng không cần phải gấp gáp, huynh ấy mới hai mươi tuổi, năm ngoái lần đầu tiên đi thi có thể là do khản trương, lần này có lẽ đã hiểu việc thi cử hơn, với tài năng của biểu ca, chuyện thi tú tài sắp tới nói không chừng mợ còn phải đãi yến tịch đó."

Nàng không để tâm đến chuyện nhà của cữu cữu, nhưng Đại bá mẫu lại hết sức để tâm, năm ngoái biết được biểu ca thi thất bại, bà hết sức vui mừng đi mua thịt ăn.

Nghĩ đến dáng vẻ hã hê của đại bá mẫu, dáng vẻ tươi cười của Ngưng Hương tăng thêm vài phần thật lòng, rơi vào trong mắt Thôi thị liền thành cháu gái ngoại thực sự tín nhiệm tài năng trường tử.

Thôi thị triệt để yên tâm, xê dịch đến bên cạnh Ngưng Hương, thấp giọng nói: "Hương Nhi nghĩ đơn giản quá, kỳ thật năm ngoái biểu ca cháu có thể thi đậu, nhưng không ai nghĩ tới quan lớn chủ trì cuộc thi vậy mà là tham quan, ai biểu kính hấn nhiều hấn mới bằng lòng cho điểm người đó làm tú tài. Biểu ca cháu có bạn cùng trường, bình thường đọc sách không bằng hấn nhưng bởi vì trong nhà chịu xuất tiền cho giám khảo tú tài, chúng ta đều là người đang hoàng sao có thể nghĩ đến chuyện này, thành ra đã bị trật khỏi bảng một cách uống phí."

Ngưng Hương mơ hồ đoán được mục đích Thôi thị, làm bộ như rầu rĩ nói: "Như vậy phải làm sao bây giờ? Năm nay đại nhân chủ khảo vẫn là bọn họ phải không?"

"Còn không phải là hấn sao."

Thôi thị bắt đầu dĩ cầm tay cháu gái ngoại, nhìn hai mắt nàng, giống như hết sức khó mở miệng nói: "Hương Nhi, nghe nói năm ngoái cháu được điều đến phủ Trấn Viễn Hầu bên cạnh thế tử làm việc đúng không? Mặc dù hiện tại đã chuộc thân nhưng dầu gì cũng đã là chủ tớ một thời gian, dù ít hay nhiều cũng đều có chút tình cảm, cháu xem một chút có thể giúp biểu ca cháu đi một chuyến được hay không, cầu xin thế tử đến trước mặt đại nhân chủ khảo nói rõ tình hình được không?"

Cháu gái ngoại bán mình làm nô, bà biết cuối cùng lại được vào Hầu phủ, nhưng bà chưa bao giờ nghĩ tới cháu gái ngoại là một nha đầu nông thôn lại có may mắn lớn như vậy. Năm ngoái lúc trường tử chuẩn bị đi thi, bà hoảng hốt thương lượng cùng trường tử đi tới Hầu phủ xem một chút, lỡ may cháu gái ngoại có thể giúp đỡ, nhưng trường tử lại kinh thương xin một đứa nha hoàn giúp đỡ, cầu người không bằng mình tự đi thi.

Đương nhiên cuối cùng là tin không vui về gì.

Năm trước trường tử thất bại không gượng dậy nổi, Thôi thị lại không dám đề cập đến chuyện cháu gái ngoại, sợ đâm chọt trúng chỗ đau của trường tử, năm nay trường tử đã khôi phục lại sĩ khí, Thôi thị lại ngẫu nhiên biết được cháu gái ngoại là đại nha hoàn bên cạnh thế tử, tâm tư lại linh hoạt lần nữa. Sợ cầu quá sớm thế tử sẽ quên nên trước khi thi mới cầu xin thế tử, Thôi thị định cuối tháng bảy đầu tháng tám lại cầu xin, ai ngờ cháu gái ngoại vậy mà không nói tiếng nào chuộc thân rồi.

Vậy bà nhất định phải tranh thủ tình cảm cháu gái ngoại cùng thế tử còn chưa phai nhạt mà cầu xin cháu gái ngoại đi tới Hầu phủ một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Edit: Hà

Ngưng Hương cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao đời này Thôi thị lại đến tìm nàng cầu tình mà đời trước lại không chịu ra mặt? Kiếp trước lúc biểu ca đang thi thì nàng cần còn làm đại nha hoàn bên cạnh Bùi Cảnh Hân, chẳng phải lúc đó dễ nói hơn so với bây giờ nàng đã chuộc thân sao?

Nếu nói là do ý của biểu ca dự tính trước, vậy thì càng không phải, bởi nếu tất cả mọi việc vẫn như kiếp trước, năm nay biểu ca vẫn vô danh trên bảng, không biết là do tài năng bản thân không đủ, hay vẫn là đại nhân chủ khảo thật sự là tham quan.

Nhưng cho dù là cái sau thì Ngưng Hương cũng sẽ không giúp đỡ, nàng trốn Bùi Cảnh Hân còn không kịp, sao có thể vì chuyện này mà chủ động đi cầu xin hấn?

Mợ cũng có thể nhẫn tâm không đếm xỉa tới tính mạng của mẫu thân và đệ đệ, vì sao nàng lại phải quan tâm tới một lần đi thi của biểu ca? Viện thí ba năm thi hai lần, năm nay không được thì hẳn vẫn còn nhiều năm cố gắng, cho dù chỉ còn lại một năm, Ngưng Hương cũng sẽ không quan tâm.

"Việc này quá lớn, mợ đã thương lượng qua với cữu cữu chưa?" Ngưng Hương đứng lên, giống như đang muốn đi ra hậu viện tìm cữu cữu.

Thôi thị vội vàng chạy tới cửa bên kia, ngăn cản nàng khuyên nhủ: "Cữu cữu cháu thành thực lại nhất gan, thu nhiều hơn của người ta một đồng thì ban đêm ông ấy đã ngủ không yên, nên sẽ không làm ra chuyện vô liêm sỉ là nhận tiền hiếu kính (hối lộ) của ai đâu, cũng không dám cầu xin quý nhân giúp đỡ, chúng ta dứt khoát đừng nói chuyện này với ông ấy. Hương Nhi cháu hãy nghe ta nói, Hầu gia là quan lớn nhất của phủ Thái An chúng ta, lời nói của thế tử so với Tri phủ đại nhân còn có tác dụng hơn, hẳn chỉ cần tùy ý nói một tiếng thì đại nhân giám khảo sẽ nể mặt hẳn, chỉ là một cái nhấc tay chỉ lao (giúp đỡ không tốn sức) mà thôi, đến lúc đó biểu ca cháu đỗ tú tài rồi thì cả nhà chúng ta đều thơm lây có đúng không?"

Ngưng Hương nhất thời hiểu ra căn bản cữu cữu không biết mục đích thực sự của mợ khi đến tìm nàng.

Đối mặt với ánh mắt sáng quắc của Thôi thị, Ngưng Hương ra vẻ làm bộ khó xử, "Cháu tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, vẫn nên thương lượng với cữu cữu một chút đi ạ."

Trong lòng lại biết cữu cữu tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Thôi thị so với ai khác là người hiểu trọng phu của mình nhất, bà đâu chịu để Ngưng Hương đi nói, đưa tay cản nàng, "Hương Nhi, cháu nghe không hiểu ý tứ của mợ sao, cháu quen thuộc với thế tử như vậy thì chỉ cần đi một chuyến là có thể giải quyết tốt mọi chuyện, cần gì phải khiến cữu cữu cháu lo lắng đúng không?"

"Kêu Hương Nhi đi xử lý cái gì?" Rèm cửa được kéo lên, Chương Mãn dắt A Mộc đi đến, nghi ngờ hỏi.

Thôi thị lập tức cười nói: "Không có việc gì, ông..."

"Cữu cữu, mợ muốn nhờ cháu đi cầu thế tử, nhờ hẳn giúp đỡ cho cuộc thi viện năm nay của biểu ca." Ngưng Hương bình tĩnh cắt đứt lời Thôi thị, nói xong dùng ánh mắt ý bảo đệ đệ đến cạnh mình.

A Mộc rất nghe lời tỷ tỷ, liền buông tay cữu cữu ra chạy tới sau lưng tỷ tỷ, căng thẳng nhìn cữu cữu và mợ đang đứng đối diện.

Thôi thị chợt dạ, có chút không dám nhìn trọng phu bên cạnh.

Trọng phu tuy là người hiền lành chất phát, nhưng kể từ sau khi em gái của chồng bệnh qua đời, tính tình của ông ấy cũng cứng rắn hơn một chút, mặc dù phần lớn đều nghe bà, nhưng chỉ cần bà nói xấu tỷ đệ Ngưng Hương thì ông ấy sẽ lập tức nóng tính với bà, hung hăng vỗ bàn, bộ dáng trừng mắt rống bà hết sức dọa người. Thôi thị nói cho cùng cũng chính là người mềm nắn rắn buông, năm đó nếu không phải ý vào tiểu nhi tử trong bụng thì tiền nhất định đã bị Chương Mãn lấy đi rồi, vô cùng may mắn chính là ngoại trừ ở trong chốn, trọng phu quanh năm suốt tháng cũng cứng rắn không tới vài lần.

Bên cạnh không có tiếng động, chỉ có tiếng hô hấp của nam nhân nặng dần.

Thôi thị chợt dạ nhìn trọng phu, Chương Mãn không dám nhìn cháu gái, lại có thể thấy trong đôi mắt của cháu trai sự thấp thòm bất an rõ ràng, Chương Mãn lại có cảm giác trên mặt nóng cháy, giống như khi xưa lúc cháu gái bị thế tử tát hai cái trên mặt.

Rốt cuộc ông ngốc đến cỡ nào mới tin thế tử đã thực sự hối cải, thật sự muốn đối xử tốt với hai đứa cháu này?

Cam lòng tặng thứ đồ tốt, đó là bởi vì có việc lớn cần cầu xin!

Vậy mà bà ấy có thể để cháu gái đi cửa sau cầu xin thế tử ư? Đó là tham quan ô lại mới làm chuyện như vậy, thế tử dựa vào cái gì sẽ cho rằng thế tử sẽ vì cháu gái ngoại mà đi vi phạm tới pháp luật và kỷ luật của triều đình? Lại còn là đi giúp biểu ca của nàng. Nhi tử trúng tú tài là do bản lĩnh của hẳn, không đâu có nghĩa là do hẳn không có bản lĩnh, hoàn toàn không quan hệ đến cháu gái ngoại này!

"Hương Nhi đừng nghe mợ cháu nói hươu nói vượn, những năm qua cháu đã làm nha hoàn hầu hạ người khác không dễ dàng gì, sau này có thể có cuộc sống yên ổn qua ngày ở nhà rồi thì đừng đi Hầu phủ nữa." Chương Mãn cúi đầu nói, nói xong dắt lấy Thôi thị bước ra ngoài, "Ta với mợ cháu đi trước, ngày khác cữu cữu quay lại thăm hai đứa."

Ông không còn mặt mũi nào đứng trước mặt cháu gái ngoại nữa.

Thôi thị sợ bị trọng phu biết mình có ý xấu, nhưng bây giờ sự tình đã nói toạc ra, rốt cuộc thói quen làm trời làm đất đã phát tác, lại quan hệ đến tiền đồ của trưởng tử, quan hệ đến việc bà có thể làm mẹ của tú tài, được người khác gọi là phu nhân, Thôi thị dứt khoát mặc kệ trọng phu, trừng mắt nói lý, "Ta nói hươu nói vượn chỗ nào? Ông nói rõ ràng cho ta, có câu nào ta nói bậy hả? Hồ Tam tử nhỏ học hành cũng không bằng Hồng Lâm, ông nói vì sao hẳn đỗ tú tài mà Hồng Lâm chúng ta không được chút gì?"

Chương Mãn không để ý tới giọng nói lớn tiếng của bà, ông cũng có đạo lý của mình, "Cao phu tử đã nói, việc thi cử là để xem tài năng của bọn họ cũng là để kiểm tra tâm tính của bọn chúng, Hồng Lâm quá kiêu căng nên mới thất bại một lần, lần này đi thi chưa chắc đã không trúng. Bà đừng có cả ngày chửi bới đại nhân giám khảo, năm ngoái ở trong học đường Cao phu tử đã khen ngợi tài văn chương của Hồ Tam, bài viết quả thực hay hơn so với Hồng Lâm, bà..."

Thôi thị nhỏ một ngụm nước bọt, "Ông trông trọt thì biết cái gì? Hẳn vì nình bộ giám khảo đại nhân nên đương nhiên phải nói văn chương của Hồ Tam tốt hơn!"

Thấy nước miếng của bà từng chấm nhỏ phun trên mặt mình, Chương Mãn nhếch nhách lau đi, không nói gì nữa mà dắt lấy tay thê từ bước nhanh ra ngoài, "Có gì thì về nhà âm ỉ đi, bà đừng có ở chỗ này làm mất mặt xấu hổ!"

Thôi thị không chịu đi dùng sức giãy giụa, vừa lúc Chương Mãn nhấc chân vượt ngưỡng cửa, bị bà ra sức đẩy một cái, bỗng chốc ông liền ngã xuống đất.

Thôi thị sùng sốt muốn đỡ trượng phu, nhưng Ngung Hương đã vượt lên trước xông tới đỡ cữu cữu lên.

Chương Mãn vừa thẹn vừa xấu hổ vô cùng, cúi đầu nói: "Hương Nhi, cháu mặc kệ..."

Ngung Hương đỡ cữu cữu ngồi dậy, thật yên lặng nói: "Cữu cữu, không phải là cháu không muốn giúp biểu ca, chỉ là mợ quá coi trọng cháu thôi. Thế từ cùng Hầu gia từ trước đến nay cương trực công chính, quân kỷ nghiêm minh, bạn cũ thế từ gặp chuyện không may còn nhờ thế từ giúp đỡ, nhưng thế từ chỉ chịu cho hần mượn bạc để hần đi tìm người khác giúp đỡ, bản thân hần cũng chưa bao giờ tự mình nhờ vả chuyện của người khác. Ngài ngẫm lại đi, thế từ ngay cả bạn cũ cùng thân phận với hần mà hần đều công tư rõ ràng, như vậy hần sẽ giúp một nha hoàn nho nhỏ như cháu sao? Cháu không đi cầu, thế từ không biết biểu ca, sẽ không giúp đỡ cũng sẽ không chửi bới, một khi cháu đi cầu, thế từ lại làm tướng biểu ca không có học vấn không nghề nghiệp chỉ muốn đi cửa sau, lỡ may thế từ tức giận liền đi tới chỗ giám khảo đại nhân cáo trạng biểu ca thì phải làm sao bây giờ?"

Nói xong, cũng đỡ người xong, Ngung Hương bước nhanh vào nhà, đem cái váy Thôi thị vừa mới đưa đặt ở đầu giường gần lò sưởi trả lại cho bà, hồ thẹn nói: "Mợ, chuyện của biểu ca quả thực cháu không giúp được gì, đồ ngài lấy về đi, về sau nếu có đến cũng không cần phải khách khí như vậy nữa đâu."

Thôi thị nhú mày nhìn nàng, "Chuyện cháu nói đều là thật sao?"

Bùi Cảnh Hàn là người như thế nào bà cũng không biết.

Ngung Hương thần sắc bình tĩnh nhìn bà, "Mợ không tin có thể phái người đi hỏi thăm một chút."

Phụ tử Bùi Cảnh Hàn quan phong (chức quan) quả thật không tệ, với quyền thế như vậy chuyện tư lợi ít nhiều gì cũng đã làm qua, nếu đã lấy quyền để tư lợi đương nhiên sẽ không ngu xuẩn để cho người khác biết, trong lòng quan lại quyền quý có lẽ sẽ biết nhưng những thôn dân bình thường như chúng sao có thể biết được? Thôi thị nếu đi phủ thành hỏi thăm, cũng sẽ không nghe được nửa câu nói xấu tới phụ tử Bùi gia.

Thôi thị vẫn không tin lắm, cảm thấy cháu gái ngoại không muốn giúp bà.

Chương Mãn nhìn thấu tâm tư thê tử, nhưng cũng không thêm nói đạo lý nữa, liền kéo bà đi ra ngoài.

Ngung Hương đưa tiễn theo ở phía sau, không nhắc đến chuyện mời ở lại ăn cơm.

Trượng phu khí lực lớn, cháu gái ngoại lại cứ từ chối, Thôi thị hiểu chuyện hôm nay làm không được, nhưng vẫn không buông tha cho việc thông qua cháu gái ngoại đi tới Hầu phủ, bà vừa buồn cười vừa tức giận kéo tay trượng phu một cái, "Đi thì đi, ta về với ông, chỉ là ông để ta mang những thứ đó để lại cho Hương Nhi đấy!"

Chương Mãn sùng sốt.

Thôi thị nhân cơ hội đó thoát ra, lại lần nữa đưa chiếc váy trong tay cho Ngung Hương, bồi tội nói: "Hương Nhi, mợ cái gì cũng không hiểu, lỡ mang đến câu xin cháu, nghe cháu nói vậy mợ mới hiểu được mình hồ đồ. Chỉ có điều chiếc váy này là mợ thật tâm muốn cho cháu..."

"Ý tốt của mợ cháu xin nhận, nhưng váy của cháu đã đủ mặc rồi, vừa lúc cháu cũng có chiếc váy màu này, mợ vẫn nên mang về đi." Ngung Hương kiên quyết không chịu nhận.

Thôi thị quả thật là luyến tiếc chiếc váy, quay lại chỉ là thể diện khách sáo mà thôi.

Ở trước cửa phòng bếp đông viện, Lý thị nhìn bộ dáng đối trá của Thôi thị liền tức mà không biết nói sao, lớn tiếng châm chọc nói: "Lấy nhanh về cho con gái ngoại đi, thực cho chiếc váy đó tốt sao, Hương Nhi chúng ta ngay cả xiêm y tơ lụa của đại nha hoàn ở Hầu phủ kia còn không thèm mang trở về, lại đi thích một chiếc váy rách đó sao?"

Nương Đại Tráng đã chuyển đến cửa nhà Ngung Hương xem náo nhiệt, nghe vậy khiếp sợ xiu chút nữa đã nuốt luôn hạt dưa trong miệng, gấp đến độ quở trách Ngung Hương, "Hương Nhi sao cháu ngốc như vậy, cháu không thích thì cứ cầm về ta mặc cho!"

Ngung Hương cười cười, thấy Thôi thị cầm chiếc váy không đẩy về phía mình nữa, nàng lui về sau một bước.

A Mộc nhìn mợ, đột nhiên tháo chiếc khóa trường mệnh màu vàng rực rỡ trên cổ xuống, học theo tỷ tỷ đưa tới, "Mợ, trả cho ngài."

Thôi thị không bỏ được váy, lại càng không bỏ được chiếc khóa trường mệnh, đang do dự có cần phải đẩy qua đẩy lại một phen nữa không thì bên kia Lý thị lại xuy một tiếng: "A Mộc tốt lắm, ta không lạ gì đồ của bà ta nữa, cháu đừng nhìn bên ngoài màu vàng rực rỡ như vậy nhưng bên trong đều là đồng thoi, giá trị không được vài đồng tiền!"

Đây là nói bậy, mạ vàng, ở quê cũng là vật hiếm.

Thôi thị đang phải kìm nén cơn giận trong bụng, lúc này tất cả đều xông ra, một phen đoạt lấy khóa trường mệnh nhà mình, nhìn qua Lý thị lớn tiếng chế nhạo: "Đúng vậy, A Mộc, nhà mẹ không có tiền, cho cháu không được chiếc khóa trường mệnh vàng ròng, đại bá mẫu của cháu có tiền, ngày nào đó bà ta mua cho cháu thì nhớ cho mẹ xem một chút, để mẹ cũng được mở mang tầm mắt!"

Lý thị một chút cũng không tức giận, cười ha ha nói: "Ta không có tiền, khóa trường mệnh mạ vàng cũng mua không nổi, không có tiền nhưng ta vẫn biết đối nhân xử thế, mới không thèm học người mạo xưng là trang hảo hán, càng sẽ không phải bốn năm năm không ra được cửa, có việc cầu người mới đến giả trang làm người lương thiện! Nhìn người mặt trắng như vậy, không phải là thoa bốn năm tầng phấn đi, cái đó giá trị bao nhiêu tiền hả? Chương Mãn nhanh mang vợ của người trở về, cẩn thận tên quý nghèo như ta này đi soi mói mặt phấn của bà ta!"

"Người..."

"Đừng âm ỉ nữa, về nhà!"

Chương Mãn cuối cùng cũng phát uy một lần nữa, trừng mắt quát.

Ở địa bàn Từ gia, trượng phu cũng không giúp nàng, trong lòng Thôi thị biết còn âm ỉ nữa cũng chỉ thua thiệt mình, bà oán hận liếc xéo Lý thị một cái, bước nhanh lên xe lừa.

Nương Đại Tráng vui tươi hơn hồ đưa tiễn nói: "Muội tử có rảnh thì lại tới ngồi chơi một chút nhá."

Bà cùng Chương Mãn là người cùng thôn, trước khi xuất giá đã biết Thôi thị.

Thôi thị hướng về trước xe ngồi xuống, không để ý bà ta.

Xe lừa rất nhanh đã cua ở khúc ngoặt không còn nhìn thấy nữa.

Ngưng Hương trong lòng thở dài.

Nàng cũng không biết cừu cừu nhiều năm như vậy làm thế nào sống cùng Thôi thị.

"Tỷ tỷ..." Người ngoài đều đã đi hết, A Mộc cuối cùng nhìn không được, ôm bắp đùi tỷ tỷ khóc lên.

Ngưng Hương cho rằng đệ đệ không bỏ chiếc khóa trường mệnh, vội vàng ngồi chồm hổm xuống dụ dỗ nói: "A Mộc đừng khóc, lần sau đi họp chợ tỷ tỷ sẽ dẫn đệ đi, tỷ tỷ sẽ mua cho đệ cái giống vậy."

A Mộc lắc đầu, tựa ở trong lòng tỷ tỷ thút tha thút thít nói: "Đệ không cần, chờ đệ trưởng thành tự mình kiếm tiền mua, còn mua cho tỷ tỷ váy tơ lụa, mua cho tỷ tỷ xe lừa, còn mua phần..."

Những thứ mẹ có, hẳn đều muốn mua cho tỷ tỷ.

Thấy đệ đệ muốn bảo vệ mình, mắt Ngưng Hương đỏ lên, chờ sau khi bình phục một lát, hôn lên trán đệ đệ nói: "Được, tỷ tỷ chờ."

A Mộc gạt đầu, ngừng khóc, nhìn tỷ tỷ, lại nói: "Đệ còn muốn thi tú tài, làm quan lớn!"

Tiểu tử nói rất nghiêm túc, Ngưng Hương nhìn không được nữa, hung hăng hôn đệ đệ một cái, "Tốt, tỷ tỷ chờ A Mộc làm quan lớn!"

Ai nói nàng không noi nương tựa là bé gái mồ côi?

Nàng tuy không cha không mẹ, nhưng nàng còn có Đại bá phụ và Đại bá mẫu, còn có đệ đệ nhỏ tuổi cũng biết che chở cho nàng.

Nàng có người dựa vào.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Edit: Hà

Từ Thủ Lương giúp cháu gái rào chuồng gà, Ngưng Hương đem hai mươi chú gà con cộng thêm hai con ngỗng nhỏ thả vào trong chuồng.

Gà con lúu rúu chạy tán loạn khắp nơi, hai con ngỗng nhỏ thì tỏ ra chững chạc hơn nhiều, chậm rãi lạch bà lạch bạch đi theo sau.

A Mộc đứng trước hàng rào nhìn, khóe miệng vênh lên, giống như đã quên mất cữ cữ và mợ mới đi khỏi.

Lý thị bắt đầu chuẩn bị cơm trưa, khói bếp lượn lờ dâng lên. Ngưng Hương sờ đầu đệ đệ, trở về phòng thay váy của mình, lại đem chiếc váy mượn của Phan thị giặt sạch sẽ sau đó phơi quần áo lên sào, giặt xong thì đi đến Đông viện, thấy đường muội đang ngồi xỏm ở trong phòng bếp lật đậu đũa, nàng cũng đi vào.

"Hương Nhi không được phép giúp bọn họ, biết chưa?" Lý thị vừa nhóm lửa vừa không yên tâm dặn dò, sợ chất nữ mềm lòng. Ở trong phòng, những lời Thôi thị nói với cháu gái, bà núp bên ngoài nên đều nghe thấy được, đúng là nữ nhân mở miệng mà không biết xấu hổ!

Ngưng Hương cười đáp lại, "Đại bá mẫu yên tâm, cháu có chừng mực mà, còn chiếc váy của Nhị thẩm Lục gia, bác trả lại giúp cháu được không?"

Lý thị đoán cháu gái có lẽ là kiêng kỵ tam huynh đệ Lục gia, tuy có tâm muốn tác hợp cháu gái cùng lão nhị Lục gia, nhưng bà cũng cảm thấy chủ động quá cũng không tốt, giống như cháu gái bà không ai để mắt vậy, bà liền gật đầu, "Được, chiếc váy đó buổi chiều ta đi trả cho."

Ba người nói chuyện dăm đôi câu thì Từ Hòe đã về, một thân quần áo vải thô dính đầy bụi bẩn, ống quần dính một mảng bùn lớn, khuôn mặt tuần lẳng do phơi nắng nhiều mà đỏ lên, mồ hôi trên trán bị ánh mặt trời chiếu vào lấp lánh ánh nước. Thôn phía nam có gia đình xây nhà mới, hần cùng Từ Thu Lương qua đó giúp đỡ, hai người mỗi ngày đều có thể kiếm bốn mươi văn tiền, bất quá loại chuyện lật vật này có thể gặp nhưng không thể cầu, không phải là ngày ngày đều có thể gặp dịp như vậy.

"Cha người đâu?" Lý thị buồn bực hỏi con trai.

Từ Thu Nhi múc một chậu nước, mang ra đưa cho huynh trưởng rửa mặt.

Từ Hòe vừa xắn tay áo vừa nói: "Đang trên đường đi về thì gặp Lưu thúc, thúc bảo cha qua đó một lát, con cũng không biết là chuyện gì."

Lý thị suy nghĩ một chút, cười nói: "Mười tám tháng này đưa con trai nhỏ của ông ta cưới vợ, chắc là kêu cha con qua đó giúp đỡ đó mà."

Cưới vợ thì phải đãi tiệc rượu, tuy thôn không lớn nhưng cũng có gần cả trăm hộ, hầu như mọi nhà cũng đều phải góp tiền, thời điểm ăn tiệc, quan hệ gần đi nhiều tiền thì cả nhà đều đi làm khách, xa hơn một chút thì chỉ có nam nhân chủ nhà đi, tính thêm cả họ hàng thân thích hai bên nhà trai nhà gái, ít nhất cũng phải mười mấy bàn. Đứng nghĩ bình thường đều là tức phụ nấu cơm, khi gặp loại đại sự này thì cả nam nhân cũng phải làm việc theo, nấu cơm xào rau bưng đĩa bày tiệc cũng đều là do các nam nhân làm. Nhà bà cùng Lưu gia lại có quan hệ tốt, trượng phu cũng không thể thiếu hai ngày vội vàng giúp đỡ theo.

"Hương Nhi đã nhiều năm không được uống rượu mừng rồi, lúc này cũng đi qua đó náo nhiệt một chút một chút đi." Lý thị cười nói với cháu gái.

Ngưng Hương cười cười, nhặt cây đậu đũa cuối cùng lên: "Cháu không đi đâu, cháu cũng chưa đủ lớn để tham gia."

"Lớn cái gì, chỉ cần chưa đính hôn, cô nương mười bảy mười tám cũng có thể đi." Lý thị lập tức phản đối, bây giờ cháu gái nên gặp gỡ người trong thôn nhiều hơn, để cho tất cả mọi người biết là cháu gái đã chuộc thân trở về, để xem tức phụ nhà khác còn nói bậy nữa không, hơn nữa ra ngoài lộ mặt thì mới có người tới cửa cầu hôn.

Cháu gái nhà mình tốt như vậy, Lý thị cũng phải xem xét phu quân thật tốt cho cháu gái chọn mới được.

Ngưng Hương không nói tới chuyện này với Đại bá mẫu nữa, nhưng nàng đã hạ quyết tâm là sẽ không đi. Những năm này nàng đã đi xa khỏi thôn, bạn chơi khi còn bé cũng đã không còn nói chuyện nữa, có thể là do các nàng ấy cảm thấy nàng đã trở thành cô nương nộm nên không còn hợp nhau cùng các nàng nữa, Ngưng Hương nhìn các nàng cũng cảm thấy xa lạ. Chưa nói tới ai đúng ai sai, chỉ là quan hệ đã phai nhạt.

Sau giờ Ngọ là lúc nghỉ trưa, A Mộc đang ngủ ở đầu giường đặt gần lò sưởi, còn Ngưng Hương lặng lẽ đem cây lược gỗ đào mà Lục Thành tặng nàng lấy ra.

Lược còn mới tinh, vẫn nghe được mùi gỗ đào thơm ngát.

Ngưng Hương nhẹ nhàng vuốt ve, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt tuần lẳng của Lục Thành, còn cả câu nói "Chải một cái liền nghĩ tới hần một lần".

Lời như vậy mà sao hần vẫn có thể mở miệng được nhỉ?

Đúng là trời sinh da mặt dày.

Trong lòng thì đang chửi hần không thành thật, nhưng khóe miệng lại không tự chủ nở nụ cười, Ngưng Hương ngồi trước mép giường, xoa tung mái tóc dài đen nhánh mềm mại, nghiêng đầu nhẹ nhàng chải mái tóc, không nghĩ ngợi gì nữa, chỉ lặng lẽ hưởng thụ cảm giác tĩnh lặng khó có được.

Mặt khác ở nhà Chương gia cách mười dặm, Thôi thị lại không có tâm tình tốt như cháu gái ngoại, thừa dịp trượng phu cùng tiểu nữ nhi và nhi tử đều ngủ, bà đi về phía tây sương phòng, vừa đi tới cửa trước cửa lại theo thói quen đưa tay đẩy ra, nhưng đẩy vài cái cũng không được.

"Hồng Lâm?" Thôi thị thấp giọng kêu.

Trong sương phòng tổng cộng có ba gian, tất cả đều thu dọn sạch sẽ để cho Chương Hồng Lâm dùng, phòng tốt nhất nằm ở phía nam dùng làm thư phòng, ở giữa chính là phòng ngủ, còn phía bắc thì làm phòng khách, đám người Thôi thị muốn tìm đến Chương Hồng Lâm đều từ phòng khách đi qua bên này.

Bên trong phòng ngủ, nửa người trên của Chương Hồng Lâm đang mặc quần áo trong, phía dưới đắp chăn mỏng, nửa người dựa trên gối, một tay cầm quyển sách nhỏ, tay kia giấu phía dưới chăn không biết đang làm gì, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng một mảnh khác thường. Đang trong lúc vui sướng thì nghe thấy mẩu thân gọi hắn, Chương Hồng Lâm không nhịn được nhú mồm, vừa tăng nhanh động tác tay vừa cất giọng nói: "Đợi một lát, viết xong chữ này ra liền."

Đại khái là làm chuyện xấu bị mẩu thân bắt được, ngược lại lại càng kích thích hắn hơn, vừa nói xong ngay lập tức liền rầu rĩ hừ một tiếng.

Thôi thị lại không thể biết được thật sự trưởng tử đang làm gì, chỉ kiên nhẫn đứng dưới mái hiên đợi.

Trong chốc lát cửa được mở ra, bà ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy khuôn mặt thanh tú của trưởng tử hơi đỏ lên, chỉ nghĩ là giữa ngày hè hắn đọc sách quá vất vả, đau lòng khuyên nhủ: "Buổi trưa sao không ngủ hà con? Bình thường không phải con nói cái gì là lao động và vui chơi phải kết hợp sao, Hồng Lâm à, nương biết rõ con khắc khổ, nhưng thân thể là quan trọng nhất, nghỉ ngơi thật tốt lại đọc sách cũng không muộn mà."

Chương Hồng Lâm không chút chột dạ, mời mẩu thân vào.

Thôi thị muốn bước vào trong ngay lập tức, Chương Hồng Lâm sợ mẩu thân nghe thấy hương vị khác thường, hắn không dấu vết mời bà ngồi ở bên ngoài, hiểu thuận châm trà cho mẩu thân, "Nương có chuyện tìm con hả?"

"Còn không phải là chuyện của biểu muội con sao." Thôi thị bực bội nói, bưng chén trà nhìn trưởng tử, vẻ mặt hoài nghi, "Nàng nói thể từ công chính nghiêm minh, nhưng càng nghĩ ta càng cảm thấy đó là lời nói khách sáo của nàng, chúng ta đều chưa thấy qua thể tử, thể tử có hình dạng gì còn không phải là theo lời nàng nói sao? Ta thấy chính là nàng ta nhờ kỹ thủ năm đó, cố ý không giúp chúng ta! Nha đầu chết tiệt, nương nó với nó chính là một loại người, nhìn thì nhu nhu nhược nhược, kỳ thật chính là bụng đầy ý nghĩ xấu!"

Nhắc tới chuyện thi cử, nhiệt nóng trên mặt Chương Hồng Lâm dần dần tản ra, tâm tư vòng vo.

Viện thí ba năm hai lần thi, sang năm là kì thi Hương, bỏ qua lần thi Hương này thì hắn sẽ phải đợi thêm ba năm nữa. Mặc dù bốn mươi hay năm mươi tuổi tham gia kì thi Hương vào mùa xuân cũng có khối người, nhưng Chương Hồng Lâm lại không muốn tự đánh đồng mình cùng những người không có tiền đồ kia với nhau. Trúng tuyển càng sớm thì có thể tiến vào quan trường sớm ba năm, cho dù chỉ là một tiểu quan bé nhỏ không đáng kể, nhưng lý lịch ba năm làm quan cũng mạnh hơn so với ba năm lãng phí vô ích chờ thi Hương.

Cho nên năm nay hắn nhất định phải đậu tú tài.

Chương Hồng Lâm vốn dĩ rất có lòng tin vào mình, nhưng trải qua đả kích năm ngoái, hắn cảm thấy lần này vẫn nên có sự chống đỡ ổn thỏa tốt hơn. Trong nhà không có đường chạy, hắn cũng không thể dựa vào chính mình được, nhưng biểu muội lại có quan hệ với phủ Trấn Viễn Hầu, có cơ hội trời cho tốt như thế, vì sao hắn không bắt lấy đây?

Tầm nhìn của mẩu thân xưa nay cay nghiệt hẹp hòi, Chương Hồng Lâm khẽ trầm ngâm, nói: "Năm đó mẩu thân không chịu cho biểu muội mượn bạc, nàng ghi hận người là thói thường của con người, không bằng như vậy đi, mấy ngày nữa con cùng với đệ đệ và muội muội qua đó một chuyến, trước tiên sẽ không đề cập tới chuyện cần nhờ, coi như chỉ là bình thường thân thích qua thăm đi, đề từ đi phòng bị của biểu muội rồi nói sau."

Một tiểu cô nương mười bốn tuổi, có thể thông minh hơn hắn sao, hắn không tin mình không dụ dỗ được nàng.

Hơn nữa Chương Hồng Lâm cũng muốn biết, đã hơn ba năm rồi, biểu muội nhỏ nhỏ gầy gầy bây giờ đã trở mã thành dạng gì.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Edit: Hà

Ngưng Hương phải mất ba ngày mới may xong tấm chăn mới cho mình và đệ đệ, sau khi vội vàng may xong chiếc chăn lớn, lúc này nàng mới bắt đầu thêu bao gối.

Đang khâu, chợt nghe thấy tiếng kêu của Đại bá mẩu ở cửa đông viện, trong lòng Ngưng Hương hiểu kỳ, để may vá xuống, mang giày ra phòng.

Mặt trời đã ngã về phía tây, trong sân đã nổi lên chút gió, Ngưng Hương đứng ở ngưỡng cửa phòng bếp, nhìn Đại bá mẩu cười ha ha chạy vội ra ngoài, rất nhanh liền dẫn theo một nam tử hơn hai mươi tuổi, nét mặt đầy vẻ hồng hào đang đi đến, trong tay người kia nhắc theo trà quả (trà và hoa quả), hắn

nhìn thấy Ngưng Hương ở phía xa xa liền dừng người một chút.

Lý thị lập tức giới thiệu: "Đó là đại tỷ của Thu Nhi." Lại quay sang phía Ngưng Hương nói: "Đây là Phương biểu ca của cháu, Hương Nhi còn nhớ không?"

Ngưng Hương không nhớ người nam nhân này là ai, nhưng được Lý thị nhắc nhở, nàng lập tức cười gọi một tiếng: "Phương biểu ca."

Trong nhà đại bá mẫu không có huynh đệ, chỉ có một tỷ tỷ, nam tử này là cháu ngoại của bà, là biểu ca duy nhất của đường muội.

Phương biểu ca hướng về nàng gật đầu, có chút câu nệ.

Có khách nam đến thăm, Ngưng Hương không tiện đi qua đó tiếp khách, nàng đành cười nói mình còn có đồ cần nhanh chóng may vá nên vào nhà trước.

Vào phòng, trong lúc thêu thùa may vá không tránh khỏi có chút thất thần, hiểu kỳ biểu ca đường muội đến làm gì.

Cũng chỉ chừng một phút đồng hồ, phía Đông viện lại có động tĩnh, vị Phương biểu ca kia muốn đi. Ngưng Hương cố ý chờ Đại bá mẫu đưa tiễn khách xong mới lại ra khỏi cửa, thấy Lý thị mặt mũi tràn đầy ý cười, nàng bước tới cười nói: "Có chuyện gì tốt khiến Đại bá mẫu vui vẻ tới như vậy?"

Từ Thu Nhi đứng ở bên cạnh mẫu thân, giành nói: "Tối hôm qua biểu tẩu của muội sinh nhi tử, mẹ con bình an, biểu ca ta đến để chúc mừng!"

Quả nhiên là đại hỷ sự, Ngưng Hương vội vàng chúc mừng.

Mới qua buổi chiều mà bối phận của bà cũng đã trở thành tổ mẫu, Lý thị cười không khép miệng, sáng sớm hôm sau liền dẫn Từ Thu Nhi đi lên trấn trên mua bột mì, đường đỏ, trứng gà, chuẩn bị đầy đủ hết, ngày kế tiếp một nhà bốn người sớm xuất phát, đi tham gia lễ trẻ sơ sinh tám ba ngày. Lý thị kêu tỷ đệ Ngưng Hương cùng đi, nhưng Ngưng Hương đã khéo léo cự tuyệt, dù sao này thân thích này cũng có chút xa.

Sau khi tiễn cả nhà Đại bá mẫu đi, Ngưng Hương dọn dẹp chuyển hai chiếc ghế nhỏ đặt dưới tàng cây hồng dạy đệ đệ học chữ.

Mua giấy bút phải tốn một chút tiền, dù sao đệ đệ cũng còn nhỏ, Ngưng Hương chỉ cần dùng nhánh cây ra dấu trên đất, tiết kiệm tiền chờ cho khi đệ đệ bảy tuổi thì đưa hắn lên trấn trên đọc sách. Ở học đường, điều thứ nhất phụ tử dạy chính là Tam tự kinh, nàng cũng có thể dạy trước, chờ sau khi đệ đệ bái tiên sinh là có thể trực tiếp đến học, có thể bớt được tiền học phí một năm.

Học xong năm chữ, Ngưng Hương bồi đệ đệ chơi trốn tìm một lát, sau đó lại kiểm tra chữ mà trước kia hắn đã học.

A Mộc ngồi xổm trên đất viết chữ, Ngưng Hương đang khom lưng nhìn thì chợt nghe thấy tiếng chân lura ở phía đầu đường.

Ngưng Hương tim đập tăng nhanh.

Từ sau ngày họp chợ đó, đã năm ngày rồi nàng không liên lạc với Lục Thành rồi, sẽ không phải Lục Thành nhịn không được, lại tới tìm nàng chứ?

Cửa lớn vừa mở ra, Ngưng Hương nghiêng đầu nhìn qua, quả nhiên trông thấy đầu con lura từ từ xuất hiện, nhưng mà nam tử đang cười lura không phải là Lục Thành. Bốn mắt nhìn nhau, nam nhân tựa hồ không đoán được nàng đang ở trong sân, nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, mới gạt mình vui mừng hô lên một tiếng "Hương Nhi", sau đó lập tức từ trên lưng lura nhảy xuống trước rồi ôm đệ đệ ruột bốn tuổi của hắn vào trong lòng.

Hắn mặc một chiếc áo mùa hè màu thiên thanh thêu lá trúc, vóc người gầy, so với Ngưng Hương cao hơn nửa đầu, nhưng tính với các nam nhân bình thường khác chỉ là trung bình, nhưng da hắn trắng nõn, khuôn mặt đơn thuần cùng ngũ quan đoan chính có bảy phần giống với Chương Mãn, chỉ có cặp mắt kia càng nhìn càng lộ ra vẻ lạnh lợi nhiệt tình, cực kỳ giống Thôi thị.

Ngưng Hương đã từng gặp qua Chương Hồng Lâm lúc mười tuổi, mà Chương Hồng Lâm trước mắt, ngoại trừ so với lúc ấy cao hơn, khí chất chừng chạc hơn vài phần thì cũng không có thay đổi gì lớn. Về phần lúc năm nàng đang bán mình vào Hầu phủ, Thôi thị sinh ra tiểu biểu đệ Chương Hân Lâm, Ngưng Hương chỉ nghe tên chứ chưa bao giờ gặp.

"Biểu ca sao lại đến đây?" Ngưng Hương dắt đệ đệ đứng lên, trên mặt không có biểu cảm gì. Đồi trước đệ đệ gặp chuyện không may, một nhà họ chỉ có cữu cữu là đến đây, có thể thấy được Thôi thị và tính thêm cả mấy người con do bà ta sinh ra đều không coi hai tỷ muội nàng là người thân, hôm nay Chương Hồng Lâm đến, hơn phân nửa mục đích chính là giống với mẫu thân hắn.

"Nghe nói muội đã về nhà nên ta mang Hân Lâm đến để nhìn một chút." Nhìn biểu muội đứng đối diện trắng nõn mềm mại, thanh tú động lòng người, Chương Hồng Lâm cười càng ôn tồn tao nhã hơn, so với lúc bình thường qua lại với các bạn học càng giống quân tử hơn.

Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, Chương Hồng Lâm chưa bao giờ tự nhận mình là quân tử, nhưng hắn thích mỹ nhân.

Hai mươi tuổi, đã sớm đối với nữ nhân có hứng thú, hắn dẫu cha mẹ cùng với bạn học uống rượu kỹ nữ, cũng đã ngủ với hai nữ nhân cũng có vài phần tư sắc tương đối, nhưng nếu luận về xinh đẹp, hai nữ nhân kia ngay cả làm nha hoàn cho Từ biểu muội cũng không xứng, cho nên khi vừa phát hiện biểu muội này vậy mà lại có được dáng vẻ quốc sắc thiên hương như thế, Chương Hồng Lâm lập tức quên mất tất cả những chuyện không vui, chỉ muốn mau chóng chiếm được tâm của mỹ nhân.

Đọc qua nhiều sách trí thức, theo đuổi mỹ nhân có biện pháp riêng, Chương Hồng Lâm thủ lễ thu hồi ánh mắt trên người Ngưng Hương về, lấy ra mấy

viên kẹo từ ống tay áo ra, khom lưng đưa cho đệ đệ ruột bốn tuổi, cười nói: "Hân Lâm mời biểu tỷ và biểu ca ăn kẹo đi."

Hân Lâm trắng trẻo mập mạp, bàn tay lúc tiếp nhận kẹo lộ ra đều là thịt, nhiều thịt như vậy khẳng định là do ăn nhiều mà ra. Bé trai tham ăn tham uống nhìn biểu ca xa lạ chỉ cao hơn hẳn một chút, bàn tay lặng lẽ xê dịch ra phía sau, lúc ngẩng đầu nhìn thấy biểu tỷ xinh đẹp hơn tỷ tỷ của mình, cuối cùng hẳn cũng động tâm, nhìn chằm chằm Ngưng Hương một lát, tiến lên vài bước, giơ lên tay mập lên hướng về Ngưng Hương, "Biểu tỷ ăn!"

Mắt to trắng đen rõ ràng, bên trong chỉ là sự yêu thích thuần khiết, đem kẹo thích ăn đưa cho người mình thích.

Đối với ánh mắt trong suốt như vậy, tựa như ở đời trước đối mặt với Đại Tráng vô tình hại chết đệ đệ, Ngưng Hương vui mừng không nổi, nhưng cũng không có cách chán ghét một đứa nhỏ bốn tuổi cái gì cũng đều không hiểu. Ánh mắt nhu hòa vài phần, Ngưng Hương nhìn bé trai cười khách khí, "Hân Lâm để dành ăn đi, tỷ tỷ không thích ăn kẹo."

Hân Lâm mờ mịt nhìn nàng, giống như không hiểu sao lại có người không thích ăn kẹo.

A Mộc đứng ở một bên bị coi nhẹ liền mân mê cái miệng nhỏ nhắn, lặng lẽ xê dịch tới trước người tỷ tỷ, ngăn chặn tỷ tỷ, không muốn tỷ tỷ thích Hân Lâm.

Bọn trẻ con chút gì cũng đều hiện rõ ở trên mặt, Chương Hồng Lâm sờ đầu A Mộc, khuyên đệ đệ chia kẹo cho A Mộc ăn.

Thân là đứa con nhỏ nhất nhà, Hân Lâm ở nhà so với huynh trưởng phải thi tú tài còn được sủng ái hơn, bình thường được nuông chiều đến hư hỏng, cho nên bây giờ một chút cũng không nghe theo lời huynh trưởng nói, dùng tay đem kẹo nhét vào trong chiếc yếm nhỏ của mình, sau đó quét mắt nhìn chung quanh, rất nhanh ánh mắt của hắn dừng lại ở những quả hồng màu xanhhấp dẫn trên cây, liền lôi kéo huynh trưởng hái xuống cho hắn ăn.

"Quả hồng còn chưa chín, phải tới mùa thu mới có thể ăn." Chương Hồng Lâm hết sức hòa hảo giải thích cho đệ đệ, khi nói chuyện còn lén trộm quan sát Ngưng Hương, thấy nàng không có ý mời hắn vào nhà, nhất thời hiểu được biểu muội đang giận chó đánh mèo với mình, khuyên đệ đệ không xong, hắn đành áy náy nhìn Ngưng Hương, "Biểu muội, hôm đó ta với Hân Lâm tới nhà của ở ngoại tổ mẫu chúng ta chơi, khi về mới nghe phụ thân kể lại nên mới biết được chuyện xảy ra ở bên này, thật sự xấu hổ vô cùng. Biểu muội, ta thật sự không biết nương ta hờ dỗi đi cầu xin muội giúp đỡ, nếu không ta nhất định sẽ ngăn bà lại. Nam nhi đọc sách thi công danh, toàn bộ bằng thực lực học vấn của mình, thi không đậu có nghĩa là do ta học còn chưa đủ, sao có thể tin lời nói lung tung từ người khác được chứ? Còn liên lụy biểu muội bị ủy khuất, mong biểu muội thu nhận lời xin lỗi của vi huynh."

Nói xong liền hướng Ngưng Hương thi lễ.

Ngưng hương không động đậy.

Nàng không biết Chương Hồng Lâm, nhưng ngay cả khi cuối cùng biểu đệ trút hơi thở cũng nhăn tâm không đến gặp, người như vậy là quân tử sao?

Ban đầu Bùi cảnh hàn cũng quân tử như vậy, sau đó cũng không phải đã lộ ra tâm tư chân thật sao?

Lục thành mới vừa bắt đầu cũng rất là trọng ổn, nhưng chưa được vài lần cũng đã lộ ra diện mạo sẵn có.

Cho nên mới nói phẩm hạnh của nam nhân rốt cuộc thế nào, tuyệt đối không thể vì nhận thức một hai lần đã phân định được, càng không thể dễ dàng tin tưởng lời nói của nhóm nam nhân đó. Huống chi Thôi thị cũng là người rất biết ăn nói, vậy Chương Hồng Lâm cũng có khả năng kế thừa tài ăn nói của mẫu thân hắn.

"Nghe biểu ca nói như vậy, muội cũng thờ phào nhẹ nhõm, kỳ thật muội thật sự không dám đi cầu thế tử, nếu không nhất định là đã giúp huynh rồi." Ngưng Hương có lệ nói, tiếp theo lại thân nhiên cười, "Đã sớm nghe biểu ca tài học hơn người, chỉ cần biểu ca cố gắng chuyên tâm, nhất định năm nay có thể đậu."

Nàng cười lộ lên rất đẹp mắt, tâm tư Chương Hồng Lâm đều đang ở trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, liền dễ dàng đem lời nói khách sáo của Ngưng Hương giống như là thật, vội khiêm tốn nói: "Biểu muội quá khen, nhưng mà có những lời này của biểu muội, ta sẽ cố gắng thi thật tốt. Đùng rồi, biểu muội đã từng đọc sách chưa?"

Nhìn thấy Ngưng Hương dùng nhánh cây viết chữ trên mặt đất, Chương Hồng Lâm kinh ngạc nói.

Hắn không nóng vội đề cập đến chuyện cần nhờ, chỉ cần hắn có được tâm của biểu muội, còn sợ gì biểu muội không giúp hắn đây?

Tuy nam nhân có tâm tìm đề tài kéo gần quan hệ, nhưng Ngưng Hương lại không muốn lãng phí nhiều thời gian, có lệ với Chương Hồng Lâm hai câu, sau đó có chút khó xử nói: "Biểu ca tới không khéo rồi, hôm nay thím Lư gia mời muội cùng A Mộc qua nhà bà ăn cơm, thứ cho muội không thể tiếp đãi huynh được, hẹn ngày khác biểu ca lại đến nhé, lúc đó huynh sẽ ở lại ăn cơm chứ?"

Đại bá phụ và đại bá mẫu cũng không có ở nhà, A Mộc và Hân Lâm cũng đều còn nhỏ, nếu giữ Chương Hồng Lâm lại, vậy chính là cô nam quả nữ ở cùng nhau rồi.

Băng dày ba thước, muốn làm tan chảy tầng này băng cũng không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành, Chương Hồng Lâm hiểu được đạo lý đục tốc bất đạt, thức thời cáo từ nói: "Vậy biểu muội dọn dẹp một chút rồi mau đi đi, chúng ta về trước đây, ngày khác ta cùng phụ thân đến thăm muội nhé."

Hắn là người dễ nói như vậy sao, Ngưng Hương kinh ngạc nhìn hắn một cái.

Chương Hồng Lâm mỉm cười, nắm tay đệ đệ rời đi.

Ngưng Hương dẫn A Mộc tiến bọn họ đến cửa.

Xe lửa đi rất mau, rất nhanh huynh đệ Chương gia đã biến mất, A Mộc nghi hoặc ngẩng đầu lên hỏi tỷ tỷ, "Lưu thăm kêu chúng ta đi nhà bà ăn cơm lúc nào vậy?"

Phải qua vài ngày nữa Lưu gia mới cưới vợ mà.

Thấy đệ đệ không biết gạt người, Ngưng Hương thật tâm nở nụ cười, nhưng không nói chân tướng cho đệ đệ, tùy tiện nói qua loa.

Giữa trưa Ngưng Hương nấu chút cháo, tỷ đệ hai người làm đơn giản trộn dưa và cháo ăn.

Gần tới hoàng hôn, một nhà Lí thị mới trở về, Từ Thu Nhi còn cố ý bắt lấy về nhiều kẹo chia cho đường tỷ và đường đệ ăn.

Nhoáng một cái liền tới ngày mười tám, Lưu gia đón dâu, lại có kẹo để ăn.

Tiểu hài tử thích náo nhiệt, Đại Tráng sớm đã tìm A Mộc rủ nhau cùng đi nhìn người vợ mới vào thôn, lúc ấy phải đốt pháo, Ngưng Hương không muốn ra cửa, lại lo lắng đệ đệ gặp chuyện không may, liền kêu Từ Thu Nhi đi qua đó nhìn ngó đệ đệ.

"Tỷ tỷ cũng đi đi!" Từ Thu Nhi kéo đường tỷ nói, "Mọi người trong thôn đều đi xem náo nhiệt, tỷ ở nhà cũng không có ý nghĩa."

"Muội cũng biết ta không thích náo nhiệt mà." Ngưng Hương cười giỡn cánh tay, lại dặn dò nàng, "Nhìn A Mộc nhé, đừng để cho hắn chạy loạn."

"Biết rồi!" Đường tỷ không chịu đi, Từ Thu Nhi dẫn theo hai người con trai ra cửa, trong thôn khó có được lúc náo nhiệt, không xem thì thật tiếc.

Vợ chồng Lí thị cùng Từ Hòe đã sớm qua đó giúp đỡ, đường muội và đệ đệ cũng vừa đi, trong sân to như vậy chỉ còn lại mỗi Ngưng Hương.

Khoảng cách buổi trưa còn sớm, Ngưng Hương tiếp tục thêu thùa may vá, đệ đệ mỗi năm một lớn, nàng nên may cho đệ đệ nhiều quần áo mới hơn một chút.

Nàng đang ngồi yên ổn ở cửa phòng bếp, thông thoáng mát mẻ, bởi vậy khi cửa sau trong nhà bị người đẩy ra, Ngưng Hương nghe thấy rõ ràng.

Nàng nhú mào nhìn qua.

Nhà các nàng ở cuối phố, mặt sau chính là đất vườn, người nào lại đi vào cửa bắc?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Edit: Hà

Đại bá phụ và Đại bá mẫu đều không có ở nhà, cả nhà Đại Tráng ở sát vách cũng đi qua nhà Lưu gia ở thôn nam tham gia tiệc mừng, nghe tiếng đập cửa ở phía sau liên tục vang lên không ngừng, đột nhiên Ngưng Hương có chút sợ hãi.

Nàng cất kỹ giỏ may vá, lặng lẽ đứng lên, một tay phòng bị siết chặt cánh cửa phòng bếp, nhỏ giọng hỏi: "Ai vậy?"

"Là ta."

Một chữ trầm thấp nhưng lại có khí lực lớn, là giọng của Lục Thành.

Phòng bị của Ngưng Hương lập tức biến thành căng thẳng.

Hôm nay nhà Lưu gia đang có hi sự, hầu như tất cả mọi nhà đều tới đó tham dự tiệc rượu, trên đường nhất định đều là người đi đường, vậy sao hắn lại dám đến đây vào hôm nay?

Buồn bực hắn quá lỗ mãng, Ngưng Hương nhú mào lại, còn chưa kịp nói gì thì nam nhân ngoài cửa giống như không kiên nhẫn đợi được lại tiếp tục gõ cửa.

Phía cuối con đường này, sát bốn hộ gia đình là căn nhà của mình, Ngưng Hương có tật giật mình sợ nhà khác thấy, nàng bước nhanh đến trước cửa sau,

nhẹ giọng trách mắng: "Tại sao huynh lại đến đây, nhanh đi đi, đừng để cho người khác nhìn thấy."

Cách một cánh cửa.

Nghe giọng nói của nàng tựa như con nọ đuổi chủ, Lục Thành bất đắc dĩ nói: "Hương Nhi, đã mười ngày rồi chúng ta chưa gặp nhau."

Hắn biết, chỉ có mình hắn là nóng lòng mong mỏi, còn nàng thì có lẽ đang ước gì hắn vĩnh viễn cũng đừng tới đây nữa.

Đôi môi có độ dày mỏng thích hợp của hắn lại nhếch lên, bởi vì rất lâu đã không được gặp nàng lại khiến cho hắn bắt đầu nghĩ ngợi lung tung.

Nhưng lần này Lục Thành đã nghĩ oan cho Ngưng Hương rồi, Ngưng Hương hiểu rõ hai người đã vài ngày rồi vẫn chưa gặp nhau, nàng cũng không phải là không muốn gặp, nhưng nàng chỉ là một tiểu cô nương mười bốn tuổi thủ lễ, rất sợ loại bí mật gặp mặt này, càng sợ bị người khác phát hiện lại truyền đi nói bóng nói gió. Không nghe rõ ủy khuất nhàn nhạt trong giọng nói của nam nhân, Ngưng Hương cúi đầu thuyết phục hắn, "Mười ngày thôi mà, lúc ta còn chưa chuộc thân, huynh..."

Một tháng mới được gặp một lần, hắn cũng có thể nhẫn nhịn, còn đây mới mười ngày thì tính là cái gì?

"Khi đó nàng ở Hầu phủ làm việc, ta sợ nếu như đột ngột đi tìm nàng sẽ khiến cho nàng gặp phiền toái." Lục Thành thấp giọng trả lời, nếu không phải sợ nàng chịu thiệt thì cho dù xa tới bốn mươi dặm đường, hắn cũng sẽ đi tìm nàng.

Hiểu nàng đang lo lắng chuyện gì, Lục Thành bước sát tới tấm ván gỗ cổ xưa vài phần hơn, còn thiếu chút nữa đã đem mặt mình dán lên, nhẹ giọng dặn dò: "Hương Nhi, hôm nay ta tới Lưu gia uống rượu mừng, thấy cả nhà bá phụ và bá mẫu đều đang ở đó, nhưng không thấy nàng nên ta biết nàng đang ở nhà, cho nên mới dám đến tìm nàng. Hơn nữa ta đi vòng từ thôn phía sau tới đây, bảo đảm không có bất cứ ai nhìn thấy, nàng nhanh mở cửa cho ta có được không? Ta khát nước, muốn uống nước."

Giọng nói hết sức thuần thuần thiện dụ (thành thật khuyên bảo dụ dỗ).

Ngưng Hương không ngốc, ánh mắt xuyên qua phòng bếp nhìn cửa chính phía trước còn đang rộng mở, nàng không muốn mở cửa cho hắn vào, lại khuyên nhủ lần nữa: "Nếu đã đến uống rượu mừng, huynh nên qua đó sớm một chút đi, miễn cho nhà người ta trước khi khai tiệc còn phải đi tìm huynh."

"Thời điểm khai tiệc còn sớm, ta lại là một người ngoài thôn, ngoại trừ Lưu thúc thì còn ai tìm ta nữa? Nhưng mà bây giờ Lưu thúc cũng không rảnh mà quản ta nữa rồi." Lục Thành nhìn chằm chằm cánh cửa trước mặt hoàn toàn không chịu nổi một cước của hắn, lần cuối cùng nhẹ giọng cầu xin nàng, "Hương Nhi mở cửa đi, ta ngồi chút xíu lập tức đi liền."

Nếu nàng vẫn không mở cửa, hắn sẽ leo tường đi vào.

Thấy hắn đáng thương, biết hắn nhiệt tình lại thích quán người Ngưng Hương cuối cùng cũng đành thỏa hiệp, ngó ra cửa trước sau đó thấp giọng nói: "Vậy trước tiên huynh núp kĩ đi, ta đóng cửa trước lại thì lại đến đây mở cửa cho huynh."

Cảm thấy đã dụ được nàng, Lục Thành vội vàng ừ một tiếng.

Ngưng Hương liếc mắt nhìn cánh cửa, tâm hoảng ý loạn đi tới cửa cửa trước, trong chốc lát lại cảm giác mình phạm sai lầm, lẽ ra không nên đáp ứng hắn, trong chốc lát lại cảm thấy Lục Thành hao hết tâm tư đến một chuyện cũng không dễ dàng, đã đến trước cửa nhưng không được vào, như thế đối với hắn quả không có tình người. Suy nghĩ vẩn vơ trong chốc lát lại trở lại cửa sau, trong khoảnh khắc tay nàng đụng phải cánh cửa đóng kín kia, khuôn mặt Ngưng Hương vụt đỏ lên.

Nàng vậy mà lại dám ở riêng với hắn.

Tiểu cô nương lo sợ bất an, lúc quay trở lại bước chân liền giống như ốc sên.

Vừa vào phòng bếp, nàng lại chợt dạ đem đóng kín luôn cánh cửa phòng bếp ở phía nam.

Ánh mặt trời bị che lấp, trong nháy mắt phòng bếp tối đi, bên kia ngoài cửa bắc, vẫn là một mảnh ánh nắng tươi sáng. Ánh mắt Ngưng Hương liếc qua, do dự một chút, mới nổi lên dũng khí đi về hướng bắc. Không ngờ mới bước ra ngưỡng cửa bắc, bên cạnh đột nhiên duỗi ra một cái lớn tay kéo nàng lại, Ngưng Hương "a" một tiếng thét chói tai, nhưng lại bị người phía sau nhanh chóng bịt miệng lại.

"Là ta." Lục Thành vây nàng vào sát vách tường, cúi đầu oán giận nàng, "Sao lại chậm như vậy? Ta sợ bị người khác bắt gặp nên đành phải bất đắc dĩ leo tường vào đây." Lúc nói chuyện bàn tay che miệng nàng đã buông xuống, rất tự nhiên ôm lấy eo nàng.

Cho dù đang trong lúc vui mừng Ngưng Hương cũng sẽ không dung túng để hắn động tay động chân với mình, huống chi bây giờ nàng đang phiền muộn chuyện hắn tới đây sẽ làm kinh động người khác, nàng liền đẩy tay hắn ra, nhún mày khiển trách hắn, "Huynh đã gặp mặt ta rồi đó, bây giờ lập tức đi đi!"

Nàng đồng ý để hắn vào nhà là do không đành lòng hắn uống công một chuyến tới đây lại tay không trở về, không phải là vì bị hắn bắt nạt mà nàng nguyện ý gả cho hắn, Ngưng Hương cũng không muốn chưa thành thân đã dung túng hắn muốn làm gì thì làm, khiến hắn cho rằng cô nương Từ gia không có lòng tự trọng.

Tiểu cô nương đã giận thật, mắt hạnh lạnh lùng trừng xuống đất, đôi môi đỏ mọng nói xong lại nhếch lên, vẻ mặt như muốn cách xa người khác ngàn dặm.

Lúc Lục Thành vừa mới ôm nàng chỉ là muốn hù dọa nàng, ai ngờ vừa được ôm lấy chiếc eo nhỏ mới tinh tế kia thì hắn bắt đầu có chút xao động, lúc này lại thấy nàng tức giận, lập tức tất cả suy nghĩ trong đầu đều biến mất, nghiêm chỉnh xin lỗi: "Hương Nhi đừng hiểu lầm, ta chỉ muốn hù dọa nàng một cái thôi, nàng, đừng nghĩ ta hư hỏng như vậy, nàng không thích, ta sẽ không làm như vậy nữa."

Ngưng Hương nhìn chân hắn, nghĩ tới lúc bị cưỡng bách trong rừng cây nhỏ, nghĩ tới lúc bên cạnh chuồng gà hắn cắn cổ của nàng, còn có trên chợ hắn vụng trộm bắt tay của nàng, lúc này giọng nói của hắn thập phần thành khẩn, nhưng nàng không tin, nàng chuyển hướng đi tới cửa bắc, nhìn vào về bên trong nói: "Huynh đi uống nước đi, uống xong nhanh trở về đi."

Gặp cũng đã gặp, ôm cũng ôm rồi, hắn nên hài lòng rồi.

Lục Thành một chút cũng không hài lòng, nàng vẫn chưa cười với hắn.

Ai là người khiến tay chân hắn không thành thật đây?

Ngoan ngoãn đi tới phòng bếp uống nước, hắn vừa uống vừa lên lút nhìn nàng, thấy nàng nhìn bên này một cái liền xoay qua chỗ khác, trong lòng Lục Thành không tiếng động thờ dài một cái. Da mặt nàng quá mỏng, hắn thực sự không thể quá nóng vội được.

"Nàng tự may cho A Mộc quần áo mới sao?" Uống hết nước, thừa dịp nàng nghiêng đầu không nhìn thấy bên trong phòng, Lục Thành lặng lẽ nhanh chóng cầm một cái ghế gỗ nhỏ ngồi đối diện trước giỏ may vá của Ngưng Hương, cầm xiêm y của bé trai nàng để ở trên ghế dài lên cẩn thận xem xét, màu xám sẫm, mới may một nửa.

"Huynh cẩn thận kéo bị kim đâm vào tay." Ngưng Hương thấy tay hắn cứ lật tới lật lui, nhin không được nhắc nhở.

Lục Thành nghiêng đầu nhìn nàng, trong đôi mắt hoa đào tĩnh mịch hiện lên ý cười, "Cuối cùng nàng vẫn còn biết nhớ thương ta, vừa rồi vẫn còn lạnh như băng, ta cứ cho rằng nàng muốn thay đổi ý kiến rồi chứ."

Hắn khéo léo oán giận nàng, Ngưng Hương ý thức được mình đối xử với hắn hình như đã có chút lạnh nhạt, nàng trở nên lúng túng, lại không biết nên đáp trả hắn như thế nào, liền thấy Lục Thành đã trải thẳng xiêm y của đệ đệ, một tay nắm lấy mảnh vải, một tay xe chỉ luôn kim, may thẳng một đường.

Ngưng Hương khiếp sợ nhìn chằm chằm hai bàn tay kia. Tay cô nương gia phần lớn khéo léo trắng nõn, cúi đầu thiêu thừa may vá đặc biệt thanh tú, nhưng đồng dạng việc này lại rơi xuống trong tay Lục Thành, bàn tay màu lúa mạch của hắn mặc dù thon dài đẹp mắt, tư thế thanh tú cầm kim may vá không có chút liên quan gì, thấy thế nào cũng đều là tay chân vụng về.

Lúc Ngưng Hương cho là hắn ham chơi có ý quấy rối nên đã vội vã ngăn hắn lại, cuối cùng lại thấy được ánh mắt của hắn.

Mỗi lần nhìn vào đôi mắt hoa đào lại khiến cho nàng tim đập tăng nhanh, lúc này hắn đang chăm chú nhìn xiêm y trong tay, lông mi thật dài rũ xuống, so với đệ đệ còn dài hơn. Khuôn mặt tuấn mỹ lúc tức giận uy nghiêm dọa người, hiện tại chỉ còn thông dong, không chút hoang mang làm việc của cô nương gia. Ánh mắt Ngưng Hương lần nữa chuyển vào tay hắn, liền thấy kia đường may thật tinh tế chỉnh tề, cùng với bàn tay màu lúa mạch thô lỗ hoàn toàn bất đồng.

"Huynh, huynh biết may quần áo sao?" Sững sờ một lúc lâu, Ngưng Hương mới kinh ngạc hỏi.

Lục Thành không ngần đầu lên nói: "Giặt quần áo nấu cơm, ngoại trừ sinh con, nàng biết làm gì thì ta cũng sẽ như vậy."

Mẫu thân mất sớm, đệ đệ muội muội đều còn nhỏ, mặc dù Nhị thẩm vẫn thường giúp đỡ, nhưng trong nhà Nhị thẩm cũng có ba đứa bé, hắn cũng không thể để xiêm y hư hỏng của đệ đệ và muội muội đều đưa tới cho Nhị thẩm may vá được. Ban đầu Lục Thành không biết, nhưng hắn sẽ học, lúc Nhị thẩm thêu thừa may vá, hắn lưu ý nhìn, về nhà luyện một chút cũng sẽ làm được như vậy.

Nấu cơm xào rau, kể cả chăm sóc trẻ con, mỗi một Lục Thành đều học một chút là biết, ngoài ra hắn sẽ dạy cho Nhị đệ, để khi hắn ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình thì Nhị đệ cũng biết làm.

Hắn làm việc tỉ mỉ, nói chuyện khô khan, phòng bị Ngưng Hương đối với hắn dần dần nhạt đi, nàng đi tới cửa nói: "Đệ xuống đi, là ta may, bên kia sắp khai tiệc rồi, huynh..."

"Nàng ngồi xuống đi, ta có lời muốn nói với nàng." Lục Thành chỉ vào băng ghế đối diện, giữa đầu nói.

Thần sắc hắn nghiêm túc, giống như có chuyện gì quan trọng lắm, Ngưng Hương không biết là đã tin lời của hắn hay là sợ cặp mắt kia, nàng chân chừ một lát, chậm chạp ngồi xuống đối diện hắn, mắt vẫn nhìn chằm chằm xiêm y trong tay hắn.

"Bọn họ đều đi qua đó uống rượu mừng, tại sao nàng lại không đi?" Lục Thành không hiểu hỏi.

Ngưng Hương kinh ngạc ngẩng đầu, chuyện quan trọng hắn cần nói chính là chuyện này?

Lục Thành hơi oán nhìn nàng, "Ta ở Lưu gia ra ra vào vào ba lượt, vẫn đang tìm nàng, xác định nàng không đi, ta liền bắt đầu lo lắng nàng có bị bệnh hay không, lắm thầy thuốc, không nói chuyện được với Thu Nhi, ta đành phải vụng trộm đến tìm nàng."

Hắn thực sự đã tìm nàng thật lâu, khó có thể quang minh chính đại thấy nàng, nàng lại không xuất hiện.

"Có phải nàng biết ta sẽ đến nên mới cố ý trốn ta?" Lục Thành đem xiêm y bỏ vào giỏ may vá, nhìn chăm chăm nàng hỏi.

"Không phải, ta không biết là huynh sẽ đến." Ngưng Hương thật lòng oan uổng, lập tức giải thích, mắt hạnh liếc về hướng ngoài cửa, "Ta cảm thấy đã rời nhà hơn ba năm, cùng người trong thôn không quen lắm, nếu đi ra khỏi cửa thì bọn họ đều sẽ nhìn chăm chăm ta xem xét, giống như đang nhìn người xa lạ ngoài thôn vậy, ta, ta cảm thấy được không được tự nhiên, nên mới không đi."

Lục Thành lập tức nghĩ tới đám già trẻ lớn bé khách nam trong viện và ngoài viện Lưu gia, gật đầu nói: "Đúng vậy, xác thực không có gì đẹp mắt, thôi nàng ở nhà đợi đi." Tức phụ của mình vừa đẹp vừa dịu dàng như vậy, người khác nhìn thấy càng ít càng tốt.

Hắn không nghi ngờ, Ngưng Hương cũng thả lỏng tâm xuống.

"A Nam nhớ nàng, ngày mai ta sẽ để các bà cô dẫn hắn đến tìm nàng được không?" Nói xong lại nhìn thấy cô nương đối diện khẽ cắn môi hồng, Lục Thành lại bổ sung: "Ta không đến đâu, tháng bảy vườn trái cây sẽ bận rộn nhất, thời gian gần đây đại khái ta đều không rảnh đến tìm nàng."

Nói xong từ ống tay áo lấy ra một quả trám lớn chừng nắm đấm của A Mộc cho nàng, "Có thể ăn được, chỉ là hơi chua một chút, ta sợ bị người khác nhìn thấy nên ta chỉ lấy một quả, về sau có cơ hội lại đưa nhiều thêm cho A Mộc và mọi người bá mẩu ném thử."

Ngưng Hương hiểu lầm, cho là hắn hái trộm từ vườn trái cây ra ngoài sợ bị người khác phát hiện, lo lắng nói: "Huynh hái trộm sao?"

Mắt hạnh của nàng trừng lớn, giống như trộm một quả trám là chuyện cỡ kinh sợ cỡ nào.

Một cô nương nhát như chuột.

Lục Thành nhìn nàng cười, "Không phải vậy, hai ngày trước trời mưa, trái cây rất nhiều, loại quả này Ngô gia sẽ không cần, ta nhặt được một rổ về nhà, ta nói giấu quả trám đi là sợ làm khách của Lưu gia nhìn thấy, nếu không cũng đã đưa cho A Mộc một quả rồi."

Trái cây tròn trịa khó giấu tốt, nàng lại nhất định lén lút lút lút, hại hắn không thể quang minh chính đại đưa.

Hiểu lầm hắn trộm đồ, Ngưng Hương đỏ mặt, đưa tay đón trái cây, vừa đưa đến một nửa, nhớ lại chút ít mảnh khốc kia của hắn, Ngưng Hương lập tức rút tay về, bước tiếp theo lại không biết nên làm như thế nào.

Hay là nàng kêu hắn để trên đất rồi nàng lại nhặt lên nhỉ?

Phòng bị này cũng quá rõ ràng đi.

Lông mi của tiểu cô nương run rẩy không ngừng, Lục Thành buồn cười đem trái cây nhét vào trong ngực nàng, kịp thời thu tay lại nói: "Ăn đi, ta đã rửa sạch rồi, nhìn nàng ăn xong ta liền đi."

Ngưng Hương vốn định giữ lại cho đệ đệ, nghe hắn nói vậy thì suy nghĩ một chút, đứng lên nói: "Ta ăn không hết, chúng ta mỗi người một nửa đi."

Lục Thành đưa tay cản nàng, ý bảo nàng ngồi xuống, "Nàng ăn đi, ta hầu như ngày nào cũng được ăn, sớm chán rồi."

Ngưng Hương không còn cách nào khác, đành phải lần nữa ngồi đối diện hắn, phát giác hắn thẳng tắp nhìn mình chăm chăm, nàng đỏ mặt nghiêng đầu, nhẹ nhàng cắn một cái.

"Cái này là ta trộm, cố ý vì nàng hái từ trên cây." Nhìn dấu răng nhỏ của nàng lưu trên trái cây, Lục Thành cười nói.

Mặt Ngưng Hương liền biến sắc.

Lục Thành thấp giọng cười thành tiếng, "Lừa nàng thôi, đều là nhặt dưới tàng cây."

Hắn không đứng đắn, Ngưng Hương sâu kín trừng mắt liếc hắn một cái, dứt khoát xoay qua chỗ khác, không đối diện với hắn ăn nữa.

"Nàng tin thật sao?" Lục Thành nhắc miệng chuyển đến đứng gần phía cửa bắc, tiếp tục nhìn chăm chăm khuôn mặt của nàng, sống lưng miễn cưỡng dựa vào cánh cửa, mi mắt bởi rũ xuống, phối hợp với nụ cười trên cột bên môi, thấy thế nào cũng đều là du côn.

Ngưng Hương đột nhiên không muốn ăn, không phải là vì trái cây "không trong sạch", mà chính là phiền muộn hắn trêu chọc nàng.

Thấy nàng không muốn ăn nữa, Lục Thành vội vã ấn bả vai nàng xuống.

"Huynh ngồi đi!" Ngưng Hương nhìn chăm chăm móng vuốt hắn trách mắng.

Lục Thành lập tức ngoan ngoãn lui trở về, mềm giọng dụ dỗ nói: "Rồi rồi rồi, ta không đùa nàng nữa, đây đúng là ta hái từ trên cây, nhưng mà nhiều trái cây như vậy, thiếu một quả căn bản nhìn cũng không thấy, sự phụ ta cũng hái qua, ta đây là học theo ông ấy thôi, nàng không cần để ở trong lòng."

Ngưng Hương nhếch miệng, cúi đầu nhìn trái cây, "Về sau không được phép lại hái trên cây nữa."

Mặc dù hẳn muốn đưa cho nàng quả tốt.

Trái cây quả thực rất chưa, nhưng nghĩ đến lúc hân hái trái cây trong lòng đều suy nghĩ đến nàng, Ngưng Hương chỉ cảm thấy đầu lưỡi tràn ngập vị ngọt.

Không nhìn hấn nữa, nàng ở trước mặt hấn, ngượng ngừng ăn từng chút từng chút cho hấn xem.

Hắn nghĩ cho nàng như vậy, cho hắn nhìn nhiều một chút cũng không sao, hắn nhìn đủ rồi thì mới có thể thành thật hơn, an tâm làm việc.

Nhưng mà hảo tâm của tiểu cô nương cũng khiến nam nhân không cảm kích, Ngưng Hương mới ăn một nửa, trái cây đột nhiên bị hắt đoạt đi, đoạt xong lại giống như con khỉ, cầm lấy trái cây liền nhảy ra ngoài cửa, động tác lưu loát liền mạch.

Ngưng Hương không tin được đứng lên.

"Nàng không để cho ta hôn, ta chỉ có thể làm như vậy đỡ thèm." Ngón cái và ngón trỏ của Lục Thành bóp quả trái cây, cố ý đối nể qua chỗ nàng vừa cắn hôn một cái.

Hai tai Ngưng Hương đều đỏ lên, tức giận đi ra ngoài.

Lục Thành cho rằng người yêu muốn tới đoạt trái cây, ngoài ý muốn lui về phía sau, nhưng mà Ngưng Hương chỉ là cầm lấy cánh cửa, "bùm" một phát đóng cửa lại.

"Huỳnh mau đi đi!"

Giọng nói xấu hổ của tiểu cô nương xuyên qua cánh cửa truyền ra.

Lục Thành cười cười bước tới, dán cả thân người lên cánh cửa, giống như dự hoặc nói: "Ta còn chưa ăn, còn dư lại một chút Hương Nhi còn muốn ăn không?"

Nói xong, hắn nghe được tiếng hô hấp mạnh mẽ của nàng.

Lục Thành sáng khoái tinh thần, dựa vào cánh cửa thành thơi ăn nửa quả còn dư lại, ăn xong mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Edit: Hà

Lục Thành đi rồi, Ngưng Hương nghe thấy tiếng hấn leo tường nhảy xuống đất.

Ngưng Hương đột nhiên hiểu ra, lúc Lục Thành đến gõ cửa gọi nàng đã là khách khí lắm rồi, nếu không hẳn mà trực tiếp leo tường vào thì nàng cũng không có biện pháp.

Núp ở phòng bếp đợi một lát, sau khi xác định Lục Thành đã rời đi rồi, Ngưng Hương nhẹ nhàng mở cửa, ngó đầu nhìn qua tường phát ngốc một lát, sau đó lại bắt đầu tìm kiếm quả trám hắc ăn còn dư lại.

Nàng lo lắng bắt đầu đi tiêu hủy chứng cứ Lục Thành mang tới.

Nhưng mà đi từ cửa sau đến cửa trước, tới tới lui lui hai lần đều không tìm được, Ngung Hương lo lắng Lục Thành đã tiện tay ném ở trong sân nhỏ bên cạnh, nhưng cả trái phải cũng đều không thấy, nàng kiên nhẫn tìm khắp hậu viện hai nhà, xác định Lục Thành ngay cả hạt cũng đã ăn hoặc là đã cẩn thận ném ra ngoài rồi thì lúc này nàng mới vào phòng.

Cầm xiêm y trong giỏ may vá lên, Ngưng Hương nhìn chằm chằm vài đường kim của Lục Thành, tiếp theo lại sờ sờ, nghĩ lại bộ dáng hần lúc cúi đầu chuyên chú thêu thùa may vá, nàng nhìn cười không được.

Người này mặc dù bá đạo vô lai, nhưng xác thực là huynh trưởng tốt người cha tốt, trong có thể chăm lo việc nhà, ngoài có thể kiếm tiền nuôi gia đình.

Không hiểu vì sao trong lòng nàng lại có chút tự hào.

Ngon gió mát lạnh từ trong viên sỏi vào phòng, Ngưng Hương cảm xiêm y tiếp tục may vá.

Cũng không lâu lắm, phía thôn nam truyền đến tiếng bánh nỏ ùng ùng, tân nương mới vào thôn.

Ngưng Hương nghiêng đầu lắng nghe.

Ở trong Hầm phủ, tuyệt đối không bao giờ nghe được trận náo nhiệt như vậy, trên dưới Hầm phủ vĩnh viễn đều ngay ngắn trật tự, không giống như ở trong thôn, có thể buổi tối đang ngủ say, đột nhiên phu thê cách vách cãi nhau kịch liệt khiến mọi người tỉnh giấc, hoặc là buổi trưa đang muốn chợp mắt lại không biết con nhà ai cười nói vui vẻ chạy tới chạy lui không ngừng.

Có thể thỉnh thoảng sẽ cảm thấy bức bối, nhưng đây mới gọi là sống qua ngày.

Buổi trưa Ngưng Hương đem bánh canh buổi sáng cố ý làm nhiều hâm nóng lên, một người thì chỉ cần dùng com trưa đơn giản, sau khi ăn xong cho gà cho heo ăn, vừa bận rộn làm việc xong thì Từ Thu Nhi đã dẫn A Mộc trở về.

"Tỷ tỷ, nhìn nè!" A Mộc lấy ra ba chiếc pháo nhỏ màu đỏ từ trong túi tiền, hướng về tỷ tỷ khoe khoang.

Lúc này pháo chủ yếu chỉ có hai loại, từng nẫu pháo được gói trong giấy thô giống nhau được phóng lên không trung, loại này mạnh hơn rất nhiều so với loại pháo chuỗi, mỗi viên nhỏ như ngón cái, nối đuôi nhau như 1 sợi dây, lúc phóng lên, dây dẫn sẽ cháy bùng rồi nổ tung, đây là thứ mà tụi nhỏ thích nhất mỗi khi pháo cháy hết.

"Là pháo đều đã thả hết đệ mới chạy qua nhặt sao?" Ngưng Hương vẻ mặt nghiêm túc thăm vấn đệ đệ.

A Mộc liền vội vàng gật đầu, nhìn vào mắt tỷ tỷ nói: "Chưa thả hết pháo mà Đại Tráng đã chạy tới, Nhị tỷ giải thích cho hắn, còn đệ thì chờ thả hết mới qua nhặt." Tỷ tỷ nói gì hắn vẫn còn nhớ kỹ.

Thấy đệ đệ hiểu chuyện, Ngưng Hương lập tức cười rộ lên, sờ sờ ba chiếc pháo nhỏ khen ngợi: "A Mộc nhặt được nhiều như vậy sao, muốn khi nào thì phóng đây?"

"Lễ mừng năm mới lại thả nhè!" A Mộc rất thích nói.

"Vậy tỷ tỷ cất giúp đệ nhé." Pháo nguy hiểm, Ngưng Hương sợ đệ đệ trốn nằng vụng trộm thả, không cẩn thận làm bị thương chính mình.

A Mộc có chút không muốn, bất quá vẫn ngoan ngoãn theo sau tỷ tỷ, nhìn nàng đem ba chiếc pháo nhỏ đặt ở trong một cái hộp sắt.

"Tỷ tỷ, chúng ta đã gặp Lục đại ca." Từ Thu Nhi ngồi ở trên giường, ý tứ sâu xa cười nói.

Ngưng Hương giả bộ ngoài ý muốn nhìn nàng một cái, đối diện với cặp mắt giảo hoạt của đường muội, nàng thân nhiên nói: "Nhìn thấy thì thấy thôi, nói với ta làm gì." Sợ đệ đệ nói loạn ra ngoài, nàng sờ đầu đệ đệ, kêu hắn ra ngoài đêm gà con, xem có thiếu hay không.

Thầy tiểu tử đã đi, Từ Thu Nhi miễn cưỡng nằm trên giường, nhắc tay chống cằm nói: "Tỷ tỷ quả thực nên đi, tỷ không thấy được, lúc ăn com Lục đại ca được bố trí ở bên bàn khách nam, còn chúng ta ở bên bàn khách nữ sát bên. Ngoài bàn chúng muội ra, còn có các cô nương hay tức phụ bàn khác đều lên kút nhìn huynh ấy, không ít người lặng lẽ hỏi thăm tình hình trong nhà Lục đại ca. Tỷ tỷ, Lục đại ca lớn lên soái như vậy như vậy, trong nhà cũng có tiền, tỷ có được thì nên gấp rút đi, đỡ cho Lục đại ca bị người khác đoạt đi."

Mỗi tháng cầm một lượng bạc tiền công, biết bên trong thành anh đào có nguồn phú hộ tiêu thụ, bán được anh đào còn nhiều tiền hơn người khác thu hoạch ruộng nữa, nam nhân như vậy có tài có mạo lại có bản lĩnh, dựa theo cách nói của những tức phụ kia, chí dù là tái giá cũng nguyện ý.

Trong lòng Ngưng Hương dấy lên ngọn sóng.

Nàng đã sớm biết Lục Thành rất được nữ nhân yêu thích, nhưng lại không ngờ lại khoa trương như vậy, tức phụ cả thôn đều nhìn hắn.

Ngoài miệng nàng làm như không sao nói: "Có giỏi đoạt liền đoạt đi, nếu như đoạt được, điều đó giải thích rõ ràng là hắn đối với ta không thật tâm."

Ngồi trên giường đất, Ngưng Hương lấy gối đầu của mình và đệ đệ ra, nhỏ giọng nhắc nhở đường muội, "Về sau không được phép ở nhà lại nhắc tới hắn, nếu bị người khác nghe thấy thì làm sao bây giờ?"

"Nương muội đang ở đằng kia giúp đỡ mọi người rửa chén bát, chưa chắc về sớm đâu." Từ Thu Nhi xoay người, thấy đường tỷ thật yên lặng, nàng nhìn không ra đến cùng trong lòng tỷ ấy đang suy nghĩ gì, lại sợ đường tỷ hiểu lầm Lục Thành, nhỏ giọng an ủi: "Tỷ tỷ không cần lo lắng, Lục đại ca thủy chung trước sau đưa lưng về phía nữ khách ngồi bên này, ai cũng không thấy được, rất nghiêm chỉnh."

Trong lòng Ngưng Hương ngọt ngào, buồn bực giận đường muội một cái, "Lúc trước là muội khuyên ta đừng đến với hắn, bây giờ sao lại luôn nơm nớp nói giúp hắn vậy? Có phải hắn hỏi lộ muội đồ gì tốt đúng không?"

"Cái này gọi là nói thật, cũng không thể oan uổng hắn chứ?" Từ Thu Nhi làm bộ tức giận bước xuống giường, "Không để ý tới tỷ nữa, muội đi ngủ đây."

Ngưng Hương cười cười lắc đầu, tiễn muội muội ra ngoài xong lại kêu đệ đệ vào nhà nghỉ trưa.

Vì che dấu chuyện mình cùng Lục Thành đã gặp mặt, Ngưng Hương không có nói cho bất cứ ai chuyện ngày mai ba tỷ muội Lục gia sẽ dẫn A Nam đến làm khách trong nhà.

Ngày hôm sau dậy sớm, Ngung Hương cẩn thận quét dọn trong nhà ngoài nhà sạch sẽ một phen, Lục gia sạch sẽ như vậy, nhà mình cũng không thể kém.

Đại khái sau nửa canh giờ dùng xong điểm tâm, Lục Định đánh xe đưa ba muội muội và cả cháu nhỏ tới nhà nàng.

"Cô cô!" A Nam còn đang trên xe đã hướng về trong sân lớn hô to một tiếng.

Ngung Hương đang ngồi dưới tàng cây hồng, nhìn thấy bọn họ đã đến, nàng cười đi ra ngoài đón.

"Cô cô!" A Nam hưng phấn hướng về nàng đưa hai tay, tiểu tử hôm nay mặc một chiếc áo ngắn nhỏ màu lam, nổi bật lên khuôn mặt trắng nõn nà.

"A Nam càng lớn càng dễ nhìn." Ngung Hương ôm lấy A Nam, trước hôn một cái.

Được nương khen, A Nam toét miệng nhỏ cười, nhìn nương, trong vắt nói: "Đẹp!"

Từ Thu Nhi đi theo sau Ngung Hương ra đón khách nghe vậy xi cười, thật nhanh nhéo khuôn mặt A Nam một cái, "Miệng ngọt như vậy, ai dạy người đó?"

A Nam không thích bị người "không quá quen" sờ vuốt mặt, bé tựa ở đầu vai nương, không trả lời Từ Thu Nhi.

Lại lần nữa bị ngó lơ, Từ Thu Nhi dứt khoát mặc kệ hấn, chào hỏi ba tỷ muội A Đào đang tiến vào sân nhỏ.

Ngung Hương nhìn về phía Lục Định còn đang ngồi nghỉ trên cang xe, "Đệ cũng vào nhà ngồi đi, đại ca ta ở nhà, các người có thể cùng nhau trò chuyện."

"Không được, đệ phải đi ngay vào trong ruộng, Nhị ca còn đang đợi đệ." Lục Định nhìn tiểu tử dung mạo xinh đẹp ôn nhu nhiều hơn một cái, sau đó mới đánh xe rời đi. Lúc của quẹo lại quay đầu lại, thấy tiểu tử vẫn còn ở cửa đứng, trong lòng ôm cháu của hấn một chút cũng không bỏ được nàng, khoe miệng Lục Định cong lên hiếm thấy.

Thiếu niên đã rời đi, Ngung Hương ôm A Nam vào sân nhỏ.

Ngày mùa hè trong phòng hơi nóng bức, mọi người đang trong phòng ngồi một lát, liền chuyển đến trong sân nhỏ, các cô nương mỗi người ngồi ở một băng ghế, đồng nói một câu tây nói một câu, tán gẫu chút ít về đồ trang sức đeo tay hay váy áo gì đó. A Nam ngồi trong lòng nương, trong chốc lát nhìn đại cô cô, xiu nữa lại ngó nhị cô cô, nghe nghiêm túc.

"Tỷ tỷ, chúng ta chơi trốn tìm nhé?" A Mộc không thích ngồi yên như vậy, nhỏ giọng nói.

Ngung Hương cúi đầu hỏi A Nam, "Kêu các nàng ấy núp đi nhé, cô cô dẫn A Nam làm quý, cùng nhau đi bắt các nàng được không?"

Trong nhà A Nam có hai thúc thúc và một cô cô, trong nhà nhị nãi nãi có hai cô cô và một thúc thúc, tuổi cũng không lớn, có thời gian rảnh đều theo bé chơi trò này, cho nên tiểu tử biết rõ chơi như thế nào, lập tức gật gật đầu, còn làm dáng che mắt, "Núp!"

Nam oa quá đáng yêu, Ngung Hương lại hôn một cái, đem A Nam xoay người, hai người trán kề trán, nhắm mắt lại để đám người A Đào đi trốn. Hai nhà trước sân sau cộng thêm sáu gian phòng, thích hợp nhất là chơi trốn tìm.

Ngung Hương chịu trách nhiệm đếm số, lúc đếm tới hai mươi, nàng mở mắt ra, liền đối diện với đôi mắt phượng đen lúng liếng của A Nam.

"A Nam nhìn lên phải không?" Ngung Hương cười hỏi.

"Không có!" A Nam vội vã phủ nhận, bé chỉ nhìn nương, không có nhìn nơi khác.

"A Nam thực ngoan, đi, chúng ta đi bắt bọn họ nào." Ngung Hương dịu dàng khen, dắt tiểu tử chậm rãi đi tìm. Ở trong nhà vệ sinh tìm được A Mộc, A Nam khanh khách cười, ở phía sau chuồng gà tìm được A Đào, A Nam cũng cười, chỉ cần tìm được một người tiểu gia hòa liền cười một lần, chơi cực kỳ vui vẻ.

Tiếng cười đã hấp dẫn Đại Tráng ở cách vách đến, hấn muốn cùng nhóm các nàng chơi đùa.

Chơi trốn tìm càng nhiều người càng vui, Ngung Hương sáng khoái đáp ứng, mọi người bao trắng đen quyết định ai làm quý.

Ngung Hương ôm A Nam cùng nhau núp hai lần, lần thứ ba đến phiên Đại Tráng làm quý, Ngung Hương ôm A Nam vào đồng phòng, bò lên giường mở cửa sổ kéo cửa ra ngoài, sau đó để A Nam nằm sát trong khe hở của cửa sổ, thấp giọng dụ dỗ nói: "A Nam đừng lên tiếng, cô cô đi ra đằng sau cánh cửa trốn nhé."

A Nam nhỏ bé, nằm ở bên trong vừa khéo, tiểu tử dường như rất hài lòng chỗ của mình, mân khẩu miệng nhỏ, bày tỏ mình tuyệt đối không lên tiếng.

Bên ngoài Đại Tráng đếm tới mười lăm, Ngung Hương nhẹ nhàng dùng áo gối phủ lên hai bàn chân nhỏ của A Nam, thật nhanh bước xuống giường, núp sau ở cánh cửa nhìn A Nam nói: "Cô cô cũng núp kĩ, chúng ta ai cũng không được phép lên tiếng."

Trên giường gạch tiểu tử không trả lời.

Tướng tượng bộ dáng A Nam nghiêm túc hé miệng, Ngưng Hương không tiếng động nở nụ cười.

Mọi người hầu như đều núp ở hậu viện, Đại Tráng trước hết tìm ở trong phòng.

Ngưng Hương chỉ là muốn trêu chọc A Nam cười, không nghiêm túc được, Đại Tráng vừa vào nhà liền phát hiện ra nàng.

"A Nam đâu?" Đại Tráng nhìn chăm chăm nàng hỏi.

"Bây giờ chắc bé đang cùng A Mộc núp với nhau rồi." Ngưng Hương nghiêm trang nói.

Đại Tráng không tin, nhìn ngó bốn phía, rất nhanh liền phát hiện trên giường gạch có một cái áo gối đang nhúc nhích, tiểu tử năm tuổi khỏe mạnh lập tức còi giầy bò lên trên giường, hai ba bước liền vọt tới cửa sổ, nhìn thấy A Nam nằm ở trong khe hở, Đại Tráng hưng phấn kêu lên.

Bị bắt được A Nam ngây ngốc cười theo, tiểu hà bao treo trước ngực không biết tại sao lại buông lỏng ra, một đồng tiền rơi ra ngoài, theo ngực rung động của tiểu tử rớt xuống.

Đại Tráng tinh mắt nhìn thấy, bởi vì mẫu thân bình thường ham món lợi nhỏ tiện nghi, hắn cũng học theo.

"Ta thả ngươi ra." Đại Tráng trước xem xét Ngưng Hương đang ở mép giường một cái, sau đó mới nằm úp sấp xuống, trước tiên nhặt đồng tiền của A Nam, sau lại dùng sức lui về phía sau, lộ ra khe hở đủ để A Nam đứng lên.

Nhưng chính hắn cũng là hải tử, động tác không thạo để lại dấu vết, A Nam nhìn thấy, sờ sờ hà bao của mình, tiểu tử nhanh chóng ngồi dậy, đưa tay đoạt đồng tiền nung cho bé.

Đại Tráng tham tiền, trước tiên lui về phía sau rút tay về, thân thể bất động.

A Nam không đoạt lại tiền, ngẩng đầu nhìn Đại Tráng, mắt phượng mở tròn vo, sau đó không đợi Đại Tráng thấy rõ bé có ý gì, tiểu tử nhấc tay lên, thật nhanh cào lên trên mặt Đại Tráng một cái, "Đánh!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Edit: Hà

Móng tay A Nam hơi dài, tiểu tử đang lúc nổi nóng cào một phát, lập tức trên mặt non mịn của Đại Tráng lưu lại một dấu vết dài nhỏ.

Đại Tráng là đứa trẻ có tính trẻ con của người thôn bắc, đó là chỉ việc hắn được bắt nạt người khác còn người khác không được phép bắt nạt hắn, hiện tại lại bị một đứa trẻ hai tuổi hung hăng cào một cái, cơn tức của hắn cũng lập tức nổi lên, đưa tay đánh về phía A Nam.

"Đại Tráng!" Từ lúc A Nam giơ tay lên Ngưng Hương đã phát hiện không đúng, lúc này nàng đã kịp thời leo lên giường, vừa nhấc mắt liền nhìn thấy cảnh Đại Tráng vung cánh tay lên, nàng vội vàng bắt lấy tay Đại Tráng kéo về phía mình. Lúc đầu gối nàng chạm vào giường thì cũng là lúc Đại Tráng nửa nằm ở trên giường, trong lòng hắn tức giận, biết Ngưng Hương kéo hắn là vì A Nam ở bên kia, trong cơn tức giận đánh không tới A Nam hắn liền chuyển sang trên người Ngưng Hương, hắn bị kéo đến bên cạnh Ngưng Hương, tay cũng nhanh chóng hướng về khuôn mặt của Ngưng Hương.

Ngưng Hương sao có thể đoán được Đại Tráng lại không hiểu chuyện như thế, nàng né chậm nên chỉ tránh được khuôn mặt, còn trên cổ thì đã bị Đại Tráng cào một cái. Khí lực Đại Tráng lớn gấp bốn năm lần A Nam, Ngưng Hương đau đến hít một ngụm khí lớn, thấy Đại Tráng dường như đã nổi điên như con nghé nhỏ còn muốn đập nàng, sắc mặt Ngưng Hương lạnh xuống, một tay đè Đại Tráng xuống giường, một tay dùng sức ấn vào lưng hắn, hung hăng đánh vào mông hắn mấy cái, "Ngươi thử cào ta thêm một cái nữa thử xem!"

"Ai bảo hắn cào đệ trước!" Đại Tráng vịn vẹo muốn thoát khỏi Ngưng Hương, chợt cái mông bị người khác đánh, hắn ô ô khóc lên, "Đệ mếc nung đệ cho tý xem!"

"Mếc đi, để cho bà ấy biết chuyện ngươi muốn ăn cắp tiền của A Nam, để xem bà ta có đánh ngươi hay không!"

Ngưng Hương đã trông thấy vừa rồi Đại Tráng nhào tới lúc đồng tiền bị rớt xuống, lại thấy A Nam giơ tay lên, nàng sợ Đại Tráng đột nhiên đánh trả làm bị thương A Nam đang sờ sờ, trước tiên Ngưng Hương đem Đại Tráng đang gào khóc kéo xuống đất, lại nghe thấy động tĩnh đám Lục Phù đang ở bên ngoài chạy tới, Ngưng Hương mặt lạnh nhỏ giọng khiển trách Đại Tráng, "Chỉ có tặc nhân mới trộm tiền người khác, nếu để cho người khác biết ngươi là tặc nhân thì sau này không ai thêm chơi với ngươi nữa đâu."

Tiếng khóc của Đại Tráng đột nhiên ngừng lại, trong mắt lộ ra sợ hãi.

Dù sao chỉ mới là đứa trẻ năm tuổi, Ngung Hương nguyện ý cho Đại Tráng thêm một cơ hội, thấp giọng nói: "Chỉ cần về sau ngươi đừng trộm tiền cướp tiền người khác nữa thì chuyện ngươi ăn cắp tiền của A Nam ta sẽ không nói cho người khác biết, nếu ngươi không nghe lời vậy thì sẽ nói cho cha ngươi biết, để xem ông ấy có trừng trị ngươi không."

Đại Tráng sợ bị đánh, cúi đầu lau nước mắt, không nói tiếng nào, có thể là do nước mắt chảy qua vết thương bị A Nam cào, nam oa ừy khuất ngẩng đầu, "A Nam cào đệ!"

Ngung Hương nghiêng cái cổ cho hấn xem, "Vậy ngươi còn cào lại ta cơ mà, nhìn xem, đã chảy máu luôn rồi, còn ngươi cũng chảy máu sao?"

Đại Tráng sờ mặt của mình, phát hiện mình không chảy máu, cuối cùng cũng chột dạ.

Bên trong phòng bếp truyền đến động tĩnh, Ngung Hương trước tiên đóng kín cửa phòng, kéo Đại Tráng sang một bên, ngồi xổm xuống dụ dỗ hấn: "Đại Tráng nhớ kỹ, trẻ con mà trộm đồ không phải là đứa bé ngoan, sau này Đại Tráng không được ăn trộm nữa thì ta sẽ vẫn thích đệ, mua đồ ăn ngon cũng sẽ chia cho đệ, nhưng nếu đệ lại ăn trộm nữa, vậy thì cái gì ta cũng sẽ không cho đệ, cũng không cho đệ đến tìm A Mộc chơi nữa."

Hai mắt Đại Tráng rung rung, nhìn ngó tỷ tỷ xinh đẹp nhà bên cạnh, sợ hãi nói: "Đệ không ăn trộm nữa đâu, vậy nương đệ nhìn thấy mặt đệ như vậy thì làm sao bây giờ?"

Mỗi lần hấn cùng người khác đánh nhau bị thương về nhà, nương nhìn thấy đều mắng hấn không có tiền đồ, để cho người khác đánh.

Ngung Hương đã nghe qua nương Đại Tráng mắng chửi người khác, nàng giúp Đại Tráng lau nước mắt, dịu dàng nói: "Đại Tráng tự nói là bản thân bắt muỗi không ngờ lại tự cào trúng mặt, chỉ cần đệ nói như vậy thì nương đệ sẽ tin, ta cũng sẽ nói như vậy với đại bá mẫu của ta, như vậy hai chúng ta bắt cứ ai cũng sẽ không bị mắng."

Đại Tráng nhìn vết máu trên cằm cổ nàng một chút, đột nhiên lại khóc lên.

Trong sân truyền đến giọng nói Trương Bru đề nén lửa giận, "Đại Tráng lại đánh A Mộc phải không hả?"

Hai đứa bé thời điểm tốt thì chơi với nhau rất tốt, nhưng hầu như mỗi ngày đều sẽ giận dỗi với nhau, phần lớn đều là do Đại Tráng bắt nạt A Mộc.

Đại Tráng là nhị đệ sợ nhất chính là huynh trưởng, nghe thấy giọng nói huynh trưởng khiến hấn bị hù dọa sợ run cả người.

Ngung Hương nhỏ giọng trấn an hai câu, an bày "muru kè" tốt rồi, nàng cất giọng trả lời: "Không phải vậy đâu, Đại Tráng mới vừa từ trên giường té xuống thôi."

Nói xong liền mở cửa phòng, để Đại Tráng cùng huynh trưởng trở về, nàng chỉ lộ nửa gương mặt, không bước ra cửa.

Trương Bru thấy bên trong trong phòng bếp tất cả lớn nhỏ có bốn vị cô nương bao gồm cả Từ Thu Nhi đang vây quanh, mặc dù trong nội tâm hoài nghi nhưng hấn không có ý muốn đi vào, hấn vừa dặt đệ đệ về vừa chất vấn Đại Tráng.

Trên giường gạch, A Nam nhìn chăm chăm vết máu trên cổ nương, vừa mới đánh nhau với người khác thì không khóc, nhưng lúc này bởi vì nương bị bắt nạt nên bé khóc rất to, thân thể nhỏ bé còn đứng ở bệ cửa sổ, hai tay siết chặt hà bao của mình, ngược đầu lên khóc.

Ba tỷ muội Lục gia cho rằng cháu trai bảo bối bị khi dễ, vô cùng lo lắng vọt vào.

Ngung Hương muốn che dấu vết thương của mình, không ngờ lúc thối lui lại đụng phải tỷ muội Lục gia đang chen vào theo Từ Thu Nhi, Từ Thu Nhi vừa nhìn Đường tỷ một cái liền phát hiện trên cổ nàng có thêm ba vết móng tay, lập tức liền nghĩ đến Đại Tráng, tiểu cô nương tức giận xoay người định đuổi theo, "Đại Tráng ngươi..."

"Được rồi, ta đã giáo huấn hấn rồi, muội cũng đừng đổ dầu vào lửa nữa, nếu không nương hấn biết lại âm ỉ một phen." Ngung Hương ngăn cản đường muội lại, bất đắc dĩ nói. Nương Đại Tráng rất đánh đá, nếu như biết được chân tướng sau đó sẽ dẫn Đại Tráng tới gọi mắng, mắng xong lại nói bọn họ sẽ bồi tiền thuốc, gọi là mắng nhưng thật ra là đánh Đại Tráng, mà hiện tại Ngung Hương không muốn làm âm ỉ với bà ta.

Từ Thu Nhi so với nàng lại quen thuộc cách làm người của nương Đại Tráng hơn, Thu Nhi tức giận không biết làm gì nên đành đi tới chỗ A Mộc giáo huấn, "Sau này đệ không được phép chơi với Đại Tráng nữa!"

A Mộc đau lòng cho tỷ tỷ, lần đầu tiên đặc biệt sáng khoải gât đầu.

Tỷ muội Lục gia đoán là Ngung Hương vì bảo vệ A Nam nên bị thương, cả ba đều hết sức tự trách, Ngung Hương ngồi ở trên băng ghế dài, một bên giúp A Nam chôn đầu ở trong lòng nàng lau nước mắt, một bên khuyên các nàng chớ để trong lòng.

Tối gần buổi trưa, Lục Ngôn và Lục Định tới đón bọn muội muội.

Ngung Hương muốn dỗ A Nam giống như mọi lần nhưng không ngờ lần này A Nam đã hiểu chuyện hơn rất nhiều, sau khi giao bé cho Lục Phù, nàng nhắc nhở các nàng lần nữa đừng nói cho huynh đệ Lục gia biết chuyện này, sau đó để Đại bá mẫu cùng đường muội và đệ đệ ra cửa tiễn khách ghé chơi, còn nàng thì đợi ở trong phòng không ra ngoài, đỡ cho hai đứa kia chứng kiến vết thương trên cằm cổ nàng.

Lục Ngôn hưng phấn tới gặp tàu tử, kết quả lại không thấy được người, trên đường trở về hân buồn bức hỏi đường muội có phải đã xảy ra chuyện gì hay không.

Lục Phù thở dài nói: "A Nam cùng đứa trẻ bên cạnh nhà Từ tỷ tỷ đánh nhau, Từ tỷ tỷ không cẩn thận bị hân cào ngay cái cổ, đã chảy máu."

Không cảm thấy việc này có gì cần thiết phải giấu giếm, các huynh trưởng cũng sẽ không đi tìm một hài tử năm tuổi trả thù.

"Đau..." A Nam ngồi ở trong lòng Tam thúc, sờ cổ của mình nói, giống như là mình bị thương, ánh mắt nhỏ rất đáng thương.

Lục Định nắm lấy tay mập của cháu trai, nghiêm túc dặn dò: "Về sau cô cô theo cháu đánh nhau, A Nam phải che ở phía trước cho cô cô, nhớ kỹ chưa?"

A Nam nghiêm túc gật đầu, "Không đánh, cô cô."

Lục Định sờ đầu cháu tử, nhìn về phía Nhị ca đang đánh xe.

Lục Ngôn cười lắc lắc đầu, việc này cho dù bọn họ đau lòng cho tàu tử cũng vô dụng, tiểu hài tử đánh nhau, người lớn sao có thể ra tay.

Tàu tử bị ủy khuất, nên để đại ca đỡ đi.

Vì vậy lúc hoàng hôn buông xuống, Lục Thành từ vườn trái cây trở về đã nghe chuyện thú nhất chính là người yêu bị thương.

Đối mặt với hai người đệ đệ có thâm ý khác đang nhìn chăm chú, Lục Thành chỉ gật đầu bày tỏ đã biết, sau đó múc nước rửa tay rửa mặt, bởi A Nam ngồi ở trên giường chơi, bình thường không có gì khác lạ.

Ngày hôm sau trước khi ra cửa, hân mới gọi muội muội vào phòng, thấp giọng dặn dò một câu.

A Đào ngoan ngoãn gật đầu.

Lục Thành vừa đi, Lục Ngôn liền gọi muội muội đến, "Đại ca đã nói gì với muội vậy?"

A Đào cười hắc hắc nói: "Đại ca để hôm nay muội mang A Nam đi tìm Từ tỷ tỷ chơi."

"Sau đó?" Lục Ngôn tò mò truy vấn.

"Đại ca không để cho muội nói cho huynh biết." A Đào thiên vị nhất chính là đại ca, phạm là chuyện do đại ca dặn dò nàng đều ngoan ngoãn làm theo, nàng hừ một tiếng, xoay người sai sử Lục Định, "Tam ca, lát nữa huynh đánh xe đưa muội cùng A Nam đi nhà Từ tỷ tỷ nhé."

Lục Định cúi đầu ừ một tiếng.

Đối mặt với đại ca không tín nhiệm, muội muội không nghe lời, về mặt tam đệ bình tĩnh che dấu không được đắc ý, cùng với ánh mắt nhỏ của cháu trai vô tội, Lục Ngôn gượng cười hai tiếng, đi phòng bếp mức thức ăn chuẩn bị cho heo ăn.

Không muốn hân quan tâm tàu tử, vậy hân quan tâm mấy con heo được chưa?

~

Liễu Khê thôn, Ngưng Hương đang soi gương, trên cổ tuyết trắng, ba vết cào xác thực chói mắt.

"Tỷ tỷ đi trần trên nhìn một chút đi, nếu để lại sẹo thì làm sao bây giờ?" Từ Thu Nhi không yên tâm nói.

"Không cần, dưỡng vài ngày là được rồi." Ngưng Hương thoải mái nói, cho dù lưu lại sẹo thì cũng chỉ là vết sẹo nhỏ, còn là ở trên cổ, không ảnh hưởng gì hết.

Từ Thu Nhi khuyên không được, lại thấp giọng quở trách Đại Tráng vài câu.

Sau khi ăn cơm xong, ba tỷ đệ lại ngồi ở trong sân hóng mát, cũng không lâu lắm liền thấy Lục Định đưa A Đào và A Nam đến đây.

Ngưng Hương ngoài ý muốn đứng lên, tại sao lại đến đây?

"Từ tỷ tỷ, trong nhà Nhị thẩm muội có thuốc dán trừ sẹo, bác ấy kêu muội đưa tới cho tỷ." A Đào xuống xe, đưa bình sứ nhỏ trong tay đưa cho Ngưng Hương. Kỳ thật đây là thuốc nhà mình, nhưng đại ca kêu nàng nói như vậy, nàng liền nghe đại ca, mặc dù tiểu cô nương không hiểu duyên cớ trong đó.

Nghe Lý thị nghe vậy chạy tới, lộ ra vẻ cảm kích cười, "A Đào trở về thay bác cảm ơn Nhị thẩm cháu nhé."

A Đào nháy mắt mấy cái, nhìn về phía Từ tỷ tỷ bị thương, giống như có chút đã hiểu.

Ngưng Hương không để ý tới quan sát của tiểu cô nương, phát giác Lục Định nhìn chăm chăm cổ nàng, không khỏi lúng túng, ôm lấy A Nam hỏi hân, "Hôm nay cũng phải xuống ruộng sao?"

Lục Định vâng, "Tỷ mau vào bôi thuốc đi, buổi trưa đề lại đến đón bọn họ."

Nói xong lại đi.

Thiếu niên lang ngang qua như gió, Ngưng Hương đưa mắt nhìn hần cua quẹo, sau đó dẫn A Đào vào phòng.

Lý thị để bọn nhỏ chơi đùa, còn bà đi Đông viện tiếp tục giặt quần áo.

Trong phòng đầu, Từ Thu Nhi cẩn thận giúp Ngưng Hương bôi thuốc, thuốc mỡ mát lạnh thơm ngát, bôi ở trên cổ hết sức thoải mái.

Bôi thuốc xong, Từ Thu Nhi đi rửa tay, A Đào thấy cơ hội đã đến, liền tiến đến bên tai Ngưng Hương nhỏ giọng nói: "Từ tỷ tỷ, đại ca muội bảo buổi sáng ngày mai ở trong thung lũng ngô chờ tỷ, còn nói tỷ không cần phải gấp, khi nào qua đó cũng được, huynh ấy sẽ luôn luôn ở đó chờ."

Ngưng Hương trong lòng giật mình, khiếp sợ nhìn về phía A Đào.

A Đào chớp mắt cực nhanh, cơ trí hoạt bát, thấy Từ tỷ tỷ hiểu lời của nàng, nghiêng đầu đi tìm A Nam và A Mộc.

Ba đứa bé nhanh chóng chơi đùa cùng nhau, Ngưng Hương ngoác nhìn, trong đầu tất cả đều là câu nói của A Đào.

Lục Thành hẹn nàng ở vườn ngô gặp mặt.

Nhất định là đã biết nàng bị thương rồi sao?

Cái người kia từ trước đến nay nói một không nói hai, nói muốn đưa nàng về nhà là nhất định có thể nghĩ ra biện pháp, lần này cho dù nàng từ chối A Đào, chỉ sợ Lục Thành cũng sẽ không nghe.

Ngưng Hương lại không muốn gặp riêng hắn, cũng không muốn Lục Thành chờ một cách vô ích ở bên trong vườn ngô, nàng sờ cái cổ vừa mới xước thuốc, bắt đầu suy nghĩ.

"Cô cô, đi tiểu. Đi tiểu!" A Nam đột nhiên lung la lung lay đi về phía nàng, ngón tay béo chỉ hướng ra phía ngoài.

Nam oa đáng yêu, Ngưng Hương tạm thời đề phiên não xuống, ôm bé ra ngoài xuyt xuyt.

Mới ra phòng bếp, liền nghe trên đường truyền tới tiếng chân lửa, A Nam cũng nghe được, toét miệng cười, "Tam thúc!"

Ngưng Hương lại có suy đoán khác, nhũn mày nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy cừu cừu đánh xe, mà trên xe lửa, ba người Chương gia và con trai con gái đang ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Edit: Hà

"Hương Nhi, đây là đứa trẻ nhà ai vậy?"

Vừa bước xuống xe, Chương Mẫn đã nhìn chăm chăm A Nam, kinh ngạc hỏi cháu gái.

Ngưng Hương thành thật trả lời: "Nhà của A Nam ở sát cạnh bên nhà của chúng cháu, hôm nay cả nhà của bé phải ra đồng, cho nên A Nam và A Đào đến tìm A Mộc chơi, mọi người cùng cừu cừu vào trong phòng ngồi chờ cháu một lát, cháu ôm A Nam đi nhà xí rồi sẽ quay lại."

"Cháu mua đất rồi sao?" Chương Mẫn đứng tại chỗ, tràn đầy thắc mắc hỏi. Một mẫu đất ít nhất cũng phải ba bốn lượng bạc, cháu gái ngoạii..

Lý thị đang giặt chần ở phía bên đông viện, từ lúc Chương Mẫn bước vào thì bà đã ngẩng đầu lên, nghe thấy vậy liền cười lạnh nói: "Thật không biết xấu hổ lại còn hỏi như vậy, cháu trai ruột chỉ mới năm tuổi, người làm cừu cừu như ông một năm chỉ đến một lần, hồi tháng hai đã mua xong rồi mà bây giờ mới biết, sao ông không đợi đến lúc A Mộc cưới vợ lại đến? A, bây giờ có phải đã thấy Hương Nhi có lợi cho các người nên mới làm bộ mỗi ngày đều đến, làm người ai không biết trong lòng các người nghĩ đang cái gì? Hừ, ta thất vọng đau khổ dùm Hương Nhi!"

Chương Mẫn bị nói như vậy mặt đỏ bừng, luống cuống nhìn về phía cháu gái ngoạii, "Hương Nhi, cừu cừu không phải..."

Ngưng Hương biết rõ cừu cừu không phải loại người như vậy, nàng vừa muốn nói chuyện nhưng A Nam ở trong lòng đã nhin không nổi nữa, nồn nóng

vận vẹo thân thể nhỏ bé.

"Cửu cửu cứ vào nhà trước đi." Ngưng Hương nói qua loa rồi ôm thẳng A Nam đi, không thèm nhìn tới ba huynh đệ Chương Hồng Lâm.

Chương Mãn là người hiền lành thành thật, không muốn cãi nhau với Lý thị, nhưng nữ nhi của hắn, Chương Vân Khê mười lăm tuổi lại không thích nghe những lời như vậy, khuôn mặt lạnh lùng quay sang Lý thị: "Bà..."

"Muội muội." Chương Hồng Lâm ngăn cản muội muội, thật sâu nhìn nàng một cái.

Chương Vân Khê nhớ lại mục đích của chuyến đi này, lúc này mới im lặng, khuôn mặt nhăn nhó dắt đệ đệ đi vào trong nhà.

Đứng dưới mái hiên, nhìn một nhà bốn người đang dần dần bước đến gần, A Đào nhỏ giọng hỏi Từ Thu Nhi, "Thu Nhi tỷ tỷ, bọn họ là ai vậy?"

Từ Thu Nhi châm chọc nói: "Người này là cửu cửu A Mộc, đằng sau thì chắc là biểu ca biểu tỷ biểu đệ của A Mộc, dù sao trước đây ta cũng chưa từng gặp."

"Vì sao lại chưa gặp bao giờ? Bọn họ chưa từng tới đây sao?" A Đào không hiểu muốn truy hỏi đến cùng. Trong nhà cô mẫu có hai biểu tỷ, ngày lễ ngày tết cũng sẽ tới nhà làm khách, theo như lí giải của A Đào, biểu huynh muội chính là cần phải thường xuyên gặp mặt.

Từ Thu Nhi thì lại không khách khí như Ngưng Hương, thấy Chương Mãn đã đi tới gần mình, nàng vẫn như cũ giọng nói không cao không thấp cất lời: "Chắc là ngại nhà A Mộc nghèo, nhà bọn họ có tiền cho nên chúng mất những người thân thích nghèo nàn, năm đó Nhị thẩm ta ngã bệnh, tỷ tỷ khóc đi vay tiền, bọn họ một đồng cũng không thêm cho mượn, cho nên tỷ tỷ mới bán mình trở thành nha hoàn."

A Đào đã hiểu. Nhà Dương ở trên trấn cũng vậy, từ tủ quần áo đến bàn trà đều làm bằng gỗ quý, nhà rất có tiền, cho nên mỗi lần đại biểu tỷ tới nàng đều ghét bỏ cái này cái nọ, chê nhà bọn họ nghèo, sau khi bị Nhị ca quở trách thì dứt khoát không tới nữa, họ hàng thân thích của Từ tỷ tỷ khẳng định cũng là người như vậy.

A Đào thích Từ tỷ tỷ, bởi vậy khi ai khi dễ Từ tỷ tỷ, nàng cũng không thích người đó.

Tiểu cô nương bảy tuổi đứng bên cạnh Từ Thu Nhi, đôi mắt hoa đào trong veo như nước trông mắt nhìn bốn người Chương gia.

Chương Mãn trong lòng tràn đầy hồ thẹn, không nhìn các nàng mà trực tiếp đi vào phòng, Chương Hồng Lâm "kiềm chế tốt", quay sang gạt đầu với Từ Thu Nhi, lại sờ đầu A Mộc mặc cho A Mộc trốn ở phía sau xong mới bước vào, Chương Vân Khê ở nhà cũng là cô nương được nuông chiều từ bé, không phải là tiểu thư nhưng lại có tính tình như tiểu thư, có thể nhận nhìn Lý thị và Từ Thu Nhi, nhưng lại nhìn không được một đứa nha đầu không biết con nhà ai đang trừng mắt với mình, nàng đứng ở phía trước mặt A Đào lạnh lùng nói: "Ta chọc người bao giờ mà người dám trừng mắt với ta?"

A Đào nghĩ tới ba người ca ca, sức mạnh liền tràn đầy, tiếp tục trừng mắt với nàng, "Ta trừng mắt với bức tường ở phía bên kia, ai bảo người đi tới trước mặt ta làm gì?"

Một bộ dáng không sợ trời không sợ đất.

Chương Vân Khê không nghĩ tới tiểu nha đầu này lại ngang ngược như vậy, vừa muốn cãi nhau thì Hãn Lâm đang đứng bên cạnh đột nhiên dùng sức đánh A Đào một cái, "Không cho người trừng tỷ tỷ ta!"

Hãn Lâm bốn tuổi tuy không mạnh mẽ như Đại Tráng, nhưng sức lực cũng không nhỏ, ăn một toàn thân đều là thịt nên khí lực cũng rất lớn. Xiêm y mùa hè lại mỏng manh, cho nên cánh tay A Đào bị hắn đánh đau, trong cơn tức giận cũng muốn đánh trả.

"Người còn muốn đánh người sao?" Chương Vân Khê tay mất lạnh lẽo nắm lấy cánh tay A Đào.

Hãn Lâm thừa dịp này lại đánh A Đào thêm một cái, đánh xong thì trốn ra phía sau tỷ tỷ.

Từ Thu Nhi dùng một tay níu hãn lại, sau lại dùng cả hai tay đánh thẳng vào cái mông của hắn, "Ai cho người đánh khách của nhà chúng ta hả? Muốn giỡn thì về nhà của các người mà đùa giỡn đi!"

Đánh xong lập tức đem A Đào và A Mộc bảo hộ ở sau lưng, ngăn đầu trừng mắt cùng Chương Vân Khê.

Bên kia A Nam vừa được Ngưng Hương ôm từ nhà xí ra, vừa hay nhìn thấy cô cô bị Hãn Lâm đánh, tiểu tử bức tức, từ xa vung quả đấm nhỏ như muốn đánh Hãn Lâm, trong miệng kêu loạn xạ.

Cái mông Hãn Lâm bị Từ Thu Nhi đánh đau nên gào khóc lên.

Chương Mãn cùng Chương Hồng Lâm vội vàng chạy ra.

"Phụ thân, nàng ta đánh Hãn Lâm!" Chương Vân Khê giận dữ cáo trạng.

Từ Thu Nhi không chịu thua, hừ nói: "Hắn động thủ trước, mắt người mù nên không nhìn thấy sao?"

Chương Mãn biết rõ tính tình của tiểu nhi tử nhà mình, trầm mặt ngăn cản giữa hai vị cô nương, cúi đầu khiển trách Hãn Lâm, "Còn nhớ tới chuyện con

đang đến nhà biểu tỵ làm khách không hả? Không nhớ thì ta đưa con trở về!"

Hần Lâm thường ngày nhìn thấy mẫu thân khiển trách phụ thân, cho nên người hắn không sợ nhất chính là phụ thân, thấy cha mình lại hướng về người ngoài mà khiển trách hắn, nam oa bốn tuổi vừa khóc vừa lớn tiếng cãi lại: "Ta cũng không muốn đến nhà biểu tỵ nữa!" Nói xong liền dắt lấy tay Chương Vân Khê ý muốn tỵ tỵ đi cùng hắn.

Chương Vân Khê trừng mắt với Ngưng Hương ở phía xa xa đang xem náo nhiệt, sau đó bước đi theo Hạn Lâm.

"Vân Khê!" Chương Hồng Lâm nhíu mày trách mắng.

Chương Vân Khê cười lạnh, quay đầu lại nói: "Ca ca không thấy sao? Bọn họ căn bản là xem chúng ta như kẻ thù, thà rằng giúp người ngoài cũng không thêm giúp người thân như chúng ta, vậy chúng ta còn ở lại đây làm gì? Tự rước lấy nhục sao?"

Bởi vì từ đáy lòng xem thường tỵ đệ Từ gia, cho nên việc Chương Vân Khê phải ủy khuất chính mình đi theo huynh trưởng cầu xin Ngưng Hương vốn cũng không có bao nhiêu thành ý, bây giờ lại phát hiện Ngưng Hương cũng không phải là nữ nhân ngọc để lừa gạt như lời của huynh trưởng, nếu không thì tỵ ta sẽ không đứng ở đằng xa xem náo nhiệt, hiển nhiên là lười diễn trò, nếu đã vậy thì nguyện vọng của huynh trưởng thì tự hắn cầu xin đi.

Vừa dứt lời thì Chương Vân Khê dẫn đệ đệ bước nhanh ra cửa chính.

Ngưng Hương đưa mắt nhìn hai người tỵ đệ bọn họ đi ngang qua mình, trong mắt bình tĩnh không gợn sóng, nàng ôm A Nam đi đến bên cạnh cửi cửi, thấp giọng nói: "Cửi cửi, biểu tỵ biểu đệ đều không thích chúng ta, lần sau ngài muốn tốt cho chúng cháu thì để mọi người tự đi, đưa hải xanh không ngọt, cần gì phải để bọn họ ủy khuất?"

Nghe hiểu ý tứ của cháu gái ngoại, Chương Mãn xấu hổ vô cùng.

Ngày đó hắn nghe thấy thê tử cùng trưởng tử khác khẩu, trưởng tử trách cứ thê tử không nên cầu xin cháu gái ngoại làm gì, thê tử mắng trưởng tử không hiểu nỗi khổ tâm của nàng, nữ nhi cũng đứng phía bên trưởng tử. Cho nên hai đứa bé đề ra muốn tới chỗ cháu gái ngoại để nâng cao tình cảm, hắn vui mừng không thôi, ai ngờ lúc này mới vừa tiến vào sân nhỏ còn chưa kịp nói gì thì nữ nhi đã vừa chầm chọc vừa khiêu khích như vậy rồi?

Chương Hồng Lâm trong lòng phiền sợ chuyện xấu do muội muội muội điều ngoa tùy hứng, nhưng trên mặt lại làm ra vẻ khó xử tự trách, thành khẩn nói với Ngưng Hương: "Hương Nhi, Hạn Lâm bị chúng ta làm hư mất rồi, trở về ta sẽ dạy bảo hắn thật tốt, không để cho hắn lại đi bắt nạt người khác nữa. Còn biểu tỵ của muội... Tính khí nóng nảy của nó đã như vậy rồi, nếu như sớm biết muội ấy không hiểu lễ như thế, ta cùng phụ thân tuyệt sẽ không mang nàng đến."

Nói xong lại hướng về A Đào bồi tội, ân cần nhìn cánh tay A Đào, "Còn đau không?"

Giọng nói của thư sinh ôn nhu rõ ràng, không giống với những người nam nhân khác trong thôn A Đào thường gặp.

Tiểu cô nương bảy tuổi thận trọng, thăm dò nhìn về phía Ngưng Hương, muốn nhìn xem trong ánh mắt Từ tỵ tỵ phán đoán người này tốt hay xấu.

"A Đào có đau không?" Ngưng Hương lúc này lại quan tâm A Đào, nhỏ giọng hỏi.

A Đào đồng dạng trả lời: "Mới vừa rồi vẫn có chút đau, bây giờ thì không đau nữa rồi."

"Vậy là tốt rồi, trở về ta sẽ dạy bảo Hạn Lâm." Chương Hồng Lâm tiếp lời, sau lại nhìn sang Ngưng Hương rồi nói với Chương Mãn: "Phụ thân, trong nhà biểu muội có khách, hay là chúng ta đi về trước đi."

Chương Mãn cũng không còn mặt mũi ở lại chỗ này nữa, ông hướng về cháu gái ngoại gật gật đầu, tỏ ý đi trước.

Chương Hồng Lâm cố ý đi chậm lại ở phía sau, ánh mắt quét qua Từ Thu Nhi, nghiêm nghị nói với Ngưng Hương: "Hương Nhi, ta biết rõ hai nhà chúng ta có hiểu lầm, nhưng ta thật sự muốn đền bù lỗi lầm nương ta phạm phải trước kia, đền bù thật tốt cho những tổn thất muội cùng A Mộc đã trải qua, hy vọng muội có thể từ bỏ bỏ phòng bị, xem ta như biểu ca."

Ngưng Hương trước sau vẫn không nhìn hắn, nàng nhìn chằm chằm vào bộ ngực hắn nói: "Biểu ca quá lo lắng rồi, ta tin biểu ca, chỉ là tháng tám biểu ca sẽ phải đi thi rồi, hai tháng này huynh vẫn nên ở nhà an tâm đọc sách đi, không cần lo lắng cho muội cùng với A Mộc đâu. Mọi làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho biểu ca, chờ biểu ca dựa vào thực lực của mình đậu tú tài, mọi nhất định sẽ rất cao hứng, tất nhiên sẽ quên chuyện không vui ngày đó."

"Hương Nhi nói đúng lắm, vậy vì huynh mượn lời chúc tốt lành của muội." Chương Hồng Lâm cười sáng sủa, chấp tay cáo từ, không nhanh không chậm rời đi.

Ngưng Hương kêu đệ đệ đưa tiễn.

A Đào nhỏ giọng hỏi Từ Thu Nhi, "Hắn là người tốt sao?"

Từ Thu Nhi nhìn bóng lưng Chương Hồng Lâm bĩu môi, "Hắn chỉ giả bộ làm người tốt."

A Đào nháy mắt mấy cái, gia tộc ở trong lòng.

Chàng vạng Lục Thành trở về nhà, tiểu nha đầu liền cáo trạng với hắn: "Đại ca, hôm nay cữu cữu Từ tỷ tỷ đi tới thăm nhà tỷ ấy, còn có biểu ca biểu tỷ biểu đệ của tỷ ấy nữa."

Lục Thành đang vọc nước rửa mặt, nghe vậy liền ngừng lại, "Bọn họ tới làm gì?"

Lục Ngôn ngồi ở trong bếp nhóm lửa, cách đó không xa trong chuồng lửa Lục Định đang uy lửa cũng nhìn sang, chỉ có A Nam ôm quần áo của phụ thân mới vừa cởi ra, lung la lung lay hướng chậu nước bên kia đã ngâm hai bộ xiêm y của thúc thúc đi đến, một chút cũng không ghét bỏ mùi mồ hôi trên người phụ thân.

"Giống như là muốn cầu xin Từ tỷ tỷ giúp đỡ, muội đánh nhau với Hãn Lâm, sau đó bọn họ liền rời đi."

A Đào ngồi ở trên ghế, ngược đầu lên đem tình hình lúc đó kể cho huynh trưởng nghe.

Biết được Hãn Lâm chỉ mới bốn tuổi, Lục Thành không lo lắng nhiều muội muội bị đánh hai cái, hắn lại vừa tiếp tục rửa tay vừa hỏi: "Ca ca Hãn Lâm bao nhiêu tuổi?"

Bên trong phòng bếp truyền đến một tiếng cười.

Lục Thành ngẩng đầu, lạnh lùng trừng Nhị đệ một cái.

A Đào kỳ quái nhìn Nhị ca chẳng biết tại sao lại cười, nhớ lại nói: "So với Tam ca cao hơn một chút, nhưng lại không bằng Nhị ca, rất trắng, rất đẹp mắt, nhưng Thu Nhi tỷ tỷ nói hắn giả bộ làm người tốt, kỳ thật là người rất xấu, còn nói chính hắn thi rót tú tài, muốn để cho Từ tỷ tỷ đi vào thành cầu xin thế tử."

Trong đầu Lục Thành lập tức hiện lên một thư sinh mặt trắng tay trói gà không chặt chỉ biết khoe khoang nịnh nọt.

"Từ tỷ tỷ có cười với hắn không?" Thấy huynh trưởng trầm mặc, bên trong phòng bếp Lục Ngôn nhin không được hỏi.

Thì ra là một tên tiểu bạch kiểm đọc sách, huynh trưởng gặp nguy hiểm rồi.

A Đào nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Hình như không có cười, chỉ nói là tỷ ấy tin hắn, hy vọng hắn thi đậu tú tài."

Lục Thành vốn đang buông lỏng cánh tay, đột nhiên căng cứng lại, khiến bọt nước chảy xuống nhanh hơn.

Lục Định trầm mặc uy lửa, Lục Ngôn xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, ngồi nghiêng vào ngưỡng cửa, nhỏ giọng nhắc nhở huynh trưởng, "Đại ca nắm chặt chút đi, đừng đợi người ta thi đậu tú tài, huynh lại không cách nào so sánh được."

Lục Thành không thêm để ý tới hắn.

Bên kia A Nam cuối cùng cũng đem được quần áo phụ thân để vào trong chậu nước, vung về nâng người lên, thờ dài thật mạnh, giống như một sắp chết rồi.

Tiếng thờ rơi vào trong tai Lục Thành, liền biến thành nhi tử hai tuổi cũng không coi trọng hắn.

Trong mắt nam nhân đầy u ám, hôm sau ăn xong điểm tâm liền ra cửa.

"Đại ca đi đâu vậy?" Lục Ngôn biết rõ còn cố hỏi.

"Đi vào ruộng xem một chút." Lục Thành đầu cũng không quay lại nói.

Lục Ngôn nhìn bộ quần áo mới trên người của huynh trưởng xùy một tiếng, "Quý mới tin."

Nhưng mà Lục Thành xác thực là có đi qua ruộng nhà mình ở thôn đông, nhưng hắn đến quá sớm, suốt dọc đường cũng không gặp ai khác, sương sớm bên trong ruộng bắp cũng chưa tan hết. Hắn nhìn sang đầu thôn Liễu Khê, biết nàng lát nữa mới đến, hắn liền dựa vào cây dương thụ chờ. Mặt trời dần dần lên cao, xa xa trông thấy có người tới, hắn liền chui vào ruộng bắp, người đi qua hắn nhỏ cò đại theo ra, làm bộ mới vừa bận rộn lắm.

Một lần nhỏ một ít, mặc dù hai ngày nay cỏ non cũng chỉ mới xuất hiện, nhưng dần dần cũng đã nhỏ sạch gần hết.

Lục Thành cố ý đem đồng cỏ đặt gần ruộng nhà Ngưng Hương.

Xác định nàng có thể nhìn ra ý của hắn, lúc này Lục Thành mới đi vào sâu bên trong ruộng bắp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Edit: Hà

Từ khi Ngưng Hương trở về nhà đến nay, ngoại trừ đi theo Lý thị lên trấn trên họp chợ một lần thì còn lại vẫn chưa bước ra khỏi cửa bao giờ.

Sau khi dùng xong điểm tâm sáng, Ngưng Hương không yên lòng day đê đê viết chữ, còn Từ Thu Nhi ngồi sát bên cạnh thêu thùa may vá.

Ở phía bên Đông viện, Lý thị đang ngồi dưới bóng cây râm mát thêu đôi giày mới cho trượng phu, bà cũng không có ý định ra ngoài.

Mặt trời càng lúc càng lên cao, nghĩ đến vô cùng có khả năng Lục Thành đang chờ nàng ở trong ruộng, Ngưng Hương càng đứng ngồi không yên, nàng miễn cưỡng may vài mũi kim rồi ngẩng đầu nói với Lý thị ở bên ngoài: "Đại bá mẫu, tối hôm qua cháu mơ thấy gió nổi lên sau đó từng cơn mưa lớn trút xuống, bắp đều bị thổi ngã hết, cho nên bây giờ cháu muốn đi ra đó xem một chút."

Lý thị cười nói: "Yên tâm đi, hiện tại trời không có mưa, bắp đang mọc tốt như vậy thì sao mà đổ được hả?"

Ngưng Hương cúi đầu lại thêu vài châm, sau cuối cùng vẫn đứng lên, cố gắng hết sức tự nhiên nói: "Cháu vẫn nên đi nhìn một chút thì hơn, hơn nữa cháu đã trở về lâu như vậy mà vẫn chưa qua đó xem lần nào, cháu muốn sang đó nhìn một chút bắp đã lớn hơn được bao nhiêu."

Lý thị nhìn sang cháu gái, nghĩ đến mảnh ruộng quan trọng đối với hai tỷ đệ cháu gái, trong lòng bà cũng tán thành, liền nói: "Được, ba tỷ đệ các cháu cùng đi đi." Vừa khéo để cho cháu gái ra cửa đi đây đi đó một chút, tránh cho việc nàng ngày ngày đều ngồi ở trong nhà.

Bà vừa cất tiếng nói xong, Từ Thu Nhi và A Mộc lập tức đứng lên, Từ Thu Nhi ngay cả giỏ may vá cũng chưa kịp đưa về phòng đã định đi ngay.

Ngưng Hương không có lý do cự tuyệt, đành phải dẫn đệ đệ và muội muội ra ngoài.

Trong thôn không lớn, rất nhanh đã đến con đường thông về hướng thôn Đông Lâm, hai nhà đều ở phía đường bắc, vừa khéo ở khu trung gian, mặc kệ từ đâu đi tới thì cũng chỉ cần nửa khắc đồng hồ là đến nơi.

Trong lòng biết rõ nhất định là không lừa được đường muội, Ngưng Hương lặng lẽ kéo tay áo đường muội, rù mắt nói: "Thu Nhi, ta, ta muốn ăn hạt dưa, muội dẫn A Mộc đi tới Cao gia mua chút ít cho ta đi."

Thôn Đông Lâm tương đương với ba lần thôn Liễu Khê, nhiều người như vậy nên ngày qua ngày cũng so với bên Liễu Khê càng giàu có và đông đúc hơn, tuy không có chợ, nhưng trong thôn lại có người mở tiệm tạp hóa, củi gạo dầu muối gì gì đó, gia dụng vật nhỏ bình thường cái gì cần có đều có, mùa hè bán món ăn, mùa đông bán thịt, còn có cả các loại hoa quả khô ăn vặt.

Người mở tiệm tạp hóa này là người họ Cao.

Từ Thu Nhi hoài nghi nhìn chằm chằm Đường tỷ, thấy mặt Đường tỷ càng ngày càng hồng, ánh mắt không ngừng trông ngóng về phía ruộng bắp hai nhà Từ, Lục.

Tiểu cô nương thấy vậy liền cười cười, sáng khoái đáp: "Tốt, mua xong đồ chúng muội lại đi sang nhà lục Nhị thăm tìm bọn A Đào chơi, chắc là sau nửa canh giờ nữa mới trở lại, lúc đó thì tỷ tỷ cũng cần phải xem xét hết ruộng bắp đó nha."

Mặt Ngưng Hương càng ngày càng nóng hơn, ngập ngừng nói: "Không cần đâu, mua xong hạt dưa thì quay lại đi, chỉ cần đứng ở đầu ruộng gọi một tiếng là được."

Nàng sao có thể cùng Lục Thành ở bên trong đó đến tận nửa canh giờ được?

Từ Thu Nhi không phản bác, chỉ đi lên trước mặt đường tỷ dắt tay A Mộc, vừa đi được một đoạn lại chợt quay đầu cười nói: "Cứ cho là nửa canh giờ đi, tỷ tỷ xem xét cẩn thận một chút, nhớ nhỏ sạch cỏ nữa nhé." Khẳng định Lục Thành đã từ chỗ A Đào nghe chuyện về Chương gia, nói về người xấu lại tâm sự tương tư, chỉ sợ nửa canh giờ Lục Thành cũng sẽ chê ngắn.

Nhưng nàng cũng không thể cho Lục Thành thời gian quá dài, đỡ cho hắn được voi đòi tiên.

Tự cho rằng mình đã suy tính rất chu toàn, Từ Thu Nhi cười hi hi cất bước.

A Mộc cái gì cũng không hiểu, hắn rất nghiêm túc hướng về tỷ tỷ kêu, "Tỷ tỷ không cần vội, lát nữa đệ sẽ giúp tỷ nhỏ cỏ!"

Ngưng Hương miễn cưỡng cười, đứng ở đầu ruộng đưa mắt nhìn hai người đi xa.

Cách một khoảng khá xa Ngưng Hương mới thu hồi ánh mắt, sau lại nhìn sơ qua hai ruộng bắp xanh mơn mơn của hai nhà.

Hắn vẫn chưa tới, hay là đang ở bên trong chờ nàng?

Ruộng bắp rộng như vậy, nhìn qua thì sẽ không thấy bên trong, sao nàng biết hắn đang ở đâu bên trong đó bây giờ?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nàng chú ý tới trước ruộng nhà mình có một đồng cỏ xanh, cỏ còn hết sức tươi mới, vừa nhìn thì biết cỏ vừa được nhổ cách đây không lâu.

Là ở bên trong bờ ruộng sao?

Mắt Ngưng Hương nhìn vào trong lần nữa, sau đó tay nắm tà áo, từ từ đi vào trong.

Bấp trông đã rất cao, lá cây vừa dài vừa rộng, hai bên còn hết sức sắc bén, Ngưng Hương cúi đầu, cẩn thận tách ra từng phiến lá đi về phía trước. Nếu là ra ruộng làm việc, nàng cẩn thận như vậy nhất định là không cần thiết, nhưng bây giờ là đi gặp Lục Thành, Ngưng Hương nguyện ý trên đường tốn nhiều sức hơn một chút, mượn chuyện đó để hóa giải căng thẳng trong lòng.

Chỗ sâu bên trong ruộng bắp, Lục Thành sớm đã đứng lên khi nghe giọng nói lớn tiếng của Từ Thu Nhi.

Hắn vui vẻ chờ, nhưng mà rất lâu cũng không nghe thấy động tĩnh, đoán nàng da mặt mỏng đi chậm rãi, lúc này Lục Thành bước thật nhanh đi đón nàng.

Giống như là đang đi vội qua ruộng bắp, động tĩnh nam nhân phát ra tựa như một con rắn nôn nóng, đi qua chỗ nào chỗ đó liền sột xoạt không ngừng, tiểu cô nương bên kia thì lại giống như nai con lần đầu tiên tới uống nước bên hồ, e ngại trong hồ nước gặp nguy hiểm, bèn ở ngoài rùng cây quanh quần, trù trù không dám hành động.

Sau đó nàng liền nghe được động tĩnh ào ào từ phía đối diện.

Tím đập biến loạn, Ngưng Hương quay đầu lại, vẫn còn có thể loáng thoáng nhìn thấy con đường nhỏ, nàng lại sợ có người đi qua có thể thấy mình, nàng không thể không tăng nhanh bước chân đi vào bên trong, xác định cho dù ở phía đầu ruộng có người thì cũng không nhìn thấy tới bên trong, nàng mới thấp thòm ngừng lại, mắt hạnh nhìn về phía trước, vừa căng thẳng vừa sinh ra một chút sợ hãi.

Vạn nhất người ở bên trong không phải là Lục Thành thì làm sao bây giờ?

Đại khái là nghe thấy tiếng bước chân nàng ngừng lại, người ở bên trong càng đi nhanh hơn, rất nhanh liền lộ ra vạt áo, nhưng lại bị phiến lá che lấp khuôn mặt.

Ngưng Hương chỉ liếc mắt nhìn cũng biết đó là Lục Thành, nàng lập tức cúi đầu xuống.

Trong đầu nàng bây giờ chỉ còn lại hình ảnh hai ngày trước hắn vô lại hôn quả trám.

Lục Thành cũng nhìn thấy nàng, thấy rõ cách ăn mặc hôm nay của nàng, hắn kim lòng không được thả chậm bước chân.

Nàng mặc một chiếc áo màu lam nhạt, tay áo thêu hoa nhỏ, màu lam rất nhạt rất nhạt, từ xa xa nhìn giống như là màu trắng, cổ áo, tà áo, ống tay áo đều khảm màu đậm hơn một chút, nổi bật lên da thịt trắng non mềm như đậu phụ của nàng, nhưng so với đậu phụ càng trơn bóng có sức sống hơn. Nàng khẽ cúi đầu, mùa hè trời nóng, toàn bộ mái tóc dài đen nhánh được vén lên, buộc cổ định ở sau gáy, khăn trùm đầu của nàng cùng màu với màu áo, bên trong ruộng ngô xanh mon mồn đột nhiên có thêm một thân ảnh cô nương mặc áo lam nhạt thanh nhã, càng lộ vẻ nàng xinh đẹp không giống người phàm.

Cô nương đẹp như vậy, là của hắn.

Nhìn cô nương của mình, trong ngực Lục Thành đầu tiên là tự hào thỏa mãn, nhưng sau lại nghĩ đến biểu ca đọc sách muốn thi tú tài của nàng, vẻ tự hào này của hắn rất nhanh đã chìm xuống.

Hắn biết rõ mình thích nàng, thích đến nỗi một khắc không thấy được nàng hắn đều nhớ, nhưng hắn hoàn toàn không cảm giác được tâm ý của nàng.

Mỗi lần hắn đi tìm nàng, nàng đều nhủ mảy tránh né, ước gì hắn sớm rời đi một chút.

Mỗi lần hắn chạm vào nàng, nàng đều mất hứng, có đôi khi thậm chí thùng đồ mặt rất đẹp mắt, có đôi khi sắc mặt tái nhợt mặt tràn đầy vẻ kháng cự.

Nàng thật sự thích hắn sao?

Lục Thành biết rõ nàng thực sự thích A Nam, nhưng đối với hắn, có phải là nàng muốn tránh không được nên mới đáp ứng hắn sao, sau đó bởi vì trong lòng không thật nguyện ý cho nên không hy vọng sớm đem hôn sự này định đoạt?

Lục Thành từ từ đi đến đối diện nàng, nhìn khuôn mặt nàng xinh đẹp tuyệt trần, trong lòng càng phức tạp.

Hắn thà rằng nàng có điểm xấu, như vậy hắn cũng không cần tự ti đến nỗi suy tính hơn thua.

Nàng đã từng gặp qua Hầu phủ thế tử tôn quý, còn có biểu ca thích đọc sách, mà hắn chỉ là một hán tử nông gia.

Lục Thành yên lặng nhìn cô nương gần ngay trước mắt, lần đầu tiên không biết nên chủ động mở miệng như thế nào.

Hắn không nhúc nhích không nói tiếng nào, quá mức khác thường, Ngưng Hương trong lòng nghi nhưng lại cố gắng áp chế căng thẳng, nàng len lén giương mắt lên, vừa lúc đối diện với ánh nhìn chăm chú phức tạp của nam nhân, tuy không có lừa nhưng lại khiến nàng vừa nhìn vào như bị phỏng, không có tham muốn chiếm hữu, chỉ có bình tĩnh thâm thúy, như không nhìn thấy đáy hồ.

Bốn mắt nhìn nhau, hần vẫn như cũ chỉ nhìn nàng chăm chăm, Ngưng Hương lại lần nữa cúi đầu xuống, nhỏ giọng hỏi: "Huynh, bảo ta đến làm cái gì?"

"Hương Nhi, nàng thực muốn gả cho ta sao?" Lục Thành nhìn chăm chăm hàng lông mi nhẹ nhàng run rẩy của nàng hỏi.

Trên mặt Ngưng Hương nóng lên, đầu rũ xuống càng thấp hơn, nhìn vạt áo hần nói: "Huynh, đến cùng là huynh muốn nói cái gì?"

"Ta cảm giác, cảm thấy nàng là vì không bỏ rơi được ta nên mới đáp ứng ta ." Lục Thành bẻ gãy một phiến lá cây bắp bên cạnh nàng, sợ lá cây rụng phải nàng, giọng nói càng lúc càng bình tĩnh, "Nàng hãy nói thật cho người biết, nàng là thật lòng muốn ở cùng ta có được không?"

Ngưng Hương kinh ngạc ngẩng đầu, "Vì sao huynh lại nghĩ như vậy?"

"Nàng trả lời ta trước đi." Chậm chạp không nghe được đáp án, trong giọng nói Lục Thành đã có thêm một tia bức bối.

Ngưng Hương đã hiểu, phiền muộn hần hẹn nàng gặp mặt lại vô duyên vô cớ phát hỏa với nàng, nàng quay đầu nói: "Nếu huynh không nói, vậy ta đi trước."

Vai nàng chưa kịp xoay qua chỗ khác thì đã bị hai bàn tay đè xuống, lôi kéo nàng vào sâu hơn trong ruộng bắp, Ngưng Hương vốn đã có chút đề phòng hần, thấy hần nói vài câu không giải thích được đã liền động thủ động cước, nàng tức giận, nhưng cánh tay đã bị hần kẹp lấy không có cách rút lại được, nàng tức giận bắt lấy bả vai hần, "Lục Thành huynh..."

"Hương Nhi, nàng có thể cho ta một chút ngon ngọt được không. Nàng cứ liên tục đề phòng ta, còn không chịu đáp ứng đính hôn sớm cùng ta, ta lo lắng nàng chỉ là nói để lấy lệ với ta, chỉ cần có tốt hơn so với ta thì nàng liền vừa ý hần ." Lục Thành ôm nàng thật chặt, cúi đầu ở bên tai nàng van nài, ngoài ra một chút cũng không dám làm gì nàng.

"Nàng lớn lên xinh đẹp như vậy, một ngày không cưới được nàng, một ngày không đính hôn, tâm ta giống như đang bị treo lên vậy, sợ ngày nào đó nàng chạy theo người khác."

Nam nhân xưa nay bá đạo vô lại, đột nhiên lại như không có sức lực, như bị người khác đánh một trận đau đớn, ỉu xù thì thầm ở bên tai nàng.

Ngưng Hương tựa ở trong lồng ngực rắn chắc rộng lớn của hần, toàn thân cứng ngắc từ từ trầm tĩnh lại.

Nàng giống như đã hiểu cảm thụ của hần.

Giống với lúc Tổ Nguyệt nói cho nàng biết phải chuộc thân như thế nào, biện pháp nghe quả thật có khả năng thành công rất lớn, nhưng một ngày vẫn chưa thực hiện được chuộc thân, nàng liền không có cách nào an tâm, cách ngày chuộc thân càng gần, bất an càng mãnh liệt hơn.

Mà cảm giác Lục Thành với nàng, giống như lúc nàng chuộc thân đi?

Ngay từ đầu nhiệt tình mười phần tích góp tiền chuộc thân, tràn đầy hi vọng, một khi xảy ra điểm trắc trở, liền thấp thòm lo âu .

Hần trắc trở là vì cái gì?

Hồi tưởng lại hai ngày ngắn ngủi này, tựa hồ chỉ có Chương Hồng Lâm, dù sao cũng là ở thôn, nam nhân đọc sách được xem là đều tài trí hơn người.

Lục Thành sợ nàng thích Chương Hồng Lâm sao? Hần cảm thấy hần không sánh bằng một kẻ thư sinh xảo trá vô tình?

Mặc dù Lục Thành có đôi khi cũng rất xấu, nhưng Lục Thành xấu cũng là xấu theo kiểu thẳng thắn vô tư, là nam nhân đội trời đạp đất đại.

Hần muốn đính hôn, Ngưng Hương tạm thời không có cách nào đồng ý hần, nhưng ngon ngọt...

Trên mặt trên lỗ tai cũng đều nóng lên, cảm nhận được tim đập hữu lực dưới áo hần, Ngưng Hương không cố gắng thoát khỏi hai bàn tay trói buộc của hần nữa, mà nàng nhắm mắt lại, cam tâm tình nguyện đem gò má dán lên lồng ngực hần, nhẹ nhàng cọ xát, giọng nói mảnh mai bởi vì cực độ ngượng ngùng, nhẹ như không thể nghe thấy, "Như vậy, tính sao?"

Một con muỗi gõ chân ở trên người, sẽ có cảm giác gì sao?

Lục Thành không cảm nhận được người mình yêu tự cho rằng biên độ cọ xát đã lớn, chỉ nghe thấy nàng trầm giọng , hần kinh ngạc ngẩng đầu, nhưng vẫn cố định cái cổ nàng áp chế vào trong ngực, "Cái gì có tính hay không?"

Lông tai Ngưng Hương nóng, lại nhẹ nhàng động động.

Động tác cọ đầu nhẹ nhàng, tựa như hai người lúc ngủ, A Nam cũng động đậy như vậy ở trong lòng hần.

Lục Thành không cảm nhận được, nhưng hần thấy được, khóe miệng toét ra một nụ cười không tiếng động, tiếp tục hỏi nàng "Nàng nói đi, cái gì có tính hay không?"

Thân thể Ngưng Hương cứng đờ, hần không cảm giác được sao?

Nàng lại thẹn thùng cọ xát, lặng lẽ cắn môi, Ngung Hương kiên trì, từng điểm từng điểm gọt tay lên, lại từ từ khép lại, ôm lấy sống lưng rộng lớn của hắn. Quá mức ngưỡng ngừng, nàng ngay cả gò má cũng đều không muốn để hắn trông thấy, đầu nàng chuyển nhanh một cái, đổi thành cái trán chống đỡ ở bộ ngực hắn.

Lục Thành cúi đầu, nhìn nàng làm nũng vậy chôn sâu vào trong ngực hắn, cảm thụ được trên trán nàng cọ cọ, cảm thụ được hai tay nàng nhẹ nhàng gãi hắn lưng, tâm trạng vững vàng cuối cùng cũng đã quay về.

Hắn tin, nàng thật sự thích hắn.

Chỉ có điều, nếu đã thích hắn, hắn có nên đòi thêm chút ngon ngọt không đây?

Bên trong đôi mắt đào hoa ái muội tính kẻ chợt lóe lên, Lục Thành hôn đỉnh đầu nàng, nắm giữ tay nàng nói: "Đi thôi, chúng ta đi vào bên trong nói chuyện."

Tiểu cô nương khuôn mặt đỏ hồng, lại không dám ngừng đầu nhìn hắn, ngoan ngoãn để hắn dắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Edit: Hà

Đang đi bình thường thì đột nhiên Lục Thành rẽ ngoặt, chuyển hướng đi về phía ruộng nhà hắn.

Vì không cần phải tự tay gặt lá bắp hai bên nữa, cho nên Ngung Hương chỉ cần nép chặt đi theo phía sau hắn, nàng nhỏ giọng hỏi hắn, "Huynh muốn đi đâu vậy?"

Lục Thành tươi cười, "Rất nhanh sẽ đến."

Ngung Hương không hỏi nữa.

Quả nhiên rất nhanh Lục Thành đã ngừng lại, dắt tay nàng kéo nàng đi tới trước hắn.

Ngung Hương đẩy lá bắp hai bên ra, bước lên một bước, vừa nhìn thì nàng liền khiếp sợ khi phát hiện trước mặt mình là một mảnh đất trống, trong khi mảnh đất này vốn phải có khoảng mười mấy cột bắp lớn đang sinh trưởng nhưng đã bị người khác nhổ hết lên chỉ còn lại lá, bây giờ thì bắp đang được xếp ở một bên, lá cây rộng lớn thì xếp thành một hàng bằng phẳng, trên đó rõ ràng đã có người ngồi qua.

Ngoại trừ Lục Thành thì còn ai có thể làm đây?

Liếc nhanh qua đồng bắp trên cột vẫn còn chưa lớn hết, Ngung Hương tránh khỏi tay Lục Thành, cau mày nói: "Huynh đang làm cái gì vậy?"

Như vậy liền tương đương với ném bỏ hơn hai mươi cân bắp trong vụ thu hoạch.

"Làm như vậy đỡ cho bốn phía đều là lá cây đâm vào khiến nàng luống cuống." Lục Thành bước đến trước phiến lá bỏ nhào lên chiếc đệm vừa mới tạo thành, thân thể nằm nghiêng xuống, sau đó vỗ vào chỗ bên cạnh, cười với nàng, "Đến đây, chúng ta còn nữa canh giờ nữa, nếu đứng nói chuyện lâu sẽ mệt lắm."

Nam nhân giữa đầu nhìn nàng, thân thể thấp nhưng khí thế thì một chút cũng không thấp, nghiễm nhiên lại biến thành Lục Thành bá đạo không nói được đạo lý.

Ngung Hương trách hắn lãng phí đồ, mặt nhăn nhó không động đậy.

Lục Thành bắt đầu nhìn nàng, "Thấy bộ dạng keo kiệt của nàng, ta cũng biết là nhất định nàng rất mất hứng, cho nên đã nhờ của nhà của chúng ta, chứ nếu như là ta nhờ bắp của nhà các nàng, có phải là nàng cũng sẽ liều mạng với ta hay không?"

Bên trong đôi mắt hoa đào tràn đầy ý chọc ghẹo.

Ngung Hương nhìn không được bật cười, nhưng vẫn trừng mắt liếc hắn một cái, "Về sau không được phép làm như vậy nữa."

Nam nhân nhà người ta đều phiền phức bị vợ quản, nhưng Lục Thành lại rất hưởng thụ cảm giác khi bị nàng quở trách oán giận, giống như hai người đã thành người một nhà.

"Đã biết, tất cả nghe theo nàng." Lục Thành ý tứ sâu xa cười, lần nữa vỗ vào bên cạnh.

Ngưng Hương xấu hổ bước tới, xem xét trên chiếc đệm mà hắn vừa làm, nàng nhẹ nhàng ngồi xuống.

Lục Thành một mực yên lặng nhìn thẳng nàng, đợi đến khi nàng đã ngồi vững, hắn mới dịch cái mông của mình sang.

Bị hắn đụng vào, Ngưng Hương chấn kinh lập tức muốn đứng dậy chạy trốn, Lục Thành cười nhìn, sau đó khi cái mông nàng cách chiếc đệm không xa, hắn vẫn chưa dứt thẳng tay đã bắt được nàng, cánh tay sắt dùng sức nắm chặt ở eo nàng, ôm nàng ngồi ngang trên đùi hắn, một tay nắm vai nàng, một tay tiếp tục ôm eo nàng.

"Lục Thành!"

Ngưng Hương thẹn quá hoá giận trách mắng, chống vai hắn muốn đứng lên.

Lục Thành nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ bừng của nàng, cánh tay hắn chỉ dùng sức ở phía dưới, cho nên Ngưng Hương có thể trước sau trái phải ở trên đùi hắn lộn xộn, chỉ là không có cách nào thoát khỏi hai bàn tay sắt như lao tù của hắn.

Ngưng Hương vận vẹo ra toàn thân mồ hôi cũng không thể thoát khỏi, lại phát hiện phía dưới hình như có thêm vật gì đó, tựa như bên trong lá bắp đột nhiên chui ra một cây bắp từ giữa hai chân hắn đang muốn chen lấn đi lên, Ngưng Hương xấu hổ nhưng lại không dám lộn xộn nữa, đầu dùng sức hướng ra bên ngoài vận vẹo, dường như khóc cầu xin hắn, "Huynh thả ta ra!"

Mồ hôi trên người Lục Thành cũng không kém nàng bao nhiêu, thấy nàng cuối cùng cũng bình tĩnh lại, hắn ôm vai nàng xoay về phía trước mặt mình.

Ngưng Hương không thể gọi người khác, lại đánh không được hắn, cảm nhận được thân thể hắn nâng lên một chút, lại cảm nhận được nàng đã bị buộc chuyển hướng đến phía trước mặt hắn, rất nhanh đến cái cổ của Ngưng Hương cũng đã hồng . Biết rõ không thể nào tránh né, nàng vội vã vùi mặt vào hõm vai hắn, tay phải áp chế ở giữa hai người không nhúc nhích, tay trái nàng nắm thành quyền, hung hăng đánh hắn, "Huynh cứ bắt nạt ta đi, để xem lần sau ta còn ra gặp huynh nữa không!"

Nàng cũng thật là hồ đồ, biết rõ hắn thích nhất chính là động tay động chân với nàng, vậy mà nàng còn gấp mặt hắn, sớm biết như vậy nàng nên nhắm tâm mặc kệ hắn, hắn muốn đứng ở cửa bao lâu liền đứng, ở chỗ này đợi bao lâu thì đợi!

Tiểu cô nương thật sự tức giận, thế nhưng oán giận chỉ đang giống như chỉ trích nững nịu, một xú uy lực cũng không có.

Cuối cùng cũng đã ôm được người, nàng cả người đều nằm ở trong lòng hắn, nhỏ nhắn xinh xắn , Lục Thành hô hấp dồn dập, cổ họng càng không ngừng lăn, như con sói đói lâu ngày ngủ từ đỉnh đầu nàng ngủ đến lỗ tai. Nhưng hắn không giống như sói đói tham lam khẩu vị tàn nhẫn, vẫn không dám thích làm gì thì làm, chỉ là thân thể dính sát nàng, cúi đầu nói vào lỗ tai đang đỏ rực của nàng, "Hương Nhi, ta không bắt nạt nàng, ta sợ vậy nàng bị bản cho nên mới ôm nàng như vậy."

Hơi thở nóng bỏng liên tục không ngừng rơi vào tai nàng, Ngưng Hương không kiềm chế được mà run rẩy, cái cổ đang dựa trên bờ vai hắn nhanh chóng co lại, muốn né tránh. Về phần những lời nói xằng bậy kia của hắn, nàng đã nghe quá nhiều, ngay cả tranh cãi cũng đã lười nói với hắn.

Nàng im lặng không nói lời nào, Lục Thành ôm nàng giống như ôm bảo bối, muốn đụng lại không dám đụng vào, chỉ có thể ngây ngốc ôm nàng.

Ngưng Hương lại không dám động, âm thầm ngóng trông cây bắp của hắn bắp mau mau xuống.

"Hương Nhi, nàng thật mềm." Không nói lời nào cũng không được, Lục Thành dùng cánh tay đè ép eo nhỏ nàng, khàn giọng khen vào tai nàng, "Nhìn thì không mập, nhưng trên người vẫn có thịt." Lúc nói chuyện tay lại véo nhẹ xuống vai nàng.

Nếu như có thể, toàn thân nàng hắn đều muốn bóp một lần.

Ngưng Hương biết nhưng lại giả chết không để ý tới hắn.

Lục Thành thích ôm nàng, nhưng càng muốn cùng nàng tâm sự nhiều hơn một chút, nói chuyện càng nhiều thì quan hệ hai người mới dễ gần gũi hơn. Bởi vậy hắn không nói những lời đùa giỡn nàng nữa, cúi đầu nhìn cằm cổ nàng, "Bị cào chỗ nào? Cho ta xem một chút được không."

Trước khi nói chuyện đã ho khan khụ khụ hai cái, giọng nói bình tĩnh hơn rất nhiều.

Phát hiện bắp trên người hắn đã có dấu hiệu rụt về lại, Ngưng Hương hiểu hắn đang thật tâm muốn nói chuyện, nàng buồn bực đáp: "Vết thương nhỏ thôi, không cần nhìn."

Lục Thành càng muốn nhìn, hắn dùng một chút lực đã đem mặt nàng nâng lên.

Bỗng nhiên lại đối mặt, Ngưng Hương theo bản năng nghiêng đầu sang bên cạnh.

Lục Thành lập tức liền nhìn vết thương của nàng, ba vết cào nhỏ, đã kết vảy.

"Còn đau không?" Hắn thử thăm dò đụng một cái.

Ngón tay thô ráp đụng phải mềm mại da thịt mềm mại của nàng, Ngung Hương chỉ cảm thấy tâm mình bị hấn đụng vào khiến nàng nhảy dựng, nàng vội lắc đầu, đưa tay che cổ, "Có chút đau, huynh đừng động vào."

"Sau này trẻ con đánh nhau nàng đừng xen vào, bọn chúng không hiểu đạo lý lại càng ra tay ác hơn." Lục Thành đem nàng chuyển hướng về phía mình, nhìn chăm chăm nàng dặn dò.

Ngung Hương vội gạt đầu qua quýt, mềm giọng cầu xin hắn: "Huynh thả ta xuống đi, chúng ta mới dễ nói chuyện hơn, nếu không lần sau ta sẽ không ra ngoài gặp huynh nữa."

"Không gặp thì ta sẽ đi cầu hôn." Lục Thành nghiêng đầu nhìn cặp mắt hạnh đã mờ hơi nước của nàng, nhẹ giọng uy hiếp, "Không tin nàng cứ thử xem."

Ngung Hương nói không lại hắn, giận dữ nhìn sang một bên.

Lục Thành đưa cổ đuối theo, cố ý đùa nàng nói: "Tốt, thà rằng để ta ôm cũng không hy vọng ta đi cầu hôn, Hương Nhi nàng nói rõ đi, có phải nàng đã có dự định muốn bám cánh khác hay không?"

"Huynh lại nói bậy?" Ngung Hương cuối cùng cũng quay đầu lại, trừng mắt nhìn hắn nói. Hắn bắt an, nàng dụ dỗ ngon ngọt hắn, như thế nào còn chưa xong đây? Ăn trong bát nhìn trong nồi, trong mắt hắn nàng chính là loại nữ nhân lăng lơ ong bướm như vậy sao?

Tiểu cô nương tức giận đến đã quên mất thẹn thùng, Lục Thành vội vàng thu hồi nụ cười đùa giỡn, nghiêm túc hỏi: "Chuyện biểu ca nàng cầu xin, nàng sẽ giúp sao?"

Đề cập đến Chương Hồng Lâm, Ngung Hương liếc hắn một cái, để tránh hắn về sau tiếp tục nghĩ ngợi lung tung, nàng làm một hơi giải thích, "Không giúp. Thứ nhất, năm đó nương ta bệnh nặng, bọn họ đều thấy chết mà không cứu, như vậy hiện tại trong mắt ta, ngoại trừ cừu cừu, bốn người mẹ con Thôi thị cùng ta không chút quan hệ, nhiều nhất chỉ là ở trước mặt cậu lấy lệ khách sáo, ta gặp chuyện sẽ không cầu xin bọn họ, bọn họ cũng đừng hy vọng ta giúp đỡ. Còn nữa, lúc ta rời khỏi Hầu phủ đã nghĩ tới chuyện đời này cũng sẽ không quay lại chỗ đó, ta làm sao có thể vì một người không hề liên quan mà phải đi cầu người khác?"

Đối với mẹ con Thôi thị chính là chán ghét đến cả trong lời nói.

"Mấy năm này nàng đã chịu ủy khuất rồi." Lục Thành đau lòng ôm lấy nàng, nắm tay nàng nói: "Sau này nếu như hắn lại đến làm phiền nàng, nàng cứ nói cho ta biết, ta giúp nàng hả giận. Đại Tráng ta đánh không lại, nhưng đối phó với một thư sinh thì không thành vấn đề."

Hắn vừa mở miệng liền nói lời dí dỏm, Ngung Hương nhìn cười không được, nghiêng đầu ghét bỏ nói: "Lớn như vậy mà ngay cả đứa trẻ năm tuổi cũng đánh không lại, nếu như vậy sao ta có thể trông cậy vào huynh đối phó với một đại nam nhân hai mươi tuổi đây?"

Thấy nàng làm nũng với hắn, Lục Thành liền xoay vai nàng qua dụ dỗ nói: "Vậy trước tiên ta đi đánh Đại Tráng một cái, để xem hắn còn dám khi dễ vợ ta nữa hay không."

"Huynh câm miệng!" Ngung Hương đỏ mặt trách mắng, bên trong mắt hạnh sóng nước lưu chuyển, xấu hổ trừng hắn.

Lục Thành ngơ ngẩn, thẳng bộ dáng hờn dỗi xinh đẹp của nàng, thấy tiểu cô nương xấu hổ cúi đầu, hắn lại không nén được mồi lửa trong bụng, liền nâng mặt nàng lên rồi hướng về cái miệng anh đào nhỏ nhắn hồng hồng ép xuống. Thở lỗ vội vàng, giống như Trư Bát Giới ăn quả nhân sâm, nếm được hương vị bên ngoài lại muốn xông vào bên trong bắt đầu lưỡi.

Trong miệng đột nhiên nhiều thêm cái lưỡi của hắn, nàng một chút cũng chưa kịp chuẩn bị, Ngung Hương theo bản năng nhú mày, không ghét hắn nhưng lại phản cảm phương thức như thế. Trong đầu nàng cố gắng không nhớ lại hình ảnh đời trước Bùi Cảnh Hàn cũng hôn nàng như vậy, nàng vừa sợ vừa bất mãn nhưng Bùi Cảnh Hàn lại lấy mạnh hiếp yếu, nàng muốn tận dụng hết mọi biện pháp tránh né hắn thân cận, nhưng Ngung Hương không thể phủ nhận, Bùi Cảnh Hàn thật sự vô cùng am hiểu những chuyện như vậy, hắn thấy nàng càng sợ càng uy hiếp nàng khiến nàng phải ngoan ngoãn để hắn hôn, sau đó từng chút từng chút...

Không muốn hồi tưởng lại những thứ bị ép buộc kia, Ngung Hương dùng sức đẩy Lục Thành ra, "Huynh đừng như vậy..."

"Hương Nhi, cho ta hôn một cái, chỉ một cái thôi." Lục Thành ôm nàng, khàn giọng cầu khẩn, bên trong đôi mắt hoa đào tràn đầy khát vọng, cầu xin thành khẩn như vậy khiến người khác không đành lòng cự tuyệt.

Biết rõ mình chống lại không nổi vẻ ngoài như thuốc độc của hắn, Ngung Hương vội vàng nhắm mắt lại.

Lục Thành cho rằng nàng chấp nhận, thực sự lại tới gần, muốn tiếp tục động tác vừa rồi.

Hắn ở trong miệng nàng càn quấy, Ngung Hương thực sự không thoải mái, lần nữa trốn hắn, hết lần này tới lần khác nam nhân đuối sát không buông. Ngung Hương không thể làm gì, giãy giụa tránh né che miệng hắn, còn chưa nói lời nào thì thậm chí ngay cả tay của nàng Lục Thành cũng nắm, giống như toàn thân nàng chỗ nào cũng có thể ăn.

Ngung Hương vừa thẹn vừa cáu, bàn tay nhỏ bé chống đỡ ngay ngực hắn đẩy, "Huynh không thể chậm một chút sao?"

Không phải là không cho hắn hôn, mà là muốn hắn chậm một chút.

Lục Thành nắm lấy tay nàng, mờ mịt hỏi nàng, "Vì sao phải chậm một chút?"

Ban ngày rõ như vậy sao mình lại có thể đồng ý gặp hấn nhỉ?

Ngưng Hương xấu hổ không chịu nổi, cố gắng đứng dậy.

Lục Thành lập tức ôm chặt nàng, nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng, một hồi lâu mới suy đoán nói: "Hương Nhi, nàng, nàng không thích ta hôn nàng như vậy sao?"

Hấn chưa bao giờ hôn người khác, xác thực không biết nên hôn như thế nào.

Ngưng Hương không muốn nói, nhưng tương lai hai người muốn ở cùng một chỗ, lần này không nhắc nhở hấn sửa lại, lần sau sẽ lại khó chịu như xưa.

Nàng xấu hổ nhìn hấn, sau đó lại núp ở trong ngực hấn, buồn giọng nói: "Không thoải mái..."

Lục Thành vệt đỏ mặt.

Bị nàng ghét bỏ .

Không trách được nàng lúc nào cũng trốn, thì ra hấn hôn nàng nhẹ nhàng như vậy nhưng nàng lại không thoải mái.

"Kìa, vậy làm sao bây giờ?" Lục Thành dùng sức nuốt nước miếng, ngay cả giọng nói cũng đã lắp bắp, đây chính là việc khó, so với chăm sóc cây ăn quả còn khó hơn. Chăm sóc cây ăn quả hấn có thể cùng sư phụ học, còn hôn người hấn học với ai đây? Chỉ có thể cùng nàng, nhưng Lục Thành không thể không thừa nhận lại lần nữa đã bị nàng ghét bỏ.

Ngưng Hương mặt so với hấn còn hồng hơn, nhưng nàng có thể nhắc nhở hấn, nhưng không cách nào dạy hấn.

Trong mắt hấn, nàng là cô nương tốt, không nên hiểu cái này.

Ngưng Hương cũng không muốn đem kinh nghiệm đời trước được Bùi Cảnh Hàn truyền thụ dạy cho hấn.

Sâu trong nội tâm, Ngưng Hương hy vọng Lục Thành chính mình học được, cho dù ngốc nhưng đó đều là của hấn, là thứ độc nhất thuộc về khi hai người bọn họ thân mật.

Nàng vẫn đang mất ngủ nên không nhìn thấy vẻ mặt nam nhân, Ngưng Hương tâm nhảy dựng lên, đợi một lát thấy hấn vẫn không có động tĩnh, nàng thử thăm dò nói: "Chúng ta, chúng ta đi thôi, Thu Nhi sắp trở lại rồi."

"Lại thử một lần."

Lục Thành đột nhiên cúi đầu xuống, nói vào tai nàng, "Chỉ một lần nữa thôi, nàng, nàng không thoải mái, ta ta lập tức ngừng lại."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Edit: Hà

Ngưng Hương không muốn thử lại việc đó lần nữa với Lục Thành, nhưng nàng sao có thể lay chuyển được hấn đây?

Vai nàng đã bị hấn nắm chặt, mặt nàng không thể nép vào lồng ngực của hấn nữa mà từng chút từng chút bị kéo về phía hấn.

Mùa hè, ánh mặt trời chói chang không kiêng nể gì chiếu thẳng vào những chỗ trống nho nhỏ bên trong ruộng bắp này, dù nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được phía ngoài sáng ngời. Đột nhiên có bóng đen đang dần tiến tới, từ từ dựa vào gần nàng, đột nhiên lại có cơn gió thổi tới từng đợt khí nóng, thổi trúng mặt nàng khiến nàng cảm giác tựa như bị hun nóng.

Ngưng Hương căng thẳng tim như muốn ngừng đập.

Lục Thành cũng rất khẩn trương.

Nàng đang ở trong lòng hấn, ngoan ngoãn tựa trên cánh tay hấn, lông mi thật dài đang run rẩy, gò má trắng nõn như phấn hồng của hoa đào, mịn màng nhẵn nhụi giống như chỉ cần hơi dùng sức nhào nặn liền bị vỡ, môi mím nhẹ nhàng, ngoan ngoãn chờ hấn hôn không cần phải cưỡng ép nữa.

Nhưng mỹ vị đã đặt tới trước miệng, thế nhưng hắn vẫn chưa dám ăn.

Lục Thành đột nhiên có cảm giác không thể nào hạ miệng được.

Hôn thể nào mới khiến nàng thoải mái đây?

Lục Thành không biết, hắn cũng không thể hỏi, nàng thẹn thùng như vậy, khẳng định cũng không sẽ nói cho hắn biết, có lẽ nàng cũng không biết.

Chậm một chút sao?

Bên tai lại vang lên giọng nói oán hận mềm mại nũng nịu của nàng, ánh mắt Lục Thành nhanh chóng nhìn từ lồng ngực pháp phồng của nàng trở lại môi nàng, từ từ áp lên.

Chậm, nhưng vẫn là động tác cũ, chỉ muốn hôn chiếc lưỡi đình hương ngày đó trên bàn com nàng thổi đậu phụ, lúc đó hắn nhìn mà thèm đến nỗi luôn để trong lòng.

Phát giác ý đồ của hắn, trong đầu Ngung Hương đang tràn đầy căng thẳng đột nhiên sinh ra tia bất đắc dĩ, người này vì sao chỉ muốn ăn nàng ...

Hàm răng cắn chặt, Ngung Hương không cho hắn tiến vào.

Cửa thành đã đóng chặt, tay lớn Lục Thành không ý thức dán lên gò má nàng, cố gắng đè nén xúc động, môi từ từ chuyển hướng sang bên cạnh, muốn thử xem có cơ hội chui vào hay không, sau đó đang trong quá trình di chuyển, hắn nhìn không được bên nệm đôi môi nàng trước cho đỡ thèm, mà ngay lúc nệm thử thì hắn liền dừng lại không được.

Môi giống như ăn cũng rất ngon .

Lục Thành bỏ qua hàm răng nàng, một lòng chăm chú bắt nạt môi của nàng.

Hắn hôn thật chậm, nhớ kỹ là thật chậm nhưng lực đạo lại không nhỏ, thỉnh thoảng còn phát ra chút âm thanh.

Ngung Hương cực thẹn .

Nàng phát hiện, cho dù Lục Thành có học thì hắn cũng tuyệt đối không được như Bùi Cảnh Hàn, hắn chính là điển hình của người thô kệch.

Nhưng nàng cũng chỉ là một cô nương nông gia, có lẽ trời sinh nên gả cho hắn từ nông gia như hắn vậy, cho nên Lục Thành chậm chạp lại ngốc nghếch thân cận nàng, càng làm cho nàng mặt đỏ tím đập dồn dập vô lực ngăn cản, đặc biệt là hắn phát ra tiếng vang..

Ngung Hương xấu hổ nghe, vì nghe thấy nên nàng không thể không lặng lẽ há miệng ra.

Mà ngay lập tức Lục Thành liền phát hiện, hắn liền vội vã muốn tiến vào bên trong nhưng lại không bỏ được đôi môi tốt, hắn do dự một chút mới lưu luyến hôn nàng một cái, sau đó lại vội vàng đi vào trong ăn lưỡi của nàng.

Nhớ kỹ lời nàng dặn dò phải "chậm", cho nên hắn từ từ hôn nàng, lại dùng chút lực...

~

"Hương Nhi, ngày mai chúng ta thành thân được không?"

Sâu bên trong ruộng bắp, Lục Thành ôm thật chặt cô nương trong lòng, vừa giữ chặt eo nàng tránh cho nàng muốn chạy trốn, vừa khàn giọng nói vào bên tai trái nàng.

Ngung Hương thực sự muốn khóc.

Người này chính là tên vô lại.

Vừa hôn bàn tay hắn vừa hướng vào trong vạt áo nàng, nàng không để cho hắn như ý, hắn liền bế nàng lên, tiếp tục ngồi hôn, không biết che che giấu giấu, ngược lại da mặt dày, bá đạo khoe khoang bừa bãi, khiến cho nàng muốn giả vờ không biết cũng không được.

"Thả ta ra..."

"Hương Nhi, ta rất khó chịu, nàng xem, đều đã như vậy, nàng không sớm gả cho ta, không phải là có chủ tâm muốn hành hạ chết ta sao?" Lục Thành ôm thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, nghiêng đầu nhìn cô nương đang tựa trên vai hắn, "Hương Nhi, gả cho ta đi, chúng ta sinh nhi tử khiến người khác yêu thích hơn so với A Nam nữa."

Ngung Hương lắc đầu không nói.

Lục Thành vừa muốn tiếp tục thì đột nhiên cảm giác được quần nàng giống như có điểm gì là lạ, tay hắn men theo lưng nàng di chuyển xuống dưới liền

đụng phải tiểu khổ mắt lạnh của nàng. Giống như là bị móng vuốt sói đụng phải, lo lắng bị sói ăn, tiểu cô nương thay đổi ôn thuận đáng thương lúc trước, giống như nỏ điện muốn chạy trốn, Lục Thành mạnh mẽ dùng sức ôm chặt nàng, bá đạo không cho nàng chạy, một hồi lâu sau mới lắp bắp nói: "Hương Nhi, quần nàng sao lại..."

Như A Nam không nói tiếng nào tiểu trong quần.

Làm như muốn xác nhận, tay hắn còn muốn chuyển sang nơi khác.

Ngưng Hương nhin không được nữa, khóc ô ô lên, tay trái nhéo vai của hắn, tay phải đập vào sống lưng rắn chắc của hắn cho hả giận, cho dù đập tay nàng đau, nàng cũng muốn đánh hắn.

Nàng cũng không phải là người chết, bị hắn ôm khi dễ lâu như vậy, làm sao có thể không có việc gì đây?

Nếu như có thể, Ngưng Hương cũng không muốn như vậy, nhưng thân thể lại không nghe lời của nàng.

Hiện tại thì tốt rồi, hắn sẽ nghĩ sao về nàng đây? Có phải cũng sẽ giống như Bùi Cảnh Hàn đời trước, nói nàng trời sinh đã thích hợp bị nam nhân...

Ngưng Hương không biết mình tại sao lại như vậy, nàng cảm thấy xấu hổ, nàng sợ bị Lục Thành coi thường..

Càng sợ càng khóc, khóc đến ngay cả khí lực đánh hắn cũng không có.

Toàn thân bốc hỏa của Lục Thành đều đã bị nước mắt nàng dập tắt, nghĩ đến mới vừa rồi nàng nhiều lần muốn nói điều gì đó đều bị hắn chặn miệng, hắn cho rằng nàng muốn cầu xin tha thứ, bây giờ suy nghĩ một chút, nàng rõ ràng là muốn...

"Hương Nhi, ta, ta vô liêm sỉ, nàng mau đi đi, ta bảo đảm không nhìn!" Đờ nàng đứng lên, Lục Thành xoay người nói.

Tiếng khóc Ngưng Hương dừng lại, đôi mắt đầm lệ mông lung nhìn bóng lưng hắn.

Cái gì có đi hay không? Hắn kêu nàng đi chỗ nào?

Lục Thành không nghe thấy động tĩnh, vừa quay lại liền thấy nàng ngo ngác rơi lệ nhìn hắn, Lục Thành trong lòng cả kinh, ánh mắt dời xuống, lắp bắp nói: "Nàng, chẳng lẽ đã đi tiểu trong quần?"

Ngưng Hương hoang mang cúi đầu, vẫn chưa kịp thấy rõ váy của mình thì đột nhiên đã hiểu.

Lục Thành cho rằng quần nhỏ nàng ướt, là vì...

Khuôn mặt phút chốc lại bất lực, Ngưng Hương vừa muốn thanh minh cho bản thân thì phía đầu ruộng nhà nàng đột nhiên truyền đến tiếng gọi của Từ Thu Nhi. Nàng cảm giác mình giống như ăn trộm bị người khác bắt lấy, Ngưng Hương liếc Lục Thành một cái, xoay người liền đi ra ngoài.

Lục Thành theo bản năng đuổi theo nàng, "Hương Nhi..."

"Ta đi trước, huynh đừng theo." Ngưng Hương đầu cũng không quay lại trách mắng, vừa xấu hổ lại cảm thấy may mắn.

Mặc dù lớn như vậy bị người khác nói tiểu ra quần là quá mất mặt, nhưng nàng thà rằng khiến hắn hiểu lầm nàng, cũng không muốn nói cho hắn biết chân tướng.

Lục Thành vẫn lo lắng cho nàng, đuổi theo hai bước lại phát hiện đằng sau quần nàng không có ướt, nghĩ rằng nàng vẫn đang cố nghẹn lại, hắn dùng bước thấp giọng nhắc nhở: "Nàng, nàng trước tiên giải quyết đã rồi hãy đi."

Nghẹn lâu sẽ không dễ chịu.

Ngưng Hương không để ý tới hắn, nàng chạy trốn nhanh về phía trước, khi đến gần đầu ruộng thì mới dừng lại lau mặt, sửa sang lại quần áo, lúc này mới thở phào một hơi, cố gắng tỏ vẻ tự nhiên đi ra ngoài.

Từ Thu Nhi cùng A Mộc đứng ở phía trước ruộng, trong tay A Mộc còn có thêm một bao hạt dưa.

"Mất của tỷ tỷ đồ rồi!" A Mộc nhìn chăm chăm tỷ tỷ, lo lắng nói.

Vừa mới khóc xong sao có thể không lưu lại dấu vết được?

Ngưng Hương vừa đi vừa cố nghĩ lý do, sờ đầu đệ đệ nói: "Có một con côn trùng nhỏ bay vào trong mắt tỷ tỷ, tỷ tỷ dụi mắt nên bị đồ thôi."

A Mộc tin thật, kéo tỷ tỷ ngồi xổm xuống, "Đệ đệ thổi cho tỷ nhé."

"Đi ra ngoài cũng đã lâu rồi, chúng ta về nhà thôi." Ngưng Hương vui vẻ hôn đệ đệ một cái, dắt hắn về nhà.

Từ Thu Nhi ho khan hai tiếng, đi bên cạnh Đường tỷ, nhỏ nhỏ hỏi thăm: "Côn trùng bắt nạt tỷ tỷ sao?"

Nếu như Lục Thành bắt nạt Đường tử khóc thì sau này nàng nhất định sẽ không để cho hắn có cơ hội đơn độc cùng Đường tử gặp nhau nữa.

Ngưng Hương lắc đầu, "Không có, ngày hôm qua cứu cứu không phải đã tới đây sao, vừa mới ở trong ruộng lại nhớ đến chút chuyện cũ năm xưa, trong lòng liền khó chịu."

Từ Thu Nhi đã hiểu, nhất định là Lục Thành hỏi chuyện nhà Chương gia cho nên mới khiến cho Đường tử phải giải thích cho hắn, chuyện xưa nhắc lại khó tránh khỏi ủy khuất.

Đau lòng cầm tay Đường tử, Từ Thu Nhi nhẹ giọng trấn an hai câu, không tiếp tục hỏi chuyện xảy ra bên trong ruộng bắp nữa.

Thành công lừa gạt đường muội, Ngưng Hương trong lòng cũng không thoải mái, phía dưới váy có chút lạnh lẽo ...

Về đến nhà, thừa dịp đường muội không có ở đây, đệ đệ ở trong sân đùa nghịch, Ngưng Hương đóng kín cửa phòng, thật nhanh từ trong tủ quần áo tìm chiếc quần nhỏ khác.

Nàng ngồi ở trên chiếc giường đất vén váy lên, đỏ mặt nhìn chiếc quần bên trong.

Trong phòng chỉ có chính mình, Ngưng Hương nhịn không được trộm nhìn, đại khái trên đường đi về, trời quá nóng đã góp phần hong khô chiếc quần.

Ngưng Hương xấu hổ cực kỳ, dù sao cũng phải giặt qua, nàng siết chặt chiếc quần, nhẹ nhàng lau sạch một cái, sau đó hết sức xem nhẹ cảm giác khác thường kia.

Thu dọn xong, Ngưng Hương nhanh chóng thay quần mới, sợ hiện tại giặt quần áo sẽ khiến cho Đại bá mẩu hoài nghi, nàng tạm thời đem cái quần cũ nhét vào trong chiếc sọt tròn.

Vội vàng kết thúc mọi việc, Ngưng Hương ngồi ở trên giường, nhớ lại những động tác cùng những lời nói vô lại của Lục Thành, nàng hạ quyết tâm không gặp hắn nữa. Nàng đã quá mềm lòng mới để cho hắn càng ngày càng lớn gan vô si.

~

Sâu bên trong ruộng bắp, Lục Thành ngồi trên bãi đất trống, cho đến khi không nghe thấy bất kỳ thanh âm gì phía bên kia, hắn mới nhìn vào trong ngực của mình.

Vừa mới ôm nàng hôn tới hôn lui giống như đột nhiên biến thành một giấc mộng.

Lục Thành nhìn về phía tay của mình.

Ngón tay đã gần tới, nhưng cảm giác va chạm cách tiểu khó hơi mỏng vẫn còn tồn tại.

Lục Thành không có kinh nghiệm, nhưng cũng biết làm thế nào để sinh nhi tử.

Ánh mắt nhìn vào phương hướng tiểu cô nương vừa rời đi, Lục Thành áo não mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Lúc ấy sao nàng lại nhịn không nổi? Chậm một chút nữa thì ngón tay hắn đã có thể tra rõ đại khái địa hình.

Nửa canh giờ ngắn ngủi chiếm quá nhiều tiện nghi, Lục Thành nhắm mắt lại, tận hưởng dư vị còn sót lại.

Rất muốn, rất muốn cùng nàng sinh nhi tử.

Thân thể ngửa ra sau, một tay chống đỡ, một tay vén vạt áo lên.

Hai khắc sau, cuối cùng Lục Thành cũng từ bên trong ruộng bắp đi ra, bước chân lơ mơ, bên trong mắt hoa đào cảnh xuân trong trẻo, tựa như say rượu.

Vô cùng may mắn trên đường không người, chờ hắn đi vào thôn thì trên mặt đã khôi phục vẻ thông dong.

"Sớm như vậy đại ca đã trở về rồi sao?" Lục Ngôn có thâm ý khác hỏi.

Lục Thành tâm tình tốt không thèm trừng hắn.

Lục Ngôn liền hiểu, tẩu tử vẫn là tẩu tử, cái người thư sinh mặt trắng đọc sách kia không phải là đối thủ của huynh trưởng.

Nhưng Lục Thành trong lòng cũng rầu rĩ, hôm nay tiện nghi chiếm đã đủ, nhưng đã triệt để chọc phải nàng, hẹn nàng lần sau nhất định nàng sẽ không đáp ứng.

Hắn nên chút gì đó bồi tội.

Hôm sau từ trong nhà Lục Thành lục hộp tiền lấy ra hai lượng bạc, hướng về hộp tiền muội muội thích kiểm tra nhất nói: "Buổi trưa đại ca đi lên trấn trên,

A Đào có muốn đi không?"

A Đào biết rõ chỗ ca ca nói là Ngô gia ở trấn Lưu Tiên, nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: "Từ tỷ tỷ dùng hương cao là mùi hoa hồng, rất dễ ngửi, đại ca cũng giúp muội mua một hộp."

Mắt Lục Thành sáng lên, nhìn cửa một cái, thấp giọng hỏi muội muội, "Từ tỷ tỷ thích hương hoa hồng?"

A Đào gật đầu.

Lục Thành trong lòng đã có ý định, giấu bạc ra cửa.

Cho tới trưa hán đều đi dạo ở trong vườn trái cây, trước khi đến trưa, Lục Thành nghe sư phụ Lý bá dặn dò một tiếng sau đó liền muốn đi lên trấn trên, vừa đi đến cửa vườn trái cây, vừa vận hán bắt gặp hảo huynh đệ Nghiêm Kính làm việc bên trong hoa viên.

"Đi Nghênh Tiên Cư uống một chén chứ?" Nghiêm Kính ngửa đầu, cười thập phần sáng lạn.

"Có chuyện gì vui tới như vậy?" Lục Thành đi ra khỏi vườn trái cây, buồn cười hỏi.

Nghiêm Kính cùng hán bằng tuổi nhau, chiều cao cũng tương tự, bất quá cho tới nay chưa cưới vợ, trong nhà mẹ già luôn thúc giục, Nghiêm Kính chê phiền hà, hán không thể buổi tối nào cũng ở Lưu Từ viên không quay về, mà hi sự hôm nay của hán có liên quan đến vấn đề hôn sự, "Thời gian trước Hoa bà có giới thiệu một vị cô nương cho nương ta, ta đã nhìn qua, quá xấu, một chút cũng không đẹp mắt, nhưng nương ta thì lại khen nàng thành tiên nữ, ngày ngày nhắc nàng với ta. Ngày hôm qua Hoa bà lại tới, nói cô nương kia vừa ý người khác, ha ha, người nói có nên ăn bữa ngon để ăn mừng hay không đây?"

Thấy hán quá hà hê, Lục Thành thân là bạn tốt, vẫn khuyên nhủ: "Tuổi người không nhỏ nữa, xác thực nên định hôn sự rồi."

Hán có cô nương để thích, mà cô nương đó cũng thích hán, Lục Thành nhìn bầu trời trong xanh, lại xem cây ăn quả cũng so với bình thường lại khỏe mạnh hơn, cho nên hán làm gì cũng đều rất hăng hái, cho nên khi nói đến hi sự, tự đáy hán lòng hy vọng Nghiêm Kính cũng sớm cưới vợ, như vậy thì hai huynh đệ họ chuyện tốt thành đôi.

Nghiêm Kính xùy một tiếng, lườm hán, "Người cũng không phải chưa cưới vợ đó sao?"

Lục Thành tuy là người cứng chặc, lúc này bị bạn tốt hỏi hán cũng nhịn cười không được, tuy đã cố nén ý cười nhưng cặp mắt hoa đào kia lại sáng rõ.

Nghiêm Kính thấy, từ từ dừng bước, dùng sức chụp vai hán một cái, "Tốt, người vậy mà lại lén lút lút lút có người để thân mật, nói, là cô nương nhà ai?"

Nam nhân đều như vậy, huynh đệ có chuyện tốt không tránh khỏi một phen ồn ào. Lấy giao tình của hai người, Lục Thành cũng không dự định lừa gạt Nghiêm Kính, hán không nhanh không chậm nói: "Không vội, lúc hái trái cây ta sẽ dẫn nàng đến, nhưng người nhìn thì nhìn, con mắt đáng hoàng một chút, nàng da mặt mỏng, nếu làm nàng tức giận thì ta sẽ tìm người tính sổ."

"Nhìn bộ dáng sợ vợ của người kia!" Nghiêm Kính cười lớn chụp vai hán, xoay chuyển ánh mắt, tiếng cười càng lớn, "Buổi trưa hôm nay người mời khách!"

Lục Thành sáng khoái đáp ứng.

Sau một khắc, hai người sống vai bước vào Nghênh Tiên Cư nổi danh nhất ở trấn trên, ở trong lầu chọn lấy vị trí gần cửa sổ, vẫn như cũ gọi hai món ăn gia đình, hai chum rượu.

Nghiêm Kính còn muốn hỏi thăm nhiều về người yêu cuat bạn tốt, Lục Thành thu liễm ánh mắt nhìn hán.

Hán không muốn bốn phía khoe khoang nữ nhân của mình, nói cho Nghiêm Kính, là vì coi hán như huynh đệ.

Nghiêm Kính gật đầu, không nhắc tới nữ nhân nữa.

Bọn họ không đề cập tới, nhưng ba nam nhân quần áo tơ lụa ở bàn bên cạnh lại không chút nào kiêng sợ, còn tán gẫu đến các cô nương trong hoa lâu, "Người không biết sao, Tuyên cô nương mới tới kia tuyệt diệu làm sao, người cũng như tên, trong veo như nước ... Như vậy không cần phí tâm tư chuẩn bị, khi nào muốn là trực tiếp có thể..."

Về mặt cười dâm tà.

Nghiêm Kính không có vợ, nhưng hán là nam nhân, đối với nữ nhân có tính trời sinh tò mò, cũng như các khách nam khác ở lầu, đều len lén nghe ba người kia bình luận về các loại nữ nhân. Chờ ba người kia đi hết, Nghiêm Kính vẫn chưa thỏa mãn uống một hộp rượu, lại nhìn Lục Thành nghiêm trang ngồi đối diện, hết sức hâm mộ nói: "Quả nhiên là cưới vợ vẫn tốt, người đã tìm cho A Nam mẹ kế, ta cũng nên tìm người thôi, đỡ cho đến khi đệ đệ A Nam ra đời mà con ta vẫn chưa thấy đâu."

Lục Thành căn bản không nghe rõ hán nói gì đó.

Thì ra, ngày hôm qua nàng không phải là nín tiếu, mà là...

Ngực hấn lại nổi lên một mồi lửa.

Thì ra Hương Nhi của hấn chẳng những lớn lên xinh đẹp, mà ngay cả thân thể cũng đều là cực phẩm trong cực phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Edit: Hà

Vì muốn che dấu quan hệ của hai người, cho nên sau khi Lục Thành mua xong lễ vật bồi tội cũng không kêu muội muội đưa qua ngay lập tức, hấn sợ muội muội đi đi lại lại quá nhiều khiến người khác hoài nghi. Dù sao vài ngày nữa cũng là cuối tháng rồi, đoán chừng lúc đó Ngưng Hương cũng đã hết giận, Lục Thành mới giao cho hai người đệ đệ đưa lễ vật cho muội muội, thấp giọng dặn dò thật kĩ.

"Đại ca thích Từ tỷ tỷ phải không?" A Đào cười hi hi hỏi.

Nghe câu hỏi của tiểu muội muội bảy tuổi, Lục Thành nhũn mày, nhìn chăm chăm tiểu nha đầu hỏi: "Ai nói vậy?"

Ban ngày Hấn không có ở nhà, chẳng lẽ tiểu nha đầu này kết giao với bạn bè không đứng đắn, hoặc là hai đệ đệ lại nói xằng bậy?

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của huynh trưởng, A Đào tự biết lỡ lời, rút cổ nói: "Hôm trước muội sang tìm A Hoa chơi, tình cờ nghe được nương nàng đang nói chuyện với người khác ở trong phòng, giọng nói bọn họ rất lớn nên muội nghe thấy được."

"Sau này không được phép nói như vậy nữa, có nghe thì cũng phải làm bộ như không." Lục Thành sờ đầu dặn dò muội muội rồi đi ra ngoài.

A Nam đang ngồi trong sân xem nhị thúc chế củi, nhìn thấy phụ thân đi ra bé liền đứng lên muốn phụ thân ôm.

"Phụ thân phải đi tới vườn trái cây, tối nay sẽ mang đào về cho A Nam ăn nhé." Vườn trái cây bên cạnh có vài gốc cây đào, cũng may vừa vào dịp thu hoạch.

Phụ thân đi sớm về trễ đã thành thói quen của A Nam, thấy vậy bé không quấy rầy phụ thân nữa, ngoan ngoãn ngồi ở trên băng ghế, đôi mắt nhìn phụ thân ra cửa. Lục Thành đi tới cửa liền quay đầu lại, đối diện với ánh mắt quyến luyến nghiêm túc của nhi tử, hấn nhìn tiểu tử cười.

A Nam cao hứng hét lên.

"Ta đi thật nhé!" Lục Thành phất tay, sải bước rời đi.

A Nam tiếp tục nhìn chăm chăm ra cửa, sau khi xác định phụ thân đi thật rồi thì mới nghiêng đầu tiếp tục nhìn nhị thúc.

A Đào ngồi đợi ở trong phòng cảm thấy đã gần tới giờ mới đi tìm Tam ca Lục Định, bảo hấn đánh xe lừa đưa nàng qua nhà Từ tỷ tỷ.

Lục Định không nói hai lời liền cước bộ đi tới chỗ xe lừa.

Nhắc tới cháu trai, buổi sáng Lục Định vừa mới thay chiếc áo ngắn màu xám cho bé mà bây giờ chẳng biết từ lúc nào đã có thêm mấy dấu tay màu đen trên áo, hấn phiền muộn ôm cháu trai đi vào trong nhà, "A Nam không được lau chùi bậy bạ lên áo nữa, Hương cô cô thích trẻ con sạch sẽ, mà cháu thì lại vô cùng bẩn thỉu, như vậy Hương cô cô sẽ không thích ôm cháu đâu."

A Nam cúi đầu nhìn mấy dấu tay màu đen trên áo, lại nhìn vào hai bàn tay nhỏ bé của mình, ngay tức khắc đôi mắt to liền nhìn về phía chậu nước rửa mặt trên ghế đầu.

Đến nhà người khác làm khách đương nhiên phải thật chỉnh chu, Lục Ngôn giúp cháu trai rửa sạch đôi tay mập, lại đổi một chiếc áo ngắn màu xanh ngọc đẹp mắt, đeo chiếc hà bao mới vừa giặt cách đây hai ngày lên cổ, xong xuôi lại xem xét từ đầu đến chân của bé một lần nữa, lúc này mới ôm cháu trai để lên xe lừa.

"Không được phép đánh nhau với người khác nữa." Lục Ngôn đưa tới cửa, tỏ vẻ nghiêm túc dặn dò cháu trai.

A Nam toét miệng hướng về nhị thúc lắc đầu, bảo đảm chính mình sẽ ngoan ngoãn.

Lục Ngôn nhìn cháu trai cười thật to.

Đưa bé vừa xinh xắn lại hiểu chuyện như vậy, ai lại không thích cơ chứ?

~

Thôn Liễu Khê.

Thời điểm ba người A Đào vừa đến cũng là lúc Ngưng Hương đang dỗ đệ đệ.

Trong nhà mới có một con gà con vừa chết, A Mộc khóc đến đỏ cả mắt, ngay cả điểm tâm cũng không muốn ăn, buồn bã tới mức không muốn nói chuyện với ai hết.

"Tướng quân!" Thấy gà con đã chết vẫn chưa bị ném đi, A Nam ngồi xổm xuống chọc chọc, đột nhiên cuống cuống nói, "Ăn!"

Vẫn là trẻ nhỏ thì dễ dàng hiểu nhau nói gì, Ngưng Hương và A Đào còn chưa kịp hiểu ý A Nam thì A Mộc đã mạnh mẽ đứng lên, đoạt lấy gà con không còn nhúc nhích dẫu ra phía sau, lần đầu tiên tức giận trừng mắt với A Nam: "Ta muốn chôn, không cho người dút cho tướng quân!"

A Nam chớp mắt không hiểu.

Ngưng Hương lên lút nín cười, tiểu tử kia nhẫn tâm quá rồi, lại còn muốn dút cho tướng quân ăn.

"A Mộc đến đây, đại ca dẫn đệ đi đào hố." Từ Hòe hôm nay không có việc gì làm, thấy đường đệ còn thương tâm vì con gà nhỏ, cười gọi một tiếng.

A Mộc lập tức nâng con gà con đi tìm đường huynh.

A Nam hiểu kỳ bọn họ muốn làm gì bèn níu lấy Ngưng Hương để nương ôm bé đi xem.

Vì vậy tất cả lớn nhỏ đều đi xem Từ Hòe đào hố chôn gà ...

Sau khi đặt gà con đã chết vào trong hố, Từ Hòe đưa chiếc xẻng trong tay cho đường đệ để hẩn lấp đất. Nhưng A Mộc vẫn chưa chấp nhận được chuyện gà con do hẩn cùng tỷ tỷ nuôi dưỡng lại chết, nhìn con vật bé nhỏ yêu thích nằm trong hố không nhúc nhích, nước mắt hẩn lại rơi xuống. Còn A Nam thì sao, hoàn toàn đem chuyện này trở thành một trò chơi, bé thấy tiểu thúc thúc năm tuổi cầm xẻng không động đậy vì vậy liền từ từ đi tới, đưa tay muốn giúp đỡ.

"Ta tự mình làm!" Thiếu chút nữa bị đoạt mất cái xẻng, A Mộc cuối cùng cũng hoàn hồn, lau chùi nước mắt đầy đất xuống.

A Nam không có chút cảm giác của người bị ghét bỏ, thấy hố bên cạnh còn đất, bé đi tới, hơi xòe kẽ chân đẩy đất vào trong. A Mộc nhìn bé nhưng không ngăn cản.

Từ Thu Nhi cố ý đùa A Nam: "Đem tướng quân cũng chôn vào hố này được không?"

A Nam ngửa cái đầu nhỏ lên, nhìn chăm chăm nàng nhìn một lát, đột nhiên đưa tay đánh Từ Thu Nhi một cái, "Không chôn!"

Bị đánh nhưng Từ Thu Nhi vẫn rất vui vẻ, tiểu tử thói này, lúc đến xem chuyện vui thì "tâm địa sắt đá", đến phiên thứ mình thích gặp chuyện không may, nhất định là so với A Mộc còn sốt ruột hơn.

Ba người Ngưng Hương, Từ Hòe và A Đào đều cười theo, A Mộc nhìn sang mọi người, lại nhìn khuôn mặt nhăn nhó của A Nam đang trừng Nhị tỷ tỷ, hẩn cũng nhin cười không được.

Một chú gà con vừa chết đã khiến trong lòng nam oa đau thương thì ngay tại đây, trong tiếng cười không ý thức đã tiêu tán mất.

Trên đường đi vào nhà, A Mộc cùng A Nam đã hòa hảo như lúc ban đầu.

A Đào kéo Ngưng Hương vào trong phòng, cười hi hi đem chiếc hộp màu trắng bằng sứ nãy giờ giấu ở trên người ra, nhỏ giọng nói với Ngưng Hương: "Từ tỷ tỷ, đại ca muội nói huynh biết sai rồi, hy vọng tỷ nhận lễ vật xin bớt giận, đây, đây là món quà huynh ấy mua ở trấn Lưu Tiên, tận ba lượng bạc đồ tỷ!"

Tiểu cô nương chưa hiểu cách nói chuyện khéo léo, chỉ cảm thấy nói cho Từ tỷ tỷ lễ vật này hết sức quý, Từ tỷ tỷ nhất định sẽ vui vẻ rồi tha thứ cho huynh trưởng.

Lục Thành lại sai muội muội qua truyền lời, Ngưng Hương mặt đỏ tai hồng, khi nhận chiếc hộp đựng son cũng nhỏ giọng hỏi: "Đại ca muội còn nói gì với muội không?"

A Đào hồi tưởng lại lời nói của huynh trưởng khi ở trên trấn hôm đó, nhếch miệng, tức giận nói: "Đại ca nói muội còn nhỏ, đồ tốt như vậy không dùng được, chờ khi muội mười tuổi mới mua. Từ tỷ tỷ, đại ca muội thật xấu, lúc lấy tiền từ hộp tiền thì nói là để mua son cho muội, đồ muội vui vẻ, kết quả là vì mua đồ quý cho Từ tỷ tỷ mà lại gạt muội lấy mười mấy văn tiền, cũng vì Từ tỷ tỷ."

Ngưng Hương nhìn khuôn mặt ủy khuất của A Đào, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt nghiêm trang lúc Lục Thành lừa gạt muội muội.

Nhìn chiếc hộp sứ nhỏ trong tay, Ngưng Hương nhin không được trong lòng quở trách Lục Thành tiểu tiên bậy bạ. Lãnh Mai Các có tiểu nha hoàn biết

lăm son phấn, đồ nạng cùng Tô Nguyệt dùng đều là tiểu nha hoàn đổ đưa sang, tiểu nha hoàn không chịu thu tiền, cho nên bình thường nạng cùng Tô Nguyệt có đồ ăn vặt liền chia cho nạng ta một nửa, lần trở về này Ngưng Hương không mang bất kỳ đồ vật gì của Bùi Cảnh Hàn hoặc Hầu phủ đưa, duy chỉ có món đồ có quan hệ với Hầu phủ chính là hai hộp son phấn tiểu nha hoàn đưa.

Đương nhiên, nam nhân mình thích chịu vì mình tiêu pha, Ngưng Hương cũng không thể nào không vui vẻ.

Sờ đầu A Đào, trước tiên Ngưng Hương giấu kỹ son Lục Thành đưa, đem một chiếc hộp son mới vẫn còn chưa mở ra, nạng mang đến cho A Đào, cười hỏi: "A Đào ngửi xem, là mùi của Từ tỷ tỷ thơm hơn hay là đồ đại ca muối mua thơm hơn?"

Hộp sứ màu thiên thanh, hộp son bên trong tinh xảo đẹp đẽ, vừa nhìn liền khiến người yêu thích, A Đào nhẹ nhàng ngửi một cái, không phân biệt được, hết sức hâm mộ trả lời: "Rất thơm." Có lẽ so với đồ đại ca lừa gạt nạng còn tốt hơn.

Tiểu cô nương lại bĩu môi.

Ngưng Hương bật cười, sau khi đẩy kín cái hộp thì nhét vào tay A Đào, dụ dỗ nói: "Đại ca muối đưa cho Từ tỷ tỷ một hộp, vậy ta cũng đưa A Đào một hộp, chỉ là hộp này của tỷ tỷ là do một người tỷ muội của tỷ làm, cho nên tỷ không biết rõ giá tiền, có lẽ không đáng giá bằng ba lượng bạc, A Đào có chê không?"

A Đào đương nhiên sẽ không chê. Nhưng nạng nhìn ra được, cái hộp xinh đẹp của Từ tỷ tỷ chắc chắn sẽ ngang bằng so với chiếc hộp của huyň trưởng, thậm chí còn quý hơn.

A Đào lắc đầu, đem hộp sứ để lại trên giường, nghiêng đầu chạy ra ngoài, "Muối không cần, Từ tỷ tỷ mau cất đi!"

Nạng chỉ oán giận huyň trưởng lừa nạng chứ không oán trách huyň trưởng đem đồ tốt đưa cho Từ tỷ tỷ.

Lẽ vật mắc như vậy, nạng không thể nhận.

Ngưng Hương đuổi theo tới phòng bếp thì thấy A Đào đã chạy ra ngoài rất xa, muối ấy đã một đường chạy thẳng đến chỗ hai đứa trẻ rồi ngồi xổm xuống cùng một chỗ chơi đùa.

Ngưng Hương nghĩ nếu như bây giờ nạng đưa đồ cho A Đào cầm thì cũng không tiện, cho nên nạng đành tạm thời quay lại nhà, chờ khi A Đào trở về thì sẽ đưa cho muối ấy. Các cô nương thích làm đẹp đều không phân biệt tuổi tác, Lục Thành lơ ngơ không hiểu tâm sự của muối muối, nhưng Ngưng Hương lại biết A Đào nhất định rất thích những món đồ ấy.

Sau khi cất kỹ hộp son, Ngưng Hương đứng trước ngăn tủ, kim nén không được lại cầm chiếc hộp của Lục Thành tặng lên.

Vừa mở nắp ra thì hương hoa hồng thổi ngay vào mặt làm khuôn mặt nạng cũng hồng theo.

Hình ảnh bên trong ruộng bắp lần lượt tái hiện lại trong tâm trí nạng.

Ngưng Hương vừa thẹn vừa cáu, nạng nhanh chóng đắp kín cái nắp rồi nhét lại vào ngăn kéo, cái người hay thích bắt nạt nạng kia, nạng không thềm để dàng tha thứ cho hẳn đâu.

Vừa bồi bọn nhỏ chơi gần nửa canh giờ thì Lục Định đã sớm quay lại đón người, rõ ràng là không muốn để cho người khác hiểu lầm là nhà bọn họ muốn ăn cơm kẹ.

Tỷ đệ Ngưng Hương đang cùng cả nhà Đại bá mẫu dùng cơm, Lý thị thấy vậy liền phản đối, Ngưng Hương thẹn thùng chủ động nói bọn họ lưu lại ăn cơm, Lý thị thích A Đào và A Nam, nhưng mà bà muốn họ ở lại cũng vô dụng, Lục Định kiên quyết không chịu, thấy muối muối và cháu trai đã ngồi yên ổn liền đánh xe liền đi. Lúc này Ngưng Hương mới đuổi theo vài bước, kín đáo đem hộp son đưa cho A Đào, nhỏ giọng dặn dò: "A Đào đừng nói, tỷ tỷ không muốn người khác biết chuyện của đại ca muối với ta."

A Đào nhìn mọi người Từ gia đang đứng trước cửa đành nhận lấy, thật tâm nhìn Ngưng Hương nói: "Từ tỷ tỷ thật tốt!"

So với đại ca tốt hơn nhiều.

Ngưng Hương cười, lại hôn A Nam một cái rồi đứng tại chỗ đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

"Xe Quách lão tam có phải cũng sắp đến rồi không?" Mọi người một nhà lần nữa nhanh chóng gom lại một chỗ, Lý thị nhìn qua thôn đông rồi vẫy tay với nhi tử: "Con nhanh sang ven đường chờ đi."

Cháu gái đã nói Tô Nguyệt sẽ viết thư giao cho Quách lão tam đưa về, bà nghe một lần thì đã nhớ kỹ.

Từ Hòe gật đầu đồng ý, Ngưng Hương cũng muốn đi cùng thì bị Lý thị ngăn cản, "Trời nóng, để đại ca cháu đi là được rồi."

Từ Hòe cũng khuyên muối muối, "Quách lão tam biết chúng ta là người một nhà, Hương Nhi an tâm ở nhà chờ đi."

Ngưng Hương chột dạ, kỳ thật nạng cũng có chút sợ hãi khi đối mặt với Quách lão tam, liền gật đầu nhẹ, "Phiền đại ca rồi."

Từ Hòe cười nói đường muội quá khách khí rồi liền dắt đường đệ đi.

Ngưng Hương căng thẳng ở nhà chờ, mặc dù trong lòng biết rõ Bùi Cảnh Hàn không có ở nhà, một tháng này khẳng định Tổ Nguyệt trải qua nhất định là rất an nhàn.

Quả thực Tổ Nguyệt hết sức nhàn nhã, không có người hầu hạ, cũng không có tỷ muội hữu hảo ở bên người, nàng liền chạy tới khuê phòng, đòi Vạn cô cô một chút nguyên liệu để may cho Ngưng Hương một bộ xiêm y tơ lụa, giấy vải thêu hoa hồng đào, vẩy dài thêu thêm chút hoa sen xanh lá nhạt, còn có một đai lưng xanh nhạt cùng màu.

Ngoài ra, nàng còn may cho A Mộc một bộ xiêm y, áo màu xanh da trời, kích cỡ cổ ý làm to hơn so với Ngưng Hương đã nhắc tới.

Từ Hòe đem bao đồ giao cho đường muội liền đi, Từ Thu Nhi cũng không đuổi theo Đường tỷ xem lễ vật, cho nên trong phòng chỉ có tỷ đệ Ngưng Hương.

Mở bao đồ ra, Ngưng Hương vội vàng bức thư được giấu kín ở bên trong, A Mộc phát hiện có xiêm y của hắn thì đã hưng phấn tới mức liền mặc thử.

Ngưng Hương không để ý tới đệ đệ, nàng vừa thấy bút tích quen thuộc Tổ Nguyệt thì tâm càng ngày càng trầm.

Thư của Tổ Nguyệt chỉ có hai tờ, tờ thứ nhất nói tất cả đều là việc vặt hằng ngày, nói rằng Tổ Nguyệt nhớ nàng, hy vọng nàng có rảnh thì quay lại Hầu phủ thăm nàng ấy, lạc khoản kết thúc. Tờ thứ hai bút tích liền chuyển hướng, nói cho Ngưng Hương biết khi nàng vừa rời phủ ngày thứ hai, thì nàng ấy đã viết một phong thư sai người ra rồi thúc ngựa mang đến Kinh Châu, báo cho Bùi Cảnh Hàn chuyện Ngưng Hương đã chuộc thân, và còn giải thích lý do vì sao nàng ấy làm như vậy.

"Ngưng Hương, ta với ngươi thân như tỷ muội, muội bình thường gốc như vậy, thế nên có thể nghĩ tới chuyện chuộc thân ra khỏi phủ còn được thuận lợi như vậy, hẳn nhất định sẽ hoài nghi ta âm thầm giúp muội, cho nên ta phải kịp thời viết thư mật báo, như vậy thì lòng nghi ngờ của hắn đối với ta sẽ giảm xuống rất nhiều. Còn đối với muội mà nói, thế tử sớm muộn gì cũng sẽ biết chuyện, như vậy hẳn ở Kinh Châu nghe tin muội đã chuộc thân, hẳn tức giận nhưng trên đường gấp rút trở về thì lửa giận cũng sẽ tiêu tán đi vài phần, nếu không khi hắn trở về Hầu phủ mới biết, ta sợ hắn nổi giận sau đó mất đi lý trí sẽ khiến muội gặp nhiều thua thiệt. Tóm lại, ta không sợ muội trách ta, chỉ là ta muốn nhắc nhở muội, khả năng hắn sẽ sớm trở lại, muội cần cẩn thận đề phòng."

Cuối cùng dặn dò nàng đốt tờ này đi.

Ngưng Hương nhìn thêm một lần nữa, lúc này mới miễn cưỡng ổn định không chế thân thể đang run lên nhè nhẹ.

Nàng sao có thể trách Tổ Nguyệt, không có Tổ Nguyệt chỉ điểm thì có lẽ bây giờ nàng vẫn còn bị vây ở trong Hầu phủ.

Nàng chỉ sợ Bùi Cảnh Hàn, đời trước Bùi Cảnh Hàn đầu tháng tám mới trở về Thái An phủ, Ngưng Hương biết chính xác ngày cho nên nàng vẫn có cảm giác mình còn có một tháng hưởng thụ cuộc sống bình lặng ở nông gia, nhưng bây giờ nàng không đoán được khi nào Bùi Cảnh Hàn trở lại phủ, giống như bất cứ lúc nào hắn cũng có thể xuất hiện ở trước nhà mình.

Siết chặt bức thư, Ngưng Hương ép buộc bản thân phải trấn định, âm thầm tính toán ngày về của Bùi Cảnh Hàn.

Kinh Châu cách Thái An phủ xa ngàn dặm, mẹ con Thẩm Du Du chịu không nổi khổ cực, trên đường đi nhất định sẽ rất chậm, tiêu hao được thời gian nửa tháng, đoàn người xuất phát từ giữa tháng năm, bây giờ có lẽ vừa tới Kinh Châu. Thư của Tổ Nguyệt mặc dù đầu tháng sáu mới đưa tới, nhưng người đưa tin là sai nha (lính trong phủ), cho nên bây giờ có lẽ thư đã đến tay Bùi Cảnh Hàn.

Kiếp trước Bùi Cảnh Hàn dừng lại ở Kinh Châu một thời gian, trên đường trở về lại du lãm thêm mấy chỗ danh lam thắng cảnh, vừa đi vừa chơi cho nên mới trễ nãi đến đầu tháng tám. Nếu như hắn không ở Kinh Châu mà thúc ngựa chạy nhanh về thì có lẽ giữa tháng là có thể trở về nhà, nếu như hắn không gấp gáp tìm nàng tính sổ, thì sau khi bồi mẹ con Thẩm Du Du về thì cuối tháng hắn mới bắt đầu quay lại, như vậy thì thời gian sẽ giống với đời trước.

Nói cách khác, nhiều nhất nàng chỉ còn có khoảng mười ngày thanh nhàn.

"Tỷ tỷ, có đẹp không?"

Bên tai truyền đến giọng nói hưng phấn của đệ đệ, Ngưng Hương ngẩng đầu lên, liền thấy đệ đệ ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ở trên giường, con mắt sáng lên nhìn qua nàng.

"Đẹp, Tổ Nguyệt tỷ tỷ khéo tay quá đúng không?" Ngưng Hương gương cười nói.

A Mộc gật đầu, nhìn lại chiếc áo của mình rồi khen người tỷ tỷ chưa từng gặp mặt kia, sau đó mới ôm lấy bộ đồ mới của tỷ tỷ, kêu tỷ tỷ thay đồ.

Ngưng Hương gấp thư lại, sau đó đi sang tây phòng thay xiêm y cho đệ đệ xem, bồi đệ đệ vui vẻ một lát thì nàng lại thay quần áo cũ, sau đó đi sang Đông viện giúp Đại bá mẫu thổi lửa nấu cơm, thừa dịp không ai chú ý nàng nhanh tay đem tờ thư thứ hai đưa vào lò bếp.

Ngon lửa nhanh chóng chiếm lấy tờ giấy trắng, đào mắt đã thành tro.

Phủ Kinh Châu.

Một chiếc xe ngựa khí phái từ từ ngừng ở cổng lớn của Thẩm gia.

Bùi Cảnh Hàn lưu loát xuống ngựa, đi đến trước xe, chuẩn bị đỡ mỹ nhân trong xe xuống.

Thẩm Du Du toàn thân màu váy xanh nhạt thanh lịch khom lưng đi ra, đối diện với khuôn mặt tươi cười tuần lã của Bùi Cảnh Hàn, nàng ngượng ngùng cười một tiếng, xấu hổ để tay mình vào lòng bàn tay của nam nhân trước mặt.

Người nữ thì đã đứng vững vàng, nhưng tay của người nam nhân lại chưa buông ra.

"Biểu ca..." Thẩm Du Du đỏ mặt kêu.

Bùi Cảnh Hàn lúc này mới buông tay, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Du Du, nhớ lại đến hôm nay lúc trên thuyền mỹ nhân lìm dìm ngủ, lúc hắn sắp hôn trộm nàng thành công thì không ngờ nàng lại tỉnh lại, thẹn quá hoá giận trừng mắt với hắn, ánh mắt của hắn nhìn sang đôi môi đỏ hồng của Thẩm Du Du thì đã ra quyết định ở Kinh Châu qua hết đêm thất tịch lại đi.

Biểu muội tài nữ như vậy, lại rất có tình cảm với hắn, như vậy còn gì thích hợp hơn so với việc đêm thất tịch thích hợp ở bên hoa dưới ánh trăng?

Hắn vất vả một đường đưa nàng về nhà, cũng không thể không chiếm được chút tiện nghi nào được.

Đưa Thẩm Du Du đưa về nội viện, Bùi Cảnh Hàn trở về phòng khách dành cho mình.

Trường Thuận vừa thấy chủ tử trở về, lập tức lấy thư từ ống tay áo ra, bước nhanh tới, "Thế tử, là thư Tô Nguyệt viết."

Bùi Cảnh Hàn nghi ngờ nhíu mày tiếp nhận thư, trên phong thư xác thực là bút tích Tô Nguyệt.

Tiểu nha hoàn vì sao lại viết thư?

Phân phó Trường Thuận đi chuẩn bị nước, Bùi Cảnh Hàn bước vào phòng bên cạnh, trước tiên cởi áo khoác, sau đó mới lười nhác leo lên chiếc giường lạnh, mở thư ra.

Chữ Tô Nguyệt vẫn không có tiến bộ, Bùi Cảnh Hàn nhìn một chút liền lắc đầu, tuy mặc dù ghét bỏ chữ của tiểu nha hoàn, nhưng hắn lại cảm thấy loại chữ có thể mài dũa lộ ra vài phần chất phác đáng yêu.

Tuy chữ đáng yêu nhưng cũng không cách nào khiến nội dung lấy được lòng người.

Bên ngoài Trường Thuận vẫn chưa đi xa, liền nghe sau lưng truyền đến một tiếng "bùm" vang lên, kèm theo tiếng đồ sứ vỡ vụn rã rạc.

Thế tử đá ngã nhiều đồ quý trong các!

Trường Thuận biết rõ bài trí bên trong lập tức đoán tình hình bên trong phòng, lúc này bước nhanh lui về cửa, lo lắng đề phòng nói: "Thế tử..."

"Cút!"

Nam nhân hét to như sấm.

Trường Thuận bị hù dọa giật mình, lại không dám thực sự biến đi, chỉ còn cách vẫn như cũ đợi ở cửa.

Bên trong hô hấp Bùi Cảnh Hàn càng lúc càng nặng, đôi mắt phượng ngoan lệ trừng mắt nhìn đồng bừa bọn đầy đất.

Nàng vậy mà thừa dịp hắn không có ở nhà dám chuộc thân!

Hắn thương nàng nhất gan sợ phiền phức, lại lần nữa dễ dàng tha thứ cho nàng, vậy mà nàng lại không biết tốt xấu dám chuộc thân!

"Chuẩn bị ngựa!"

Bức thư trong tay bị siết thật chặt, Bùi Cảnh Hàn giương mắt nhìn về phía ngoài cửa, lạnh giọng phân phó.

Hắn bây giờ liền trở về, trở về liền muốn nàng, xem nàng còn có thể chạy trốn nơi đâu!

Trường Thuận nom nớp lo sợ dịch vào, nhìn mảnh sứ vỡ khắp mặt đất, cái cảm nhanh chóng cúi thấp đến ngực, "Thế tử muốn đi nơi nào?"

"Hồi Thái An phủ." Bùi Cảnh Hàn nghiêng răng nghiêng lợi, "Ngưng Hương chuộc thân, ta muốn đi thăm nàng một chút."

Trong lòng Trường Thuận giật mình, nhưng lúc không phải là thời điểm mắng Ngưng Hương ngược, hắn trầm ngâm một lát lại tận trung cương vị công tác nhắc nhở: "Thế tử, trước đó ngài đã đáp ứng biểu cô nương ở đây vài ngày, hiện tại đột nhiên phải đi, chúng ta nên lấy cớ gì?"

Thần sắc Bùi Cảnh Hàn khê biến.

Hắn có thể kiếm có, nhưng trên đời này không có tường nào gió không lọt qua được, một khi tương lai biểu muội biết được hôm nay hắn là vì Ngung Hương gây chiến vứt bỏ nàng mà đi, biểu muội không dám oán hắn, thê thiếp trong lúc đó...

"Đi xuống đi." Bùi Cảnh Hàn trầm mặt đi vào trong nội thất, không nhắc lại về chuyện trở về nữa.

Nhưng cũng không lâu lắm, hắn lần nữa gọi Trường Thuận vào, theo lệnh của hắn lập tức trở về Thái An phủ, thay hắn ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Edit: Hà

Dưới ánh hoàng hôn mờ ảo, một tiểu nha hoàn dung mạo xinh đẹp tuyệt trần đang ngồi trên ghế trong phòng cúi đầu thêu khăn tay, nhưng không hiểu sao hai hàng lông mày kẻ đen của nàng nhú lại tỏ vẻ rầu rĩ. Đột nhiên một nam nhân mặc hoa phục phá cửa xông vào, tiểu nha hoàn bị dọa sợ tới nỗi mặt không còn chút máu, dù nàng né tránh bốn phía nhưng vẫn bị nam nhân cường chế ôm đến bên giường.

"Ta nuôi em lâu như vậy, vậy mà em nghĩ rằng ta sẽ để cho người khác có được em sao?"

Nam nhân đang trong cơn giận dữ, cho dù nàng có mau nước mắt đi nữa thì cũng không có cách nào khiến hắn dừng động tác thô bạo lại. Tiểu nha hoàn sợ hãi khóc đến ruột gan đứt từng khúc...

Tiếng gõ cửa vang lên một tiếng "ầm", cắt ngang chuyện nam nhân đang muốn chiếm đoạt nàng, cũng vừa đánh thức cơn ác mộng của tiểu nha hoàn.

Ngung Hương từ từ mở mắt.

Ngoài cửa sẫm bóng đêm như mực.

Bên tai là tiếng ngáy nhẹ nhàng của đệ đệ, tiểu tử ban ngày chơi đùa đến mệt mỏi thế nên mới khò khè như vậy.

Ngung Hương hôn đệ đệ một cái, lẳng lặng nằm không biết bao lâu mới lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Trời đã sáng, Ngung Hương rời giường rửa mặt, lúc nàng chải đầu thì ánh mắt nàng dừng lại ở hai cây trâm của mình.

Đây đều là cây trâm bằng đồng do nàng cùng Tố Nguyệt lúc ra ngoài đi dạo mua được, cây trâm có đuôi dài nhỏ, dùng sức chạm người khác một cái nhất định sẽ rất đau.

Nhưng đối với Ngung Hương mà nói, đuôi cây trâm này còn chưa đủ bén nhọn.

Thừa dịp đệ đệ vẫn chưa tỉnh, Ngung Hương cầm lấy cây trâm đi ra bên ngoài, đi đến phòng bếp muốn mài cây trâm, Ngung Hương ngồi xổm xuống, thông thả nhưng lực mài sát chiếc trâm trên bàn đá thì không nhẹ chút nào. Nàng mài miết mãi cho đến khi bên trong truyền đến tiếng ngáy của đệ đệ, lúc này Ngung Hương mới dừng tay, nhẹ nhàng phe phẩy đuôi trâm rồi lại cắm vào trên búi tóc.

"Tỷ tỷ đâu rồi?" A Mộc xoay người, không thấy tỷ tỷ nên hướng ra phía ngoài hồ.

"A Mộc tỉnh rồi hả?" Ngung Hương nhỏ giọng hỏi, lúc kéo rèm vào nhà thì thần sắc nàng vẫn dịu dàng như thường.

A Mộc cũng nói không rõ vì sao, nhưng chỉ cần nhìn thấy được tỷ tỷ thì liền không nhịn được cười, hắn nằm ở trong chăn nói: "Tỷ tỷ đệ vừa mới nằm mơ, mơ thấy đệ và A Nam cùng nhau đuổi theo tướng quân, tướng quân bay rất cao..."

Giọng nói nam oa còn mang theo vài phần buồn ngủ, lúu rúu như chim sẻ nói cho tỷ tỷ nghe về giấc mộng của mình.

Ngung Hương ngồi bên cạnh giường đất, nhìn đệ đệ cười.

Nàng cũng nên thỏa mãn thôi, cho dù kiếp này cuối cùng nàng cũng tránh không được kết cục thê thảm, nhưng ít nhất nàng đã có được những thứ mà đời trước chưa từng có được. Nàng có thể liên tục ở bên cạnh đệ đệ gần một tháng, nàng quen được một nam nhân bá đạo vô nhưng lại đối xử với nàng vô cùng tốt, nàng nhận được lễ vật người yêu tặng nàng, nàng còn nghe được một bé trai đáng yêu xinh đẹp gọi nàng là nương...

Quả thực rất thỏa mãn, nhưng nàng vẫn tham lam, tham lam muốn thật nhiều những ngày an nhàn như vậy nữa.

~

Ăn xong điểm tâm, Ngung Hương dẫn đệ đệ đi thả ngỗng. Đại bá mẫu nhà bên cạnh là một người miễn cưỡng lắm mới có thể để cho hai chiếc xe ngựa đi song song ở hai bên ruộng, liên tục thông về hướng Bắc Hà (ý ở đây là ruộng nhà bà đó nằm ngay con đường đi thôn Bắc Hà nên bà mới miễn cưỡng cho xe ngựa chạy), đường đất phía đông là ruộng, ruộng xanh mơn mơn là bắp hoặc đậu phộng, đầu ruộng mọc đầy bụi cỏ dại. Hai con ngỗng nhỏ vừa đông đưa ở trong bụi cỏ tàn bộ, vừa ăn hết sức là nhàn nhã.

A Mộc khom lưng bắt châu chấu, bắt được *châu chấu* liền *xâu* *cỏ đuôi chó*, giữ lại trở về cho gà ăn.

Ngung Hương đứng dưới nắng sớm có thể soi sáng cả một khoảng ruộng, vừa cười vừa nhìn đệ đệ bắt châu chấu, nhìn một chút thì đột nhiên nàng nhớ tới Lục Thành.

Sau lần gặp mặt trong ruộng bắp, người nọ biết rõ đã chọc giận nàng, ngoại trừ đề A Đào giúp đỡ đưa quả bồi tội thì vẫn chưa hẹn gặp mặt nàng. Nếu như không có thư của Tô Nguyệt, có lẽ Ngung Hương cũng sẽ không nhớ hắn, nhưng bây giờ nàng đã biết Bùi Cảnh Hàn trung tuần tháng bảy có lẽ sẽ trở lại, Ngung Hương liền muốn quý trọng thời gian mười ngày còn dư lại, muốn đối xử tốt với hắn.

Không cần lo lắng Bùi Cảnh Hàn đột nhiên xuất hiện, lo lắng hắn giận chó đánh mèo Lục Thành, gây bất lợi cho Lục Thành.

Không cần lo lắng Bùi Cảnh Hàn bức nàng nghe theo sự sắp xếp của hắn, nàng chỉ lo lắng sẽ không còn cơ hội nghe Lục Thành nói lời vô lại, lại không có cơ hội cảm thụ hắn khờ khạo muốn thân cận nàng.

Đã từng xấu hổ ghét bỏ, nhưng khi biết rõ sau này cho dù có muốn cảm thụ cũng không có cơ hội, thì trong lòng nàng rất nhớ.

Ánh mắt mơ màng, Ngung Hương xoay người, lặng lẽ lau những giọt nước mắt rơi xuống.

Nàng nhớ Lục Thành.

Nhưng nàng phải làm thế nào để nói cho hắn biết đây?

Mặc dù rất muốn rất muốn, nhưng Ngung Hương vẫn không chủ động hẹn hắn.

Ngung Hương ngóng trông A Đào lại đến, trông mong A Đào mang đến lời hẹn gặp nàng của Lục Thành, nhưng mà đợi cho tới trưa, trên đường cũng không có động tĩnh xe lừa.

Ngung Hương thất vọng nhìn về phía hướng thôn Đông Lâm, lại chỉ thấy trên nóc nhà mọi nhà toát ra khói bếp lượn lờ.

Đã tới giờ cơm trưa.

A Đào chắc chắn sẽ không trở lại.

Ngung Hương khẽ thở dài nhẹ nhàng, chuyển hướng quay về Đông viện, muốn đi giúp Đại bá mẫu chuẩn bị cơm trưa.

Trong sân trồng đầy đậu đỗ, rậm rạp chẳng chừa một chỗ trống, khi đi qua luống rau, Ngung Hương nhìn không được nhìn về ngưỡng cửa một cái, vừa vặn trông thấy một thân ảnh cao lớn thừ thăm dò xuất hiện ở chỗ đó, trong tay mang theo một cái rổ, ngoáy dáo dác đi vào bên trong nhìn qua, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt người nọ sáng ngời, ngạc nhiên mừng rỡ như có ngàn vạn ngôn ngữ yêu thương, "Ngung Hương!"

"Lý Tam ca?" Ngung Hương ngạc nhiên kêu.

Người tới chính là Lý Tiến Bảo, từ miệng mẩu thân Lý ma ma nên hắn biết được Ngung Hương đã chuộc thân, Lý Tiến Bảo hưng phấn cả đêm không thể say giấc, thật vất vả nhìn đến khi Lý ma ma quay lại Hầu phủ, không còn ai khư khư bên người trói buộc hắn, Lý Tiến Bảo lập tức chạy tới, hắn từng vụng trộm thích bốn năm tiểu cô nương, nhưng được cô nương hắn thích gọi hắn là Lý Tam ca liền khiến tim hắn đập nhanh hơn.

"Ngung Hương." Nam nhân đứng ở cửa, vẻ mặt ngây ngô cười, giống như chỉ cần nhìn thấy Ngung Hương, cho dù là đứng ngoài cửa hắn cũng không e ngại.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Edit: Hà

"Hương Nhi, đây là ai?"

Lý thị đang ôm bó củi từ hậu viện đi vào, vừa hay nhìn thấy cháu gái dẫn theo một nam nhân xa lạ đang đi vào trong sân, bà ngạc nhiên hỏi.

Lý Tiến Bảo đứng phía đối diện Ngưng Hương ngẩng đầu nói: "Chào thăm, cháu là con trai của Lý ma ma, là người đang làm việc ở Hầu phủ, trước kia bà và Ngưng Hương thường cùng nhau về nhà, bây giờ Ngưng Hương đã chuộc thân, nương cháu nhớ nàng muốn biết nàng ở nhà sống có tốt không, vừa lúc ruộng dưa ngọt nhà cháu vừa chín tới, nên nương cháu sai cháu mang vài quả sang đây cho mọi người nếm thử."

Cháu gái sống trong Hầu phủ có hai người thân thuộc nhất, một người là Tổ Nguyệt, một người là Lý ma ma, Lý thị cũng biết điều này, cho nên vừa nghe Lý Tiến Bảo nói xong thì bà lập tức hiểu ngay, vội vàng buông bó củi trong tay xuống, nhiệt tình mời Lý Tiến Bảo vào nhà ngồi chơi, Từ Thủ Lương và Từ Hộc đang ở trong nhà cũng chạy theo ra chào đón.

Bỗng chốc bị nhiều người quan sát, trán Lý Tiến Bảo bắt đầu đổ mồ hôi, khuôn mặt hơi đen nổi lên tầng mây đỏ ửng, chột dạ nhìn sang Ngưng Hương đang đứng bên kia.

Cha con Từ gia có lẽ vẫn chưa nhìn ra, nhưng còn Lý thị vừa nhìn động tác căng thẳng của Lý Tiến Bảo thì trong nháy mắt liền hiểu ra.

Thì ra tên tiểu tử này thích cháu gái nhà mình!

Gia cảnh nhà Lý gia thì Lý thị đã từng nghe cháu gái nói qua, Lý ma ma cũng coi như là giàu có, bà có ba người con trai, hai người con đầu đều đã cưới vợ nhưng lại không ra ở riêng, có Lý ma ma làm mẹ chồng, cho nên cả đại gia đình sống cùng nhau hết sức hòa thuận, không có chuyện chị em dâu chỉ vì một điểm nhỏ mà tính toán chi li.

Điều kiện gia đình rất tốt, bà nhìn lại Lý Tiến Bảo, vóc dáng cao, bộ dáng đoan chính, biết được cháu gái chuộc thân lập tức liền tìm đến, đủ thấy tâm ý.

Làm nương không ai không muốn chọn cho nữ nhi nhà mình một lang quân tốt, trong mắt Lý thị, cháu gái này bà luôn coi là nữ nhi của mình, bà mua đồ thường chọn mặt hàng tốt, bây giờ lại chọn nam nhân cho cháu gái thì phải càng cảnh giác cao độ để lựa chọn được người tốt nhất. Lão nhị Lục gia Lục Ngôn cũng tốt, nhưng Lý thị chưa nhìn ra tâm ý của Lục Ngôn đối với cháu gái, đâu giống như dáng vẻ này của Lý Tiến Bảo.

Nếu đã xem Lý Tiến Bảo trở thành cháu rể được tuyển, Lý thị chiêu đãi càng nhiệt tình hơn, chuyện thứ nhất chính là gọi Lý Tiến Bảo vào nhà dùng cơm trưa.

Lúc này Lý Tiến Bảo mới phát hiện thời gian mình đến không đúng lúc lắm, đang giờ cơm trưa, cho dù ai cũng đều cảm thấy hẳn có ý muốn ăn chùa, nhưng quả thực hẳn không có suy nghĩ như vậy, lúc ở nhà hẳn mất thời gian do dự một lúc, sau đó lại đi hơn hai mươi dặm đường tới đây, đến khi đứng trước cửa nhà người ta lại lê mệt thêm nửa ngày...

Vì bây giờ bản thân mình không phải muốn đến ăn cơm chùa, Lý Tiến Bảo cũng quên mất những lời muốn nói với Ngưng Hương, hẳn đặt đồ xuống liền muốn đi.

Lý thị đâu chịu, nhất định phải giữ người ở lại, bà nói trượng phu và nhi tử tiếp khách, còn mẹ con bà thì xuống bếp chuẩn bị cơm trưa.

"Hương Nhi, cháu cảm thấy Tiến Bảo thế nào?"

Ngưng Hương đang ngồi xồm trước lò nhóm lửa, Lý thị đang xào hai món ăn, cúi đầu hỏi cháu gái.

Ngưng Hương hoang mang ngẩng lên đầu, nhìn thấy sự hưng phấn trong mắt Đại bá mẫu, nàng không khỏi cười nói: "Bá mẫu nghĩ đi đâu vậy, Lý tam ca là thay Lý ma ma đến thăm cháu, không phải như bá mẫu nghĩ đâu."

Từ lần đầu tiên nàng theo Lý ma ma về nhà liền biết Lý Tiến Bảo, nói là biết nhưng chỉ là lúc gặp mặt thì chào hỏi vài câu mà thôi, ba bốn năm cộng lại thì hai người nói chuyện cũng không bằng nói nhiều với Lục Thành mới biết nửa năm, Lý Tiến Bảo sao có thể thích nàng, dù sao Ngưng Hương cũng chưa từng cảm thấy người ta có cái loại ý tứ đó.

Thấy cháu gái ngờ nghệch, Lý thị vỗ nhẹ lên đầu nàng một cái, lại quay sang tiếp tục xào đồ ăn, thấp giọng nhắc nhở: "Ta sống tới từng này tuổi như vậy, sao không nhìn ra hẳn có thích cháu hay không? Cháu để ý một chút ánh mắt hẳn nhìn cháu, có lẽ còn sáng hơn so với sao mai nữa, nếu hẳn không có tâm ý như vậy thì căng thẳng làm cái gì? Cháu xem Lục Thành tới nhà chúng ta, có lần nào hẳn căng thẳng đến đỏ mặt hay chưa?"

Đột nhiên đề cập đến Lục Thành, Ngưng Hương vụt đỏ mặt.

Lý thị làm tưởng cháu gái đã thông suốt, vui tươi hơn hờ nói: "Hiểu rồi sao? Hương Nhi, người ta ở xa tới đây một chuyến cũng không dễ dàng gì, cơm nước xong cháu nói với hẳn hai câu, nếu cháu cũng có ý với hẳn thì ám hiệu một chút, hẳn biết thì mới tự nhiên được."

Nam nhân trong thôn cưới vợ, đại khái có thể phân làm ba loại. Loại thứ nhất là da mặt dày nhất gan lớn nhất, đầu tiên là theo đuổi tiểu cô nương, đuổi đến khi tiểu cô nương cũng thích hẳn, lại nói cho cha mẹ đi cầu hôn. Loại thứ hai da mặt hơi mỏng chút, vừa ý cô nương nhà ai, không dám tự theo đuổi thì sẽ chủ động nói cho cha mẹ, thúc giục cha mẹ đi thu xếp sang thăm nhà nàng, lúc trước trượng phu cưới bà cũng là như vậy. Loại thứ ba da mặt mỏng nhất, không dám nói với cô nương mình thích cũng không dám nói chuyện với trong nhà, nếu người khác hiểu thì mới giúp hẳn thu xếp, còn nếu như nhìn không ra thì sẽ bỏ lỡ cơ hội.

Theo như Lý thị thấy, da mặt Lý Tiến Bảo này cũng coi như dày, sớm đã thích cháu gái, trước đây không nói là vì cháu gái vẫn đang làm nha hoàn ở Hầu phủ, trong lòng có băn khoăn, bây giờ biết được cháu gái đã chuộc thân thì lập tức chạy tới. Nếu đã đến đây, nhất định là muốn trò chuyện riêng tư với

cháu gái, biểu lộ rõ tâm ý.

Ngưng Hương vẫn không tin ánh mắt Đại bá mẫu, chỉ riêng Lục Thành, Đại bá mẫu không phải cũng nhìn lầm hán sao?

Nghĩ tới sau khi ăn xong Lý Tiến Bảo sẽ đi, Ngưng Hương cũng không đòi co với trưởng bối nữa.

Lần này các nam nhân dùng cơm ở nhà Từ Thủ Lương, còn mấy mẹ con Ngưng Hương thì đem bàn ăn tới nhà Ngưng Hương ăn, vô cùng náo nhiệt.

Sau khi ăn xong Ngưng Hương không đi qua Đông viện, nàng chờ Lý Tiến Bảo rời khỏi rồi mới sang đó.

Nhưng mà cũng không lâu lắm, Lý thị đột nhiên bước vào, vào nhà liền dắt lấy tay cháu gái kéo ra ngoài, "Hương Nhi, Tiến Bảo có vài câu muốn hỏi cháu, hán đang chờ ở phía sau hậu viện, cháu đi sang đó xem người ta muốn nói gì."

Bởi vì đã hiểu tận gốc rễ người ta, vả lại Lý ma ma đối với Ngưng Hương đã chiếu cố rất nhiều, cho nên Lý thị nguyện ý để cho Lý Tiến Bảo một cơ hội, nếu như là một nam nhân xa lạ khác đến tìm cháu gái, cho dù bộ dáng khá hơn miệng ngọt hơn, Lý thị cũng không thể nào để cho hán lần đầu gặp mặt liền để cháu gái cùng đối phương nói chuyện riêng tư được.

Ngưng Hương không lay chuyển được trưởng bối, suy đoán có lẽ là Lý ma ma có chuyện cần chuyển cho nàng nên nàng liền đi, nhưng vừa mới bước ra cửa thì Lý thị đã đóng cửa lại.

Ngưng Hương quay đầu lại, bất đắc dĩ cười, hướng về dưới mái hiên nhìn sang thì thấy Lý Tiến Bảo đỏ mặt đứng ở đằng kia, muốn nhìn nàng lại không dám nhìn.

Ngưng Hương kinh ngạc, lập tức trong đầu toát ra một cái ý niệm hoang đường, chẳng lẽ, Lý Tiến Bảo thực sự thích nàng?

Trong lòng có chút luống cuống, Ngưng Hương bèn ổn định tâm tư, sau đó mới cười chào hỏi: "Lý Tam ca, có phải ma ma có chuyện muốn nói cho ta không?"

Lý Tiến Bảo chưa bao giờ khấn trương như vậy.

Hán nhìn cô nương nhà nông y phục đơn giản đứng cách hán mấy bước, liên tục nuốt nước bọt mấy lần, mới sờ đầu, vất hết óc hỏi: "Ngưng Hương, nàng ở nhà sống tốt không?"

Nói xong một câu mặt đã đỏ bừng như uống rượu.

Bây giờ Ngưng Hương đã tin lời Đại bá mẫu nói, Lý Tiến Bảo quả thực thích nàng.

Hán bắt đầu thích nàng khi nào, Ngưng Hương không biết, nàng cũng không muốn hỏi trưởng bối, nàng chỉ biết là nàng thích Lục Thành, cho nên không thể nào đáp ứng Lý Tiến Bảo, mà bây giờ nàng cần phải làm, chính là một lần cắt đứt ý niệm trong đầu Lý Tiến Bảo, đỡ cho hán giống như Lục Thành nhiều lần đến dây dưa. Bùi Cảnh Hàn rất nhanh sẽ trở về đây, Ngưng Hương chuộc thân giả vờ mượn tiền của Lý ma ma, lại bị Bùi Cảnh Hàn phát hiện Lý Tiến Bảo muốn kết hôn cùng nàng...

Lý ma ma nhớ tới quan hệ cá nhân cho nàng mượn bạc, Bùi Cảnh Hàn sẽ không quản, nhưng Lý ma ma vì nhi tử cho nàng mượn tiền thì theo Bùi Cảnh Hàn là muốn cướp người.

Ngưng Hương không thể lại liên lụy Lý ma ma.

Xác định quyết tâm, Ngưng Hương không hoảng loạn, bình tĩnh nói: "Rất tốt, Lý tam ca, đến cùng là ma ma muốn dặn ta cái gì?"

Lý Tiến Bảo chột dạ nhìn xuống đất, mẫu thân chẳng những không cho hán đến, còn hết lần này đến lần khác cảnh cáo hán không được phép đến.

Nhưng hán thích Ngưng Hương, thật vất vả đợi đến ngày nàng ra ngoài phủ, vì sao hán không thể tới?

Nhìn bốn năm, Lý Tiến Bảo không muốn nhìn nữa, chỉ cần Ngưng Hương đồng ý, mẫu thân nhất định sẽ đồng ý, bà cũng rất thích Ngưng Hương cơ mà.

Ngẩng đầu lên, Lý Tiến Bảo tiến lên hai bước về phía Ngưng Hương, nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng nõn của nàng, ấp a ấp úng nói: "Ngưng Hương, ta, nương ta lại thúc giục ta cưới vợ, ta, ta muốn hỏi, hỏi, nàng, nàng cảm thấy ta thế nào?"

Vừa nói xong, nhìn thấy cô nương đối diện mặt không đỏ không ngượng ngùng, chỉ cau chặt mi, Lý Tiến Bảo sinh lòng không ổn, toàn bộ căng thẳng biến thành sợ hãi, sợ lập tức phải nghe câu mình không muốn nghe, không có cách nào khác hán đành nói rõ lời trong tim của mình, Lý Tiến Bảo vội vã nói: "Ngưng Hương, ta thích nàng bốn năm, từ năm nàng mười một tuổi ta đã thích nàng, chỉ cần nàng gả cho ta, ta nhất định sẽ đối tốt với nàng..."

"Huynh đừng qua đây..."

Nam nhân đột nhiên bước tới gần, Ngưng Hương nhanh chóng lui về phía sau hai bước, thấy nam nhân trước mặt đã dừng bước chân lại, nàng mới miễn cưỡng cười nói: "Lý Tam ca, kỳ thật, ta đã sớm nhìn ra huynh thích ta, nhưng ta đối với huynh vô tình, cho nên liên tục giả bộ làm như không biết, đỡ nói ra khiến cho huynh bị tổn thương tâm ý, Lý ma ma đối với ta tốt như vậy, ta không muốn hại người nhà của bà khổ sở. Nếu hôm nay huynh đã chọn lựa rõ ràng, vậy ta cũng nói rõ ràng cho huynh biết."

Ánh mắt nàng từ đang nhìn vách tường chuyển sang nhìn Lý Tiến Bảo, Ngưng Hương nhìn thẳng nam nhân chẳng biết từ lúc nào khuôn mặt đã trắng bệch, "Lý Tam ca, con người huynh rất tốt, chỉ là ta ở bên cạnh thế tử hầu hạ hơn ba năm, càng ưa thích nam tử có học vấn, thế tử thì ta trào cao không nổi, nhưng ta cũng không muốn gả cho hán tử nông dân bình thường, cả đời ra ruộng làm việc, vây quanh bếp bếp. Ta đã nghĩ rồi, ta lớn lên tốt như vậy, dù thế nào cũng có thể gả cho tú tài..."

"Nàng đừng nói nữa, ta hiểu rồi." Lý Tiến Bảo tự ti cúi đầu xuống, chỉ dám nhìn làn váy nàng.

Là hán quá tự tin, cảm thấy trong nhà coi như dư dả, liền nhận định là xứng đôi nàng. Nhưng nàng đẹp như vậy, đúng như nàng đã nói, chỉ cần nàng muốn thì có thể làm nương tử của tú tài, đừng nói tú tài, cho dù là trạng nguyên Bảng nhãn Thám hoa, chỉ sợ cũng phải tranh nhau cưới nàng làm vợ.

So với tú tài, hán tử nông gia như hán tính là cái gì?

Một lời nhiệt huyết bị nước lạnh dập tắt, Lý Tiến Bảo chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng, xoay người, từ từ nhắm ngưỡng cửa phòng bếp hướng đông viện đi đến, càng đi càng nhanh.

Ngưng Hương không tiến, nhìn bóng lưng cô đơn của Lý Tiến Bảo, nghe lời cáo biệt lúng túng Đại bá phụ và Đại bá mẫu của hán ở tiền viện, Ngưng Hương ngẩng đầu lên, chẳng biết tại sao đem nước mắt nén trở về, thừa dịp Đại bá mẫu trở lại chất vấn, bước nhanh trở về đông phòng, đóng cửa lại.

Tiền Lý Tiến Bảo xong, Lý thị bảo nữ nhi dỗ A Mộc chơi, còn bà sai bước sang tìm cháu gái. Mới vừa rồi bà trốn phía sau cửa, nghe được rõ ràng rành mạch cuộc đối thoại vừa rồi của hai người, bà kìm nén một bụng muốn hỏi cháu gái. Nhưng mà đẩy rèm cửa ra thì giam giữ thì thấy cửa đã đóng kín mít, trong lòng Lý thị đột nhiên trầm xuống, sốt ruột, xuyên thấu qua khe cửa nhìn vào trong. "Hương Nhi, cháu đóng cửa làm gì?"

Ngưng Hương ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi, nghiêng đầu nhìn cánh cửa, nhỏ giọng nói: "Đại bá mẫu, cháu thực không thích hán, ngài đừng nói về hán nữa được không?"

Trưởng bối hạo tâm, nhưng bây giờ nàng rất mệt mỏi ứng phó cầu nhau thiện ý của trưởng bối.

Nghe giọng nói buồn bã của cháu gái, Lý thị trầm mặc một lát, thở dài nói: "Được, Đại bá mẫu không đề cập tới hán nữa, nhưng Hương Nhi nói thật cho ta biết đi, không phải thật sự cháu muốn gả cho biểu ca hình người dạng chó kia chứ?"

Cháu gái nói muốn gả cho người đọc sách, người Lý thị nghĩ đầu tiên chính là Chương Hồng Lâm, lo lắng nhất cũng là chuyện này.

Trưởng bối nghĩ sai đến sốt ruột, Ngưng Hương nhìn không được bật cười, giọng nói mềm mại hơn không ít, nàng mở cửa, nhìn Đại bá mẫu vì nàng quan tâm nói: "Đó là do bá mẫu nghĩ bấy thôi, cháu chỉ vì muốn lừa gạt hán nên mới nói như vậy thôi, cháu sao có thể thích người đọc sách được? Đại bá mẫu, cháu vừa trở về, vẫn chưa sống đủ cuộc sống tự do tự tại, đừng nói cháu không thích Lý Tiến Bảo, cho dù thích, cháu cũng sẽ không lập tức đồng ý với hán, ngài đừng có vội vì cháu thu xếp được không? Cháu vẫn muốn sống bên cạnh mọi người."

Trong lòng ủy khuất, lúc làm nũng ôm lấy trưởng bối, nàng không không chế nổi chột khóc.

Ngưng Hương vội vã kiểm soát, chôn đầu trong lòng Lý thị nói: "Đại bá mẫu, cháu muốn ở nhà, ở với bá mẫu thêm hai năm nữa..."

Tiểu cô nương khóc đến cả vai run lên một cái, Lý thị đau lòng, cái gì Lục Ngôn cái gì Lý Tiến Bảo đều đã quên, ôm cháu gái dỗ dành nói: "Được, ở lâu thêm hơn hai năm cũng được, bắt đầu từ ngày hôm nay, ai dám đến cầu xin cưới Hương Nhi nhà chúng ta, đến cửa chính ta cũng không cho hán vào, Hương Nhi muốn gả cũng không được, là do cháu nói đó, ở không đủ hai năm ta cũng trói cháu ở nhà!"

Ngưng Hương nín khóc mỉm cười, vừa khóc vừa cười.

Sau khi bình tĩnh lại, tiền Đại bá mẫu đi về, nghe tiếng đệ đệ đang ở cách vách chơi cùng Đại Tráng, Ngưng Hương tự mình về phòng nghỉ trưa.

Đang ngủ ngon, nàng mơ hồ nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng, còn có bàn tay nhỏ bé ở trên mặt mình sờ tới sờ lui, Ngưng Hương nghi ngờ mở mắt ra...

"Cô cô!" A Nam đang ngồi ở bên cạnh thấy nương cuối cùng cũng đã tỉnh ngủ, cười nhào tới, hôn vài cái lên mặt nương.

Ngưng Hương không kìm lòng nổi bật cười, nhìn sang đường muội và A Đào A Mộc đang ở một bên xem náo nhiệt, Ngưng Hương ôm A Nam ngồi dậy, để tiểu tử ngồi trên chân nàng, cúi đầu hỏi bé, "Tam thúc lại đưa A Nam đến đây chơi sao?"

A Nam gật đầu, lại chỉ bên ngoài kêu phụ thân.

Ngưng Hương sợ hết hồn, cho rằng Lục Thành đang ở bên ngoài, theo bản năng nàng đưa tay sờ mái tóc dài chưa kịp chải.

Từ Thu Nhi xì một tiếng bật cười, có ý quả trách A Nam, "Cha ngươi không đến, A Nam kêu cái gì?"

Ngưng Hương lập tức thở phào nhẹ nhõm, liền nghe A Đào đi theo thay cháu trai giải thích: "Đại ca muội nói, hôm nay chúng ta có thể ở đây chơi nhiều một lát, sau một buổi huynh ấy sẽ sớm trở lại, thuận đường đón chúng ta về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 78

Edit: Hà

Mặt trời ngả dần về phía tây.

Gần tới ngày thất tịch nhưng thời tiết buổi trưa vẫn nóng nực như cũ, nhưng so với giữa trưa hè vẫn mát mẻ hơn rất nhiều, gió nhẹ thổi hiu hiu, những phiến lá to trên cây hồng nhẹ nhàng lay động. Ngưng Hương ngồi dưới tàng cây hồng, cúi đầu cắt móng tay giúp A Nam. Nhìn nàng cắt thật cẩn thận nghiêm túc, A Nam đang ngồi nép trong lòng nường, cứ một lát thì nhìn nường, một lát lại ngửa đầu nhìn những quả hồng nằm giữa đám lá cây trên đỉnh đầu.

Tiểu tử này mỗi lần tới Từ gia ngoại trừ đi ra hậu viện nhìn gà thì còn lại là sang ngắm cây hồng này.

"Cô cô, ăn." Mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, A Nam nhìn nường, nói xong lại hít vào một ngụm nước bọt.

Ngưng Hương vừa thôi móng tay mới cắt bỏ xong, lại giương mắt nhìn tiểu tử, A Nam lập tức giơ tay kia lên, chỉ hướng cây hồng trên đỉnh đầu, "Ăn!"

Ngưng Hương cười, dịu dàng dỗ dành: "Không được, cây hồng này vẫn chưa chín, ăn không ngon, chờ cây hồng chín cô cô sẽ hái quả hồng ngọt cho A Nam ăn nhé."

A Nam nháy mắt mấy cái, đột nhiên hướng ngoài cửa nghiêng đầu, mắt to không nhúc nhích, n bộ dáng ghiêm túc đang nghe gì đó.

Tìm Ngưng Hương run lên, nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên nghe được loáng thoáng tiếng bánh xe lăn.

Là Lục Thành đến đây sao?

Ý niệm đầu tiên toát ra trong đầu Ngưng Hương chính là đem A Nam giao cho đường muội, để đường muội tiếp tục cắt bỏ những móng tay còn dư lại, còn nàng thì trốn vào trong nhà. Nhưng chẳng mấy chốc nàng lại nghĩ tới cảnh Bùi Cảnh Hàn sắp về tới đây, số lần nàng có thể gặp Lục Thành càng ngày càng ít, ánh mắt Ngưng Hương trở nên buồn bã, nàng cúi thấp đầu, làm bộ như không nghe thấy động tĩnh bên ngoài, tiếp tục giúp A Nam cắt móng tay.

Âm thanh bánh xe lửa càng ngày càng gần, A Nam nhìn sang cửa lớn đông viện, thử thăm dò gọi một tiếng: "Phụ thân".

A Đào và A Mộc chạy ra xem, A Nam cũng muốn đi nhưng bị Ngưng Hương dè lại, "A Nam đợi lát nữa đi, cắt bỏ xong hết móng tay rồi sang đó tìm phụ thân được không."

Cho dù muốn ngồi lại đây thì nàng cũng phải mượn cớ, cho nên không thể thả A Nam đi.

Kỳ thật A Nam cũng không quá nhớ phụ thân mới một ngày không gặp, bé nhìn sang bên kia một lát rồi lại xoay đầu tiếp tục nhìn nường. Phụ thân tới đây là để đón mình về nhà, về nhà rồi thì sẽ không được nhìn thấy nường ôn nhu giúp bé cắt móng tay.

Tiểu tử cọ xát, thư thả dựa vào trong ngực nường.

Lục Thành nhắc theo một rổ nhỏ đựng táo hồng vào, mới vừa bước vào liền nhìn thấy bộ dạng hưởng thụ của nhi tử, trong đôi mắt hần liền tỏ ra ghen tị.

Có nằm mơ hần cũng muốn được ôm nàng như vậy!

"Gần đây có phải Lục Thành rất bận hay không, rất lâu rồi không thấy cháu đến đây đó." Lý thị từ bên trong phòng bếp ra đón, thân mật nói, bà rất thích con người chừng chạc cái gì cũng có thể làm như hần, là một đại nam nhân chăm sóc đệ đệ và muội muội đều rất tốt.

"Vẫn còn hơi bận một chút thôi ạ." Lục Thành thu hồi ánh mắt, đưa chiếc rổ trong tay cho Lý thị, "Bá mẫu, đây là do cháu nhặt ở trên đất, mong ngài đừng ghét bỏ."

Lý thị sao có thể ghét bỏ, biết rõ Lục Thành cố chấp, bà khách sáo một chút liền nhận.

"Phụ thân!" A Nam nghiêng đầu, gọi một tiếng trong vút.

Lục Thành nhìn nhi tử cười, sau đó lại nhìn thoáng qua Ngưng Hương rồi mới hướng về Lý thị nói lời cảm tạ: "A Đào còn nhỏ, mà ba huynh đệ chúng cháu lại sợ ý lo là, quên mất lần trước đã cắt móng tay cho A Nam là lúc nào, bây giờ lại làm phiền bá mẫu giúp cháu chăm sóc bé."

Lý thị cười nói không có gì, mời Lục Thành: "Đêm nay ở lại nhà bá mẫu ăn cơm nhé?"

Lục Thành biết rõ đây là lời mời khách sáo, hần dụ giọng trả lời: "Chắc là không được rồi, lão Nhị và lão Tam vẫn đang ở nhà chờ chúng cháu, về trễ

quá cháu sợ bọn họ lo lắng."

Lý thị gật đầu, lại mời hắn đi trong phòng ngồi một chút, Lục Thành vẫn từ chối nhã nhặn, Lý thị liền nhắc chiếc rổ đi vào, đổi sang chiếc giỏ khác để trả giỏ cho Lục Thành.

Trường bối không có ở đây, Từ Thu Nhi thì đã biết chuyện, Lục Thành cười với nàng, sau đó sai bước đi tới dưới tàng cây hồng.

Ngưng Hương đang giúp A Nam cắt bỏ móng tay ngón út cuối cùng, kỳ thật nàng sớm đã có thể cắt bỏ xong rồi nhưng lại cố ý trì hoãn chờ hắn.

Nghe được tiếng bước chân của hắn càng ngày càng gần, trong dư quang cũng xuất hiện cặp chân dài của nam nhân kia, Ngưng Hương lại không dám nhìn nhiều, cưỡng ép bản thân phải chuyển tâm giúp A Nam, chỉ có điều khuôn mặt trắng nõn mỹ lệ đỏ ửng của nàng đã phản lại sự chuyển tâm đó, nàng giống như cánh hoa hải đường kiều diễm ngày xuân đầu cành.

Hiểu được hai người bọn họ gặp mặt không dễ dàng gì, Từ Thu Nhi cố ý dẫn A Đào và A Mộc đến cách chỗ bọn họ không xa, ngồi chung với nhau trên chiếc ghế đá làm bộ như đang nghe bọn họ kể chuyện, trên thực tế là ngại trang, đỡ cho mẫu thân vừa bước ra cửa liền nhìn thấy Lục Thành cùng Đường tỷ ngồi cạnh nhau quá thân cận, bên cạnh lại không có người nên sinh lòng hoài nghi.

Đương nhiên chính nàng cũng muốn nghe một chút Lục Thành sẽ nói lời ngon tiếng ngọt gì để dỗ dành đường tỷ...

"A Nam hôm nay có nghịch không?" Lục Thành đưa lưng về phía Đông viện ngồi xỏm xuống đối diện Ngưng Hương, tuy là đang nói chuyện cùng nhi tử nhưng cặp mắt hoa đào sớm đã ở trên mặt Ngưng Hương, trong lòng một chút cũng không áy náy bởi vì lấy nhi tử làm lá chắn, dù sao nhi tử về nhà nhìn thế nào cũng đều được, mà cơ hội nhìn nàng lại không nhiều.

"Không có!" A Nam lắc lắc đầu, thấy phụ thân nhìn chăm chăm nương, bé cũng nhìn về phía nương.

Bị hai người cùng nhau nhìn chăm chăm, Ngưng Hương thẹn thùng, nhanh chóng giúp A Nam cắt bỏ hết móng tay cuối cùng, sau đó đem cây kéo để sang một bên, rồi đem A Nam đẩy sang cho Lục Thành bên kia, nhỏ giọng nói: "A Nam sang với phụ thân đi."

"Không..." A Nam không muốn đi, nghiêng đầu nhào vào trong lòng nương, hai cánh tay ngán ôm thật chặt nương.

Tiểu tử kia lại ý vào nàng không chịu đi, Ngưng Hương thật nhanh nhìn Lục Thành một cái, nhìn khuôn mặt tuần lãng bên cạnh đột nhiên nàng giật mình hoảng hốt, nhớ lại tình hình lần chia tay trước, lập tức lại cúi đầu xuống.

Lục Thành si ngốc nhìn nàng chăm chăm, từ cặp mắt đến đôi môi, trong đầu hắn đều là dư vị ngày hôm đó.

Nhớ đến đào nguyên hôm ấy hắn tận tình thăm dò.

Đáng tiếc lúc ấy hắn cái gì cũng không hiểu, còn tưởng rằng nàng uống nước nhiều quá nhịn tiểu không nổi.

Sau khi hiểu nguyên do trong đó, hắn càng muốn ôm nàng, tận tình thưởng thức hương vị của nàng.

"Còn tức giận sao?" Thời gian không nhiều lắm, Lục Thành sờ đầu nhi tử, hạ thấp giọng hỏi.

Ngưng Hương đầu rũ xuống thấp hơn, đôi môi đỏ mọng nhếch lên.

A Nam cho rằng phụ thân đang nói chuyện với mình, bé nghiêng đầu nhìn thì thấy phụ thân vẫn đang nhìn nương. Tiểu tử không hiểu, ngửa lên đầu, thấy mặt nương đỏ hồng, A Nam vươn tay, nhẹ nhàng sờ mặt nương, nhếch miệng cười, "Nóng."

Ngay cả bé trai đang mỉm cười Ngưng Hương cũng không nhìn, đỏ mặt nghiêng đầu sang hướng khác.

A Nam nghiêng đầu đuổi theo.

Lục Thành cũng muốn đuổi theo, nhưng hắn phải nhịn, hắn nhìn chăm chăm gò má nàng nói: "Nàng không nói lời nào, ta coi như nàng đã hết giận. Hương Nhi, đêm thất tịch ta đến cửa sau nhà nàng chờ nàng, trời tối ta liền đến, nàng ra khi nào cũng được, ta sẽ luôn chờ nàng."

Nói xong đại duỗi tay ra, bất ngờ đem nhi tử đang nằm trên đùi Ngưng Hương bế lên.

"Cô cô!" A Nam mất hứng, sau khi bị phụ thân ôm vào trong ngực, bé xoay người kêu Ngưng Hương.

Ngưng Hương trông thấy Đại bá mẫu đang nhắc rổ đi ra, bất chấp xấu hổ, nàng vội vàng đứng lên, đoạt A Nam lại, mượn thân thể nhỏ bé của A Nam che chắn khuôn mặt đỏ hồng của nàng, nàng bế bé thẳng đến cửa lớn nhà mình, "A Nam ngoan nhé, cô cô ôm A Nam lên xe, ngày khác A Nam lại đến tìm cô cô chơi được không."

A Nam ngoan ngoãn tựa trên vai nương, mắt to nhìn chăm chăm gò má nương, không dời đi được.

Mấy người Lục Thành thì từ Đông viện đi vòng ra ngoài.

Cách Lục Thành một khoảng khá xa, rặng mây hồng trên mặt Ngưng Hương cũng từ từ tản đi, nàng ôm A Nam dịu dàng dụ dỗ, chờ A Đào ngồi trên xe

lừa vững vàng , nàng mới đưa tiểu tử để lên trên xe. A Nam một chân dẫm lên xe, chân còn lại dùng sức muốn ở trong lòng nường.

Ngưng Hương cười dịu dàng, đỡ dành A Nam một lát, cuối cùng cũng dụ được tiểu tử.

"Mọi người vào đi, chúng cháu về đây." Ánh mắt Lục Thành đảo qua mọi người, không dám nhìn Ngưng Hương nhiều, sau đó thuận thực đánh xe rời đi.

"Cô cô!" Trước khi xe lừa quẹo, A Nam lớn tiếng kêu Ngưng Hương.

Ngưng Hương cười hướng về tiểu tử khoát tay, mới vừa nhấc tay liền thấy Lục Thành cũng quay đầu lại nhìn, nàng lập tức buông tay xuống.

Một cái chớp mắt, rõ ràng cách nhau cực kỳ xa, nhưng Ngưng Hương giống như thấy rõ bộ dáng cười nhạo của Lục Thành, dịu dàng sáng lạn, tựa như ánh mặt trời hoàng hôn, ấm áp tâm nàng.

Hắn hẹn nàng đêm thất tịch buổi tối gặp nhau.

Đêm thất tịch, Ngưng Hương Chúc nữ trùng phùng, mà đêm thất tịch này, có lẽ cũng là năm nay, thậm chí đời này, có thể là lần cuối nàng cùng Lục Thành có thể gặp riêng.

Nếu như thế, Ngưng Hương muốn cho Lục Thành một lần nam nữ gặp gỡ chân chính.

Không quan tâm lễ phép cùng dè dặt, nàng phải vui vẻ đi gặp hắn, bởi hắn làm bất luận chuyện gì... hắn muốn làm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Edit: Hà

Đêm thất tịch tại Liễu Khê thôn, chỉ cần trong nhà có nữ nhi thì đều làm xào quả* để ăn.

(*) Vào ngày Thất tịch, người ta thường ăn xào quả (巧果), một loại bánh ngọt rán mỏng được làm từ bột, đường (hoặc mật), và mè. Xào quả có nghĩa là loại quả ăn khéo léo hay tài giỏi.

Trong nhà có hai vị cô nương, Lý thị đã sớm đi lên trần trên mua nguyên liệu để làm xào quả, lúc trở về hai tay bà đều đã đầy ắp đồ khiến cho hai tỷ muội Ngưng Hương vô cùng bận rộn. Từ Thu Nhi chịu trách nhiệm nhóm lửa, còn Lý thị thì đứng bên cạnh khuấy đường bên trong nồi chảy thành nước, sau đó lập tức đổ bột mì vào, lại rắc vừng lên trộn đều lại, đặt lên bàn và cuộn trong một tấm mỏng.

Bột thấm nước đường tản ra mùi thơm mê người, A Mộc ở bên cạnh nhìn, không ngừng nuốt nước bọt.

Lý thị cười dùng chiếc đũa dính một chút nước đường đưa cho cháu trai cho đỡ thơm, "Còn nóng, thổi cho nguội đi rồi ăn."

A Mộc ngoan ngoãn gật đầu, ngồi xuống phía cửa nhà bếp thổi thật mạnh, sau khi cảm thấy có vẻ bớt nguội rồi thì mới dùng đầu lưỡi chạm vào, không nóng, lúc này hắn mới hưởng thụ chiếc đũa.

Bên này sau khi để bột nguội một chút, Lý thị mới thuận thực cắt thành từng khúc, Ngưng Hương biết làm xào quả nên hăng hái giúp Đại bá mẫu nhào bột rồi nhét vào trong khuôn mẫu. Khuôn mẫu có hình hoa sen, giữa cánh hoa trống không, sau khi dằn bánh thành hình, bác cháu hai người lại nhét nhân đậu xanh vào giữa cánh hoa còn trống.

Bánh nhân đậu ăn rất ngon, A Mộc vừa liếm hết chiếc đũa lại chạy tới.

Ngưng Hương cười gấp một đũa nhân bánh dứt cho đệ đệ ăn.

A Mộc ăn chán rồi liền không ăn nữa, chạy đi rửa tay, sau đó lại ra dáng giúp tỷ tỷ nhét nhân bánh.

Sau khi xào quả được hoàn thiện mới bỏ vào chảo dầu đang nổ, rất nhanh bên trong phòng bếp liền bay đầy hương ngọt.

Xào quả được gấp ra lớn bằng bàn tay vậy mà A Mộc có thể một hơi ăn hết ba cái.

Chiến xào quả cũng tốn thời gian khá dài cho nên Lý thị cố ý làm nhiều một chút, sau khi ăn xong còn xếp thêm một mâm rồi gọi Ngưng Hương bung qua nhà đệ hai tỷ đệ ăn vặt, nếu thêm ăn thì có cái ăn ngay đỡ phải chạy sang phía Đồng viện lấy.

"Có mười hai cái." Vừa trở về Tây viện, A Mộc đứng ở trước bàn, nghiêm túc dùng đầu ngón tay đếm, "Một ngày đệ ăn hai cái, tỷ tỷ ăn hai cái," sau đó

tính đủ bốn đầu ngón tay nén xuống, tổng cộng đếm ba lượt, sau khi ra được kết quả, nam oa nghiêng đầu nói cho tỷ tỷ, "Chúng ta có thể ăn ba ngày!"

"Đại Tráng hay chơi với đệ, đệ có muốn cho hay không?" Ngưng Hương đang ngồi xỏm trên giường trải chăn gối, cười nói.

A Mộc mặc dù rất thích chơi cùng Đại Tráng, nhưng đến phiên có đồ ăn ngon, nếu như Đại Tráng đang ở trước mặt hắn thì hắn nguyện ý cho, nhưng nếu không...

"Đệ mang giấu vào trong tủ đây." A Mộc đảo mắt một lúc rồi bung cái mâm bước nhanh đi ra ngoài.

Thấy đệ đệ đáng yêu, Ngưng Hương bật cười, nhưng sau đó lại cười không nổi.

Lúc thời điểm làm xào quả nàng có nghĩ tới chuyện buổi tối sẽ đưa hai cái cho Lục Thành ăn, nhưng bây giờ đệ đệ đã đếm xong hết rồi, nếu nàng vụng trộm lấy đi thì phải giải thích sao với đệ đệ đây?

"A Mộc, tỷ tỷ hôm nay ăn bốn cái được không?" Chờ A Mộc giấu kỹ xào quả rồi bò lên giường, Ngưng Hương dịu dàng hỏi.

A Mộc không chút do dự gật đầu, ánh mắt sáng lên, "Vây đệ cũng ăn bốn cái."

Ngưng Hương nằm xuống gối, đem đệ đệ ôm vào trong ngực, cố ý chỉ vào hàm răng trắng của đệ đệ: "Không được, ăn nhiều đồ ngọt thì răng A Mộc sẽ sâu mất, răng của tỷ tỷ lớn, sâu cắn không được, răng A Mộc vẫn còn nhỏ lắm."

A Mộc thất vọng nhìn hàm răng của tỷ tỷ.

Ngưng Hương cũng nhin không được, ôm lấy đệ đệ hôn một cái, "Tốt, mỗi ngày tỷ tỷ cũng chỉ ăn hai cái."

Cùng lắm thì đêm nay đưa Lục Thành, sáng mai đệ đệ hỏi, nàng liền nói sáng sớm nay chính nàng đã ăn hai cái.

Có tỷ tỷ dịu dàng kể chuyện xưa, A Mộc rất nhanh liền ngủ mất.

Ngưng Hương nhìn đệ đệ trong chốc lát, nhẹ nhàng đứng dậy, lấy túi tiền mình giấu ở trong chăn ra.

Túi tiền làm bằng vải xám, chất phác tự nhiên, lấy ra tuyệt sẽ không làm cho người ta chú ý, rất thích hợp cho hán tử nông gia dùng, chỉ có ngay góc túi là có thêm một đóa đinh hương màu trắng nhỏ, là do Ngưng Hương chiếu theo cánh hoa đinh hương trên chiếc lược mà Lục Thành tặng nàng. Đinh hương đinh hương, bên trong có tên của nàng, tin chắc Lục Thành có thể hiểu.

Đây cũng là món quà đầu tiên Ngưng Hương tặng cho Lục Thành.

Nghĩ đến tối nay hai người sẽ gặp mặt, Ngưng Hương vừa mong đợi vừa khẩn trương.

Nàng ước gì thời gian có thể chậm một chút để nàng bớt căng thẳng, nhưng màn đêm đã buông xuống.

Bên trong trấn ở trong thành, dân chúng có lẽ còn đang náo nhiệt trong đêm thất tịch, trong thôn thì lại không có trò gì chơi, ban ngày chỉ có chút đồ ăn ngon, các tiểu cô nương tụ tập cùng một chỗ trò chuyện đùa giỡn với nhau một chút, buổi tối thì vẫn nghỉ ngơi sớm như mọi ngày. Ngưng Hương đi ra hậu viện gội nước rửa chân, sau đó nhìn lên bầu trời còn chưa tối lắm, lại nhìn sang cửa bắc đã đóng chặt rồi quay vào phòng, leo lên giường ngắm đệ đệ ngủ.

Sau khi cảm thấy A Mộc đã ngủ say, Ngưng Hương rón ra rón rén xuống đất, sờ soạng chải đầu, nàng cũng không phiền toái mà chỉ dùng cây trâm búi tóc đơn giản, quần áo thì tùy tiện chọn lấy một bộ mặc vào, dù sao tối lửa tắt đèn ai cũng thấy không rõ ai mặc đồ gì.

Sau khi chuẩn bị xong, Ngưng Hương ngồi tựa ở đầu giường đặt gần lò sưởi, nhìn ra cửa sổ ngẩn người.

Ngoài đồng ruộng, trong âm thanh tiếng dế kêu không biết một mội đột nhiên truyền đến một tiếng ếch kêu.

Trời càng ngày càng tối, ngoại trừ những tiếng côn trùng kêu vang rất nhỏ dễ người chìm vào giấc ngủ, tự nhiên lại xuất hiện tiếng người.

Hắn đã đến sao?

Ngưng Hương không thể nhận định thời gian, nàng chỉ lặng yên đếm ở trong lòng, đếm tới một trăm rồi lặp lại lần nữa, đếm không biết lần thứ bao nhiêu, tìm đập càng lúc càng nhanh, Ngưng Hương cũng kìm nén không được, sờ soạng bước ra khỏi phòng.

Bên trong phòng bếp một mảnh tối đen, cũng may Ngưng Hương đã đi thành thói quen, nàng nhẹ nhàng mở cửa phòng bếp, động tác cẩn thận nhẹ nhàng, không dám để cửa phát ra bất cứ âm thanh gì.

Đầu tháng bảy trăng cong cong, miễn cưỡng cũng chiếu sáng được mảnh sân nhỏ, không đến mức cái gì cũng đều không thấy rõ.

Ngưng Hương đứng ở ngưỡng cửa nhìn về phía bắc.

Nhưng phía sau nhà lại không có ai, tất cả đều là đất trống.

Ngưng Hương đột nhiên có chút sợ hãi.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng mèo kêu.

Âm thanh có chút ồm ồm, vừa nghe chính là chỉ "Mèo đực".

Ngưng Hương không biết sao Lục Thành có thể đoán ra được nàng đã ra ngoài, nhưng nàng biết hẳn đã đến đây, nàng không sợ nữa mà bước nhẹ chân đi phía cửa sau. Bên trong chuồng gà, gà ngỗng có lẽ còn quá nhỏ sẽ không giữ nhà, hoặc có lẽ là đã quen thuộc với tiếng bước chân của nàng, cho nên ngoại trừ nàng ra thì không có động tĩnh nào nữa. Mặc dù như thế, vào ban ngày vài cái nháy mắt liền đến cửa sau, nhưng Ngưng Hương vẫn đi cực kỳ lâu.

"Lục đại ca?" Gần sát cánh cửa, Ngưng Hương căng thẳng kêu, hô xong, mới phát hiện giọng nói của mình đang run sợ.

"Ừ, là ta." Giọng nói trầm thấp của nam nhân truyền vào tai, trong nháy mắt trấn an lòng sợ hãi của nàng.

Ngưng Hương thở phào một hơi, nhẹ nhàng mở cửa.

"Ồ chỗ này nói chuyện, hay là đi nơi khác?" Lục Thành nhìn chằm chằm khuôn mặt nhợt nhạt của cô nương dưới ánh trăng, thấp giọng hỏi.

"Ồ đây đi, ta sợ A Mộc tỉnh lại tìm không thấy ta." Ngưng Hương vào ban ngày đã suy tính qua vấn đề này, nàng đứng ở trong sân nói.

Nàng gần trong gang tấc, niệm tưởng hoang đường trong lòng Lục Thành càng ngày càng mãnh liệt, hẳn nuốt nước bọt: "Vây, ta đi vào, hay là nàng đi ra?"

Trong khi nói chuyện, một con muỗi ong bay tới, hẳn đưa tay quơ quơ.

Vào mùa hè muỗi nhiều, Ngưng Hương cắn môi, quay đầu nói: "Đại ca ta đã chuyển sang Đông viện, phía tây phòng..."

Lục Thành lập tức hiểu ý của nàng, thức thò nhẹ nhàng đẩy ra khe cửa nhỏ rồi chen vào.

Ngưng Hương đỡ cánh cửa tiếp tục đứng đó quan sát một lúc lâu mới chậm rãi đóng kín.

"Hương Nhi, nàng sờ. Sờ nơi này này." Lục Thành kéo tay nàng chạm vào trên cổ tay mình, Ngưng Hương nén chịu cảm xúc muốn thu tay lại, hoang mang xê dịch ngón tay, rất nhanh liền sờ đến một đốm muỗi chích.

Vừa đau lòng vừa muốn cười, Ngưng Hương thu tay lại, ý bảo hẳn đi theo mình.

Hai người giống như trộm vậy, lén la lén lút chạy vào tây phòng.

Ngưng Hương mới vừa bước vào phòng liền bị nam nhân đang theo sát kéo lại khiến nàng nhào tới trong ngực hắn.

Thùng thùng, tiếng tim đập đột nhiên rõ ràng, không biết là của ai vang lên.

"Hương Nhi, nhớ nàng muốn chết." Lục Thành ôm eo nàng, thổi khí vào trong tai nàng, không chút dịu dàng.

Khí nóng lọt vào trong tai, Ngưng Hương sợ ngứa, nhìn không được rụt cổ một cái.

Lục Thành lại cho rằng nàng muốn trốn, đầu nghiêng một cái liền chặn ngay cặp môi hắn mong nhớ ngày đêm.

Mặc dù mang theo bá đạo thô cuồng, nhưng lần trước ở bên trong thung lũng ngô không uống công luyện tập, Lục Thành đã biết cách hôn nàng khiến nàng chống đỡ không được, trong mười ngày này hẳn lại tưởng tượng dư vị vô số lần, lúc này ôm được người, Lục Thành tựa như cuối cùng cũng đợi được đến cơ hội thi triển bản lĩnh tướng quân, mỗi một lần tiến quân đều uy phong凛凛.

Cho dù Ngưng Hương xuất phát từ bản năng muốn rụt rè một chút, nhưng ý niệm trong đầu cũng không thể kiên trì bao lâu, đảo mắt liền thất bại thảm hại.

Bên cạnh chính là giường, Lục Thành cảm thấy đứng đây quá bất tiện cho chuyện này, bàn tay hắn liền dùng một chút lực, liền đem nàng dịch qua đó.

Sống lưng áp vào ván giường cứng rắn, Ngưng Hương muốn tránh một chút, nhưng ngay lập tức nam nhân lại nhào đến.

Trong phòng tối đen như mực, toàn thân Ngưng Hương phát run.

Tình cảnh đời trước bị Bùi Cảnh Hàn bắt nạt lại nổi lên trong lòng, nghĩ đến nếu không cho Lục Thành, đời này có thể nàng sẽ bị Bùi Cảnh Hàn đối đãi như vậy, nước mắt Ngưng Hương lăn xuống, từ từ ôm lấy cổ Lục Thành.

"Hương Nhi?" Lục Thành khó tin từ bên tai nàng ngẩng đầu lên.

Ngưng Hương không nói, ngửa đầu đem đôi môi đưa qua.

Ngoài cửa sổ tiếng côn trùng tiếp tục kêu vang không biết mệt mỏi, trong phòng hai người dần dần đều chuyển đến trên giường đất.

Ban đêm yên tĩnh, côn trùng kêu vang đột nhiên giống như tiếng cô nương nhỏ, tựa như khóc nhưng không phải khóc, thật lâu mới dừng lại.

"Hương Nhi, sao hôm nay nàng không trốn ta?"

Lục Thành ngửa mặt nằm ở trên giường, khăn giọng hỏi cô nương bên cạnh. Vừa mới đắm chìm trong đó cho nên không nghĩ đến, không tâm tư cũng không kịp cân nhắc những chuyện này, bây giờ thấy nàng thay đổi, hắn không thể không ngừng, bình phục một lát, cuối cùng ý thức được điều không đúng. Trước đây hắn ôm nàng dặt dặt tay nàng nàng đều thẹn thùng...

Ngưng Hương im lặng, cô gắng điều chỉnh hô hấp của mình, nhưng mà hai chân vẫn đang run rẩy.

Vừa thẹn lại vừa hoang mang.

Nàng nghĩ không ra, vì sao Lục Thành rõ ràng rất muốn nàng, nhưng ngay cả y phục của nàng cũng không kéo xuống, chỉ dùng đôi tay làm chuyện xấu tư phía, giống như nàng là bảo vật của hắn mới có được, hắn không thể chờ đợi được muốn xác nhận món bảo vật này từng chút một, cuối cùng bảo vật này nhiều nhất là chỉ hấp dẫn hắn đánh giá một phen.

Ngưng Hương nhắm mắt lại.

Thực sự nàng nguyện ý cho hắn, nhưng hắn không cần, nàng cũng không thể tiến thêm một bước.

Hướng chi, nàng sợ...

Bàn tay to của Lục Thành chỉ cần giăng co vài cái, nàng liền như con cá bị vây khốn ở trong lòng hắn, muốn sống không được muốn chết cũng không xong, lắc đầu vẫy đuôi cũng không thoát được, nếu như hắn thực sự động vào nàng, nàng sẽ như thế nào?

Nhưng Lục Thành so với Bùi Cảnh Hàn vẫn khô ngô hơn vài phần.

Cuối cùng cũng chỉ là tiểu cô nương đơn thuần, nàng lấy hết dũng khí hiến thân lại không gặp được người "thức thời", Ngưng Hương lại không có dũng khí thử lần thứ hai.

"Tại sao không nói chuyện? Nàng vẫn chưa nghỉ ngơi đầy đủ sao?"

Không nghe tiếng đáp lại, Lục Thành xoay người, cánh tay sắt nhắc lên liền đem người yêu ôm vào trong lòng, đến gần cạnh tai nàng lẩm bầm trên gheo nói: "Hương Nhi nàng nói, ta giúp nàng giặt một cái quần, nàng cho ta bao nhiêu tiền công?"

Bên tai lại lần nữa vang lên động tĩnh lúc ấy, Ngưng Hương sao có thể nghe không ra ý tứ của hắn, hai gò má nóng lên, vùi vào ngực hắn: "Đừng nói nữa..."

Lục Thành cúi đầu cười, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Rốt cuộc hắn cũng biết thì ra tức phụ của mình đúng là một người rất tuyệt vời.

Tác giả có lời muốn nói: chúc mọi người ngủ ngon ~

Ngày mai lại giải thích vì sao Lục Thành lại ngu như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Edit: Hà

Ngưng Hương tựa ở trong lòng Lục Thành, ngửi mùi mồ hôi nhàn nhạt trên người hắn, cảm nhận được nhịp tim của hắn đập thật hữu lực, nàng im lặng không nói gì.

Lục Thành kiên nhẫn chờ, sau khi cảm thấy hơi thở của nàng đã hoàn toàn ổn định, hắn mới dùng tay xoa đầu của nàng, hỏi lại lần nữa: "Sao vừa rồi nàng lại không trốn tránh ta?" Vừa nói, bàn tay của hắn trượt lần xuống vuốt ve mái tóc dài của nàng chẳng biết bung ra từ lúc nào.

Mặc dù đã chiếm được tiện nghi rất lớn, nhưng Lục Thành không phải là người chỉ biết ăn thôi mà không hỏi nguyên nhân, nếu có chuyện gì khiến hắn nghỉ hoặc thì nhất định phải tra hỏi đến cùng.

Ngưng Hương không muốn nói, nàng vẫn lẩn trốn trong ngực hắn, vô tình chớp mũi thanh tú của nàng xẹt qua lồng ngực của hắn một cái.

Hồ hấp Lục Thành lập tức trầm xuống.

Ngưng Hương cuối cùng cũng ý thức được tình hình hiện giờ. Quần áo nàng vẫn chỉnh tề, chỉ là rối loạn một chút, Lục Thành không cời quần áo của nàng, nhưng lại chê quần áo của hắn quá nóng nên đã ném đi mất. Ngưng Hương đã từng thấy qua lồng ngực của hắn như thế nào, ngấm lại liền căng thẳng, nàng liền xoay người muốn né tránh.

"Ôm cũng đã ôm rồi, bây giờ nàng muốn tránh thì cũng muộn rồi."

Lục Thành lần nữa đem người ôm vào trong ngực, thân thể hắn di chuyển xuống một tí, muốn cùng nàng mặt đối mặt. Ánh trăng bên ngoài nhàn nhạt chiếu vào khiến hắn nhìn thấy đôi mắt ướt át của nàng, nghĩ đến lúc này nàng giãy giụa cùng đầu vào lồng ngực hắn, lúc đó giống như có giọt nước mát lạnh phát qua người, Lục Thành nhìn không được nữa ôm lấy mặt nàng, hôn một chút, "Hương Nhi nói thật cho ta biết đi, nàng cũng thích chuyện này có phải hay không?"

Thích, cho nên không tránh né hắn.

Ngưng Hương không muốn để cho hắn hiểu lầm như vậy được, nàng lắc lắc đầu, vất hết óc tìm viện cớ, "Chàng, khí lực chàng lớn, ta đẩy không nổi."

(Vi ở đây Ngưng Hương cũng đã thích Lục Thành rồi nên ta đổi cách xưng hô thành chàng nhé)

Giọng nói càng lúc càng yếu ớt, lại còn lấp bắp xấu hổ.

Lục Thành thích nghe, nhưng lại không muốn mình bị oan uổng, bàn tay to của hắn lại nhích đến gần, muốn giúp nàng lấy nước giặt quần.

Ngưng Hương giặt mình cong người lại như con tôm, nắm chặt lấy bàn tay hắn, nàng chịu không nổi, không thể để hắn làm càn.

Lục Thành nắm lấy tay nàng vuốt ve, cười nhẹ nói: "Thấy chưa? Nàng muốn tránh né liền sẽ như vậy, nhưng vừa rồi nàng lại không cản ta mà lại ngoan ngoãn nằm ở đó, nếu ta không có lương tâm thì đã sớm xoi tái nàng rồi."

Nghĩ đến cái loại tâm trạng dầy vò đó, Lục Thành dùng sức ngất nhẹ vào miệng nàng một cái, sau đó lại chôn đầu ngay hõm vai nàng cất giọng khàn khàn cầu khẩn: "Hương Nhi, chúng ta sớm kết hôn đi, chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, ta sắp nghẹn chết mất."

Đỉnh đầu nam nhân cứ cọ vào cái cằm của nàng, một người nam nhân đã lớn như vậy mà ngay lúc này lại như A Nam nằm sấp ở trong lòng nàng hướng về nàng làm nũng. Ngưng Hương mới vừa bị hắn dò xét một lần, lúc này cũng không thèm cản hắn chạm vào nữa, nhưng hắn vừa đụng nàng liền ngửa, nàng đưa tay ngăn trở cái cổ, không cho hắn hôn nữa.

"Vi sao lại đối tốt với ta như vậy?" Gối lên cánh tay rắn chắc của hắn, Ngưng Hương khéo léo hỏi hắn vì sao không làm đến cùng.

"Ta đối tốt với nàng khi nào?" Lục Thành kinh ngạc nói hơi to, sau đó lại xoa bóp tay nàng nói: "Nên ta mới hỏi hôm nay nàng sao lại tốt với ta như vậy? Hương Nhi nhanh nói cho ta biết đi, có phải ta đã làm gì khiến nàng vui vẻ, nên nàng mới ngoan ngoãn thương cho ta?"

Hắn cứ cố chấp về vấn đề này, Ngưng Hương tránh không khỏi, đành lấy lệ nói: "Chàng, chàng vất công đến đây, đã vậy còn bị muỗi cắn nhiều như vậy..."

Thì ra chịu đựng muỗi cắn vài cái là có thể ôm tức phụ làm vậy, chuyện mua bán này hình như rất có lời, Lục Thành lập tức nói: "Vậy đêm mai ta vẫn sẽ đến."

Ngưng Hương nhéo cánh tay hắn, sáng giọng nói: "Không được phép đến, cho dù là ban ngày hay là buổi tối, đều không cho phép chàng lại đến, cũng đừng hẹn ta ra ngoài."

Trong lòng Lục Thành trầm xuống, lập tức lý giải thành tuy ăn được quả táo ngọt nhưng lại bị đánh, "Vi sao?"

Biết hắn mất hứng, mất hứng đến nỗi cánh tay cũng đã căng cứng lên, Ngưng Hương trấn an hắn, lại dựa vào trong ngực hắn, nhỏ giọng nói: "Nương Đại Tráng giống như đã đoán được... Chúng ta cố gắng kiên nhẫn một chút đi, chàng đừng có gấp, năm nay thầy bói nói ta sẽ bị tai họa hết năm, qua năm thì mới tốt lên được, khi đó chúng ta sẽ đính hôn, dù sao bây giờ cũng là tháng bảy rồi, chàng nhân dịp thêm năm tháng nữa được không?"

Năm tháng, lúc đó nàng cùng Bùi Cảnh Hàn mới có kết quả, hoặc là nàng chết hoặc là hắn buông tay.

Tìm Lục Thành đột nhiên đập tăng nhanh.

Trước đây nàng nói muốn ở nhà thêm hai năm nữa, không ngờ đêm nay đã đổi thành sang năm.

Nếu đúng như vậy, hắn nguyện ý chờ năm tháng.

Chỉ là...

"Thầy nào nói năm nay nàng gặp tai họa hết năm?" Lục Thành cố làm ra vẻ bình tĩnh hỏi. Hỏi được rồi, hắn sẽ đi gặp ông thầy tướng số kia, kêu hắn sớm "phá tai họa" cho nàng, không ngờ nàng ngốc như vậy, lại còn đi tin những thứ quý kia lời kéo. Nếu coi bói thực sự lợi hại như vậy, hắn sớm đã đi kết giao với quý nhân, còn hàng ngày bày hàng vỉa hè làm gì?

"Đầu xuân ta cùng Tổ Nguyệt ra ngoài đi dạo, gặp được thầy tướng số, lúc ấy không phải ta bị phỏng chân sao, lúc đó đã mời hắn tính một chút, sau đó coi xong thì không gặp lại nữa, cũng không biết hắn là người nơi nào." Mượn trời tối che lấp, Ngưng Hương không chút chột dạ lừa gạt.

Lục Thành không khỏi thất vọng, suy nghĩ một chút, đáp ứng nói: "Được, vậy ta không đến nhà nàng bằng cửa chính nữa, nhưng mỗi tháng ít nhất ta phải được gặp nàng một lần, Hương Nhi nàng không cần sợ, chúng ta sẽ giống như lần trước đi họp chợ vậy, làm bộ ngẫu nhiên gặp, ai có thể đoán được chúng ta đến cùng là quan hệ gì? Nàng tin ta đi, ta sẽ an bài thật tốt, bảo đảm không để cho người khác nhận ra."

Ngưng Hương còn đang do dự, Lục Thành đột nhiên lật người đè lên nàng, nịnh nọt thương lượng: "Nếu không ngày mùng bảy mỗi tháng buổi tối ta sẽ đến một lần?"

Nếu so với ban ngày, hắn đương nhiên thích buổi tối hơn, có thể chiếm rất nhiều tiện nghi.

"Không, ban ngày đi." Ngưng Hương đẩy hắn xuống, sốt ruột ngồi dậy.

Nàng lại bắt đầu trốn hắn, Lục Thành ôm nàng, ôm một lát mới thử thăm dò: "Hương Nhi, đêm nay, ta muốn ở nhà nàng một đêm."

Hắn muốn ôm nàng ngủ.

"Không được, chàng đi nhanh đi." Ngưng Hương không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, nhỏ giọng cảnh cáo hắn, "Chàng đừng được voi đòi tiên."

Nàng thà rằng hắn muốn nàng, nhưng sẽ không lưu hắn ở nhà qua đêm.

Lục Thành nghĩ tới chuyện khác, vội vàng giải thích: "Nàng đừng hiểu lầm, ta chỉ ôm nàng ngủ, sẽ không làm gì nàng đâu, nàng xem mới vừa rồi ta ngoan ngoãn nằm bên cạnh nàng như vậy mà? Hương Nhi yên tâm, trước khi thành thân, ta tuyệt đối sẽ không động vào nàng, nhiều nhất chỉ là hôn hai cái sờ hai cái, giống như khi nãy vậy..."

Nói đến phần sau giọng nói lại càng nhỏ hơn, nhẹ nhàng hôn mặt nàng.

Ngưng Hương không tránh, nhưng sau đó cũng không cho hắn có cơ hội như vậy nữa.

Ngưng Hương không muốn tiếp tay của hắn làm chuyện xấu, thật vất vả hắn mới buông lỏng miệng, nàng ôm lấy đầu hắn không cho hắn hôn loạn nữa, vòng vào nói: "Chàng đi đi, ta, ta sợ chàng nhịn không được."

"Nhịn được."

Vì chứng minh bản thân, Lục Thành nằm chết dí một bên, thờ gấp đủ rồi mới nhìn lên nóc nhà nói một cách chân thành: "Hương Nhi, ta sẽ không để cho nàng đi con đường cũ của Phùng cô nương, khi nào chúng ta thành thân thì mới sinh thêm nhi tử. Chỉ cần một ngày không thành thân, cho dù nàng chủ động chui vào chân của ta, ta cũng có thể nhịn được."

Hắn có thích A Nam bao nhiêu nhưng cũng có nhiều người xem thường người sinh ra A Nam.

Là nam nhân điều trước tiên nên làm là cấp cho nữ nhân của mình một danh phận, nếu làm không nổi thì đừng chạm vào nàng.

Lục Thành chưa bao giờ nghĩ mình là quân tử thủ lễ, bởi vì hắn làm không được, nhưng Hương Nhi hắn đẹp như vậy, tốt như vậy, mỗi lần hắn thấy cũng nhịn không được muốn ôm nàng hôn nàng, thà rằng bị nàng mắng vô lại hắn cũng muốn bắt nạt nàng. Nhưng hắn tự nhận là một nam nhân, là nam nhân thì phải nhịn, đỡ cho sau này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng lớn bụng ở quê sẽ bị người ta đưa ra làm trò cười.

Ngưng Hương khóc, khóc nhào tới trong ngực hắn, "Lục đại ca..."

Nàng biết, ông trời sẽ không để cho nàng sống lại một cách vô ích, ông trời đã mang đến cho nàng một người nam nhân tốt đội trời đạp đất yêu nàng.

"Nàng khóc cái gì?" Nước mắt nàng đều chảy trên người hắn, nhiều như vậy, Lục Thành sợ hết hồn, đỡ nàng ngồi dậy, "Hương Nhi có sao không?"

"Không có việc gì, chỉ là ta muốn khóc." Ngưng Hương dựa vào lồng ngực rộng lớn của hắn, an tâm chưa từng có.

Có lời nói này của Lục Thành, nàng chết cũng đáng.

Lục Thành đoán không ra tâm sự của nàng, khuyên nàng không được, hắn hôn nàng, xem nàng còn có thể khóc bao lâu.

Ngưng Hương để hắn hôn một lần rồi nhất định không chịu cho thêm, nếu đã xác định hắn sẽ không muốn nàng sớm, Ngưng Hương càng muốn bồi hắn trò chuyện nhiều hơn.

"Hôm nay nhà chàng có làm xào quả không?"

Bình phục lại, Lục Thành dựa vào vách tường, Ngưng Hương ngồi ở trên đùi hắn, dịu dàng hỏi.

"Có, là nhị đệ làm." Lục Thành cười nói.

Ngưng Hương không khỏi khen Lục Ngôn một câu, "Hắn thật khéo tay."

Lục Thành không thích nghe, hừ một tiếng, "Khéo cái gì, ta thấy Nhị thẩm làm mấy lần, nhất định so với hắn ngon hơn nhiều."

Ngưng Hương không vạch trần hắn, từ trong tay áo lấy ra kia hai khối xào quả, "Chàng ném thử đi, đây là ta làm.. A, khối này vỡ mất rồi!"

Lục Thành cười trộm, hai người lần qua lộn lại, còn kém đem cái giường gãy mất, tư vị kia so cái xào quả đều ngon hơn rất nhiều.

"Vỡ cũng có thể ăn." Lục Thành một chút cũng không ghét bỏ, đoạt lấy liền dồn vào trong miệng.

Hắn ăn có lực, nhưng lại không phát ra âm thanh thô lỗ, giống như cố ý dùng sức ăn để cho nàng biết hắn rất thích ăn.

Ngưng Hương trong lòng ngọt ngào, hưởng thụ nghe nam nhân của mình ăn đồ ăn nàng làm.

Thực giống như một đôi sống qua ngày.

Đáng tiếc cũng chỉ là như mà thôi.

Lục Thành ăn xong, Ngưng Hương lò mò đi xuống đất, nhỏ giọng thúc giục: "Nhanh về đi, nếu như chàng chậm trễ nữa thì sau này ta không còn mặt mũi người hai đệ đệ chàng nữa."

Lục Thành không trở về nhà, Lục Ngôn và Lục Định khẳng định biết, Ngưng Hương sợ hai huynh đệ hiểu lầm nàng cùng Lục Thành làm cái gì.

Nàng đã nói như vậy, Lục Thành ngấm lại ngủ lại đây quả thực không tốt, lúc bước xuống đất hắn lại ôm lấy nàng, có chút u oán nói: "Ta đúng là thiếu nợ bọn họ, trước đây hầu hạ bọn họ ăn mặc, bây giờ gặp mặt tức phụ còn phải cố kỵ bọn họ..."

"Bớt nói nhảm, nhanh đi đi, đi đường cẩn thận một chút." Ngưng Hương giận hắn, đẩy hắn ra ngoài.

"Đúng rồi, chừng ngày hai mươi vườn trái cây sẽ thu hoạch, đến lúc đó ta sẽ kêu lão Tam tới đón gia đình nàng, nàng, Thu Nhi, A Mộc thì tính là hai người." Trước khi ra khỏi cửa, Lục Thành cười nói, "Vườn trái cây thu hoạch cũng không muốn tiêu cô nương cùng hai tử vào, ta để các nàng đi cửa sau, giống như ba muội muội kia vậy, A Đào nhỏ, cũng là ba người tính hai người."

Ngưng Hương không có cách nào cự tuyệt, bởi vì A Đào cùng Đại bá mẫu đã đề cập qua, Đại bá mẫu vô cùng ngóng trông phần tiền này.

"Vậy cứ đến vườn trái cây, chàng đừng tìm ta." Ngưng Hương cúi đầu nhắc nhở, "Chúng ta mỗi người hái mỗi cây, chớ khiến người khác hoài nghi."

"Được, tất cả nghe theo nàng." Lục Thành đáp ứng đặc biệt sáng khoái. Trước tiên cứ dụ dỗ nàng qua đó, đến lúc tới vườn trái cây, hắn tới gần nàng thì sao nào?

Trong lòng vui vẻ, Ngưng Hương tiễn hắn ra cửa bắc, lúc này Lục Thành đẩy nàng ép sát vào tường lại hôn một hồi.

Một phút đồng hồ sau, Ngưng Hương hai chân như nhũn ra trốn trở về nhà.

Dựa lưng vào cửa, tiểu cô nương há miệng to thở gấp, sau đó cũng có cảm giác mồ hôi theo bắp đùi tuột xuống.

Giống như là mồ hôi, lại không phải mồ hôi.

Bên tai vang lên giọng nói nhảm của Lục Thành, Ngưng Hương xấu hổ bưng kín mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Edit: Hà

Buổi tối đêm thất tịch nhất định sẽ có rất nhiều nam nữ lén lút gặp gỡ nhau, vừa kích thích lại vừa ngọt ngào, nhưng đối với Trường Thuận phải chạy từ

Kinh Châu trở về một khắc cũng không dừng thì đêm thất tịch năm nay quả thực chính là con ác mộng của hắn.

Phủ Trần Viễn Hầu.

Vừa về kịp lúc mặt trời mới buông xuống, chuyện Trường Thuận phải làm đầu tiên khi hồi phủ chính là đi tìm Tổ Nguyệt.

Tổ Nguyệt đang ngồi ở trong sân ăn bồ đào.

Chủ nhân Lãnh Mai Các không có ở đây, như vậy đại nha hoàn như nàng chính là ông trời, cả ngày nhàn nhã vô cùng, sau khi hái vài quả bồ đào ở phía sau vườn đưa cho lão phu nhân và phu nhân cùng Nhị công tử Hầu gia, nàng tiếp tục chia cho mọi người trong Lãnh Mai Các một ít, còn dư lại thì mỗi ngày nàng để làm đồ ăn vặt, rất là thoải mái tự tại.

Từ xa đã nghe ra được tiếng Trường Thuận gọi nàng, cho rằng Bùi Cảnh Hàn cũng đã trở lại, Tổ Nguyệt nhảy dựng lên, đem hai chiếc ghế chồng lên nhau, lại nhặt mâm đựng trái cây lên để trên ghế, sau đó nhanh như mèo ôm chạy vào phòng bên. Sau khi xếp ghế gọn gàng, mâm trái cây cũng đã để trên bàn, lúc này nàng mới lộ ra một nụ cười kinh hi, vui vẻ đi ra ngoài đón.

Vừa đến cửa nàng chỉ nhìn thấy một mình Trường Thuận, phong trần mệt mỏi.

"Thế từ đâu?" Tổ Nguyệt nhìn về phía sau hắn, nghi ngờ hỏi.

"Thế tử vẫn đang ở Kinh Châu bởi biểu cô nương qua đêm thất tịch, hai ngày nữa mới bắt đầu quay về." Trường Thuận cùng Tổ Nguyệt và Ngưng Hương đều rất quen thuộc, hắn vòng qua Tổ Nguyệt trực tiếp bước vào phòng bên, bưng ấm trà liền ngưỡng cô rót vào miệng, tiếng uống nước vang lên ừng ực. Trời nóng như vậy nhưng hắn phải gấp rút lên đường này ngày liên tiếp, có thể không khát được sao?

Tổ Nguyệt tựa ở cửa liếc mắt nhìn nhìn hắn, "Nhìn như người vậy, giống như ba ngày ba đêm không được uống nước vậy. Sao thế tử lại đuổi người về trước vậy? Bởi vì chuyện của Ngưng Hương đúng không?"

"Người còn không biết xấu hổ mà nhắc tới Ngưng Hương sao, sao nàng ngốc người cũng ngốc theo vậy, sao không ngăn cản nàng?" Trường Thuận đập mạnh ấm trà xuống bàn, trừng mắt nói.

Tổ Nguyệt xuy hắn một tiếng, nhìn thấy Trường Thuận đang trừng mắt lớn mắt nhỏ, nàng mới xoa trán, bắt đầu dĩ nói: "Chuyện trong nhà Ngưng Hương người không phải không biết, A Mộc là sinh mệnh của nàng, hắn thiếu chút nữa rơi xuống sông chết đuối, người nói Ngưng Hương có thể không vội được không? Vừa lúc đó trước khi đi thế tử còn hù dọa nàng, hai bên đều cùng đi, nàng quyết tâm muốn về nhà, cho dù ta nói tới miệng lưỡi khô rất cũng không có tác dụng, người nói ta còn có thể làm gì đây? Cũng không thể cướp tiền của nàng không để cho nàng chuộc thân. Không cho nàng mượn bạc ta đã áy náy không dứt, người nói thì dễ dàng lắm, nếu để cho nàng và người cùng nhau khóc xem, bảo đảm người sẽ đem bạc vài năm để dành đều lấy ra hết cho nàng."

Trường Thuận hậm hực sờ mũi.

Ngưng Hương rất đẹp, nhưng đẹp nhất chính là cặp mắt ngập nước trong sáng như đứa trẻ vậy, đừng nói là khóc, cho dù chỉ hơi nháu mày đáng thương nhìn hắn, hắn muốn quyết tâm nhưng cũng không thể cự tuyệt yêu cầu của Ngưng Hương. Đương nhiên Ngưng Hương rất ít khi cầu xin hắn, hắn là nô tài làm việc bên cạnh thế tử nên cũng đã mấy lần gặp phải chuyện Ngưng Hương cầu xin thế tử.

"Được rồi, rốt cuộc thế tử kêu người trở về làm gì?" Tổ Nguyệt đi đến trước bàn ngồi xuống, nhắc ấm trà rót nước cho hắn.

Trường Thuận thờ dài, hắn không chạm vào chén trà mà nhanh tay hái hai quả bồ đào ăn, ăn xong mới nói: "Thế tử lo lắng Ngưng Hương thừa dịp ngài không có ở đây nhanh chân gả cho người khác, nên ngài kêu ta lựa người đi theo dõi nàng, chờ khi thế tử trở về thì sẽ tự đi tìm nàng tính sổ."

Tổ Nguyệt gạt đầu, tiện đà hiếu kỳ nói: "Vậy người dự định phái ai đi? Ta nói cho người biết, nếu người phái tên nô tài khác đi, ở nông thôn lắm thầy nhiều ma, một nam nhân mà cứ ngày ngày quan sát Ngưng Hương, một khi để người khác phát hiện, danh tiếng Ngưng Hương sẽ bị hủy hết, thế tử trở về cũng không tha cho người đâu."

"Yên tâm đi, trong lòng thế tử có tính toán."

Hồi tưởng lại bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi lúc thế tử nói ra những lời kia, Trường Thuận cười khổ lắc đầu, "Người nói xem, người khác gặp được loại chuyện tốt này thì đã sớm vui vẻ, hận không thể lập tức được hầu hạ thế tử, vậy mà nàng lại trốn thế tử như trốn sói vậy. Thế tử đối với nàng thật tốt, chỉ nói lúc này thôi mà thế tử đã kêu ta chọn một nữ ám vệ qua đó làm nha hoàn cho nàng, vừa quan sát Ngưng Hương đỡ cho nàng cùng nam nhân khác lui tới, nếu như có người ức hiếp Ngưng Hương thì ám vệ cũng có thể ra ra tay bảo vệ nàng. Thế tử còn cố ý nhắc ta chọn người thành thật, ngoại trừ một tác cũng không rời Ngưng Hương thì nhất định phải nghe lời Ngưng Hương nói, không được để Ngưng Hương phải chịu ủy khuất... Hừ, ta muốn làm nữ nhân, người nam nhân nào chịu đối tốt với ta như vậy, ta sẽ sớm giao tâm mình cho hắn."

Cho dù tức thì tức, nhưng thế tử đối với Ngưng Hương cũng có tình.

Tổ Nguyệt ngờ ngẩn, không ngờ Bùi Cảnh Hàn sắp xếp chu toàn như thế. Nhớ lại thần sắc phức tạp dịu dàng của Bùi Cảnh Hàn đứng ở đằng xa nhìn lên Ngưng Hương ở đời trước, nên bây giờ hắn an bài như vậy cũng không phải là khó hiểu. Không nói tới Ngưng Hương, Bùi Cảnh Hàn đối với nàng cũng không phải rất tốt sao? Chính bởi vì Bùi Cảnh Hàn đối với nàng dụng tâm, nàng mới có thể tự cho rằng mình là đặc biệt, lại quên mất Bùi Cảnh Hàn có thể đối tốt với bất cứ người nữ nhân hắn thích.

"Nếu là người vậy không sợ đắc tội với biểu cô nương sao?" Tô Nguyệt châm chọc nói.

Lúc này đến phiên Trường Thuận ngăn cản cả người, nghĩ đến các thủ đoạn mới mẻ của Thẩm Du Du, mới chỉ một hai tháng ngắn ngủi đã mê hoặc được thế tử, rõ ràng ngài không thích cô phu nhân cùng người của Thẩm gia, vậy mà lại nguyện ý lấy Thẩm Du Du làm vợ. Nữ nhân lợi hại như vậy, một khi gả vào đây sẽ đối xử tử tế nhà hoàn được thế tử sung ái sao?

Thế tử là người trong cuộc thấy không rõ, nhưng trong lòng Trường Thuận lại rõ như gương sáng.

Nghĩ như thế, Trường Thuận đột nhiên thở phào nhẹ nhõm thay Ngưng Hương, sau đó lại lập tức toát mồ hôi.

Ra khỏi phủ dễ dàng, triệt để thoát khỏi thế tử, sẽ không đơn giản như vậy đâu.

"Thế tử còn có nữ ám vệ sao?" Tô Nguyệt quen thuộc chuyện bên trong của Bùi Cảnh Hàn, nhưng chuyện bên ngoài lại hoàn toàn không biết gì cả.

"Bên cạnh thế tử hạng người gì đều có." Trường Thuận cũng là người công tư rõ ràng, có thể nói thì sẽ nói cho Tô Nguyệt, không nên nói thì sẽ đóng chặt miệng, hần đứng lên nói: "Ta đi chọn người trước, sáng mai phải phái người qua đó rồi."

"Đợi chút, người, người chọn xong rồi có thể cho ta xem một chút được không?" Tô Nguyệt thành thật nói: "Tính tình Ngưng Hương thế nào ta rõ nhất, cũng hiểu rõ nhất nàng có thể tiếp nhận hạng người gì. Người nghĩ đi, thế tử hao tâm tốn trí như thế, đến bây giờ vẫn muốn dỗ Ngưng Hương, để cho nàng cam tâm tình nguyện quay lại, vậy nếu người chọn sai, sau khi ám vệ qua đó chọc Ngưng Hương phản cảm, chẳng phải nàng lại kháng cự thế tử hơn sao? Hơn nữa nữ nhân hiểu rõ nữ nhân hơn, giao hoạt cũng phải biết cách, ta sợ người nhìn không ra."

Trường Thuận suy nghĩ một chút rồi gật đầu, vừa đi vừa nói: "Người chờ ở đây đi, trước tiên ta chọn chọn ra ba người rồi sẽ gọi người qua."

Tô Nguyệt khẽ từ một tiếng.

Vậy mà phải chờ tới nửa canh giờ, lúc này trời đã tối hẳn thì Trường Thuận mới phái tiểu nha hoàn đến mời nàng đi thư phòng tiền viện.

Tô Nguyệt căng thẳng đi về phía tiền viện, nàng căng thẳng thay tỷ muội ngốc nghếch của mình vẫn chưa biết chuyện gì.

Đến thư phòng, trước tiên Tô Nguyệt chú ý tới ba hắc y nhân đứng thẳng đối diện Trường Thuận, tất cả đều là cách ăn mặc nam trang, bộ dáng trên trung đẳng, da trắng nõn, không biết người trắng hay do bộ quần áo đen kia làm nổi bật lên nước da. Ba người họ từ bóng dáng tương tự, ngay cả vẻ mặt lạnh lùng cũng giống như trong một khuôn khắc ra, đối với Tô Nguyệt vừa đến giống như không thấy.

"Này, đây là người chọn lựa, thành thật đây sao?" Tô Nguyệt khó tin hỏi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm ba nữ ám vệ, bộ dáng này khẳng định là không phải đi làm nha hoàn, rõ ràng là đi làm thân giữ cửa đây mà.

"Ít nói nhảm đi, người cảm thấy ai hợp nhất?" Trường Thuận đang vội, mặc dù trong ấn tượng của hắn Ngưng Hương là người hết sức an phận, nhưng lỡ như đêm nay Ngưng Hương chạy theo người khác, thế tử trở lại còn không phải là sẽ giết hắn sao. Ám vệ trước mắt là người Trường Thuận tuyển từ nhóm chuyên môn theo dõi người, ám vệ này trầm mặc ít nói, không nên hỏi tuyệt đối im lặng.

Tô Nguyệt nhìn chăm chăm ba nữ ám vệ, nàng thực sự không thể đoán được điều gì từ ánh mắt của họ, nàng có chút ít thấp thỏm nói: "Các người tên gì?"

Không người nào để ý tới nàng, mí mắt bọn họ đều không ngẩng.

Trường Thuận nín cười, chế nhạo nhìn Tô Nguyệt một cái mới nói: "Nói đi."

Ba ám vệ lúc này mới theo thứ tự báo họ tên, vóc người cao nhất gọi Quân Bình, hơi béo chút gọi Quân Ninh, đẹp nhất gọi Quân Trúc.

Tuy cùng một họ nhưng các nàng chỉ là cùng một tổ ám vệ, không phải là ba tỷ muội.

Trường Thuận lần nữa nhìn về phía Tô Nguyệt.

Tô Nguyệt khẽ cắn răng chọn Quân Bình. Người này cao nhất, tên cũng không giống cô nương, Ngưng Hương sẽ dễ hoài nghi nhất.

Ai ngờ nàng vừa mới nói hết, Trường Thuận liền xua tay cho hai người còn lại lui xuống, sau đó ngay trước mặt Tô Nguyệt đem một tờ khế thư đưa cho Quân Bình, lạnh lùng nói: "Đây là khế ước bán thân của người, sáng mai người làm bộ chạy nạn té xỉu ở cửa nhà Ngưng Hương, sau khi nhìn thấy nàng liền âm thầm báo cáo thân phận, lại đem khế ước bán thân cho nàng, nói thế tử đưa người đi hầu hạ nàng, nàng không giữ cũng phải giữ, nhưng không thể để cho Từ gia và những người khác hoài nghi lai lịch của người. Ngoài ra, người một tác cũng không rời nàng, nếu như Ngưng Hương cùng người nam tử khác họ lui tới, người không cần ngăn trở, sau đó toàn bộ báo gấp cho thế tử biết rõ là được."

"Thuộc hạ tuân mệnh." Quân Bình một chân quỳ xuống, đưa tay tiếp nhận khế ước bán thân của mình.

Trường Thuận dặn dò cuối cùng: "Bắt đầu từ ngày mai, Ngưng Hương là chủ tử của người, ngoại trừ thế tử muốn người xử lý, những chuyện khác sự đều phải nghe Ngưng Hương phân phó, không thể bất kính với Ngưng Hương."

Quân Bình mắt nhìn thẳng, thanh âm lạnh lạnh, "Thuộc hạ hiểu."

Trường Thuận ừ một tiếng rồi để cho nàng đi. Tổ Nguyệt nóng nảy, chạy nhanh vài bước ngăn cản trước người Quân Bình, nhìn thẳng về mặt nữ ám vệ không chút thay đổi lộ ra nụ cười chân thành, "Quân cô nương, Ngưng Hương tâm tư đơn giản, có đôi khi nàng không biết mình phạm vào kiêng kị của thế tử, vạn nhất nàng xử lý sai chuyện, người nhắc nhở nàng trước, đừng có bầm bả thế tử gặp được không?"

"Chủ tử phạm sai lầm, ta vốn nên nhắc nhở." Quân Bình lạnh lùng nói, nói xong vòng qua Tổ Nguyệt rồi đi.

Tổ Nguyệt xoay người đưa mắt nhìn nàng, cho đến khi không nhìn thấy nữa, nàng mới bực bội oán hận Trường Thuận, "Nàng ta như vậy, Từ gia không nghi ngờ mới là lạ!"

Trường Thuận không chút lo lắng, cười nói: "Nếu như Quân Bình ngay cả vài người nhà quê đều lừa gạt không được, vậy thì nàng ta đã sớm chết."

Chết sao?

Tổ Nguyệt mắt kiểm soát giật thót mình.

~

Trong đêm đen có người đi đường suốt đêm, có người đắm chìm trong giấc mơ kiều diễm, thời gian trôi qua từng chút, ánh bình minh bắt đầu lóe sáng.

Ở góc đông bắc thôn Liễu Khê, tiếng gà gáy to rõ ràng, Từ Hòe vừa ngáp vừa đẩy cửa phòng bếp. Vừa bước ra ngưỡng cửa liền đuổi lưng một mối một cách sáng khoái, lúc đi về hướng nhà xí hần tùy ý liếc qua Tây viện, thấy cửa bên kia vẫn đang đóng chặt, hần biết đường muối và đường đệ vẫn chưa tỉnh.

Giải quyết xong chuyện, Từ Hòe đi mở cửa trước nhà mình.

Vừa mở cửa hần liền đi xung quanh ở ngoài một vòng, kết quả vừa nghiêng đầu liền thấy trước cửa nhà đường muối có một tên ăn mày quần áo lam lũ đang dựa vào!

Đầu tóc rối bù cúi đầu, dường như đang ngủ thiếp đi.

Từ Hòe nhíu mi, sáng sớm gặp tên ăn mày chặn ở cửa nhà không phải điềm tốt.

Quay lại phòng bếp, Từ Hòe lấy chiếc bánh bao tối hôm qua còn dư lại từ tủ ra, lại cầm hai miếng xào quả lên, từ từ bước tới cửa nhà đường muối, dùng chân nhẹ nhàng đá tên ăn mày hai cái, "Dậy đi, cho người com ăn. Ăn xong nhanh đi đi".

Tên ăn mày không phản ứng chút nào.

Từ Hòe dùng thêm chút sức lực, tên ăn mày vẫn không có động tĩnh.

Không phải đã chết rồi chứ?

Trong lòng Từ Hòe giật mình, cất bánh bao và xào quả rồi ngồi xôm xuống, đưa tay lắc lắc bả vai tên ăn mày, "Tỉnh đi!"

Có thể do khí lực dùng lớn, tên ăn mày trực tiếp ngã xuống đất. Từ Hòe cho rằng người này chết thật nên không kịp đỡ, tro mắt nhìn đối phương lệch nghiêng rồi ngã xuống đất, nhìn khuôn mặt tên ăn mày che đầy bởi những sợi tóc bần, hé ra khuôn mặt cô nương, sống mũi thanh tú lông mày dài nhỏ, mặc dù chặt vật nhưng cũng có thể nhìn ra cô nương này lớn lên không tệ.

Từ Hòe không nghĩ tới đây là cô nương, không khỏi ngây dại, một hồi lâu mới hoàn hồn, đề xuống hoảng loạn trong nội tâm, cúi người thăm dò hơi thở của nàng.

Lúc ngón tay hần sắp đụng phải nhân trung trắng nõn chưa nhiễm tro bụi của nàng, đột nhiên người nọ mở mắt, ánh mắt bình tĩnh sắc bén, như mũi tên sớm nhắm ngay mục tiêu, trực tiếp nhìn hần.

Từ Hòe giật mình sợ run cả người, tựa như mùa đông vừa mở cửa sổ liền gặp phải cơn gió thổi qua, hoàn toàn mất kiểm soát.

Chờ khi hần bắt đầu cảm thấy mất mặt, chờ khi hần ôm một tia may mắn hy vọng cô nương này không phát hiện hần thất thố nhìn nàng, thì đã thấy đối phương lại nhắm mắt, không nhúc nhích, nghiễm nhiên hôn mê rồi.

Cứu người quan trọng hơn, Từ Hòe tạm thời đem đồ ăn bỏ lên trên tảng đá, khom lưng, vững vàng đem người bế lên.

Nam nhân vội vã đi vào trong nhà, không phát giác được cô nương đang ở trong lòng hơi hơi nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Edit: Hà

Đêm qua tiểu cô nương mười bốn tuổi liên tục bị người yêu bắt nạt nhiều lần, Ngưng Hương thực sự rất mệt, cho nên đã không tránh khỏi chuyện ngủ nướng vào sáng hôm sau, do nghe thấy tiếng đê đê bước xuống giường đi tiểu nên Ngưng Hương mới giật mình tỉnh dậy.

Nàng nằm quay lưng về phía đê đê, tiểu tử kia sau khi đi tiểu xong liền quay về ổ chăn, Ngưng Hương xoay người, nhéo mũi đê đê một cái, "Lần sau không được phép đi tiểu ở trong phòng nghe chưa."

Ban đêm trời tối thì không sao, nhưng ban ngày sao lại đi tiểu bô ở trong phòng được?

A MỘC cười hắc hắc, rụt cổ vào trong ổ chăn.

"Dậy đi, sáng nay đê đê là người đi đổ bô." Nghe được động tĩnh của mọi người bên phía Đông viện, Ngưng Hương lập tức đứng dậy mặc quần áo.

Trước khi ra khỏi phòng, nàng quay lại thúc giục đê đê đang nằm trong chăn lần nữa.

Khi nàng vừa mở phòng bước ra bên ngoài thì cũng vừa lúc Từ Thu Nhi bước nhanh chạy tới, thấp giọng nói: "Tỷ tỷ, có vị cô nương té xỉu ở cửa nhà chúng ta, đại ca muội ôm nàng vào phòng, nàng ta mới vừa tỉnh lại không lâu, nói là bên Liêu Đông chạy nạn tới."

Ngưng Hương ngạc nhiên nhìn đường muội.

Sao nàng không nhớ ra đời trước có một việc như vậy xảy ra nhỉ?

"Nàng ta bây giờ đang ở đâu?" Ngưng Hương nhìn về ba gian phòng phía Đông viện, nhỏ giọng hỏi.

Từ Thu Nhi dắt nàng đi về phía đông "Đang nằm ở trong nhà muội, tuy không có khí lực đi lại nhưng nàng ta vẫn rất xinh đẹp."

Rõ ràng là không đẹp bằng tỷ tỷ, thực ra cũng không thể coi là đẹp, nhưng nếu so với những cô nương khác ở trong thôn thì vị cô nương này có khuôn mặt rất trắng, người đời thường nói một trắng che trăm xấu, huống chi người ta cũng vốn mi thanh mục tú, nhìn lạnh lùng không muốn nói chuyện với người lạ, nhưng điều đó lại nổi bật lên vẻ đẹp không giống người thường.

"Đợi chút, ta vẫn chưa rửa mặt." Quả thật Ngưng Hương cũng hiếu kỳ về cô nương mà đường huynh ôm về nhà, nhưng trước tiên nàng phải vệ sinh sạch sẽ đã.

"Vậy tỷ đi rửa mặt trước đi." Từ Thu Nhi đành phải buông lỏng đường tỷ ra.

Bên trong phòng, Quân Bình yên lặng nằm, chăm chú lắng nghe cuộc trò chuyện của hai tỷ muội bọn họ bên ngoài.

Chờ tiếng bước chân vị cô nương Ngưng Hương đi xa, Quân Bình mới tiếp tục quan sát căn phòng nhỏ ở nông thôn này.

Ở phía nam có ba cánh cửa sổ lớn, lúc này đều đã được treo lên cao, tuy đang nằm trên giường nhưng chỉ liếc mắt một cái nàng vẫn có thể trông thấy bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, cùng với những cây dương thụ cao ngất. Vách tường đều được trát từ bùn đất, phần lớn đều hết sức bằng phẳng, nhưng vẫn có chỗ đã rạn nứt, hiển nhiên phòng có này đã có chút tuổi đời. Trong phòng bày biện khá đơn giản, vách tường phía tây dựng ba chiếc tủ đã dần bị tróc lớp sơn đỏ đang dựa sát tường, các loại đồ dùng hằng ngày được bày biện chỉnh tề trên tủ, cây kéo, lược, gương các loại, còn có cả ấm trà và một túi hoa quả khô.

Phía bắc trống không, cánh cửa sổ trên vách tường rộng mở, phía góc đông bắc bày biện một cái tủ quần áo cũng đã cũ.

Còn lại chính là vài cái ghế gỗ.

Xa lạ lại quen thuộc.

Xa lạ là vì sau bảy tuổi nàng đã không còn ở những căn phòng như này nữa, quen thuộc là vì trước bảy tuổi nàng cũng là trẻ con của nông gia, sau đó phụ thân bài bạc thua lỗ đành lòng bán luôn thứ nữ như nàng. Đại tỷ thì hứa sẽ nhanh chóng làm việc kiếm tiền, đê đê được giữ lại là để nói đôi tông đường, cho nên vật hi sinh chỉ có thể là nàng.

Nhắm mắt lại, Quân Bình thu hồi những kí ức tức cảnh sinh tình này.

Bên trong phòng bếp phụ nhân đang nhóm lửa, còn chồng của bà thì đang thương lượng xem có nên đi lên trấn trên mời lang trung hay không, người phụ nhân có vẻ không quá nguyện ý, nhưng nam nhân ôm nàng vào nhà thì kiên quyết muốn đi.

Quân Bình mở mắt ra, mở miệng nói: "Bá mẫu, cháu không bị thương, mọi người không cần mời lang trung, cháu, chỉ là cháu có chút đói..."

"Thực sự không bị thương sao?" Lý thị để nữ nhi nhóm lửa, còn bà thì vén mảnh đi vào, ân cần hỏi thăm. Bà vừa nhìn cũng biết cô nương này không giống như đang bị thương nên mới suy nghĩ không cần mời lang trung, nếu như trên người có miệng vết thương, bà tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu, ngàn cân nhĩ tử.

Quản Bình không nhìn phụ tử sau lưng Lý thị, bình thần gạt đầu, "Thực sự không có việc gì, bá mẫu chịu cứu cháu, cho cháu com ăn thì cháu đã là vô cùng cảm kích rồi. Chờ cháu ăn com xong lại có sức thì sẽ lập tức đi ngay, tuyệt đối không làm phiền bá mẫu."

Lý thị nhìn cô nương gầy gò trên giường gạch, thấy bộ dáng nàng cũng chỉ là một cô nương mười lăm mười sáu tuổi, trong lòng có chút không nỡ, đến gần nói: "Vậy cháu chuẩn bị đi đâu? Còn có người thân không?"

Quản Bình vừa muốn nói chuyện, chợt thấy rèm cửa vừa động liền có một đôi tỷ đệ đang đi tới. Tỷ tỷ dung mạo xinh đẹp, mắt hạnh trong suốt, tò mò nhìn nàng, còn đệ đệ thì bộ dáng mới bốn năm tuổi, nắm tay tỷ tỷ thật chặt, đôi mắt to đen lúng liếng nhìn nàng, có tò mò, còn có chút sợ hãi.

Quản Bình nhìn Ngưng Hương thêm một lúc rồi mới trả lời Lý thị: "Thân thích của cháu đều đã mất rồi, cháu muốn đi vào thành xem một chút có gì để mưu sinh hay không."

Lý thị gạt đầu, bên trong thành sầm uất, nhiều chỗ đang cần người, có lẽ cũng có thể tìm một công việc không tồi, cho dù vất vả chút ít nhưng cũng tốt hơn so với làm tên ăn mày.

"Vậy cháu cứ nghỉ ngơi trước đi, ta nhanh đi hâm cháo, cháu đã đói bụng nhiều ngày như vậy thì trước tiên phải ăn thức ăn lỏng."

"Cám ơn bá mẫu." Quản Bình mặt không thay đổi nói lời cảm tạ.

Sau khi nàng tỉnh lại đều chỉ có một vẻ mặt này, Lý thị cũng đã quen, xoay người nhìn Ngưng Hương nói: "Ta đi làm com, các cháu bồi Quản cô nương đợi tí nữa nhé."

Ý bảo trượng phu và nhi tử ra ngoài.

Từ Thủ Lương liền quay đầu bước đi, Từ Hòe nhịn không được trước khi bước ra cửa lại quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Quản Bình nhạy cảm, phát giác nam nhân đang dòm ngó mình, nàng giương mắt nhìn về phía Từ Hòe.

Từ Hòe giật mình, lúc cô nương ở trên giường giương mắt nhìn liền bối rối sai bước chạy như bay ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại ba người bọn họ, Ngưng Hương nhìn Quản Bình cười, dịu dàng hỏi: "Người có khát không? Ta đi lấy cho người ít nước nhé?"

Quản Bình nhìn thoáng qua bé trai đang trốn sau lưng tỷ tỷ, nhìn chằm chằm Ngưng Hương, thấp giọng nhắc nhở: "Thế tử..."

Ngưng Hương cứng đờ, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

A Mộc không phát hiện tỷ tỷ khác thường, tăng thêm lòng can đảm mặt lạnh với tỷ tỷ đang nằm trên giường gạch nói: "Cây hồng vẫn chưa chín đâu, không thể ăn."

Hắn không chú ý tới âm cuối “cây hồng” của đối phương không thích hợp.

Quản Bình vẫn như trước nhìn chằm chằm Ngưng Hương.

Ngưng Hương hoàn toàn xác định, người này là do Bùi Cảnh Hàn phái tới.

"A Mộc, quần áo của Quản tỷ tỷ bị hư rồi, đệ đi qua tủ quần áo lấy một bộ y phục của tỷ tỷ đến đây." Hiểu Quản Bình có chuyện cần nói, Ngưng Hương kiểm có đây đệ đệ đi.

A Mộc nghe lời liền cất bước đi, vừa lúc Quản Bình cũng ngồi dậy.

Ngưng Hương cố gắng trấn định đi đến trước mép giường đối diện nàng.

Quản Bình hạ thấp giọng, lời ít ý nhiều nói rõ ý đồ mình đến đây, nói xong đem khế ước bán thân của mình gấp nhỏ thành nửa lòng bàn tay đưa cho Ngưng Hương.

Ngưng Hương nhìn tay nàng, chậm chạp không muốn tiếp nhận.

Nàng một chút cũng không muốn nha hoàn này, nha hoàn này chỉ là cái cờ do Bùi Cảnh Hàn phái tới giám thị nàng.

Quản Bình thân nhiên nói: "Thế tử không muốn kinh động người nhà của người, nếu người không tiếp, trong chốc lát bọn họ vào trông thấy thì ta cũng sẽ không che dấu giúp người."

Không đợi nàng nói hết, Ngưng Hương mặt tái nhợt nhanh như chớp cướp khế ước bán thân trong tay nàng.

Nhìn nàng hồn bay phách lạc, Quân Bình nhắc nhở: "Cô nương tâm địa thiện lương, chỉ cần người chịu giữ ta, tự ta sẽ lưu lại hầu hạ cô nương."

Ngưng Hương cười khỏ, Bùi Cảnh Hàn đã đưa người đến đây, nàng còn lựa chọn khác sao?

"Tùy người muốn làm cái gì thì làm, chỉ cần người đừng quấy rầy người nhà ta là được." Dem khế ước bán thân thu vào ống tay áo, Ngưng Hương nhìn thẳng Quân Bình nói, "Bọn họ không biết ân oán của ta cùng với thế tử, ta không muốn để bọn họ lo lắng cho ta."

Quân Bình vuốt cằm, "Nô tỳ toàn bộ nghe cô nương phân phó."

Lần đầu tiên bị người khác nhận làm chủ tử, Ngưng Hương bật cười, trong nụ cười tràn đầy châm chọc, "Đừng kêu nô tỳ, trong thôn không thịnh hành cái xưng hô đó."

"Được." Quân Bình không chút do dự nói.

Ngưng Hương nhìn nàng, xoay người nói: "Người nghỉ ngơi trước đi, sau khi ăn xong ta sẽ nói với bọn họ."

Nói xong nàng không nhìn Quân Bình nữa, mặt hướng về phía cửa.

Quân Bình cho nàng thời gian sửa sang lại suy nghĩ, lại nằm xuống.

A Mộc rất nhanh đã ôm quần áo mới đến, Từ Thu Nhi cũng tiến vào, vẻ mặt tươi cười.

Ngưng Hương đã điều chỉnh tốt tâm trạng, ôm xiêm y suy nghĩ một chút rồi nhìn Quân Bình nói: "Quân cô nương, ta đi sang nhà ta nấu nước giúp người, sau khi ăn xong người tắm rửa rồi thay quần áo được không?"

"Đa tạ đại cô nương." Quân Bình không mặn không nhạt nói.

Ngưng Hương liền để Từ Thu Nhi bồi nàng ta, còn nàng dẫn đệ đệ trở về Tây viện, rửa nôi rồi ôm bó củi nấu nước. Nàng ngồi trước bếp nhìn ngọn lửa bên trong toát ra, Ngưng Hương thả mình đắm chìm trong suy nghĩ.

Bùi Cảnh Hàn phái người đến giám thị nàng thì sao? Nàng đã sớm thương lượng tốt với Lục Thành rồi, không gặp lại, chỉ cần không thấy mặt, Quân Bình sẽ không biết được bất luận điều gì, vậy thì Bùi Cảnh Hàn cũng sẽ không biết tới Lục Thành. Chờ sau khi Bùi Cảnh Hàn trở lại, nàng sẽ triệt để giải quyết với hắn, sống hay chết chỉ cần một câu nói, dù sao nàng tuyệt đối sẽ không để hắn đối xử với nàng như kiếp trước nữa.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Ngưng Hương dùng sức bẻ gãy còi lửa, nhét vào lòng bếp.

Sau khi ăn xong, Ngưng Hương mời Quân Bình đến nhà mình tắm rửa, hai người đơn độc ở trong phòng chờ đợi gần hai khắc đồng hồ mới mở cửa, Ngưng Hương đi sang Đông viện. Phu thê Lý thị, huynh muội Từ Hòe đều đang ngồi ở phòng bếp, trông thấy nàng, Lý thị nhìn ra phía sau nàng, nghi ngờ hỏi: "Quân cô nương đâu?"

"Nàng ta đang chải đầu, cháu đến trước."

Ngưng Hương ngồi xuống bên cạnh Lý thị, lại nhìn một chút người thân của mình, nàng hướng về Lý thị nói: "Đại bá mẫu, Quân cô nương là một cô gái yếu đuối, vào thành cũng không có dễ tìm công việc dễ, nếu vận khí tốt thì được làm nha hoàn cho gia đình trong sạch, còn không thì chỉ sợ sẽ bị người lừa gạt, bán đi chỗ nào cũng không biết. Cháu, cháu thấy nàng đáng thương, không đành lòng để nàng sống qua những ngày tháng đó. Vừa lúc cháu cùng nàng ta mới vừa thương lượng, muốn giữ nàng lại nhà cháu, bình thường giúp cháu ra ruộng làm việc, trong lúc nàng ở đây nếu gặp được nam nhân thích hợp liền gả cho người đó, người xem có được không?"

Lý thị nhũn mày, giữ người là đại sự, nàng hỏi thăm nhìn về phía trượng phu.

Từ Thu Lương làm người chính phái, vừa vặn nhà mình không giàu có nhưng không nghèo đến ăn không nổi cơm, nuôi một cô nương thì điều kiện vẫn có, hơn nữa Quân cô nương đúng là đã đến tuổi lấy chồng, lấy dung mạo nàng ta, chưa biết chừng không đến cuối năm thì đã có người coi trọng, ông liền vuốt cằm nói: "Nếu nàng ta nguyện ý lưu lại, chúng ta cũng không cần nàng làm gì, bình thường ở cùng Hương Nhi và Thu Nhi là được."

Trượng phu đồng ý, Lý thị tìm không ra lý do để phản đối, dặn dò cháu gái: "Nhà các cháu còn dư phòng, vậy để cho nàng ở bên đó đi, ban ngày tỷ đệ các cháu cùng qua bên này dùng cơm. Nhưng mà Hương Nhi cháu phải quan sát nàng ta đó, nàng ta mới đến cho nên chúng ta ai cũng không biết phẩm hạnh như thế nào, lỡ như nàng là người không thành thật nên đuổi đi còn đuổi được."

"Dạ, cháu biết rồi ạ." Ngưng Hương cười đáp ứng.

Sau khi thương lượng xong, nàng đứng lên, "Vậy cháu đi qua đó nói cho nàng ta biết."

"Ta cũng đi." Có thêm đồng bọn, Từ Thu Nhi có chút hưng phấn.

Hai tỷ muội thân mật khoác tay nhau đi ra ngoài.

Lý thị cùng trượng phu tiếp tục thảo luận việc này, Từ Hòe cúi đầu nghe một lát rồi đi hậu viện.

Đứng trước chuồng gà, hần lạng lẽ nhìn về phía nhà đường muối, nghĩ đến khuôn mặt thanh lệ của Quân Bình, đột nhiên hần hiểu kỳ về bộ dáng sau khi ăn mặc chỉnh tề của nàng.

Đang nghĩ ngợi, ngưỡng cửa phòng bếp đột nhiên xuất hiện hai thân ảnh, là Quân Bình và Ngưng Hương đang cùng nhau khiêng thùng gỗ cao hơn nửa người đi ra. Ngưng Hương vẫn mặc bộ đồ khi nãy, còn Quân Bình mặc một cái áo màu xanh nhạt, dưới là váy dài màu trắng, bởi vì khom lưng nâng thùng nước lên, mái tóc dài vẫn chưa kịp búi lên rũ xuống, đen bóng mượt mà, nổi bật lên khuôn mặt mới vừa tắm rửa vẫn còn đang đỏ ửng và thêm phần mềm mại.

Từ Hòe ngạc nhiên, tâm nhảy thình thình, cảm giác hoàn toàn xa lạ.

Quân Bình vừa ra cửa lúc liền phát hiện phía xéo đối diện có người đang đứng, thấy nam nhân kia đang nhìn mình chăm chăm, nàng không vui nhàu mày.

Từ Hòe nhãn lực rất tốt, vừa thấy cô nương mất hứng thì trên mặt nóng lên, lúng túng tránh đi tiền viện.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Edit: Hà

"Tỷ tỷ, hình như Quân Bình không thích chúng ta thì phải?"

Dưới tàng cây hồng, Từ Thu Nhi ngừng thêu thùa trong tay, nhỏ giọng nói với đường tỷ.

A Mộc đang ngồi trên ghế bên cạnh khom lưng viết chữ cũng nghiêng đầu lắng nghe, hần cũng cảm thấy tỷ tỷ mới tới không thích bọn họ.

Ngưng Hương nhìn Quân Bình đang ngồi xổm dưới mái hiên giặt quần áo, nghĩ đến đường muối nhiều lần chủ động nói chuyện nhưng Quân Bình đều phản ứng lãnh đạm, nàng biết Quân Bình không muốn diễn trò lôi kéo làm quen với người nhà của mình, vậy nên nàng liền kiếm cớ nói: "Nàng ta chạy nạn đến đây, bên cạnh không có bằng hữu, còn phải đề phòng kẻ ác khắp nơi, nhất định đã chịu không ít khổ sở, có lẽ là do thói quen dùng mặt lạnh với người khác, cũng không phải là trong tâm không thích. Nếu nàng ta không thích nói chuyện, chúng ta cứ để như vậy đi, chờ khi nàng ấy hiểu được mọi người thì tự nhiên sẽ chủ động tới nói chuyện với chúng ta."

Từ Thu Nhi gật đầu một cái, lời này quả thật có đạo lý, người thường xuyên bị bắt nạt đã lâu rất khó hòa đồng với người lạ.

Nhìn lại Quân Bình, trong mắt lộ ra đồng tình.

A Mộc cái hiểu cái không, nhìn hai tỷ tỷ, sau đó lại quyết định nghe lời tỷ tỷ nói, không chủ động đến gần bên cạnh Quân Bình.

A Mộc không đi, nhưng Từ Thu Nhi lại hạ quyết tâm phải nhanh chóng giúp cô nương đáng thương tìm đường chạy ra khỏi đám sương mù, cho nên khi Quân Bình giặt xong bộ đồ cũ nát của nàng thì Từ Thu Nhi liền cười hướng nàng ngoắc tay, "Quân tỷ tỷ, đến đây ngồi đi, chúng ta cùng nhau nói chuyện."

Quân Bình nhìn nàng, do dự một chút, cầm lấy chiếc ghế vừa ngồi giặt quần áo đi qua.

Kỳ thật theo thói quen nàng núp trong bóng tối quan sát nhất cử nhất động của mục tiêu, theo dõi là được rồi, ngoại trừ viết thư hoặc ở trước mặt phục mệnh thì không cần nói chuyện với bất cứ ai, nhưng thế từ ra lệnh cho nàng giả làm nha hoàn của Ngưng Hương, cũng không được kinh động đến mọi người trong nhà Ngưng Hương, nàng không thể không phối hợp, giả trang làm cô nương chạy nạn sống nhờ nhà người khác.

Quân Bình không thích liên hệ với bất cứ ai, Ngưng Hương cũng không hy vọng nàng ta quá thân cận quá với gia đình nàng, cũng không muốn gửi gắm giao tình. Nhưng nàng và Quân Bình vì không muốn để cho người nhà hoài nghi, đành chỉ có thể ngầm đồng ý để cho đường muối thân cận nàng ta.

"Quân tỷ tỷ, tỷ biết thêu hoa không?" Từ Thu Nhi mời Quân Bình ngồi bên cạnh nàng, cười hỏi, mắt hạnh sáng ngời.

Quân Bình quét mắt qua chiếc giỏ may vá trước người hai vị cô nương, giọng nói không chút mập mờ: "Chỉ biết may vá, không biết thêu hoa."

Lúc ở nhà nàng còn quá nhỏ cho nên chưa học qua những thứ cô nương gia cần học, khi nàng đến biệt viện của Bùi Cảnh Hàn tiếp nhận huấn luyện âm vệ, để làm âm vệ thì ngoại trừ đọc sách, viết chữ thì còn phải biết võ nghệ, cưỡi ngựa, bắn cung, không chút liên quan với các cô nương khác. Nhưng nàng biết may vá là bởi vì y phục trên người có đôi khi bị rách, nàng cũng không thể để mình mặc đồ rách được.

Từ Thu Nhi càng tỏ ra đồng tình với nàng ta, nàng suy nghĩ một chút liền chạy về phía sân nhỏ nhà mình hô to: "Đại ca, muối nhớ muối còn dư một cái khung thêu, hình như để ở trong ngăn tủ, huynh tìm giúp ta đi! Nhanh lên, muối muốn dạy Quân tỷ tỷ thêu hoa!"

Quản Bình nhú mày, có ý muốn khước từ: "Không cần, tay ta vụng về..."

Vừa mới nói được một nửa thì bên trong nhà truyền đến giọng nói Từ Hòe đáp lại.

Từ Thu Nhi cười khích lệ nàng, "Quản tỷ tỷ yên tâm, thù hoa rất đơn giản, xú nữa tỷ sẽ biết thôi."

Thấy tiểu cô nương kiên trì muốn dạy, ánh mắt Quản Bình liền xẹt qua nàng nhìn sang Ngưng Hương, ám hiệu Ngưng Hương giúp nàng khuyên can.

Ngưng Hương nhìn ra được Quản Bình không muốn học, nhưng ai biểu Quản Bình tới giám thị nàng làm gì? Quản Bình càng không muốn làm, Ngưng Hương càng muốn nhìn nàng không làm không được, để cho nàng cũng nếm thử cảm giác bị người khác cưỡng ép khi phải làm việc trái lương tâm.

Nàng học theo Quản Bình thần nhiên thu hồi ánh mắt, Ngưng Hương cúi đầu, tiếp tục dạy đệ đệ làm giày mới. Ngưng Hương cảm thấy tâm tình thật tốt, giống như mình đã làm được chuyện xấu để trả thù Quản Bình.

Thấy Ngưng Hương không thêm đếm xỉa, Quản Bình hiểu được tâm tư Ngưng Hương, đối diện với nụ cười sáng lạn chân thành của Từ Thu Nhi, lời cự tuyệt muốn liền nói bị chặn ở trong miệng.

Từ Thu Nhi độc mồm độc miệng với nàng, nàng có thể làm ngơ, Từ Thu Nhi muốn hại nàng, nàng có thể không nháy mắt giết chết Từ Thu Nhi, nhưng Từ Thu Nhi đối tốt với nàng là điều nàng không muốn nhất, vì nàng không biết nên đáp trả thế nào.

Quản Bình rù mắt xuống, nghe thấy có tiếng bước chân từ phía Đông viện đi nhanh tới, Quản Bình làm bộ như không nghe thấy, ngồi im không nhúc nhích.

Từ Hòe hồi hộp sợ cô nương người ta mất hứng, nhưng lại nhịn không được muốn đi qua bên đó xem.

"Cầm lấy." Giấu tâm trạng đang hồi hộp đi đến trước mặt muội muội, Từ Hòe đem khung thù đưa tới, nhưng mắt lại liếc sang phía Quản Bình đang ngồi bên kia.

Quản Bình cùng Ngưng Hương đều đang cúi đầu, A Mộc còn nhỏ, nhưng Từ Thu Nhi lại lập tức phát hiện huynh trưởng khác thường, đỏ mặt, còn lén lút nhìn Quản Bình, so với Lý Tiến Bảo mấy ngày hôm trước tới nhà có gì khác biệt?

Ca ca của mình lại đi thích Quản Bình sao?

Vừa buổi sáng ôm người vào, chẳng lẽ đây là nhất kiến chung tình?

Từ Thu Nhi cố ý không nhận khung thù.

Từ Hòe vẫn chưa phát hiện có gì đó không đúng, ánh mắt hắn vẫn đang nhìn chăm chú khuôn mặt lạnh băng của Quản Bình, rõ ràng có chút sợ nhưng vẫn cứ muốn nhìn.

Từ Thu Nhi dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn, muốn xem ca ca ngốc rốt cuộc muốn đứng đây tới khi nào.

Quản Bình mặc dù cúi đầu, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nam nhân kia đang nhìn mình chăm chăm, nhìn một lát nhưng thấy hắn vẫn chưa có ý định đi, nàng nhú mày lần nữa.

Không giận mà uy.

Từ Hòe giật mình hoàn hồn, cuống quýt đem khung thù nhét vào trong tay muội muội rồi sai bước rồi đi.

Từ Thu Nhi cắn môi nín cười, nàng đoán hơn phân nửa Quản Bình không nhìn trúng huynh trưởng ngốc của mình, nàng thức thời làm bộ như không biết, chỉ đem khung thù giao cho Quản Bình, chuyên tâm dạy nàng ta thù thù may vá.

Ngay từ đầu Quản Bình đã dùng thái độ lấy lệ, nhưng càng lúc nàng cố gắng học càng chậm thì Từ Thu Nhi lại nói càng nhiều, lúc này nàng đành tập trung tinh thần. Có lẽ vốn đã có tay thù thù may vá trời cho, rất nhanh đã nắm giữ kỹ xảo, cúi đầu yên lặng thù hoa văn đơn giản nhất.

Ngưng Hương lén lút nhìn nàng.

Quản Bình lập tức liếc xéo Ngưng Hương.

Nàng ta lại tiếp tục trưng ra bộ dạng lạnh nhạt, đều là cô nương, Ngưng Hương không sợ, nàng nghiêng đầu qua nhìn khung thù trong tay Quản Bình, nửa là thật tâm nửa là há hê khi thấy người khác gặp nạn nói: "Tay người thật là khéo, cứ theo đà này không chừng vài ngày nữa là có thể học làm khăn."

"Đệ muốn nhìn!" Nghe thấy tỷ tỷ khen Quản Bình, A Mộc tò mò bu lại, cúi đầu nhìn, sau đó nói lời thật lòng, "Không đẹp bằng A Đào tỷ tỷ thù!"

Ngưng Hương cố nén mới không biến sắc, cười nhạt nói: "A Đào tỷ tỷ của đệ đã học một năm rồi, còn Quản tỷ tỷ mới vừa học chưa tới một canh giờ, không thể so sánh như vậy được."

A Mộc gặt đầu.

Từ Thu Nhi chủ động giải thích quan hệ sâu xa của nhà mình với Lục gia cho Quân Bình.

Quân Bình đã quen tác phong làm việc của người nông thôn, có chút giao tình là liền có quan hệ, cho nên không nghĩ nhiều.

"Quân cô nương muốn ăn bánh canh không?" Mặt trời dần dần lên cao, Lý thị muốn chuẩn bị cơm trưa, lo lắng Quân Bình ăn không được đồ cứng, cho nên bà đã chuẩn bị làm chút đồ ăn cho nhẹ bụng.

Phụ nhân đứng ở ngưỡng cửa phòng bếp, vừa bóc tỏi vừa cười nhìn qua bọn họ đang ngồi bên này, nụ cười thân thiết khiến nàng bưng tỉnh.

Nếu như nàng thật sự là một cô nương chạy nạn, lúc này nên làm như thế nào?

Hầu phủ không dạy nàng, Quân Bình không thể hỏi tường chuyện lúc nhỏ ở nông thôn.

Dừng một chút, Quân Bình để khung thêu xuống, cứng ngắc đứng lên, hướng về Lý thị bước đến: "Bá mẫu khách khí làm gì, cháu không kén chọn, ngài làm cái gì cháu cũng thích ăn. Cháu không biết làm cơm, nhưng cháu có thể giúp ngài nhóm lửa."

Có lẽ nghĩ mình là nha hoàn của Từ gia sẽ dễ hơn chút ít.

Nghĩ tới đối sách, trong lòng Quân Bình khôi phục lại bình tĩnh.

Lý thị sao có thể sai sử nàng, nói cái gì cũng không chịu để cho nàng làm, nhưng Quân Bình quyết tâm làm việc, khí lực còn rất lớn, Lý thị căn bản ngăn không được, trơ mắt nhìn Quân Bình ngồi trước lòng bếp, chuẩn bị châm lửa.

Thấy mình khuyên không được, Lý thị đành hướng về cháu gái và nữ nhi ngoắc tay, để cho các nàng đến lôi Quân Bình đi.

Ngưng Hương không động, ở trong mắt nàng, Quân Bình không phải là khách cũng không phải là bằng hữu, chỉ cần không hại bọn họ, Quân Bình làm cái gì nàng đều không nhúng tay vào.

"Tỷ tỷ?" Từ Thu Nhi nghi hoặc lay cánh tay Đường tỷ.

Ngưng Hương tỏ ra hiểu lòng người nói: "Để cho nàng nhóm lửa đi, nếu đổi lại là ta được người khác giữ lại, ta cũng nhất định phải giúp mọi người làm chút chuyện thì mới yên lòng."

Từ Thu Nhi hiểu ra liền không hỏi nữa.

Hai tỷ muội đang nói nhỏ gì không biết, Lý thị buồn bực, vừa muốn kêu lần nữa thì Từ Hòe đang ở trong phòng đẩy rèm cửa, thấy Quân Bình thực sự muốn nhóm lửa, hẳn không chút nghĩ ngợi liền đi ra, nói lắp khuyên nhủ: "Quân cô nương, nàng, nàng đi vào trong viện đợi với bọn Thu Nhi đi, loại việc nặng nhọc này nàng không cần làm đâu."

Lúc nói chuyện hẳn nhìn chăm chăm mu bàn tay non mịn của Quân Bình.

"Nhờ có cả nhà bá mẫu thu nhận, cháu vô cùng cảm kích, nhưng nếu bá mẫu muốn nuôi không cháu, trong lòng cháu rất áy náy, bá mẫu không chịu để cho cháu giúp đỡ, cháu đành phải đi vào trong thành tìm việc làm vậy."

Khuôn mặt Quân Bình không chút thay đổi đứng lên, nhìn Lý thị nói.

Lý thị thấy được cô nương này bướng bỉnh nhiệt tình, liền tranh thủ đề người xuống, "Được rồi, hôm nay để cháu giúp ta nhóm lửa được chưa? Đừng nhắc lại chuyện bỏ đi nữa, cháu cho rằng bên trong thành tìm việc dễ dàng lắm sao? Cháu gái ta ở Hầu phủ trở thành nha hoàn bốn năm, ta ngày ngày nhớ thương nàng, sợ nàng bị người khác khi dễ, năm nay cuối cùng cũng đã chuộc được thân, cho dù sau chính phải đập nồi bán sắt ta cũng sẽ không để nàng lại đi hầu hạ người khác nữa. Người cũng đừng nghĩ đến những việc kia, cứ ở lại nhà bá mẫu đi, tương lai bá mẫu sẽ tìm nhà chồng tốt giúp cháu."

Quân Bình thần sắc khê biến.

Từ Hòe vẫn nhìn chăm chăm nàng, thấy vậy oán giận mầu thân, "Nương người nói vậy." "

Vừa muốn giữ người lại còn nói tìm cho nàng nhà chồng, cho dù là ai cũng phải nghĩ nhiều.

Lý thị nhìn nhi tử, nhớ lại lần nữa nhưng không có cảm giác mình đã nói sai ở đâu, lập tức trừng nhi tử: "Ta nói vậy cái gì? Trở về phòng con ngủ đi, mới vừa rồi ta nói nấu cơm sao con không ra giúp đỡ đi? Bây giờ mới giả bộ làm người tốt, giống y như cha con vậy, khách đến thì giả bộ chịu khó, khách vừa đi liền nằm ở trong phòng làm ông lớn!"

Từ Hòe mặt đỏ lên.

Oan uổng quá!

Hắn làm ông lớn khi nào? Trồng trọt, thu hoa màu, đốn củi, đi làm kiếm tiền, có loại nào hắn không làm tốt chứ? Ngay cả nhóm lửa, lúc muội muội nhỏ

hắn cũng chủ động giúp, là mẫu thân không cần hắn, dần dà hắn mới không vào bếp nữa.

Nếu là lúc khác oan uổng hắn cũng coi như xong, thế nhưng ngay trước mặt Quân cô nương nói hắn như vậy, người ta vốn đã không chào đón hắn, bây giờ nếu lại hiểu lầm hắn làm biếng nữa...

Kìm nén lửa giận trong bụng, lại không thể cãi lời mẫu thân, cũng không muốn như các phụ nhân vì chút xiu mà cãi cọ, Từ Hòe nắm chặt nắm tay, đi ra hậu viện chế củi. Giống như muốn chứng minh để cho mẫu thân thấy, cố ý đem bó củi để vào trong sân, đối diện phòng bếp, lại vén lên tay áo, tiếp theo dùng sức vung mạnh rìu xuống.

Lý thị mắt hứng, nhìn nhi tử nói, "Đại buổi trưa con chế củi làm gì? Sau buổi trưa mát mẻ lại chế sau cũng được."

Bà chỉ tùy tiện nói hai câu, sao nhi tử liền đi làm ngay vậy?

Từ Hòe không để ý mẫu thân, tiếp tục chế củi.

Quân Bình nghiêng đầu, nhìn chăm chăm thân thể nam nhân cường tráng nhưng không có xiu lực nào, lại chuyển hướng ngồi trước lòng bếp.

Ba tỷ đệ Ngưng Hương nghe động tĩnh bên này hấp dẫn, cuối cùng cũng đã đi tới.

Lý thị đau lòng nhi tử, nhỏ giọng kêu nữ nhi đi dụ dỗ ca ca của nàng vào.

Từ Thu Nhi cười, đứng ở bên cạnh huynh trưởng, thấp giọng thờ dài nói: "Đại ca thích Quân tỷ tỷ phải không?"

Rìu trên tay Từ Hòe lệch một cái, hắn khom người, khó tin nhìn muội muội.

Từ Thu Nhi bĩu môi, hừ nói: "Xem bộ dạng ngốc của huynh, ai nhìn không ra chứ? Nhưng huynh thích nàng cái gì, vừa mới quen thôi mà."

"Không cần muội quan tâm." Từ Hòe lại nâng rìu bỏ xuống.

Hắn thích nàng không có lý do, nhìn vừa ý không được sao?

"Được rồi, muội mặc kệ, nhưng huynh đừng ngốc như vậy được không?" Từ Thu Nhi nhìn mồ hôi trên trán hắn, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Đầu đầy mồ hôi, huynh cho rằng như vậy rất đẹp mắt sao? Sau này chỉ cần huynh tỉ mỉ làm việc, có lẽ Quân tỷ tỷ sẽ thích huynh."

Huynh trưởng của nàng, dung mạo mặc dù không bằng huynh đệ Lục gia, nhưng cũng là loại nhất đẳng.

Từ Hòe không để ý qua dung mạo của mình, lúc này nghe lời của muội muội, hắn lau qua mồ hôi trên trán, không chắc chắn hỏi muội muội, "Ta, muội thực cảm thấy, cảm thấy nàng sẽ coi trọng ta?"

"Vậy vì sao huynh thích nàng, còn không phải là bởi vì nàng đẹp sao?"

Thân là muội muội tốt, Từ Thu Nhi khen dung mạo huynh trưởng một phen động viên hắn. Nhớ lại lời nhỉnh nọt cùng những thủ đoạn của Lục Thành với đường tỷ, tiểu cô nương thấp giọng thay huynh trưởng bày mưu tính kế đạo: "Đại ca, da mặt huynh quá mỏng, da mặt huynh phải dày thêm một chút mới được, nếu huynh thích Quân tỷ tỷ thì thường đi dạo ngay trước mặt nàng, đừng sợ nàng biết, sau đó giúp đỡ hoặc đưa tặng chút đồ gì đó. Huynh ngày qua ngày đối tốt với nàng, nàng mới có thể động tâm, nếu không người ta mới chau mày mà huynh đã bỏ chạy, hừ, đời này huynh cô độc cả đời đi!"

Nói xong bước chân nhẹ nhàng tiến vào.

Từ Hòe không kìm lòng nổi nhìn chăm chăm muội muội, chờ tiểu cô nương đi khuất vào phòng, hắn ánh mắt liền rơi xuống trên ngực cô nương cúi đầu nhóm lửa ời.

Da mặt dày, thường ở trước mặt nàng đi dạo?

Thực sự có tác dụng sao?

Đang nghĩ ngợi, phát giác Quân Bình muốn nghiêng đầu, Từ Hòe liền mang theo rìu tránh sang chuồng gà bên cạnh, làm gà mẹ cả kinh chạy trốn tứ phía, lông gà bay loạn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Edit: Hà

Cơm đã được dọn lên, mọi người vây quanh ngồi trước bàn vuông.

Ở bốn góc bàn, mỗi bên có thể ngồi hai người. Hai vợ chồng Lý thị ngồi hướng bắc, Từ Hòe ngồi bên cạnh phụ thân, bên cạnh là Từ Thu Nhi, phía bên kia Ngưng Hương cùng đệ đệ ngồi dưới tay Lý thị, riêng Quân Bình một mình chiếm chỗ phía nam. Lý thị để cháu trai và cháu gái di chuyển sang một chút, sau đó lại đem nồi bánh canh đặt trước mặt bà để thuận tiện múc cho mọi người.

Từ Hòe vui đầu ăn cơm, hán tử nông thôn, lúc ăn cơm canh khó tránh khỏi có chút âm thanh, nhưng bây giờ do Từ Hòe đang nhất kiến chung tình với cô nương ngồi cùng bàn ăn, cho nên hán cất lực ăn nhanh hơn, âm thanh vì vậy càng vang dội hơn. Từ Thu Nhi thấy vậy liền lén lút nhìn sang Quân Bình, mặc dù Quân Bình không lộ ra vẻ ghét bỏ nhưng chính nàng lại cảm thấy mắt mặt, lặng lẽ dùng mũi giày đá vào chân to của huynh trưởng.

Từ Hòe nhìn muội muội, tự biết mình thất thố nên vội vàng ăn chậm lại.

Lý thị không biết đến việc mờ ám của hai đứa con, bà thấy Quân Bình chỉ bung chén bánh canh ăn mà không hề động đến đậu phụ trộn hành lá trên bàn cho nên nhiệt tình mời nàng ăn. Quân Bình đã được lãnh hội tác phong làm việc của mẹ con Lý thị, vì không để cho Lý thị liên tục càu nhàu nên nàng đành chậm chạp dùng chiếc đũa tới kẹp đậu phụ.

Nàng vừa vươn tay lên liền lộ ra một đoạn cổ tay trắng nõn.

Hai mắt Từ Hòe mở to hơn, nhìn chăm chăm.

Lý thị cũng nhìn thấy, nhưng bà lại nghĩ đến chuyện khác, bà nhìn Quân Bình cùng cháu gái nhà mình, cười nói: "Quần cô nương chỉ lớn hơn Hương Nhi hai tuổi, vóc dáng lại cao hơn không ít, vừa khéo ngày mai có buổi họp chợ, chúng ta cùng đi lên chợ nhé, bá mẫu sẽ mua vài bộ may cho cháu một bộ quần áo."

Quần Bình sớm biết y phục Ngưng Hương nàng mặc không vừa, lúc đứng thì không sao, nhưng vừa ngồi xuống hoặc trong lúc làm việc thì ống quần hay ống tay áo đều bị kéo lên cao. Bây giờ lại nghe Lý thị nói như vậy, nàng gật đầu, bình tĩnh nói: "Không dám làm phiền bá mẫu, không biết trên trần có hiệu cầm đồ hay không? Cháu muốn cầm một chiếc nhẫn phi thủy, bởi vì lúc chạy nạn thì không nên giấu bạc trên người, cho nên hiện tại cháu chưa có tiền, nhưng giờ đã có chỗ ở nên cháu cũng cần đôi ít tiền dùng. Bá mẫu đã cho cháu nơi ăn ở, cháu cũng không thể để cho bá mẫu tiêu pha thêm vì cháu được nữa."

Cô nương gia có cốt khí, Lý thị càng thêm ưa thích nàng, bà cười nói: "Có hiệu cầm đồ nhưng họ lòng dạ hiểm độc, cho dù là thứ đáng giá cũng đưa không nhiều bạc, cơm nước xong cháu lấy nhẫn đưa cho Hương Nhi nhìn một chút, để nàng giúp cháu định giá, đỡ phải gặp thiệt thòi lớn. Hương Nhi đã ở Hầu phủ làm bốn năm, rất biết nhìn thứ này."

Quần Bình dạ một tiếng.

Ngưng Hương liếc nhìn nàng một cái rồi lại tiếp tục ăn.

Sau khi ăn xong ba người trở về Tây viện.

A Mộc đi tiểu, Ngưng Hương đứng ở phòng bếp, chỉ vào tây phòng hỏi Quân Bình: "Người ngủ ở tây phòng đi, hay là lúc ngủ cũng muốn quan sát ta?"

Quần Bình trực tiếp đi về hướng tây phòng.

Trong lòng Ngưng Hương buồn cực kỳ, nhưng nàng hiểu việc này muốn trách thì trách Bùi Cảnh Hàn, Quân Bình chỉ là nghe theo sự phân phó của Bùi Cảnh Hàn mà thôi. Quân Bình điều võ dương oai, Ngưng Hương tất nhiên sẽ không thích nàng, nhưng bộ dáng Quân Bình dù một nhọc nhưng vẫn nghe theo lời nàng, khiến Ngưng Hương hạ quyết tâm không được .

Trở lại đông phòng, Ngưng Hương lấy chiếc mền mới do nàng làm từ trong ngăn tủ ra, móc lên cọc treo đồ để phơi nắng.

A Mộc dụi mắt đi ra từ nhà xí.

"Rửa tay rồi vào phòng ngủ đi, tỷ tỷ cũng vào ngay." Ngưng Hương dịu giọng với đệ đệ.

A Mộc buồn ngủ dạ một tiếng liền vào nhà đi ngủ.

Ngưng Hương ngồi trên ghế, nhìn qua cửa ngăn người.

Bên trong tây phòng, Quân Bình đang nằm trên chiếc giường đã dọn sạch sẽ, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, nghi hoặc không biết Ngưng Hương đang ở bên ngoài làm gì.

Rất nhanh đã nghe được tiếng bước chân.

Quần Bình ngồi dậy.

Nhưng mà tiếng bước chân đi ra khỏi phòng bếp chừng hai mươi bước liền ngừng lại, lại quay trở về.

Quản Bình nghe thấy tiểu cô nương đang đi sang tây phòng lại lập tức nằm xuống, nhắm mắt lại.

Ngưng Hương ôm một bộ chăn đệm vào, thấy nàng đang nằm thẳng ở trên giường, Ngưng Hương đoán nàng ta vẫn chưa ngủ, nàng nặng nề đem chăn đặt ở đầu giường gần lò sưởi.

Quản Bình mở mắt ra, trông thấy trên giường có thêm một chiếc mền, còn là một cái mới, nghĩ đến Ngưng Hương ngồi ở bên ngoài là để phơi nắng chăn mền cho nàng, nàng vẫn không đứng dậy, tiếp tục nằm nhìn cô nương thiện tâm đối diện, "Ta đến giám thị ngươi, ngươi không hận ta sao?"

"Hận ngươi làm gì, ta biết ngươi cũng không muốn nhận công việc này." Ngưng Hương xoay người tựa ở mép giường, cúi đầu nói.

Quản Bình chớp mấy mắt.

Nàng không nói tiếng nào, Ngưng Hương liếc nhìn nàng một cái, thấp thỏm hỏi: "Ngươi, ngươi biết khi nào hần về không? Nếu như có thể nói thì nói."

Quản Bình thành thật trả lời: "Ngoại trừ công việc thì hành động khác của thể tử ta hoàn toàn không biết gì cả."

Ngưng Hương thất vọng nắm chặt tay, trầm mặc một lát, nhắc chân đi ra ngoài, "Ngươi ngủ đi."

Trong nháy mắt liền ra khỏi phòng.

Quản Bình nhìn chằm chằm cánh cửa, một lát sau liền nghe thấy tiếng kể chuyện xưa nhẹ nhàng của nàng cho đệ đệ ở đông phòng.

Nàng không chạm vào chiếc mền kia mà dựa vào vách tường nhắm mắt dưỡng thần.

Ngày hôm sau sau khi ăn điểm tâm xong, Lý thị dẫn bọn nhỏ đi họp chợ, biết trên người Quản Bình có nhẫn phi thủy đáng giá, sợ lúc ra hiệu cầm đồ bị trộm cướp để ý, cho nên Lý thị gọi con trai mười tám tuổi khỏe mạnh đi theo, "Anh cả theo đi bọn ta đi, lúc về còn hỗ trợ xách đồ."

Từ Hòe trong lòng hồi hộp, chờ mẫu thân xoay qua chỗ khác, hần liền nhìn về phía cô nương bên cạnh đường muối.

Trên đường, Từ Hòe luôn đi phía sau nương, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Quản Bình không buông, càng nhìn tư thái cô nương cao gầy hần càng thích.

Trong lòng hần thì cực kỳ đắc ý, còn Quản Bình chỉ cảm thấy như có gai ở trên lưng. Trước đây không có nam nhân nào dám xem nàng như một con nhóc, đến khi trưởng thành trở thành ám vệ thì càng trở nên lãnh huyết vô tình, hơn nữa nàng thường xuyên đơn độc ra ngoài âm thầm làm việc, càng không có nam nhân dám đến quấy rối nàng, không ngờ bây giờ nàng vừa đến thôn trang thì đầu tiên là bị Từ Hòe ôm, bây giờ lại không giải thích được tại sao lại bị hần theo dõi.

Rõ ràng hần sợ nàng, vì sao còn thích nàng?

So với hai muội muội dung mạo xinh đẹp của hần, nàng có chỗ nào đáng giá để hần thích?

Quản Bình không sợ người khác xấu xa với nàng, chỉ sợ người đối tốt với nàng, mới ở từ gia một đêm mà đã bị cả nhà này làm cho tinh thần mệt mỏi.

Tựa như con sói lạc vào chuồng dê, nhưng bọn dê kia không sợ nàng, ngược lại người người chủ động đưa cổ lên.

Càng nghĩ càng bức bối.

Ngưng Hương trong lòng cũng không thoải mái gì hơn so với Quản Bình, càng đến gần thôn Đông Lâm nàng càng khẩn trương, sợ gặp phải người của Lục gia, cho đến khi ra khỏi thôn Đông Lâm mới trầm tĩnh lại.

Bên trên trấn chợ vẫn náo nhiệt, Lý thị dẫn theo bọn nhỏ đi vào trong trấn.

Sáng sớm, hiệu cầm đồ vừa mới mở cửa, chương quỹ ngồi sau quầy hàng, lướt nhìn mọi người, miễn cưỡng hỏi: "Muốn cầm cái gì?"

Quản Bình từ trong ánh nhìn của mọi người Từ gia móc chiếc nhẫn phi thủy thả lên trên quầy, lạnh lùng nói: "Cô nương nhà ta nói nhẫn này trị giá năm lượng bạc, nếu ngươi nhận thì lập tức đưa bạc cho ta, không nhận thì ta đi."

Không có cách nào phát hỏa đối với mọi người trong Từ gia, nữ ám vệ đại tài nghĩ đến cảnh nàng như dao mổ trâu đi giết gà đành giận cá chém thớt lên người chương quỹ hiệu cầm đồ.

Chương quỹ tròn mắt, ngờ ngác nhìn chằm chằm cô nương đối diện. Đến tiệm cầm đồ phần lớn đều là mờ ám lén lút, đây là lần đầu tiên hần gặp được người đi cầm đồ như vậy, nhưng mà xem ra nàng có khí thế như vậy, chẳng lẽ thực sự là đồ tốt?

Chương quỹ lập tức nhìn về đồ vật trên quầy.

Khi nhìn thấy rõ thì trên mặt không biểu hiện gì, nhưng hai bàn tay ở phía dưới lại kích động siết chặt.

Mặt hàng tốt như vậy, đừng nói năm lượng, cho dù hai mươi lượng hần cũng nguyện ý thu.

Nhưng hần vẫn nhú mi, giả vờ giả vịt đánh giá.

Cách đó không xa, Lý thị nhỏ giọng hỏi cháu gái, "Thực sự chỉ giá trị năm lượng thôi sao?"

Ngưng Hương nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng cười khỏ, Bùi Cảnh Hàn kêu Quân Bình bán hần là vì không muốn tổn tiền nhà mình, chỉ cần năm lượng là đủ rồi, nếu như nhiều hơn chỉ sợ Quân Bình không có lý do gì tiếp tục ở lại Từ gia? Nếu như thực sự bán hai mươi lượng, thì số tiền đó cũng đủ để cho nàng ta mua được nhà ở trấn trên rồi.

Năm lượng ở trong mắt Lý thị chính là một khoản tiền lớn, nhìn dáng người Quân Bình thẳng tắp đứng ở đằng kia, tự đáy lòng bội phục, "Hải tử nghèo khổ sớm phải chăm lo cho gia đình, Hương Nhi đã chứng chắc, không ngờ Quân cô nương so với cháu còn ôn hơn, nhìn đi, cầm đồ mà vẫn khí thế như vậy." Không biết còn tưởng rằng đây là thiên kim của đại gia đình dật dộc, mất tiền tài nhưng không mất khí tiết.

Sau khi khen xong bà quay đầu lại nhỏ giọng dặn dò con trai, "Lát nữa con cứ đi theo sau Quân cô nương nhé, cẩn thận đừng để bị trộm mất."

Ánh mắt Từ Hòe kiên định.

Ai dám trộm bạc của nàng, hần phải đánh cho chúng rằng rơi đầy đất!

Chương quỹ còn muốn ép giá, Quân Bình bèn cầm hần muốn đi, chương quỹ vội vàng ngăn lại, sáng khoái đưa bạc.

Lý thị thấy vậy, sau khi rời khỏi liền kéo Quân Bình lại, bà hồi hận nói: "Hay là cầm thấp hơn đi."

Cánh tay Quân Bình bị ôm trở nên cứng ngắc.

Cũng may Lý thị nói xong liền lạng lẽ buông tay ra .

Vừa vào trong chợ, vẫn là Lý thị đi chọn vải trước, Từ Thu Nhi dắt lấy Quân Bình mặt không chút thay đổi đi mua vật nhỏ nữ nhi thích. Ngưng Hương tâm sự nặng nề dắt đệ đi bên trái đường muối, âm thầm trong đám người tìm kiếm bóng dáng Lục gia, không biết là nên hy vọng gặp hần hay là không nên thấy hần.

Từ Hòe đang gánh vác việc lớn, mặc kệ xung quanh nhiều người chen lấn, hần vẫn thùy chung đi cách ba bước phía sau lưng Quân Bình.

Đầu vai đột nhiên bị người phía sau đụng vào, Từ Hòe nhú mày quay lại, lúc xoay người đã thấy dưới ống tay áo của nam nhân phía sau có con dao găm ngắn nhỏ, lưỡi dao sắc bén, đang đi thẳng đến hà bao bên hông Quân Bình.

"To gan!"

Vậy mà có ăn trộm thật!

Lửa giận nổi lên, Từ Hòe đẩy người bên cạnh ra, đưa tay liền muốn nắm tên trộm lại.

Nhưng mà không đợi hần đụng với tên trộm, Quân Bình đã ra tay trước hần một bước, thân thể thoảng chéch đi tránh lưỡi dao găm, tay phải chuyển một cái đã bắt lấy cổ tay tên trộm, tay trái đồng thời nắm lấy vai trái kẻ tặc kéo một cái, chỉ nghe rắc một tiếng, cánh tay phải của tên trộm bị nàng nắm lấy đã bị gãy ...

Dân chúng xung quanh trông thấy một màn này đều trợn to hai mắt, ngay cả tên trộm bị té trên đất cũng phải sững sờ một hồi lâu mới vọt bò dậy, như một con chuột chui lủi trong đám người. Có nhiều người đuổi theo, nhưng hầu như mọi người vẫn đứng tại chỗ, rồi rít tán dương Quân Bình có bản lĩnh, còn có người kêu nàng là nữ hiệp.

Quân Bình không thích bị người khác nhìn chăm chú, nàng dắt Từ Thu Nhi nhanh chóng rời đi, trước khi đi ánh mắt liếc sang Ngưng Hương một cái.

Ngưng Hương theo bản năng dắt đệ đi đuổi theo.

Từ Hòe là người cuối cùng phản ứng kịp, trong lúc bước nhanh đuổi theo thì trong mắt vẫn tràn đầy khiếp sợ.

"Quần tử tỷ, có phải tỷ đã từng học võ không?"

Đến chỗ hẻo lánh, Từ Thu Nhi hưng phấn hỏi, ngay cả A Mộc đang sợ hãi Quân Bình ánh mắt cũng sáng lên, sùng bái nhìn nàng.

Ngưng Hương không ngờ Bùi Cảnh Hàn lại phải "nha hoàn" lợi hại như thế đến đây, ánh mắt nàng phức tạp nhìn qua Quân Bình.

Trước khi ra tay Quân Bình đã nghĩ đến cái cớ, ánh mắt nàng quét qua tỷ muội Ngưng Hương, cuối cùng nhìn sang Từ Hòe, lần đầu tiên nàng nhìn hần, lại thấy ánh mắt hần vừa bất ngờ vừa khản trương, nàng thân nhiên nói: "Ta không có võ công, chỉ là trong lúc chạy nạn gặp được một vị cao nhân, lúc ấy có người muốn bắt nạt ta, hần đã cứu ta, sau đó dạy hai ta chiêu, một chiêu đối phó với kẻ trộm tiền, một chiêu đối phó với kẻ sắc lang."

Nói đến phần sau ánh mắt quay trở về nhìn Từ Thu Nhi.

Ở trong mắt Từ Thu Nhi, lúc này Quân Bình mặc dù không cười, nhưng thoát nhìn lại vô cùng gần gũi. Tiểu cô nương cao hứng cực kỳ, ôm cánh tay Quân Bình, nắn ni nàng buổi chiều về nhà dạy nàng hai chiêu này. A Mộc đang bị xem nhẹ hoàn toàn không hiểu sắc lang là có ý gì, cũng ôm lấy bắp đùi Quân Bình cầu xin nàng cũng dạy hắn.

Chỉ có Từ Hòe, mới nhìn thấy uy hiếp ở trong mắt Quân Bình.

Là cảnh cáo hắn đừng có ý nghĩ bất chính đối với nàng sao?

Lần đầu động tâm liền đã gặp phải đá kích vô tình, trên mặt Từ Hòe có chút mất mặt, làm bộ nhìn về phía nơi khác che dấu tâm sự của mình.

Hắn không có ý nghĩ bất nạt nàng, chỉ là thích mà thôi.

Đáng tiếc nàng không thích, lại còn chán ghét hắn đến mức phải uy hiếp, Từ Hòe cũng không dám làm như muối muối đã nói, mặt dày đi dây dưa.

Vì vậy trên đường về Từ gia, Quân Bình đã không còn cảm nhận được ánh mắt dòm ngó của nam nhân nữa, giống như hai vai vừa được bỏ hai túi gạo lớn, toàn thân thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85

Edit: Hà

Được chứng kiến Quân Bình nhanh nhẹn đánh lui kẻ trộm, Từ Thu Nhi hết sức hâm mộ, nàng quần quít lấy Quân Bình đòi nàng chỉ dạy hai chiêu khi này đối phó với người xấu. Quân Bình chịu không nổi lời làm nũng cầu khẩn của nàng, đành dẫn người đi ra sau hậu viện chỉ dạy đôi chút. Chiêu thức nhẹ nhàng, rất nhanh Từ Thu Nhi đã khoa tay múa chân có hình có dạng, nhưng lúc nàng tỉnh ngịch đi trêu chọc mẫu thân, Lý thị chỉ cần vung tay một cái liền quăng luôn nữ nhi ra ngoài.

"Một chút khí lực cũng không có, muốn học chiêu thức thì có ích gì?" Lý thị không chút lưu tình chằm chọc nữ nhi.

Từ Thu Nhi ảo não vầy vầy cánh tay, hỏi Quân Bình nên luyện khí lực như thế nào.

Lý thị nhanh nhẹn trả lời thay Quân Bình: "Luyện khí lực không đơn giản đâu, chỉ cần mỗi ngày con ôm A Mộc chạy một vòng quanh thôn chúng ta, qua một thời gian bảo đảm con so với trâu còn có lực hơn." Chưa nói xong bà đã bật cười.

A Mộc đang ngồi ở trong lòng tỷ tỷ, nghe vậy cũng cười ha ha.

Từ Thu Nhi hung dữ trừng đường đệ, "Cứ cười nữa đi, ngày mốt ta qua nhà biểu ca ăn cơm, sẽ không lấy kẹo về cho đệ ăn nữa đâu."

Tháng trước nàng vừa mới qua nhà biểu ca ăn mừng cháu họ tám ba ngày, vậy mà đảo mắt lại đến đầu tháng của cháu nhỏ.

Ngưng Hương vừa lựa rau hẹ vừa cười hỏi Lý thị: "Cháu nhỏ tên là gì vậy bá mẫu?"

Mặt mũi Lý thị tràn đầy ý cười, "Vẫn chưa, lần này chắc là sẽ đặt nữ danh trước, Hương Nhi chưa thấy đâu, trên cổ tay đứa nhỏ kia có cái bớt giống như đồng tiền, lớn lên nhất định sẽ kiếm được rất nhiều tiền đây, lần trước biểu tẩu cháu còn đùa, nói nữ danh gọi là đồng tiền đó."

Ngưng Hương cười nhẹ nhàng, trêu ghẹo nói: "Đồng tiền cũng thật dễ nghe."

"Đúng vậy, dù sao cũng dễ nghe hơn tên A Mộc." Từ Thu Nhi cười xấu xa nói.

A Mộc mắt húng, xoay người không thèm nhìn nhị tỷ tỷ.

Mọi người vừa nói vừa cười.

Duy chỉ có Quân Bình ngồi lặng yên ở bên cạnh, yên tĩnh lựa rau hẹ trong tay.

Buổi trưa Lý thị làm bánh nhân rau hẹ, bên trong nhân còn trộn thêm trứng gà, mặc dù nhân bánh bằng rau hẹ nghe hơi lạ nhưng quả thật ăn rất thơm.

Ngưng Hương vừa ăn vài miếng đột nhiên nhớ lại lần mua cháo gạo nếp Lục Thành, A Đào nói Lục Thành thích nhất chính là ăn bánh nhân rau hẹ.

Vừa lo lắng liền nhớ tới hắn.

Bỗng chốc không có khẩu vị, Ngưng Hương miễn cưỡng ăn hết một cái, uống chút cháo rồi liền buông đũa xuống, ngồi bên cạnh nhìn mọi người trong nhà ăn.

"Con ăn no rồi." Từ Hòe là người thứ hai đặt đũa xuống, đứng dậy liền đi ra ngoài.

Lý thị buồn bực hỏi nhi tử, "Mấy ngày nay con đi đâu làm gì mà không có nhà vậy?"

"Đi tản bộ xung quanh, xem có việc gì làm không." Từ Hòe đầu cũng không quay lại, nói xong rất nhanh đã đi ra khỏi cửa lớn.

Lý thị tiếp tục cảm râm vài câu.

Từ Thu Nhi lên nhìn Quán Bình một cái, trong lòng rầu rĩ thay huynh trưởng, huynh trưởng kiên quyết không chịu nói cho nàng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nàng cũng không thể trực tiếp hỏi Quán Bình. Nhưng mà Quán Bình đang ở nhà mình ở, ngày tháng về sau còn dài, huynh trưởng chưa chắc không có cơ hội.

"Hình như đã mấy ngày rồi A Nam chưa tới chơi nhỉ?" Sau khi nghỉ ngơi hết buổi trưa, Từ Thu Nhi đi sang tây viện tìm đường tử, đột nhiên nghĩ đến bé trai đáng yêu, nàng có chút nhớ.

"Chắc là trong nhà có chuyện." Ngưng Hương hết sức bình tĩnh nói, cúi đầu giúp Quán Bình cắt vải.

Quán Bình không biết may quần áo, Đại bá mẫu lại xót tiền nên không để cho nàng mua sẵn quần áo trong cửa hàng, bà nói để bà làm. Nhưng Ngưng Hương không muốn làm phiền Đại bá mẫu, nàng may cho Quán Bình một bộ mùa hè, một bộ mùa thu.

Từ Thu Nhi nằm sấp ở trên giường nhìn sang cửa tây phòng, hạ thấp giọng hỏi Đường tử, "Tỷ tỷ, gần đây Lục đại ca..."

Nụ cười trên mặt Ngưng Hương trong nháy mắt động lại, lạnh mặt khiển trách nàng, "Hiện tại ở nhà nhiều người, không cho muội nhắc đến hắn."

Từ Thu Nhi bị bộ dạng của nàng hù, vội vàng gật đầu.

Ngưng Hương cảm thấy mình có vẻ quá nghiêm khắc, thấy đường muội bị dọa không dám nói tiếp nữa, nàng thở dài, nhỏ giọng nói: "Có một số việc tỷ tỷ có thể nói cho muội, nhưng không muốn để người khác biết, Thu Nhi, vừa rồi ta không giận muội, chỉ là..."

"Muội biết tỷ tỷ đa mật mông, muội không nói nữa đâu." Từ Thu Nhi cười ngọt ngào, không cần đường tỷ xin lỗi.

"Chộc nữa ta cũng sẽ làm cho muội một bộ nhé." Ngưng Hương dịu dàng dụ dỗ nói.

Từ Thu Nhi cười vui vẻ, nữ công gia chánh của đường tỷ rất tốt, thêu hoa đẹp hơn nhiều so với mẫu thân.

Đỗ dành đường muội xong, ánh mắt Ngưng Hương quay lại trên tấm vải, trong lòng kỳ thật cũng có chút kỳ quái. Trước kia A Nam đến Từ gia cách khoảng ba bốn ngày một lần, lần này đã quá ngày rồi, thực sự rất bận sao, hay do Lục Thành quá nghe lời, vì tránh hiềm nghi nên chàng không đến cũng không cho A Nam đến đây?

Suy đoán lung tung cả một đêm, ngày hôm sau Lục Định liền dẫn A Đào và A Nam tới.

"Cô cô, đau!" Vừa nhìn thấy nương, A Nam ủy khuất giơ cánh tay nập nập của mình lên cho nương xem.

Ngưng Hương cúi đầu liền thấy ngay trong lòng bàn tay tiểu tử một vết thương rất sâu, mặc dù đã kết vảy nhưng vừa nhìn đã khiến tim nàng thất lại.

"Sao vậy?" Ngưng Hương siết chặt cổ tay A Nam, đau lòng hỏi Lục Định.

Lục Định không dám nhìn nàng, rú mắt nói: "Hôm đó đệ đang dỗ A Nam thì bên ngoài có người gọi, đệ thấy A Nam đang tự chơi nên không ôm bé ra ngoài, ai ngờ mới vừa ra bên ngoài thì liền nghe thấy tiếng khóc, vừa đi vào thì thấy hắn đang cầm tấm gỗ thả vào trong chum nước, trên ván gỗ có cái đinh, không cẩn thận bị đâm tay..."

Xế chiều đại ca trở về liền cầm hèo đánh hắn mấy cái.

Bị đinh đâm trúng, Ngưng Hương nghĩ thôi đã thấy đau, nàng cúi đầu hôn trán A Nam, "A Nam còn đau hay không?"

A Nam ngoan ngoãn gật đầu, ủy khuất cọ xát bả vai nương, "Phụ thân mắng."

Ngưng Hương vừa nghe trong đầu lập tức hiện ra cảnh Lục Thành trầm mặt rống A Nam.

Nàng oán giận Lục Thành không dỗ A Nam, nàng đau lòng thay A Nam, nhưng không trách Lục Định, nàng ôm A Nam khuyên hắn: "Đệ đừng tự trách, tiểu hài tử đều tính nghịch, cho dù ngày ngày đi theo hắn nhìn chăm chăm cũng khó tránh khỏi có chút sơ sẩy, không trách đệ được."

Lục Định vâng một tiếng, vừa muốn đi thì đột nhiên phát hiện Từ gia có thêm một người.

Quản Bình sớm đã quan sát hẳn , giờ phút này nàng rũ mi xuống, yên lặng đứng ở một bên, nếu không phải Lục Định nhìn nhiều cũng sẽ không chú ý tới nàng.

Từ Thu Nhi thấy Lục Định nhìn chăm chăm Quản Bình, cười kéo Quản Bình qua giới thiệu với hắn, "Đây là Quản tỷ tử..."

Biết tiểu tử tương lai thu lưu người chạy nạn, trong lòng Lục Định xoay chuyển mấy vòng, hướng về Quản Bình gật đầu, sau đó cáo từ Ngưng Hương, "Tỷ, ta đi trước, xúu nữa lại đến đón hai người bọn họ."

"Sau buổi trưa rồi đến, để A Đào và A Nam ở nhà chúng ta ăn cơm đã." Ngưng Hương do dự một lát, nhìn tiểu tử đang dựa ở trong ngực, rất nhanh liền đưa ra quyết định. Nếu như Quản Bình muốn hoài nghi, mặc kệ A Nam ở nhà bao lâu thì nàng cũng đều sẽ nghỉ ngơi.

Lục Định không từ chối, dặn dò mọi người: "A Đào nghe lời Từ tỷ tử nói, không được phép gây phiền phức đâu đó."

A Đào nhu thuận dạ một tiếng.

Lục Định liền đánh xe đi .

Ngưng Hương ôm A Nam vào phòng, Từ Thu Nhi và Lý thị cũng tiến vào sau, Quản Bình chủ động đi sang tây phòng, không muốn ảnh hưởng đến bọn họ chiều đãi khách.

Lục Định nhìn tuổi không lớn lắm, còn gọi Ngưng Hương là tỷ, nhìn cũng không giống như có loại đó tâm tư đó đối với Ngưng Hương, Ngưng Hương lại xem hắn là tiểu bối, không có gì hoài nghi . Còn chuyện Ngưng Hương vì sao thích hài tử Lục gia như vậy, nàng biết cô nương mà Bùi Cảnh Hàn phái tới quan sát thì cho dù là người xấu cũng đều chiều cổ chu toàn, vì vậy thích một hài tử hai tuổi dễ thương cũng không kỳ quái.

Dựa vào vách tường, Quản Bình nhắm mắt lại, theo thói quen lắng nghe tiếng nói chuyện bên phía đông phòng.

"Sau này A Nam không được phép đụng vào mấy thứ đồ linh tinh nữa, nhớ kỹ chưa?" Ngưng Hương ôm A Nam ngồi ở trên giường, đau lòng thì đau lòng, nên dạy thì vẫn dạy.

Mấy ngày nay A Nam nghe nhiều nhất chính là những lời này, bé nghiêm túc gật đầu, đôi mắt to nhìn người trong phòng, đột nhiên thẹn thùng xoay người trốn trong lòng nương, tay trái ôm nương, tay phải giống như ném qua nhiều đau khổ vậy, chỉ đem cổ tay khoác lên trên cánh tay nương, còn bàn tay mập treo lơ lửng ở giữa.

Ngưng Hương hoàn toàn có thể tưởng tượng ra tiểu tử sau khi bị thương vô tình làm đau tay mình, có thể là lúc ăn cơm ăn cái bàn muốn đứng lên, hoặc là buổi tối ngủ không cẩn thận đụng phải tay, bé lại thuận tay phải, hài tử nhỏ như vậy đau qua mấy lần mới có thể vô thức tránh né không chạm đến bàn tay đây?

Đau lòng, nhưng lại không thể làm gì.

Hôm nay A Nam cũng không có ý muốn cùng A Mộc ra bên ngoài chơi, Ngưng Hương cũng không rời khỏi bé, liên tục ngồi ở trên giường dỗ tiểu tử, buổi trưa còn tự tay dứt bé ăn cơm, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác.

Ở bên nhà nương hưởng thụ một ngày, sau buổi trưa tam thúc đã tới đón bé, A Nam lại khóc, không muốn về.

Ngưng Hương dụ dỗ ước chừng một phút mới dỗ được A Nam cam tâm tình nguyện leo lên xe lừa, xe lừa chậm rãi rời đi, tiểu tử ngồi ở trong ngực cô, mắt to nấn nẹ nhìn nương.

"Đứa nhỏ này không có mẹ thật đáng thương." Lý thị nhẹ giọng cảm khái nói.

Ngưng Hương nhìn tiểu tử sắp rẽ qua khúc ngoặt, chỉ cảm thấy trong lòng trống trơn , giống như A Nam thực sự là con của mình.

~

Lại nói A Nam sau khi về đến nhà, một chút yêu thương cũng không kém so với ở Từ gia.

Thường ngày Lục Thành trở về trước tiên sẽ ở trong sân rửa tay rửa mặt, nhưng mấy ngày nay hắn sẽ đi thẳng đến trong phòng đầu tiên, sau khi nhìn thấy nhi tử thật tốt mới an tâm.

"Phụ thân!"

A Nam đang chơi xếp gạch trong phòng, vừa thấy phụ thân liền vui vẻ chạy ra bên ngoài.

"Hôm nay có gặp Hương cô cô không?" Lục Thành hôn nhi tử một cái, vừa kiểm tra vết thương của vừa hỏi.

A Nam toét miệng gật đầu, "Cô cô dứt cơm!"

Lục Thành bắt ngờ nhìn về phía Tam đệ.

Lục Định nói: "Hai đứa buổi trưa ăn ở bên kia . Đứng rồi đại ca, Từ gia mấy hôm trước có lưu giữ một người chạy nạn, gọi là Quán Bình, nhưng theo đệ nhìn thì không giống người bình thường."

Không giống người bình thường?

Lục Thành nhíu mày, "Vì sao lại nói như vậy?"

Lục Định nhớ lại khí độ của Quán Bình, suy nghĩ nói: "Chỉ là nhìn không giống người xin cơm, những thứ khác đệ nói không rõ."

Lục Thành nhìn dưới đất suy nghĩ một chút, giọng nói thoải mái: "Ngày thu hoạch trái trái ta sẽ tận mắt nhìn."

Mới một vài ngày, nếu quả thực có lai lịch không rõ, hắn sẽ đuổi đi giúp nàng.

Trong lúc hắn nhớ Ngưng Hương, thì ở Chương gia cách mười dặm, Chương Hồng Lâm cũng đang cùng mẫu thân Thôi thị thương lượng.

"Nương, người xác định ngày mai bọn biểu muội và Đại bá mẫu đều không có ở nhà?"

Thôi thị thập phần xác định, nhìn chăm chăm nhi tử nói: "Ta nghe người Liễu gia nói , ngày mai Phụng gia tổ chức tiệc đầy tháng, vậy bốn người một nhà nhất định sẽ đi. Hồng Lâm con nghe nương đi, xú nha đầu kia lòng dạ ác độc, con cần gì lãng phí thời gian đi dụ dỗ nàng, không bằng cho nàng một chút nhan sắc, sau khi sự tình thành còn không sợ nàng vì con suy nghĩ sao?"

Chương Hồng Lâm suy nghĩ một lát, mới từ từ gật đầu.

Biểu muội tư sắc hơn người, thực sự hắn không muốn dùng loại biện pháp này để đạt được nàng, nhưng nàng cứ không chịu thì cũng đừng trách hắn không hiểu thương lượng tiếc ngọc là gì.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 86

Edit: Hà

"Tỷ tỷ, chúng đệ muốn chơi trò điều hâu bắt gà con, tỷ làm điều hâu cho chúng đệ đi!"

A Mộc đột nhiên từ bên ngoài chạy vào trong viện, mong đợi nhìn tỷ tỷ đang ngồi dưới tàng cây thương lượng.

Ngưng Hương không muốn đi, chơi trò này quá mệt mỏi, nàng còn nhớ rõ lần trước đường muội trong lúc che chở "gà con" đã bị bọn nhỏ kéo tới kéo lui, bộ dáng vô cùng thảm hại. Ngưng Hương tạm ngừng may vá nhìn về phía tây phòng, lén lút nháy mắt với đệ đệ, ý bảo đệ đệ đi mời Quán Bình.

A Mộc vẫn có chút sợ Quán Bình, lắc đầu lia lịa.

Ngưng Hương nhẹ giọng khích lệ đệ đệ, "Đệ cứ nói tỷ tỷ đang may y phục cho nàng nên không rảnh, đành mời nàng làm điều hâu cho các đệ chơi một lát."

Bên ngoài Đại Tráng lại thúc giục, A Mộc nhăn nhó nhìn tỷ tỷ một lát, thấy tỷ tỷ quả thực không chịu đi, cho nên đành chậm chạp bước vào trong nhà.

Quán Bình đang nằm trên giường, ngoại trừ nghe động tĩnh bên ngoài của Ngưng Hương thì nàng không có việc gì để làm. A Mộc đang chạy về phía phòng, nàng cho rằng bé trai đang muốn đi uống nước, không ngờ hắn lại chạy về hướng phòng mình. Quán Bình lập tức ngồi dậy, vừa vặn A Mộc cũng đang vén rèm cửa lên, ánh mắt hai người liền đụng nhau.

Tay nhỏ A Mộc khăn trương nắm lấy rèm cửa.

Hắn có cảm giác ánh mắt Quán tỷ tỷ giống với tướng quân của A Nam khi nhìn người.

"Có việc gì?" Phát giác bé trai đang sợ hãi, Quán Bình cố gắng làm cho sắc mặt dịu dàng hơn, nhưng như vậy trong mắt của A Mộc cũng không có gì khác biệt.

Nhìn khuôn mặt tỷ tỷ chưa bao giờ cười, A Mộc sờ đầu, run rẩy nói: "Quán tỷ tỷ, chúng đệ đang muốn chơi trò điều hâu bắt gà con, tỷ tỷ đang giúp tỷ may vá nên không rảnh, đành kêu đệ mời tỷ làm điều hâu, có được không?"

Quán Bình dừng một chút, nhìn sang cánh cửa nói: "Ta cũng không rảnh."

Thấp thỏm trong mắt A Mộc lập tức biến thành thất vọng, uể oải dạ một tiếng rồi thả rèm cửa muốn đi ra ngoài.

"Đợi chút."

Ánh mắt thất vọng của bé trai so với Từ Hòe dòm ngó càng làm cho Quân Bình khó chịu hơn, Từ Hòe đã thức thối bỏ qua, toàn thân Quân Bình khá thoải mái, nhưng còn A Mộc ngoan ngoãn bỏ đi lại khiến nàng chẳng những không cảm thấy thoải mái, ngược lại lại cực kỳ luống cuống, cảm giác đó so với giết người còn khiến người ta khó sống hơn.

Quân Bình nhanh nhẹn bước xuống đất đẩy rèm cửa ra, nhìn thẳng bé trai đang ngơ ngàng đứng ở phòng bếp nói: "Ta không biết chơi trò điều hâu bắt gà con, chỉ biết chơi trò trốn tìm, các người trốn đi, ta sẽ làm quỷ đi bắt các người."

Đều là trò chơi trẻ con, nhưng điều hâu chạy tới chạy lui quá ngầy thơ, nàng thực sự không muốn chơi trò này, chơi trốn tìm thoải mái nhiều.

Mắt A Mộc sáng rực lên, hưng phấn nói: "Vậy để đi hỏi bọn họ có muốn chơi không!"

Nói xong liền chạy ra bên ngoài, một lát sau đã đứng ở cửa lớn kêu nàng, "Quân tỷ tỷ đi ra đi, chúng ta chơi trốn tìm!"

Quân Bình bất đắc dĩ quét mắt sang vách tường, lúc này mặt không chút thay đổi đi ra ngoài, nàng nhìn cô nương dưới tàng cây cây hồng, thấy nàng đang cúi đầu nghiêm túc thêu thùa may vá, giống như chuyện không có liên quan tới nàng.

Quân Bình muốn chủ động nói chuyện nhưng lại không biết nói gì.

Có người chủ động làm quỷ, bảy tám đứa bé lập tức đi trốn, phạm vi từ nhà Từ gia tới nhà Đại Tráng. Ngưng Hương dù bận vẫn ung dung cười nhìn đệ đệ cùng bốn đồng bọn chạy vào nhà mình, mỗi người chọn một chỗ trốn. Quân Bình bên ngoài không hề bận tâm đếm đến hai mươi, sau đó trầm mặt vào tìm, vẻ mặt nghiêm túc giống như muốn bắt trẻ con đi bán cho người xấu.

Ngưng Hương nhin không được nhếch khóe miệng lên.

Chờ bọn nhỏ chơi mệt rồi mới tản đi, Ngưng Hương đem giỏ may vá cất vào phòng, ngồi xỏm trong sân rửa tay hỏi hai người, "Trưa nay muốn ăn gì?"

"Đệ muốn ăn bánh nướng áp chảo." A Mộc ngẩng đầu lên nói, lúc chơi ở bên ngoài có đồng bọn về nhà cầm bánh nướng áp chảo ăn, A Mộc có chút thèm.

Ngưng Hương nhìn về phía Quân Bình, "Còn người?"

"Sao cũng được." Quân Bình thản nhiên nói.

"Vậy thì bánh nướng áp chảo." Ngưng Hương đi sang đông viện lấy bột, nhào làm bánh.

Quân Bình im lặng ôm cùi chuẩn bị nhóm lửa.

Trong tiểu viện nông gia có hai vị cô nương và một đứa nhỏ, Ngưng Hương vừa ngồi ở phía cửa bắc nhào bột vừa nhìn đệ đệ đang chơi ở chuồng gà, sau đó lại thấp giọng tán gẫu với Quân Bình đang ngồi trước bếp: "Trước đây người ở Hâu phủ làm gì?"

Quân Bình vẫn im lặng.

Ngưng Hương cũng không mong đợi nàng trả lời, nhưng trong lúc cảm xúc nhất thời, nàng nhìn Quân Bình, sau đó lại quay mặt đi nói: "Người biết Tổ Nguyệt không? Ta cùng tỷ ấy vào phủ cùng nhau, giống như tỷ muội ruột thịt vậy. Thế từ yêu thích chúng ta, đối với chúng ta nếu cứ đi theo thế tử còn có ngày bình yên sao? Cùng lắm là làm di nương, vận khí tốt thì giống như Chương phu nhân thế tử bình an vô sự, nhưng cũng chỉ bị nhốt trong viện nhỏ nhỏ, muốn đi đâu trước tiên cũng phải hỏi chủ tử, đâu ra đáng về của người làm chủ trong viện? Ta khuyên Tổ Nguyệt cùng ta chuộc thân, nhưng nàng lại mắng ta không có lương tâm, phụ sủng ái của thế tử... Quân Bình, vài ngày nay nhìn thấy người đi đi lại lại ở nhà chúng ta, ta nghĩ nếu người là Tổ Nguyệt thì hay biết mấy, chúng ta vẫn có thể tiếp tục làm tỷ muội. Đáng tiếc ai có chí nấy, nàng không chịu theo ta về nhà, nhưng bây giờ xem ra nàng không chuộc thân cũng là chuyện tốt, đến khi thế tử trở về thì kết cục của ta là cái gì vẫn chưa biết."

Nàng không biết trong lúc Quân Bình mặt báo cho Bùi Cảnh Hàn sẽ thế nói lại thế nào, nhưng Ngưng Hương chỉ muốn tận lực đẩy Tổ Nguyệt xa khỏi việc này. Nàng nửa thật nửa giả nói cho Quân Bình, hy vọng nàng tin.

Quân Bình nhìn qua cửa giống như không nghe thấy.

Nếu như có thể lựa chọn, là thanh nhân sống qua ngày hay vẫn muốn bốn ba mỗi ngày?

Ngưng Hương ít nhất còn có cơ hội lựa chọn, nàng ngay cả cơ hội cũng không có, biết sự tình càng nhiều càng khó thoát thân khỏi Hâu phủ.

Trăm mặc ăn xong cơm trưa, sau khi ăn xong hai tỷ đệ nghỉ trưa ở đông phòng, còn Quân Bình nằm ở tây phòng, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Cả thôn trang dường như đều đã ngủ, ngoại trừ tiếng ve kêu thì không có âm thanh nào khác, Quân Bình có chút buồn ngủ, nhưng vào lúc này nàng nghe thấy sau viện truyền đến âm thanh nhẹ nhàng vang lên, giống như có vật nặng từ trên tường rớt xuống. Bên trong chuồng gà truyền đến một chút động tĩnh, sau đó chẳng mấy chốc lại bình phục.

Trộm sao?

Tháng bảy cuối thu nắng gắt, thời gian nghỉ trưa nông dân đều mở cửa phòng bếp, thông gió mát mẻ, kẻ tặc muốn vào trộm thì quả thật thông minh.

Người trong thôn thuần phác, người thành phố thì an bài người gác cổng bảo vệ trạch viện, nhưng trong thôn thì hoàn toàn không cần, cửa chính cả ngày đều mở, có khi đi ra ngoài thời gian ngắn thậm chí cũng không cần khóa, người nào to gan đến nỗi ban ngày còn đi trộm đồ? Chọn Từ gia, là do hần lớn gan nhà ai cũng dám đi, hay là trước đó đã nắm rõ lai lịch Từ gia, biết hôm nay trong nhà chỉ có hai lớn một nhỏ các nàng?

Quản Bình lặng yên không một tiếng động bước xuống đất, nín thở đi tới trước rèm cửa, xuyên thấu qua khe cửa nhìn ra phía ngoài.

Trước cửa phòng bếp phía bắc rộng mở có một thân ảnh gầy gò đang rón ra rón rén, cả người mặc một bộ đồ màu xanh, môi hồng răng trắng, nhìn như người đọc sách. Hần đang núp ở cửa nghiêng tai lắng nghe, đại khái là xác định người ở bên trong đã ngủ, người nọ liền bước vào cửa, trực tiếp nhìn về cửa phòng phía đông, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

Quản Bình hiểu ngay tức khắc, người này hoàn toàn không biết bên tây phòng có nàng.

Ánh mắt vẫn theo dõi hần, Quản Bình lặng lẽ chuyển sang màn hình kẻ hở bên kia, thấy đối phương đem cánh cửa phía nam đóng lại muốn làm chuyện xấu, từ khi đến Từ gia lần đầu tiên Quản Bình cười.

Rất tốt, hần đóng cửa giúp nàng, như vậy khi nàng ra tay cũng không cần phải lo lắng bị người trong thôn đi ngang qua bắt gặp.

~

Người tới chính là Chương Hồng Lâm.

Hần đã sớm tới đây rồi nhưng vẫn núp ở phía bên kia sông, sau đó bất chấp ánh mặt trời chói chang hần thật nhanh chạy tới cửa sau Từ gia. Bởi vì bên cạnh nhà Từ gia ở phía cuối dãy nên không ai trông thấy hần, Chương Hồng Lâm mặc dù là thư sinh nhưng trước đây cũng thường nghịch ngợm gây sự, cho nên đối với hần chuyện trèo tường tiểu viện hần nông gia là quá dễ dàng.

Thuận lợi đi vào phòng bếp, cửa nam cũng đã đóng kỹ, Chương Hồng Lâm thả nhẹ bước chân đi đến phòng đông cửa, xuyên thấu qua khe cửa hần thấy hai tỷ đệ Ngưng Hương đang nằm ngủ say ở trên giường, Chương Hồng Lâm nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của Ngưng Hương, hần tàn nhẫn nuốt nước miếng. Mọi sự đều đã chuẩn bị, thiên thời địa lợi nhân hoà, Chương Hồng Lâm không do dự nữa, lấy chiếc khăn từ ống tay áo đã sớm chuẩn bị ra.

Trên khăn đã bôi mê dược, chỉ cần hần cho biểu muội ngửi là có thể ôm nàng đến tây phòng hưởng thụ thật tốt.

Càng nghĩ càng hưng phấn, Chương Hồng Lâm đưa tay vén màn cửa.

Mắt thấy sắp đụng phải rèm cửa thì đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng gió quái dị, Chương Hồng Lâm theo bản năng quay đầu lại, không thấy rõ bóng người, tay phải bị ép buộc giơ lên, khăn trong tay cũng hoàn toàn bưng kín miệng mũi của mình. Như gặp quỷ, Chương Hồng Lâm kịch liệt giãy giụa, nhưng mà thân thể đã sớm bị người khác ép sát vào vách tường, hần cố gắng giơ chân đá nhưng đối phương liền dùng sức ấn hần xuống đất, ngay sau đó đầu gối liền đè trên bụng hần.

Chương Hồng Lâm thống khổ há miệng.

Âm thanh đã bị chặn lại, mê dược đi vào càng nhiều.

Ánh mắt trở nên mơ hồ, Chương Hồng Lâm như thấy quý đường nhìn chăm chăm nữ nhân xa lạ, đến lúc này hần vẫn không thể tin được.

~

Quản Bình đem người xách đến tây phòng, sau khi tìm tòi một phen không tìm được hung khí khác, nàng nhìn chiếc khăn một chút rồi xoay người đi sang đông phòng.

Trên giường gạch hai tỷ đệ đang ngủ ngon lành, khi nàng vào hai người cũng không hề có cảm giác. Quản Bình nhìn chăm chăm khuôn mặt ôn nhu xinh đẹp của Ngưng Hương, lắc đầu cười khổ.

Mỹ nhân như thế, lại không cha không mẹ, hôm nay nếu không phải nàng ở đây, chi sợ đã bị kẻ tặc gieo họa rồi.

Quản Bình khẽ đẩy người nhẹ nhẹ.

Ngưng Hương lập tức liền tỉnh, mở mắt ra, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Quản Bình đứng ở trước mép giường, lòng Ngưng Hương trầm xuống, "Hần đã đến rồi sao?"

Tiểu cô nương sắc mặt trắng bệch, Quản Bình thấp giọng giải thích: "Không phải ngài, ta bắt được một người leo tường, người ra đây nhìn một chút có biết người này hay không."

Nàng cảm giác đối phương dường như không phải là kẻ trộm bình thường.

Kẻ trộm trèo tường?

Mặt Ngưng Hương càng trắng bệch hơn, chẳng lẽ là Lục Thành?

Nhìn sang đệ đệ đang ngủ say, Ngưng Hương nhanh chóng mang giày bước xuống đất, Quân Bình nhìn chăm chăm bàn tay run rẩy của nàng lúc mang giày, sinh lòng nghi hoặc. Chẳng lẽ trong lòng Ngưng Hương kẻ trộm tường so với Bùi Cảnh Hàn còn đáng sợ hơn?

Ngưng Hương không muốn quan tâm đến tâm tư của Quân Bình, nàng siết chặt tà áo đi sang tây phòng, vừa đẩy ra rèm liếc mắt liền thấy được người té xỉu trên đất là Chương Hồng Lâm.

Không phải là Lục Thành!

Lòng ngực phập phồng cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại nhưng nỗi chán ghét lại lập tức phát ra từ đáy lòng.

"Biết hắn?" Quân Bình thấp giọng hỏi.

Ngưng Hương gật đầu, bộ dáng ngay cả đề cập đến đối phương cũng không muốn, "Hắn là biểu ca của ta, tháng tám này phải đi thi cho nên muốn cầu ta qua chỗ thể từ cầu tình, ta không đồng ý, không biết hôm nay vì sao lại lên lút đến đây ..."

Quân Bình kịp thời nhắc nhở nàng: "Hắn không phải là ta đánh ngất xỉu, hắn mang khăn dính mê được đến đây, ta đoán là hắn là muốn chụp thuốc người, sau đó người ngất xỉu rồi thì hắn muốn làm gì ta cũng không biết."

Thân thể Ngưng Hương cứng đờ, nhìn chăm chăm khuôn mặt cũng xem như tuần tú của Chương Hồng Lâm, đột nhiên chán ghét càng lớn hơn.

Nam nhân đi chụp thuốc mê nữ nhân có vô số khả năng, nhưng Ngưng Hương chỉ cần nghĩ tới điều kia là đã không chịu nổi.

Thấy nàng đã đoán được, Quân Bình nói: "Người muốn xử trí hắn thế nào?"

Trong mắt nàng tỏ ra hiếu kỳ, cô nương này mềm lòng lại thiện lương, không biết nàng sẽ xử trí biểu ca xấu xa có ý đồ nhúng chàm nàng như thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Edit: Hà

Nhìn Chương Hồng Lâm đang hôn mê bất tỉnh nằm dưới đất, Ngưng Hương vừa tức vừa bất đắc dĩ.

Nếu như Chương Hồng Lâm đã thực hiện được, nàng hận không thể giết hắn, nhưng bây giờ Chương Hồng Lâm vẫn chưa làm gì, Ngưng Hương cũng không biết nên xử trí thế nào. Nếu thả Chương Hồng Lâm nàng không cam lòng, nhưng phải làm sao với hắn đây, hắn lại là con trai của cữu cữu, nếu như cữu cữu biết được chuyện xảy ra chắc chắn sẽ không trách nàng, nhưng con ruột phải chịu đau khổ, trong lòng cữu cữu không phải sẽ rất buồn sao?

Ngưng Hương không xem mẹ con Thôi thị là người thân của mình, nhưng nàng không thể không nghĩ đến cảm nhận của cữu cữu.

Tức giận cả người nhưng không biết phải làm thế nào.

Quân Bình vừa nhìn đã hiểu, bởi vì đã quen thuộc tính cách của Ngưng Hương cho nên nàng cũng không bất ngờ. Thấy trên bàn có chiếc khăn lau, Quân Bình vươn tới lấy, sau đó khom lưng nhanh nhẹn nhét vào miệng Chương Hồng Lâm.

"Người muốn làm gì?" Ngưng Hương không hiểu hỏi, nghĩ đến thủ đoạn mà Quân Bình đối phó với tên trộm kia, nàng nhin không được nói: "Hắn, hắn..."

"Yên tâm, ta chỉ muốn cho hắn nếm chút đau khổ, như vậy sau này mới không dám có ý đồ với người nữa." Quân Bình không ngần đầu lên nói, nói xong liền nắm tay trái Chương Hồng Lâm, Ngưng Hương không thấy rõ nàng làm gì nhưng lại thấy Chương Hồng Lâm như xác chết vùng dậy thẳng người, hai mắt tròn xoe trừng thẳng, giống như rất thống khổ.

Trong nội tâm Ngưng Hương kinh hãi, đang muốn bước tới đối diện Quân Bình thì Quân Bình đã bước lên trước dùng một cước giẫm nát ngực Chương Hồng Lâm.

Chương Hồng Lâm bị đau nên tỉnh, nhưng do mê được vẫn còn nên trong đầu hấn khá hỗn loạn, bây giờ lại ăn một cúc thật đau, trong nháy mắt hấn liền khôi phục chút ít thần trí. Đờ đẫn nhìn chăm chăm hai vị cô nương trước mắt, Chương Hồng Lâm tiếp tục nhìn sững sờ một lát mới lui về sau trốn như gặp quỷ, hai tay chống xuống đất muốn đứng lên, nhưng tay trái vừa di chuyển chợt truyền đến cơn đau thấu xương.

Chương Hồng Lâm thống khổ rút tay về, hai tay run rẩy, ý thức được xảy ra chuyện gì, hấn tức đến bẽ đầu, kéo mạnh chiếc khăn trong miệng ra, trùng mắt với Ngưng Hương: "Người dám bẻ gãy ngón tay ta sao!"

Hấn là thư sinh dựa vào hai tay kiếm cơm, nàng bẻ gãy tay hấn thì như bẻ gãy tiền đồ của hấn vậy!

Hai mắt nam nhân đầy tia máu, phần nộ giống như muốn ăn thịt nàng.

Ánh mắt Ngưng Hương nhìn thẳng vào tay trái Chương Hồng Lâm, trong đó bốn ngón tay khác nhìn không ra khác thường, duy chỉ có ngón tay út rũ xuống một cách quái dị, hai tay Chương Hồng Lâm run rẩy không ngừng.

Ngưng Hương biết Chương Hồng Lâm rất thống khổ, nhưng nếu như hấn không có lòng dạ độc ác thì sao có thể rơi vào hoàn cảnh này? Huống chi Quân Bình đã hạ thủ lưu tình, chỉ bẻ gãy ngón út tay trái của hấn, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến tay phải để bút viết chữ thi khoa cử.

"Người lên lên lút lút đến nhà ta làm gì?" Ngưng Hương đi về phía trước một bước, từ trên cao nhìn chăm chăm xuống Chương Hồng Lâm, không đợi Chương Hồng Lâm mở miệng, nàng tiếp tục nói: "Chương Hồng Lâm, coi như ta nể mặt cữu cữu, lần này chỉ trừng trị ngươi như vậy là đã nhẹ lắm rồi, lần sau còn dể ta bắt được ngươi có ý đồ hại người, ta sẽ không tha cho ngươi đâu. Ngươi đừng cho là ta người dễ bị bắt nạt, ngươi luôn trông cậy ta sẽ đi Hầu phủ giúp ngươi cầu tình, vì sao ngươi không ngẫm lại nếu ngươi đắc tội với ta thì ta cũng sẽ đi Hầu phủ cáo trạng?"

Nàng không muốn có bất cứ quan hệ nào với Chương Hồng Lâm, nếu hấn đã cho rằng nàng có thể nhờ vả Bùi Cảnh Hàn, nàng sẽ dùng Bùi Cảnh Hàn để dọa hấn hoảng sợ một lần.

Chương Hồng Lâm rùng mình, hấn chăm chú nhìn biểu muội thấy hấn bị thương thành như vậy nhưng vẫn trấn định tinh táo, lần đầu tiên trong đời hấn biết được cô biểu muội này đã không còn là cô nương đáng thương bốn năm trước khóc lóc chạy qua nhà bọn họ quỳ xuống cầu xin vay tiền.

Nghĩ đến phủ Trần Viễn Hầu cao cao tại thượng, Chương Hồng Lâm cúi đầu, hít thở mấy hơi thật sâu rồi miễn cưỡng áp chế cơn đau đớn, hấn khó khăn đứng lên, khom người nhìn Quân Bình một cái, tận lực bình tĩnh hỏi Ngưng Hương, "Hương Nhi, nàng là ai?"

"Không quan hệ gì tới ngươi." Ngưng Hương lạnh lùng nói, "Chương Hồng Lâm, ta với ngươi cho dù có tình cảm huynh muội gì thì bắt đầu từ hôm nay không còn nữa, về sau ngươi đừng tới nhà ta nữa, càng không được gọi nhũ danh của ta, thừa dịp trước khi ta thay đổi chủ ý thì lập tức rời đi đi."

Mỹ nhân tuy đẹp, nhưng khi thân thể chịu đả kích cùng tiền đồ bị uy hiếp, Chương Hồng Lâm cũng không còn tâm tư này nữa, hấn suy nghĩ một chút rồi khăn cầu Ngưng Hương: "Hương... Biểu muội, ta sai rồi, cuộc thi sắp tới khiến ta áp lực quá lớn, buổi sáng uống chút rượu nên nhất thời làm chuyện hồ đồ. Ta thực sự biết sai rồi, về sau sẽ không tới quấy rầy muội nữa đâu, chỉ cầu biểu muội nể mặt cha ta bỏ qua cho ta, đừng nói cho thế tử được không?"

Trong lòng Ngưng Hương bức bối, chỉ ra ngoài cửa đuổi người.

Chương Hồng Lâm đầu đầy mồ hôi cầu xin lần nữa rồi mới rời đi.

Quân Bình đi theo ra ngoài quan sát hấn.

Ngưng Hương thấy Chương Hồng Lâm dễ quên chiếc khăn, lông mày nàng nhíu lại.

Quân Bình rất nhanh đã quay lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Ngưng Hương tâm tình phức tạp nói lời cảm ơn: "Cám ơn ngươi, nếu như không có ngươi, ta..."

"Không cần cảm ơn, ta chỉ làm theo lệnh thôi." Quân Bình đứng ở cửa, thấy Ngưng Hương nghe nàng nói xong liền cúi đầu, Quân Bình cũng rù mắt, thật lâu mới thấp giọng khuyên nhủ: "Dung mạo ngươi xuất chúng, bên cạnh lại không có ai che chở, một khi gặp phải kẻ xấu rất có khả năng gặp chuyện không may. Thay vì đắc tội thế tử, không bằng đi theo hấn..."

Từ thái độ thế tử hao tâm tổn trí an bài nàng đến giám thị Ngưng Hương, ít nhất có thể thấy được thế tử đối với Ngưng Hương có vài phần thật lòng.

"Ngươi đừng nói nữa, ta thà rằng chết cũng sẽ không theo hấn." Ngưng Hương bình tĩnh ngắt lời nàng, ngẩng đầu, do dự một chút rồi cầu xin: "Quân cô nương, chuyện hôm nay ngươi có đừng nói cho thế tử được không? Hấn đã bị dạy dỗ tới như vậy rồi nên ta không muốn thế tử lại làm gì hấn nữa, nếu hấn gặp chuyện không may ta sợ cữu cữu ta không an lòng."

Kiếp trước Bùi Cảnh Hàn hiểu lầm nàng cùng huynh trưởng Thẩm Du Du có tư tình, hấn nể mặt Thẩm Du Du nên chỉ mới âm thầm hãm hại người nọ ngã ngựa bị què chân, nếu dể cho Bùi Cảnh Hàn biết Chương Hồng Lâm có ý muốn làm nhục nàng, Ngưng Hương không biết Chương Hồng Lâm còn giữ được tính mạng hay không, đến lúc đó cữu cữu lại phải đau đớn chịu tang con...

Đương nhiên Ngưng Hương vô cùng hy vọng nàng tự mình đa tình, Bùi Cảnh Hàn sẽ không vì nàng đi trả thù, nhưng vạn nhất xảy ra thì sao?

Đối mặt với ánh mắt khẩn cầu của nàng, Quân Bình thần sắc lạnh lùng, "Nếu ta không nói, một khi thế tử nghe được từ trong miệng người khác, người

chết chính là ta."

Mặt Ngưng Hương liền biến sắc, đem lời cầu khẩn còn lại từ nuốt xuống.

Mỗi người đều có khó xử của riêng mình, nàng không thể nào vì cừu cừu mà cưỡng bách Quân Bình mạo hiểm giúp đỡ.

Nhặt chiếc khăn mà Chương Hồng Lâm để quên vớt vào trong bếp lửa, Ngưng Hương quay trở về đông phòng, nhắm mắt lại nhưng không một chút buồn ngủ.

Buổi chiều đám người Lý thị trở về, Ngưng Hương cùng Quân Bình không ai đề cập đến chuyện Chương Hồng Lâm, giống như chưa từng có chuyện xảy ra.

Ngược lại ở Chương gia, Thôi thị thấy nhi tử không đạt được mục đích mà còn bị người khác bẻ gãy ngón tay, bà đau lòng vừa khóc vừa mắng, tuyên bố muốn đi tìm Ngưng Hương tính sổ thì bị Chương Hồng Lâm kịp thời giữ chặt, chịu đựng một bụng oán hận đem thiệt hại bên trong nói cho mẫu thân. Thôi thị lại không dám đắc tội phủ Trần Viễn Hầu, nhưng lại không cam lòng nuốt một bụng oán ức, bà ta oán hận đập chén trà, "Chẳng lẽ buông tha nàng ta dễ vậy sao?"

Trong mắt Chương Hồng Lâm lóe qua một tia âm tàn, hần nhìn chằm chằm mảnh sứ vỡ trên đất nói: "Nương yên tâm, chúng ta cứ xem tình thế trước, cho dù năm nay không báo được thù thì cũng sẽ có một ngày ta sẽ để cho nàng trả gấp bội."

Chỉ cần Ngưng Hương không nói cho Bùi Cảnh Hàn, hần vẫn có thể thi tú tài đậu trạng nguyên, không vì cái gì khác, vì trở về trả thù nên hần nhất định sẽ mang chức quan trở về, chờ sau này Bùi Cảnh Hàn đã quên nha hoàn Ngưng Hương này, hần lại tìm nàng tính sổ, nàng chưa xuất giá càng tốt, cho dù là đã gả cho người khác hần cũng muốn nàng nhà tan cửa nát!

Thôi thị cùng nhi tử đều nghĩ chung một ý tưởng, bà cắn răng dặn dò nhi tử, "Hồng Lâm hãy cố gắng thi thật tốt, chúng ta không cần dựa vào nàng!"

Chờ nhi tử thi đậu vượt qua mọi người, còn không có biện pháp đối phó với một nha hoàn cũ của Hầu phủ sao?

Chương Hồng Lâm nghiêm túc gật đầu, hai mẹ con lại thương lượng một phen, chạng vạng tối Chương Mãn bán giò trở về, Thôi thị chỉ nói lúc nhi tử giúp bà khiêng đá không cẩn thận bị đề gãy ngón tay. Chương Mãn hoàn toàn không biết được nguyên do trong đó, ông gấp đến độ lo lắng, buông giò trong tay cất bước đi vào sương phòng thăm con trai.

Ở thôn Liễu Khê, Ngưng Hương đợi đến khi trời tối cũng không thấy cừu cừu đến, liền khẳng định Chương Hồng Lâm không nói chân tướng cho ông biết.

Ngưng Hương cũng không có ý cáo trạng với cừu cừu, nghĩ đến Bùi Cảnh Hàn đối với một nhà cừu cừu là mối uy hiếp lớn, nàng cũng không có tâm tư vì loại chuyện nhỏ nhặt này tính toán chi li. Đứng ở ngưỡng cửa phòng bếp, nàng nhìn qua phía bầu trời tây thoáng chút ánh nắng chiều, Ngưng Hương thật lòng hy vọng Bùi Cảnh Hàn nhanh chóng trở lại, hần về thì mới có thể đoạn tuyệt rõ ràng, như vậy nàng không cần phải lo sợ bất an nữa.

Nhưng mà đợi vài ngày chưa đợi được tin Bùi Cảnh Hàn thì bên vườn trái cây của Ngô gia đã vào lúc thu hoạch.

Lục Định cố ý đến thông báo cho bọn họ sáng mai cùng đi sang vườn trái cây.

Thu hoạch trái cây từ buổi sáng đến hoàng hôn thì mỗi người được hai mươi văn tiền, không tính A Mộc, cả đại gia đình thêm cả Quân Bình được sáu phần tiền công.

Công việc tốt như vậy Lý thị đã mong chờ từ sớm, bây giờ cuối cùng cũng đợi đến việc, bà cao hứng nhìn Lục Định bảo đảm "Cháu cứ yên tâm, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ sớm qua đó, cháu không cần qua đây đón chúng ta đâu, chúng ta sẽ đi sang đầu thôn các cháu chờ!"

Đi trần Lư Tiên, từ thôn Đông Lâm xuất phát tương đối gần.

Lục Định gật đầu rồi rời đi.

Lý thị cười không khép miệng, sờ đầu cháu trai nói: "A Mộc ngày mai phải cố gắng làm tốt đó nha, có tiền Đại bá mẫu sẽ phân cho cháu một nửa."

A Mộc vẫn chưa thấy cây táo hồng bao giờ, tưởng tượng đến cây đầy trái, không có tiền công hần cũng cao hứng muốn đi chơi.

Một nhà mọi người hưng phấn không thôi, ngoại trừ Ngưng Hương, hết lần này tới lần khác nàng vẫn không thể biểu hiện ra ngoài, đỡ cho Quân Bình sinh nghi, nàng muốn ngày mai gả vợ đau bụng không đi, nhưng lại sợ Lục Thành nghĩ ngợi lung tung đến tìm nàng.

Buổi tối, tiểu cô nương lặn qua lộn lại không ngủ được.

Ngày kế tiếp khi trời vẫn còn tối, nghe thấy bên Đông viện có động tĩnh, Ngưng Hương thờ dãi chui ra ổ chăn. Bởi vì đi làm việc nên nàng lấy ra hai bộ quần áo cũ, một bộ cho mình mặc, một bộ cho Quân Bình. Từng người sau khi thu thập xong liền ăn điểm tâm bánh nướng áp chảo là do tối qua Lý thị làm, cộng thêm một nồi cháo.

Khóa chặt cửa, cả đại gia đình vừa nói vừa cười đi về phía thôn tây.

Lúc này mặt trời đã lóe lên chút sáng nhưng người trong thôn vẫn chưa dậy.

Vừa rẽ sang hướng thôn Đông Lâm thì từ phía xa, mọi người đã thấy một chiếc xe lừa đứng đối diện phía bên này.

"Là Lục Thành tới đón chúng ta ư?" Lý thị hí hóp mắt nhìn, đáng tiếc sắc trời mờ tối, khoảng cách xa không thấy rõ lắm.

"A Mộc gọi một tiếng thử xem." Từ Thu Nhi cười giật giây đường đột.

A Mộc há mồm kêu lên, giọng nói bé trai to rõ ràng thanh thúy, truyền xa ra ngoài.

"Cô cô!" Đáp lại hẳn là giọng nói hưng phấn của A Nam.

Lý thị ngăn người, bà vừa đi lên phía trước vừa thân mật quở trách Lục Thành với người trong nhà, "Sao hẳn lại đem A Nam theo?"

"Không phải là cháu nó đã nói hai nhà đều đi hái trái cây sao, không ôm A Nam theo thì ai dỗ bé bây giờ?" Từ Thu Lương cười nói, chi cần có tiền là mọi người đều vui vẻ.

Vừa nói chuyện vừa đi tới xe xe lừa càng ngày càng gần.

"Bá phụ, bá mẫu, sao mọi người dậy sớm như vậy?" Lục Thành tinh thần sáng khoái, giọng nói sớm đã theo gió truyền tới.

Ngưng Hương núp ở sau lưng Đại bá mẫu, nghe được giọng nói người yêu xa cách hơn mười ngày, nàng vừa ngọt ngào lại vừa khản trương, vụng trộm nhìn về phía Quân Bình.

Nàng ta có nhìn ra được không?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

Edit: Hà

Lục Thành ngừng xe lừa khi còn cách mọi người khoảng hai mươi mấy bước chân, thừa dịp trước khi mọi người Từ gia đến gần thì quay đầu xe lừa lại.

Ngưng Hương liền thấy trên xe chỉ có A Đào và A Nam đang ngồi, mắt thấy A Nam nghiêng đầu đang tìm kiếm nàng, Ngưng Hương cố làm ra vẻ bình tĩnh bước tới, bế tiểu tử lên ôm vào trong ngực, cầm tay bé kiểm tra lòng bàn tay thương, "A Nam còn đau không?"

A Nam lập tức lắc đầu, "Xấu!"

Miệng vết thương đã rút vẩy lưu lại một vết sẹo, A Nam dùng tay trái chỉ vào lòng bàn tay của mình, sau đó vui vẻ vung tay một cái, "Bay!" Làm xong tiểu tử liền cúi đầu nhìn, thấy vết sẹo vẫn còn bé bèn chu miệng, thả tay xuống không nhìn nữa.

Tiểu tử rất dễ khiến cho người khác yêu thích, Ngưng Hương tạm thời quên đi Lục Thành và Quân Bình, cười hôn bé một cái.

Lý thị vòng qua chất nữ, tò mò hỏi Lục Thành, "Nhà Nhị thẩm của cháu đâu?"

"Cháu qua đây đón mọi người trước, còn bọn họ thì có lẽ vừa mới ra khỏi đầu thôn thôi." Lục Thành lướt nhìn mọi người thật nhanh, ánh mắt ở dừng lại trên người Quân Bình bên cạnh Từ Thu Nhi nhìn nhiều lại chút, lúc này mới thu xếp mọi người lên xe.

Lý thị cùng bọn nhỏ ngồi ở bên trong, phụ tử Từ Thu Lương ngồi ở đuôi xe, hai chân thả lơ lửng giữa không trung. Từ Hòe nhìn qua thôn trang đối diện dường như vẫn đang ngủ say, mặt không chút thay đổi, thành ra trên xe ngoại trừ Quân Bình thì hẳn là người thứ hai không nói tiếng nào. Thường ngày hẳn cùng với Lục Thành sẽ tán gẫu vài câu, hôm nay an tĩnh như vậy khiến Từ Thu Lương nhìn nhi tử mấy lần, ông cho rằng nhi tử còn chưa ngủ đủ giấc.

Bên kia Ngưng Hương đang ôm A Nam, vì che dấu sự chột dạ của mình mà nàng chú tâm trên chộc A Nam nói chuyện suốt cả dọc đường, "A Nam cũng đi hái trái cây sao?"

A Nam gật đầu, làm động tác hai tay ôm trái cây, giống với tiểu hài tử đang chúc tết.

Từ Thu Nhi nhìn sang nam nhân đang ngồi ở càng xe, cười hỏi: "A Nam cũng đi hái trái cây, vậy phụ thân có phát tiền công cho A Nam không?"

Lục Thành cúi đầu cười, mượn cơ quay đầu lại nhìn các nàng, thấy Ngưng Hương cố ý ngồi bên cạnh Lý thị để bà cản lại không cho hẳn nhìn, nghĩ đến buổi tối đêm thất tịch nàng ở trong lòng hẳn vận vẹo giấy giữa yếu ớt khóc cầu xin, tâm Lục Thành liền giống như bị người khác gãi nhẹ, ước gì lúc này chỉ

có hai người bạn họ, hẳn lại có thể đề năng ức hiếp năng.

Nhìn không thấy người nên hẳn lại quay đầu về phía trước, nghe thấy năng nói chuyện thôi cũng khiến trong lòng hẳn ngọt ngào.

"Cho!" A Nam trả lời rất có khí thế, giống như là đã thương lượng với phụ thân, bé giờ hà bao nhỏ trước ngực mình lên cho Từ Thu Nhi xem, ý là tiền để ở trong hà bao.

Tiểu tử quá đáng yêu, Từ Thu Nhi nhìn không được muốn bắt A Nam, muốn ôm bé trong chốc lát.

A Nam hét lên một tiếng "a", nghiêng đầu liền chui vào trong lòng Ngưng Hương, cái miệng nhỏ nhắn cứ nói không không.

Ngưng Hương cười ôm lấy bé, phối hợp theo trốn sang bên Lý thị, "A Nam là của ta, ai cũng không được cướp!"

Từ Thu Nhi bắt lấy cánh tay A Nam làm bộ dùng sức kéo về phía mình, hai lớn một nhỏ náo nhiệt không ngừng, tựa như người một nhà.

Quản Bình ngồi bên cạnh Từ Thu Nhi, nghe các năng cười khoan khoái, lại ngẫu nhiên bị Từ Thu Nhi đụng phải, lòng năng yên tĩnh như nước, là tĩnh, mà không phải là tĩnh mịch.

Vừa đi trong chốc lát đã đến đầu thôn Đông Lâm.

Phan thị cùng hai tỷ muội Lục Phù và Lục Dung đứng ở phía trước nhất, phía sau là Lục Ngôn và Lục Định, đây là những người Ngưng Hương đã gặp qua.

Trong đám người có thêm hai người lạ mặt, một nam nhân cỡ chừng ba mươi tuổi là nhị thúc Lục Trọng An của Lục Thành, hàng năm ra ruộng làm việc, làn da rám đen nhưng sống lưng thẳng tắp, dung mạo anh tuấn, mặc dù không bằng đệ đệ Lục Quý An hào hoa phong nhã ngọc thụ lâm phong sống trong thị trấn, nhưng ở trong thôn cũng là mỹ nam hiếm thấy.

Bên cạnh ông là thiếu niên tên Lục Khoát, năm nay mười lăm tuổi, ở thôn trấn phía bắc đọc sách, dung mạo càng giống mẫu thân Phan thị, đứng ở bên cạnh hai huynh đệ Lục Ngôn và Lục Định, sự tuấn mỹ tuy bị giảm bớt ba phần nhưng toàn thân lại toát ra phong độ của người trí thức, khiến người khác khó có thể xem nhẹ.

Từ Thủ Lương và Từ Hòe đều xuống xe hàn huyên, mẹ con Lý thị cũng muốn đi xuống tiếp thì Phan thị vội vã ngăn lại: "Ngồi đi, đều không phải là người ngoài, bây giờ chúng ta cũng lên xe rồi, trấn Lưu Tiên cách nơi này còn độ khoảng mười tám cây nữa, chúng ta xuất phát nhanh không kéo muộn."

Nói xong bà dẫn hai nữ nhi ngồi ở bên cạnh A Đào.

Một bên toàn là nữ quyến ngồi đầy phía bên trong, A Mộc đành chen lẫn ở giữa.

Lục Định đã sớm ngồi bên cạnh Lục Thành, phụ tử Lục Trọng An cùng hai cha con Từ Thủ Lương ngồi ở đuôi xe, Lục Ngôn không có chỗ chỉ đành ngồi xếp bằng ở bên trong, lưng dán lên lưng Lục Khoát, mặt đối mặt với một đám nữ quyến, cũng may mắn tính tình hẳn sáng sủa yêu thích nói cười, nếu không đối lại là người câu nệ đã sớm bị các nữ nhân nhìn đỏ mặt.

"Vị này chính là Quản cô nương sao?" Lục Ngôn nhìn chằm chằm Quản Bình bên trái dựa vào vách ngoài cũng là cách hẳn gần nhất, cười đến thập phần sáng lạn, cả người lẫn vật vô hại.

Quản Bình nhân nhợt lướt mắt nhìn hẳn, khẽ vuốt cằm xem như chào hỏi.

Lý thị sợ người Lục gia hiểu lầm Quản Bình không hiểu lễ nghi, vội vàng giải thích thay năng: "Quản cô nương tính tình yên tĩnh, bình thường cũng không thích nói chuyện."

Phan thị cười, bà vốn định quan tâm hỏi han vị cô nương chạy nạn này hai câu, bây giờ lại thấy bộ dáng Quản Bình người sống chớ lại gần nên thức thời không hỏi nhiều.

Lục Ngôn có tâm muốn thăm dò lai lịch Quản Bình một chút, giả bộ nhìn không hiểu sắc mặt người ta, tiếp tục thân thiện hỏi: "Quản cô nương là người Liêu Đông sao? Vậy trên đường chạy nạn chắc đã đi qua không ít địa phương đúng không?"

Quản Bình cuối cùng cũng nhìn về phía hẳn, "Đúng." Ánh mắt sắc bén, tựa như có lẽ đã nhìn thấu tâm tư Lục Ngôn.

Đến cùng Lục Ngôn cũng chưa từng gặp qua nữ tử như vậy bao giờ, bị hẳn băng trong mắt năng nhìn khiến tâm hẳn chấn động, kinh ngạc nhìn năng.

Bởi vì Lục Ngôn liên tục muốn đến gần Quản Bình, Từ Hòe nhìn không được quay đầu lại, thấy hẳn vẫn đang dùng cặp mắt hoa đào nhìn chằm chằm người trong lòng mình, Từ Hòe mất hứng cau mày.

Quản Bình phát giác có người đang nhìn, ánh mắt từ chỗ Lục Ngôn chuyển sang Từ Hòe, lãnh ý bên trong không giảm.

Từ Hòe chột dạ, không dám đối mặt cùng năng, tâm tình phức tạp quay đầu trở về. Trong đầu suy đoán không biết Quản Bình trừng hẳn có phải là trách hẳn xen vào việc của người khác không, sau đó lại lo lắng Quản Bình vừa ý tướng mạo anh tuấn Lục Ngôn trong nhà cũng có tiền, suy nghĩ càng lúc càng bay xa, hẳn hẳn không thể nhảy xuống xe lừa chậm chạp này, tự mình chạy tới vườn trái cây.

Quản Bình phía sau hần rú mắt xuống, trong nội tâm bức bối, không muốn khách khí nữa, trực tiếp nhắm mắt lại giả bộ chợp mắt.

Lục Ngôn lĩnh giáo qua Quản Bình như sắt đá, cũng không thử thăm dò tiếp tục nói chuyện với nàng, ngược lại hần quay sang bồi các nữ quyền nói chuyện. Nữ nhân nói chuyện, đại đa số nam nhân đều chen miệng vào không được, duy chỉ có hần là không giống vậy, Ngưng Hương tán gẫu cái gì hần cũng có thể nói thêm vài câu, sau đó vì muốn cùng tẩu tử tương lai có quan hệ gần hơn, Lục Ngôn cố ý tiếp chuyện Ngưng Hương.

Quản Bình chẳng biết đã mở mắt từ lúc nào.

Lục Ngôn phát hiện Quản Bình đang nhìn hần sau đó lại tỏ ra lơ đãng.

Quản Bình nhử mi nhìn về phía Ngưng Hương, muốn tìm tòi nghiên cứu tâm tư Ngưng Hương đối với Lục Ngôn.

Ngưng Hương với Lục Thành tuy chưa thành thân, nhưng trong đầu nàng đã xem Lục Ngôn lớn tuổi hơn tại nàng làm đệ đệ, nàng đang vui vẻ chỉ cho Lục Ngôn làm cách nào để canh trứng gà ăn ngon hơn, thấy Quản Bình đang nhìn mình, đột nhiên nàng giật mình nhìn lại Lục Ngôn, mặt như ngọc mắt như hoa đào, lần đầu tiên nàng biết được Lục Ngôn gần tuổi nàng mà dung mạo cũng rất soái, hết sức dễ dàng trở thành người Quản Bình hoài nghi nhất, cho nên nhất thời nàng thu tâm lại, đối với Lục Ngôn lạnh nhạt dần.

Lục Ngôn là người rất thông minh, rất nhanh liền phát hiện tẩu tử tương lai đã lạnh nhạt với hần, hần cẩn thận nhớ lại lời nói của mình, xác định không có vô tình đắc tội tẩu tử tương lai, không khỏi buồn bực lại ủy khuất.

Ngược lại Lục Thành đang ngồi phía trước đánh xe, thấy người yêu không phản ứng theo Nhị đệ nữa mới âm thầm thở phào một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Edit: Hà

Trên xe người ngồi kín chỗ, muốn không ồn ào náo nhiệt cũng không được, cũng vì vậy mà thời gian trôi qua rất nhanh.

Lúc xe lừ lừ gần tới vườn trái cây, Lục Thành ngược lên nhìn ánh mặt trời ở phía đông, sau đó quay đầu lại nói: "Ban đầu đã hẹn là giờ thìn mọi người bắt đầu tập hợp làm việc, chúng ta hình như đã tới sớm, chắc phải đợi lát nữa, mọi người có muốn đi dạo xung quanh trước không?"

Lần đầu tiên A Mộc được tới đây, vừa nhìn thấy vườn cây hồng đầy trái, hần hưng phấn gật đầu đồng ý.

Lý thị là người rất chịu khó, bà nhìn Lục Thành nói: "Để bọn nhỏ đi dạo, còn chúng ta bắt đầu làm đi, lần đầu tiên đi làm nên ta sợ ngượng tay, muốn luyện một chút." Bọn họ là do Lục Thành mời tới làm việc, lỡ may làm không tốt bị Ngô lão gia hoặc cấp trên Lục Thành nhìn thấy, trách bọn họ không sao nhưng làm liên lụy Lục Thành bị khiển trách sẽ không tốt.

Từ Thủ Lương gật đầu, cũng nói: "Chúng ta đi hái trước đi, có chuyện gì quan trọng cần chú ý cháu đi theo chỉ cho chúng ta biết trước."

Lục Thành dạ một tiếng.

Xe lừ từ từ xuống dốc, rất nhanh đã đến cửa vườn trái cây.

Trái cây đã chín sợ bị người khác ăn trộm, mấy đêm này Lý bá đều dẫn vài tên nô tài ở Ngô gia trông coi nơi này. Vườn trái cây tuy lớn nhưng ít khi có chuyện gì, bình thường là do ông cùng với Lục Thành trông coi, chỉ có thời điểm thu hoạch trái cây thì mới gọi thêm mấy người ở Ngô gia tới hỗ trợ đề phòng cướp, mặc dù Lục Thành là nhị quân sự của vườn trái cây nhưng thật ra ai hần cũng không biết, hần chỉ biết tiền công là được.

Thật ra Lục Thành chỉ muốn trông coi vườn trái cây, cũng không muốn quản bất kỳ ai, nếu không thì năm trước khi Ngô lão gia cố ý để hần đi sang làm quân sự chân chính ở nhà họ Ngô thì hần cũng sẽ không cự tuyệt. Theo ý hần, trông nom vườn trái cây, người hần cần hầu hạ chính là cây ăn quả, cho dù mệt mỏi cũng không cần phải cúi đầu trước người khác, còn vào đại viện Ngô gia, có lẽ càng bỏ càng lên, cũng có thể từ trong tay đầy tớ mò thêm chút tiền nước, nhưng ngoài mặt thì khi gặp tất cả từ lớn tới nhỏ của Ngô gia thì phải cúi đầu.

Lục Thành nguyện ý hầu hạ cây ăn quả, không muốn hầu hạ người khác.

Lý bá đang ở bên trong vườn nghe thấy động tĩnh, vừa ho khan vừa đi ra ngoài, thấy Lục Thành mang người đến, ông liền hướng về mọi người gật đầu.

"Sự phụ bị cảm lạnh sao?" Lục Thành ân cần hỏi.

Lý bá lơ đãng khoát tay, "Lúc này hàng năm đều phải ho hai tiếng, không có gì đáng ngại, vậy người dẫn bọn họ đi vào bên trong tán bộ rồi dạy bọn họ

đi, ta qua bên kia xem một chút." Những chiếc giỏ đựng trái cây đã sớm được mang qua, dưới mỗi cây là một chồng giỏ, chỉ cần đầy một giỏ là bên cạnh đã có thêm cái giỏ không khác, không cần phải chạy đi chạy lại.

Lục Thành đã biết rõ công việc, hần nhìn Ngưng Hương một cái rồi dẫn mọi người đi đến gốc cây gần nhất, chỉ một hàng phía trước: "Hai nhà chúng ta trước tiên hái cây này đi." Nói xong liền để người nhà hần đã có kinh nghiệm dạy mọi người trong nhà Ngưng Hương, còn hần chạy tới giúp Lý bá phân giỏ .

Trong đám người ở lại chia làm hai tổ, Lục Trọng An dẫn các nam nhân chiếm phần trên của cây, còn các nữ quyền thì hái quả dưới gốc cây.

Mẹ con Phan thị trước tiên dạy đám người Lý thị phải hái trái cây như thế nào.

Quả thực phải có kỹ xảo.

Hái trái cây không thể bắt lấy trái cây dùng sức kéo xuống, mà giống như cầm trứng gà, ngón trỏ đè ngay cuống quả, sau đó dùng sức bẻ lên trên, để cuống quả tách khỏi cành, không được kéo xuống dưới. Một lần không được thì làm thêm mấy lần, tóm lại không thể kéo mạnh được, nếu không sẽ dễ tiếp tục tạo thêm cuống quả trên một cành, quả hồng da mà hái nhiều từ một cành như rất dễ nát.

Còn quả táo hồng thì đầu cuống nhỏ hơn, rất nhiều quả mọc cùng một chỗ, như thế càng phải cẩn thận hái, đừng tháo xuống một lần khiến các quả khác bị rớt xuống đất dập nát. Ngoài ra, tuy trái cây quan trọng nhưng lá cây vẫn phải giữ lại, lúc hái trái cây cố gắng cẩn thận một chút, ít chạm vào lá cây. Cũng có cây cành chia ra loạn lạc, mọi người nhớ chú ý đừng dễ bị đâm vào mắt.

Ngưng Hương đã hiểu, sau đó nàng xoay người dạy lại cho đệ đệ, A Nam ngoan ngoãn nắm vạt áo nương, nghiêng đầu nghiêm túc nghe.

A Mộc thử hái một trái, nhìn quả trong tay an toàn, hần vui vẻ hưởng về tỷ tỷ cười.

Ngưng Hương cười sờ đầu đệ đệ khen.

A Nam thấy vậy cũng muốn hái.

Ngưng Hương sợ bé hái không tốt làm mình bị thương mà trái cây cũng hỏng, nàng cười ôm tiểu tử đến bên cạnh A Mộc đang đứng trước giỏ. Bên trong giỏ trái một tấm vải bố, Ngưng Hương thả một quả trái cây vào, sau đó ngồi xổm xuống, nghiêm túc nhìn A Nam nói: "A Nam, đây là giỏ nhà chúng ta, chúng ta hái trái cây bỏ vào, còn A Nam giúp chúng ta nhìn nó, không cho phép người khác trộm được không?"

Vừa lúc đó bên ngoài vườn trái cây có thêm vài người cũng tới làm, nhìn thấy hai nhà Từ, Lục lạ mắt, họ tò mò nhìn qua hướng bên này.

A Nam nhìn chiếc giỏ bên cạnh còn to cao hơn so với mình, bé đặt cái mông ngồi xuống đất, nhìn nương nói: "Không cho!"

Ngưng Hương vui vẻ hôn bé, "Vậy A Nam nhìn cho thật kỹ, cô cô đi hái trái cây, kiếm tiền cũng cho A Nam nhé."

A Nam toét miệng gật đầu.

Hai nhà liền bắt đầu bận việc. A Đào và A Mộc chỉ để ý hái dưới cùng, đám người Ngưng Hương hái chỗ cao hơn, chỉ hái quả màu đỏ, còn quả màu xanh thì để thêm vài ngày. Từ Thu Nhi tính nghịch, giẫm lên một cành to khỏe leo lên hái trên cao, Ngưng Hương thấy vậy nhỏ giọng dặn dò nàng cẩn thận một chút, đừng ném xuống.

"Không sao, muội cũng không phải là trẻ con." Từ Thu Nhi không chút để ý nói, nàng vừa hái tốt một quả liền cúi đầu kêu Lục Dung mười tuổi, "Nhị muội muội, hai chúng ta cùng nhau làm đi, ta hái, ngươi chụp giúp ta rồi thả vào trong giỏ đi."

Nàng xưng hô theo ba huynh đệ Lục Thành gọi tỷ muội Lục gia.

Lục Dung cười đồng ý, A Mộc cũng giúp hai người chụp trái cây.

Quản Bình ở bên cạnh nhìn một lát rồi ngẫm thờ dài, nàng đi tới cây ăn quả, đưa lưng về phía nam nhân bên kia rồi lưu loát bò lên, sau đó kêu Ngưng Hương, "Ngươi chụp giúp ta." Nàng không muốn Ngưng Hương leo cây.

Lúc này Ngưng Hương nghe theo nàng , ngoan ngoãn đi qua.

Dưới gốc cây thì rất chắc chắn, nhưng càng hướng lên trên càng khó trèo. Từ Thu Nhi và Lục Phù đều đã sớm bỏ qua, nhưng Quản Bình người nhẹ như yến, chỗ hai người Từ Thu Nhi không dám giẫm lên nhưng còn nàng như giẫm trên đất bằng.

Lý thị nhìn không được khuyên nhủ: "Hái hết chỗ này thôi rồi xuống đây đi, lát nữa để bọn họ trèo thang hái cũng được, chúng ta đi sang cây khác hái đi."

Quản Bình dạ một tiếng nhưng lại không có ý trèo xuống, nàng đưa tay ra chỗ cao nhất hái quả.

Trên cây sát bên, Lục Ngôn nghiêng đầu nhìn thoáng qua, thấp giọng khen: "Không hổ là người chạy nạn, lá gan thật lớn."

Từ Hòe đang ở bên cạnh hần hái trái cây, nghe vậy nhú mồm, vừa hái vừa nhắc nhở: "Đã qua rồi thì cho qua đi, ngươi đừng nói đến chuyện chạy nạn

nữa, nàng nghe được chỉ nghĩ thêm "

Lục Ngôn nhìn hẩn một cái, lập tức bồi tội: "Từ ca nói đúng lắm, sau này ta sẽ chú ý."

Từ Hòe có chút chột dạ, nhảy xuống cây thả trái vào giỏ.

"Cô cô!"

A Nam ngồi dưới đất, thấy nương ôm nhiều trái cây đi tới, bé mở miệng nhỏ cười.

Tiểu tử rất nghe lời, Ngưng Hương vừa muốn khen A Nam một câu thì chợt thấy phía trước Lục Thành đang khiêng một cái thang đi nhanh tới, thật xa cũng có thể cảm giác được hẩn hưng hực nhìn mình chăm chú. Trong lòng Ngưng Hương hốt hoảng, nhanh bước vài bước đem trái cây trong lòng bỏ vào trong giỏ, sau đó thừa dịp Lục Thành gần đi tới lại nhanh chóng tránh về dưới tàng cây.

Tiểu cô nương chạy thật nhanh, Lục Thành bắt đắ dĩ cười.

"Phụ thân!" A Nam trông thấy hẩn, cao hứng vỗ vỗ chiếc giỏ bên cạnh, "Chúng ta !"

"Ai nói cho cháu đó là của nhà cháu?"

Phía cửa vườn trái cây đột nhiên truyền đến giọng đàn ông, A Nam nghiêng đầu, nhìn nam nhân cao lớn đang đi tới, cảm thấy có chút quen mắt.

Ngưng Hương nhìn xuyên qua cành cây, không biết có phải là người của Ngô gia hay không, Phan thị đứng xéo đối diện cười giải thích với Lý thị: "Ngô gia còn có một vườn hạt dẻ, đây là quân sự của vườn hạt dẻ đó, hẩn tên là Nghiêm Kính, quan hệ rất thân với cha A Nam."

Ngưng Hương nghe vậy lặng lẽ nhìn về phía Lục Thành, đã thấy Lục Thành hướng về nàng chớp mắt.

Ngưng Hương khó hiểu, sau đó liền thấy tên nam nhân Nghiêm Kính kia đứng phía sau Lục Thành, ánh mắt nhìn thẳng vào nàng, ánh mắt kia dường như là muốn xác nhận cái gì. Tim Ngưng Hương đột nhiên đập nhanh hơn, vừa thẹn vừa cáu, lập tức quay đầu, đưa lưng về phía bọn họ.

"Người dám lừa ta, nhìn người ta vừa ý người khi nào vậy?"

Nghiêm Kính nhìn bóng lưng Ngưng Hương chăm chú, trong đầu là khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu cô nương, hẩn bị Lục Thành chợt một cái mới kịp thời thu hồi ánh mắt, nói nhỏ với Lục Thành, vừa nói lại vừa muốn qua đó nhìn cho rõ Ngưng Hương.

Lục Thành bước tới trước đối mặt với hẩn, trong mắt đầy ý cảnh cáo, "Người tới đây để giúp ta làm việc?"

Nghiêm Kính trả lời râu ông nọ cắm cằm bà kia, không phục nhìn chằm chằm Lục Thành, "Sao người lại tốt số tới vậy hả? Nguyên một đám cô nương như thiên tiên dường như đều thích người? Người không phải so với ta chỉ hơn được cặp mắt câu dẫn người sao? Nói về tiền công người còn không bằng ta."

Bản lãnh quản lý cây ăn quả là gia truyền nhà hẩn, lão cha thấy nhi tử bản lãnh đã học tốt liền đem vị trí đại quân sự vườn hạt dẻ cấp cho hẩn, còn ông tự đi mở một cửa hàng hồ, hai người cùng nhau kiếm tiền, bởi vậy nên ngày trôi qua ngày không tệ.

Lục Thành khinh thường đầu vồ mồm với hẩn, chỉ cười không nói.

Nghiêm Kính vốn còn muốn hạ thấp Lục Thành vài câu, chợt thấy cô nương tướng mạo xinh đẹp đối diện từ trên cây nhảy xuống, ôm trái cây đi về phía bên này, khuôn mặt trắng trẻo, mắt hạnh như nước trong veo, lại cùng cha con Lục Thành có vài phần tương tự. Trong lòng hẩn không hiểu sao nhảy dựng lên, vụng trộm hỏi Lục Thành, "Ai vậy? Có chủ chưa?"

Lục Thành quay đầu lại nhìn.

"Lục đại ca không làm việc sao?" Khuôn mặt Từ Thu Nhi tươi cười trêu ghẹo hẩn, "Chẳng lẽ muốn ngồi không giống A Nam sao?"

"Ta đi làm ngay." Lục Thành cười nói, nói xong hướng về phía Nghiêm Kính nháy mắt, ý muốn hẩn đi cùng mình.

Nghiêm Kính làm bộ như không thấy, nhìn chằm chằm Từ Thu Nhi cười, "Nàng là muội muội nào của Lục Thành vậy, sao ta chưa từng thấy muội nhỉ?"

Từ Thu Nhi biết hẩn, nhưng nàng không thừa nhận, thấy nam nhân rõ ràng có ý trêu chọc mình, Từ Thu Nhi từng mắt liếc hẩn một cái, ngồi xổm xuống trêu chọc A Nam, cầm trái cây từ nãy giờ giấu phía sau lưng ra, "A Nam nhìn đi, Thu cô cô hái được một quả rất đỏ nè, A Nam hôn cô cô một cái đi rồi cô cô đưa cho A Nam nha."

Nàng nắm cái cuống cổ ý lắc lư trước mặt A Nam.

Trái cây vừa tròn lại vừa đỏ, quả thực rất đẹp mắt.

A Nam chăm chú nhìn, rõ ràng đã động tâm.

Từ Thu Nhi cười đưa mặt đi tới gần, A Nam lại lui về phía sau trốn, bé nhìn quả dưới gốc cây nương đang đứng, đưa ngón tay chỉ nương nói: "Cô cô cho!"

Từ Thu Nhi nhìn xuống con tức, tiếp tục cười dỗ bé, "Quả của Hương cô cô không đỏ bằng của ta đâu!"

A Nam lúc đầu còn do dự, bây giờ chê nằng đáng ghét, bé đứng lên trốn sau lưng phụ thân.

Từ Thu Nhi tức giận đuổi theo tiểu tử thú, không hiểu tiểu tử này không chịu cho nằng ôm.

Nghiêm Kính quét mắt qua các trưởng bối đang vội hái trái cây, hần không xem Lục Thành là người lạ, hần cúi đầu điều chỉnh nụ cười nhìn tiểu cô nương tuổi còn chưa lớn, "A Nam không lạ gì trái cây nằng đưa đâu, nhưng có lẽ chưa từng thấy qua ai da mặt dày đòi hôn như vậy."

"Ai cần người lo!" Từ Thu Nhi hung dữ ngẩng đầu, trừng mắt nói, nằng cùng A Nam chơi đùa, hần chen miệng vào gì?

Tiểu cô nương mắt hạnh tròn trịa, khuôn mặt so với trái cây còn dễ nhìn hơn, Nghiêm Kính càng nhìn càng thích, nhẹ giọng nói: "Ta khát, A Nam không cần, vậy nằng đem trái cây cho ta đi, về phần hôn nằng..."

Còn chưa nói hết đã bị Lục Thành mượn gió che lấp, hung hăng đập một cước.

Nghiêm Kính khoa trương hít vào một hơi, nhưng chống lại khuôn mặt nhỏ nhắn Từ Thu Nhi muốn bùng nổ tức giận, hần cười ha ha, chạy nhanh vào sâu vườn trái cây, "Các người hái nhanh lên, ta vào bên trong xem một chút!"

"Thu Nhi đừng nghe hần nói bậy, hần chọc muội vậy thôi nhưng tính cách không xấu." Lục Thành ôm nhi tử, thấp giọng trấn an cô nương đang tức đỏ mặt.

"Như thế mà còn không gọi là xấu sao?" Đầu sỏ gây nên chuyện đã chạy, Từ Thu Nhi đem con tức giận chuyển sang Lục Thành, oán hận trừng mắt hần, "Huynh cảm thấy hần không xấu, vậy là giải thích rõ hai người các huynh chính là cùng một loại mặt hàng, hừ, lát nữa muội sẽ mách cho tỷ tỷ, để cho nằng tỉnh ngủ, đừng để bị huynh lừa!"

Máng xong liền quay đầu bước đi, quả thực hướng đi về phía Ngưng Hương.

Lục Thành vội vã đuổi theo, há mồm nói dối, "A Nam mau chịu tội với Thu cô cô đi, lần sau còn dám keo kiệt với Thu cô cô..."

Từ Thu Nhi khó tin xoay người, Lục Thành vội vàng nhỏ giọng nhận sai, sợ tiểu cô nương thực sự đi nói lung tung cho người yêu.

Hai người này cứ xầm xì nói nhỏ, Ngưng Hương nhìn không được nghiêng đầu nhìn.

A Nam thấy vậy sợ nương giận, lớn tiếng thanh minh cho bản thân, "Không keo kiệt!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90

Edit: Hà

"Tỷ tỷ, Lục đại ca nói là sẽ chờ tỷ ở phía bên kia chỗ dòng suối, lát nữa tỷ cứ trực tiếp đi về hướng bắc của con suối là được."

Trong lúc Ngưng Hương đi tới bờ trái cây vào giỏ, Từ Thu Nhi cũng đi theo, thấp giọng truyền lời.

Ngưng Hương có chút sợ, nằng kìm nén xúc động quay đầu lại nhìn Quân Bình, căng thẳng hỏi: "Hần nói với muội khi nào?"

Lục Thành có chuyện khác cần làm, nhưng cứ cách một lúc hần lại đến đây một lần, ngoài chuyện xem bọn họ làm việc thì phần lớn thời gian là sang chơi đùa với A Nam, có một lần còn ôm A Nam đi, sau đó lại quay lại, cứ đến một lần lại nhìn nằng một lần. Trong lòng Ngưng Hương vừa xấu hổ vừa ngọt ngào. Về phần tại sao nằng biết rõ như vậy, là bởi vì Lục Thành nhớ nằng, nằng cũng nhớ hần, cho nên nằng nhìn không được cũng len lút nhìn hần, cứ mỗi lần như vậy thì ánh mắt hai người đều khéo léo chạm nhau...

"Chính là khi này, lúc muội đến bờ trái cây vào giỏ thì hần nói nhỏ với muội."

Từ Thu Nhi khom lưng, đưa trái cây đang ôm cẩn thận bỏ vào giỏ, sau đó nghiêng đầu trừng mắt nhìn tỷ tỷ, nâng người lên nói: "Ấm hiệu chúng ta đã bàn kỹ rồi, chỉ cần tỷ đồng ý, muội sẽ nói là A Nam kêu khát nước, sau đó tỷ sẽ dẫn bé qua đó. Người này cũng thật xấu xa, mưu ma chước quỷ hết chuyện này tới chuyện khác."

Ngưng Hương cũng cảm thấy Lục Thành xấu xa, nàng đỏ mặt thả trái cây vào giỏ.

"Cuối cùng là tỷ có đi hay không?" Từ Thu Nhi nhìn sang A Nam đã "bỏ rơi nhiệm vụ" chạy tới chơi với A Mộc, thúc giục hỏi, "Nếu tỷ muốn đi thì xúi muội sẽ dạy A Nam."

Quản Bình đang ở chỗ này, Ngưng Hương tuyệt đối sẽ không chủ động hẹn Lục Thành, nhưng Lục Thành muốn gặp nàng, nàng lại không cự tuyệt được.

Suy nghĩ một chút, nàng thấp giọng dặn dò đường muội, "Vậy muội dạy A Nam đi, nhưng trước đó phải hỏi Đại bá mẫu và Quản cô nương, còn có tỷ muội A Đào có đi không, nếu các nàng không đi thì để A Nam nói rồi chúng ta cùng nhau đi."

Trong thời gian ngắn như vậy, nếu Quản Bình đã cự tuyệt ý của đường muội, thì lúc nàng muốn đi uống nước, Quản Bình chắc chắn muốn đi cùng. Nhìn Quản Bình đang làm việc, nàng vẫn nên chú ý giấu giếm ý đồ không để người khác hoài nghi.

"Vẫn là tỷ nghĩ chu toàn."

Từ Thu Nhi cho rằng Đường tỷ cẩn thận như vậy chỉ là vì dễ thuận tiện gặp gỡ Lục Thành, nàng lập tức sáng khoái đáp ứng.

Ngưng Hương có chút xấu hổ dặn dò đường muội đừng để lộ tẩy, tiếp theo liền đi hái trái cây.

Sau khi đưa tiếp hai chuyến trái cây, Từ Thu Nhi mới lần lượt thấp giọng hỏi.

Quản Bình đang ở trên cây nghe thấy giọng nói của Từ Thu Nhi liền cúi đầu nhìn, thấy Ngưng Hương lắc đầu cự tuyệt tiểu cô nương, tiếp đó Từ Thu Nhi lại ngửa đầu hỏi nàng khát không, nàng cũng lắc đầu.

Từ Thu Nhi hết sức thất vọng, xoay người đi về hướng A Mộc và A Nam, hỏi hai đứa nhỏ có muốn uống nước không.

A Nam lúc trước đã được phụ thân dặn dò, bèn gật đầu, Từ Thu Nhi dắt A Mộc, bé lung la lung lay đi tới bên cạnh nương, ôm lấy bắp đùi Ngưng Hương làm nũng, "Cô cô, khát!"

Ngưng Hương một tay cầm trái cây, một tay sờ đầu A Nam khuyên bé, "A Nam để Thu cô cô dẫn đi nhé."

A Nam lắc đầu, nhất định phải là nương dẫn bé đi uống nước.

Ngưng Hương đành phải ôm tiểu tử, có chút bất đắc dĩ lên tiếng báo cho Lý thị một tiếng, sau đó liền cùng Từ Thu Nhi và A Mộc đi hướng về con suối bên kia. Hái gần nửa ngày, mọi người hầu như đều đã đi uống nước cho nên nhận ra đường.

Quản Bình đứng trên cây, nhìn hai lớn hai nhỏ dần dần đi xa, thân là ám vệ do Bùi Cảnh Hàn phái tới quan sát Ngưng Hương, nàng do dự một chút, sau đó vẫn quyết định đi theo sau. Sau khi linh hoạt trèo từ trên cây xuống đất, Quản Bình nhìn về Lý thị, "Bá mẫu, cháu..."

Vừa mới nói ba chữ, trong dư quang liền thấy dưới gốc cây bên cạnh có người đang khom lưng vòng từ dưới nhánh cây, cất giọng hướng về phía mấy người Ngưng Hương hô: "Thu Nhi, các muội chờ ta một chút, ta cũng muốn đi uống nước."

Đúng là Từ Hòe.

"Gọi ta có chuyện gì sao?" Lý thị cúi đầu hỏi cô nương dưới tàng cây.

Ngón tay Quản Bình khẽ nhích. Nàng muốn nói nàng cũng cảm thấy khát nước, muốn đi theo, nhưng bây giờ Từ Hòe đi ...

Nàng không đi nữa, đã có Từ Hòe đi theo, Ngưng Hương tuyệt đối sẽ không gặp chuyện nguy hiểm.

"Cháu lên phía trước hái." Quản Bình bình tĩnh trả lời.

Lý thị ngẩng đầu nhìn, trái cây có thể hái đều đã hái nhanh rồi, bà gật đầu.

Quản Bình liền lên cây phía trước hái trái cây.

~

Trên đường đi tới con suối, Từ Thu Nhi quay đầu lại nhìn huynh trưởng, rầu rĩ hỏi đường tỷ, "Lần này nên làm gì bây giờ?"

Ngưng Hương cũng không biết.

Hai tỷ muội âm thầm sốt ruột, A Mộc đột nhiên đỏ mặt nói: "Tỷ tỷ, đệ muốn đi nhà xí."

Ngưng Hương bất ngờ nhìn đệ đệ, nghĩ tới chuyện lúc đệ đệ đi tiểu thì sẽ nói đi tiểu, còn đi nhà xí chính là muốn có người ngồi cạnh, nàng nhanh trí cười đáp: "Chúng ta đi uống nước trước, uống xong thì nói đại ca dẫn đệ đi nhà xí được không?"

Phía dốc đối diện vườn trái cây có một hộ gia đình, nếu như ai có mót thì đều qua bên kia, chuyện này là do các nam nhân nhỏ nói thầm Ngưng

Hương nghe thấy được, bọn họ đi tiểu đều là tìm một chỗ không người, chỉ cần vào bụi gai là được, nhưng đi nhà xí lại không thể nào qua loa như vậy được, chỉ có thể đi sang đó mà thôi.

A Mộc dạ một tiếng, sau đó chủ động đi tới bên cạnh đường huynh.

Từ Thu Nhi đưa cho đường tỷ một ánh mắt "thật thông minh".

Ngưng Hương then thùng cúi đầu.

Uống hết nước, Từ Hòe dẫn A Mộc đi.

Ngưng Hương nhìn A Nam một chút, không đợi nàng mở miệng Từ Thu Nhi liền hừ nói: "A Nam không thích muối, muối cũng không muốn mất mặt, tỷ dẫn bé cùng nhau qua đó đi, muối đi về trước."

"Thu Nhi..." Ngưng Hương nín đường muối lại, khó xử mà nói: "Muối, nếu muối về trước thì đại bá mẫu hỏi chúng ta thì muối nói thế nào?"

Nàng sợ Quân Bình tìm đến.

Sóng mắt Từ Thu Nhi chuyển một cái liền có chủ ý, cười nói: "Thì nói A Nam đi ị thôi, muối nhịn không nổi nên để tỷ tự dẫn bé đi vào trong vườn giải quyết."

Ngưng Hương buồn cười, cúi đầu nhìn A Nam.

A Nam nghe hiểu lời người lớn nói, bèn hướng về nương lác đầu, "Không thôi!"

Ngưng Hương cười bé bé lên, nhìn một chút rồi đi về hướng bắc.

"Tỷ tỷ đừng đi quá lâu." Từ Thu Nhi nhẹ giọng nhắc nhở.

Ngưng Hương ừ một tiếng, trong lòng có tính toán, nàng chỉ ở đây chừng một khắc đồng hồ, nhìn thấy Lục Thành, nói với hắn hai câu thì liền trở về, đỡ để cho Quân Bình không yên tâm mà tìm đến.

Lục Thành không nói cho nàng biết vị trí cụ thể, Ngưng Hương cũng không dám lãng phí thời gian, ôm A Nam bước nhanh đi về hướng bắc.

A Nam một chút cũng không hiểu kỳ nương ôm bé đi chỗ nào, ngoan ngoãn tựa trên vai nương, mắt to trong chốc lát nhìn nương, chốc lát lại nhìn trái cây trên cây một chút. Trong lúc Ngưng Hương bắt đầu cảm thấy kiệt sức thì mắt A Nam sáng lên, vui vẻ gọi phụ thân.

Ngưng Hương cũng nhìn thấy sau cây ăn quả phía trước có một nam nhân cao lớn đang đi ra, hắn mặc một bộ quần áo màu xám, khuôn mặt màu lúa mạch tuần lã như thường, có lẽ là do nửa ngày hôm nay làm ruộng, không như nam nhân khác bị phơi nắng đến nổi mồ hôi chát vật, ánh mắt hoa đào của hắn sáng ngời nhìn nàng chăm chăm.

Trên mặt Ngưng Hương nóng cực kỳ, dù sao đêm thất tịch gặp mặt lần trước, Lục Thành hư hỏng không ít, mặc dù không cởi quần áo của nàng, cũng không làm những chuyện vợ chồng làm, nhưng Ngưng Hương chưa bao giờ bị một nam nhân đối xử như vậy, đời này không có, đời trước cũng không có, Bùi Cảnh Hàn tuy cùng nàng ở một chỗ nhưng vẫn chưa làm qua những chuyện như Lục Thành làm.

"Có chuyện gì vậy?" Ngưng Hương cách hắn năm bước rồi không chịu đi về phía trước nữa, nàng nghiêng đầu nhìn cây ăn quả, "Chàng nói nhanh một chút đi, nói xong ta còn phải quay về nữa, bên trong vườn còn nhiều người, không thể đi quá lâu."

Lục Thành nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ bừng của nàng, tạm thời đè xuống xúc động muốn xông tới ôm nàng, hắn xoay người đi về phía sau cái cây, "Đến đây."

Lúc này Ngưng Hương đang đứng ở giữa hai hàng cây, dễ bị người khác phát hiện, nàng đành phải nghe hắn, về mặt mờ mịt ôm A Nam đi qua.

"A Nam lại quẩn quít lấy cô cô phải không?" Vừa lại gần, Lục Thành trước đem nhi tử ôm lấy.

A Nam ngoan ngoãn để phụ thân ôm, nhìn qua nương cười.

Lục Thành lại lập tức để con trai trên mặt đất, lúc nâng người lên thì duỗi tay ra liền kéo tiểu cô nương trước mặt đến, một tay ôm eo một tay ấn đầu, cúi đầu hạ xuống đôi môi nhỏ hồng. Ngưng Hương giãy giụa đánh vào bả vai hắn, không muốn ngay trước mặt A Nam như vậy, nhưng Lục Thành mặc kệ những thứ kia, ôm ngang nàng lên rồi lại ngồi xếp bằng, khiến nàng không có cách nào động chân đá hắn.

Hai mắt A Nam mở thật tròn, không hiểu phụ thân và nương đang làm gì, ngay từ đầu bé cho rằng phụ thân muốn đánh nương, tiểu tử há mồm muốn khóc, sau đó lại thấy phụ thân bế nương lên giống như ôm mình, còn ngồi xuống.

Phụ thân to cao chặn hết người nương, A Nam không nhìn thấy nương nên muốn đi lên phía trước nhìn, vừa nhìn đã thấy phụ thân vén áo nương lên lộ ra cái bụng, nương giống như hết sức sợ phụ thân sờ bụng, dùng sức lật người ra, phụ thân sờ không được bụng đành đổi thành chạm lưng nương.

A Nam đã hiểu, phụ thân muốn dỗ nương ngủ!

A Nam đã từng cùng phụ thân và hai thúc thúc chơi trò đặng nhau ngủ, nhưng bé chưa từng bồi nương chơi, tiểu tử cực kỳ hưng phấn, vui vẻ đi đến bên cạnh phụ thân, không thấy phụ thân đang giữ mặt nương làm gì, bé dựa vào vai phụ thân nằm xuống, cũng muốn chụp nương, sau đó nằm cạnh tới gần, A Nam đột nhiên phát hiện phụ thân giống như đang vôn về mông của nương!

A Nam nghi ngờ "a" lên.

Từ lúc nhi từ đi tới Lục Thành liền ngừng động tác, mặc dù không muốn nhưng lại không thể không thu tay, trong lúc giúp tức phụ tương lai điều chỉnh lại quần áo, hân thờ phì phò nói xạo với nhi tử, "Cô cô ngựa, phụ thân gãi giúp nàng."

A Nam đã hiểu, cười khanh khách, bộ dáng cũng muốn giúp nương gãi.

Cảm thụ được động tác nhẹ nhàng của A Nam, Ngưng Hương xấu hổ chôn ở trong lòng Lục Thành, mạnh mẽ đâm Lục Thành một cái. Hân chính là cảm tình con chó, chỉ có biết ăn thôi, chỉ cần có thể ăn thì cái gì cũng đều không để ý, hôm nay có A Nam bên cạnh mà hân còn làm như vậy, nếu như A Nam không có ở đây hân lại như đêm đó chẳng?

Đây là vườn trái cây đó!

Càng nghĩ càng giận, Ngưng Hương giãy giụa muốn đi.

"Hương Nhi chờ đi, ta có chuyện muốn hỏi nàng." Lục Thành biết nàng đang nổi nóng, cũng biết thời gian cấp bách, không để ý nhi tử ngốc bên cạnh còn đang giúp nương hân gãi ngựa, Lục Thành đến gần tai nàng hỏi: "Quân Bình là ai? Ta thấy nàng không giống như người muốn ăn chùa?"

Ngưng Hương nhất thời dờ đi tâm tư, dừng một chút buồn bực nói: "Chàng đừng nói khó nghe như vậy, nàng vốn không phải là tên ăn mày, là chạy nạn tới, trước đây cũng là nữ nhi trong sạch, còn đọc qua vài cuốn sách."

"Nếu nàng ta là một cô nương đoan chính, sao có thể bình yên vô sự đi từ Liêu Đông sang nơi này được, nàng thực sự không cảm thấy kỳ quái sao?" Trong lòng Lục Thành đầy nghi hoặc, hân muốn thuyết phục nàng, "Hương Nhi, nam nhân chạy nạn cũng không dễ dàng, nàng..."

"Làm sao chàng biết nàng không bị khổ?" Ngưng Hương không muốn Lục Thành hoài nghi, nàng mặt lạnh ngồi dậy, cúi đầu nói: "Ta biết rõ chàng sợ ta bị lừa, nhưng ta không phải là đứa trẻ bảy tám tuổi, ta biết nhìn người, Quân Bình đã trải qua rất nhiều đau khổ, chỉ là ta không tiện nói cho chàng biết, chàng cũng đừng hỏi, nàng quả thật rất đáng thương."

Nói đến phần sau giọng đã hòa hoãn lại.

Lục Thành nhìn nàng, suy nghĩ lời nàng, không tránh khỏi nghĩ đến sự việc bi thảm của nữ nhân, sau đó lại hồi tưởng bộ dáng lạnh lùng vô tình của Quân Bình, tựa hồ như đã thông suốt. Nếu Quân Bình đã chịu nhiều đau khổ, tâm địa Ngưng Hương lại thiện lương, khẳng định không thích nghe hân nói Quân Bình như vậy.

Ý thức được sai lầm, Lục Thành vội vàng ôm người yêu xin lỗi, hân dỗ nàng: "Hương Nhi, ta nói sai, nàng đừng giận..."

Mới vừa ăn qua trái cây, trong hơi thở của hân đều là hương quả trong sạch, rất dễ ngủ.

Hân là vì muốn tốt cho nàng, Ngưng Hương sao có thể giận hân được, nàng liếc hân một cái, mở to mắt nói: "Ta thực sự phải đi..."

"Hái trái cây có mệt không?" Lục Thành muốn nàng ở lâu thêm một lát, hân giúp nàng xoa bóp cánh tay, "Lần đầu thu hoạch, đêm nay cánh tay nhất định sẽ rất mỏi, trước ta giúp nàng xoa bóp một chút, A Nam, tới đây, giúp cô cô ấm lưng."

A Nam rất nghe lời, hi hục đi tới phía sau nương, thuận thực ấm lưng giúp nương.

Hai người cùng nhau hầu hạ nàng, Ngưng Hương không đành lòng cự tuyệt A Nam, nàng đỏ mặt giận Lục Thành, "Mười cái, A Nam đánh đủ mười cái ta sẽ đi."

"Được, nghe lời nàng." Lục Thành vừa giúp nàng xoa bóp cánh tay, vừa cúi đầu đòi hôn.

Ngưng Hương xấu hổ nghiêng đầu, để hân hôn khuôn mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Edit: Ha

Mặc dù ngoài miệng nói là sau khi A Nam giúp nàng đầm lưng mười cái rồi sẽ đi ngay, nhưng thật vất vả mới có thể ở riêng với hắn, nàng không đành lòng.

Lục Thành đã hỏi qua chuyện của Quân Bình, lúc này đến phiên Ngưng Hương thăm vấn hắn, mắt hạnh nhìn tà áo hắn, nhỏ giọng nói: "Chuyện của chúng ta chàng đã nói cho ai rồi?"

Nàng gần ngay trước mắt, mặt như hoa đào, Lục Thành nhìn nàng càng lúc càng nhập thần, há miệng liền nói: "Chưa nói cho ai hết, ngoại trừ lão nhị, lão tam và A Đào thì ta cũng chưa nói cho bất cứ ai." Kỳ thật, hai đệ đệ biết chuyện là do bọn họ đoán được chứ hắn cũng không hề hé răng, dù sao ở cùng một nhà thì cho dù hắn làm gì trong lòng bọn họ đều biết.

Ngưng Hương u oán ngẩng đầu, nhìn chằm chằm hắn hỏi: "Nếu chưa nói thì vì sao sáng nay Nghiêm Kính lại nhìn ta như vậy?"

Cuối cùng Lục Thành cũng khôi phục lại sự nhạy bén bình thường, hắn ngăn ra một lát, xoa bóp bàn tay nhỏ bé của nàng rồi ngược lại oán nàng, "Nàng không cho ta nói ra, vậy nên người khác không biết ta là người đã có chủ, Nghiêm Kính là huynh đệ ta, không biết gần đây đã xảy ra chuyện gì, cứ liên tục muốn giới thiệu các cô nương cho ta, ta nghe thấy phiền nên mới nói với hắn. Hương Nhi yên tâm, hắn là người biết giữ miệng, sẽ không nói lung tung đâu."

Nghe câu hắn là nam nhân đã có chủ, Ngưng Hương thực muốn xấu hổ thay hắn, cảm thấy dưới quần hắn bắt đầu rục rịch, Ngưng Hương nhìn hắn rồi nhỏ giọng nói: "Thực sự ta phải đi rồi."

Lúc này đường muội có lẽ đã quay lại rồi, Ngưng Hương không muốn bắt chặp nguy hiểm.

Nhưng mà nàng đoán sai rồi, Từ Thu Nhi còn cách đám người Lý thị rất xa.

Tạm biệt đường tỷ, Từ Thu Nhi chậm rãi quay trở về, bận rộn nửa ngày, tiểu cô nương cũng muốn lén lút lười biếng một chút, nàng vừa đi được nửa đoạn đường thì nghe tiếng tí tách nước chảy. Bởi vì ở trong vườn trái cây có con suối, Từ Thu Nhi cho rằng bên này cũng có nước, bèn tò mò đi về hướng có tiếng nước chảy. Âm thanh càng ngày càng rõ lên, Từ Thu Nhi càng ngày càng hiếu kỳ, không khỏi bước nhanh hơn.

Lại đi sâu thêm vài bước trong vườn trái cây, xuyên thấu qua cành cây ăn quả rậm rạp chẳng chút, chợt nàng phát hiện bên kia có người đang đứng, quần áo màu xám nhạt, khuôn mặt đã bị lá cây che lại. Từ Thu Nhi nhìn quanh bốn phía, đột nhiên có chút sợ hãi, nàng vừa muốn xoay người thì ánh mắt đã dừng lại một chỗ.

Nàng nhìn thấy một bàn tay, trong tay đang cầm vật gì đó có nước chảy ra ngoài...

Bên tai vừa vãn là tiếng nước chảy từ rất nhỏ đến rõ ràng sau lại trở nên rất nhỏ, Từ Thu Nhi toàn thân cứng ngắc, đợi đến khi nam nhân kéo quần lên, cuối cùng Từ Thu Nhi cũng xác định mình không nhìn lầm, quả thực nàng đã thấy chỗ mà nam nhân không nên để cô nương khác trừu thể từ của mình nhìn thấy...

Từ Thu Nhi sít sao che miệng lại, che đi tiếng hét thút nữa đã thoát ra khỏi miệng, nàng lặng lẽ xoay người, muốn lặng yên không tiếng động lui về sau.

Nhưng nàng vừa động, nam nhân mới mở mắt ra liền nhìn thấy, hắn cúi đầu nhìn cái quần đã kéo lên hơn phân nửa, tâm tư xoay chuyển một cái liền ý thức được xảy ra chuyện gì, lúc này hắn vừa túm quần vừa đuổi theo, "Người phía trước đứng lại cho ta, để ta xem ai lại không biết xấu hổ dám nhìn lên lồn từ đi tiểu!"

Giọng đàn ông thô lỗ, Từ Thu Nhi bị dọa muốn khóc, nàng sợ mình chạy không lại hắn, đang do dự có nên kêu người hay không thì đột nhiên nam nhân đằng sau đã chạy chậm lại, cùng lúc đó giọng nói mang vẻ nghi ngờ vang lên: "Từ Thu Nhi sao?"

Từ Thu Nhi dừng lại, người này, người này sao lại biết mình?

Nhìn không được hiếu kỳ, Từ Thu Nhi đỏ mặt quay đầu lại.

Nàng nhận ra Nghiêm Kính đồng thời Nghiêm Kính cũng nhận ra nàng, sau phút kinh ngạc ngắn ngủi, hắn quan sát Từ Thu Nhi từ trên xuống dưới một lần, sau đó vừa cười ha hả, vừa đi sang bên cạnh Từ Thu Nhi, sờ cằm hừ nói: "Ui da, không nhìn ra mới vừa trêu nàng hai câu nàng liền trừng mắt, ta còn tưởng rằng nàng ghét ta, không nghĩ tới không ngờ nàng hâm mộ ta, còn theo dõi ta, còn lên..."

"Ngươi cầm miệng!"

Từ Thu Nhi then quá hoá giận, hung hăng nhổ một ngụm nước bọt, "Ngươi nghĩ rằng ta thêm nhìn ngươi à? Ta tới tìm tỷ tỷ ta, nghe thấy âm thanh xuyt xuyt ta cho rằng tỷ tỷ đang dô A Nam đi tiểu ở đây, ai ngờ là ngươi, cái đồ không biết xấu hổ! Hừ, may mắn ta thấy không đúng nên liền xoay người, bằng không đã mù mắt ta rồi!"

Tiểu nha đầu nhanh mồm nhanh miệng, mắng hắn thật sáng khoái, Nghiêm Kính nghe chửi cũng cảm thấy hăng hái theo. Hắn nhìn một chút nàng, cố ý cúi đầu mắt liếc dừng quần mình, sau đó lại ngẩng đầu chất vấn: "Thực sự không nhìn thấy sao? Ta nói cho nàng biết, ta sống đến nay đã hai mươi mốt năm, ngoại trừ nương ta trước đây đã thấy qua, thì chưa có cô nương nào có vinh hạnh ấy đâu, nếu nàng đã nhìn thấy ta sẽ chịu trách nhiệm."

"Bớt mơ mộng hão huyền đi, lưu manh thôi!"

Rõ ràng là hắn không đúng, ban ngày ban mặt ở trong vườn đi tiểu, bây giờ lại còn muốn đồ thừa nài, Từ Thu Nhi lại mắng một câu rồi quay đầu bước đi.

Bộ dáng của tiểu cô nương mười ba tuổi trở mã như cành liễu, đã có chút duyên dáng, trên người mặc một bộ đồ màu xanh hơi cũ, tuy vậy nhưng vẫn rất đẹp mắt. Nghiêm Kính nhìn chăm chăm nhìn một lát, đuổi theo lần nữa, đảo mắt liền ngăn phía trước người Từ Thu Nhi.

Có Lục Thành ở đây, Từ Thu Nhi không sợ hắn dám bắt nạt mình, nài ngửa đầu trừng hắn, "Người muốn làm gì?"

Nghiêm Kính thu hồi vẻ mặt cười giỡn, thần sắc ngưng trọng nhìn chăm chăm nài, hỏi lần nữa: "Nghiêm mỗ quá mốt, nhìn không được mới ở trong vườn... Chuyện này là ta không đúng, vô tình mạo phạm Từ cô nương, Nghiêm mỗ vô cùng áy náy, bây giờ chỉ muốn xác nhận một chuyện, mới vừa rồi Nghiêm mỗ không làm bẩn mắt cô nương chứ?"

Ngũ quan hắn tuy không xuất chúng như huynh đệ Lục gia, nhưng môi hồng răng trắng, da mặt cũng trắng nõn, biểu hiện ngược lại với vẻ vô lại khi nãy khiến cho nài nhận ra hắn cũng là một nam nhân tuấn lãng. Chỉ cần hắn nghiêm chỉnh lại thì tướng mạo tốt liền hiện ra .

Bị một nam nhân tuấn lãng xa lạ hỏi loại chuyện như vậy, nhưng Từ Thu Nhi vẫn cây ngay không sợ chết đứng kiên định ý của mình, quay đầu nói: "Người, người không cần như vậy, ta, ta thực sự không nhìn thấy."

Nhưng dù sao nài cũng chỉ là tiểu cô nương mười ba tuổi, chuyện khác có thể che dấu không chê vào đâu được, nhưng liên quan đến nam nhân...

Khuôn mặt Từ Thu Nhi dần đỏ lên.

Nghiêm Kính nhìn hai gò má nài ửng đỏ, sao hắn không đoán ra chân tướng được đây?

Hắn bị nài nhìn thấy hết rồi, vậy thì đành phải lấy cô nương đánh đá này thôi!

Khóe miệng lần nữa hiện lên nụ cười cà lơ phất phơ, Nghiêm Kính khom lưng cúi đầu, mặt hắn sắp dán lên mặt nài , "Nếu không nhìn thấy, vì sao mặt nài lại đỏ như vậy?"

Từ lúc hắn cúi đầu thì Từ Thu Nhi liền lui về sau mấy bước, nhìn thấy nụ cười xấu xa của hắn, nài liền hiểu hắn vừa nãy chỉ là giả vờ đứng đắn, Từ Thu Nhi tức đỏ mặt, căm tức nói: "Đã nói là không thấy, người còn đi theo ta nữa ta sẽ nói cho cha ta biết!"

Nói xong liền vòng theo khe hở bên cạnh bước đi.

Nghiêm Kính không đuổi theo, cười nhẹ nói: "Thu Nhi, nài đã thấy hết của ta rồi, từ hôm nay ta sẽ là người của nài, nài chờ ta nhé, rảnh rồi ta sẽ đi tìm nài!"

Đáp lại hắn là tiếng bước chân vội vàng của tiểu cô nương.

Nghiêm Kính mỉm cười, ngưỡng đầu nhìn trời, tâm tình vô cùng thoải mái.

~

Trước khi quay về chỗ cũ Từ Thu Nhi đã tìm chỗ khô phức lừa giận, hiện giờ thần sắc đã như thường.

Lý thị nhìn sau lưng nữ nhi, buồn bực hỏi: "Những người khác đâu rồi?"

Từ Thu Nhi cười nói: "Đại ca dẫn A Mộc đi nhà xí, A Nam cũng muốn đi theo, tỷ tỷ thấy bé nhện không nổi nên đành dẫn vào sâu trong vườn."

Lý thị bất đắc dĩ lắc lắc đầu, "Hai đứa nhỏ này, thật là nhiều trò."

Quản Bình nhíu mày, lo sợ Ngưng Hương gặp chuyện không may, nài giả bộ khát nước rồi đi về hướng con suối.

Nhưng vừa đi một nửa liền thấy Ngưng Hương dẫn A Nam đi tới, một lớn một nhỏ vừa nói vừa cười .

"Người đi uống nước sao?" Ngưng Hương thuận miệng hỏi, lúc nói chuyện đem A Nam bế lên, ánh mắt chân thành, không mang theo ý châm chọc gì.

Nài không trách Quản Bình, có thể gặp mặt Lục Thành, tự nài âm thầm vui vẻ là đủ rồi.

Quản Bình liếc mắt nhìn nài, thần nhiên nói: "Ta sợ người gặp chuyện không may, muốn qua đó nhìn một chút."

Ngưng Hương cười nói: "Ở đây có thể xảy ra chuyện gì, không sao, ta ôm A Nam qua đó, người có đi uống nước không?"

Quản Bình gật gật đầu, đi về hướng con suối.

A Nam nghiêng đầu nhìn Quản Bình, giống như đang nhìn thấy người xa lạ, bé cũng sẽ hiếu kỳ.

Ngưng Hương hôn má tiểu tử, vừa mềm giọng dặn dò bé lần nữa, nài biết A Nam sẽ không nói cho người khác chuyện nài cùng Lục Thành, cho nên

lúc này mới trở lại bên cạnh mọi người tiếp tục hái trái cây.

Buổi trưa Ngô gia mời cơm, một người hai cái bánh bao nhân thịt cải trắng, mấy đứa trẻ nửa cái liền no, Ngưng Hương ăn một cái, đem còn dư lại phân cho các nam nhân làm việc nhiều. Từ Thu Nhi thấy đường tỳ đem bánh bao đưa cho phụ thân, nàng cười đem của mình đưa cho huynh trưởng, Từ Hòe không yên lòng nhận lấy, ánh mắt len lén liếc về phía Quân Bình.

Lông mi Quân Bình run rẩy, mặc dù một cái đã no rồi, nhưng dưới ánh mắt nhìn soi mói của nam nhân kia, nàng đành ăn thêm một cái bánh bao của người khác.

Từ Hòe thất vọng cúi đầu.

Mọi người Lục gia cũng ngồi ở bên cạnh, Lục Ngôn sớm đã hoài nghi Từ Hòe, lúc này đã hoàn toàn thấu hiểu, hần cười cười, thấp giọng nói hai câu với huynh trưởng. Lông mày Lục Thành khẽ nhúc, ánh mắt chuyển vòng từ trên người Từ Hòe và Quân Bình, đối với chuyện Từ Hòe thích ai hần không hứng thú, bèn lên nhìn người yêu đang ngồi xéo đối diện.

Ngưng Hương không nhìn hần, nàng cúi đầu, từng chút từng chút dứt A Nam ăn bánh bao. Tiểu tử nhỏ nhất ăn cũng chậm nhất, đã vậy ăn còn không nghiêm túc, cứ một chút lại chạy đến cạnh Lục Thành xem bánh bao phụ thân là nhân gì, lát lại bị Lục Ngôn lừa gạt, sau khi xác nhận bên trong bánh bao nhị thúc không có đồng tiền, lại vui vẻ trở về.

Sau khi ăn xong ngồi mọi người ngồi nghỉ dưới bóng cây hai khắc, sau đó lại tiếp tục làm việc.

Buổi sáng đã gặp mặt, nàng không cần bận tâm tới Lục Thành nữa, buổi chiều Ngưng Hương hái trái cây rất nghiêm túc, chính bởi vì chịu khó, cho nên xế chiều xong việc trở về, Ngưng Hương cũng như những người khác, đều mệt mỏi không muốn nói chuyện, cúi đầu ngủ gật, A Mộc và A Nam đã sớm nằm ở trong lòng trường bối ngủ thiếp đi.

Xe lừa đến thôn Đông Lâm, Lục Thành không để ý Lý thị khuyên can, để đám người Phan thị về nhà trước, rồi hần lại đưa mọi người Từ gia trở về.

"Bá mẫu, ngài chó khách khí, ngài đi được nhưng A Mộc có lẽ đã thấm mệt rồi." Đưa mắt nhìn người nhà đã đi khỏi, Lục Thành cười nói.

"Được rồi, bá mẫu không khách khí với cháu nữa." Lý thị xoa bóp chân của mình, nhìn nam nhân đánh xe cảm khái nói: "Ta hái trái cây một ngày thôi mà đã không thể chịu được, còn cháu ngày ngày ở vườn trái cây bận việc, nhất định là rất mệt mỏi đúng không?"

Lục Thành không quay đầu lại, chỉ giải thích với bà bình thường hần làm công việc gì.

Qua hai dặm đường ngắn ngủi, rất nhanh xe lừa đã đến đầu thôn Liễu Khê.

Phụ tử Từ Thủ Lương dẫn đầu xuống xe, không cho phép Lục Thành lại tiến tới tận nơi.

Lục Thành đành phải ngừng xe, nhìn mọi người Lý thị xuống xe, cuối cùng nhìn thoáng qua Ngưng Hương rồi lưu luyến rời đi.

Ngưng Hương hiện tại chỉ muốn nhanh về nhà nghỉ ngơi, không muốn đứng lại lâu.

Quân Bình đi ở sau lưng Ngưng Hương, hồi tưởng hết thấy chuyện hôm nay, nàng cảm thấy Ngưng Hương cùng tam huynh đệ Lục gia không có dính dáng nam nữ.

Trở về nhà, Lý thị làm cháo gạo kê đơn giản trộn thêm dưa chuột, hai nhà ăn xong liền ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Ban ngày làm việc mệt mỏi, buổi tối liền ngủ rất ngon.

Cho nên đêm khuya yên tĩnh, phía đông Từ gia truyền đến một tiếng mèo kêu, ngoại trừ Quân Bình, mọi người trong Từ gia ai cũng đều không nghe thấy.

Quân Bình mở mắt ra, đợi bên ngoài lại truyền tới hai tiếng mèo kêu dài ngắn giống nhau, nàng lập tức ngồi dậy, lặng lẽ mặc quần áo.

Ước chừng thời gian sau một chum trà, Quân Bình hiện thân ở phía ngoài cửa Từ gia, không làm kinh động bất cứ ai.

Ngoài cửa sớm đã có người chờ, "Thế tử có lệnh, ngày mai sau giờ Ngọ mang nàng đi Bắc Hà."

Trong bóng đêm, Quân Bình chỉ trả lời, "Tuân chỉ."

Dặn dò xong lời phân phó của Bùi Cảnh Hân, hắc y nhân xoay người rời đi, như quý hiện hình.

Quân Bình đứng yên tại chỗ, một hồi lâu sau mới lui về trong cửa, lặng yên không một tiếng động đóng kín cửa chính.

Lúc đi ngang qua phòng hai tỷ đệ Ngưng Hương, không rõ vì sao trong đầu Quân Bình đột nhiên hiện lên hình ảnh Lục Thành cùng Lý bá phân phát tiền công, trên mặt mọi người Từ gia liền thể hiện sự vui vẻ tự đáy lòng, thuần phác, vui vẻ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 92

Edit: Hà

Trời dần dần sáng, bên trong thôn trang nhỏ nhỏ vẫn yên bình như mọi ngày.

Hai tỷ đệ ở căn phòng phía bắc Từ gia hiếm khi được ngủ nướng một giấc say như vậy.

"Tỷ tỷ, cánh tay tỷ còn mỏi không?" A Mộc chui vào trong ổ chăn, dựa vào vai tỷ tỷ hỏi.

Ngưng Hương thử nhấc cánh tay lên một chút rồi cười nói: "Mỏi quá nhấc lên không được rồi, vậy hôm nay A Mộc cho gà ăn giúp tỷ tỷ được không?"

A Mộc ngoan ngoãn gật đầu, hai mắt sáng lên nhìn qua tỷ tỷ, "Vâng, tay đệ không mỏi."

Hôm qua suốt cả ngày hán cùng A Nam chơi đùa, Lục đại ca biết hán lười biếng không muốn làm việc nhưng vẫn lên cho hán hai mươi đồng.

Nghĩ đến chuyện mình cũng kiếm được hai mươi đồng, A Mộc rất vui vẻ.

Tiểu tử vừa về nhà liền đưa tiền cho tỷ tỷ nên Ngưng Hương cũng biết việc này, chẳng qua Lục Thành cũng thích đệ đệ vì vậy nàng cũng không từ chối.

Hai tỷ đệ ở trong chăn đùa giỡn một lát thì nghe phía bên đông viện có động tĩnh, hai người mới đứng dậy mặc quần áo, lúc này Ngưng Hương chỉ cảm thấy cả xương sống thất lưng và chân cũng đều rất nhức mỏi, nhờ lại lúc mình ở Hầu phủ vài năm làm việc rất ít khi tốn sức, nàng không khỏi cười khổ, thật sự quá yếu ớt, phải nhanh thay đổi mới được.

Mở cửa phòng, mắt Ngưng Hương liền nhìn về phía tây phòng rồi đi múc nước rửa mặt.

Sau khi nàng cùng A Mộc vệ sinh sạch sẽ, Quán Bình mới đi ra, lặng yên múc nước đi về phía Bắc viện.

"Người có bị nhức mỏi không?"

A Mộc đã đi ra hậu viện chơi, còn Ngưng Hương đi theo Quán Bình vào tây phòng, ngồi trên giường nhìn Quán Bình chải đầu, nàng ngưng ngưng nói: "Nhà ở thôn quê cũ kỹ, người tiếp nhận công việc này vốn đã ủy khuất rồi, bây giờ còn phải theo chúng ta đi làm việc nhà nông mệt mỏi nữa. Sau này nếu có chuyện như vậy nữa, người cứ mượn cớ thoái thác là được, đại bá mẫu sẽ không nói gì đâu."

Ngưng Hương đã nghĩ thông suốt, nàng phải cố gắng có quan hệ thật tốt với Quán Bình, có giao tình thì Quán Bình mới giúp đỡ thông báo tốt về nàng cho Bùi Cảnh Hàn, mặc dù nhìn Quán Bình lạnh như băng, hy vọng này không lớn. Nhưng cũng may Ngưng Hương vốn không chán ghét Quán Bình, đối xử tốt với nàng ta cũng không cảm thấy trái lương tâm.

Quán Bình trầm mặc, mặt không chút thay đổi nghe tiểu cô nương dịu dàng hỏi thăm, sau khi chải đầu xong, nàng đi đến bên cạnh Ngưng Hương, mắt nhìn phòng bếp, thấp giọng nói: "Tôi hôm qua thể từ phái người đến truyền lời, hôm nay sau giờ Ngọ người sẽ ở Bắc Hà chờ người."

Nụ cười Ngưng Hương trên mặt từng chút từng chút động lại trên khuôn mặt.

Trước ngày đi thu hoạch, nàng ngày ngày ngắm trông Bùi Cảnh Hàn nhanh chóng trở lại, sớm kết thúc mọi chuyện, sống hay chết đều sáng khoái đón nhận, không cần phải ngày đêm nóng ruột nóng gan. Nhưng sau ngày hôm qua đi hái trái cây, nhìn thấy Lục Thành, kiếm được tiền công đầu tiên sau khi ra khỏi phủ, buổi sáng tỉnh lại toàn thân tuy đau nhức nhưng đầy vui vẻ, vui vẻ khiến nàng tạm thời quên đi Bùi Cảnh Hàn trở về, bây giờ Quán Bình lại nói cho nàng biết buổi trưa Bùi Cảnh Hàn sẽ đến.

Giống như thời điểm chuẩn bị đón nhận cái chết thì diêm vương không đến, đến khi không muốn chết nữa thì đột nhiên diêm vương lại đến đòi mạng.

Ngưng Hương ngờ ngác nhìn Quán Bình mặt bồ đề mới do nàng may, thật lâu sau trong mắt nàng mới khôi phục ánh sáng lần nữa.

Nàng cười, đứng lên nói: "Được, cơm nước xong ta đỡ A Mộc ngủ rồi sẽ đi theo người."

Nói xong đi ra hậu viện tìm đệ đệ.

Quán Bình tiếp tục đứng đối mặt với cửa sổ, từ từ quan sát một vòng nông gia đơn sơ, nàng cũng không có chút thoải mái nào khi chuẩn bị báo cáo kết quả.

Không biết bao lâu sau thì đã đến giờ ăn sáng.

Bên ngoài Ngưng Hương gọi nàng một tiếng, Quán Bình mới hoàn hồn đi ra khỏi phòng, nàng thấy Ngưng Hương đang dắt đệ đệ đứng ở trong sân, trên

mặt hai tý đệ đều mang theo nét cười, nắng sớm nhu hòa chiếu xuống người bọn họ, tý tý xinh đẹp, đệ đệ hoạt bát đáng yêu, rõ ràng rất đẹp mắt nhưng lại khiến nàng toàn thân khó chịu, chỉ cảm thấy chói mắt vô cùng.

Rũ mắt xuống, Quán Bình yên lặng theo sau hai tý đệ đi về phía đông viện.

Ngưng Hương biểu hiện không khác gì ngày thường, ăn thế nào thì giờ vẫn như vậy, cùng mọi người vừa nói vừa cười. Quán Bình ở bên cạnh nhìn, càng nhìn càng khó nuốt trôi. Nàng biết Ngưng Hương rất sợ Bùi Cảnh Hàn, một người đối quyền quý khiến cô nương nông gia tránh né không kịp đột nhiên hết hoảng sợ, hoặc là đã tìm được cách đối ứng, hoặc là sẽ trả bất cứ giá nào.

Nàng rất rõ, Ngưng Hương là người chọn về phía trước hay phía sau.

Sau khi ăn sáng xong, Ngưng Hương ăn rất ngon, còn Quán Bình thì miễn cưỡng dùng một bát cháo, cũng không ăn thêm gì nữa.

Nàng không muốn nhìn một Ngưng Hương bình tĩnh chịu chết, nàng một mình trở về tây viện, nằm ở trên giường chợp mắt.

Cho tới bây giờ, nàng cũng ngóng trông kết quả buổi trưa nhanh đến một chút.

Bên trong phòng bếp đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, là nam nhân .

Quán Bình lập tức ngồi dậy, nhìn chằm chằm rèm cửa.

"Quần cô nương, nàng có ở bên trong không?" Từ Hòe ngừng ở trước cửa, lắp bắp hỏi.

"Chuyện gì?" Quán Bình tâm phiền ý loạn, trong lúc mấu chốt này ai nàng cũng không muốn để ý.

Nghe ra ý không vui trong lời nói của nàng, Từ Hòe cúi đầu nhìn những quả táo đỏ trong tay hẩn giấu từ hôm qua, trước mắt lại hiện lên phong thái Lục Ngôn càng nhìn càng tuấn lãng. Từ Hòe tự ti, bởi vì hẩn không có tiền có dung mạo như Lục gia, hẩn so ra cũng kém so với Lục Ngôn, nhưng hẩn thích nàng, cho dù biết nàng sẽ cự tuyệt, nhưng hẩn là một đại nam nhân, ít nhất phải nói rõ cho nàng biết.

"Quần cô nương, ta, chỗ ta còn một ít trái cây, muốn đưa nàng ăn."

Từ từ ngẩng đầu lên, Từ Hòe run rẩy nói, lúc bắt đầu thì còn run rẩy, nhưng sau đó liền bình ổn trở lại, ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm rèm cửa, giống như thấy chết không sờn, "Quần cô nương, ta thích nàng, ta cũng không biết ta thích người vì cái gì, cũng biết mình không xứng với nàng, nhưng ta thề, chỉ cần nàng nguyện ý gả cho ta, cả đời ta sẽ đối tốt với nàng, công việc trong ruộng hay bất cứ việc nhỏ gì đều không cần nàng làm, ta sẽ kiếm tiền nuôi nàng. Quần cô nương, ta không cầu nàng lập tức đồng ý, chỉ cầu nàng cho ta cơ hội, nếu nàng đồng ý hãy nhận mấy quả trái cây này đi, nếu không muốn thì ta sẽ không dây dưa nữa."

Nói xong liền đưa tay phải từ một khe hở trên rèm cửa duỗi vào.

Bàn tay nam nhân rắn chắc to lớn, một lớp vết chai che kín lòng bàn tay, trên lòng bàn tay lại nâng những quả táo đỏ, mặc dù rất nhỏ nhưng đều rất đỏ, như ngọc đỏ điêu khắc. Quán Bình nhìn ngây người, ngày hôm qua nàng hái nhiều trái như vậy, nhưng đều không thấy trái nào đỏ như những trái này, Từ Hòe có phải cũng biết những trái này đặc biệt cho nên mới lén trộm đưa cho nàng?

Quán Bình cười lạnh.

Nàng ở Từ gia đã hơn mười ngày, phiền nhất chính là Từ Hòe, nàng trừng mắt uy hiếp hẩn, hẩn cũng không chịu hết hy vọng.

"Người cứ đi, nhớ kỹ lời người nói, nếu có lần sau nữa ta sẽ phé một cánh tay của người."

Con người đã lạnh, lời nói càng lạnh hơn.

Từ Hòe không khống chế nổi khiến tay run cầm cập làm trái cây rớt xuống.

Trái cây trong tay nam nhân rớt xuống một cái chớp mắt, trong lòng Quán Bình run lên, hai tay nắm chặt thành quyền mới không tiến lên đón lấy.

Nàng không nhận, Từ Hòe không nhìn thấy khiến trái cây rơi lộp bộp trên mặt đất, hẩn nhanh như chớp hướng về phía Quán Bình.

"Thực xin lỗi, ta, ta, ta đi."

Nam nhân ngoài cửa nhanh chóng rời đi hậu viện, trái cây còn chưa kịp nhặt lên thì hẩn đã chạy mất.

Hồ hập Quán Bình nặng dần, nàng cúi đầu nhìn trái cây, định nhấc chân lên liền thả xuống lại.

Thở phào một hơi, Quán Bình khom lưng nhặt trái cây lên, vừa lau bụi trên mặt quả vừa đi ra ngoài, đứng ở cửa phòng bếp cất giọng gọi bé trai đang ngồi dưới tàng cây hồng luyện chữ, "A Mộc, chỗ ta còn mấy quả trái cây, cho người đây."

"Quần tỷ tỷ thật tốt!" A Mộc cực kỳ cao hứng, vui vẻ chạy về phía nàng.

~

Thời gian chính là như vậy, ngóng trông nó nhanh nó lại chậm, sống một ngày bằng một năm. Ngóng trông nó chậm một chút thì nó càng nhanh, như mũi tên bắn ra khỏi cung.

Dùng xong cơm trưa, Ngưng Hương đi sang phòng bếp, muốn giúp đỡ rửa bát đĩa.

Lý thị đang khom lưng múc thức ăn cho heo, vừa múc vừa quở trách cháu gái, "Nói không cần cháu giúp mà cứ đòi làm, để người khác nhìn thấy lại nói đại bá mẫu ta cay nghiệt, không gọi nữ nhi làm mà đi sai cháu gái làm."

Ngưng Hương bật cười, nghiêng đầu nhìn trưởng bối, "Ai thích kệ ai, cháu biết đại bá mẫu thương cháu là được."

Lý thị cười ha ha, xách thùng thức ăn đi về phía chuồng heo.

Cùng lúc đó Ngưng Hương cũng đã rửa xong bát đĩa.

Hai chú heo ăn rất nhiều nên phải xách mỗi lần một thùng, lần này Ngưng Hương đi theo Lý thị đến bên chuồng heo, xem xét hai con heo cái trước mặt, hiếu kỳ nói: "Trong tháng mười có thể lai giống rồi đúng không bá mẫu?"

"Đúng vậy, trong tháng mười này sẽ lai giống, sang năm ra giếng có thể có thêm hai chú heo con rồi, nuôi thêm hai tháng nữa rồi chúng ta giữ lại cho mình hai con, còn dư lại đều bán. Đại ca ngươi cũng nên cưới vợ rồi, bán xong heo chúng ta xây thêm hai gian phòng ở phía đông, có phòng mới rước dâu được. A Mộc thì còn nhỏ không cần vội."

Hiện tại chi phí cưới vợ càng ngày càng đắt, trong nhà không có phòng ở mới thì nhà gái liền khinh thường.

Ngưng Hương nhìn phía mảnh đất còn trống, hăm mộ nói, "Không biết đại ca thích dạng cô nương gì..."

Hai bác cháu đứng tán gẫu một câu kéo dài một hồi, hàn huyên tới khi Lý thị muốn đi nghỉ trưa, Ngưng Hương đột nhiên ôm trưởng bối, nhỏ giọng làm nũng, "Đại bá mẫu thật tốt, giống như nương của cháu vậy, cháu thích nhất là nghe người nói chuyện."

Thấy cháu gái nũng nịu, Lý thị nhẹ giọng cười, vỗ lưng Ngưng Hương nói: "Đại bá mẫu, bên trong có một chữ mẫu, vậy chính là nương rồi, vậy sao ta không đối tốt với hai đứa các cháu được đây? Thôi được rồi, lớn như vậy còn làm nũng nữa, nhanh đi nghỉ ngơi đi, ngày hôm qua nhất định là mệt muốn chết rồi đúng không, muối muối cháu đã sớm ngủ như chết từ lâu rồi!"

Nói xong còn cố ý trừng gian phòng nữ nhi một cái.

Bên trong liên truyền ra giọng nói oán hận của Từ Thu Nhi, "Con còn chưa ngủ đâu, tạm thời nương đừng nói xấu con."

Ngưng Hương bật cười, sợ trưởng bối nhìn thấy vành mắt đã đỏ, nàng nhanh chóng rời đi.

Trở về tây viện, Ngưng Hương đứng ở phòng bếp một lát rồi mới vào đông phòng.

Trên giường gạch A Mộc đã ngủ, hần tự mình xếp gối, còn xếp thêm gối cho tỷ tỷ sát bên cạnh hần.

Ngưng Hương cũng nhịn không được che miệng khóc lên.

Nàng không muốn đi gặp Bùi Cảnh Hàn, nàng không muốn rời khỏi cái nhà này.

Nhưng nàng không đi không được.

Bùi Cảnh Hàn là quyền quý, hần muốn trực tiếp cướp nàng không ai dám cản hần, hần không cướp người là đã nể mặt tình cảm chủ tớ, cho nàng thêm một lần cơ hội ngoan ngoãn nghe lời. Nàng không cảm kích, hần sẽ tới cửa gặp, lúc đó sẽ không để ý tình cảm gì nữa. Đại bá phụ và đại bá mẫu phản kháng hần không được, mà Lục Thành cao hơn nữa cường tráng hơn nữa cũng ngăn không được hần.

Ai bảo bọn họ chỉ là dân chúng bình dân, ai bảo bọn họ không quyền không thế?

Ngưng Hương ô ô khóc lên, nghe thấy Quản Bình thấp giọng nhắc nhở, nàng nghẹn ngào đáp ứng, đi đến trước tủ lấy ra cây trâm nàng đã sớm mài thật kĩ. Nhìn chằm chằm đuôi châm dài, Ngưng Hương cười khổ, đôi chiếc trâm đang cài trên đầu. Thay xong cây trâm, nàng lại nhặt lên chiếc lược gỗ Lục Thành tặng nàng, cắt kỹ bên người.

Trước khi ra khỏi phòng, Ngưng Hương cúi người hôn khuôn mặt đệ đệ một cái.

Hôn không đủ, nhìn không đủ, nước mắt lại rơi xuống.

Ngưng Hương kịp thời thu lại nước mắt, cuối cùng nhìn đệ đệ một cái rồi nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt dần dần bình tĩnh trở lại.

"Đi thôi." vén rèm cửa lên, Ngưng Hương cúi đầu nói.

Tiểu cô nương vành mắt hồng hồng , Quân Bình nhìn chăm chú một lát, muốn khuyên nàng nhận mệnh nhưng lại không mở miệng được.

~

Bên cạnh Bắc Hà, nước sông róc rách, một chiếc xe ngựa màu đen trông tránh lác lư ngừng ngay bờ sông.

Không đợi phu xe đẩy rèm cửa, Bùi Cảnh Hàn đã trầm mặt đi ra, vóc dáng tiều tụy.

Lúc xe ngựa đi đường Kinh Châu, hần đi thẳng một đường, gặp thị trấn hần còn có thể dừng lại nghỉ ngơi và hồi phục hai ngày, nhưng khi trở về vội vã để gặp nàng, hần đi gấp, hành trình nhanh khiến hần chịu không ít khổ sở. Nếu về đến Hầu phủ trước, hần sợ bị phụ thân và lão phu nhân ngăn trở, cho nên Bùi Cảnh Hàn dứt khoát chạy đường vòng đến đây, chuẩn bị đưa nàng cùng nhau trở về.

Chỉ cần nàng ngoan ngoãn , hần không tức giận, coi như cho nàng mượn một tháng nghỉ ngơi.

Nàng không ngoan ngoãn...

Bùi Cảnh Hàn đứng chấp tay, nhìn khắp bốn phía.

Trời xanh nước sạch, phong cảnh coi như xinh đẹp, ở chỗ này muốn nàng cũng không quá ỳ ạch cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93

Edit: Hà

Tuy khoảng cách từ Từ gia đến Bắc Hà rất xa nhưng Ngưng Hương và Quân Bình đi tới bờ sông rất nhanh.

Bên phía Hà Nam có sườn núi to cao thích hợp cho việc ẩn nấp, trước tiên Ngưng Hương đi sang hướng đó, vừa tới nơi liền thấy phu xe đang chỉ về hướng phía sau hần, sau đó hần lại đi ra xa chỗ xe ngựa.

Ngưng Hương không chút do dự đi lên phía trước, đã thấp thỏm lâu như vậy, bây giờ chần chừ hay không còn ý nghĩa gì.

Bóng lưng tiểu cô nương quyết tuyệt, Quân Bình đi sau Ngưng Hương khoảng bảy tám bước tay nắm chặt thành quyền, quyết tâm bước lên một bước, thấp giọng nói: "Ngưng Hương, người đừng làm chuyện ngớ ngẩn, chỉ cần còn sống thì mọi chuyện vẫn tốt đẹp."

Ngưng Hương khẽ ừ một tiếng, không hề dừng bước.

Vừa đi đến chỗ khe núi nhỏ, nàng liền thấy Bùi Cảnh Hàn đang chấp tay đứng trên tảng đá, ngược đầu nhìn hướng vách núi.

Ngưng Hương dõi theo ánh mắt hần nhìn lên trên, vừa nhìn, nàng liền thấy một khóm hoa nhỏ màu hồng phấn mọc lẻ loi trên núi, phía bờ sông có gió, hoa trên núi mảnh mai nhẹ nhàng chấp chờn, cánh hoa màu hồng nhạt như mây tung bay, hết sức xinh đẹp.

Trước đây Ngưng Hương cũng hay đi đến bờ sông chơi đùa, và thường trông thấy những thứ hoa dại này, năm nay nàng được ở nhà hai tháng, thế nhưng cũng chưa một lần đến Bắc Hà. Lại lần nữa được nhìn thấy loại hoa quen thuộc trên núi, thật có cảm giác đã qua mấy đời.

Nàng nhìn đến nhập thần, không phát hiện ra nam nhân dưới vách đá đang bước đến.

Trung tuần tháng năm Bùi Cảnh Hàn rời khỏi Thái An phủ, đến nay đã hơn hai tháng chưa được nhìn thấy tiểu nha hoàn của mình, hần từ từ xoay người, vốn tưởng rằng sẽ thấy một cô nương đang kinh hoàng sợ hãi, nhưng không ngờ Ngưng Hương lại đang ngược đầu, mắt hạnh nhìn qua vách đá, trong đôi mắt trong suốt toát ra hoài niệm nhân nhạ.

Không có sợ hãi, không có thấp thỏm, môi nàng thậm chí còn khẽ nhếch lên.

Nàng mặc một chiếc áo nhỏ màu xanh nhạt, dưới áo là váy dài màu trắng, thanh tú động lòng người đứng ở đằng kia, nghiêng nhiên trở thành phong cảnh đẹp nhất bờ sông.

Bùi Cảnh Hàn nhìn ngây dại.

Trong đầu hần hiện lên hình ảnh lần đầu tiên nhìn thấy Ngưng Hương. Lúc ấy hần ở trong quân bận rộn nửa tháng, lúc hồi phủ liền đi thỉnh an mẫu thân trước tiên, dọc theo hành lang đi vào hần liền trông thấy một tiểu nha hoàn mặc chiếc áo màu quả hạnh đỏ đứng ở trong sân, đang ngưỡng đầu nhìn ánh nắng chiều, khuôn mặt nhả nhẹn lịch sự, bên trong mắt hạnh gọn nước mênh mông, khóe miệng khẽ nhếch cười, giống như đang hồi tưởng chuyện gì vui

về.

Bùi Cảnh Hàn đã gặp qua các loại mỹ nhân, chỉ có Ngưng Hương là khác biệt, chỉ cần nàng lẳng lẳng đứng ở đằng kia là có thể khiến hắn quên đi một ngày mệt mỏi.

"Có phải ra ruộng làm việc không?" Bùi Cảnh Hàn nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng nõn như xưa của nàng, thấp giọng hỏi.

Đang suy nghĩ thì bị hắn gọi trở lại, Ngưng Hương nhìn về phía Bùi Cảnh Hàn, vừa đi về phía hắn vừa tán gẫu: "Ngày hôm qua em có đi dạo vườn trái cây làm việc, thu hoạch cả một ngày cũng kiếm được hai mươi văn tiền. Thế từ mới từ Kinh Châu trở về sao?"

Nàng dừng bước đối diện Bùi Cảnh Hàn, cách hắn chừng hai mươi bước.

Nhìn ra nàng đang phòng bị mình, Bùi Cảnh Hàn bật cười, ánh mắt tuy cười nhưng lại khiến người khác rung mình, hắn trầm giọng nói: "Trở về với ta, ta nạp em làm di nương."

Nếu nàng đã chuộc thân, nếu nàng đã không muốn làm nha hoàn, hôm nay hắn liền cho nàng danh phận.

Hắn vẫn còn bá đạo như vậy, tự cho rằng nàng thích hắn ban thưởng, Ngưng Hương lắc đầu, lần nữa nhìn lại đóa hoa dại trên vách đá, giọng nói êm dịu, "Thế từ có thích những loại hoa như vậy không? Em thì rất thích, khi còn bé em từng nhìn thấy chúng nở thật đẹp, liền đào vài cành trồng sau hậu viện nhà em, nương em nói hoa trên núi trồng không sống được, em không tin, mỗi ngày đều tưới nước, nhưng không lâu sau đó chúng đều chết hết, quả thực không sống được."

"Em tự so mình với loài hoa kia?" Bùi Cảnh Hàn cười châm chọc, mắt phượng sâu kín nhìn chăm chăm nàng, "Cứ cho là vậy đi nhưng ta cũng sẽ dẫn em trở về, không thử một lần làm sao biết trồng không được?"

Nói xong liền đi về hướng Ngưng Hương.

Ngưng Hương nhìn hắn, chợt giơ tay lên gỡ trâm cài tóc xuống, đầu tóc đen trong nháy mắt xổ ra, làm nổi bật lên nước da trắng như ngọc của nàng, mặt mày như vẽ.

Bùi Cảnh Hàn thì lại chú ý tới đuôi trâm sắc bén, hắn dừng bước chân, mắt phượng lạnh lùng hơn, "Em muốn lấy cái chết uy hiếp ta sao?"

Ngưng Hương cười khò, một tay kéo phần áo vai phải lộ ra, xác định Bùi Cảnh Hàn đã thấy rõ ràng, nàng lại đem đuôi trâm đâm nhẹ lên chiếc cổ non nớt mềm mại, từ từ quý xuống, "Thế từ rất tốt với em, em biết, nhưng em chỉ là một cô thôn nữ, chỉ muốn sống ở nông thôn bình thản qua ngày, chỉ muốn nuôi dưỡng đệ đệ trưởng thành, gả lo một hán tử nông dân đáng hoàng. Em không dám uy hiếp thế từ, em chỉ cầu xin thế từ, cầu thế từ niệm tình chủ tớ thả em, đừng bức em nữa."

"Ta không đồng ý thì sao?" Bùi Cảnh Hàn trào phúng nói, nếu đã không phải là uy hiếp, vậy nàng cầm cây trâm làm gì?

Bất quá chỉ là một tiết mục phụ nhân lấy cái chết uy hiếp chồng, Bùi Cảnh Hàn không tin nàng thực sự có can đảm chết.

Hắn sai bước đi về phía trước.

Ngưng Hương nhìn hắn, ánh mắt cũng không nháy một lần, tay lại hạ xuống một chút lực, đuôi trâm nhỏ như cây kim đâm vào da thịt như đậu hũ non của cô nương, lập tức dòng máu đỏ thẫm từ từ chảy xuống, chảy qua xương quai xanh tinh xảo của nàng, nhưng chưa vào trong vạt áo.

Con người Bùi Cảnh Hàn co rụt lại, ánh mắt từ tay nàng chuyển qua khuôn mặt nàng, hô hấp dần nặng hơn: "Em thả rằng chết cũng không muốn gả cho ta sao?"

"Không muốn." Trong lúc hắn dừng bước, Ngưng Hương liền ngừng tay lại, giọng nói khẽ run.

Nhưng máu của nàng vẫn đang chảy không ngừng, trán Bùi Cảnh Hàn đã nổi gân xanh, vừa đau lòng vừa phẫn nộ.

Sao nàng lại không tiếp tục đâm thêm? Còn không phải là không muốn chết hay sao? Bày ra bộ dạng này chẳng qua là ý vào hắn thích nàng, muốn buộc hắn phải mềm lòng thỏa hiệp.

Bùi Cảnh Hàn không muốn thỏa hiệp, nàng dùng tính mạng uy hiếp, hắn đương nhiên cũng có cách dọa lại nàng, "Nếu em chết thật, ta sẽ khiến đệ đệ em, gia đình đại bá phụ của em cũng chôn cùng."

Ngưng Hương nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn hắn nói: "Chúng ta chết hết cũng không sao, nếu bọn họ còn sống mà chịu khổ cực thì em cũng không biết. Huống chi chết xong là hết mọi chuyện, nếu để bọn họ biết em bị thế từ bức bách làm thiếp thất, cả đời buồn bức không vui, bọn họ nhất định càng khó chịu. Chết, có lẽ một nhà chúng ta còn có thể đoàn tụ dưới lòng đất..."

"Vậy em phải chết đi!"

Bùi Cảnh Hàn phẫn nộ quát, hai mắt chẳng biết lúc nào đã hiện đầy tia máu, vừa nhìn chăm chăm Ngưng Hương vừa tiến lên phía trước.

Ngưng Hương nhắm mắt lại, tay dùng sức lần nữa.

Dường như mới đâm thêm một chút thì phía trước đột nhiên truyền đến tiếng gầm rú nổi giận của nam nhân, "Dừng tay, em dừng tay lại cho ta!"

Nước mắt Ngưng Hương đột nhiên lăn xuống, thân thể run lẩy bẩy.

Nàng đau, nàng sợ hãi.

Máu của mình từng chút trào ra, theo da thịt chảy xuống, đó là cảm giác gì?

Ngưng Hương không dám mở mắt ra, nàng không muốn nhìn Bùi Cảnh Hàn, lại sợ Bùi Cảnh Hàn nhìn ra nàng đang e sợ.

Không có tiếng nói chuyện, chỉ có hơi thở nặng nề của nam nhân, so với tiếng gió còn rõ ràng hơn.

"Ngưng Hương, em nói thật cho ta biết, em không thích làm thiếp hay là không thích con người của ta?"

Nàng nhắm mắt lại, cái gì cũng đều không nhìn thấy, nhưng Bùi Cảnh Hàn thấy được, nước mắt của nàng, máu của nàng, giống như đều rơi vào trong lòng hắn, bỏng rát dày vò khắp người hắn. Hắn sùng nàng lâu như vậy, vậy mà nàng không muốn nhìn hắn, thà chết cũng không chịu ở bên hắn. Bùi Cảnh Hàn giận nàng, lại giận chính mình, biết rõ nàng đang uy hiếp mình nhưng lại không cách nào trở mặt nhìn nàng tìm cái chết.

Mắt thấy tà áo của nàng đã bị nhiễm máu đỏ, Bùi Cảnh Hàn ngay cả giằng co cũng không nhẫn tâm, xoay người hỏi, thanh âm hạ thấp xuống.

Ngưng Hương từ từ mở mắt, nhìn toàn thân hoa phục của hắn nói: "Thế tử, tìm người đều làm bằng thịt, có người cam nguyện làm thiếp, hoặc là nàng cũng không thật lòng thích người kia, hoặc là nàng rất thích, thích đến nguyện ý vì hắn chịu ủy khuất mình, thà rằng mình khổ cũng không so đo chuyện hắn đi tìm nữ nhân khác. Thế tử, em không muốn ủy khuất bản thân mình, không muốn ném loại đau khổ đó, cho nên lúc em biết rõ thế tử phong lưu thì đã không muốn động tâm với thế tử, không nghĩ tới chuyện chung phu quân với người khác."

Bùi Cảnh Hàn cúi đầu cười, cười đến mức châm chọc, "Cho nên em muốn gả cho hán nông dân tử? Em xem đại đa số nam nhân nông thôn đều chỉ có một thế tử, thì liền cho là bọn họ đều là người si tình sao? Ngưng Hương, ta nói cho em biết, chẳng qua bọn họ nghèo thôi, chỉ cần bọn họ có tiền, lập tức sẽ đi tìm lại nữ nhân trẻ tuổi đẹp hơn!"

Nói đến phần sau, hắn mãnh liệt xoay người, mắt phượng chăm chú nhìn cô nương ngốc đối diện, vẫn ôm một tia hy vọng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngưng Hương trắng bệch, nhưng mắt hạnh lại sáng ngời dị thường, "Sẽ không, em tin em sẽ tìm được một người thật lòng đối với mình, tìm không thấy thì em không gả, nếu như gả rồi sau đó mới phát hiện trong lòng hắn còn có người khác, vậy em liền rời đi. Thế tử, suy nghĩ em nhỏ nhen như vậy đó, trong mắt không chịu được dù chỉ là một hạt cát, ngài cười nhạo em si tâm vọng tưởng cũng được, hận em không tán thưởng cũng xong, em vẫn muốn van xin ngài, buông tha em có được không?"

Nước mắt tựa như hạt châu bị đứt dây không ngừng lăn xuống.

Bùi Cảnh Hàn nhìn nàng, ánh mắt quét qua nửa bên tà áo nàng sắp bị nhuộm đỏ, chợt xoay người rời đi.

"Thế tử, ngài đồng ý rồi sao?" Ngưng Hương lao đảo đứng lên, vừa ấn cổ vừa khóc hỏi.

Bùi Cảnh Hàn môi mỏng nhếch, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Ngưng Hương đuổi theo vài bước, đầu đột nhiên choáng váng một cái khiến nàng phải vội vàng dừng lại, không dám đuổi theo nữa.

Bùi Cảnh Hàn không quay đầu lại, đi thẳng về hướng xe ngựa.

"Thế tử." Quân Bình bước nhanh đuổi theo, một gói quỳ trước mặt hắn, liếc mắt nhìn Ngưng Hương bên kia, xin chỉ thị: "Thuộc hạ..."

"Tiếp tục theo dõi, không có mệnh lệnh của ta, không được rời đi."

Bùi Cảnh Hàn lạnh lùng nói xong trầm mặt lên xe ngựa.

Phu xe biết rõ tâm tình chủ tử không tốt bèn tận lực đánh xe ngựa vững vàng rời đi.

Quân Bình duy trì tư thế quỳ đưa mắt nhìn xe ngựa, cho đến khi xe ngựa đi xa nàng mới nhú mày đứng lên, bước nhanh chạy tới trước người Ngưng Hương, thấy rõ vết thương trên cổ tiểu cô nương, nàng liền đoán được đại khái hai người nói gì. Ngưng Hương đang ngồi trên đất, Quân Bình liền móc ra thuốc trị thương cầm máu tùy thân mang theo bên người, vừa thay Ngưng Hương xử lý miệng vết thương vừa thấp giọng hỏi, "Thế tử đồng ý với người rồi sao?"

Ngưng Hương cũng đang muốn hỏi nàng, "Thế tử nói gì với người?"

Bốn mắt nhìn nhau, Ngưng Hương mong đợi nhìn chăm chú, Quân Bình rũ mắt nói: "Ngài kêu ta tiếp tục theo dõi người, chờ hắn phân phó."

Trong lòng Ngưng Hương nhảy mắt trầm xuống, tuyệt vọng nhìn về phía xe ngựa rời đi.

Hắn còn không chịu dừng tay sao?

Tiểu cô nương mặt xám như tro, Quân Bình vốn không muốn làm phiền, nhưng nhìn nửa cánh tay Ngưng Hương đã nhuộm máu, nàng không đành lòng, thấp giọng nhắc nhở: "Từ trước đến nay thế tử làm việc đều ngoan tuyệt quyết đoán, hôm nay hắn không muốn mạng của ngươi, cũng không cưỡng ép dẫn ngươi đi..."

Phần còn lại, nàng thân là ám vệ của Bùi Cảnh Hàn, không tiện nói thêm.

Nhưng Ngưng Hương không hiểu ý của Quân Bình, Bùi Cảnh Hàn quả nhiên như Tổ Nguyệt đã nói, không hề đếm xỉa đến tính mạng của các nàng.

Như vậy có phải nàng cố gắng kiên trì thì Bùi Cảnh Hàn sẽ chết tâm ép nàng không?

Có hy vọng liền vết thương trên cổ không còn đau đớn nữa, nàng kim lòng không được bật cười.

Quân Bình thấy vậy âm thầm lắc đầu, cô nương ngốc thà chết cũng không chịu hưởng thụ vinh hoa phú quý, quả thực đây là người lần đầu tiên nàng gặp được.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Edit: Hà

Thừa dịp buổi trưa không có người, Quân Bình lặng lẽ đỡ Ngưng Hương trở về Từ gia, sau khi để Ngưng Hương chờ ở tây phòng, nàng đi sang đông phòng tìm trong tủ một bộ quần áo sạch sẽ, lại bưng chậu nước đi vào.

"Ta tự mình làm." Thấy Quân Bình muốn giúp nàng cởi y phục, Ngưng Hương lui về sau một bước, nàng theo thói quen hầu hạ người khác nhưng lại không muốn để người khác giúp nàng.

Quân Bình lạnh lùng liếc nàng một cái, không giận mà uy.

Ngưng Hương cười, nàng biết nàng ta kỳ thật cũng chỉ là người lạnh lùng bên ngoài bên ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, bởi vì vết thương trên cổ nên nàng không thể chuyển động đầu, vừa vận đối diện với khuôn mặt trắng nõn của Quân Bình. Nghĩ đến lúc Quân Bình tỉ mỉ giúp nàng bôi thuốc, còn có hai câu nhắc nhở, trong lòng Ngưng Hương trở nên ấm áp, "Hôm nay cảm ơn ngươi."

Quân Bình không thèm để ý, vừa cởi y phục phía ngoài của Ngưng Hương ra thì đột nhiên ánh mắt nàng dừng lại một chút, cảm giác có chút không được tự nhiên.

Không trách được thế tử không chịu buông tay, khuôn mặt đẹp cùng dáng người tốt như vậy, một cô nương như nàng nhìn mà còn phát thèm, huống gì đối lại là nam nhân khác, còn không phải là muốn ôm vào trong ngực mà yêu thương sao?

"Còn lại ngươi tự mình cởi đi." Quân Bình xoay người, đem khăn nhỏ bỏ vào trong chậu nước.

Bên cạnh Ngưng Hương lúc trước có tỷ muội tốt là Tổ Nguyệt, bây giờ lại đối mặt với tỷ muội khác lộ ra bản tính nóng nảy khiến nàng dờ khóc dờ cười, bây giờ Quân Bình lại lộ rõ vẻ cẩn trọng, Ngưng Hương mỉm cười nhẹ nhàng từ từ xoay người, vừa muốn đưa tay cởi dây lưng thì đột nhiên có một đôi tay mát lạnh dính nước chạm vào.

"Ngươi bị thương trên cổ, đừng cố gắng với cánh tay, đặc biệt là tay phải." Quân Bình tỉnh táo nhắc nhở nàng, nhanh tay đem chiếc khăn nhúng nước đưa tới, "Dùng tay trái lau sơ qua vết máu phía trước đi, còn sau lưng để ta giúp ngươi."

Ngưng Hương nhẹ giọng nói cảm ơn.

Đổi qua mấy lần nước, cuối cùng mới lau xong vết máu trên người.

Mặc xong xiêm y, Quân Bình lần nữa giúp Ngưng Hương kiểm tra miệng vết thương, "May mắn mũi đâm không đâm quá sâu, buổi chiều ngươi mượn cơ nằm nửa ngày, buổi tối ta lại giúp ngươi đổi thuốc lần nữa, sau sáng mai sẽ không ảnh hưởng tới việc đi lại, nhưng ba ngày nay không thể làm bất cứ động tác nghiêng đầu, đỡ cho miệng vết thương nứt ra."

"Ta sẽ nói lúc ngủ bị sai chỗ." Biết Bùi Cảnh Hàn đã thả lỏng cho mình, trong lòng Ngưng Hương dễ chịu hơn không ít, nổi lên tâm tư trêu ghẹo.

Mà nam nhân bị nàng lấy cái chết bức lui lại mặt lạnh như băng.

Vào Hầu phủ, miễn cưỡng bồi lão phu nhân và mẫu thân ngồi chơi chốc lát, sau đó Bùi Cảnh Hàn lợi dụng thân thể đường xá mệt nhọc khó chịu để làm lí do trở về Lãnh Mai Các.

Tổ Nguyệt nghe tin hần hồi phủ nên đã sớm đứng chờ ở cửa viện Lãnh Mai Các, xa xa nhìn thấy nam nhân mặc trường bào màu xanh ngọc, Tổ Nguyệt bước nhanh đi về phía trước đón, sau đó không biết nghĩ đến cái gì bèn dừng chân lại, siết chặt khăn, hơi có vẻ bất an nhìn nam nhân đang dần dần đến gần.

Bùi Cảnh Hàn nhìn thấy trong cặp mắt câu dẫn người có sự nhớ nhung nhưng không thêm che dấu, còn có mấy phần căng thẳng sợ hãi.

Bùi Cảnh Hàn mím môi bước qua nàng.

Tổ Nguyệt không dám lên tiếng cúi đầu đi theo sau hần, vừa vào trong phòng, thấy nam nhân đang nhìn nhớ ngòi bên cạnh bàn, Tổ Nguyệt vội vàng nịnh nọt rót trà bưng qua, dịu dàng nói: "Thế tử đi đường gấp rút vất vả, trước tiên uống ngụm trà nhé?"

Bùi Cảnh Hàn không nhận, giơng mắt hỏi: "Lúc Ngưng Hương chuộc thân vì sao em không khuyên nàng ấy?"

Hần lạnh như băng, sắc mặt Tổ Nguyệt càng thay đổi, để chén trà xuống, mấp máy miệng giống như muốn thanh minh cho bản thân, về sau có lẽ là cảm thấy cho dù giải thích thế nào cũng đều vô dụng, nàng giận dữ vậy nghiêng đầu nhìn về một bên, "Tính tình Ngưng Hương thế nào thế tử cũng không phải không biết, nàng ngay cả thế tử khuyên cũng không nghe, ngay cả thế tử trừng phạt cũng không sợ, nên sẽ nghe lời em nói sao? Nếu thế tử cho là em không khuyên nàng, vậy ngài cứ nghĩ vậy đi."

Chẳng kiêng nê mà làm mình làm mấy với chủ tử của mình, đôi môi đỏ mọng bĩu xuống, đứng ở một bên nhìn càng rõ hơn.

Bùi Cảnh Hàn sừng sốt cũng cười theo.

Hần biết chuyện Ngưng Hương chuộc thân không có quan hệ gì với Tổ Nguyệt, đúng như Tổ Nguyệt đã nói, tính tình Ngưng Hương quá cứng rắn, nàng đâu nghe lời bất cứ ai? Chẳng qua là nhìn thấy bộ dáng Tổ Nguyệt cẩn thận lo lắng nên hần thuận thế trêu chọc nàng.

Lúc này nhìn thấy mỹ nhân lộ ra bộ dạng ngây thơ đáng yêu, Bùi Cảnh Hàn nhìn không được nữa, đưa tay kéo người ôm nàng ngồi trên đùi hần. Tổ Nguyệt nhìn hần một cái, thấy hần đang cười, nàng càng lớn mật oán giận giả vờ muốn đứng dậy, cúi đầu nắm ngón tay hần, "Em không đắc tội gì với ngài, vậy mà vừa về đến nhà lại đùa giỡn em."

"Ta đánh em hay mắng em sao?" Ôn hương nhuyễn ngọc ở trong ngực, nên lòng buồn bực chuyện bị Ngưng Hương ghét bỏ đã giảm bớt, hần nâng cằm Tổ Nguyệt lên hôn một cái. Người kia không cần hần sủng, bên này tự có người khác, hần cần gì nhất định phải đoạt lấy cô nương trong lòng không có hần? Bùi Cảnh Hàn hần lại không phải là người không có nữ nhân, đâu phải kẻ ăn xin đồ thừa đi cầu một người có chết cũng không chịu gả cho hần.

Càng tức Ngưng Hương hần lại càng muốn hôn Tổ Nguyệt.

Tổ Nguyệt né tránh hai lần, lại nhìn nam nhân vừa mới trở về, kinh ngạc hỏi: "Thế tử không tức giận Ngưng Hương sao?"

Dựa theo nàng dự đoán, trước tiên Bùi Cảnh Hàn phải đi tìm Ngưng Hương mới đúng, sao bây giờ còn có tâm tư làm chuyện không đúng đắn với nàng?

Nhắc tới Ngưng Hương, chân mày Bùi Cảnh Hàn cau lại, nghĩ đến bộ dáng Ngưng Hương quật cường toàn thân nhuộm máu nên hần không còn hào hứng nữa, lạnh lùng nói: "Trước khi hồi phủ ta đã đi tìm nàng, nhưng nàng thả chết cũng không chịu theo ta trở lại."

Tổ Nguyệt lập tức lo lắng thay cho hảo tỷ muội, nhỏ giọng hỏi: "Thế tử có phạt nàng không?"

"Ta không phạt nhưng tự nàng muốn chết." Bùi Cảnh Hàn nhìn chằm chằm nàng nói.

"Chết?" Nụ cười Tổ Nguyệt thoát cái trở nên trắng bệch, nàng nhìn không được muốn đứng lên, lại bị Bùi Cảnh Hàn ôm chặt lấy, trước khi nghe nàng đặt câu hỏi hần đã buồn bực nói: "Yên tâm, nàng không chết được đâu." Sau đó lại đem sự tình đã xảy ra nói cho nàng, vừa nói vừa cắn răng nghiêng lợi.

Tổ Nguyệt nghe xong lòng vẫn sợ hãi, ngấm lại liền sợ thay Ngưng Hương, nàng nhìn Bùi Cảnh Hàn, một lúc lâu sau mới khôi phục lại sắc mặt, vừa đau lòng vừa oán giận quở trách Ngưng Hương, "Em chưa thấy ai ngu xuẩn như nàng!"

Bùi Cảnh Hàn im lặng.

Sau phút oán hận ngắn ngủi, Tổ Nguyệt nhìn hần, thử dò xét hỏi: "Vậy thế tử, định làm gì bây giờ?"

Đối diện với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của nàng, Bùi Cảnh Hàn chợt nhớ tới đạo lý làm thiếp của Ngưng Hương, trong lòng hần chợt động, hỏi ngược lại: "Vậy em hy vọng ta sẽ làm thế nào?"

Nam nhân mắt phượng sâu kín, bên trong là sự xem xét Tổ Nguyệt đã quen thuộc.

Nàng lập tức hiểu, Bùi Cảnh Hàn đối với nàng đã sinh lòng nghi ngờ.

Lòng nghi ngờ này cũng không khó đoán, hơn nữa đời trước Bùi Cảnh Hàn đã từng thử dò xét qua nàng mấy lần. Khi đó nàng cẩn thận giữ quy củ, sợ ăn dấm chua bị hần chán ghét mà vứt bỏ, bình thường cười cười nói nói, đối với loại sự tình này không dám lộ ra một tia dấu vết, cuối cùng đứng ngoài quan

sát mảnh khoe của Thẩm Du Du, mới biết được nam nhân này kỳ thật thích nhất là thấy nữ nhân vì hắn mà ăn dấm chua, như thế mới tỏ ra trong lòng các nàng coi trọng hắn.

Làm bộ khó xử cần môi, Tổ Nguyệt nhìn Bùi Cảnh Hàn một chút, nhỏ giọng nói: "Thế tử muốn nghe lời nói thật hay là giả?"

"Nói nhảm." Bùi Cảnh Hàn lườm nàng một cái.

Tổ Nguyệt hừ một tiếng, trước tiên muốn hắn bảo đảm, "Vậy em nói nhưng thế tử đừng giận em được không?"

Bùi Cảnh Hàn vuốt cằm, ý bảo nàng nói.

Tổ Nguyệt lại nhìn hắn một cái, cúi đầu dựa vào vai hắn nói: "Em với Ngưng Hương là tỷ muội đã bốn năm, dĩ nhiên vẫn luôn muốn cùng nhau ở một chỗ, hai tháng nay nàng không có ở đây, em có cảm giác thiếu mất thứ gì đó. Nhưng em biết trong lòng nàng lo lắng cho đệ đệ, A Mộc ngoài ý muốn té xuống nước, thấy Ngưng Hương khóc đau khổ như vậy, em cũng khóc. Vì tình tỷ muội, em hy vọng thế tử thành toàn cho nàng, để cho nàng sống những ngày nàng muốn."

"Nói tiếp." Bùi Cảnh Hàn vuốt tay nàng.

Tổ Nguyệt nhẹ nhàng cọ xát bả vai hắn, trầm mặc thật lâu mới buồn bã nói: "Thế tử thích Ngưng Hương hơn, trong tâm của em biết rõ, nếu để em nói thật thì chuyện Ngưng Hương ra đi em thực không bỏ được, nhưng không hiểu sao lại thờ phào nhẹ nhõm, em, cuối cùng em nghĩ tới, Ngưng Hương đi rồi thì có lẽ thế tử sẽ thích em hơn..."

Sợ nam nhân sẽ trách cứ, nói đến đây nàng không chịu nói nữa, toàn thân căng thẳng, hai tay ôm thật chặt hắn, sợ hắn tức giận.

Bùi Cảnh Hàn không trách nàng, cảm hắn dựa vào đỉnh đầu nàng, mắt phượng nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì nhưng ngoài miệng lại nói: "Ta cho rằng em sẽ không tranh giành tình nhân..."

"Em không muốn cùng Ngưng Hương tranh!" Tổ Nguyệt vội vã ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt nam người nói, "Em chưa bao giờ nghĩ tới sẽ cùng Ngưng Hương tranh giành, không chỉ Ngưng Hương, cho dù sau này thế tử có ai khác, em cũng sẽ không tranh, em, em chỉ hy vọng thế tử có thể, có thể yêu thích em hơn một chút thôi..."

Nói đến đây thì đột nhiên gục đầu lên vai nam nhân nhẹ nhàng khóc lên, "Thế tử muốn trách em thì trách đi, ai không hy vọng người mình thích thích mình nhiều hơn một chút chứ?"

Nước mắt tiểu cô nương làm ướt vai hắn, Bùi Cảnh Hàn lắc đầu cười, nâng khuôn mặt đầy nước của nàng lên, nhẹ nhàng hôn một cái, vô cùng nghiêm túc nói: "Yên tâm, cho dù Ngưng Hương không đi, ta cũng sẽ thích em hơn."

Kỳ thật hắn thích Ngưng Hương nhất, nhưng Ngưng Hương không muốn, hắn tội gì lại lãng phí sủng ái trên người nàng?

So với Ngưng Hương quyết tâm muốn đi, Tổ Nguyệt lại đáng giá để hắn sủng ái.

"Nhớ ta không?" Hôn mỹ nhân trong lòng nín khóc, Bùi Cảnh Hàn lúc này mới nhìn vào ánh mắt của nàng hỏi.

Tổ Nguyệt mặt đỏ hồng, nhẹ nhàng gật đầu, nhưng vẫn không quá tin tưởng hỏi: "Thế tử thực sự thích ta nhiều hơn so với Ngưng Hương sao?"

Bùi Cảnh Hàn cười ừ một tiếng, thấy nàng cười vui vẻ, hắn véo nhẹ vào eo nàng một cái, sau lại có chút mệt mỏi nói: "Sai người chuẩn bị nước đi, ta muốn đi tắm một cái." Chạy thẳng một đường trở về, trên người hắn đều là mồ hôi.

Tổ Nguyệt gật đầu, trước khi đứng dậy chủ động hôn hắn một cái rồi mới bước chân nhẹ nhàng chạy ra ngoài.

Bùi Cảnh Hàn đưa mắt nhìn nàng chạy ra cửa, từ từ nương người dựa trên ghế.

Ngưng Hương...

Thả thì thả, nhưng mà hắn càng muốn kéo nàng, muốn để cho nàng lo lắng một cách vô ích, lo lắng đến cuối cùng nhịn không được phải tìm đến hắn, hắn lại bày ra thái độ như đã sớm quên thái độ của nàng, để Ngưng Hương biết rõ, hắn đường đường là thế tử Hầu phủ chứ không phải là một cô thôn nữ như nàng, mà không phải là bị nàng uy hiếp, không đành lòng để nàng chết nên mới thả người.

Nhưng mà cho dù có Tổ Nguyệt làm bạn, hắn vẫn đang cố gắng tìm lý do, cho nên đáy lòng Bùi Cảnh Hàn vẫn đang vướng mắc khiến hắn khó chịu, buổi tối hắn không còn tâm tư chạm vào Tổ Nguyệt, để cho nàng ngủ ở bên giường ngoài.

Tổ Nguyệt lơ đãng, Bùi Cảnh Hàn không cần nàng ngược lại nàng sống yên ổn, chui vào chăn, nàng suy nghĩ có nên viết thư thông báo cho Ngưng Hương một tiếng hay không.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng Tổ Nguyệt vẫn còn quyết định buông tha cho cái ý nghĩ này. Bùi Cảnh Hàn cũng quen thuộc Ngưng Hương, lúc này Ngưng Hương lo lắng mới là chuyện bình thường, một khi để Bùi Cảnh Hàn đoán được nàng "phản bội" hắn thì đối với Ngưng Hương mà nói ngược lại rất phức tạp.

Chỉ là không biết kia nha đầu ngốc kia có thể nhịn tới khi nào .

Tổ Nguyệt cười thâm, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, thật đúng là tỷ muội tốt của mình .

Lúc này nhớ thương Ngưng Hương không chỉ mình Tổ Nguyệt, ở Lục gia, Lục Thành nằm trên đầu giường đặt gần lò sưởi, lại đem chủ ý gặp người yêu đánh tới vụ thu hoạch sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Edit: Hà

Ngưng Hương lấy có nguyệt sự đã đến làm thân thể khó chịu nên muốn tĩnh dưỡng ở trong phòng ba ngày.

Nàng không muốn chết, trên đường đi gặp Bùi Cảnh Hàn nàng đã suy tính chuyện Bùi Cảnh Hàn có thể sẽ đồng ý thả nàng, cho nên lúc đó nàng đã cố ý dùng đuôi trâm đâm chích xuống dưới cổ một chút, bây giờ lại có cô áo che chắn, ngoại trừ Quân Bình giúp nàng thay thuốc thì cũng không ai biết có vết thương trên người nàng. Vết đâm chảy không ít máu khiến sắc mặt nàng rất khó coi, may mắn tình trạng nguyệt sự cũng giống như vậy mới giúp nàng thoát khỏi nghi ngờ.

Lý thị thấy cháu gái lần này mệt mỏi nên đã cố ý đi lên trần trên mua hai cân táo đỏ, bốn cái móng heo, táo đỏ mỗi ngày ăn mấy quả, còn móng heo chia ra hầm cách thủy hai ngày, hai tỷ đệ Ngưng Hương gặm móng heo, còn lại cả nhà ăn canh. Vốn là Lý thị định để cháu gái gặm hai móng heo, còn dư lại A Mộc cùng Quân Bình mỗi người một cái, nhưng Quân Bình không ăn nên A Mộc đều được hưởng hết.

Vừa dùng thuốc trị thương của Quân Bình, vừa được hưởng thụ trường bồi hãm móng heo bồi bổ thân thể, vậy nên chỉ sau ba ngày thì khuôn mặt của Ngưng Hương đã hồng nhuận trở lại, hành động dễ dàng hơn. Miệng vết thương trên cổ đã kết vảy, tuy không lớn nhưng lại rất sâu, Quân Bình xem qua rồi nói cho Ngưng Hương, chỉ sợ sẽ lưu sẹo không thể hết được.

Ngưng Hương không để ý, đừng nói đời này có vết sẹo to bằng hạt đậu lưu ở trên cổ, cho dù là ở trên mặt nhưng chỉ cần Lục Thành không chê, nàng cũng không quan tâm.

"Hắn vẫn chưa truyền lời cho người sao?"

Hôm nay dậy sớm, Ngưng Hương lại đi theo Quân Bình vào tây phòng nhìn nàng chải đầu. Quân Bình có mái tóc đen nhánh như tơ lụa hảo hạng, cũng chỉ khi nàng ta thả tóc thì khuôn mặt mới nhu hòa hơn chút ít.

Quân Bình lắc đầu, vừa chải đầu vừa nói: "Có tin tức ta sẽ nói cho người biết."

Ngưng Hương không rõ là thất vọng hay nên thờ phào nhẹ nhõm, nàng nên vui vẻ vì lại có thêm một ngày sống yên ổn, hay nên lo lắng dự đoán ngày mai sẽ ra sao. Loại tư vị này rất không thoải mái, nhưng may mắn thời gian trước ít nhiều gì nàng cũng đã trải qua rồi. Nhìn Quân Bình đang búi mái tóc dài lên, Ngưng Hương nhỏ giọng hỏi: "Vậy, người có hay chủ động đem sự việc trong nhà chúng ta nói cho hắn biết không?"

Trong lòng Quân Bình nghĩ thế nào về huynh đệ Lục gia, nàng không nắm chắc.

"Thế tử không hỏi, ta cũng sẽ không nói, trừ phi có chuyện nhất định phải lập tức nói cho ngài biết." Quân Bình ý tứ sâu xa nhìn Ngưng Hương một cái, "Ví dụ như vị biểu ca kia của người, nếu như người không muốn hắn thi đậu, đêm nay ta sẽ trở về Hầu phủ một chuyến."

Lần trước thế tử phần nộ rồi đi nên chưa kịp hỏi chuyện gần đây của Ngưng Hương, mà khi trước nàng được dặn dò là, Ngưng Hương có nam nhân yêu mến muốn lập gia đình thì phải lập tức hỏi bẩm, còn những thứ khác như chuyện vụn vặt ở nông gia, thế tử hỏi thì nói, không hỏi cũng không cần nói ra làm phiền hắn. Nói cho cùng, thế tử là con cháu quyền quý, có quan tâm thì chỉ là riêng Ngưng Hương.

Đương nhiên, nếu Ngưng Hương có điều yêu cầu, nàng cũng sẽ truyền lời.

Ngưng Hương liền vội vàng lắc đầu, Chương Hồng Lâm phế đi một ngón tay có lẽ đã nhớ kỹ lời dạy dỗ, nàng không muốn truy cứu nữa.

Phía bên Hầu phủ mãi không có tin tức, nhưng Liễu Khê thôn lại bắt đầu bận rộn.

Sắp tới vụ thu .

Nhà Từ Thủ Lương có ba mẫu đất, mỗi mẫu trồng mỗi loại là lúa, bắp và đậu phộng. Lúa mạch đã sớm thu hoạch, hiện tại bây giờ trước tiên thu hoạch nửa mẫu đậu phộng, bởi ruộng cũng nhỏ nên chỉ có phu thê Từ Thủ Lương và Từ Hòe ra ruộng thu hoạch, không để cho các tiểu cô nương phải làm việc.

Đậu phộng thu về nhà phải phơi nắng hai ngày, hai nhà mỗi nhà đem ghế xếp thành một vòng tròn, phía trên dựng một thanh gỗ ngang đặt miếng vải mỏng, sau đó ném đậu phộng non lên trên phơi nắng.

Thu hoạch xong đậu phộng thì tiếp theo sẽ thu hoạch bắp .

Trước tiên là thu hoạch ruộng của nhà Từ Thủ Lương.

Mới mờ sáng, Ngung Hương đi qua tây phòng gặp Quán Bình, thẹn thùng nói: "Làm liên lụy người phải chịu cực rồi."

Trải qua chuyện Ngung Hương bị thương, Quán Bình đã nói chuyện với nàng tương đối nhiều hơn xưa, chỉ là vẫn không có biểu cảm gì, "Chút mệt mỏi này không tính là gì, so với những việc trước đây thì chuyện này thoải mái hơn nhiều, người không cần áy náy."

Có lẽ thân thể mệt mỏi nhưng trong lòng lại khá nhẹ nhõm, bây giờ Quán Bình có thể quang minh chính đại đứng dưới ánh sáng mà không cần phải lo lắng bị người khác phát hiện.

Ngung Hương thức thối không hỏi nàng ta trước kia đã làm công việc gì.

Ăn xong điểm tâm mọi người liền đi ra ruộng ở thôn nam.

Trước đem mấy cột bắp dỡ xuống, sau đó lại bẻ bắp ra khỏi cột rồi ném qua bên cạnh, sau đó cuối cùng sẽ mượn xe lừa rồi xếp chúng lên xe.

Sáu người lớn, từ buổi sáng bận rộn đến hoàng hôn, cuối cùng cũng đem được bắp xếp lên xe lừa mượn của Lưu gia, tuy mệt mỏi nhưng lại vừa lòng thỏa mãn trở về nhà, các cột bắp trước tiên cứ để ở trong ruộng, mấy ngày nữa phụ tử Từ Thủ Lương lại tới đi thu dọn, phơi nắng vài ngày rồi kéo về nhà làm củi đốt.

Ngày hôm sau lại đi sang ruộng nhà Ngung Hương.

Ngung Hương rất khản trương.

Thời điểm nàng chưa thích Lục Thành thì Lục Thành đều giúp đỡ nhà nàng trông rọt , bây giờ hai người đã tốt hơn, không biết người nợ có nhân cơ hội này muốn gặp nàng không?

Đã chừng mười ngày không gặp, Ngung Hương cũng có chút nhớ hân, cũng nhớ A Nam, gần đây mọi nhà đều thu hoạch vụ thu, Lục Định cũng không đưa A Nam và A Đào đến chơi.

Vừa nhìn nàng đã phát hiện bắp nhà Lục gia đã thu hoạch rồi, chỉ còn cột bắp trụi lụi, nàng cho rằng trong ruộng bên đó không có người, muốn sang bên đó nhìn một chút, ai ngờ chưa qua đã nghe hai tiếng lạo xạo, một cây bắp đột nhiên ngã xuống.

A Mộc cũng nhìn thấy, hân thích Lục Thành bèn vui vẻ chạy qua ruộng nhà Lục gia, lớn tiếng kêu: "Lục đại ca phải không?"

"A Mộc?" Lục Thành từ bên trong đi ra, trông thấy A Mộc, hân cười hỏi: "Sao để lại tới đây?"

"Nhà chúng ta hôm nay cũng thu bắp." A Mộc hưng phấn nói.

Ngung Hương thẹn thùng đi qua chào hỏi, Lý thị cũng cười đi qua, nhìn nam nhân cao lớn nói: "Nhà các cháu sớm đã đẹp xong rồi sao?"

Lục Thành dạ một tiếng, "Hôm trước thu hoạch rồi ạ, ngày hôm qua thì giúp nhà Nhị thúc cháu, vừa lúc gần đây vườn trái cây không có việc gì làm nên cháu cũng ở nhà."

"Lão nhị và lão tam đâu, sao chỉ có mình cháu ở đây?" Lý thị nhìn vào trong ruộng hiếu kỳ nói.

Lục Thành có chút bất đắc dĩ cười, "Hai bọn họ đều không thích đào bắp, ở nhà ngồi bóc hạt bắp, dù sao cũng không nhiều lắm, cháu tự mình làm cũng được. Bá mẫu hôm nay cũng thu bắp sao? Vậy để cháu giúp một tay đi, bên này cháu không vội, ngày mai làm cũng không muộn, giúp mọi người thu hoạch thì chúng ta cùng nhau bận việc, còn có thể trò chuyện với nhau."

Lý thị sớm đã biết tính cách của hân nên không khách khí nữa, cười nói: "Được, nhưng mà làm xong thì trưa nay cháu phải đi qua nhà bá mẫu ăn cơm đó."

Lục Thành sáng khoái nhận lời, sau đó liền vung cuốc cùng cha con Từ Thủ Lương đi đào bắp.

Ngung Hương liếc nhanh qua bóng lưng hân một cái, nàng mới không tin hôm nay chỉ là ngẫu nhiên.

Nhưng người mình thích đến giúp mình làm việc, trong lòng Ngung Hương cũng rất vui vẻ.

Mang xong khăn trùm đầu, mấy người Ngung Hương gỡ bắp khỏi cột.

Nữ quyến ở bên trong, Lý thị cùng Quán Bình làm nhanh nhất, Ngung Hương thứ hai, Từ Thu Nhi có chút lười, cùng A Mộc làm chậm rì rì rơi ở phía

sau. Các nam nhân cuộc xong cũng bắt tay vào gỡ bắp, nhưng bọn họ chọn chỗ trống khác, không cùng nữ quyền một chỗ.

Hết lần này tới lần khác có người không thành thật, lén lút chạy tới chạy lui.

Ngung Hương mới vừa gỡ một cây bắp xuống thì đột nhiên nghe thấy tiếng thân thể ma sát lá bắp, trong lòng nàng liền biết là Lục Thành muốn làm chuyện xấu, nàng gấp đến độ sốt ruột, nhưng mà không đợi nàng quyết định thì hắn đã vội vàng chạy tới, Lục Thành giống con thỏ chạy tới, một người cao to như không thể chờ đợi được thức ăn, giống như một con gấu vọt vào ruộng bắp.

Ngung Hương sợ hãi trốn ra đằng sau, căng thẳng khuyên hắn, "Chàng nhanh quay lại đi, đừng làm người khác nhìn thấy!"

Hắn sao lại lớn gan như vậy chứ?

"Yên tâm, ta nhìn đúng lúc mới tới, bọn họ lúc này đều đã đi về phía nam rồi, cách khá xa, quay đầu lại cũng không nhìn thấy chúng ta đâu." Lục Thành nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của tức phụ đang núp sau đồng bắp giải thích. Từ lúc hắn thấy nàng, ngực hắn liền vọt lên một mối lửa, chờ cơ hội này đã lâu, lửa đốt càng mạnh mẽ hơn.

"Cho ta ôm đi." Lục Thành sai bước đến gần, đưa tay liền kéo nàng.

Thời điểm chưa ôm còn có thể nhìn một chút, nhưng khi đã ôm rồi liền nhìn không được.

Ngung Hương như gà con bị cánh tay sắt của hắn ôm vào trong lòng, nhắm mắt lại thúc giục hắn, "Được rồi, chàng..."

Chưa kịp nói xong liền bị hắn chặn miệng lại. Đôi môi nóng bỏng dùng sức hôn nàng, liền đốt rụi khí lực của nàng.

Choáng váng, Ngung Hương ngửi thấy được mùi mồ hôi nhân nhật trên người hắn, một chút cũng không khó ngửi thấy. Biết rõ hắn cảm tình con chó, ăn không đủ no liền liên tục nhớ kỹ, nàng liền ngoan ngoãn để hắn hôn, cảm thấy đủ rồi mới dùng sức xoay đầu đi, chặn lại hắn vẫn còn muốn đuổi theo: "Chàng đi mau, không đi ta sẽ tức giận!"

Trong ruộng nhiều người, Lục Thành cũng không dám làm càn, hắn dùng sức vuốt vuốt eo nhỏ của nàng rồi mới nhanh chóng lui về đối diện nàng, tiếp tục nhỏ giọng nói với nàng, "Hương Nhi, buổi trưa ta sẽ không sang nhà nàng ăn, đỡ để hàng xóm trông thấy ta, nàng sợ bọn họ hiểu lầm, nhưng buổi tối nàng đi ra gặp ta nhé, ta vẫn ở chỗ cửa sau chờ nàng."

Ban ngày gặp mặt cái gì cũng đều không làm được, hiện tại hắn thích buổi tối đi tìm nàng hơn, đêm khuya yên tĩnh, muốn ôm thế nào liền ôm như thế.

Ngung Hương không hề nghĩ ngợi, cự tuyệt ngay tức khắc, "Không được, ta đã nói rồi, buổi tối không muốn gặp chàng."

Lần trước ban đêm gặp hắn, là vì đêm thất tịch, là tưởng chừng phải xa hắn, hiện tại đừng nói Quân Bình đang ở tây phòng, cho dù không có Quân Bình, Ngung Hương cũng sẽ không dung túng Lục Thành hồ nháo như vậy nữa. Hắn quá xấu, làm nàng xấu hổ muốn chết, Ngung Hương thật sự sợ hắn.

Lục Thành đoán ngay nàng sẽ nói như vậy, hắn nhìn ra xa, xác định đám người Lý thị không có ở đây, hắn nhìn chằm chằm nàng nói: "Hương Nhi, hôm nay là sinh nhật của ta."

Ngung Hương sùng sốt, buông lỏng cây bắp trong tay, nghiêng đầu nhìn liền thấy hắn đứng ở bên cạnh, thập phần nghiêm túc nhìn nàng.

"Thật sao?" Ngung Hương không tin lắm, không phải cố ý lừa gạt nàng chứ?

"Hai mươi tám tháng bảy, sinh nhật của mình chẳng lẽ còn nhớ lộn?" Lục Thành cố làm ra vẻ không vui lườm nàng một cái, thấy tiểu cô nương cúi đầu do dự, Lục Thành lạnh lùng nói: "Đêm nay không được, tháng chín đến sinh nhật nàng thì đừng hy vọng ta tặng quà cho nàng."

Ngung Hương đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi hắn, "Làm sao chàng biết?"

Thấy nàng xấu hổ, Lục Thành không thêm giả bộ mặt lạnh trên choker nàng nữa, hắn nhìn chằm chặp khuôn mặt mỹ lệ của nàng nói: "Ta hỏi qua A Mộc. Được rồi, cứ quyết định như vậy đi, buổi tối ta tới tìm nàng, hai chúng ta sẽ trò chuyện. Đúng rồi, lúc ra ngoài nhớ mặc áo nhiều hơn một chút, hiện tại ban đêm lạnh, đừng để bị cảm lạnh."

Ngung Hương vẫn không dám dưới mắt Quân Bình gặp riêng hắn, chỉ là Lục Thành không chịu nghe nàng cự tuyệt, đầu cũng không quay lại đi về phía trước.

Ngung Hương tâm phiền ý loạn đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng cao lớn của nam nhân ở bên trong ruộng bắp, suy nghĩ muốn bồi hắn qua sinh nhật dần dần áp chế lý trí kiên kỵ Quân Bình.

Có lẽ nàng cẩn thận một chút cũng sẽ không kinh động Quân Bình đi? Quân Bình cho dù công phu lợi hại hơn nữa thì cũng là người, nàng ta cũng phải ngủ, vừa vận hôm nay làm việc tốn sức, lúc đi ngủ có thể say hơn mọi ngày...

Tiểu cô nương lần đầu tiên nói chuyện yêu đương, tâm đã thiên vị nam nhân dùng cảm nhiệt tình, tự nhiên sẽ tìm ra rất nhiều cớ.

Buổi trưa Lý thị đi về trước nấu cơm, Lục Thành cùng Từ Thủ Lương chào hỏi, nói muốn về nhà sinh nhật. Từ Thủ Lương không có cách nào cản hắn, nghĩ tới buổi tối sẽ mời Lục Thành qua, nhưng mà buổi chiều Lục Thành không đến, rõ ràng không muốn phiền bọn họ. Lý thị nhìn sang hướng thôn Đông

Lâm, dặn dò trưởng phu và nhi tử ngày mai đào xong bắp rồi cũng sang giúp Lục Thành.

Từ Thủ Lương gật đầu. Việc trả lễ không cần thê tử nhắc, ông cũng hiểu được đạo lý này.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Edit: Hà

Có Lục Thành giúp đỡ thu hoạch cho nên công việc hôm nay của Từ gia so với hôm qua đã xong sớm hơn nửa canh giờ, mặc dù như vậy nhưng mọi người và Ngưng Hương về nhà cũng đã xế chiều.

Bắp đều đã được mang về nhà, Lý thị nói đại gia đình cứ đi nghỉ ngơi trước, ngày mai bắt đầu bóc hạt bắp cũng được.

A Mộc vội vàng đi tìm Đại Tráng chơi, Ngưng Hương thì trở về Tây viện.

Còn Quân Bình đi ra hậu viện ôm củi chuẩn bị nấu nước tắm rửa cho mọi người.

Ngưng Hương mặc kệ, vừa lúc trong lòng nàng còn có việc cần làm nên không tranh giành với Quân Bình. Nàng kéo rèm đi vào phòng, nhìn xung quanh một vòng rồi lại buồn bực.

Hôm nay là sinh nhật của Lục Thành, nàng có thể tặng hắn gì đây?

Nếu như hắn nói sớm cho nàng biết thì nàng đã có thể偷 cho hắn một cái khăn hoặc hà bao gì đó, bây giờ thì không kịp chuẩn bị nữa rồi, trời cũng sắp tối mà nàng còn phải tắm rửa ăn cơm..

Đang buồn bực trong người thì đột nhiên ánh mắt nàng dừng lại ngay giỏ táo mà Lý thị mua cho nàng trước đó, nàng ăn không nhiều lắm, bây giờ còn còn dư lại phải hơn nửa cân.

Ngưng Hương đột nhiên nghĩ đến một chủ ý, bèn đi sang đông viện hỏi: "Đại bá mẫu, nhà chúng ta còn bột gạo nếp không?"

Bên trong phòng bếp truyền đến giọng nói Lý thị, "Còn một ít, Hương Nhi muốn ăn gạo nếp à?"

Lần trước đi ăn tiệc đầy tháng ở nhà cháu ngoại trai, bà có đưa ít lễ vật, cháu ngoại trai cũng cho bà lại một bao đồ trả lễ, trong đó có hai cân bột gạo nếp, Lý thị vẫn luôn không dám ăn, muốn để lại đến tết nguyên tiêu cuối năm.

Ngưng Hương cười, nịnh nọt thương lượng với trưởng bối: "Đại bá mẫu, cháu đột nhiên muốn ăn bánh ngọt táo đỏ, như vậy đi, ngài ở đây làm com, cháu đi qua bên lò làm mấy khối bánh táo đỏ ăn nhé, được không bá mẫu?"

Lý thị kinh ngạc nói: "Cháu có thể làm món đó sao?"

Trần trên có bán điểm tâm, lâu lâu cũng có người đẩy xe gào hét bán bánh táo đỏ gì gì đó. Nhưng nông dân bình thường không ai làm, không nói tới cái khác, chỉ riêng việc bột gạo nếp ai dám dùng tiền mua, bình thường chỉ khi ngày lễ hoặc ngày tết hay có hi sự mới mới dám tiêu pha, nhiều lắm cũng chỉ làm trong tết nguyên tiêu mà thôi.

Ngưng Hương cười nói: "Thật ra rất đơn giản, lúc ở Hầu phủ cháu đã từng được thấy ma ma làm một lần ở phòng bếp."

Lý thị gật đầu, "Được, bột đang ở tây phòng, Thu Nhi, con đem bột gạo nếp ra đây, tỷ tỷ của con muốn làm đồ ăn cho các con đó!"

Nếu là nữ nhi đòi làm bánh táo đỏ ăn, bà tuyệt đối không cho, nhưng cháu gái thì lại không như vậy. Tiểu cô nương đã rời nhà bốn năm, cái gì Lý thị cũng không cự tuyệt được nàng.

Ngưng Hương biết Đại bá mẫu đang đau lòng cho mình, nàng nhìn đường muối đem bột gạo nếp ra, trong lòng Ngưng Hương có chút băn khoăn, nghĩ tới lần sau lúc đi chợ sẽ mua thêm ít đồ cho Đại bá mẫu.

Từ Thu Nhi muốn xem nào nhiệt bèn đi theo Đường tỷ trở về Tây viện.

Thực ra rất đơn giản, Quân Bình nấu nước ở phía tây, còn Ngưng Hương thì chiếm phía đông, nàng rửa nồi đồ nước vào, sau đó bỏ lồng chung lên, táo đỏ rửa sạch sẽ thả vào rồi đun nắp lại, vài phút đã chung chín. Sau đó nàng dùng đũa gắp những quả táo đỏ đã chín thả vào trong chiếc chậu nhỏ, liên tục đảo nát, rồi dùng bột gạo nếp trộn lại, thêm chút đường đỏ, quấy thành bột nhão, sau đó lại thả vào chung lần nữa, sau khi nước sôi chừng một phút đồng hồ liền chín.

"Nhanh như vậy xong rồi sao?"

Từ Thu Nhi không tin được, nói xong bật cười, "Nương muội làm cơm tối còn chưa xong đâu."

Ngưng Hương mở vung lên, thấy bên trong tỏa ra mùi hương ngọt ngào, nàng nhẹ giọng nói: "Chỉ là do tỷ thêm ăn nên làm một chút thôi, muội xem, chừng như vậy một chút cũng không đẹp mắt, nhà ăn thì chỉ cần sắc hương đều đủ là được, hao phí thời gian đức khuôn làm gì."

"Ăn ngon là được." Từ Thu Nhi nuốt nước miếng, thúc giục đường tỷ nhanh gấp ra.

"Thôi đi đã, còn nóng lắm" Ngưng Hương cười nói.

Chờ khối bánh táo đỏ đã nguội, Ngưng Hương mới lấy ra thả lên tấm thớt, cắt thành những khối bánh dài nhỏ, xếp đầy một cái mâm, còn dư mấy cái, Ngưng Hương trêu ghẹo nhìn đường muội nói: "Cái này giữ lại để A Mộc làm đồ ăn vặt."

Từ Thu Nhi tất nhiên sẽ không so đo chuyện này, vui vẻ bung mâm đi sang Đồng viện.

Ngưng Hương đưa cho Quân Bình một khối, "Người cũng ném thử đi."

Quân Bình nhìn khuôn mặt mềm mại như quả đào của tiểu cô nương, dừng một chút rồi mới đưa tay tiếp, ăn xong nàng liền đi cọ thùng tắm, không nói ăn ngon hay không.

Ngưng Hương cũng tự mình ném thử, hương vị cũng không tệ lắm.

Thời gian đến giờ cơm tối còn một lúc nữa, hai vị cô nương người trước người sau tắm rửa, Ngưng Hương gọi đệ đệ từ bên nhà Đại Tráng trở về. A Mộc biết được tỷ tỷ làm đồ ăn ngon, hai mắt hưng phấn sáng lên, ngoan ngoãn cõng xiêm y đứng ở trong thùng tắm, cũng không chê lúc tỷ tỷ chà nạch làm hấn ngứa ngứa, đứng yên đàng hoàng không nhúc nhích, chỉ muốn tắm xong nhanh để có thể ăn bánh táo đỏ.

Ngưng Hương giữ lời, giúp đệ đệ thay xiêm y sạch sẽ rồi đem bánh táo đỏ ra, nhưng chỉ cho hấn ăn một khối nhỏ, sợ hấn ăn nhiều không tiêu được, với lại nhất định lát nữa lúc cơm tối còn được ăn thêm một khối nữa.

~

Màn đêm buông xuống, thôn dân đều đã sớm ngủ ngon.

"Tỷ tỷ, ngày mai đệ muốn ăn nữa." Trong chăn, A Mộc không ngủ được, nhìn tỷ tỷ mới vừa leo lên giường nói.

Tiểu tử chỉ nhớ mỗi ăn, Ngưng Hương sờ đầu đệ đệ, nhẹ nhàng đồng ý.

A Mộc thỏa mãn, cười nhắm mắt lại, rất nhanh liền ngủ mất.

Ngưng Hương thổi nến, lẳng lặng chờ.

Trong thôn không người đánh kèn, Ngưng Hương không biết trải qua bao lâu, đợi đến lúc mình có chút mệt mỏi, nàng nghĩ lúc này Quân Bình chắc đã mệt mỏi giống mình nên có lẽ đã ngủ say, nàng lặng lẽ bò dậy, giống như lần trước vụng trộm đi qua phòng bếp. Trước tiên đến cửa phòng phía tây nghe ngóng một lát, xác định Quân Bình đã ngủ say, Ngưng Hương nín thở đi đến trước tủ đựng thức ăn, dùng khăn tay sạch sẽ bọc hết hai khối bánh táo đỏ lại, lặng yên không một tiếng động đi ra hậu viện.

"Lục đại ca?" Vừa đến cửa sau, Ngưng Hương nhẹ nhàng gọi hấn, hôm nay một chút trăng sáng cũng không có, trời tối đen như mực, có chút khiến người khác sợ hãi.

"Đến đây." Giọng nói Lục Thành truyền đến, còn nhỏ thanh oán giận nàng một câu, "Sao muộn như vậy mới ra?"

Hấn đương nhiên không trách nàng tới muộn, chỉ là do hấn đợi quá lâu, cho rằng nàng hẳn tâm không tới, trong lòng hoang mang.

Ngưng Hương không để ý oán hận của hấn, nhẹ nhàng mở cửa từ từ dịch ra ngoài.

Vừa nhìn thấy một cái bóng thì người nọ đã níu cánh tay nàng. Sợ hấn động tay động chân với mình, Ngưng Hương vội vã nói: "Chàng, hôm nay chàng mới nói cho ta biết sinh nhật chàng, ta không có thời gian chuẩn bị, nên lúc tối có làm mấy miếng bánh táo đỏ, chàng ném thử xem?"

"Nàng có ý làm vì ta?" Lục Thành ngạc nhiên mừng rỡ đã quên bất nạt nàng.

Ngưng Hương vừa mỉm cười vừa né tránh khỏi tay hấn, nàng mở khăn ra, giơ bánh lên trước mặt hấn, nhỏ giọng nói: "Ăn từ từ thôi, hơi khô một chút."

Lục Thành ừ, nói xong liền cầm miếng bánh táo đỏ lên nhét vào trong miệng. Một miếng nho nhỏ, nhóp nhép hai ba lần thì đã ăn xong, lúc lấy một miếng khác để ăn, Lục Thành nhìn khuôn mặt mơ hồ của nàng bị bóng tối che giấu nói: "Ăn rất ngon, Hương Nhi vừa xinh xắn vừa có thể làm điểm tâm, ta thật sự là đã nhặt được bảo bối."

Cô nương tốt như vậy, so với bảo vật còn hiếm có hơn, nếu có người khác dùng vàng bạc châu báu để đổi, tất nhiên Lục Thành không bao giờ đồng ý.

Không nhìn thấy rõ người, nhưng Ngung Hương lại nghe rõ lời dỗ ngon ngọt của hắn, nàng ngưng ngưng thì ít nhưng ngọt ngào thì nhiều, trong lúc nàng thu khăn bên mềm giọng thương lượng: "Chàng ăn xong thì đi đi, bây giờ bên này đã có người..."

"Chúng ta không đi vào, nàng ta nhất định không nghe được." Lục Thành nhanh chóng nuốt xuống, cướp lời nói.

Ngung Hương cúi đầu.

Lục Thành thấy được động tác của nàng, biết rõ nàng ngầm cho phép bên đưa tay kéo nàng ép vào tường, để nàng cùng hắn trong một không gian. Hắn không vội nói chuyện, Lục Thành một tay ôm nàng eo, một tay nắm giữ tay nàng bóp nhẹ, nàng ngưng ngưng nghiêng đầu, Lục Thành thuận thế đến gần bên tai nàng, "Tay Hương Nhi thật nhỏ, so với đậu phụ còn tròn hơn."

Hơi thở ấm áp thổi trúng khiến nàng hoảng hốt loạn nhịp.

Ngung Hương then thùng muốn trốn sang bên cạnh, Lục Thành cũng bám theo, nghĩ đến lúc sáng nàng ở trong ruộng làm việc, hắn thấp giọng bảo đảm: "Hương Nhi, chờ khi nàng gả đến nhà chúng ta, ta không cần nàng ra ruộng, nàng chỉ cần ở trong nhà thôi, ta không muốn tay nàng bị thô, ta thích nàng như bây giờ."

Nói xong liền cúi đầu hôn lên bàn tay mềm mại nhỏ bé không xương của nàng.

Mỗi lần hết sức nóng bỏng, chỉ hôn trên mu bàn tay thôi cũng làm cho nàng rối loạn hô hấp, nàng bỗng nhớ tới đêm đó bị hắn trêu đùa đến khóc thành tiếng. Ngung Hương sợ tiếp tục nữa sẽ không khống chế được, nàng xúc động thu tay lại khuyên hắn, "Lục đại ca, thời gian không còn sớm, chàng..."

Giống như đã sớm đoán được nàng sẽ nói gì, Lục Thành đột nhiên ngẩng đầu lên, chuẩn xác phong bế miệng nàng.

Ngung Hương nếm được hương vị bánh táo đỏ ngọt ngào, nàng chuyên tâm làm bánh cho hắn ăn, hiện tại hắn cũng chuyên tâm dùng phương thức này để hai người cùng nhau nếm.

Nàng nhắm mắt lại, lông mi thật dài phất qua sống mũi anh tuấn của hắn.

Biết rõ nàng cũng thích, Lục Thành lại động ý xấu, tay đặt trên eo nàng từ từ dời lên trên, sau đó trước khi nàng phát giác muốn tránh né, hắn bèn chặn ngang trước vật áo nàng.

Cách một bức tường.

Quần Bình toàn thân cứng ngắc.

Nếu như nàng chỉ là cô nương nông gia mười sáu tuổi bình thường, nhất định nàng sẽ bối vì tiếng khóc nỉ non của Ngung Hương mà lao ra cứu nàng, nhất định sẽ không hiểu tiếng nước nhỏ nhỏ kia là từ nơi nào đến, nhưng nàng là ám vệ, là ám vệ mà chỉ cần chủ tử có lệnh thì nhất định phải đi bất kỳ loại địa phương nào thăm dò tình báo, cho nên khi nằm trên nóc nhà nghe qua những chuyện như vậy nên nàng cũng biết ở bên ngoài Lục Thành đang làm gì với Ngung Hương.

Hắn làm sao dám như vậy chứ?

Nam chưa cưới nữ chưa gả, hắn dựa vào cái gì mà bắt nạt Ngung Hương?

Ngung Hương quá ngốc quá thiện lương, tính tình yếu đuối, khí lực không lớn bằng hắn, mới có thể ồm ồm để hắn chiếm tiện nghi, nếu như không phải là Lục Thành vô lại bức bách, Ngung Hương nhất định sẽ không đồng ý với hắn.

Trong lúc Quần Bình cho rằng Lục Thành sẽ trực tiếp bắt nạt đến cùng, nàng do dự có nên không cần cố kỵ mặt mũi Ngung Hương mà ra ngoài ngăn lại không, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng khóc cầu xin ngăn ngừa của Ngung Hương, ba chữ mới kêu "Lục đại ca", không còn âm thanh nào khác, không biết là bị người khác chặn miệng, hay do nàng cần cái gì.

Quần Bình nhấc chân bước ra một bước, bên ngoài hô hấp của hai người đột nhiên nặng lên, lại không có động tĩnh khác.

Quần Bình chân chừ thu chân.

"Hương Nhi, chờ ngày nàng gả cho ta, ta muốn nàng ba ngày ba đêm xuống giường không được..."

Lục Thành dựa vào vách tường, nhắm mắt lại nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nàng hiện tại khiến hắn ghen khổ, hắn đều nhớ kỹ, tương lai một đêm trả lại.

Ngung Hương xấu hổ muốn chết, mặc kệ hắn nói tào lao cái gì, nàng buống váy bị hắn kéo lên, nhanh như chớp trốn vào trong nhà.

Lục Thành không cần, người vừa đi, hắn liền vội vàng hạ hạ mình.

Hạ hạ xong rồi lại dựa vào vách tường một lát, lúc này Lục Thành mới thả nhẹ bước chân đi về hướng bắc. Trong thôn có nhiều nhà nuôi chó, để tránh kinh động thôn dân, hắn từ bên cạnh Bắc Hà quay về Đông Lâm.

Chỉ là đang đi, Lục Thành có cảm giác có cái gì không đúng, hấn dừng lại bước chân quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn thấy một mảnh đen nhánh.

Lục Thành không tin quỷ thần, thử thăm dò hô một tiếng, "Ai?"

Lòng trầm xuống, nếu quả thật có người theo dõi, điều này giải thích hấn biết rõ chuyện mình cùng với Ngưng Hương.

Không có người trả lời hấn.

Lục Thành nhú mảy, tiếp tục đi lên phía trước, lúc này đây hấn không còn cảm giác như nãy nữa.

Lục Thành thờ phào nhẹ nhõm, có lẽ là hấn nghe lầm.

Chỉ là khi đến Bắc Hà, mặc dù tiếng nước chảy ào ào nhưng cảm giác sau lưng có người đi theo lại rõ ràng hơn.

Lục Thành xoay người nhanh chóng, quả nhiên đối diện có bóng đen.

Lục Thành âm thầm nắm chặt nắm tay, "Người là ai?"

"Quân Bình, ám vệ Trần Viễn Hầu phủ do thể tử lưu lại." Quân Bình không nhúc nhích, đứng cách nam nhân mười bước trả lời, giọng nói so với giá lạnh tháng mười một còn lạnh hơn, "Ngưng Hương không chịu làm thiệp, thừa dịp lúc thể tử đi xa tự tiện chuộc thân ra khỏi phủ, sau khi thể tử biết được bèn phái ta đến theo dõi nàng, không cho nàng cùng bất cứ nam nhân nào khác có quan hệ. Người che dấu rất tốt, nếu không phải đêm nay Ngưng Hương cùng người gặp riêng, ta cũng nhìn không ra hai người các người sớm có quan hệ."

Lục Thành buông lỏng bàn tay đang nắm chặt, cứng ngắc nhìn chằm chằm bóng dáng đối diện, như ngũ lõi oanh đỉnh.

"Người..."

"Ngưng Hương không nói cho người biết sao?" Quân Bình châm chọc cắt đứt lời hấn chưa kịp nói, "Hay là Ngưng Hương đã nói cho người biết, nhưng người chỉ để ý hưởng thụ thân thể của nàng, không quan tâm nàng sống hay chết? Mới vừa rồi không phải người đã hỏi trên cổ nàng sao lại có thêm một vết sẹo sao? Ngưng Hương nói nàng không cần thận dụng..."

Nói đến đây, Quân Bình cười lạnh nói: "Đó là do nàng dùng đuôi trâm đâm vào, ngày thứ hai khi từ vườn trái cây trở lại, thể tử đến tìm nàng, muốn dẫn nàng trở về, Ngưng Hương thà chết không đi, dùng tính mạng uy hiếp, thể tử mới tạm thời buông tha nàng. Nếu như ngày đó thể tử lòng dạ ác độc không để ý, Ngưng Hương đã sớm chết."

Hồ hập Lục Thành càng ngày càng nặng, lồng ngực phập phồng liên tục.

Thì ra là như vậy.

Thì ra là như vậy.

Nàng không chịu chuộc thân, không phải là bởi vì không muốn, mà là Bùi Cảnh Hàn không chịu buông tha cho nàng. Cuối tháng năm hấn lừa nàng mất bạc khiến nàng đau lòng khóc thành tiếng, không phải do bị hấn hù dọa, mà là nàng sợ hãi không có cách nào khác thừa dịp Bùi Cảnh Hàn đi xa chuộc thân ra ngoài phủ. Cuối cùng sau khi đạt được tâm nguyện, nàng hết lần này đến lần khác không cho hấn cầu hôn, không cho hấn tìm đến nàng, không phải là bởi vì những lý do kia của nàng, mà là kiêng kỵ Bùi Cảnh Hàn, sợ Bùi Cảnh Hàn trở về sẽ gây sự với bọn họ.

Nàng cái gì cũng không nói, tất cả đều tự mình gánh vác, cô nương mười bốn tuổi nhu nhược, lừa gạt không chê vào đâu được.

Thời điểm nàng lo lắng sợ hãi, hấn lại đang làm gì?

Hấn chỉ nghĩ đến cách thấy nàng ôm nàng, mới đến cũng là vội vã sàm sỡ nàng, lúc hấn mới hôn cổ nàng thấy vết sẹo. Nàng bèn nói dối gạt hấn, lúc đó trong lòng nàng có bao nhiêu đau khổ? Vậy mà hấn lại tin nàng, chỉ đau lòng hôn vết sẹo vài cái, dạn dò nàng về sau cẩn thận một chút...

Thời khắc hồi hận, trong đầu đột nhiên hiện lên một đạo thân ảnh hoa phục.

Bùi Cảnh Hàn!

Lục Thành nắm chặt cánh tay kêu rắc một cái.

Quân Bình nghe được, hồ hững nói: "Là nam nhân, đêm mai ở đầu thôn chờ ta, theo ta vào thành gặp thể tử. Nếu người không đi..."

"Ta đi."

Lục Thành lạnh giọng ngắt lời nói, cho dù nàng ta không nói, hấn cũng muốn đi tìm Bùi Cảnh Hàn.

Quân Bình đã hiểu, nàng xoay người rời đi.

"Người đừng nói cho nàng biết." Trước mắt hiện lên đôi mắt trong suốt đầm lệ của nàng, Lục Thành hạ thấp giọng, "Đừng để nàng lo lắng."

Nàng đã lo lắng sợ hãi lâu như vậy, con đường phía trước, hẳn nên dẫn nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Edit: Hà

Lục Thành cả đêm không ngủ, nằm ở trên giường nhìn nóc nhà đen như mực, bất luận là mở mắt hay nhắm lại, trong đầu tất cả đều là nàng.

Hình ảnh nàng cười dịu dàng, nàng phòng bị tránh né, nàng khóc lóc giấy giữa, nàng ngượng ngùng để hắn hôn.

Từng chút đều là nàng, rất nhiều lần hắn từng không hiểu chuyện đã xảy ra, nhưng hiện tại thì đã có lời giải thích.

Thời điểm mới quen, lúc đó nàng ở Hầu phủ đang phải đề phòng Bùi Cảnh Hàn, lúc về nhà còn phải đề phòng hắn.

Hắn cứ quẩn quít níu chặt lấy nàng, nàng lại lo lắng bị Bùi Cảnh Hàn phát hiện.

Vì sao một câu cũng không nói cho hắn? Sợ hắn sợ quyền thế Bùi gia nên chủ động buông tha cho nàng sao, hay là sợ hắn trêu chọc Bùi Cảnh Hàn sẽ không có kết cục tốt?

Lục Thành hận sắp thở không ra hơi.

Hận mình đối với nàng chưa đủ tốt, nhìn không ra tâm sự của nàng, cũng không thể làm chỗ dựa tin cậy cho nàng, ngược lại bị nàng ngậy ngốc che chở.

Hắn là một đại nam nhân, luôn miệng nói phải che chở tiểu cô nương nhưng không ngờ nàng lại đang cố gắng che chở cho mình!

Nàng không tin hắn, tự mình nuốt tất cả đau khổ, để hắn bất lực phải gánh vác bêu danh, nếu như nàng là nam nhân, Lục Thành muốn đánh cho nàng trận, đánh đến khi nàng nhớ lời hắn dạy, nhớ kỹ về sau có gặp chuyện nhất định phải nói cho hắn biết, để hắn làm khiêng cho nàng, ngăn cản phía trước nàng.

"Phụ thân..."

Trời đã sáng một chút, A Nam bên cạnh đột nhiên cử động, nhắm mắt lại xoay người, theo thói quen dựa vào hắn, cái đầu nhỏ ỷ lại cọ xát lồng ngực phụ thân, thân thể nhỏ bé ấm áp như cái lò nhỏ áp vào trong lòng phụ thân.

Lục Thành thật sâu thở ra một hơi, nghiêng đầu nhìn nhi tử.

"Phụ thân, xuyt xuyt..."

A Nam dụi mắt, giọng nói ngọng ngịu.

Tiểu tử càng ngày càng lớn, bộ dáng cũng càng ngày càng dễ thương, Lục Thành leo ra ổ chăn bước xuống giường rồi ôm nhi tử dậy, sau đó lại ngồi xổm xuống lấy cái bô để bé xuyt xuyt. A Nam ngáp một cái, đầu óc càng ngày càng thanh tỉnh, nghe thấy âm thanh xuyt xuyt của mình, bé ngẩng đầu nhìn phụ thân cười.

Lục Thành đột nhiên không đành lòng.

Hắn đi chuyện này cũng không biết có hậu quả gì, nếu như may mắn thì Bùi Cảnh Hàn làm khó dễ hắn một chút rồi buông tha, nếu không...

Cho dù phải chết thì sao? Nàng ngay cả tính mệnh cũng không cần, hắn cũng không thể ngay cả một nữ nhân cũng không bằng.

Lần nữa chui vào trong chăn, Lục Thành để nhi tử nằm ở trên người hắn, hôn bé thật mạnh hai cái, sau đó nhìn chằm chằm ánh mắt sáng ngời của nhi tử hỏi: "A Nam thích ai nhất?"

"Phụ thân!" Mới vừa tỉnh ngủ, đầu óc bé trai còn chưa thanh tỉnh liền toét miệng nói ra lời trong lòng.

Lục Thành lại hôn nhi tử một ngụm, tiếp tục hỏi: "Thích ai thứ hai?"

A Nam nháy mắt mấy cái, trong mắt bắt đầu có một tia giả hoạt tự cho rằng người khác nhìn không ra, lại hô một tiếng "Phụ thân".

Lục Thành lại chuyển câu hỏi thành bé thích ai nhất.

A Nam lớn tiếng kêu cô cô.

Cô cô này là chị Ngưng Hương, hồi tưởng lại lúc nhi tử gọi Ngưng Hương là nương, Lục Thành rất thích, nhưng đành suy tính đến việc A Nam gọi nương để khiến nàng gặp chuyện không may, hắn liền để nhi tử thay đổi cách xưng hô.

Bên cạnh truyền đến một tiếng cười giễu cợt, Lục Ngôn chẳng biết đã tính từ lúc nào, vươn tay捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu trai, "Không có lương tâm, bình thường ai dẫn người đi ỉa đi đái? Ai nửa đêm dậy cho người uống sữa dê?"

Hắn này giờ cứ âm thầm mong đợi người cháu trai ưa thích thứ hai là hắn, ai ngờ thế nhưng lại không phải.

Nhị thức bắt nạt bé, A Nam nghiêng đầu trốn vào trong.

Lục Ngôn đưa tay liền đem tiểu tử bắt lại, một lớn một nhỏ lập tức náo loạn lên, A Nam liên tục không ngừng cười khanh khách, so với gà gáy ngoài cửa sổ còn có tác dụng hơn, khiến cả nhà đều tỉnh lại.

Lục Thành thấy vậy liền yên tâm, hai đệ đệ đều đã lớn, cái nhà này cho dù không có hắn thì cũng có thể sống tốt qua ngày.

"Hôm nay ta phải sang vườn trái cây một chuyến, mấy nay đã nghỉ ngơi vài ngày, lần này đoán chừng phải ở vườn trái cây mấy đêm rồi, các đệ nhớ phải xem trọng A Nam, đừng để bé gặp chuyện không may nữa." Ngồi dậy, Lục Thành vừa mặc y phục vừa dặn dò.

Trước đây hắn cũng đã từng ở vườn trái cây liên tục mấy đêm không về nhà, Lục Ngôn và Lục Định cũng không nghĩ nhiều. A Nam thấy phụ thân sắp đi bèn ngồi dậy bỏ lại bên cạnh phụ thân, chờ phụ thân mặc quần áo cho bé.

~

Thôn Liễu Khê.

Ngưng Hương dậy thật sớm, sau đó liền lặng lẽ quan sát Quân Bình, thấy Quân Bình thần sắc như thường, nàng thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng lại hạ quyết tâm, lần sau thực sự không thể như vậy được nữa, tối qua làm nàng cả đêm gặp ác mộng, tất cả đều là Quân Bình phát hiện nàng cùng Lục Thành gặp gỡ, đi nói cho Bùi Cảnh Hàn, Bùi Cảnh Hàn trong cơn giận dữ rút bội kiếm ra...

Giấc mơ xấu như vậy Ngưng Hương không muốn nhớ lại.

Xác định Quân Bình không biết chuyện, Ngưng Hương bình tĩnh trở lại, sau bữa điểm tâm liền xách ghế đi vào sân bóc hạt bắp.

Hai nhà đều thu bắp, Ngưng Hương muốn cùng cả nhà Đại bá mẫu để chung một chỗ, với lại hiện giờ nàng cùng đệ đệ ăn cơm ở nhà đại bá mẫu, dù sao thì có để riêng nàng cũng sẽ mang sang lại nhà bá mẫu, nếu dư thừa nhiều thì sẽ giao cho đại bá mẫu mang đến trên trấn bán. Nhưng Lý thị không chịu, bà nói muốn phân chia rõ ràng, cho dù bán lấy tiền cũng phải bán riêng, không chịu chiếm tiện nghi của tỷ đệ các nàng.

Lúc này, hai nhà trong sân ngồi bên một đồng bắp, Từ Thu Nhi còn la hét xem ai bóc hết trước.

"Bên đệ có tới ba người lận mà!" A Mộc mạnh miệng nói.

Phụ tử Từ Thủ Lương đi lấy cột bắp, cho nên Đồng viện chỉ còn hai mẹ con Lý thị ngồi bóc hạt bắp.

"Đệ cũng coi như là một người sao?" Từ Thu Nhi ha ha trêu ghẹo đường đệ.

A Mộc bị chọc tức bèn tức giận ngồi vào ghế đầu, có hình có dáng bóc bắp, bóc được một ít thì Đại Tráng gọi hắn, tiểu tử liền chuồn ra ngoài chơi. Dù sao chỉ mới năm tuổi, khí lực của hắn cũng nhỏ, Ngưng Hương không để ý đến đệ đệ, nàng cùng Quân Bình ngồi dưới tàng cây hồng làm việc, ánh mặt trời ngày thu chiếu vào rất ấm áp.

Bận rộn cả một ngày, màn đêm lại buông xuống.

Tỷ đệ Ngưng Hương vừa nằm ngủ không lâu thì Quân Bình lén lút ra cửa.

Lục Thành đã chờ sẵn ở đầu thôn, nghe thấy xa xa truyền đến tiếng bước chân, hắn bình tĩnh hỏi: "Ai?"

"Ta." Quân Bình lạnh giọng đáp lại, đối với Lục Thành nàng cũng không có hảo cảm. Nàng thương tiếc Ngưng Hương bao nhiêu thì cũng có nhiều phản cảm khi Ngưng Hương che chở cho Lục Thành, nếu không phải lần này Lục Thành không đáng mặt nam nhân dám cùng nàng đi gặp Bùi Cảnh Hàn, Quân Bình dù chỉ một chữ cũng không muốn nói với hắn.

Hai người chán ghét lẫn nhau, sau khi xác nhận thân phận thì không nói chuyện thêm nữa câu nào nữa, nhưng lúc đi đường lại giống như đang đọ sức, một người nhanh người kia cũng nhanh theo.

Quần Bình mặc dù là cô nương, nhưng đã có mười năm luyện tập võ công, do vậy nàng đi rất nhanh. Lục Thành tuy không có võ công, nhưng vườn trái cây cách thôn Đông Lâm hơn mười tám dặm đường, trừ khi Lục Thành muốn chờ đồ, còn lại thì đều là đi bộ qua đó, mỗi ngày hai chuyến, chậm một chút thì một canh giờ, nhanh hơn còn có thể chưa đến nửa canh giờ, hơn nữa thân thể cường tráng thể lực tốt, hoàn toàn không bị Quần Bình bỏ rơi.

Chưa đến hai canh giờ, hai người đã đến cửa thành ngoài phủ, hơi thở đều có chút loạn.

"Người chờ một chút." Quần Bình ngửa đầu nhìn về phía thành, huyết sát.

Rất nhanh cửa thành được mở ra một đường nhỏ.

Lục Thành theo Quần Bình bước vào cửa thành, tâm lại trầm thêm.

Đây là quyền thế, Bùi Cảnh Hàn quyền thế, chỉ cần hắn muốn thì bất luận người vì hắn làm việc cũng có thể ra vào bất cứ lúc nào ở phủ thành.

Nếu như hắn có được thân phận cao hơn Bùi Cảnh Hàn...

Bóng đêm tràn ngập, Lục Thành lần đầu tiên khát vọng quyền thế như vậy.

Không muốn làm một người nông phu, không muốn ngay cả nữ nhân mình thích cũng không che chở được, ảo tưởng như độc khiến hắn lằng lằng không muốn tỉnh.

Ban đêm yên tĩnh, đột nhiên truyền đến hai tiếng chó sủa.

Lục Thành trong nháy mắt hoàn hồn.

Tiếng chó sủa dần dần biến mất, hai mắt Lục Thành từ từ khôi phục tư tưởng.

Hắn chính là một người nông phu, mỗi ngày ra ruộng làm việc kiếm tiền nuôi gia đình, về nhà thì ôm tức phụ đổ dành nhừ tử, không có gì không tốt, không cần hâm mộ người khác. Trước mắt hắn chỉ là một điểm trắc trở, vượt qua ải này hắn vẫn có thể tiếp tục sống những ngày hắn thích, có lẽ không có ăn sung mặc sướng, không có phú quý, nhưng trong lòng hắn sống yên ổn.

~

Phủ Trấn Viễn Hầu.

Đêm khuya yên tĩnh.

Tổ Nguyệt đột nhiên bị tiếng bước chân gấp gấp làm bừng tỉnh, ngay sau đó liền nghe bên ngoài cửa sổ Trường Thuận đang kêu gọi.

"Chuyện gì?" Trong nội thất truyền đến giọng nói không vui của Bùi Cảnh Hàn.

"Thế tử, Quần Bình có việc hồi bẩm."

"Xảy ra án mạng? Không có thì sáng mai nói sau." Bùi Cảnh Hàn lạnh lùng nói, vũng vàng nằm ở trên giường, chưa có ý tứ muốn dậy. Nữ nhân gốc kia sống chết cũng không chịu về với hắn, hắn cần gì vì một chút tin tức của nàng mà lập tức ra ngoài gặp một ám vệ?

Trường Thuận do dự, không rõ là chủ tử đã chán ghét mà vứt bỏ Ngưng Hương hay vẫn đang giận lẫy. Nghĩ đến ngày thường chủ tử đối tốt với Ngưng Hương, vạn nhất chỉ là giận dỗi mà hắn lại làm trễ nải chuyện mà có khả năng chủ tử rất để ý, Trường Thuận khề cần rằng, dấn lên cửa sổ thấp giọng nói: "Thế tử, Quần Bình dẫn theo một người nam người đi tới, giống như, giống như là người muốn kết hôn với Ngưng Hương, cầu xin ngài khai ân đến đó."

Tổ Nguyệt nhin không được nữa hoảng sợ ngồi dậy.

Ngưng Hương nhanh như vậy đã có nam nhân yêu mến?

Thế tử vừa mới dẫn ra với Ngưng Hương, bây giờ lại nghe tin Ngưng Hương muốn gả cho người khác, hắn sẽ làm gì đây?

Còn người nọ là ai?

Đủ loại ý niệm trong đầu nhanh chóng xuất hiện, Tổ Nguyệt vừa hoảng loạn mặc quần áo, vừa dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên trong.

"Tổ Nguyệt."

Đội ước chừng một phút đồng hồ mới nghe được nam nhân kêu nàng. Tổ Nguyệt vội vàng dạ, thật nhanh đốt đèn đi vào liền thấy màn lụa đã được đẩy ra, Bùi Cảnh Hàn mặt âm trầm ngồi ở trên giường, nhìn cũng không nhìn mà chỉ yêu cầu nàng hầu hạ hắn thay quần áo.

Tổ Nguyệt cắt đèn, thấp thỏm bất an tìm y phục.

"Ngưng Hương có người mình thích, vì sao không nói cho ta?" Bùi Cảnh Hàn nhìn chăm chăm tiểu nha hoàn trước mặt đang căng thẳng giúp hắn mặc quần áo, giọng nói lạnh như băng.

Chẳng lẽ mỗi một người đều thích lừa gạt hắn, nhìn hắn chẳng hay biết gì thì tự cho là đúng?

Nghe ra con tức trong lời nói nam nhân, Tô Nguyệt quý bịch xuống, ngược đầu giải thích: "Thế tử oan uổng, em chưa từng nghe Ngưng Hương nhắc tới chuyện nàng thích ai, em cũng không biết thì sao có thể nói cho ngài?"

Nàng thật sự không biết, thần sắc tự nhiên không có sơ hở, trong mắt đẹp chỉ có sợ hãi, cũng có ủy khuất do bị Ngưng Hương lừa gạt, không đợi Bùi Cảnh Hàn chất vấn nước mắt liền rơi xuống. "Thiệt cho em coi nàng như tỷ muội tốt, nàng thậm chí ngay cả loại chuyện như vậy cũng không nói với em, sớm biết nàng có người yêu, vậy thì lúc đầu em cần gì tận tình khuyên bảo khuyên nàng một lòng hầu hạ thế tử? Thế tử, nàng đâu chỉ đối với ngài vô tình, rõ ràng cũng không có thật lòng coi em như tỷ muội..."

Khóc hết sức căm tức.

Bùi Cảnh Hàn nhìn chăm chăm nàng, hần tin, để Tô Nguyệt lưu lại bên đây chờ còn hắn tự đi tiện viện.

Lục Thành đang đứng ở trong sân, mái hiên đã được đốt đèn, nhưng hắn đứng ở phía xa, khi Bùi Cảnh Hàn đến đây chỉ thấy một thân ảnh cao lớn rắn chắc. Lục Thành lại thấy rõ ràng bộ dáng của hắn, mặt lạnh như sương, không giận mà uy, bởi vì đã sớm dự liệu được loại kết quả này, Lục Thành cũng không e ngại, thân thể thẳng tắp nhìn Bùi Cảnh Hàn càng tới gần.

Bùi Cảnh Hàn đứng trên bậc thang phía trước Lục Thành, trên cao nhìn xuống quan sát nam nhân trước mắt.

Thân cao thể tráng, giống như là thôn phu, nhưng dung mạo vô cùng xuất chúng, lại không giống thôn nhân.

Bùi Cảnh Hàn không phải không thừa nhận, người này có tư cách bị Ngưng Hương nhìn trúng, nếu không luận thân phận, hắn cũng không mạnh bằng hắn.

Nhưng đối phương càng mạnh, Bùi Cảnh Hàn lại càng là phần nộ.

Phần nộ đối phương đoạt đi Ngưng Hương, phần nộ chính mình thua một người chỉ có dung mạo hơn thôn phu bình thường!

"Chỉ bằng ngoại cũng xứng cướp người với ta?" Nhìn nhau thật lâu, Bùi Cảnh Hàn mới chậm chạp nói.

Lục Thành cười, không tránh né ánh mắt khinh miệt của Bùi Cảnh Hàn để làm hắn nhát gan uy hiếp, bình tĩnh trả lời: "Luận thân phận, thế tử là thiên, ta là dân đen, ta đương nhiên không xứng tranh đoạt cùng thế tử. Thế nhưng ta không cần đoạt, ta đối với Ngưng Hương chân tình, nàng cam tâm tình nguyện ở cùng với ta, chỉ có thế tử trời sinh con em thế gia, mới có thể ý thế hiếp người, mới có thể lấy khí thế bắt nạt một cô nương số khổ cha mẹ mất sớm phải bán mình cứu đệ đệ."

Hắn to gan lớn mật mạo phạm, Quân Bình mi mắt khẽ run, bên kia Trường Thuận đã run cầm cập cúi đầu.

Bùi Cảnh Hàn nhìn chăm chăm Lục Thành, bỗng nhiên cất tiếng cười to, cười đủ rồi, trong mắt của hắn khinh miệt càng lớn hơn, nhìn chăm chăm Lục Thành nói: "Người cho rằng vài câu khích tướng của người là có thể khiến ta sinh lòng xấu hổ sau đó thành toàn cho các người sao? Người rất thông minh, nhưng người đừng quên, nếu ta đã làm làm ra được chuyện bắt nạt bé gái mồ côi thì cũng sẽ không phát thiện tâm một cách vô ích. Ta quyết tâm lấy quyền áp chế người, người có thể làm gì?"

Trên mặt Lục Thành không có bất cứ hoảng loạn nào đi tới trước vài bước, khoảng cách gần nam nhân đứng trên bậc thang. "Thế tử không cần tự coi nhẹ mình, ta mặc dù chỉ là một kẻ dân chúng, nhưng sớm đã nghe danh Bùi gia quân kỷ nghiêm minh, thế tử cùng Hầu gia lại là tướng quân uy vũ đội trời đạp đất. Thế tử nếu đã không đành lòng Ngưng Hương tự sát, thì đã không phải chỉ là nam nhân nhà giàu chỉ biết khi dễ nữ nhân. Ta hôm nay đến đây chỉ là muốn hỏi, đến tận cùng như thế nào thế tử mới bằng lòng buông tha cho Ngưng Hương, chỉ cần thế tử mở miệng, cho dù chết, ta cũng vậy sẽ liều mạng thử một lần."

Dưới ánh đèn mờ mờ, nam nhân nói năng có khí phách.

Bùi Cảnh Hàn ngoài ý muốn đánh giá thêm Lục Thành. Người này đầu tiên là dùng phép khích tướng, vừa thấy phép khích tướng không có tác dụng thì lập tức nói lời nịnh nọt, còn nói tự nhiên như vậy, đừng nói là thôn nhân, chính là cho dù cao môn thượng đi lừa người đều chưa hẳn có phần lâm nguy không loạn tâm tính như hắn.

"Người tên gì?"

Bùi Cảnh Hàn lần đầu tiên có hứng thú muốn biết họ tên Lục Thành, lúc nói chuyện hướng về Quân Bình và Trường Thuận nháy mắt, để bọn họ đi xuống.

Lục Thành nhìn lướt qua hai người vừa rời đi, hắng giọng báo họ tên.

"Quen Ngưng Hương khi nào?" Bùi Cảnh Hàn tiếp tục hỏi, "Nàng sao lại thích người?"

Lục Thành nói thật, chỉ che giấu mấy lần thân cận.

Biết được hẳn chỉ là người mặt dày mày dạn đưa đón Ngưng Hương chỉ năm liền đoạt đi tâm Ngưng Hương, trên mặt Bùi Cảnh Hàn biến ảo không ngừng.

Lục Thành liên tục đang quan sát hẳn, hẳn không muốn cúi đầu trước Bùi Cảnh Hàn, nhưng đối phương là quan, hẳn cũng không khỏi ở thế yếu, cứng đối cứng cuối cùng thua thiệt tất nhiên là hẳn. Lui về phía sau một bước, Lục Thành cung kính hướng về Bùi Cảnh Hàn hành đại lễ, "Thế tử, ta cùng với Ngưng Hương đều là trời sinh người trong thôn, sống không quen phú quý, chỉ muốn bình đạm trồng trọt sống qua ngày, Lục Thành cầu xin thế tử thành toàn, thế tử đại ân, kiếp sau Lục mỗ làm trâu làm ngựa báo đáp."

Bùi Cảnh Hàn cúi đầu nhìn hẳn.

Hắn không cam lòng, không cam lòng đem nha hoàn mình thích nhường cho một người thôn phu.

Nhưng trước mắt lại thoáng hiện lên đôi mắt đầm lệ khóc lóc cầu xin của Ngưng Hương, nàng quật cường quỳ ở trên bờ sông, cả người đầy máu.

Hắn có thể không đếm xỉa tới Lục Thành, nhưng lại không thể bức nàng lấy mạng đền mạng lần nữa.

"Ngưng Hương là nha hoàn của ta, người muốn cưới nàng, ta thân là chủ cũ, được thay nàng khảo nghiệm người có thật tâm hay không. Ngày mai ta thiết hạ tam quan, chỉ cần người đều làm được, từ nay về sau, ta không làm khó nữa, nhưng nếu người làm không được..."

"Thế tử nói thẳng tam quan kia đi, chỉ cần thế tử không làm người khác khó chịu, Lục Thành ta liều mạng cũng sẽ làm được."

Lục Thành đứng thẳng, giọng nói kiên định.

Bùi Cảnh Hàn cười, trong mắt phượng lóe qua một đạo rừng mình, "Nếu người làm không được, Ngưng Hương sẽ là của ta."

Hắn không phải là người lương thiện, hẳn chỉ cho bọn họ cơ hội một lần.

Lục Thành chỉ cười nhạt một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Edit: Hà

"Thế tử, ngài tính xử trí người nợ thế nào?"

Bùi Cảnh Hàn vừa trở về, Tổ Nguyệt liền hầu hạ hẳn thay quần áo, vừa cẩn thận quan sát thần sắc hẳn, thấy hẳn vẫn bình thường bèn nhỏ giọng hỏi.

"Muốn biết sao?" Bùi Cảnh Hàn rũ mắt nhìn nàng.

Tổ Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, u oán thở dài nói: "Ngưng Hương tuy khiến em tức chết, nhưng em vẫn coi nàng như tỷ muội, chuyện của nàng em không thể mặc kệ được."

"Sáng mai em theo ta đi sang thôn trang, đến đó sẽ biết." Bùi Cảnh Hàn thần nhiên nói, nói xong đi đến bên giường nằm xuống.

Biết hẳn hiện tại không muốn nhiều lời, Tổ Nguyệt thay hẳn thả màn lụa liền lui ra ngoài.

Bùi Cảnh Hàn nằm ngửa mặt lên trời, thức trắng đêm không ngủ.

Kể từ khi hẳn lớn lên, phàm là chuyện hẳn muốn, ngoại trừ Ngưng Hương thì không có gì khiến hẳn thất bại, phàm là của hẳn, trừ phi hẳn nguyện ý, ai cũng đừng hòng cướp đi, nhưng ngày hôm nay, hẳn vậy mà có thể phá lệ vì Ngưng Hương, cho nàng cùng Lục Thành một cơ hội.

Hắn đối tốt với nàng như vậy, vậy mà nàng lại thà rằng chọn một người nông phu cũng không muốn ở cùng hẳn.

Bùi Cảnh Hàn nghĩ không ra, hẳn không cam lòng.

Hôm sau là cuối tuần, Bùi Cảnh Hàn đi thỉnh an lão phu nhân và mẫu thân xong liền dẫn Tổ Nguyệt ra khỏi Hầu phủ.

Tổ Nguyệt tò mò nhìn về phía ngoài cửa, vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng đã có hai chiếc xe ngựa dựng sẵn, chiếc thứ nhất Trường Thuận

đứng phía trước, xe thứ hai bên cạnh thì một nam nhân cao lớn mặc áo vải đang đứng, mắt đang rử xuống, dung mạo tuấn lãng, mặc dù toàn thân áo vải cũng khí phái Hầu phủ không hợp nhau, nhưng lại không làm cho người ta có cảm giác chướng mắt.

Tổ Nguyệt nhủ mi, cảm thấy người này có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ nổi đã gặp ở đâu.

Kỳ thật so với Tổ Nguyệt, Bùi Cảnh Hàn còn thấy Lục Thành nhiều hơn một lần, nhưng hai lần đó, bất luận là ở vườn trái cây Ngô gia hay là chỗ cửa hàng tranh hoa, Bùi Cảnh Hàn cũng không coi trọng Lục Thành, một nam nhân như hắn sẽ không vì một người đàn ông khác bộ dạng anh tuấn hơn mà nhìn thêm vài lần, cho nên đối với hắn mà nói, tối hôm qua là lần đầu tiên hắn gặp mặt Lục Thành.

"Lên xe." Quét mắt qua Lục Thành một cái, Bùi Cảnh Hàn lạnh lùng nói.

Lục Thành mắt nhìn thẳng, chờ Bùi Cảnh Hàn lên xe, hắn cũng leo lên xe sau.

Xe ngựa không nhanh không chậm chạy ra khỏi cửa thành phía nam.

Lục Thành ngồi ở trong xe, xuyên qua màn chắn kẻ hở nhìn ra bên ngoài, trong nội tâm trầm lại, không biết Bùi Cảnh Hàn đã nghĩ ra phương pháp gì làm khó dễ hắn. Ngưng Hương tốt như vậy, hắn không tin Bùi Cảnh Hàn sẽ sẵn khoải buông tha cho bọn họ. Nói đến thật buồn cười, Ngưng Hương đã chuộc thân, nói theo lý lẽ thì đã không còn quan hệ với Hầu phủ, nhưng ai biểu Bùi gia là trời ở thái An phủ?

Lục Thành dần dần nắm chặt thành quyền.

Dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu, vì Ngưng Hương, hắn cam nguyện cúi đầu lúc này, nhưng Bùi Cảnh Hàn có bản lĩnh thì cứ luôn thuận buồm xuôi gió đi, đừng để cho hắn có cơ hội, nếu không hắn nhất định sẽ đập hắn ta xuống, báo thù chuyện hôm nay phải chịu sự bài bổ của hắn, cũng trút giận thay Ngưng Hương.

Đi hơn một canh giờ, xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại.

Lục Thành lập tức xuống xe, thấy Bùi Cảnh Hàn dẫn nha hoàn của hắn đi thẳng đến thôn trang phía trước, hắn cũng bình tĩnh theo sau.

"Thế tử, đều đã chuẩn bị xong."

Một hắc y thị vệ tiến lên nghênh đón, trầm giọng bẩm báo nói.

Bùi Cảnh Hàn quay đầu lại nhìn Lục Thành rồi phân phó: "Đẫn đường."

Thị vệ ở phía trước lập tức dẫn đường.

Bùi Cảnh Hàn ra hiệu ý bảo Lục Thành đi đến, nhân nhạ hỏi: "Buổi sáng đã ăn no chưa?"

Lục Thành rử mắt nói: "Tạ thế tử ban cơm."

Bùi Cảnh Hàn cười lạnh, trong tay di chuyển động hai quả cầu đỏ, "Ta hết sức công bằng, sáng nay cửa thứ nhất cần hao tổn khí lực, ta đương nhiên để cho ngươi ăn no, đỡ khiến cho Ngưng Hương chỉ trích ta âm thầm hại ngươi."

Lục Thành không đáp lời.

Bùi Cảnh Hàn cũng không nói thêm nữa.

Đi thêm thời gian một chun trà, vừa đi tới hậu viện thôn trang, hắn liền thấy trong sân có một chiếc lồng sắt vuông vức tầm năm trượng, phía trước có hai người đứng canh gác, phía góc đông nam có một cánh cửa nhỏ.

Thần sắc Lục Thành ngưng trọng.

Tổ Nguyệt âm thầm siết chặt khăn, nàng không biết kế hoạch của Bùi Cảnh Hàn, chỉ là xem tình hình này, nàng nhìn không được thay Lục Thành toát mồ hôi. Đợi khi có bốn thị vệ giữ chiếc lồng sắt khác đến, thấy rõ trong lồng kia có một con thú như cầu nhưng không phải cầu rất hung hãn, Tổ Nguyệt đột nhiên hai chân như nhũn ra, không khỏi nắm chặt tay Bùi Cảnh Hàn, "Thế tử..."

"Đây con sói ta mới tìm được."

Bùi Cảnh Hàn vỗ tay Tổ Nguyệt, nghiêng đầu nhìn Lục Thành đứng cách vài bước, thấy Lục Thành đã xanh mét, khóe miệng của hắn cười càng sâu hơn, "Ta không làm khó dễ ngươi, bên kia có cây côn ngắn để ngươi làm vũ khí, hôm nay ngươi có thể giết con sói này thì coi như đã qua cửa thứ nhất. Nếu ngươi bị sói cắn bị thương hoặc cắn chết, ta sẽ đưa ngân lượng cho người nhà ngươi đời này xài không hết. Nếu ngươi không dám, vậy thì lập tức rời đi ngay, Ngưng Hương có chết cũng là người của Bùi Cảnh Hàn ta."

Hắn không phải đã nói sẽ nguyện ý vì chết vì Ngưng Hương sao? Hắn muốn xem Lục Thành có can đảm đó hay không.

Trong lúc nói chuyện, thị vệ đã đem con sói kia bỏ vào trong chiếc lồng trống. Bỗng nhiên được tự do, soi hung hãn lập tức chạy tới tấm lưới sắt muốn cắn thị vệ đứng bên ngoài, nửa trước phủ phục xuống dưới, đôi mắt sói màu hồ phách phòng bị nhìn chăm chăm mọi người ngoài hàng rào, cổ họng phát

ra tiếng gầm nhẹ uy hiếp.

"Thế tử, em cầu xin, van xin ngài đổi cách khác đi!" Tổ Nguyệt không biết Lục Thành, nhưng đó là nam nhân Ngưng Hương thích, nàng sao có thể tro mắt nhìn hấn chịu chết đây? Bịch một tiếng quỳ xuống, nàng khóc lóc cầu xin.

"Cầu xin một câu nữa thì ngay cả cơ hội ta cũng không cho bọn họ nữa." Bùi Cảnh Hàn không vui nhìn chăm chăm nàng.

Tổ Nguyệt nhìn hấn một lát, biết rõ Bùi Cảnh Hàn nói được làm được, nàng không dám cầu xin nữa, đành xoay người nhìn về phía Lục Thành, lại không biết nên khuyên hấn dừng tay từ bỏ Ngưng Hương, hay là nên liều lĩnh xông vào miệng sói nguy hiểm.

Lục Thành không nhìn bọn họ, đôi mắt hoa đào hơi có vẻ phong lưu vẫn đang sít sao nh

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99

Edit: Hà

Lúc Bùi Cảnh Hàn ra khỏi phòng cũng lạnh giọng gọi Như Mi ra theo.

Phía bên trong phòng, Lục Thành một tay chống giường, cố gắng mở to mắt trừng về phía cửa, không nhớ nổi nam nhân vừa rời đi là ai.

Liên tiếp uống vài vò rượu không ngừng nghỉ, nếu như không phải vì Bùi Cảnh Hàn sai người đốt cho hấn mấy chén trà giải rượu, để hấn có sức lực nói chuyện cùng Như Mi thì hiện tại Lục Thành đừng nói đến chuyện mở mắt chống tay, có lẽ đã sớm chết say từ lâu rồi.

Đầu cứ quay vòng khiến Lục Thành muốn ngủ, hấn đang lắc đầu muốn nằm xuống thì thấy phía sau tấm bình phong lại thêm một cô nương đi ra nữa, cũng là áo xanh váy trắng, khuôn mặt trắng nõn, mắt hạnh ngập nước, lại so với Hương Nhi của hấn giống nhau như đúc.

Bị mắc bẫy một lần, Lục Thành hừ lạnh, ánh mắt chuyển nhanh về phía cửa, đưa tay đuổi người: "Biến, còn dám đến đây ta đánh chết ngươi!"

Từng chữ thốt ra cực kỳ chậm, hấn càng say rượu càng khác người.

Bị mắng bị đuổi nhưng Ngưng Hương lại cười đến sắp chảy nước mắt. Mới vừa rồi trốn sau tấm bình phong, nhìn Như Mi giả trang thành nàng ngang nhiên bước tới, nghe Lục Thành kêu nàng ta là Hương Nhi, lòng Ngưng Hương buồn bực suốt nửa không thở nổi, nàng muốn lao ra ngăn cản nhưng lại bị Bùi Cảnh Hàn ôm chặt lấy nàng không cho ra ngoài, trong khi nàng đang cho rằng Lục Thành sẽ ngoan ngoãn để Như Mi cởi quần áo, thì Lục Thành đã dùng một cước đạp nàng ta ra!

Hết sức thô lỗ, nhưng Ngưng Hương lại không cảm thấy hấn ngang tàng bạo lực, chỉ vì hấn đã say tới như vậy nhưng vẫn có thể phân biệt thật giả mà khiến nàng mừng như điên.

Lục Thành đối với nàng tốt như vậy, đời này của nàng thật đáng giá, cho dù ngay cả khi Bùi Cảnh Hàn lật lọng thì Ngưng Hương cũng rất hạnh phúc!

Ngưng Hương vui vẻ nhưng cũng không muốn bị đánh, nàng ngừng bước chân trước giường chỗ Lục Thành với không tới, dịu dàng nhìn hấn, "Lục Thành, là ta."

Lục đại ca là kính xưng, là xưng hô của tiểu cô nương đối với huynh trưởng, là đệ đệ và đường muội nên kêu. Nhưng từ hôm nay nàng sẽ kêu tên của hấn, giống như tức phụ trong thôn kêu nam nhân của mình.

Lục Thành nhìn nàng chăm chăm, nhìn thật lâu sau mới phát hiện người này so với người khi nãy lại càng giống hơn, khiến hấn không phân biệt được.

Không đuổi, là giả thì làm sao bây giờ? Nhưng nếu đuổi đi, lỡ như là thật ...

"Người nói người là thật, vậy ta dựa vào cái gì để tin ngươi?" Lục Thành không vui chất vấn, lúc nói chuyện đã mất đi bộ dạng say rượu khi nãy.

Mùi rượu nồng nặc thổi tới, Ngưng Hương không trách hấn, vẫn dịu dàng dỗ hấn, "Hôm trước sinh nhật chàng, ta làm cho chàng bánh táo đỏ, chàng rất thích ăn, còn chê ta làm nhỏ, chê ta chỉ tặng cho chàng hai khối bánh nhỏ, có đúng hay không?"

Lục Thành sững sờ, mơ màng nhìn nàng chăm chăm, có chuyện này sao, sao hấn không nhớ?

Nam nhân đã say đến mức quên hết mọi việc như vậy, Ngưng Hương bất đắc dĩ thở dài, thấy mặt hấn vẫn còn đang đỏ bừng, nàng bước tới cạnh bàn, múc cho hấn một chén trà giải rượu, sau đó quay nhanh trở về nhưng vẫn bảo trì khoảng cách nhất định trước giường rồi đưa cho hấn, "Chàng uống trà trước đi, uống xong chúng ta nói chuyện sau."

Lục Thành quả thực rất khát, hần liếc nàng một cái rồi mới tiếp nhận chén trà.

Nước trà mát lạnh chảy xuống bụng, thần trí lại thanh tỉnh hơn chút ít, Lục Thành nhìn cô nương đang thả chén trà trên bàn, đợi nàng quay lại hần lại ngẩng đầu lên, ánh mắt như lửa muốn thiêu đốt nhìn nàng chằm chằm.

Ngưng Hương vẫn luôn không dám nhìn thẳng vào cặp mắt hoa đào của cậu dẫn người, lần này vì muốn chứng minh mình là thật, nàng đành miễn cưỡng đối mặt với hần một lát, chỉ là càng nhìn càng khiến nàng xấu hổ, rất nhanh đã bại trận, nàng đỏ mặt cúi đầu.

Cô nương hay xấu hổ này thật giống với người trong lòng Lục Thành.

Hần đã tin, liền đưa tay gọi nàng, "Hương Nhi..."

Không hiểu sao tâm Ngưng Hương lại đau, nàng cầm tay hần nhẹ nhàng đỡ hần nằm xuống giường, mu bàn tay dán lên trán hần, nóng đến kinh người. Biết Lục Thành cần phải ngủ một giấc, Ngưng Hương bèn dịu dàng dỗ dành: "Ngủ đi, tỉnh dậy chúng ta lại về nhà."

Lục Thành quả thật đã không thể chống đỡ được nữa, hần nhắm mắt mấy cái nhìn nàng, giống như là cuối cùng cũng đã an lòng, chẳng mấy chốc hần đã chìm sâu vào giấc ngủ, toàn thân buông lỏng, chỉ có tay phải vẫn nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của nàng. Ngưng Hương lần đầu tiên thấy ngủ hần, nàng lặng lẽ nhìn thật kĩ, càng nhìn càng cảm thấy Lục Thành rất đẹp, lông mày thon dài, lông mi dày rậm, sống mũi anh tuấn...

Nàng không kim lòng được, cúi đầu hôn nhẹ nhàng một cái lên khuôn mặt đỏ gay của hần.

Nam nhân không hề có cảm giác, phát ra tiếng ngáy nhẹ nhàng.

Ngưng Hương bật cười, nàng vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy quần áo Lục Thành dính rượu và máu sẫm đang nằm trên đất. Nghĩ đến về nhà còn rất lâu, Ngưng Hương thừa dịp vết máu chưa khô hết muốn mang đi giặt cho hần, nhưng lại không biết gỡ tay ra như thế nào. Nhìn lại Lục Thành một chút, Ngưng Hương nhẹ nhàng nói vào tai hần: "Quần áo chàng bẩn rồi, ta đi giặt cho chàng nhé, ở trong sân thôi."

Hần giống như đã nghe thấy được, lực đạo trên tay buông lỏng.

Ngưng Hương lại vụng trộm hôn hần một cái, lúc này mới nhặt áo quần đi ra cửa.

Ngoài cửa phòng, Bùi Cảnh Hàn này giờ liên tục nghe lén trộm mặt nhanh chóng tránh đi, cho nên lúc Ngưng Hương đi ra chỉ nhìn thấy Quân Bình đang canh giữ ở ngưỡng cửa. Nàng vừa muốn đi qua tìm nàng ta thì đột nhiên Tổ Nguyệt từ chỗ ngoặt chạy tới, một đôi mắt hồ ly hồ ly xinh đẹp nổi giận dưng dưng trừng mắt với nàng, vì sao tức giận không cần nói cũng biết.

Ngưng Hương chột dạ lại ngọt ngào, nàng sợ cãi vả làm kinh động đến Lục Thành, vội vã tránh khỏi phòng vài bước.

"Muội quen hần khi nào?" Tổ Nguyệt vừa bước tới liền hung hăng đánh nàng một cái, sau lại giảo huấn nàng, "Thiệt cho ta coi muội là tỷ muội tốt, vậy mà muội dám đối xử với ta như vậy hả? Có chuyện cũng không nói với ta, sớm biết muội có người yêu thì ta cần gì tận tình khuyên bảo muội đi theo thế tử?"

Lúc nói chuyện hướng về chỗ ngoặt bên kia nhắm mắt.

Ngưng Hương hiểu, Bùi Cảnh Hàn hơn phân nửa vẫn còn đang nghe lén, nàng liền cúi đầu siết chặt ống tay áo, bộ dạng muốn đánh muốn mắng thì tùy. Chờ Tổ Nguyệt khiển trách đủ rồi, nàng mềm giọng cầu xin: "Đề lúc khác nói được không, muội muốn giúp hần giặt sạch xiêm y trước, giặt nhanh khô nhanh chứ nếu không hần tỉnh lại lại không có quần áo trở về."

Cũng không thể cầu xin Bùi Cảnh Hàn đưa quần áo mới cho Lục Thành, nàng không mở miệng được, Lục Thành cũng sẽ không cần.

Tổ Nguyệt vẫn hung hăng mắng nàng, vừa mắng vừa bưng nước.

Đợi nàng bưng nước trở lại, Ngưng Hương ngồi xổm dưới bóng cây gần phòng giặt đồ.

Tổ Nguyệt ngồi xổm bên cạnh nhỏ giọng hỏi thăm tình cảnh hai người quen biết, ngoài miệng tuy quở trách Ngưng Hương ngốc, nhưng trong lòng lại rất mừng thay cho Ngưng Hương. Chuộc thân về nhà, có thể sống những ngày an nhàn vui vẻ, còn nhanh chóng tìm được một đại nam nhân dung mạo tuấn lãng đợi trời đáp đất toàn tâm toàn ý với nàng.

"Ta chúc mừng muội." Đoán Bùi Cảnh Hàn có lẽ đã đi, Tổ Nguyệt nhỏ giọng nói.

Ngưng Hương ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt phức tạp.

Nàng cũng hy vọng Tổ Nguyệt chuộc thân ra khỏi phủ, gả cho nam nhân tốt.

Tổ Nguyệt vừa nhìn cũng biết nàng đang suy nghĩ gì, lườm nàng một cái, "Sống thật tốt cuộc sống của mình đi, chuyện của ta không cần muội quan tâm. Rượu mừng của muội ta sợ là không uống được, nhưng chúng ta vẫn viết thư liên lạc, khi nào định ngày phải nói cho ta biết, ta sẽ nhờ Lý ma ma đưa quà cho muội... Muội cứ giặt đi, ta đi xách thùng nước khác đến."

Quần áo dính máu phải giặt vài nước mới sạch được, Ngưng Hương nhẹ giọng nói cảm ơn.

Tổ Nguyệt điểm một cái trên trán nàng rồi đứng dậy đi, Ngung Hương đưa mắt nhìn nàng, cười cười tiếp tục giặt quần áo.

Đang giặt đồ, nghe thấy tiếng bước chân từ từ tiến gần, Ngung Hương hơi nghiêng đầu, thoáng thấy vạt áo đẹp đẽ của nam nhân đang bước đến.

Là Bùi Cảnh Hàn.

Ngung Hương ngừng đầu nhìn hắn một cái, buông xiêm y trong tay, xoay người hướng hắn quỳ xuống, thật ý dập đầu nói: "Thế tử đại ân đại đức, cuộc đời này Ngung Hương không quên, duy nguyện thế tử cả đời bình an, sống lâu trăm tuổi."

Sang năm vào thu Bùi Cảnh Hàn sẽ ra chiến trường, mà kết quả chiến sự kia Ngung Hương không biết.

Nàng cùng Bùi Cảnh Hàn không có thâm cừ đại hận, nếu như trước đây nàng oán hắn hết lần này đến lần khác bức bách, oán hắn làm khó dễ Lục Thành, thì hiện tại Bùi Cảnh Hàn đã giữ đúng lời hứa chịu buông tay, vậy Ngung Hương không oán hắn nữa. Hai người đã từng là chủ tớ, hôm nay từ biệt sau không liên quan, Ngung Hương không nhớ cũng không oán.

Bùi Cảnh Hàn từ trên cao nhìn nàng, nhìn nàng khiêm tốn quỳ trước mặt hắn.

Nàng đối hắn vẫn luôn như vậy, cung kính câu nệ, nếu không phải vừa rồi chính tai nghe được nàng dỗ Lục Thành, Bùi Cảnh Hàn cũng không biết nàng còn có mặt khác.

Tựa như, Lục Thành là người nhà của nàng, hắn chỉ là chủ tử.

Ghen tị với Lục Thành sao?

Không phải, đã có rất nhiều nữ nhân đều tỉ mỉ ôn nhu chiều chuộng hắn như vậy, nhưng lại bị hắn chán ghét vứt bỏ, còn trong những người giống như Tổ Nguyệt thích hắn, cũng có những người này tham mộ hù vinh, nhưng cũng không thiếu những người thật lòng với hắn. Chỉ cần hắn muốn, hắn có thể có vô số mỹ nhân.

Hắn không cần thiết ép bức một cô nương tâm vấn vương người khác, một cô nương nghiêm túc giúp hắn từ khác giặt quần áo.

Ánh mắt về hướng xa xa, Bùi Cảnh Hàn lạnh nhạt nói: "Ngung Hương, ta cho em thêm cơ hội cuối cùng, bây giờ em hối hận vẫn còn kịp, nhưng một khi em bước ra khỏi thôn trang này, tương lai vô luận em xảy ra chuyện gì, sống hay chết, ta cũng sẽ không quản, cho dù là em khóc cầu xin ta, ta cũng sẽ không liếc mắt nhìn dù chỉ một lần."

Ngung Hương im lặng, không dám trực tiếp cự tuyệt, sợ chọc giận hắn.

Bùi Cảnh Hàn đã hiểu, cuối cùng lại nhìn nha hoàn hắn thích nhất một cái rồi, xoay người đi ra ngoài.

Ngung Hương nghiêng đầu, ánh mắt lướt qua hắn rơi xuống Quân Bình đang đứng ở ngưỡng cửa viện, nàng chợt nhớ tới một chuyện, vội vã lấy ra khế ước bán thân trong lòng, bước nhanh đuổi theo, "Thế tử, Quân Bình là người của ngài, em đem nàng khế ước bán thân trả ngài!"

Buổi sáng tỉnh lại, Quân Bình nói cho nàng biết đủ loại chuyện tối hôm qua, còn nói Bùi Cảnh Hàn muốn nàng vào thành một chuyến, Ngung Hương vừa lo lắng cho Lục Thành cũng đoán được hôm nay nàng cùng Bùi Cảnh Hàn sẽ kết thúc mọi chuyện, cho nên trước khi xuất môn nàng đem khế ước bán thân Quân Bình theo. Nếu nàng cùng Lục Thành chết, khế ước bán thân này không cần dùng, nếu thành công, Bùi Cảnh Hàn cũng không lưu Quân Bình lại quan sát nàng làm gì nữa.

Giọng nói nàng không thấp, Quân Bình nghe được trong lòng căng thẳng, nhưng trên mặt lại không chút lo lắng.

Bùi Cảnh Hàn dừng chân, nhìn sang Quân Bình một chút, đầu cũng không quay lại hỏi Ngung Hương, "Em cảm thấy Quân Bình thế nào?"

Ngung Hương ngơ ngẩn, không hiểu ý của hắn, nhưng vẫn nói thật: "Rất tốt, lần thu hoạch vụ thu đã giúp nhà em làm rất nhiều việc..."

Thu hoạch vụ thu...

Hắn phái ám vệ tỉ mỉ huấn luyện ra cho nàng, vậy mà lại thành người thu hoạch vụ thu giúp nàng.

Quả nhiên trời sinh mệnh vất vả.

Bùi Cảnh Hàn bật cười, nghĩ đến Quân Bình trẻ tuổi nhưng vẫn chưa tham dự qua đại sự gì, hắn vừa đi lên phía trước vừa tùy ý nói: "Vậy thì cho em, em là nha hoàn của ta, nha hoàn lập gia đình chủ tử cũng sẽ có phần lễ, về sau ta sẽ không tới, coi như hôm nay đưa trước, khí lực nàng lớn, thu hoạch vụ thu có thể dùng."

Một câu cuối cùng rõ ràng có chút ít châm chọc.

"Thế tử..."

Quân Bình quỳ gối xuống, khẩn cầu nhìn hắn, "Thế tử, thuộc hạ..."

"Chiếu cố tốt cho nàng, mọi chuyện không cần hỏi bầm."

Nói khẽ với ám vệ mệnh lệnh cuối cùng, Bùi Cảnh Hàn lưu luyến nhìn qua Ngưng Hương rồi dẫn Tố Nguyệt nghênh ngang rời đi, bên ngoài thôn trang rất nhanh liền truyền đến tiếng xe ngựa xuất phát.

Quản Bình vẫn quỳ như cũ, không thể tin vào lỗ tai mình.

Mọi chuyện không cần hỏi bầm, một ám vệ không cần hỏi bầm chủ nhân, vậy còn tính ám vệ gì đây?

Bùi Cảnh Hàn thực sự tặng nàng cho Ngưng Hương sao.

"Quản Bình, ta, ta có lỗi với ngươi..." Ngưng Hương cũng mới hoàn hồn không lâu, nhìn về mặt Quản Bình khiếp sợ quỳ ở nơi đó, cho là mình hại Quản Bình. Dù sao Quản Bình có công phu, không thể nào là nha hoàn bình thường, có lẽ lưu ở Hầu phủ còn có tiền đồ, đi theo nàng lại chỉ có thể ra ruộng làm việc, đại tài tiểu dụng.

Tiểu cô nương thấp thỏm bất an, Quản Bình ý thức được hành động của mình làm cho người ta hiểu lầm, gấp rút đứng lên.

"Quản Bình, ngươi muốn đuổi theo thế tử không?" Ngưng Hương đem khế ước bán thân của nàng đưa tới, hào tâm nhắc nhở.

"Ngươi không thu ta, ta trở về cũng chết." Quản Bình nhìn nàng, lạnh lùng thốt lên.

Sắc mặt Ngưng Hương đột biến, ngừng lại Bùi Cảnh Hàn không muốn người khác cãi lại ý mình, còn có trước kia lúc hắn đưa nàng các loại lễ vật giọng nói cũng bá đạo như vậy, ý thức được Quản Bình quả thật không có cách nào khác trở về. Nhưng, Quản Bình lưu ở nhà mình, quả là nhân tài không được trọng dụng thì phải?

"Ngươi muốn..."

"Ngưng Hương, lời này ta chỉ nói một lần." Quản Bình cắt đứt lời nói của tiểu cô nương, trong mắt lộ ra thành cầu hiếm thấy, "Ngưng Hương, ở nhà ngươi hơn nửa tháng, là khoảng thời gian trong mười sáu năm ta sống một thời gian thoải mái nhất, nếu ngươi tiếp tục chịu thu lưu ta, ta bảo đảm sẽ sẽ không có bất kỳ liên lạc Hầu phủ, nếu ngươi không tin..."

Ngưng Hương lập tức lĩnh hội ý của nàng, vội nói: "Ta tin ta tin, vậy hôm nay chúng ta cùng nhau trở về!"

Nàng chính là như vậy, khát vọng chuộc thân sống tự do tự tại, bởi vậy có thể hiểu được lời Quản Bình nói "Trong thời gian mười sáu năm sống được một thời gian thoải mái nhất" những lời tâm tình lúc này, cũng bởi vì tin nàng.

Quản Bình nhìn nàng lần đầu cười, như băng tuyết tan rã.

Nàng cười quá ấm áp, Ngưng Hương cũng cười theo, nhưng trong lòng lại có chỗ buồn bã.

Nàng thích Quản Bình, nhưng nàng hi vọng nhiều hơn là lúc này chính là Tố Nguyệt đứng ngay trước mắt.

Nhưng mà cô nương ngốc kia lại lựa chọn trả thù Thẩm Du Du.

~

Bùi Cảnh Hàn đã đi, thôn trang giống như bỗng chốc yên ả, không có ai đi ra đi lại, yên tĩnh không tiếng động.

Quản Bình không chịu vào nhà, vẫn ở trong sân phòng thủ, Ngưng Hương khuyên không được đành phơi hai bộ quần áo rồi đi vào nhà bởi Lục Thành.

Lục Thành ngủ ngon, Ngưng Hương chuyển ghế ngồi ở bên giường, si ngốc nhìn hắn, giống như đang nằm mơ.

Bùi Cảnh Hàn buông tay, nàng có thể quang minh chính đại cùng Lục Thành ở một chỗ, rốt cuộc không cần che che giấu giấu, lo lắng đề phòng.

Cả người đều buông lỏng, Ngưng Hương từ từ nằm xuống, nhắm mắt lại ngủ.

Ngủ trong chốc lát, Quản Bình đột nhiên gõ cửa, Ngưng Hương dụi mắt đi mở cửa, liền thấy Quản Bình bụng thức ăn, không biết từ đâu lấy được.

"Ngươi ăn rồi sao?" Ngưng Hương tiếp nhận cái khay hỏi.

Quản Bình gật đầu, đồ giao cho nàng xong lại đi phòng thủ.

Ngưng Hương bắt đắc dĩ bụng chiếc khay vào phòng, thức ăn hai người, nhưng Lục Thành ngủ như chết vậy, nàng không gọi hắn mà tự mình dùng điểm tâm.

Buổi sáng lúc ra khỏi nhà, Ngưng Hương lấy cớ là muốn đi vào thành hỏi thăm chủ cũ, buổi tối có thể sẽ ở lại Hầu phủ ngủ cùng Tố Nguyệt một đêm, ngày mai mới trở về. Bởi vì lần này Ngưng Hương không sốt ruột, cho nên nàng để Lục Thành ngủ thẳng giấc đến khi tỉnh lại, nàng đã từng hầu hạ Bùi

Cảnh Hàn say rượu, biết lúc này đánh thức Lục Thành sẽ khiến hắn càng khó chịu, nhưng không ngờ mới dùng com xong qua một canh giờ, trên giường liền truyền đến động tĩnh.

Ngưng Hương ngẩng đầu lên, chống lại khuôn mặt ửng đỏ của Lục Thành, hai mắt lộ vẻ hoang mang.

"Tỉnh rồi sao?" Ngưng Hương ngạc nhiên mừng rỡ nói, thấy hắn chau mày, giống như là rất khó chịu, nàng đau lòng hỏi: "Có phải còn đau đầu hay không?"

Lục Thành nhìn nàng, cố gắng để đầu óc dần tỉnh táo, hắn nhìn nàng nghi hoặc nói: "Đây là nơi nào? Sao nàng lại tới đây?"

Ngưng Hương cao hứng kể cho hắn nghe mọi chuyện.

Lục Thành từ từ đứng lên, trên mặt lại không hề có chút vui vẻ như Ngưng Hương.

Không có Bùi Cảnh Hàn, hắn cùng Ngưng Hương đã sớm đính hôn, bởi vì có Bùi Cảnh Hàn nên mới làm trễ nải lâu như vậy, nên đừng hy vọng hắn cảm kích Bùi Cảnh Hàn. Nửa năm này Ngưng Hương chịu khổ, Bùi Cảnh Hàn còn làm khó dễ hắn, hắn sẽ ghi ở trong lòng.

Nhưng nhìn khuôn mặt Ngưng Hương đã giãn ra, Lục Thành tạm thời đem người ý thế quyền quý đó ném sang một bên, đỡ làm hỏng tâm tình tốt của nàng. Hắn nhìn chằm chằm mặt hạnh phúc ngập nước của người yêu một lát, thấy nàng ngượng ngập mặt đỏ, hắn mới cười hướng về nàng đưa tay, "Hương Nhi đến đây, đỡ ta một chút."

"Chàng muốn làm cái gì? Uống nhiều như vậy vẫn nên nằm thêm một chút nhé?" Ngưng Hương ân cần nói, lại ngoan ngoãn đưa tay tới.

Hắn đối với nàng tốt như vậy, vậy nên hắn nói cái gì nàng không cự tuyệt được.

Lục Thành để nàng đỡ đứng lên, sau một lúc vắng đầu, hắn lấy lại bình tĩnh, cánh tay tự nhiên khoác lên bà vai nhỏ xinh của nàng, nhìn vòng quanh một vòng hỏi nàng: "Đãng sau có phòng vệ sinh không? Ta muốn đi tiểu, bên trong bụng đều là rượu."

Thuận tiện nói cho nàng biết, hắn là do mót quá nên mới tỉnh sớm như thế.

Ngưng Hương theo bản năng liếc dừng quần hắn một cái, mặt xoát hồng, lập tức muốn buông hắn ra, "Ồ phía sau, chàng tự mình đi..."

Nàng không nở cự tuyệt hắn, nhưng nếu là chuyện gì quá mức thì không được.

"Ta đứng không vững." Lục Thành vô lại nói, đẩy nàng ép nàng đi theo hắn.

Ngưng Hương không muốn đi, nàng nghĩ biện pháp trốn tránh, nhưng hắn nặng như núi, vững vàng đè ở trên vai nàng.

"Lục Thành..." Cũng rắn không được, Ngưng Hương xấu hổ ngẩng đầu, khẩn cầu nhìn hắn, "Đừng làm rộn có được không?"

"Không có, ta thực sự đi không nổi mà." Lục Thành có chút vô tội nói, hắn chợt nhú mày ngược lại cầu xin nàng, "Hình như sắp nhịn không nổi..."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100

Edit: Hà

Mặc kệ Lục Thành nhịn không nổi là thật hay giả, Ngưng Hương đều không lay chuyển được sức lực của hắn, bị hắn nửa đẩy nửa ôm vào trong phòng. Bên trong rất sạch sẽ, mùi hương hoa mai nhàn nhạt, Ngưng Hương đỏ mặt đỡ Lục Thành đến gần cái xô, sau đó muốn từ dưới vai hắn lui về sau.

Lục Thành đổi thành ôm eo nàng, ấn người vào trong lòng, khí lực lớn không giống như người say rượu.

"Lục Thành, chàng đừng ép người quá đáng!" Ngưng Hương buồn bực nói.

"Sớm muộn gì cũng thấy, nàng còn sợ gì." Lục Thành một tay ôm nàng, tay kia lặng lẽ cời đai lưng.

Thứ trong quần hắn là để tức phụ nhìn, việc gì phải bận khoăn.

Ngưng Hương nhắm hai mắt thật chặt, nhưng hai người đang ép sát vào nhau, nàng có thể cảm nhận được động tác của Lục Thành, nhất thời không dám lộn xộn nữa, hai tay bưng kín lỗ tai, trong lòng máng hắn vô lại.

Lá gan Lục Thành vốn đã không nhỏ, hiện tại lại mượn cảm giác say rượu muốn đùa giỡn theo kiểu vô lại cho nàng xem, nhưng khi hắn đứng trước cái bô một lát lại không thể tiểu được.

Càng muốn nhanh lại càng không ra khiến hắn buồn bực cực kỳ.

Thân thể Lục Thành vừa khó chịu lại có chút bề mặt.

Nhìn tiểu cô nương tay che kín tai vui đùa trước ngực hắn, khóe môi Lục Thành khẽ động, đảo mắt tính toán trong lòng, buồn cười nói: "Dạ nàng thôi, ta sao có thể làm chuyện như vậy ở trước mặt nàng, đi ra ngoài đi."

Nói xong liền buông lỏng tay ra.

Ngưng Hương tin thật, nàng thở phào nhẹ nhõm rồi nhắm mắt lại vòng qua hắn, sau khi xác định chỉ cần mình không quay lại liền không thấy hắn nữa thì mới vội vã rời đi.

Nếu Lục Thành đã tỉnh, Ngưng Hương muốn ra ngoài xem một chút y phục của hắn phơi đã khô chưa, nhưng khi nàng vừa đi đến trước cửa liền nghe bên trong truyền đến tiếng nước chảy ào ào vang lên.

Ngưng Hương cực kỳ xấu hổ, bước nhanh ra phòng.

Xiêm y phơi chỗ không xa, Ngưng Hương đi qua sờ một chút, thấy tay áo lưng quần vẫn còn ẩm ướt, có lẽ phải nửa canh giờ nữa mới có thể khô hẳn. Xiêm y vẫn chưa khô, Ngưng Hương bèn quay lại phòng, nàng không vội vã đẩy cửa đi vào mà chỉ nghe lén một lát, sau khi không nghe thấy tiếng nước chảy nữa mới đẩy cửa đi vào.

Lục Thành cũng vừa từ trong phòng đi ra, tinh thần rất sáng khoái.

Ngưng Hương không dám nhìn hắn, rù mắt nói chuyện y phục của hắn.

Lục Thành nhìn chiếc quần trên người hắn không biết là của ai, hắn nhú mi, nhìn ra cửa nói: "Chờ quần ta khô hẳn sợ là không còn xe thuận đường trở về nữa, nàng đi nói cho Quân Bình để nàng ta về thôn báo tin trước đi, nói Tố Nguyệt giữ nàng ở Hầu phủ một bữa, đỡ cho bá mẫu nghĩ nàng xảy ra chuyện bất trắc gì."

"Còn chàng thì sao?" Ngưng Hương nghi hoặc hỏi hắn, "Chàng không về nhà, bọn họ không lo lắng sao?"

Đầu Lục Thành vẫn còn chút choáng, hắn ngồi lên ghế xoa trán rồi nói: "Sáng nay lúc ra khỏi cửa ta đã nói cho bọn họ mấy đêm nay ta sẽ ở lại vườn trái cây."

Ngưng Hương nhìn hắn, nàng hiểu lúc Lục Thành vào thành hơn phân nửa cũng nghĩ đến khả năng không thể quay về.

Tình cảm trong lòng lại bắt đầu nổi lên, Ngưng Hương ừ một tiếng rồi ra ngoài tìm Quân Bình, "Chàng say quá không dậy nổi, ta muốn ở lại chăm sóc cho chàng, sáng mai chúng ta mới quay về. Người có tiền xe chưa?"

Quân Bình gật đầu, nàng muốn nhắc nhở Ngưng Hương buổi tối nên cẩn thận một chút, nhưng nghĩ đến chuyện hôm nay Lục Thành làm vì Ngưng Hương, lại cảm thấy giữa hai người cần bản không cần người khác xen vào, liền xoay người rời đi.

Ngưng Hương đi tới giếng lấy một chậu nước rồi bung vào phòng.

Lục Thành đang nằm ở trên giường, hắn nhìn nàng cầm khăn ướt đi về phía hắn, giống trong giấc mơ hắn thường mơ thấy, nàng xinh đẹp dịu dàng chăm sóc hắn.

"Lau mặt đi, chàng vừa mới ra một thân mồ hôi."

Ngưng Hương ngừng ở trước giường đưa khăn ướt tới.

"Ta không có sức, nàng lau giúp ta đi." Lục Thành nhìn nàng nói.

Ngưng Hương không tin hắn không còn sức lực, nhưng nhìn khuôn mặt nam nhân vẫn còn phỉm hồng, Ngưng Hương quyết định giả vờ hồ đồ, rù mắt nói: "Vậy, chàng nhắm mắt lại đi." Ánh mắt hắn giống như biết phun lửa, nếu cứ bị hắn liên tục dùng loại ánh mắt chăm chú nhìn nàng, Ngưng Hương sẽ xấu hổ không dám lại gần giúp hắn.

Tiểu cô nương da mặt mỏng, nhưng vì muốn được hưởng thụ sự chăm sóc của thê tử, Lục Thành ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Ngưng Hương thử thăm dò ngồi bên cạnh hắn, thấy hắn không làm chuyện xấu thì mới từ từ ngẩng đầu lên, trước tiên lau mồ hôi trên trán hắn.

Khăn nhỏ mát lạnh dán lên trán khiến hắn thoải mái vô cùng, lông mày Lục Thành giãn ra, khóe miệng nhếch lên.

Ngưng Hương thấy hắn cười, động tác càng lúc càng dịu dàng hơn.

"Còn muốn uống nước." Lục Thành vẫn nhắm mắt nói.

Động tác Ngưng Hương trở nên nhanh hơn, "Lau xong liền châm trà cho chàng."

Lục Thành còn muốn nói thêm nhưng khăn nhỏ của nàng đã dòi đến mũi hắn, hắn đành phải thành thật ngồi chờ.

Lau mặt xong Ngưng Hương còn giúp hắn lau cổ, cuối cùng sau khi lau xong hết thì chiếc khăn nhỏ trong tay nàng cũng đã nóng lên, nàng vội vàng đem cả ấm trà và chén trà bung tới. Lục Thành chống tay ngồi dậy, trực tiếp cầm ấm trà ngẩng cổ đổ vào miệng, cần cổ thon dài, yết hầu ở giữa lặn liên tục.

Không hiểu sao Ngưng Hương cũng có chút khát, nàng cúi đầu lặng lẽ nuốt nước miếng.

Chờ hắn uống xong, Ngưng Hương vừa cất ấm trà vừa do dự có nên đi sang bàn sách đối diện ngồi hay không thì chợt nghe Lục Thành kêu đau đầu.

"Trước kia chàng đã từng uống rượu chưa?" Ngưng Hương ân cần quay trở về.

Về mặt Lục Thành khó chịu nhìn nàng, "Đã uống, nhưng không uống nhiều như vậy, Hương Nhi, nàng xoa trán giúp ta."

Ngưng Hương không đành lòng cự tuyệt, bảo hắn nằm xuống.

Lục Thành nằm xuống, còn chủ động nhắm cặp mắt hoa đào khiến nàng tâm hoảng ý loạn lại. Ngưng Hương mỉm cười, buông lỏng đưa tay tới, ai ngờ nam nhân đột nhiên đưa tay bắt trọn eo nàng, chờ khi Ngưng Hương kịp phản ứng thì nàng đã bị kéo lên trên giường, mà Lục Thành thì nghiêng người liền đè lên nàng.

"Lục..."

Mùi rượu cùng đôi môi nóng bỏng của hắn đã chặn miệng nàng.

Trong đầu Ngưng Hương ong một tiếng, bị hắn đốt sạch không còn chút khí lực.

Vốn đã khát, nay hắn lại liên tục đoạt nước ngọt trong miệng nàng, Ngưng Hương càng khát hơn, nàng ôm đầu hắn đẩy hắn. Cuối cùng hắn cũng buông lỏng môi nàng ra, nhưng lại búng cổ áo nàng, ngay khi Ngưng Hương cho là hắn mất đi lý trí muốn nổi điên, thì Lục Thành dùng sức hôn vết sẹo như hạt đậu kia của nàng.

Hắn dùng sức thật lớn giống như muốn ăn hết cái sẹo này.

Ngưng Hương có thể cảm nhận được hắn giương cung bạt kiếm, nhưng hắn chỉ gặm vết sẹo của nàng.

"Vì sao không nói cho ta biết." Không biết gặm được bao lâu, Lục Thành ngừng lại, ngẩng đầu nhìn nàng ánh mắt sâu kín.

Trong mắt hắn Ngưng Hương thấy được ý trách cứ, nàng chợt dạ mở to mắt, không biết trả lời thế nào.

Nàng là vì muốn tốt cho hắn, nhưng Lục Thành nhất định sẽ cảm thấy mình bị coi thường, hắn là một đại nam nhân, mặt mũi rất quan trọng.

"Nói chuyện." Lục Thành không chịu để nàng giả vờ hồ đồ.

Ngưng Hương không nói, tuy rằng hắn đang tức giận nhưng sẽ không làm gì nàng, nhưng bộ dáng nàng bây giờ lại cực kỳ giống A Nam gây họa còn không chịu nhận sai. Lục Thành vừa thích vừa giận, lại thúc giục nàng thêm một lần, thấy nàng mím môi không chịu mở miệng, Lục Thành bật cười, chợt từ trên người nàng bước xuống, ngay sau đó liền đem nàng lật lại, đưa tay lên hướng về chỗ thịt dày nhất của nàng đánh xuống.

Hai tiếng bành bạch đột nhiên vang lên chói tai.

Ngưng Hương vừa đau vừa thẹn vừa cáu, nàng muốn xoay người đẩy hắn, nhưng Lục Thành lại chồm người lên áp chế lưng nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Về sau nếu có người bắt nạt nàng, nàng còn dám gạt ta hay không?"

Hắn nặng như núi, Ngưng Hương sắp không thở nổi, nàng không thể không xin hắn khoan dung, "Không được, Lục Thành chàng đứng lên, ta khó chịu..."

Thân thể nhỏ nhắn của nàng giống như chỉ cần đè ép tí nữa liền vỡ nát, Lục Thành không dám khi dễ quá lâu bèn xếp bằng ngồi dậy.

Ngưng Hương như trút được gánh nặng, tay chống giường muốn đứng lên, chỉ là tư thế quý sắp như vậy khiến eo nhỏ mỏng to nhìn càng rõ ràng hơn, cổ họng Lục Thành hơi nóng, bàn tay lại không thành thật đẩy nàng về phía hắn.

Vừa tránh thoát được trấn áp này thì lại bị khi dễ, sức lực cách xa, rất nhanh Ngưng Hương chỉ đành khóc lóc cầu xin tha thứ.

"Trở về chúng ta liền đính hôn."

Sau khi sự việc kết thúc, Lục Thành ôm chặt khuôn mặt cô nương đỏ bừng, bá đạo nói vào tai nàng.

Ngưng Hương vẫn bực chuyện hấn vừa thò tay vào xiêm y nàng, giả bộ ngủ không để ý tới hấn.

Lục Thành cúi đầu nhìn, hấn tự biết mình hơi quá mức, giọng nói bèn mềm lại, "Hương Nhi, sớm định đi, như vậy ta mới an lòng."

Ngưng Hương chính là thích mềm không thích cứng, nàng nghĩ đến chuyện hôm nay hấn phải chịu khổ, đợi cho hơi thở bình phục mới xoay người đưa lưng về phía hấn nói: "Ta nguyện ý, nhưng hôn nhân đại sự phải do trưởng bối làm chủ, chàng nên hỏi Đại bá phụ và Đại bá mẫu ta có đáp ứng hay không đã."

Biết rõ nàng nguyện ý, nhưng khi nghe thấy nàng đáp ứng, Lục Thành vẫn mừng rỡ như điên, lần nữa xoay người nàng lại, khuôn mặt nàng hai cái thật mạnh, hưng phấn nói: "Bá mẫu cũng yêu thích ta, chỉ cần nàng nói bí mật của ta, khẳng định bà sẽ đồng ý, còn bá phụ cũng sẽ không làm khó để ta quá chứ?"

Hấn ngồi xổm, mắt sáng như trẻ con được cho kẹo.

Ngưng Hương cũng ngồi dậy phui tà áo, sau đó lại kéo sợi tóc dài dính trên khuôn mặt mình, nhìn hấn có chút hả hê: "Không biết, nhưng đại bá phụ đã xem chàng là người phụ bạc Phùng cô nương, đặc biệt là chưa kết hôn mà đã có con, chàng không thấy bình thường ông không đặc biệt chào đón chàng sao? Chính là cảm thấy nhân phẩm chàng không được."

Lục Thành cẩn thận ngẫm lại, quả đúng vậy, Từ Thủ Lương đối với hấn xác thực không quá thân thiện.

"Vậy chúng ta nói thật với bọn họ là được." Lục Thành hạ giọng nói.

Ngưng Hương liếc hấn một cái, do dự một chút rồi lắc đầu, "Đừng nói, việc này ngoại trừ những người đã biết, còn lại chúng ta đừng truyền ra ngoài. Người biết càng nhiều lại càng dễ dàng phạm sai lầm, A Nam có mẹ kế là được, ta không muốn tương lai bé phát hiện ngay cả cha đều không phải là ruột thịt."

"Hương Nhi, ủy khuất nàng rồi." Nàng đau lòng thay A Nam, Lục Thành đau lòng thay nàng, cô nương thật tốt muốn chịu danh tiếng tái giá.

Ngưng Hương cười, ngượng ngùng nhìn hấn một cái, rủ mắt nói: "Có ủy khuất gì đâu, ta biết chàng là ai là đủ rồi, hơn nữa A Nam hiếm khi thân cận người khác, gả cho chàng còn có thêm đứa con để mền, ta mới là người có lời."

"A Nam là A Nam, nàng cũng nên sớm sinh con trai cho ta." Lục Thành không dễ dàng thỏa mãn như vậy, ôm người vào trong ngực hôn thật mạnh.

Hấn lại không đứng đắn, Ngưng Hương đóng chặt miệng không nói.

Lục Thành lại không có ý bắt nạt nàng, hấn chỉnh lại y phục cho nàng, mắt lạnh đảo quanh một vòng, "Bây giờ ta thay đồ, chúng ta không nên ở địa bàn của hấn qua đêm."

Ngưng Hương ngờ ngác một chút, theo bản năng hỏi: "Vậy đi đâu?"

Quán Bình cũng đã đi rồi, lúc này cũng không còn xe, chẳng lẽ hai người phải ở khách sạn?

Không phải là không có tiền, nhưng trong khách sạn lắm thầy nhiều ma, bọn họ lại là một nam một nữ, Ngưng Hương sợ bị người khác hiểu lầm.

"Đi qua nhà Tam thúc ta." Nhìn ra nàng nghĩ sai, Lục Thành cười, thấp giọng nhắc nhở nàng, "Nàng mới nói cầu hôn muốn mời trưởng bối làm chủ, tam thúc ta ở trong thành, ta không muốn để bọn họ mất công đi tới nhà nàng, nhưng việc này dù sao cũng phải thông báo sớm cho bọn họ một tiếng, hôm nay nói luôn đỡ phải đi chuyển nữa."

Hấn tính toán quá nhanh, Ngưng Hương nóng nảy, hai nhà muốn nghị hôn, Lục Thành xác thực nên đến thông báo cho nhà Lục Quý An, nhưng làm gì có chuyện nhà gái đi theo cùng?

"Ta không đi, ta, đêm nay ta ở khách sạn, chàng đi nhà Tam thúc chàng đi, sáng mai chúng ta gặp nhau ở cửa thành." Ngưng Hương xoay người lên tiếng cự tuyệt.

"Nàng như vậy không sợ bị người khác để mắt tới sao?" Lục Thành lập tức hỏi ngược lại.

Ngưng Hương không động cũng không lên tiếng, chính là không muốn bồi hấn đi gặp trưởng bối.

Lục Thành bất đắc dĩ, thờ dài nói: "Thôi được rồi, ngày khác ta lại đi nói cho bọn họ biết, đêm nay chúng ta cùng nhau ở khách sạn, nói là huynh muội."

Ngưng Hương cười bước nhanh đi ra ngoài, đi lấy xiêm y cho hấn.

Xiêm y đã khô, Lục Thành thay đồ, Ngưng Hương ở bên ngoài chờ, rất nhanh hai người đi ra khỏi thôn trang.

Từ thôn trang tới phủ thành có chút xa, hai người vừa đi vừa nói, có lúc còn đuổi bắt ồn ào, rất nhanh đã tới cửa thành.

Khách sạn đều ở đường lớn, Ngưng Hương đi về bên kia, lại bị Lục Thành kéo tay lại.

Ngưng Hương sinh lòng không ổn, hoảng sợ nhìn hấn, "Chàng..."

Lục Thành mềm giọng dụ dỗ nàng, "Ta không mang tiền, hay là qua nhà Tam thúc ta đi."

Ngưng Hương không để hấn đắc ý, đem túi tiền to của mình đưa tới.

Lục Thành không nhận, dắt tay nàng đi lên phía trước, lý do cũng đã tìm xong rồi, "Ta đường đường là đại nam nhân, không muốn xài tiền của nữ nhân."

"Vậy chàng tự đi đi, ta ở khách sạn!" Ngưng Hương giẫy tay trở về, chết sống không đi.

Lục Thành trầm mặt xuống, lại nhìn trước sau một chút, sau đó siết chặt tay nàng, tay kia chỉ người đi đường nói: "Lại không nghe lời, có tin ta khiêng nàng đi hay không?"

Hấn lại dùng hành vi vô lại này bức bách nàng, Ngưng Hương gấp đến độ ủy khuất, mắt hạnh ánh mắt, không biết nên trách hấn hay cầu xin hấn, "Lục Thành, chàng đi từng nhà hỏi thăm một chút, có cô nương nào cùng nhà trai đi thông báo chuyện như vậy với trưởng bối chưa? Ta biết chàng muốn để bọn họ gặp ta, nhưng vì sao chàng không suy nghĩ cho ta?"

"Chúng ta không phải là không có chỗ ở sao?" Nàng lả chã chực khóc, Lục Thành đau lòng, lại không dám làm mặt lạnh nữa, hấn dắt nàng vào trong ngõ hẻm bên cạnh, thấp giọng bồi tội, "Hương Nhi, là ta không tốt, lại bắt nạt nàng, nhưng nàng suy nghĩ quá nhiều rồi, những người kia khách khí nói đo là quy củ, là vì quan hệ không tốt. Nhưng nàng xem hai nhà nhà chúng ta gặp nhau bao nhiêu lần? Yên tâm đi, nàng tốt như vậy, tam thúc và tam thẩm ta thích nàng còn không kịp, sẽ không suy nghĩ những thứ kia đâu, cho dù nàng không nói, nhưng hôm nay nàng bắt đầu đã là tức phụ Lục gia chúng ta, trông thấy Tam thúc tam thẩm thì sau đâu?"

Hấn nói một tràng, kỳ thật chính là kiên trì muốn dẫn nàng đi Hứa gia.

Ngưng Hương vẫn không muốn, nàng vừa định cầu xin hấn thì ngõ hẻm bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng người.

Ngưng Hương sợ trốn sau lưng Lục Thành.

Lục Thành xoay người, dùng thân thể bảo vệ nàng, đưa lưng về phía đầu ngõ.

Một lão phu nhân được một tức phụ diu cánh tay đi qua bên này, hai mẹ con bọn họ tùy ý nhìn sang, thấy bên trong có đôi nam nữ đang ôm nhau bèn giả bộ ho khan khụ khụ, sau khi đi xa còn nói lời không mấy dễ nghe.

Ngưng Hương toàn thân cứng ngắc, Lục Thành thay người yêu trút giận, thấp giọng mắng hai mẹ con kia vài câu, nhân cơ hội dụ dỗ nói: "Nếu chúng ta đi khách sạn, khẳng định cũng có người nói hươu nói vượn, Hương Nhi, xem như ta vì nàng ngay cả sói cũng liều mạng, hôm nay nghe ta một lần đi được không?"

Ngưng Hương mặt nhăn nhó.

Lục Thành biết nàng đã chấp nhận, hấn cười dắt nàng đi ra ngoài, Ngưng Hương lặng yên đi theo, đi ra ngõ hẻm dùng sức gạt tay hấn.

Lục Thành thấy vậy cố ý đi lên phía trước nàng làm bộ hai người không quen không biết, sau đó cứ cách vài bước lại quay đầu nhìn nàng, không chút đứng đắn.

Hấn liên tiếp quay đầu lại như vậy, rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi, Ngưng Hương tức giận đến khiên trách hấn, "Chàng lo đi đi!"

"Vậy nàng đừng nóng giận nữa." Lục Thành dứt khoát lui về phía sau đi cùng nàng, mắt hoa đào nhìn nàng vẻ nịnh nọt.

Ngưng Hương hờn hển lại không thể làm gì, miễn cưỡng gạt đầu.

Lục Thành cười, ngoan ngoãn đi bên cạnh nàng, thấp giọng giới thiệu một nhà tam thúc bốn người cùng nàng

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

Edit: Hà

Ngưng Hương đồng ý đi Hứa gia, nhưng không giống như đi gặp thân thích người yêu mà lại giống lương dân nhát gan, bị kẻ tặc bức bách đi theo vào nhà cướp của, một lát nàng lại do dự muốn thương lượng với Lục Thành, một lát lại nghiêng đầu muốn quay trở về, mà Lục Thành lại giống như trùn trồ phi không sợ người khác hiểu lầm đang dụ dỗ bức bách hù dọa nàng, cứng mềm hấn đều đã thực hiện, cuối cùng cũng thành công đem tiêu cô nương

giống như đuổi dê chạy nhanh tới trước cửa Tam thúc nhà mình.

Đến lúc này, Ngưng Hương cho dù không muốn gặp cũng đã muộn, nàng cúi đầu đứng ở bên cạnh nhìn Lục Thành gõ cửa.

Hoàng hôn buông xuống, mọi nhà khói bếp lượn lờ, sau khi ăn cơm tối xong mọi người liền đi ngủ, cho nên cửa chính đã sớm đóng lại.

Người gác cổng nghi ngờ hỏi ai vậy, sau khi nghe ra giọng Lục Thành bèn vội vàng vừa mở cửa vừa hô: "Lão gia, phu nhân, đại công tử đến đây!"

Lục Thành có chút lúng túng, hần quay đầu lại giải thích với Ngưng Hương: "Ta không cho hần kêu là công tử, nhưng hần không nghe."

Hần là một hán tử nông thôn, kêu công tử làm gì?

Người gác cổng đã sớm phát hiện cô nương tướng mạo xinh đẹp bên cạnh, đoán nàng cùng Lục Thành có quan hệ mờ ám, hần khom lưng cười hề hề: "Đại công tử nói đùa, ngài là cháu trai lớn nhất của lão gia, ta không gọi ngài là đại công tử thì gọi gì đây?" Cũng không thể gọi thẳng họ tên được.

Nói xong đưa tay ý bảo hai người vào cửa.

Lục Thành đi về phía trước một bước, sau khi không nghe thấy tiếng bước chân, hần quay đầu lại thấy Ngưng Hương đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, trong lòng hần bất đắc dĩ, lui về bên người nàng thấp giọng nói: "Nàng muốn ta dắt nàng đi vào sao?" Hần thích bộ dáng xấu hổ của nàng, nhưng da mặt nàng như vậy cũng quá mỏng rồi, hần nhìn thấy liền sốt ruột.

Nhưng da mặt hần dày như tường thành, làm sao có thể hiểu tâm tư của cô nương?

Ngưng Hương vẫn cảm thấy lần này đến đây không thích hợp, nhưng mắt thấy Lục Thành đưa tay muốn đi tới dắt nàng, mà người gác cổng thì đang đứng bên cạnh, Ngưng Hương không thể không tiếp tục đi vào trong.

Nàng đi rất chậm, Lục Thành bồi nàng, bước chân hai người chưa kịp vòng qua bức tường xây thành tám bình phong ở cổng, liền nghe bên trong truyền đến một giọng bé gái ngọt ngào, "Đại ca có ôm A Nam đến đây không?"

Lục Thành nhìn Ngưng Hương cười nói: "Không mang." Có mang cũng là tức phụ.

Tiếng bước chân bên trong lập tức ngừng lại.

Ngưng Hương cũng vừa lúc đi theo Lục Thành vòng qua bức tường, nàng căng thẳng tò mò giương mắt nhìn, liền thấy ngay một cô nương tầm tám chín tuổi váy màu hồng phấn đang tức giận đứng ở trong sân, khi thấy nàng thì ngẩn người, tròn to hai mắt. Phía sau lưng bé gái lại có thêm ba người đang đi ra, một nam tử thanh lịch Ngưng Hương đã gặp một lần ở xã đánh cờ Đông gia là Lục Quý An, bên trái ông người có dung mạo vừa đơn giản lại xinh đẹp là tam thẩm Hứa thị của Lục Thành, phía bên phải Lục Quý An là một cậu thiếu niên trẻ tầm mười một mười hai tuổi, da trắng môi hồng, cực kỳ giống người Lục gia, là đường đệ thừa kế họ mẹ của Lục Thành, Hứa Tri.

Ngưng Hương sau khi đoán tên mọi người lại không dám nhìn nhiều, nàng dựa vào can đảm luyện ở Hầu phủ mới không chạy trốn ra sau lưng Lục Thành.

Một nhà bốn người Lục Quý An đều nhìn về phía nàng.

Lục Thành rất muốn nói cho bọn họ biết đây chính là tức phụ của hần, nhưng hần không dám nói trắng ra sợ chọc giận Ngưng Hương, bèn cười nói: "Tam thúc, tam thẩm, đây là Từ cô nương ở thôn Liễu Khê, hôm nay nàng vào trong thành làm việc, thời gian hơi muộn, nàng đứng ở cửa thành đợi nửa ngày cũng không thấy xe. Cháu vừa vào thành vừa lúc gặp nàng nên dẫn nàng đến chỗ mọi người muốn xin ở lại một đêm, sáng mai chúng ta cùng nhau trở về."

Hần nói coi như cũng có chút đạo lý, nhưng việc hần toét miệng cười cùng vẻ mặt tự hào, đừng nói phu thê Lục Quý An, ngay cả huynh muội Hứa Tri tuổi cộng lại cũng không bằng hần đều không tin.

Ngưng Hương rất muốn phối hợp với lời nói của Lục Thành, nhưng nàng không quản được mặt của mình, mặt đỏ như sắp rỉ máu.

Hứa thị thầm đoán bên trong nhất định có nguyên do, nhưng nhìn tiểu cô nương quần bách thành như vậy, bà vội vàng đi đến mời Ngưng Hương, "Từ cô nương ở cửa thành đợi lâu như vậy chắc là đã khát nước rồi, đi, theo ta vào trong phòng nghỉ ngơi một chút, lát nữa chúng ta cùng nhau ăn cơm."

Ngưng Hương nhẹ nhàng gật đầu.

Hứa thị dẫn nàng đi ra hậu viện, Lục Anh tò mò đi theo.

Lục Quý An nhìn đứa cháu trai lớn vẫn chưa thu lại nụ cười, thấp giọng hỏi: "Sao lại vào thành?"

Ngưng Hương giấu giếm mọi người chuyện ở Hầu phủ là sợ bọn họ lo lắng, Lục Thành cũng không muốn các trưởng bối biết chuyện, hần cười nói: "Tam thúc, cuối cùng nàng cũng đồng ý gả cho cháu, hôm nay cháu bèn cố ý lừa gạt nàng vào trong thành, muốn dẫn nàng tới cho mọi người nhìn một chút, mọi người thấy rồi thì ngày mai trở về cháu xin Nhị thẩm thay cháu tới nhà bọn họ cầu hôn."

"Ồ nháo!"

Lục Quý An trầm mặt trách mắng, "Cháu tự mình đến là được, cần gì phải lừa nàng đi theo? Cháu cho rằng ai cũng mặt dày như cháu sao?"

Không trách được Từ gia cô nương xấu hổ thành như vậy, sắp khóc đến nơi, việc này trừ phi người nữ kia không biết xấu hổ mới cam tâm tình nguyện đi theo.

Hắn làm trò bị mắng trước mặt đường đệ, Lục Thành gãi đầu, nghiêng đầu giả vờ nhìn sang hướng khác.

Hắn không phải cố ý, còn không phải là do Bùi Cảnh Hàn gây ra sao? Nếu không phải Bùi Cảnh Hàn gọi nàng đến, hắn cũng sẽ không nghĩ tới mang nàng đến nhà Tam thúc.

"Phụ thân, kêu đại ca vào bên trong ngồi đi." Hứa Tri có mắt thay đường huynh giải vây.

Lục Quý An hừ một tiếng, nghiêm túc dặn dò cháu trai, "Hôm nay may là tới nhà chúng ta, nếu như cháu cũng sang Từ gia như vậy là không có quy củ, người ta sẽ không đáp ứng hôn sự, lúc đó cháu đừng đến tìm chúng ta hỏi ý kiến."

Lục Thành vội nói không.

Nên khiển trách đã khiển trách, Lục Quý An lại muốn biết cháu trai tính xử lý hôn sự này thế nào, ông kêu hắn đến thư phòng, cẩn thận hỏi thăm. Ngày tổ chức hôn lễ, tiền biếu sinh lễ cũng phải suy tính cẩn thận.

"Tam thúc, nàng lớn lên đẹp như vậy, muốn gả cho hạng người gì cũng có thể, nhưng nàng lại cam nguyện tái giá với cháu, cho nên tiền biếu cháu muốn cho nhiều thêm một chút." Lục Thành nghiêm túc nói.

"Nên như vậy." Lục Quý An vuốt cằm, nhắc nhở hắn, "Thừa dịp bây giờ còn chưa bắt đầu lạnh, ba gian phòng ở phía tây sửa lại đi, để lại làm tân phòng." Lúc trước cưới nương A Nam quá đột ngột, tân phòng cũng không kịp đổi, nhưng lần này không sửa là không được.

Lục Thành cũng nghĩ như vậy.

Tán gẫu một lát, Hứa Tri bên ngoài mời gọi: "Phụ thân, mẫu thân nói các nàng ăn cơm ở hậu viện, còn chúng ta tự mình ăn."

Lục Thành không khỏi thất vọng, cơm tối không thấy được nàng, nàng lại ở hậu viện, đoán chừng phải tới sáng mai mới có thể gặp nàng.

Lục Quý An hiểu ý thế tử, ông lại nhấn nhá nói: "Tam thâm cháu nhất định cũng rất tức giận, cháu chờ bị mắng đi."

Quả nhiên là sau khi Hứa thị sắp xếp cho Ngưng Hương cùng con gái bà ngủ một phòng, bà lập tức đến hỏi chuyện cháu trai, Ngưng Hương mặc dù chưa nói, nhưng bà cũng đại khái đoán được tình hình thế nào. Bây giờ lại nghe cháu trai chứng thật, Hứa thị nắm chổi lông gà liền đánh hai cái lên sống lưng rắn chắc của Lục Thành, "Bởi vì cháu lớn nên ta mới không quản cháu, không ngờ gan cháu càng ngày càng lớn, trước đột nhiên liền nói muốn cưới nương A Nam, một chút cũng không kịp chuẩn bị, bây giờ lại âm thầm tự tìm tức phụ, trong mắt cháu còn có trưởng bối chúng ta không hả?"

Lục Thành khổ mà không nói ra được, hắn ngoan ngoãn ngồi im, nhưng lại nhịn không được thanh minh cho bản thân, "Lần này không phải cháu đã dẫn nàng đến cho tam thâm nhìn sao?"

"Cháu còn không biết xấu hổ hay sao mà còn nói vậy hả!"

Hứa thị lại đánh hắn một cái, "Thật không biết Hương Nhi nhìn trúng cháu chỗ nào, thứ gì chỉ biết bắt nạt người khác, nếu là ta thì đã sớm không thêm để ý rồi!"

Bà cũng trách Lục Thành đã cường bách Ngưng Hương đến đây.

Lục Thành thật không ngờ mình đã bị Ngưng Hương oán giận lại còn bị hai trưởng bối đánh, hắn nhìn sang hai vị trưởng bối, nhỏ nhỏ nói thầm một câu, "Nàng còn chưa vào cửa mà hai người đã hướng về nàng, giống như nàng mới là cháu gái còn cháu là cháu rể vậy."

"Trách chúng ta thiên vị hả?" Hứa thị để chổi lông gà xuống, hai tay ôm ngực cười lạnh, "Vậy cháu đừng cưới, không cưới chúng ta sẽ không thiên vị."

Lục Thành gượng cười hai tiếng ha ha rồi duỗi cánh tay ra, kẹp tiểu đường đệ dưới cánh tay rồi đi vào trong nhà ngủ.

Phu thê Lục Quý An nhìn chăm chú một lát rồi cười nói đến chuyện cháu dâu.

Ngược lại Ngưng Hương ở hậu viện tự nhiên hơn rất nhiều, dù sao bên cạnh chỉ còn lại một tiểu cô nương tám tuổi, xem nàng là muội muội được rồi.

"Từ tỷ tỷ, tỷ thật là đẹp." Lục Anh đã chui vào ổ chăn, nhìn sang cô nương đang ngồi bên kia chái đầu, khen tự đáy lòng.

Ngưng Hương cười, dịu dàng khen nàng: "Nương muội cũng xinh đẹp như vậy, A Anh lớn lên nhất định còn đẹp hơn so với tỷ tỷ."

Lục Anh cười hắc hắc, đột nhiên trêu ghẹo một câu, "Đại ca muội là nam nhân tuấn lãng nhất, Từ tỷ tỷ là cô nương đẹp nhất, tương lai hai người lại sinh cho muội một cháu gái nhỏ, muội sẽ mua cho bé thật nhiều quần áo mới."

Nàng đã có một đứa cháu trai, nếu có thêm cháu gái thì càng tốt.

Thấy nàng tuy nhỏ nhưng lời nói thốt ra lại y như người lớn vậy, Ngung Hương đỏ mặt, bước nhanh tới thổi đèn rồi nói: "Không còn sớm, A Anh mau ngủ đi."

Trong bóng tối truyền đến giọng nói đầy chần chẫn của tiểu cô nương, "Từ tỷ tỷ nhất định là đang thẹn thùng."

Ngung Hương coi như không nghe thấy.

Sáng sớm hôm sau, Hứa thị đem theo một bộ y phục do bà may cho con gái trước khi lấy chồng nhưng chưa kịp mặc mang qua, nhìn vẫn còn mới, nguyên liệu vải lại rất tốt. Ngung Hương hết lần này đến lần khác từ chối, trong khi hai người còn đang giằng co thì Lục Anh ôm lấy Ngung Hương, làm bộ ghét bỏ nói: "Bộ y phục này của Từ tỷ tỷ đều là mồ hôi, cứ để lại nhà muội trước đi, lần sau nhà muội có đi vào thôn lại mang qua đó."

"Đúng vậy đúng vậy, mau thay đi." Hứa thị đem Ngung Hương ấn ở trên giường, giúp nàng mặc quần áo.

Vừa đưa xiêm y lại còn đưa đồ trang sức đeo tay, lần này dù mọi người nói gì Ngung Hương cũng không chịu nhận.

Hứa thị cười lắc lắc đầu, nghĩ thầm chờ sau này lúc uống trà lại đưa, chờ Ngung Hương mặc đồ xong, bà dẫn hai vị cô nương một lớn một nhỏ đi về phía nhà chính.

Cả đêm không nhìn thấy tức phụ, Lục Thành sớm đã ngóng trông, nhà chính vẫn chưa có ai, hắn liền đứng ở trong sân, làm bộ hoạt động gân cốt. Nghe bên kia truyền đến tiếng bước chân, liền thấy nàng đi theo sau lưng thím, trên người mặc một chiếc áo bông tím nhạt nhiều lớp, phía dưới váy lụa trắng thật dài, nàng đi một bước chiếc váy nhẹ nhàng lay một cái, khiến nàng trông như một đóa hoa sen mới nở, vừa đẹp lại vừa kiều diễm.

Lục Thành nhìn đến ngơ ngẩn, đáy lòng toát ra một ý niệm.

Hắn muốn kiếm càng nhiều tiền, có tiền, mới có xiêm y tốt đồ trang sức tốt cho nàng, mới không làm lu mờ bộ dáng hoàn hảo của nàng.

Ngung Hương không biết hắn đang suy nghĩ gì, nhưng thấy hắn không thèm che dấu nhìn mình trắng trợn, nàng đỏ mặt hướng né tránh sau lưng Hứa thị.

Nàng tránh được nhất thời nhưng tránh không được một đời, ăn xong điểm tâm, Lục Thành liền thu xếp đi ngay, một lát cũng không muốn thêm.

Phu thê Lục Quý An cho là hắn sốt ruột về nhà cầu hôn, không giữ hắn nữa.

Ngung Hương loáng thoáng đoán được chút gì đó, lại không dám vạch trần, huống chi đoán được thì sao, nàng nhất định phải cùng hắn về nhà.

Ngoài cửa, xe la đã chuẩn bị xong, Hứa thị lệnh cho phu xe đưa hai người trở về.

Xe la mới vừa đi, Lục Thành liền nhào tới chỗ chật hẹp mà cô nương đang ngồi co lại.

"Lục Thành..." Ngung Hương lắc cái cổ không chịu cho hắn hôn, bàn tay nhỏ bé đánh cánh tay hắn, tiếng như muỗi kêu, "Bên ngoài có người..."

"Nàng không lên tiếng thì hắn không nghe được."

Lục Thành khàn khàn nói, bàn tay bá đạo chen vào áo nàng, "Hương Nhi, nàng mặc đồ như vậy, có chủ tâm đến câu dẫn ta đúng không?"

Không tự trách định lực của mình kém hoặc là căn bản hắn không muốn nhận, hắn đổ lỗi do nàng.

Đáng thương cho tiểu cô nương đã bị hắn chặn miệng, hoặc bởi vì kiêng kỵ người phu xe, chỉ có thể mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Edit: Hà

Xe la vừa chạy ra khỏi cửa thành liền có người muốn đi nhờ xe.

"Không cần để ý, chạy thẳng về thôn đi." Đầu Lục Thành đang vùi ở cổ Ngung Hương ngẩng lên, cố gắng khắc chế giọng nói của mình, điệu bộ bình tĩnh, vô tình cự tuyệt người đi đường ngoài xe, cũng phá đi hy vọng của Ngung Hương muốn né tránh khỏi hắn.

Kỳ thật Lục Thành là người nhiệt tình, nếu như không có Ngung Hương, hắn có thể tiện đường chở thêm vài người cũng được, nhưng hôm nay khó khăn

lắm hai người mới có thể ở riêng với nhau được hơn bốn mươi dặm đường, hẳn đương nhiên không muốn bị ai khác quấy rầy. Cho dù về nhà xin cưới hay cầu hôn được trường bối đồng ý, nhưng sau đó muốn thấy nàng lại không dễ dàng, ban ngày Lý thị sẽ đề phòng hẳn, buổi tối bên người nàng lại thêm Quân Bình khứu giác cực bén, nghĩ đến lần sau ôm nàng không biết phải đợi tới khi nào, Lục Thành liền mong con đường này cứ liên tục dài ra không có điểm dừng.

Dần dò xong rồi, Lục Thành lại cúi đầu xuống lần nữa.

Cái gáy bị hắn giữ lấy khiến Ngưng Hương phải hắt cằm lên, hai tay nàng đều đang cố gắng cào nhẹ vào sống lưng hắn.

Hắn như là một con chó đang làm nũng chủ nhân, càng không ngừng hướng về cổ nàng gặm, miệng chó lại mở ra mở vô gáp rút không ngừng, vừa ngứa lại vừa đau.

Đau?

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh đời trước, Bối Cảnh Hàn cố ý lưu lại dấu vết ở trên cổ nàng, lý trí Ngưng Hương trong nháy mắt trở lại, thừa dịp hắn gặm say mê tới mức quên giữ chặt nàng, nàng nhanh nhẹn giơ tay lên, nắm vành tai hắn dùng sức kéo về sau.

Lục Thành không thể không ngẩng đầu lên, mặt khế phiếm hồng, cặp mắt hoa đào như ngọn đuốc nhìn nàng, có ý trách nàng không để cho hắn thỏa mãn.

Bởi vì nàng biết dùng sức hôn mạnh sẽ lưu lại dấu vết, Ngưng Hương liền nghiêng đầu, lau nhẹ cái cổ nhỏ giọng oán giận hắn, "Đau..."

Khi thấy nàng lau cái cổ tuyết trắng, Lục Thành phát hiện có thêm một điểm đỏ nho nhỏ lộ ra bên ngoài, cổ áo không che được, hắn nhất thời chột dạ. Ngưng Hương len lén quan sát hắn, vừa thấy hắn như vậy nàng khẽ cắn môi, giả vờ tức giận nói: "Chàng ngồi sang bên kia đi, hôm qua ta giận chàng chưa hết mà hôm nay chàng lại như vậy, ta, ta không..."

Lục Thành hiểu nàng muốn nói gì, hắn vội vàng buông nàng ra, xê dịch ra ngoài.

Ngưng Hương cúi đầu sửa sang lại quần áo, không ngờ tà váy chẳng biết từ lúc nào đã bị hắn kéo lên đến tận đùi, nghĩ lại từ lần lần lút gáp hắn ở trong vườn trái cây đến giờ, hắn đều lần qua lần lại với nàng một phen như vậy, mặt Ngưng Hương càng đỏ hơn, sau khi chỉnh trang xong nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt nhăn nhó không thêm đề ý tới hắn.

"Hương Nhi, tối qua tam thẩm ta đã nói gì với nàng vậy?" Lục Thành hậm hực sờ mũi, hắn phải để tay mình bận rộn mới được, nếu không lại muốn đuổi về phía nàng.

"Không nói gì hết, com nước xong ta liền cùng A Anh đi ngủ, còn lúc sáng bác ấy chỉ sang đưa y phục thôi." Ngưng Hương cúi đầu nói.

Lục Thành quan sát nàng lần nữa, cười nói: "Rất đẹp, chờ ta kiếm thật nhiều tiền ta cũng mua đồ như vậy cho nàng mặc."

Lông mi Ngưng Hương khẽ run, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Không cần, chúng ta ở quê, nếu mặc quần áo tốt như vậy thật uổng phí, lãng phí tiền vô ích." Nàng đối với quần áo không có yêu cầu gì, chỉ cần có thể che đậy thân thể là đủ rồi, nếu có chút tiền thì tự mình chọn màu vải mình thích là đủ rồi.

"Nếu vậy thì cứ lập tức mua mới." Lục Thành lại xê dịch về phía nàng, thấy nàng căng thẳng phòng bị, Lục Thành lập tức dừng lại, thấp giọng nói: "Hương Nhi, khi về nhà ta liền làm mới lại ba gian phòng ở phía đông, sang năm nàng gả đến liền có phòng mới để ở."

Ngưng Hương đỏ mặt, không dám nghĩ đến chuyện cùng hắn ngủ một giường sẽ xảy ra chuyện gì.

"Nàng muốn năm nay chúng ta thành hôn không?" Nhìn khuôn mặt nàng ửng đỏ như hoa đào, tâm can Lục Thành đều ngứa ngáy, "Nếu năm nay thành thân, khi mùa đông đến ta sẽ không sợ một mình một giường lạnh lẽo."

"Không phải A Nam ngủ cùng chàng sao?" Ngưng Hương vênh khéo miệng lên, không khách khí vạch trần lời nói dối của hắn.

"A Nam quá nhỏ, ôm hắn bụng ta còn chưa nóng thì từ bắp đùi trở xuống đã lạnh tê tái." Lục Thành vô liêm sỉ nói.

Ngưng Hương lườm hắn một cái, cúi đầu nói: "Không được, năm nay không được."

Nàng phải ở nhà theo dõi đệ đệ, nếu như may mắn vượt qua kiếp nạn kia nàng mới an tâm.

Lục Thành cũng chỉ thuận miệng nói một chút, dù sao nàng mới mười bốn, cho dù nàng nguyện ý thì phu thê Từ Thủ Lương cũng không gả cháu gái cho hắn.

Một chốc lát nói chút chính sự, một chốc lại len lén lút lút không đứng đắn, từng phút trôi qua đều là mật ngọt, hơn bốn mươi dặm đường đột nhiên trở nên rất ngắn, rất nhanh đã gần đến thôn Liễu Khê.

"Hương Nhi, ta tiễn nàng về nhà." Lục Thành ôm thật chặt cô nương đang muốn từ trên đùi hắn đi xuống, lưu luyến nói.

"Ồ đầu thôn thả ta xuống là được rồi." Ngưng Hương tránh không thoát, lại không muốn ngẩng đầu đối mặt với hắn, nàng liền tựa vào vai hắn.

Bờ vai nam nhân rộng lớn lại rắn chắc, Ngung Hương đề phòng hấn cả một đường, bây giờ gần đến lúc chia tay, nàng cũng không muốn, nàng rất muốn bỏ qua sự xấu hổ của mình mà cứ dựa vào lòng hấn như vậy, vừa ngọt ngào lại an tâm, giống như chỉ cần hấn ở đây, cho dù chuyện gì xảy ra nàng cũng đều không sợ.

Hôm nay là lần đầu tiên, nàng toàn tâm toàn ý dựa vào hấn, không cần phải lo lắng bị người khác phát hiện.

Hiếm khi nàng nhu thuận như vậy, ngoan ngoãn như vậy khiến Lục Thành không nhẫn tâm cự tuyệt ý nàng nữa.

Hôn nhẹ lên đầu nàng, thân thể nóng như lửa của hấn cũng dần tỉnh lại.

"Nàng chờ ta nhé, sáng mai ta mời Nhị thẩm đến." Xe la vừa ngừng, Lục Thành thấp giọng bảo đảm.

Ngung Hương đương nhiên tin hấn, nàng đẩy tay hấn còn muốn ôm nàng, vội vã kéo màn xe.

Ánh mặt trời sáng ngời khắp nơi, vì có kỵ phu xe mà Lục Thành không thể không trở mắt nhìn người yêu bước xuống xe.

~

Ngung Hương về đến nhà cũng là lúc Lý thị đang muốn nấu cơm, vừa nghiêng đầu nhìn thấy cháu gái, bà ngây ngẩn cả người, nhìn chăm chăm y phục Ngung Hương, "Đây..."

Ngung Hương bất đắc dĩ giải thích: "Tổ Nguyệt nhất định bắt cháu mặc bộ đồ này trở về, Đại bá mẫu chờ một chút, cháu đi đổi y phục trước."

Trên cổ còn có dấu đỏ do Lục Thành găm, Ngung Hương không dám đứng gần trường bối, nàng bước nhanh về phía Tây viện, lên tiếng chào hỏi với Quân Bình, sau đó lại đuổi đệ đệ ra ngoài, nhanh chóng chọn lấy một chiếc áo tương đối cao cổ mặc vào. Nhìn cái cổ trong gương trắng nõn không có bất kỳ thứ gì khác thường, Ngung Hương thở phào nhẹ nhõm.

Lúc ăn cơm, Ngung Hương kể chút chuyện vui ở Hầu phủ cho cả nhà nghe, cơm nước xong chờ A Mộc ngủ thiếp đi, Ngung Hương đi sang tây phòng.

"Người về sau có tính toán gì chưa?" Ngung Hương ngồi trên giường, nhẹ giọng nói với Quân Bình, sau đó trước khi Quân Bình mở miệng, nàng lấy khế ước bán thân ra, ngay trước mặt Quân Bình xé nát, tươi cười nói, "Chúng ta có thể ở cùng nhau là duyên phận, ta cùng với Lục Thành có thể có ngày hôm nay cũng phải cảm tạ người."

Khi Quân Bình biết nàng cùng Lục Thành ở ngoài cửa vụng trộm gặp mặt nhưng không có hiện thân, Ngung Hương liền đoán được Lục Thành là do Quân Bình mang qua đó, ý định ban đầu cũng chỉ là phục mệnh với Bùi Cảnh Hân, cuối cùng cũng may mắn Quân Bình "mặt báo" nên nàng cùng Lục Thành mới sớm định xuống, không cần phải băn khoăn gì nữa.

Quân Bình nhìn khế ước bán thân bị nàng xé nát, giọng điệu buồn cười nói: "Nếu như ta không thích người, cho dù người dùng khế ước bán thân bức ta, ta cũng không làm nha hoàn của người. Hiện tại cũng giống vậy, bởi vì người ta mới có thể trải qua những ngày bình yên an ổn, cho nên dù người xé khế ước bán thân, ta vẫn như cũ xem người là ân nhân. Ngung Hương, ta không cha không mẹ không nhà để về, cũng không có tính toán gì, nếu người nguyện ý, ta vẫn tiếp tục đi theo người."

Ngung Hương gật đầu, dịu dàng đáp: "Được, nhưng chúng ta phải nói rõ ràng, hiện tại ta bắt đầu coi người như người một nhà, người đừng lại người thiếu ta hay là ta nợ người gì gì đó. Hơn nữa giống như đại bá ta mẫu đã nói, chờ người gặp được người thích hợp, nên gả liền gả, đừng băn khoăn quá nhiều."

Nói giống như mình là người lớn tuổi vậy, Quân Bình lắc đầu, thân nhiên nằm xuống, nhắm mắt lại nói: "Được rồi, đi ngủ đi."

Ngung Hương cũng cười, xoay người đi sang đông phòng ngủ.

Buổi chiều hai nhà tiếp tục bóc hạt bắp.

Ở Lục gia, Lục Thành đứng ở ngưỡng cửa nhìn sang nhà Nhị thúc, thấy thím Phan thị đang bưng chậu quần áo đi giặt, hấn liền ôm A Nam qua chơi.

"Nhị nãi nãi!" A Nam nói càng ngày càng nhiều, chữ nói càng lúc càng rõ ràng.

Phan thị cười nói chào ôi, ngồi trước chậu gỗ cười chào hai cha con bọn họ, "Lão đại trở về rồi hả? Không phải là nói có chuyện gấp ở vườn trái cây sao?"

"Trái cây đều đã hái xong, không còn gì gấp nữa." Lục Thành đứng ở cửa nhìn vào bên trong, đoán hai đường muối có lẽ đã ra ngoài chơi, hấn ho khan khụ khụ, đề nghị nhĩ tử muốn đi qua vọc nước, hấn nhìn thím một chút, thấp giọng nói: "Nhị thẩm, cháu nhìn trúng ý một cô nương, muốn mời thím đi một chuyến, cùng người nhà nàng nói chuyện."

Phan thị kinh hãi, buột miệng xiêm y đang giặt nghiêng đầu nhìn hấn, nếu không phải trong lòng cháu trai đang ôm con trai, bà quả thực cho là mình nằm mơ, trở lại ngày nào đó năm trước cháu trai đột nhiên nói cho bà biết hấn muốn kết hôn với Phùng cô nương.

"Vậy, cô nương nhà ai, người cứ im im như vậy sẽ không phải có thêm phiền toái gì chứ?" Phan thị vẻ mặt nghiêm túc hỏi. Nhớ ngày đó sang Phùng gia cầu hôn, Phùng lão gia thiếu chút nữa sai người đánh bọn họ, khi họ nói thẳng Phùng cô nương đã mang thai, Phùng lão gia dưới cơn nóng giận mới trực

xuất nàng ra khỏi nhà, miễn cưỡng thành thân.

Hai thím đều bị chuyện trước đây của hần hù dọa đến ám ảnh, Lục Thành dờ khóc dờ cười, kịp thời nói: "Không phải, thím cũng biết nàng ấy, là, tỷ tỷ A Mộc."

Không hiểu sao hần có chút ngượng ngùng.

"Cô cô!" A Nam biết tỷ tỷ A Mộc là ai, ngửa đầu nhìn phụ thân.

Lục Thành cười nhìn nhi tử, đồ dành tiêu tử vui vẻ, chợt dạ nhìn về phía thím.

Phan thị bị tin tức này chấn động đến mức có chút bối rối.

Đại cô nương Từ gia? Cô nương kia mới mười bốn thôi, nàng còn muốn tác hợp tiểu cô nương đó cùng với đứa cháu trai thứ hai mười bảy tuổi, như thế nào đứa cháu lớn làm ca ca lại đến đây nói vậy?

"Cháu, vậy Hương nhi biết ý cháu không?" Lấy lại tinh thần, Phan thị cuối cùng suy nghĩ ra điểm không thích hợp, theo như hiểu biết của bà, đứa cháu lớn hình như đã qua chỗ tỷ tỷ A Mộc mấy lần, hai đứa này chẳng lẽ đều vừa ý nhau?

Ý niệm trong đầu mới nổi lên, bà liền thấy cháu trai đã nở nụ cười, nụ cười nhẹ nhàng, thế nhưng từ khoe mắt đuôi mày, cả người tinh thần toả sáng, giống như trên sách nói vậy, như cây khô nghênh đón mùa xuân thứ hai. Phan thị cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua cháu trai cười vui vẻ như vậy, bà kìm lòng không được cũng cười, ngẫm lại A Nam cũng thích Ngưng Hương, đột nhiên bà cảm giác chuyện này có lẽ chính là thiên ý (ý trời).

"Được, hai cháu đã hai tình đầu ý hợp, ta đành lao theo cháu lần này nữa, đúng rồi, việc này tam thẩm cháu..."

"Buổi sáng cháu đã vào thành nói với thím ấy rồi, tam thẩm nói làm phiền thím lo liệu, bà ấy đến không tiện, sẽ chờ ăn tiệc." Lục Thành cười nói.

Phan thị vuốt cằm suy nghĩ một chút, vừa giặt xiêm y vừa nói: "Vậy để bọn lão nhị đỡ A Nam, cháu đi nhanh lên trấn trên mua chút trà quả, vừa lúc trong nhà có cây táo, ngày mai ta hái một ít mang theo. Mặc dù hai đứa các cháu có ý, nhưng đi lễ cũng không thể thiếu, cháu lại mua thêm vỏ rượu đi, cháu là người góa vợ, mà Hương Nhi là cô nương tốt đồng ý tái giá với cháu, lễ chúng ta chuẩn bị so với người khác phải càng dồi dào hơn."

Tặng lễ cầu hôn, sau này đính hôn hay thành thân, ngày lễ ngày tết lễ cũng đều đồng dạng như vậy.

"Được ạ, trong lòng cháu đã tính toán." Lục Thành ôm A Nam đứng lên, "Vậy xin phép Nhị thẩm cháu đi trước, giờ cháu phải đi lên trấn trên."

Phan thị gạt đầu, đưa mắt nhìn cháu trai đi vài bước, chợt nhớ tới một chuyện, bà mấp máy môi thần nhiên nói: "Còn có cô của cháu, cũng phải đi thông báo một tiếng." Nói xong tiếp tục giặt quần áo, sắc mặt không còn tốt như trước.

Bước chân Lục Thành tạm ngừng, ở trong lòng thở dài.

Cô...

Vị cô kia, phải nói chính là xấu xa, cho dù không xấu cũng là người thích gây phiền phức cho người khác, rất nịnh hót. Hai người mặc dù là cô cháu, nhưng chỉ kém nhau năm tuổi, đối với chuyện lúc cô xuất giá Lục Thành còn nhớ rõ ràng rành mạch. Phụ thân nhị thẩm không thích tú tài, đồ cưới ngoại trừ sách không có cái gì đáng giá, cô rất ghét bỏ Nhị thẩm nghèo. Về sau Tam thúc ở rể Hứa gia, mỗi khi tam thẩm tới đều mang lễ vật, cô rất thích, gặp người khác liền khen tam thẩm tốt.

Tính tình như vậy, Nhị thẩm có thể chào đón nàng ta mới là lạ.

Chờ cô đến xuất giá tuổi, bởi vì dung mạo tốt, người đến làm mối không ít, cô chọn rẻ thứ nhất là có nhà, nhất định chọn người có tiền, chọn tới chọn lui bà mới đều chê nàng ta khó hầu hạ, dứt khoát không thèm tới nữa. May mắn cô vận khí tốt, lúc đi trấn trên mua đồ tình cờ gặp đương đang khai trương cửa hàng, vừa có tài lại có mạo, lập tức vui mừng gả cho người ta.

Lục Thành rất vui cho cô.

Bởi vì tuổi gần, hai người càng giống tỷ đệ hơn, hơn nữa mặc dù cô tham mộ hư vinh, nhưng đối hần vẫn luôn rất hào phóng, được ăn ngon sẽ giữ cho hần một phần. Dựa vào quan hệ bất hảo của cô với Nhị thẩm, trong lòng Lục Thành biết là lỗi của cô, nhưng hần chỉ có thể khuyên bảo, cô không nghe hần, nhưng hần lại không có cách chán ghét mà vứt bỏ cô.

Vốn tưởng rằng cô lập gia đình tính tình sẽ tốt hơn chút, nhưng không ngờ lại càng làm cho Lục Thành đau đầu đến tận bây giờ.

Cô vừa nịnh hót lại có thêm khuyết điểm, nàng thích khoe khoang.

Mỗi lần về nhà mẹ đẻ, nàng sẽ mang rất nhiều lễ vật trở lại, hào phóng thì thật hào phóng, nhưng lại đi từ trong nhà ra ngoài nhà một vòng, quở trách bọn họ kém cỏi, này hồng kia vỡ, biểu muội biểu đệ con cô vậy mà mura dầm thắm đất học theo, ba người cùng nhau cầu nhau. Lục Thành dù sao cũng là người hơn hai mươi tuổi, không muốn so đo cùng phụ nhân, Nhị đệ tính tình nóng nảy, đánh đến khi biểu đệ chín tuổi không dám nói lung tung nữa. Biểu muội thì không thể động thủ, nhưng nhị đệ nhiều lần bộc phát con tức giận với nàng, năm ngoái còn nói nặng lời, khiến cho nàng chạy về nhà mình, biểu muội trong con tức giận không tới chơi nữa...

Người một nhà như vậy, Lục Thành ngấm lại liền rầu rĩ.

Nhưng nên đi vẫn phải đi.

"Đệ chơi với A Nam, ta lên trấn trên mua đồ, ngày mai Nhị thẩm dùng đi qua Từ gia." Vào phòng, Lục Thành đem nhi tử đưa cho Nhị đệ.

Lục Ngôn nghe vậy ngồi không yên, từ trên giường đất nhảy dựng lên, sai Lục Định, "Người đỡ A Nam đi, ta đi cùng đại ca."

Lục Định không để ý, nhìn về phía cháu trai.

A Nam càng ngày càng hiểu chuyện, nghe ra phụ thân muốn ra ngoài, bé nghiêng đầu liền ôm lấy Lục Thành, "Mua đồ!"

Lục Thành hôn tiểu tử một cái, cười nói: "Được, phụ thân mang A Nam đi qua nhà cô nãi nãi."

A Nam nháy mắt mấy cái, đột nhiên lắc đầu kêu không, buông phụ thân ra liền vui vẻ đi về phía Tam thúc.

Bé không thích cô nãi nãi hay chọc nhị thúc tức giận.

Ngay cả đứa trẻ hai còn không thích, Lục Ngôn không hào hứng nữa, lại nằm xuống giường đất.

Lục Thành cười, đi đến hộp tiền lấy bạc ra, sau đó đánh xe lừa ra cửa.

Đông Lâm thôn gần thị trấn, Lục Thành trước tiên kéo xe lừa đến Chu gia.

Người gác cổng biết hắn, tươi cười rạng rỡ mời hắn vào trong, trong miệng cũng kêu đại công tử.

Ông chủ Chu Thiên Hữu đã ra ngoài, tiểu thiếu gia chín tuổi Chu Nguyên đang ở học đường đọc sách, chỉ có Lục thị cùng nữ nhi Chu Ngọc ở nhà, hai mẹ con đang cùng nhau đối chiếu sổ sách tháng trước. Lục thị cũng thích tính sổ, Chu Thiên Hữu thấy thế từ trời cho quản sổ sách, sau khi tân hôn hai năm tự mình chỉ điểm, về sau liền để thế từ quản.

Biết được cháu trai lớn đến đây, Lục thị để sổ sách xuống gấp nếp lại, đỡ khi quay lại quên mất xem đến chỗ nào, nàng vừa đứng dậy vừa nói với nữ nhi: "Đi, cùng nương đi gặp đại biểu của con, cũng lâu rồi con chưa gặp hắn đó."

"Con không đi, dù sao nhà bọn họ nhìn con cũng không vừa mắt." Tiểu cô nương mười hai tuổi cúi đầu tính toán, cặp môi hồng bĩu lên, chỉ có bên trong đôi mắt trong veo như nước hiện ra tia do dự.

Nhị biểu ca chọc tức nàng, nhưng đại biểu ca chưa từng nói nặng lời với nàng.

Lục thị còn chưa hiểu rõ ý nữ nhi sao? Biết rõ nữ nhi chỉ ngoài miệng quật cường, đối với đại biểu ca không có tức giận lớn, nàng cười cướp đi bàn tính trong tay nữ nhi, đem tiểu cô nương cưỡng chế kéo lên. Chu Ngọc thở phì phì, nhanh bước đến cửa phòng khách, tiểu cô nương từ từ hất cằm lên, bày ra một bộ dáng vênh vào tự đắc.

"Cô đã đến." Lục Thành đứng lên, chào hỏi Lục thị chỉ lớn hơn hắn năm tuổi, ánh mắt hắn nhìn sang biểu muội xiêm y màu trắng đứng bên cạnh, cố ý nói: "Biểu muội lớn như vậy rồi sao, thiếu chút nữa ta không nhận ra được."

Chu Ngọc nhẹ nhàng xì một tiếng, ngồi vào ghế tròng mắt nói: "Đoan ngo không phải huynh có tới nhà chúng ta làm khách sao? Một trăm ngày cũng chưa nhanh đâu, ta có thể cao hơn bao nhiêu." Nếu đổi thành nhị biểu ca nói lời này, nàng sẽ tin tưởng.

"Vậy ta khen muội càng ngày càng đẹp được chưa?" Dù sao cũng lớn hơn mười tuổi, Lục Thành đối với biểu muội vẫn hết sức khoan dung.

Chu Ngọc hừ hừ, nhìn hắn nói: "Sao huynh đến nhà chúng ta?"

Nhị biểu ca không đến, đại biểu ca cũng là ngày lễ ngày tết mới đến, nếu không sẽ không đến ghé chơi.

Lục Thành tươi cười, ngồi xuống rồi trực tiếp giải thích cùng Lục thị.

Lục thị tuyệt đối không đoán được đứa cháu lớn lại muốn cưới vợ, nhú mày hỏi: "Cô nương nhà ai?"

Lục Thành một năm một mười mà nói: "Là Từ gia đại cô nương ở thôn Liễu Khê, lúc nàng mười một tuổi mẫu thân nàng bệnh nặng, nàng bán mình đi Hầu phủ trở thành nha hoàn, trong tháng sáu đã chuộc thân ra. Đầu xuân ta quen nàng, nàng rất dịu dàng, A Nam cũng thích nàng, hai ta hết sức hợp tâm ý, năm nay nàng mười bốn, trước đính hôn, sang năm lại cưới."

"Trong nhà nàng còn có ai?" Lục thị tiếp tục hỏi.

Lục Thành đơn giản giải thích vài câu.

Biết được Ngưng Hương không cha không mẹ, phía dưới còn có đệ đệ mới năm tuổi, Lục thị không vui, trầm mặt nói: "Đệ đệ của nàng mới năm tuổi,

sau này không phải trông cậy vào nàng nuôi sao? Lão đại, nhà chúng ta lão Nhị hay lão Tam vẫn chưa thành thân, qua vài năm A Đào xuất giá cũng phải thêm đồ cưới, nuôi dưỡng A Nam lại phí tiền, cũng không có dư tiền giúp nàng nuôi đệ đệ đâu."

Chu Ngọc không gạt đầu cũng không lắc đầu, bưng chén trà, ung dung đứng ngoài quan sát mẫu thân cùng biểu ca nói chuyện.

Lục Thành từ lúc gặp mẹ con các nàng vẫn luôn tươi cười, nhưng lúc này nụ cười kia đã thu lại, ánh mắt cũng chuyển lạnh, nhìn qua Lục thị nói: "Cô, đừng nói nàng không có tâm tư đó, cho dù có, ta cũng nguyện ý giúp nàng nuôi đệ đệ. Không phải cô cũng nói, Nhị đệ, Tam đệ, A Đào thành thân hay nuôi dưỡng A Nam cũng đều cần tiền sao, nàng không ghét bỏ ta, cam nguyện gả cho ta giúp ta chăm sóc đệ đệ muội muội, ta có tư cách gì chê nàng? Cô, lời này cô nói một lần ta không để bụng, nhưng nếu cô còn vậy nữa, về sau ta cũng không dám tới cửa nữa."

Lời nói gọn gàng linh hoạt, không chút nào dây dưa.

Hắn có thể dễ dàng tha thứ cô cùng thím phát giận với bọn họ, bởi vì mọi người cùng ở dưới một mái hiên, đều biết rõ lẫn nhau, nhưng hắn không muốn Ngưng Hương vì mình liên lụy chịu ủy khuất. Tính cô hắn rõ nhất, một khi để nàng cảm thấy hắn đối với chuyện nàng chê bai Ngưng Hương không để ý, tương lai nhìn thấy Ngưng Hương, cô tuyệt đối sẽ ngày một thậm tệ hơn.

Lục thị hô hấp nặng dần, giống như bị cháu trai ném cục gạch lớn vào mặt!

Lục gia ba người, nàng cùng đứa cháu này thân nhất nhất, hiện tại cánh cháu trai cứng cáp, vậy mà có thể vì tức phụ uy hiếp nàng sao? Nàng nói những lời kia cũng là vì tốt cho hắn, hắn không thích nghe nói nhẹ nhàng không được sao? Nhất định phải để nàng ghen mới cam tâm?

"Người đã hạ quyết tâm cưới nàng, còn cùng ta thương lượng làm gì?" Nàng mặt lạnh châm chọc nói.

Lục Thành đứng dậy, ánh mắt bình tĩnh như nước, "Ta đến không phải là thương lượng với cô, là thông báo cho cô một tiếng, ngày mai Nhị thẩm đi qua xin cưới, được chuyện ta lại mời cô ăn tiệc. Cô nghỉ ngơi đi, ta còn phải đi mua một ít đồ, đi trước."

Nói xong xoay người rời đi.

"Người đứng lại đó cho ta!" Lục thị tức giận đến rời ghế, hướng hắn quát lên.

Lục Thành coi như không nghe thấy, chẳng mấy chốc đi càng xa.

Lục thị oán hận nắm khăn, cháu trai tính tình thối này!

Chu Ngọc cuối cùng cũng dụ dỗ một câu, "Nương, biểu ca thích hắn thì để hắn cưới, cưới về lại không ở cùng nương, nương tức giận như vậy làm gì."

"Con thì biết cái gì!" Lục thị nhin không được quát.

Chu Ngọc ghét bỏ nhìn nàng một cái, vừa đi ra ngoài vừa nho nhỏ nói thầm, "Trở thành nãi nãi nhà giàu nhiều năm như vậy cũng không đổi được bệnh cũ!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Edit: Hà

Bên kia, Lục Thành vì hôn sự của mình đã sớm thông báo cho mọi người thân thích, bên này Ngưng Hương thân là cô nương chờ bị cầu hôn, nên chỉ có thể làm bộ như không biết gì hết, căng thẳng ở nhà chờ là được.

Buổi sáng, Ngưng Hương cùng Quân Bình quét sân sạch sẽ, hôm nay là lần đầu tiên Phan thị tiên đến nhà, vì vậy mọi thứ trong nhà phải dọn dẹp sạch sẽ mới được.

Lý thị ngồi xổm trước bếp nhóm lửa, nhìn hai đại cô nương đang trong sân không ngừng bận rộn tới lui, bà bức bối quở trách nữ nhi trong phòng mới vừa thức dậy không lâu còn đang chải đầu, "Con nhìn mà học theo tý tý cùng Quân cô nương đi, ta sao mà sinh ra đứa nha đầu lười như con vậy chứ!"

"Mỗi ngày đều nhắc tới nhắc lui, lỗi tai con sắp bị nương dày vò thành cái kén rồi đấy!" Từ Thu Nhi vừa chải đầu vừa nói thầm.

Lý thị hừ một tiếng.

Từ Hòe từ sau viện đi vào, ánh mắt đầu tiên ngừng ở trên người Quân Bình vẫn đang cúi đầu quét dọn một chút, nghĩ đến hôm đó Quân Bình lạnh như băng cự tuyệt, ánh mắt hắn trở nên buồn bã rồi đi về phía đông phòng.

Lúc ăn xong điểm tâm, hết thấy mọi thứ vẫn như thường, dùng cơm xong Ngưng Hương liền tránh về Tây viện, hạ quyết tâm hôm nay cũng không được ra khỏi phòng.

Lý thị chẳng hay biết gì cũng không hề chuẩn bị gì, lúc bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói của Phan thị, bà vẫn còn đang ở trong phòng tháo dỡ chăn gối, gần tới mùa đông vỏ chăn vỏ gối được tháo ra giặt, bông bên trong cũng phải phơi nắng một hai lần, sau đó bổ sung thêm vào một chút bông mới. Chăn gối đều đã tháo ra xong, có chút bông rơi ở trên giường nên hơi loạn, vừa nghe có khách tới, bà vội vàng xuống đất.

"Đệ muội đến đây có việc gì vậy?" Đúng là Phan thị, Lý thị nhìn lễ vật trong tay bà mang theo, hai tỷ muội Lục Phù và Lục Dung đứng sau cũng đều ôm đồm, Lý thị ngạc nhiên cực kỳ.

"Chúng ta vào nhà trước đi." Phan thị cười dịu dàng nói, ngắm nhìn Tây viện yên tĩnh.

Lý thị không để ý, dẫn ba mẹ con mời vào tây phòng ngồi, lúng túng nói: "Ta đang dỡ chăn gối nên phía đông phòng hơi loạn, chúng ta ngồi tạm ở đây đi."

"Không sao đâu." Phan thị đem lễ vật để lên ngăn tủ, hỏi: "Hương Nhi, Thu Nhi đâu?"

Mới vừa nói xong, Từ Thu Nhi đã từ Tây viện chạy tới, cao hứng chào hỏi mọi người.

Phan thị cười với nàng nói: "Thím có chuyện bàn với nương cháu, các tiểu cô nương đi Tây viện chơi đi."

Từ Thu Nhi đã biết rõ quan hệ của đường tỷ cùng Lục Thành, nàng quét mắt một vòng lễ vật trên ngăn tủ, lại liên tưởng bộ dáng đường tỷ đỏ mặt không chịu ra gặp khách, tiểu cô nương lập tức đoán được hơn phân nửa, cười hi hi mời tỷ muội Lục gia đi Tây viện, còn cô ý lớn tiếng nói: "Bụng tỷ tỷ ta không thoải mái, không ra tiếp các người được, các người đừng giận nha."

Lục Phù và Lục Dung là bên nhà trai, so với nàng lại hiểu rõ hơn, cả hai chỉ nhẹ nhàng cười.

Chỉ có Lý thị là suy đoán khác.

Chính bà đã trải qua việc thành hôn, cháu ngoại trai cưới vợ bà cũng đi theo lo liệu, còn có mấy đám hi sự trong thôn, đương nhiên bà nhìn ra được Phan thị là tới làm mai, cháu gái cùng xú nha đầu kia khẳng định đã sớm nghe tin. Nhưng người Lý thị trước hết nghĩ đến chính là Lục gia lão nhị Lục Ngôn độ tuổi thích hợp, cho nên khi nghe Phan thị khen cháu gái một lần, đột nhiên nói ra là đề cầu hôn cho Lục Thành, lúc này về mặt Lý thị phải gọi là đặc sắc.

Phan thị cười nhìn bà, cảm khái nói: "Không nghĩ tới đúng không? Hôm qua lão đại cũng nói với ta chuyện này, ta cũng như bà lấy làm kinh hãi."

Lý thị tạm thời không nói gì, bà nhìn Phan thị một chút, khách sáo trả lời một câu, "Đúng vậy, bình thường quả thực không nhìn ra hẳn có ý với Hương Nhi."

Bà cũng thích Lục Thành, bộ dáng không nói, chính là tự mình có bản lĩnh, nuôi dưỡng đệ đệ và muội muội rất tốt, con trai A Nam lại nuôi trắng trẻo mập mạp hoạt bát đáng yêu, mặc dù tiểu tử thú A Nam kia chưa bao giờ chịu cho bà ôm. Nhưng đối nhất người vẫn bối như bà vẫn rất thích bé, nhưng đến phiên Lục Thành muốn cầu hôn cháu gái...

Bản năng Lý thị có chút không muốn.

Điều kiện Lục Thành trong nhà trong thôn cũng xem như thật tốt, hẳn có tiền công cùng cây anh đào trong nhà, phía dưới có đệ đệ và muội muội cũng không lo nuôi không nổi. Nhưng Từ gia bọn họ cũng không kém, ít nhất không kém đến nỗi để cho cháu gái tái giá với Lục Thành. Những thứ không nói khác, cháu gái tướng mạo đẹp lại dịu dàng chịu khó, còn có thể biết viết Tam tự kinh, cùng Hầu phủ còn có chút giao tình, không thấy hai mẹ con Chương gia kia đều phải đến nịnh bợ hay sao? Lấy điều kiện cháu gái, hoàn toàn có thể gả cho người tốt hơn so với Lục Thành, không cần chịu thiệt tái giá.

Nam nhân thích nữ nhân thanh bạch, cả đời chỉ gả một lần, nữ nhân đương nhiên cũng thích nam nhân chỉ ngủ chung với một mình nàng.

Giống với xiêm y mặc trên người, cùng loại chất liệu cùng dạng thủ công, một thứ đã bị người khác mặc, một thứ là mới, đến đưa ngọc cũng biết phải chọn bộ mới. Huống chi, Lục Thành vừa là xiêm y cũ mà đằng sau còn có thêm một cái đuôi, tuy A Nam đáng yêu nhưng vẫn chưa hiểu chuyện, ai biết tương lai lớn bé có thể hỗn với mẹ kế hay không?

Tiểu cô nương kinh nghiệm sống chưa nhiều, dễ dàng bị nam nhân dụ dỗ tâm tư, các trưởng bối phải suy tính hơn.

Lý thị thương tiếc không muốn để cháu gái nhỏ chịu khổ, việc hôn sự bà càng không muốn để cháu gái chịu thiệt, rõ ràng có thể gả cho người tốt hơn, có thể như nhi tử Lý Tiến Bảo của Lý ma ma, dựa vào cái gì lại đu tái giá với Lục Thành?

Phan thị nhìn ra Lý thị không muốn.

Kỳ thật bà cũng biết, Ngưng Hương đồng ý thì cửa hôn sự này đã thành, nhưng bà không thể nói thẳng trực tiếp cho Lý thị được, để người khác nói bà nhiều chuyện xen vào việc của người khác sao? Ở trong lòng Ngưng Hương, Lý thị không khác gì với mẫu thân, muốn tất cả mọi người trong nhà Lục gia đều vui vẻ kết thành cửa này, nhất định phải đỡ được phu thê Lý thị, cần phải khuyên bọn họ đồng ý, nhưng cũng chỉ Ngưng Hương có thể khuyên.

"Tầu tử, ta hiểu ngươi có kỳ chuyện gì." Phan thị xe dịch sang cạnh Lý thị, thấp giọng nói với bà lời trong lòng. "Lão đại của chúng ta từng cưới vợ một lần, dưới còn có A Nam, Hương Nhi mà gả cho hẳn là phải chịu ủy khuất. Thế nhưng nữ nhân sau khi xuất giá có sống tốt hay không, còn phải xem nam nhân đối với nàng thế nào, tầu tử nói có đúng không? Ngươi đừng nhìn lão đại đã thành thân, hẳn đối với nương A Nam cũng không bằng một nửa đối với Hương Nhi..."

Lý thị không thích nghe, nhú mày cắt lời: "Vậy năm đó sao hẳn..."

Nếu đã không thích, vì sao trước khi kết hôn làm làm người ta lớn bụng? Hiện tại người đã chết lập tức thay đổi, thật khiến cho lòng người lạnh ngắt.

Phan thị không thấy hoảng loạn, bà nhìn ra ngoài cửa, đem suy đoán của mình nói ra, "Phùng cô nương đã cứu A Đào một lần, lão đại liên tục nhớ kỹ ân tình của nàng, mà Phùng cô nương bị người trong nhà bức hôn, không sớm gả ra ngoài thì phải gả cho đứa cháu trai háo sắc của kẻ mẫu, nếu vậy liệu sau hôn nhân có sống tốt được không?"

Lời này thâm ý sâu sắc .

Trong lòng Lý thị chuyển mấy vòng, bà nhìn Phan thị, thấp giọng nói: "Vậy theo ý bà, Lục Thành cũng không thích Phùng cô nương, cưới nàng chỉ là vì báo ân, giúp nàng thoát khỏi bể khổ sao? Vậy A Nam..."

Phan thị thờ dãi, nghĩ đến bộ dáng Phùng lão gia chê bai người nhà nghèo, bà nói: "Phùng cô nương là người tốt, cha nàng tuyệt đối sẽ không gả nàng cho lão đại của chúng ta, cho nên hai người mới nghĩ ra cách bần cùng như vậy. Nhưng mà tầu tử ngươi tin ta, ta không phải là vì dễ người mới nói như vậy, lão đại đối với Phùng cô nương xác thực rất khách khí, người vừa cưới vào cửa liền thu xếp ngủ cùng A Đào, hai người một câu cũng chưa kịp nói. Phùng cô nương chết, lão đại tiếc hận lại thương tâm, nhưng vẫn ăn vẫn uống, chính bởi vì thế ta với tam thẩm hẳn mới đoán được bảy tám phần."

Lời này xác thực đã từng nói qua.

Lý thị tuy lại bất mãn thân phận Lục Thành là người góa vợ, nhưng sẽ không phủ nhận phẩm hạnh Lục Thành, xác thực không giống như là kẻ bạc tình.

Có thể coi là vì báo ân, chỉ có thể chứng minh Lục Thành không phải cố ý trước hôn nhân vô lại chiếm tiện nghi cô nương người ta, nhưng như vậy cũng không thể thay đổi sự thật hẳn là người góa vợ, cháu gái gả cho hẳn vẫn chính là tái giá, còn phải làm mẹ kế.

Lý thị bất bình thay cháu gái.

Những lời có thể nói Phan thị cũng đã nói xong, thấy Lý thị không có dấu hiệu thả lỏng, bà cười lạnh nói: "Hay tầu tử trước tiên thương lượng với cha Thu Nhi một chút? Chúng ta quả thực muốn kết cửa hôn sự này, những thứ này trước cứ đặt ở đây, hôm sau ta lại đến nghe tin tức."

Dù sao cũng là người quen, hai nhà bình thường quan hệ không tồi, Lý thị lại khôi phục dáng vẻ tươi cười, gạt đầu hòa hoãn không khí: "Được, hơn nữa việc này chúng ta không làm chủ được, vẫn phải hỏi ý Hương Nhi nghĩ như thế nào, nếu nàng không thích, cho dù chúng ta nguyện ý cũng không được đúng không?"

Phan thị nhẹ giọng phụ họa, hai người khách sáo vài câu thì Phan thị cáo từ ra về.

Các trưởng bối đã ra khỏi phòng, Lục Phù và Lục Dung biết mẫu thân muốn về, hai người cùng nhau cáo từ Ngưng Hương.

Ngưng Hương mặt đỏ tim đập, dặn dò đường muội tiễn họ.

Nàng ở trong phòng căng thẳng muốn chết, quả nhiên là Lý thị tiễn khách xong liền đi thẳng đến bên này.

"Hương Nhi cháu nói thật cho ta biết, có phải cháu cùng Lục Thành có ý với nhau?" Vừa vào nhà, Lý thị liền đóng cửa lại, nhìn chăm chăm cháu gái hỏi.

Nếu không phải, sao cháu gái có thể biết rõ Phan thị hôm nay sẽ đến, đã sớm quét sân.

Ngưng Hương da mặt mỏng vệt đỏ lên, dựa vào trên mép giường đất, cúi đầu không nói.

Tiểu cô nương xinh đẹp giống như đoá hoa, Lý thị có cảm giác đoá hoa này của mình đã bị người khác hái đi.

"Hương Nhi, cháu thích hẳn sao?" Biết rõ cháu gái xấu hổ, Lý thị đi đến bên cạnh tiểu cô nương ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi.

Ngưng Hương cũng hiểu đại bá mẫu đối với Lục Thành có thành kiến, nàng do dự một chút, nhìn mình lán vấy, ngập ngừng nói: "Đại bá mẫu, hẳn đối với cháu rất tốt, từ lần đầu tiên cháu ngồi xe của hẳn trở về, về sau mỗi lần như vậy hẳn đều đi đón cháu, cháu năng hẳn hẳn cũng đi. Hẳn biết cháu muốn chuộc thân nên dùng hai mươi lượng bạc bán xong anh đào đem cho cháu, cháu đã cự tuyệt nhưng hẳn lại lén lút đưa đến..."

Lý thị ngây ngẩn cả người.

Chưa có quan hệ gì vậy mà Lục Thành nguyện ý đem bạc cho cháu gái, hai mươi lượng, đó cũng không phải là số nhỏ, cũng không phải là tiền đưa cho vị hôn thê sau khi xuất giá còn có thể mang về Lục gia làm lễ tiền, đưa nàng giao cho Hầu phủ sẽ ra về tay không, mà khi đó Lục Thành cũng không biết phu nhân Hầu gia sẽ không cần bạc chuộc thân của cháu gái.

Phân tâm ý này là thật, xác thực là thật, không trách được cháu gái thích hẳn.

"Vậy cháu không chê hần đã từng thành thân?" Lý thị kéo tay cháu gái vỗ nhẹ nhàng, "Hương Nhi, làm mẹ kẻ không dễ đâu."

Ngưng Hương không muốn giải thích rõ thân thế A Nam, nàng lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên, nhìn trưởng bối một lòng muốn tốt cho nàng, "Đại bá mẫu, cháu thích A Nam, cháu sẽ dạy bé thật tốt, nhưng nếu tương lai A Nam không muốn tiếp nhận cháu, như Lục Thành đã nói, hần sẽ xây nhà phân chia, bình thường nước giếng không phạm nước sông, không có gì phải sợ."

Tiểu cô nương rõ ràng đã cẩn thận suy tính qua, Lý thị hừ một tiếng, bóp mũi nàng nói: "Lỡ như Lục Thành không bỏ được nhi tử, không chịu để A Nam ra ngoài thì làm sao bây giờ?"

"Vậy cháu liền không ở cùng hần nữa, về nhà tìm Đại bá mẫu nương tựa." Trong lòng biết Đại bá mẫu đồng ý, Ngưng Hương chôn vào trong lòng trưởng bối làm nũng nói.

Lý thị vỗ cháu gái trong lòng, chợt nhớ tới lời cháu gái đã từng nói, bà cố ý nâng giọng nói lên: "Không đúng, ta nhớ là ai đã nói với ta trong vòng hai năm nàng không lấy chồng ... Đợi chút, ta phải suy nghĩ thật kỹ, cháu không muốn sớm xuất giá, A Mộc cũng còn nhỏ, không bằng trước tiên cứ đính hôn, chờ A Mộc mười tuổi thì tái giá, lúc ấy A Nam bảy tám tuổi cũng có thể nhìn ra tốt xấu, nếu bé thật sự là một đứa hư hỏng, chúng ta sẽ từ chối hôn lễ, không lấy hần!"

Ngưng Hương biết rõ trưởng bối đang trêu chọc nàng, nàng vừa mắc cỡ lại càng không muốn rời khỏi cái ôm ấm áp.

Đến buổi trưa, cả đại gia đình đều biết chuyện Lục Thành tới cầu hôn.

Từ Thủ Lương hoàn toàn không muốn, ông bị Lý thị túm vào trong nhà nhỏ giọng giải thích một phen. Từ Thủ Lương nhếch miệng, đối với lời nói Phan thị vẫn ôm thái độ hoài nghi, "Nhiều chuyện như vậy xảy ra trên người bọn họ, đương nhiên họ phải chọn lời nói êm tai rồi, ai biết chân tướng như thế nào?"

Lý thị nghe trưởng phu đùa giỡn bướng bỉnh, lập tức ngắt lời ông, "Đừng nói vậy, Lục Thành điểm nào giống người xấu, huống chi bỗng nhiên xuất ra hai mươi lượng bạc cho Hương Nhi, việc này ông làm được sao? Hiện tại Hương Nhi lại tự mình nguyện ý, vậy nếu ông không đồng ý thì đi nói với nàng đi, đừng hy vọng ta thay hai người truyền lời."

Một đại nam nhân như Từ Thủ Lương sao có thể không biết xấu hổ nói lời này với cháu gái được?

Nếu đã không có tiếng nói, hôn sự này ông sẽ không chen miệng vào.

May là ông không phải nam nhân duy nhất của Từ gia phản đối cửa hôn sự này, A Mộc năm tuổi cũng không đồng ý!

"Tỷ tỷ, tỷ đừng lập gia đình..." Nam oa chui vào trong lòng Ngưng Hương, ô ô khóc lên. Tỷ tỷ thích A Nam, nửa ngày ôm không buông tay, buổi tối tỷ mới ôm hần ngủ, A Nam cũng cách vài ngày mới đến một lần, A Mộc nguyện ý để tỷ tỷ dỗ hần. Nhưng nếu tỷ tỷ gả đi, liền thành nương A Nam rồi, buổi tối còn ôm A Nam ngủ sẽ quên mất hần.

Càng nghĩ càng thương tâm, A Mộc khóc bù lu bù loa.

Lý thị nghe vậy rầu rĩ, cháu trai mới năm tuổi, xem tỷ tỷ như nương, sao có thể tách ra dễ dàng được?

Ngưng Hương càng đau lòng hơn, nàng ôm đệ đệ trở về Tây viện, khuyên thế nào cũng không có tác dụng, đành phải đáp ứng trước với đệ đệ nàng sẽ không gả.

A Mộc nửa tin nửa không, Đại Tráng gọi hần đi chơi hần cũng không đi, một tác cũng không rời tỷ tỷ, đám người Lý thị nhìn thấy đỡ khóc đỡ cười.

~

Đồng Lâm thôn.

Lục Thành đứng ngồi không yên.

Thím từ Từ gia trở lại, nói cho hần biết thuyết phục phu thê Từ Thủ Lương có chút khó sở, cho dù tin tưởng Ngưng Hương nhất định có thể thuyết phục hai vị trưởng bối, nhưng tâm của hần cũng đang treo lên cao, sợ hôn sự xảy ra biến cố. Không sợ không được, Ngưng Hương tính tình dịu dàng, vạn nhất không khuyên được trưởng bối ngược lại lại bị phu thê Từ Thủ Lương khuyên hối hận thì làm sao bây giờ?

Cả đêm ngủ không ngon giấc, ngày hôm sau Lục Thành đi thẳng ra vườn trái cây, không muốn để hai đệ đệ chế giễu.

Hoàng hôn buông xuống, Lục Thành lại đi tìm Phan thị, gọi nói kiên định: "Nhị thẩm, ngày mai thím qua bên kia, nếu bọn họ vẫn không đồng ý, thím liền nói chỉ cần bọn họ đáp ứng, muốn cháu làm cái gì cháu cũng làm, muốn bao nhiêu sính kim cháu đều có thể đưa."

Hần đã nhận định Ngưng Hương, đập nồi bán sắt cũng phải đem nàng cưới về.

Thấy cháu trai coi trọng Ngưng Hương như thế, Phan thị vừa buồn cười lại vui mừng, thấy cháu trai tìm được người định mệnh mà vui vẻ theo.

Hôm sau Phan thị lại sang Từ gia lần nữa, lần này bà đi một mình.

A Mộc đứng lúc từ nhà xí đi ra, thấy bà hắt liền oa oa khóc lên, liếc mắt muốn đuổi bà đi: "Tỷ tỷ cháu nói không gả, bác đừng đến nhà chúng ta nữa!"

Ngưng Hương đang trùm chăn ở trong phòng, nghe tiếng đê đê khóc ủy khuất, trong lòng nàng đau xót, cuống quýt muốn bước xuống đất.

"Người đừng đi ra, để ta kéo A Mộc về." Chuyện nghị thân cô nương sao có thể ra cửa, Quân Bình ngăn lại nói, rất nhanh liền đem A Mộc ôm vào.

Bên kia Phan thị đầu đầy hoang mang cũng được Lý thị mời vào phòng.

Lý thị không thừa nước đục thả câu, nói thẳng: "Hương Nhi đã nguyện ý, ta cùng Đại bá phụ nàng đều nghe nàng, nhưng A Mộc không muốn xa tỷ tỷ, khóc không cho tỷ tỷ xuất giá. Hương Nhi thương nhất là đệ đệ, đem đệ đệ đem so với sinh mạng còn quan trọng hơn, vừa nghe A Mộc khóc làm khó nàng cũng đau lòng. Lục Thành nếu thật muốn kết hôn với Hương Nhi, người đi về hỏi hắt xem có đính hôn trước không, qua hai năm nữa mới thành thân được không? A Mộc hiện tại quá nhỏ, Hương Nhi lại mới vừa về nhà, hắt không xa tỷ tỷ được, ngay cả ngày hôm qua, Hương Nhi đi nhà xí hắt đều đứng bên ngoài chờ, sợ tỷ tỷ bỏ hắt lại mà chạy."

Phan thị không biết nên khóc hay cười.

Ai có thể đoán được A Mộc mới là nhân vật quyết định của hôn sự này có thể thành hay không? Tiểu tử không đồng ý, so với phu thê Từ Thủ Lương lại có tác dụng hơn, trường tỷ như mẹ, Ngưng Hương đau lòng cho đệ đệ, nhất định sẽ làm theo ý đệ đệ.

Cáo biệt Lý thị, Phan thị vội vàng về nhà truyền lời cho cháu trai.

Lục Thành nghe, cái gì cũng chưa nói, trực tiếp ra cửa, hắt chân dài bước đi thật nhanh, chưa tới một phút đồng hồ đã tới nhà Từ gia.

Lý thị còn đang ở Tây viện an ủi cháu trai, trong sân không có người, Lục Thành ở cửa đứng một lát, nghe thấy mọi người Từ gia đang ở bên kia, hắt không lên tiếng kêu, đi thẳng về hướng Tây viện. Bước vào phòng bếp kéo màn cửa lên, nam nhân cao to đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mẹ con Lý thị.

Ngưng Hương đang ngồi xếp bằng ở đầu giường đặt gần lò sưởi, đang dỗ đệ đệ chôn vào trong ngực rầu rĩ không vui, vừa nghiêng đầu nhìn thấy hắt, nàng không khỏi ngây người.

Lý thị cũng ngây người, một hồi lâu sau mới hoàn hồn, gấp rút từ trên giường đất xuống chào hỏi Lục Thành, "Sao cháu lại tới đây?"

Lục Thành tươi cười với bà, ánh mắt dừng lại trên mặt A Mộc đang cảnh giác nhìn hắt nói: "Cháu đến tìm đến A Mộc."

Ngưng Hương lúng túng cực kỳ, hướng về cửa sổ vịn vịn đầu, không nhìn hắt.

A Mộc bấu môi, ôm chặt lấy tỷ tỷ nói: "Tỷ tỷ nói, nàng không gả cho huynh."

Ai cũng không thể đoạt tỷ tỷ của hắt.

Lục Thành không chấp, hắt đứng trước mép giường trước cười dỗ A Mộc: "A Mộc không thích Lục đại ca sao?"

A Mộc thích, nhưng hắt không muốn nói, chôn đầu vào trong lòng tỷ tỷ.

Lục Thành tiếp tục nói: "Lục đại ca thích tỷ tỷ của đệ, cũng thích A Mộc, như vậy đi, sang năm tỷ tỷ đệ gả cho ta, A Mộc cũng sang nhà chúng ta ở. Lục đại ca sẽ tạo phòng ở mới, xây làm ba gian, năm sau ta với tỷ tỷ đệ ngủ đông phòng, A Mộc và A Nam ngủ ở tây phòng, chúng ta sống cùng nhau có được không?"

Miệng hắt nói liên tục, Từ Thu Nhi còn cực kỳ xấu hổ thay hắt, sau khi giặt mình nàng liền nắm cây chổi đánh hắt một cái, vừa nói thảm da mặt dày vừa tránh ra ngoài, nhưng cũng không trốn xa, chạy đến phía sau rèm cửa tây phòng nghe lén, vô tình đến chỗ Quân Bình, cũng may Quân Bình nhĩ lực tốt, ngồi ở trên giường cũng có thể nghe được thanh âm.

Phía bên đông phòng, Ngưng Hương ngay cả lỗ tai cũng đều đỏ lên, nàng ngại Lý thị còn ở trong phòng, xấu hổ mắng hắt.

Lý thị cũng không nghĩ tới Lục Thành dám nói như vậy, nếu không phải lời nói hắt quá rung động, bà cũng muốn tránh ra ngoài.

"Lục Thành, cháu thật muốn đón A Mộc qua đó?"

Lục Thành dạ, sau đó lại nhìn Ngưng Hương một chút, khuôn mặt hắt cuối cùng cũng lộ ra chút hồng, "Bà mẫu, cháu muốn sớm thành thân với Hương Nhi."

Hai năm quá dài, hắt nhịn không được.

Lý thị sống hơn ba chục năm mà da mặt cũng không chịu nổi, bà bước nhanh ra ngoài, "Vậy cháu cứ dỗ A Mộc đi, việc này do hắt định đoạt."

Nói xong cũng chạy sang tây phòng.

Trước mặt bọn họ hẳn còn không biết xấu hổ như vậy, không biết sau lưng hẳn còn đỡ cháu gái thế nào, thật không biết xấu hổ...

Tiểu cô nương có thể chịu đựng nổi sao?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104

Edit: Hà

Đại bá mẫu và đường muội đều đã bỏ đi hết rồi, còn lý do vì sao đi...

Trên giường gạch trong phòng, nghĩ đến câu Lục Thành nói "cùng nàng ngủ ở đông phòng", mặt Ngưng Hương giống như bị thiêu cháy đến nơi.

Cực thẹn thành giận, nàng ôm đệ đệ hung dữ trừng Lục Thành, "Chàng đi nhanh đi!

Hắn không biết xấu hổ nhưng nàng còn muốn mặt mũi!

"A Mộc vẫn chưa đáp ứng ta." Lục Thành nhìn thẳng nàng, quang minh chính đại tỏ vẻ vô lại, giống như hắn muốn kết hôn chính là A Mộc, không phải là nàng.

Cho dù biết rõ nam nhân rất thích mình, nhưng Ngưng Hương vẫn bị hắn nói làm ghen hờn, giống như nàng cùng Quân Bình đứng cùng nhau, Lục Thành đột nhiên chạy đến, nàng tức giận đuổi Lục Thành, Lục Thành lại nói là hắn tới tìm Quân Bình, chỉ là bây giờ nàng tự mình đa tình đổi thành đệ đệ.

Tức giận bộc phát, Ngưng Hương thiếu chút nữa đã dạy đệ đệ đừng để ý đến hắn.

Chẳng mấy chốc nàng lại nghĩ đến nói hay không kỳ thật tiện nghi vẫn là Lục Thành, Ngưng Hương thật sự lười nhìn hắn, mím môi quay đầu về hướng cửa sổ.

Lục Thành cười nhìn nàng, một chút cũng không sợ nàng vì loại chuyện như vậy tức giận với hắn.

Sợ cái gì? Rất nhanh nàng chính là tức phụ của mình.

Ánh mắt rơi xuống trên người A Mộc, Lục Thành vô cùng tự quen thuộc ngồi vào đầu giường đặt gần lò sưởi, hai bắp chân dài khoác lên mép giường, hai chân dễ dàng dẫm trên đất. Vặn vẹo thân thể, tay trái chống giường, tay phải xoa bóp khuôn mặt trắng tinh của A Mộc, Lục Thành liếc qua tức phụ bởi vì động tác của hắn mà hai gò má đã phồng hồng, hắn nở nụ cười, thấp giọng dụ dỗ A Mộc, "A Mộc có nguyện ý cùng tỷ tỷ dời đến nhà chúng ta ở không? Qua đó, A Nam và đệ có thể cùng nhau đuổi lừa cùng nhau thả ung, khi chơi xong sẽ để tỷ tỷ của đệ giúp hai đứa cùng nhau tắm rửa, buổi tối lại kể chuyện xưa cho các đệ."

Nghĩ đến chuyện đó thật hoàn mỹ.

A Mộc bị lừa chuyện thả ung hấp dẫn, nhưng hắn lại quan tâm một chuyện khác hơn, hắn ngửa đầu nhìn tỷ tỷ một chút, thấp thòm hỏi Lục Thành, "Tỷ tỷ trở thành nương A Nam, có thể càng thích hắn hơn đệ hay không?"

"Chuyện đó đệ nên hỏi tỷ tỷ của đệ." Lục Thành nhìn về phía người yêu nói.

A Mộc cũng nhìn sang.

Thấy đệ đệ ngốc nghếch, Ngưng Hương cúi đầu, sờ đầu tiểu tử nói: "Không đâu, tỷ tỷ thích nhất là A Mộc, không ai bằng."

"Vậy buổi tối tỷ tỷ vẫn ôm đệ ngủ nhé, đệ không muốn ngủ chung phòng với A Nam." A Mộc ý lại ôm lấy tỷ tỷ, sợ tỷ tỷ bị A Nam cướp đi.

Tiểu tử hỏi như vậy, Ngưng Hương nhin không được liếc Lục Thành một cái.

Đối diện ánh mắt sâu kín tựa như lửa của nam nhân, Ngưng Hương lập tức hối hận.

"Tỷ tỷ..." A Mộc còn đang mong đợi câu trả lời.

Mặt Ngưng Hương đỏ cực kỳ, nàng lúng túng gật đầu, nhưng lại không dám nhìn Lục Thành nữa.

A Mộc cười thỏa mãn, hắn nghiêng đầu nhìn Lục Thành, "Vậy Lục đại ca cùng A Nam ngủ ở tây phòng, đệ cùng tỷ tỷ ngủ ở đông phòng, nếu được đệ

sẽ đáp ứng đề tỷ tỷ gả cho huynh." Hải tử năm tuổi, căn bản không hiểu thành thân là thế nào, lại càng không hiểu một đại nam nhân nhanh chóng muốn cưới tức phụ là để buổi tối có thể ôm tức phụ ngủ cùng một tấm chăn.

Lục Thành ý tứ sâu xa cười, "Được, đều nghe A Mộc."

Đề xuống bàn tay xoa nắn khuôn mặt A Mộc, hấn lại lặng lẽ nhanh chóng chen vào dưới váy Ngưng Hương trong chăn.

Ngưng Hương đang ngồi xếp bằng, hấn hồ nháo như vậy, lập tức liền biến thành nửa dưới của nàng ngồi trên móng vuốt của hấn. Đề đề đang ở trong ngực, tâm Ngưng Hương dường như muốn bay ra ngoài, nàng muốn ôm đề đề dịch chuyển sang nơi khác thì Lục Thành đã nắm chặt váy nàng, nếu nàng muốn đi, chỉ sợ váy sẽ bị hấn kéo xuống.

"Lục Thành!" Ngưng Hương mặt đỏ lên, thấp giọng khiển trách hấn, trong giọng nói lại tràn đầy cầu khẩn.

Lòng bàn tay Lục Thành không hề động, nhưng bốn ngón tay thon dài lại không thành thật, không may một đầu ngón tay đúng lúc ấn trúng địa phương phía dưới của nàng.

Nhẹ nhàng chạm vào một cái, Ngưng Hương cắn môi dưới.

Hơi thở Lục Thành có chút loạn, lại không chịu ngừng, hấn nhìn A Mộc nói: "Vậy chúng ta nói đã định nhé, ai cũng không cho đổi ý."

A Mộc nghiêm túc gật đầu, duỗi bàn tay nhỏ bé ra, "Ngoéo tay."

Lục Thành tay trái chống trên giường, tay phải không rời được, chỉ cười nói: "Không cần ngoéo tay, A Mộc kêu ta là tỷ phu, ta sẽ tin A Mộc."

Ngưng Hương nóng nảy, vừa định nói đề đề đừng kêu thì tay Lục Thành dùng sức một cái, nàng cả kinh suýt nữa nhảy dựng lên.

"Tỷ phu." A Mộc hắc hắc cười, cười một cách ngờ nghệch.

Lục Thành cũng cười, hấn sợ đám người Lý thị sẽ không để cho hấn có nhiều thời gian, hấn đành lưu luyến thu tay lại, lại nheo khuôn mặt A Mộc.

A Mộc kỳ quái lau mặt, nhìn chằm chằm tay hấn nói: "Lục đại ca, trên tay huynh có nước..."

Ngưng Hương thực muốn chết, nếu không phải sau lưng nàng chính là vách tường, nàng đã trốn ra khỏi lòng bàn tay hấn.

"Lục đại ca hay ra mồ hôi." Lục Thành cười đến vô lại sung sướng, lúc đứng dậy còn thấp giọng dặn dò A Mộc, "Đừng nói cho người khác biết."

A Mộc ngoan ngoãn gật đầu.

Cuối cùng Lục Thành tiếc hận đưa mắt nhìn tức phụ của mình đang nũng nịu xấu hổ, hấn đứng nhìn một lát rồi mới kéo mình ra khỏi phòng, đứng ở cửa phòng bếp nói: "Bá mẫu, A Mộc đã đáp ứng cháu, vậy cháu về trước, ngày mai lại mời Nhị thẩm đến thương lượng cùng ngài chuyện bất tự."

Lý thị ho khan khụ khụ, lúc bà đi ra còn trừng mắt với Lục Thành nói: "Hôm nay là tình huống đặc thù, sau này không được tùy tiện vào khi người lớn chưa cho phép."

Lục Thành ngoan ngoãn nhận sai, lúng túng gãi đầu nói: "Bá mẫu cháu sai rồi, do cháu nghe Nhị thẩm nói A Mộc không muốn, cháu nhất sốt ruột liền đến đây nhanh, chưa kịp suy nghĩ nhiều như vậy."

Sốt ruột cũng bởi vì quan tâm, Lý thị không phải thực sự trách hấn, lúc bà tiễn hấn ra ngoài còn thấp giọng hỏi: "Để A Mộc qua đó được không? Cháu đã cùng các trưởng bối thương lượng chưa?" Đây cũng không phải là chuyện nhỏ.

Lục Thành nghiêm mặt nói: "Bá mẫu yên tâm, nhà cháu do cháu làm chủ, hơn nữa Nhị thẩm và tam thẩm của cháu đều thích Hương Nhị, các thím ấy sẽ không phản đối."

Lý thị yên tâm, nhưng vẫn dặn dò: "Trở về liền nói với bọn họ một tiếng đi, thực sự quá khó xử, không thôi muộn hai năm nữa rồi thành thân cũng được mà."

Lục Thành cười dạ một tiếng, không đề trong lòng.

Đừng nói muộn hai năm, cho dù chỉ muộn hai ngày hấn cũng không muốn đợi.

~

Tiền Lục Thành xong, Lý thị quay trở về, vừa đi đến phòng bếp liền nghe giọng nói của nữ nhi, "Tỷ tỷ, Lục đại ca sao lời gì cũng dám nói vậy?"

Ngưng Hương rù rù im lặng.

Đâu chỉ là dám nói, hấn còn dám làm...

Nhưng bức nhất chính là người chịu thua thiệt chính là mình, bị hấn gầy hai cái liền...

Cảm thụ được khác thường dưới váy, Ngưng Hương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của đệ đệ, toàn thân không được tự nhiên, nhẹ giọng dặn dò: "A Mộc đi rửa mặt đi, khóc lem luốc hết rồi."

Lục Thành còn hồ nháo như vậy, trước khi thành thân nàng không muốn gặp hấn nữa!

A Mộc ngoan ngoãn đi rửa mặt, Lý thị thì đi vào.

Từ Thu Nhi lại đổ mặt oán hận với bà: "Nương, Lục đại ca thật xấu, chúng ta đừng định ngày sớm, để hấn sốt ruột đi, xem da mặt hấn còn dày nữa không, cái gì cũng đều nói được."

Lý thị nhìn cháu gái còn đang ngượng ngùng, bà hết sức là xót xa nói: "Lớn lên da mặt dày không lo không cưới vợ được, đầu đại ca con, nếu như da mặt được như Lục Thành thì ta đã sớm ôm cháu." Thật sự là tức Lục Thành vô lại, nhưng bà lại hâm mộ tiểu tử này có thể mang niềm vui đến cho cháu gái, bà là người từng trải, biết rõ tiểu cô nương đều hay xấu hổ, nhưng trong lòng lại thích Lục Thành như vậy, vì mình cái gì cũng không để ý.

Từ Thu Nhi tuy chưa có người trong lòng, nhưng đối với chuyện này vẫn có thể chấp nhận được, nàng nhìn sang tây phòng, hồi tưởng lại huynh trưởng giống như ốc sên trốn tránh Quân Bình, rõ ràng thích lại không dám nói ra, thật sự kém xa Lục Thành.

Trên giường gạch ở tây phòng, Quân Bình cúi đầu thiêu thừa may vá, nghe thấy giọng nói hai mẹ con Lý thị, chẳng biết tại sao nàng lại ngẩng đầu nhìn tám mảnh trước cửa.

Chỗ đó giống như vẫn còn bàn tay của nam nhân, trên lòng bàn tay còn nâng một quả táo đỏ.

Có lẽ số mệnh đã định, thời điểm Từ Hòe đưa nàng không thể nhận, hiện tại có thể thì hấn lại chết tâm

~

Hai nhà đều đồng ý, bất tự cũng đã thông qua, Phan thị đến nhà Ngưng Hương lấy thiệp canh, thuận tiện thương lượng ngày cùng Lý thị, "Chúng ta đã xem qua mấy ngày, nhưng mười hai tháng tám là tốt nhất."

Hôm nay đã là đầu tháng tám, Lý thị kinh ngạc nói: "Vội như vậy sao?"

Phan thị hướng về Tây viện hơi hắt cằm, trêu ghẹo cháu trai nhà mình nói: "Hương Nhi tốt như vậy, lão đại chúng ta chỉ sợ nửa đường xảy ra biến cố gì khiến Hương Nhi ghét bỏ hấn không muốn gả cho hấn, cho nên sớm định một chút."

Lý thị suy nghĩ một chút, khuyên nhủ: "Sau mười lăm có ngày nào tốt nữa không?"

Dù sao hai nhà cũng đã định ước liền tính kết thành quan hệ thông gia, ngày lễ ngày tết Lục Thành phải tặng lễ mới được. Sắp tới lại gần trung thu, nếu lễ đính hôn tổ chức trước đó, Lý thị sợ có người nói Từ gia bọn họ có chủ tâm muốn lấy thêm phần quà của Lục gia.

Lục gia chọn ngày trước lễ ở là bởi vì muốn đưa thêm một phần quà tặng, đoán được điều Lý thị băn khoăn, Phan thị cười nói: "Hương Nhi là cô nương tốt trong trăm người mới có một, gả cho lão đại vốn đã ỷ khuất, những thứ này đều nên như vậy, tẩu tử cũng đừng khách khí với chúng ta, mọi người cứ chuẩn bị đi, ngày mười hai chúng ta sẽ mời toàn bộ người trong nhà đi tới tặng lễ."

Đinh hôn không cần náo nhiệt, nhà gái mời toàn bộ nhà trai ăn bữa ăn ngon là được, lúc thành hôn mới phải làm yến tiệc đãi khách.

Đây là một phần tâm ý Lục Thành dành cho cháu gái, Lý thị cười ha ha đáp ứng.

Ở phủ Thái An tập tục đính hôn cũng không khác gì mấy, đều là nhà trai đưa bốn hộp lễ, hai hộp đồ trang sức đeo tay, hai hộp vật liệu may mặc. Một hộp đồ trang sức đeo tay phân làm bốn dạng, lược, trâm, khuyên tai cùng vòng tay, người phú quý sẽ đưa đồ trang sức đeo tay tốt, vàng thật, bạc trắng, phi thúy hay gì đó, không có tiền sẽ đưa mạ vàng, mạ bạc, hay cho dù không đủ bốn dạng nhưng ít nhất cũng phải có một thứ mạ vàng để trưng lên. Vật liệu may mặc hai hộp, bình thường chính là nguyên liệu dùng cho bốn mùa xuân hạ thu đông, đều gom đủ.

Lục Thành không mua nổi vàng ròng, đồ trang sức đeo tay chuẩn bị đặt mua mạ vàng, còn xiêm y liền chọn vải thật mịn.

Hấn còn chưa kịp đi mua thì Hứa thị và Lục thị đều đến đây.

Lúc đó Lục Thành đang ở phía đông xây nhà, có mười mười sáu người trong thôn làm giúp, không cần cấp tiền công, mỗi ngày cho cơm là được, người trong thôn xây phòng đều như vậy. Nghe muội muội ở cửa lớn kêu thím và cô đến đây, Lục Thành cùng nhóm người làm lên tiếng chào hỏi, hấn quay đầu lại kêu hai người đệ đệ chuẩn bị ra cửa đón người.

Lục Định để cái xeng xuống, lau mồ hôi liền đứng lên.

Lục Ngôn làm bộ không nghe thấy, Lục Thành lại hô một tiếng, hấn mới không vui vẻ gì đi tới.

Ca người vừa đi tới cửa, vừa lúc hai chiếc xe la ngừng lại.

Màn xe màu đen chính là Hứa gia, Lục Anh tám tuổi lộ đầu ra trước, hướng về ba đường ca tươi cười.

Lục Ngôn lập tức tiến lên ôm tiểu đường muội xuống, lúc xoay người hướng về xe la của cô liếc qua, thấy chỉ mỗi mình Lục thị đến đây, Lục Ngôn hừ nhẹ một tiếng. Biểu muội điệu bộ kia, có bản lĩnh năng cả đời cũng đừng đến nữa.

Lục anh không biết trong lòng Nhị ca đang mắng nguời, nàng tránh khỏi tay hắn, chạy đi tìm cháu trai đang ngồi ở bên cạnh đồng cát chơi.

"A Nam nhớ cô không?" Lục Anh nâng váy ngồi xổm xuống, cao hứng hỏi.

A Nam nhìn nàng im lặng, một tay bốc cát, tay kia đắp cát, có hình có dáng vồ vồ. Dù sao thật lâu không gặp, thời gian dài không gặp nhưng hài tử vẫn còn sợ người lạ, nếu không A Nam đã nguyện ý chơi cùng cô cô.

Lục Anh không tức giận chút nào, nàng cười giúp bé đắp cát.

Lục thị thấy vậy nhũn mày giáo huấn: "A Anh đã lớn rồi đừng nghịch cát nữa, đừng để váy bị dơ."

"Dor thì giặt là được thôi mà." Lục Anh giống như đang cọt nhả nói với cô.

A Nam nghiêng đầu nhìn cô nãy nãy, nhìn xong rồi lại xoay qua chỗ khác tiếp tục tự chơi, cái loại ánh mắt đó rõ ràng nhìn thấy nhưng lại không thèm đếm xỉa, rõ ràng là học theo nhị thúc của hắn. Lục thị không thèm so đo cùng tiểu hài tử, ánh mắt chuyển hướng sang đứa cháu trai thứ hai trong mắt chỉ có thím không có cô, hung hăng liếc hắn một cái.

Lục Ngôn kỳ thật không ghét cô, bao nhiêu chuyện như vậy hắn chỉ cảm thấy cô quá phức, đoán được hai vị trưởng bối đến đây là vì chuyện của đại ca, hắn bèn gọi Lục Định tiếp tục đi làm việc.

Lục Anh và A Đào ở bên ngoài đỡ A Nam, Lục Thành mời các trưởng bối đi vào trong nhà, Lục thị, Hứa thị đều dẫn theo nha hoàn, lúc này hai nha hoàn đều ôm theo bốn hộp lễ vật.

"Xem ra chúng ta có cùng một ý." Lục thị cười nói với tam tẩu.

Hứa thị thích nói chuyện với Phan thị, nhưng Lục thị cũng nói chuyện rất hợp ý, bà nhìn Lục Thành một cái vui mừng nói: "Lúc lão đại cưới nương A Nam tiệc mừng đều không kịp xử lý tốt, ngoại trừ lễ kính trà chúng ta cũng không có gì cho nương A Nam, lần này cháu cưới Hương Nhi, cũng không thể qua loa như vậy được."

"Tam tẩu đã gặp qua cô nương Từ gia?" Lục thị tò mò hỏi.

Hứa thị gật đầu, lập tức khen Ngưng Hương hết lời.

Lục thị dù sao vẫn tín nhiệm ánh mắt Hứa thị, mặc dù có chút bất mãn cháu trai trước khi đính hôn không mời nàng nhìn, bây giờ cũng lười so đo, sau khi vào nhà chỉ bốn hộp lễ vật mình mang đến, nghiêng đầu nhìn Lục Thành nói: "Trong lòng nguời không coi ta là cô, nhưng ta lại xem nguời là cháu trai, nếu Từ cô nương tốt như vậy, lễ đính hôn chúng ta cũng không thể quá keo kiệt, tình cảnh nhà nguời eo hẹp, cô đã giúp nguời chuẩn bị xong, đến lúc đó phải nguời đưa qua đi."

Lục Thành mở miệng muốn cự tuyệt, Lục thị hừ nói: "Đừng khách khí với ta, đồ không phải là đưa cho nguời, là cho cháu dâu ta, tương lai lão nhị hay lão tam thành thân cũng sẽ giống vậy thôi."

Đại ca đại tẩu đi sớm, trong nhà chỉ còn mấy đứa trẻ bọn chúng, nàng không giúp đỡ lo liệu thì sao được.

Lục Thành còn muốn cự tuyệt, Hứa thị đưa tay ý bảo hắn câm miệng, bà cùng em gái của chồng thương lượng: "Nếu như theo muội nói, vậy ta mang bốn hộp lễ này không có đất dụng võ rồi? Như vậy đi, ta đưa hai hộp đồ trang sức đeo tay, muội đưa hai hộp vải, còn dư lại cứ đặt trong nhà, lần tới có lễ lớn chúng ta không cần tặng nữa, những vật khác thì để lão đại tự mình chuẩn bị."

Lục thị vui vẻ đáp ứng.

Lục Thành dờ khóc dờ cười, nói với hai vị trưởng bối: "Tam thẩm, cô, hai nguời đều cảm về đi, Hương Nhi biết rõ hoàn cảnh nhà cháu, đưa cái gì nàng cũng sẽ không ghét bỏ..."

"Nguời nghe chúng ta đi, lại không phải là đưa riêng cho nguời, lão nhị hay lão tam đều vậy thôi, đến lúc đó chúng ta cho tức phụ lão nhị và lão tam, Hương Nhi nhìn thấy trong lòng không nghĩ ngợi gì sao?" Hứa thị lần nữa cắt đứt lời cháu trai nói, không để cho cháu trai tỏ ra khách khí với các nàng, nói xong liền đi thẳng ra ngoài, cười nói: "Ta đi qua gặp nhị thẩm cháu, Xảo Nương, muội hay không?"

"Cùng nhau đi." Lục thị không do dự liền đi theo, nàng không muốn gặp nhị tẩu, nhưng nàng nhớ hai đứa cháu gái.

Đào mắt hai nguời liền đi không thấy bóng dáng.

Lục Thành nhìn tám hộp lễ vật đang đặt trên giường gạch, biết rõ khước từ không được, hắn âm thầm quyết định về sau phải cố gắng kiếm tiền, chờ sau này đường đệ, đường muội, biểu đệ, biểu muội cưới vợ lập gia đình, hắn cùng Ngưng Hương cũng đưa phần hậu lễ.

Buổi trưa sau khi cả đại gia đình dùng xong cơm, Lục thị và Hứa thị liền đi.

Lúc này Phan thị mới gọi cháu trai vào, cười khỏ nói: "Trong nhà Nhị thẩm không có nhiều tiền..."

Trường bối vừa mở miệng Lục Thành cũng biết bà muốn nói gì, lập tức xen vào nói: "Nhị thẩm đừng nói nữa, chúng ta ở cửa trước cửa sau với nhau, ngại cùng nhị thúc không biết đã giúp chúng cháu bao nhiêu, nếu thím còn nói vậy nữa chính là không coi chúng ta như người một nhà rồi."

Thấy cháu trai không chê nàng nghèo, trong lòng Phan thị có chút vui vẻ, tam thẩm hay cô hần cũng đều tặng lễ, bà tuy muốn cho nhưng lại không có gì. Nhi tử đọc sách tốn tiền, sau này khi thi tú tài còn phải dùng tiền rất nhiều, bà quả thực không có cách nào động vào mấy lượng bạc trong nhà thật vất vả mới tích góp được.

Buổi tối trở mình trần trọc không ngủ được, bà nhỏ giọng nói chuyện với trượng phu: "Ông nói xem, sau khi Hương Nhi gả đến có thể ghét bỏ ta không?"

"Ghét bỏ bà vì cái gì? Nếu có ghét bỏ cũng là ghét bỏ ta." Lục Trọng An ôm lấy thê tử khác thường, có chút áy náy, "Trách ta không có bản lĩnh, không để bà sống trong quang cảnh qua đeo vàng đội bạc qua ngày." Tam đệ học vấn tốt, kỳ nghệ lại cao siêu, mặc dù ở rể cũng không có người dám xem thường hần. Em rể có cửa hàng gia truyền, là phú hộ nổi danh ở trấn trên, có hai nhà thân thích như vậy, thê tử ngẫu nhiên khó tránh khỏi áp lực.

"Nói bậy bạ gì đó, như chúng ta bây giờ rất tốt." Phan thị cọ xát trong ngực trượng phu, chân tâm thật ý nói, "Quên đi, chúng ta không thêm so đo với bọn họ nữa, lão đại không phải là người ngại bản nông yêu phú quý, Hương nhi cũng không phải, là do ta không cho nàng được thứ đồ tốt, tương lai Hương Nhi có thai sinh con, ta ở gần chăm sóc nàng nhiều hơn, đền bù tổn thất một chút vậy."

"Có người thím tốt như vậy, người khác cầu còn không được, ai dám ghét bỏ?" Lục Trọng An hôn lên khuôn mặt mềm mại của thê tử, đột nhiên hào hứng

Phan thị ngại ngủ một chút, rất nhanh chỉ còn lại những tiếng hừ nhẹ nhàng, một lòng cùng trượng phu ân ái, đâu còn tâm trạng lo lắng tới những chuyện khác?

Đến ngày ước hẹn, Phan thị thay một bộ quần áo mới, dẫn người đi Từ gia tặng lễ.

Đến đây, Lục Thành cùng Ngưng Hương chính thức đính hôn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105

Edit: Hà

Ngày mười hai tháng tám đã qua, lễ đính hôn của hai nhà đều trôi qua rất thuận lợi, ngày hôm sau đột nhiên Chương Mãn đi tới đưa lễ Trung thu cho cháu trai và cháu gái.

Bình thường đều là tiểu bối đưa lễ cho trưởng bối, nhưng hai nhà bọn họ có xích mích nhỏ, Chương Mãn đoán cháu gái mình sẽ không tới nhà, nên ông chủ động tới thăm bọn nhỏ.

Ngưng Hương nghe tiếng cữu cữu gọi mình, nàng mới đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Nàng cùng Lục Thành đã đính hôn, nhưng quên thông báo cho cữu cữu.

Không phải trong lòng nàng không người cữu cữu này, thật ra là do Lục Thành tổ chức lễ quá gấp, đầu tháng hai người vừa mới định thì lập tức đã xin cưới. Ngưng Hương vốn nghĩ nhanh nhất cũng phải tháng chín, kết quả Lục Thành như cô hồn thúc giục phải làm trước lễ trung thu, cho nên mấy ngày này Ngưng Hương mãi lo ứng phó với Đại bá mẫu và đường muội liên tục trêu ghẹo, nhất thời không nhớ tới cữu cữu bình thường ít qua lại.

"Hương Nhi, vừa rồi có người nói với ta, hôm qua cháu đã đính hôn?"

Chương Mãn đến một mình, trước khi xuống xe liền hỏi ngay cháu gái, vẻ mặt không thể tin được.

Ngưng Hương có chút chột dạ, rũ mắt áp a áp ứng giải thích: "Chuyện đó, cữu cữu, cháu, đầu tháng vừa rồi hai nhà mới bàn bạc, cháu không ngờ trưởng bối hai bên lại đồng ý tổ chức gấp như vậy, nên cháu chưa kịp thông báo cho cữu cữu một tiếng."

Quả nhiên là đã đính hôn.

Trong lòng Chương Mãn tràn đầy chua chát.

Ông không trách trong lòng cháu gái ngoại không có người cậu ruột là ông, mà chỉ tự trách mình làm cữu cữu không tốt, mới để cho cháu gái bỏ quên mình.

"Không sao, mau nói cho cữu cữu biết, là hán tử nhà ai?." Lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, Chương Mãn sờ đầu cháu trai, đi theo cháu gái cùng vào trong nhà.

Phía bên đông viện, Lý thị thấy ông đến đây liền bĩu môi, nhưng lại không xia xói gì đến Chương Mãn như mọi khi nữa.

Vừa vào phòng, Chương Mãn mới biết được qua hai tháng này trong nhà cháu gái đã xảy ra rất nhiều việc, giúp đỡ một cô nương chạy nạn, đi vườn trái cây thu hoạch kiếm tiền, còn đính hôn cùng với quân sự của vườn trái cây đó. Mặc dù đối với thân phận Lục Thành góa vợ ông cũng có chút thành kiến, nhưng sau khi nghe ra cháu gái đối người ta rất mực hải lòng, còn khẳng định phu thê Từ Thu Lương đã giúp đỡ kiểm tra rồi, vậy nên Chương Mãn mới không có ý khuyên cháu gái ngoại nữa.

"Ngày nào thì thành thân?" Sau khi hiểu rõ ràng hết thảy mọi chuyện, Chương Mãn từ ái hỏi cháu gái, "Nói cho cữu cữu biết đi, cữu cữu tự mình đến."

Chuyện cho tới bây giờ ông cũng coi như đã hiểu, thê tử cùng cháu gái không thể nào thân thiện với nhau được nữa, nếu như mang theo thê tử khiến cho cả nhà cháu gái ngọt ngào một cách vô ích, không bằng tự ông đến, quan hệ hai nhà người trong thôn cũng đều biết, ông không sợ bị người khác chê cười vài câu.

Ngưng Hương nhìn vạt áo cữu cữu, nhỏ giọng nói: "Hai mươi tám tháng mười này là ngày ăn hỏi."

Trong thôn việc xử lý hi sự đều như vậy, thời điểm tổ chức lễ đính hôn rồi hẹn ngày ăn hỏi, tới ngày ăn hỏi lại định ngày thành thân.

Chương Mãn gật đầu, tiếp tục tán gẫu vài câu rồi đột nhiên không biết vì sao, ông lại chủ động nói đến chuyện nhà mình, "Biểu ca cháu đầu tháng này phải đi phủ thành, hai ngày nữa phải tập trung ở trường, cũng không biết lần này có thi đậu hay không, nếu đậu thì nhà chúng ta năm nay có hai chuyện vui rồi."

Ngưng Hương nghĩ một đằng nói một nẻo, nàng nói vài câu cát tường với biểu ca, cũng không cáo trạng cùng cữu cữu chuyện biểu ca đối với nàng. Người cả đời không qua lại với nhau, không cần phức tạp.

Buổi trưa Ngưng Hương nói với Lý thị, nàng ở Tây viện tự nấu cơm, muốn giữ cữu cữu ở lại dùng bữa trưa rồi mới về.

Sau khi ăn xong Ngưng Hương dẫn đệ đệ đưa tiễn cữu cữu.

Chương Mãn vừa đi vừa cười nói với cháu gái: "Tháng chín sẽ niêm yết bảng, biểu ca cháu nếu là đậu tú tài, cữu cữu tới đón các cháu qua đó ăn mừng."

Ngưng Hương lắc đầu, nói thẳng lời trong lòng với trưởng bối, "Cữu cữu, cháu cùng mẹ và biểu ca, biểu muội trời sinh không hợp tính, bọn họ không thích cháu, cháu cũng không muốn thấy bọn họ, cho dù lấy lệ cũng không muốn. Sau này cữu cữu muốn tới thăm cháu cùng A Mộc, chỉ mình ngài đến là được, còn biểu ca và mẹ, bọn họ có việc nhờ cháu cháu đã không giúp, vậy nên chuyện biểu ca nếu được đề tên lên bảng vàng cháu cũng sẽ không chạy tới thăm lấy, ngài không cần phải hao tâm tổn sức tác hợp cho chúng cháu nữa."

Chương Mãn hoảng sợ nhìn chằm chằm cháu gái.

Ngưng Hương dịu dàng cười một tiếng, khoát cánh tay cữu cữu đi về hướng xe lừa, thấp giọng nói: "Cháu chỉ nhận mình cữu cữu, nếu cữu cữu không trách cháu, sau này ngài có thể đến thăm cháu nhiều hơn."

Giọng nói mềm mại, nhưng là quyết tâm đoạn cửa với nhà mình.

Chương Mãn không rõ trong lòng là thứ cảm xúc gì, ông vỗ vai cháu gái, sau lại ôm lấy cháu trai, bóng lưng cô đơn đánh xe rồi đi.

Ngưng Hương đứng ở cửa đưa mắt nhìn cữu cữu, cúi đầu nhìn đệ đệ, ánh mắt bình thản.

Nàng cùng cữu cữu cứ như vậy mà qua lại, nếu như đệ đệ trưởng thành, hẳn cùng tức phụ muốn tiếp tục lui tới nhà cữu cữu, nàng cũng sẽ không quản.

Hôm trước vừa tiễn Chương Mãn, ngay ngày hôm sau Lục Thành lại tới đưa quà tặng lễ.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn lấy danh nghĩa con rể tới cửa.

Vốn là nam nhân tướng mạo tuấn lãng hơn người, hôm nay hắn còn cố ý mặc bộ đồ mới vài mìn, cười rộ lên khiến cặp mắt hoa đào càng nhìn càng đẹp, Từ Thu Nhi nhìn thấy cũng không nhẫn tâm mắng hắn nghịch ngợm nữa.

"Sao chỉ mình cháu đến đây, A Nam đâu?" Lý thị mời người vào nhà, có chút mất hứng nói, mặc dù A Nam không để cho bà ôm, nhưng tiểu tử lớn lên quá mức dễ thương, xa xa có thể nhìn bé khỏe mẽ cùng cháu gái, Lý thị cũng đã cảm thấy rất vui mừng.

"Cháu có gọi, nhưng hắn cứ mãi chơi đùa chỗ đồng cát trước nhà, gọi không chịu đi." Lục Thành bịa chuyện nói.

Hắn cố ý không mang A Nam theo.

Trước kia mang A Nam đến là vì có thể đi lại lại bình thường giữa hai nhà, hiện tại đã thành quan hệ thông gia, sau khi thành thân còn dễ nói, chứ chưa thành thân mà cứ đem nhi tử con "vợ trước" tới cho vị hôn thê ồm, Lục Thành sợ Từ Thu Nhi Lương lại mất hứng, cũng lo lắng thôn dân hai bên hiểu lầm hẳn không coi trọng Ngưng Hương, trước khi thành hôn có chủ tâm ồm nhi tử đến đây để ra oai phủ đầu với Ngưng Hương.

Lý thị cũng đoán được tâm tư của hẳn, bà suy nghĩ một chút cũng cảm thấy lời đồn đãi nhảm nhí vẫn nên kiêng kỵ chút ít, bởi vậy nên càng hài lòng với Lục Thành hơn, bà thở dài nói: "Mà thôi, tạm thời phải để A Nam chịu ủy khuất một chút vậy, sau khi thành thân có thể ngày ngày ở cùng Hương Nhi rồi. Đúng rồi, bình thường cháu thích ăn món ăn? Nói cho bá mẫu, buổi trưa bá mẫu làm cơm cho cháu ăn."

Đến tặng lễ, buổi trưa nhất định phải ăn tại nhà.

Lục Thành cười nói bà không cần khách khí, ăn gì tùy tiện là được, thấy hẳn không chịu nói, Lý thị liền quyết định tự mình đi mua thức ăn, trước khi đi còn dặn dò nhi tử Từ Hòe chiêu đãi khách thật tốt, sau đó lại gọi Từ Thu Nhi đến, thấp giọng dặn dò: "Quan sát kỹ một chút, không cho Lục đại ca người đi sang Tây viện."

Đính hôn là đính hôn, quy củ vẫn phải tuân theo, nếu như Lục Thành là một người thành thật hiền lành, bà có thể nguyện ý nhắm mắt làm ngơ, để cho hai người có cơ hội trò chuyện, nhưng Lục Thành da mặt dày như thế, lá gan cũng không nhỏ, Lý thị lo lắng cho cháu gái mình ngốc nghếch bị hẳn chiếm tiện nghi.

Từ Thu Nhi cười hi hi đáp ứng.

Hai huynh muội một người thì ở Đông viện nói chuyện với Lục Thành, một người thì ở trong sân thêu thùa may vá đề phòng hẳn. Lục Thành không sợ Từ Thu Nhi, nhưng hẳn kiêng kỵ Từ Hòe, bởi vậy hẳn cứ đi bách bộ từ sân trước ra sân sau, cứ thế nhưng không tìm được cơ hội gặp người yêu. Ngóng trông Ngưng Hương nhớ hẳn chủ động đi ra gặp hẳn, ý niệm trong đầu vừa xuất hiện hẳn liền cười khổ, Hương Nhi hay thẹn thùng, trốn hẳn còn không kịp lấy gì đi gặp hẳn đây.

Càng không thấy càng nhớ, Lục Thành kìm nén lửa giận trong bụng, làm bộ chơi với A Mộc, sau đó lặng lẽ dặn dò tiểu tử giúp đỡ truyền lời.

A Mộc rất ưa thích tỷ phu này, sau khi ăn xong hẳn bèn ngoan ngoãn đi truyền lời, "Tỷ tỷ, Lục đại ca nói buổi tối ngày mười lăm ở trên trời có hội đèn lồng, huynh ấy nói chúng ta cùng đại ca đi xem, sau đó khi vào trong trấn huynh ấy sẽ đi tìm tỷ."

Ngưng Hương mặc dù nửa ngày không ra khỏi phòng, nhưng nàng biết Lục Thành đã đi rồi, nàng hiểu cho dù nói với đệ đệ nàng không đi cũng vô dụng, chỉ đành mắng Lục Thành vài câu ở trong lòng. Chỉ bằng lần trước hẳn đối mặt với đệ đệ và nàng mà vẫn giờ trò trêu ghẹo, vậy nên hẳn cũng đừng hy vọng lần này nàng sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời hẳn, dù sao đợi không được người hẳn cũng tự trở về.

Tỷ đệ hai người còn đang thì thầm to nhỏ thì cách vách phòng bên, Từ Thu Nhi cũng đang nói thầm cùng huynh trưởng, "Đại ca, rốt cuộc huynh còn thích Quân tỷ tỷ hay không?"

Từ Hòe đưa lưng về phía nàng, nằm ở trên giường nghỉ trưa, không lên tiếng.

Không lên tiếng chính là cam chịu, Từ Thu Nhi lập tức hiểu ra, đi tới gần nhỏ giọng khuyên nhủ: "Đại ca, huynh thích thì phải nói ra, huynh..."

"Ta nói rồi, nhưng nàng không đồng ý."

Không muốn nghe muội muội hết lần này đến lần khác cầu nhàu, Từ Hòe buồn bực nói.

"Sao, huynh nói khi nào?" Từ Thu Nhi vừa kinh ngạc vừa hưng phấn, đẩy đẩy bả vai huynh trưởng, ý bảo hẳn ngồi dậy nói.

Từ Hòe thật sự là ghen khổ gần chết, vốn đang miễn cưỡng có thể nhịn, gần đây nhất Lục Thành lại thuận lợi cầu hôn đường muội, mỗi khi đến Từ gia mặt mày hớn hờ, hai bên nhất thời đối lập, ngược Từ Hòe giống như bị một cục bông chặn lại, đè nén đến nỗi phải giận chó đánh mèo với Lục Thành, càng nhìn Lục Thành càng cười hẳn liền phiền chán. Bây giờ muội muội lại chủ động nhắc tới chuyện này, Từ Hòe mặt nhăn nhó trầm mặc một lát, nói tình hình đơn giản ngày đó.

Từ Thu Nhi không khỏi dậy lên đồng tình với ca ca của mình.

Lục Thành theo đuổi đường tỷ, giống như con sói đói đuổi theo con thỏ, người đuổi theo vừa giả hoạt lại da mặt dày còn bá đạo, người bị đuổi thì nhu nhược vô cùng, tự nhiên làm ít công to. Đến phiên huynh trưởng, huynh trưởng không có tổn nhiều tâm tư như Lục Thành, hết lần này tới lần khác lại đi thích Quân Bình, người vừa nghiêm túc vừa thận trọng còn có công phu, sự việc nhất thời không giống nhau.

Từ Thu Nhi cũng thích Quân Bình, hiếm khi ca ca thích một người khác giới, nàng liền muốn giúp ca ca một phen.

"Ca ca, huynh nên học theo Lục đại ca một ít đi, lúc trước tỷ tỷ cự tuyệt hẳn nhiều lần, hẳn cứ không nghe, vẫn luôn tiếp tục nghĩ cách đến gần tỷ tỷ, từ từ không phải đã dụ được tỷ tỷ sao? Huynh cũng phải cố gắng mấy lần, có lẽ Quân tỷ tỷ sẽ đáp ứng." Từ Thu Nhi thọt bả vai huynh trưởng, thành thật nói chuyện với nhau, mặt hạnh ướm át cơ trí cực kỳ, "Huynh nghĩ một chút đi, các cô nương da mặt ai cũng đều mỏng, nào có chuyện huynh mới nói một lần thì người ta đáp ứng liền? Thận trọng mấy lần mới bình thường."

Từ Hòe nhìn sang muội muội, đột nhiên cảm giác lời của muội muội giống như có chút đạo lý.

Nhưng vừa nghĩ tới Quân Bình mặt lạnh như băng, lúc cùng nhau ăn cơm cũng chưa từng coi trọng hẳn, Từ Hòe liền không còn sức lực chiến đấu.

Nếu như Quân Bình cũng dịu dàng như đường muối, hẳn đương nhiên dám.

Từ Thu Nhi thấy hán biến ảo không ngừng, rõ ràng mò không ra chủ ý, suy nghĩ một chút nàng cười nói: "Trung thu hàng năm ở trên trên đều có hội đèn lồng, năm nay đại ca dẫn chúng ta đi xem, trên đường khung cảnh tối lửa tắt đèn, đại ca tìm cơ hội hỏi lại. Nếu Quân tỷ đồng ý thì tốt, còn không thì xung quanh đen như mực, đại ca cũng không cần sợ người khác biết mình xấu hổ, đúng không?"

Từ Hòe tâm động nhưng vẫn còn do dự.

Thấy hán không có tiền đồ, Từ Thu Nhi đánh hán một cái, vừa nằm xuống mép giường bên kia vừa hừ nói: "Được rồi, cứ quyết định vậy đi, muội đi nói cho tỷ tỷ, rủ nàng đi xem đèn, Quân tỷ nhất định cũng đi. Đại ca, đây là cơ hội ngàn năm có một, muội nhiều nhất cũng chỉ giúp huynh đến đây thôi, huynh không nắm bắt thì cứ chờ Quân tỷ bị người khác cướp đi đi!"

Một chữ "cướp" vừa nói ra, trong đầu Từ Hòe đột nhiên hiện lên khuôn mặt tuấn lãng của Lục Ngôn.

Để cho huynh trưởng có thời gian quyết định, Từ Thu Nhi liền chạy sang Tây viện, đuổi A Mộc đi, nằm sấp trên giường khuyến khích đường tỷ cùng đi xem đèn.

Ngưng Hương cho rằng nàng là thuyết khách của Lục Thành, kiên quyết không chịu đáp ứng.

Từ Thu Nhi nói một đồng lời hay ý ngọt, thấy đường tỷ vẫn không chịu mở miệng, nàng không thể không nói ra tình hình.

Ngưng Hương ngẩng ngẩng cả người, đường huynh lại thích Quân Bình sao?

Một người là ám vệ do Hầu phủ tử mi bồi dưỡng, một người là hán tử luôn giữ khuôn phép nông thôn, Ngưng Hương chưa bao giờ đem hai người này ghép lại với nhau.

Nhưng bây giờ Quân Bình không phải là ám vệ nữa, nàng ta cũng giống như nàng, không còn bất kỳ gánh nặng nào nữa.

Vì hôn nhân đại sự của đường huynh, Ngưng Hương cắn môi, lặng lẽ đưa cho đường muội một ánh mắt tán đồng. Còn về phần Lục Thành, nàng luôn luôn cùng đường muội một chỗ, không để cho hán có cơ hội làm chuyện xấu là được, Lục Thành tuy xấu, nhưng cũng không thể nào ở trước mặt đường muội mười ba tuổi bất nạt nàng.

Hai tỷ muội sau khi thương lượng xong, Từ Thu Nhi đi tìm huynh trưởng báo tin mừng, Ngưng Hương đi tây phòng, cười nhìn Quân Bình đang luyện tập thêu hoa nói: "Đêm mai ở trên trên có hội đèn lồng, chúng ta cùng đi xem nhé? Đã nhiều năm chưa ta vẫn chưa được xem, rất hoài niệm."

Lỗi tai Quân Bình tuy nhảy bén nhưng lại không nghe thấy lời hai tỷ muội to nhỏ với nhau, nàng không ngừng đầu đáp ứng, "Được."

Tiểu cô nương muốn đi ngắm đèn, nàng ở bên cạnh phòng thủ, miễn cho các nàng bị người xấu khi dễ, Ngưng Hương cùng Từ Thu Nhi đều là mỹ nhân, rất khiến nhiều người nhớ thương.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Edit: Hà

Ngày lễ trung thu, so với hội đèn lồng buổi tối thì dù ban ngày được ăn bánh trung thu cũng không thể nào hấp dẫn người.

Mặt trời đỏ dần dần ngã về phía tây, cả nhà Từ gia đã sớm ăn cơm tối, khóa kỹ cổng lớn rồi cùng nhau đi lên trên.

A Mộc là vui vẻ nhất, cứ một lát lại chạy lên trước mọi người, chạy ra xa rồi dừng lại, cười ha ha rồi đợi mọi người trong nhà từ từ đuổi theo.

Từ Thủ Lương cùng Từ Hòe đi theo ở phía sau, Lý thị dẫn theo ba vị cô nương đi ở chính giữa.

Ở nông thôn không có nhiều quy củ, chỉ cần có chuyện gì náo nhiệt thì các cô nương cũng có thể ra ngoài xem, Ngưng Hương đã đính hôn thì cần kiêng kỵ chút ít, nhưng mà buổi tối hôm nay là lễ lớn, Lý thị đau lòng cho cháu gái ở Hầu phủ bị gò bó bốn năm, nên bà cố ý kéo Ngưng Hương ra ngoài đi bách bộ, miễn cho Ngưng Hương muốn kiếm cớ.

"Vào trong trấn thì các cháu đều phải đi theo ta, không được phép tách ra." Lý thị hết lần này đến lần khác dặn dò các cô nương.

Từ Thu Nhi cười nói: "Yên tâm đi nương, chúng con cũng không là tiểu hài tử."

Lý thị hừ hừ lặng lẽ nhìn sang cháu gái, ánh mắt lại hướng về phía gia đình Lục Thành.

Bà còn nhớ rõ năm ấy khi bà cùng trưởng phu đính hôn, cũng là lễ hội đèn lồng trung thu, trưởng phu vụng trộm hẹn bà ra ngoài, lúc ấy cha mẹ cũng biết, nhưng dù sao khó có được ngày lễ lớn như vậy, mà Từ Thủ Lương lại là người thành thật hiền lành, nên họ mới ngầm cho phép, chỉ có mẫu thân là nhắc nhở bà chỉ cho đi dạo nửa canh giờ, về muộn phải chịu mắng.

Không chỉ bọn họ, rất nhiều nam nữ đính hôn xong đều từng trải qua như vậy.

Vốn tưởng rằng Lục Thành đã hẹn với cháu gái, nhưng lúc này khi bà hỏi cháu gái buổi tối có muốn đi ngắm đèn hay không thì nàng muốn cự tuyệt hai lần, rõ ràng là không có hẹn. Có lẽ là nửa tháng trước đã gặp nhau quá nhiều, nên không còn nhớ nhung nhau quá, hay là do Lục Thành không biết đêm nay có thể hẹn vị hôn thê ra ngoài gặp mặt?

Nghĩ ngợi lung tung một lát thì cả nhà đã vào thôn trấn.

Từ Thủ Lương ôm cháu trai, Lý thị kéo nữ nhi, Ngưng Hương cùng Quân Bình sóng vai đi theo.

Ngưng Hương vừa cố ý đi bên cạnh Quân Bình, vừa lặng lẽ quan sát trên đường, tìm kiếm thân ảnh Lục Thành, cũng không biết là hấn chưa tới hay là ánh sáng quá mờ tối không thấy rõ lắm, nàng nhìn một hồi lâu cũng không thấy người, điều đó khiến Quân Bình phát giác ra chuyện khác thường. Ngưng Hương hết sức thận trọng, ngoan ngoãn không muốn nhớ Lục Thành nữa, chuyên tâm ngắm đèn.

Trước cửa hàng hai bên đường phố đều treo đầy các loại hoa đăng, cửa hàng bán đồ ăn vặt là náo nhiệt nhất, làm ăn thịnh vượng. A Mộc thêm ăn thịt, Lý thị rộng rãi mua cho cháu trai một xâu thịt nướng, sau còn hỏi ba vị cô nương có muốn ăn không, ba người đều lắc đầu.

Xem qua đèn, nếm qua thịt, A Mộc mệt nhọc bắt đầu dụi mắt.

Lý thị thấy thời gian không còn sớm, đề nghị quay trở về.

Ngưng Hương không khỏi thất vọng, nàng nhìn quanh một vòng nhưng có thấy bóng dáng Lục Thành đâu?

Tuy oán trách hấn như vậy, nhưng trong lòng vẫn ngóng trông có thể gặp Lục Thành.

Từ Thủ Nhi sực nhớ đến chuyện của huynh trưởng cùng Quân Bình, nàng lập tức phủ quyết nói: "Nương, con vẫn chưa đi dạo đủ, A Mộc mệt thì để cha đưa hấn về trước, chúng ta đi dạo thêm một lát nữa đi."

Thấy tiểu cô nương làm nũng như vậy, Lý thị khuyên không được bèn nghiêng đầu ý bảo trưởng phu ôm cháu trai về trước.

Từ Thủ Lương ngồi xổm xuống, cõng cháu trai lên, sau đó nhìn mấy mẹ con bọn họ nói: "Vậy mọi người cũng đừng đi dạo quá muộn, lão đại con nhớ trông coi mọi người đó."

Từ Hòe dạ một tiếng.

Từ Thủ Lương liền cõng A Mộc đang buồn ngủ đi về.

Lý thị dẫn các tiểu cô nương tiếp tục đi dạo, đi về phía trước chưa được vài bước các nàng liền thấy sau một chiếc đèn con cá thật to đột nhiên có một nam nhân cao to bước ra, hấn mặc xiêm y sẫm màu, cả người thon dài cao ngất, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ xuất trần, chỉ nhìn dung mạo mà phảng phất như sao Vũ khúc từ trên trời giáng xuống, cười đến còi mở sáng lạn, bình dị gần gũi.

Ngưng Hương cũng nhìn thấy, thấy Lục Thành xuất hiện hiển nhiên như thế, nàng mắc cỡ trốn sau lưng Lý thị.

Lý thị nhìn Lục Thành mà trong lòng cười ha ha, bà cũng biết, Lục Thành xảo quyết như vậy, sao có thể buông tha cơ hội tốt?

"Bá mẫu, mọi người cũng tới ngắm đèn sao?" Lục Thành bước đến bên cạnh mọi người, cười hết sức thành thật.

Lý thị hừ một tiếng, đưa cho hấn một ánh mắt "không cần giả bộ".

Trong lòng trưởng bối biết rõ, Lục Thành không giả vờ giả vịt nữa, hấn sờ mũi, chỉ xa xa nói: "Bá mẫu, A Nam nhớ Hương Nhi, cháu muốn dẫn Hương Nhi qua qua đó gặp hấn một chút, mọi người cứ đi trước đi nhé."

Mặc kệ ai cũng biết đây chỉ là viện cớ.

Từ Thủ Nhi quay đầu lại hướng về huynh trưởng trừng mắt, lặng lẽ chỉ chỉ Lục Thành lại chỉ chỉ Quân Bình, ý bảo hấn học một chút.

Từ lúc Lục Thành xuất hiện thì ngực Từ Hòe liền dấy lên một mối lửa.

Đều là nam nhân, vì sao Lục Thành có thể chuyển bại thành thắng cho đến khi thành công, mà hấn lại làm không được?

Ánh mắt rơi xuống trên lưng Quân Bình, toàn thân Từ Hòe đều nóng lên.

Lại có người so với hần còn nóng hơn.

Ngưng Hương cúi đầu núp ở sau lưng Đại bá mẫu, nghe Lục Thành viện có tiểu hài tử nhớ nàng, cả người nàng lúc đó như người say rượu, choáng váng tựa hồ như trong mơ. Đây là nam nhân nàng muốn gả, to gan lớn mật dám nói dám làm, các nam nhân khác muốn hẹn vị hôn thê đều là lén lút lút, nhưng Lục Thành thật có bản lĩnh, trực tiếp đòi người từ Đại bá mẫu.

Đại bá mẫu có đồng ý không?

Ngưng Hương siết chặt ống tay áo nghĩ.

Dù sao nàng cũng nguyện ý. Tình cảm thật sự là kỳ quái, trước khi chưa gặp Lục Thành, đệ đệ cùng người trong nhà là quan trọng nhất đối với nàng, hoặc có lẽ bây giờ nàng vẫn xem trọng mọi người như cũ, nhưng đêm nay trong lòng nàng tất cả đều là Lục Thành, chứng kiến ở trước cửa hàng đèn lồng, nam nhân mua đèn cho cô nướng bên cạnh, lúc đó nàng đã ảo tưởng Lục Thành có thể làm như vậy hay không, thấy mọi người lặng lẽ tay nắm tay, lúc đó nàng cũng rất nhớ bàn tay Lục Thành...

Tâm tâm niệm niệm tất cả đều là hần.

Lục Thành nhìn không thấy nàng, cặp mắt hoa đào bèn nhìn qua Lý thị, bên trong dần dần lộ ra cầu khẩn.

Bộ dáng nam nhân tốt quả thật rất có lợi, Lý thị có chút không đành lòng, mặt mờ mờ nhìn Lục Thành một cái, sau đó bà xoay người, cười nói với Ngưng Hương: "Nếu như A Nam nhớ cháu, vậy thì Hương Nhi liền qua đó xem một chút đi, chúng ta ở bên này đi dạo, cháu nhớ về sớm một chút là được."

Bà sẽ không để cho Lục Thành nửa canh giờ, hai khắc là nhiều rồi.

Sau đó tiến đến bên tai Ngưng Hương, thấp giọng dặn dò thời gian.

Ngưng Hương cắn môi gật đầu.

Lý thị nhìn về phía Lục Thành.

Lục Thành thức thời đảm bảo: "Bá mẫu yên tâm, lát nữa cháu sẽ đưa Hương Nhi trở lại."

Lý thị hài lòng đồng ý.

Lục Thành vòng qua bà, đối diện với vị hôn thê còn đang xấu hổ sau lưng Lý thị nói: "Đi thôi."

Ngưng Hương còn có thể nói gì?

Khẽ cúi đầu đi theo Lục Thành, đi chưa được mấy bước Lục Thành liền đứng ở bên cạnh nàng che chở nàng, tránh bị người đi đường đụng vào. Đi được một khoảng khá xa, Lục Thành quay đầu lại nhìn, xác định đám người Lý thị nhìn không thấy bên này, hần liền kéo lấy Ngưng Hương đi vào con hẻm bên cạnh.

"Hương Nhi..."

Bước vào ngõ hẻm, Lục Thành trực tiếp nhấc eo bế Ngưng Hương lên, bước nhanh đến chỗ mà ban ngày hần đã nhắm tới làm chỗ hai người thân mật.

Ngưng Hương hai chân treo lơ lửng giữa trời, căng thẳng hỏi hần: "Đi đâu vậy?"

Giọng nói thật thấp.

Lục Thành hô hấp có chút nặng nề, "Bên trong có gốc cây thân dầu lớn, chúng ta trốn phía sau, có người bên ngoài cũng không thể nhìn thấy."

Ngưng Hương không nói, nàng lác lác hai cái theo bước chân dồn dập của hần, nhỏ giọng nhắc nhở: "Đại bá mẫu nói chỉ cho chúng ta hai khắc, sau đó lập tức trở về." Nói xong yên lặng ở trong lòng bổ sung một câu, nói hần chớ làm loạn, phải lập đi lập lại cho đến khi hết giờ.

"Đủ rồi."

Vòng qua thân cây, Lục Thành lập tức để nàng đứng trên đất dựa vào vách tường, thân thể thuận thể khẽ dựa về trước, để nàng cùng hần đối mặt với nhau.

"Nàng thật nhẫn tâm, ngày hôm qua cũng không chịu ra gặp ta." Lục Thành ôm eo nàng, mượn ánh trăng nhìn khuôn mặt mỹ lệ của nàng, yếu ớt tính sổ.

Ngưng Hương nghiêng đầu, nhỏ giọng nói: "Da mặt ta không dày như chàng."

"Nói thêm câu nữa." Lục Thành cù nách nàng một cái.

Ngưng Hương sợ ngửa, lập tức liền muốn trốn sang bên cạnh, đầu nàng lệch nghiêng về một bên, tư thế đặc biệt ngây thơ đáng yêu. Lục Thành đã từng trêu chọc muội muội, cũng đã trêu chọc A Nam, duy chỉ có vị hôn thê hần vẫn chưa nghịch với nàng như vậy, hần không vội chiếm tiện nghi, lại cù nàng một cái.

"Đừng làm rộn..."

Ngưng Hương mềm giọng xin tha, dùng sức đẩy tay hần ra, nhưng đẩy được tay bên này thì tay bên kia bắt đầu làm chuyện xấu, nàng càng che hần cù càng nhanh, ba cái thì chỉ tránh thoát hai cái, còn lại một cái bị hần thực hiện được. Lén lút gấp mặt không thể để lộ ra ngoài ánh sáng, Ngưng Hương không muốn cười ra tiếng, nhưng nàng nhịn không được, đến khi tốc độ của hần càng lúc càng nhanh, nàng đã thở hồng hộc.

"Lục Thành!"

Cười càng nhiều càng khó chịu, nàng mãi xin hần nhưng hần không nghe, Ngưng Hương đột nhiên tức giận, mạnh mẽ ngẩng đầu lên trừng hần: "Lục Thành!"

Mắt hần phản chiếu hình ảnh ánh trăng, đẹp giống như làn nước thu đang gợn sóng.

Lục Thành nghe lời thu tay lại, cười đáp ứng.

Ánh trăng từ một bên chiếu vào, chiếu sáng nửa bên gò má của hần, mắt hoa đào tràn ngập dịu dàng vui vẻ nhìn nàng chăm chú, so với sao còn sáng ngời hơn.

Hần quả thực rất đẹp mắt.

Ngưng Hương lần đầu tiên không sợ ánh mắt của hần, mà lại bị mê hoặc làm cho ngơ ngẩn, kinh ngạc nhìn hần, nhìn nam nhân nàng thích.

Bộ dáng này của nàng vừa đẹp lại vừa ngoan ngoãn, Lục Thành động tình, tất cả vui vẻ trong mắt đều hóa thành khát vọng, cánh tay đỡ eo nàng dần dần siết chặt, đầu cũng hạ thấp xuống.

Ngưng Hương nhắm mắt lại, môi đỏ mọng khẽ mở.

Bị hần ngậm lấy.

Có lẽ là ánh trăng quá đẹp, cũng có thể là bầu không khí quá tốt khiến nàng nhu thuận, lần này Lục Thành phá lệ từng chút từng chút dịu dàng nếm môi nàng, mỗi một chỗ hần đều hôn qua, Ngưng Hương đắm chìm trong đó, thuận theo bản năng kiềm chân, bầu vú đầu vai hần. Tay của hần đang ở eo nàng, đương nhiên phát hiện nàng không biết đủ.

Xác thực là không đủ, cho nên muốn càng nhiều.

Thời điểm nàng không muốn Lục Thành đều nhất định theo ý nàng, nhưng hiện tại nàng lại muốn như vậy, Lục Thành sao có thể cự tuyệt?

Khát vọng hoang dã lập tức chọc thủng ánh trăng yếu ớt làm rào cản, Lục Thành dùng sức đẩy nàng lui về phía sau, nghiêng đầu hôn thật sâu, thân thể hạ thấp xuống, hai tay cùng lúc xông vào nàng áo, như hai cây đuốc muốn bùng cháy lên, một ngón tay chính là một ngọn lửa.

Nhưng giới hạn này Ngưng Hương chưa tiếp nhận được.

Trước kia hần làm cái gì cũng đều là cách xiêm y, hôm nay là thò vào trong.

Nàng cảm lấy cánh tay hần, dùng sức hạ thấp xuống, cầu xin hần lấy ra.

"Hương Nhi..." Lục Thành chống đỡ trên vai nàng, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng ra, hướng chỗ thấp của hần chạm vào, "Hương Nhi, ta khó chịu..."

Ngưng Hương vừa chạm vào lập tức rút lui, hoảng hốt khó xử nhìn ra đầu ngõ, nàng run sợ nhắc nhở: "Lục Thành, chàng, Đại bá mẫu còn đang đợi ta trở về, chàng không sợ ta tức giận, cũng không sợ bà tức giận sao?"

Động tác Lục Thành lập tức ngừng lại.

Ngưng Hương nhân cơ hội dùng hết tất cả khí lực chạy ra ngoài, trốn đến chỗ ánh trăng chiếu không đến mới hoảng loạn sửa sang lại quần áo.

Lục Thành không đuổi theo, cái trán dựa vào vách tường, cường ép mình phải nhanh chóng bình phục lại.

~

Hoa đăng treo đầy trên đường.

Từ Thu Nhi nhìn huynh trưởng sau lưng, lại nhìn Quán Bình mặt không chút thay đổi đang ngắm đèn, thoát cái điệu kẻ xuất hiện, nàng làm bộ ngáp một cái, ôm lấy cánh tay mẫu thân nói: "Nương, con mệt quá, chúng ta đi trước đi." Nói xong hắt hơi một cái, cái trán cọ xát lên tay mẫu thân, "Nương, con lạnh..."

"Kêu con mặc thêm một bộ xiêm y thì không chịu." Lý thị nhẹ giọng quở trách một câu, nhưng bà cũng đau lòng cho nữ nhi, đành ôm tiểu cô nương vào lòng, ngược đầu nhìn về hướng xa xa. Sao lâu như vậy mà Lục Thành vẫn chưa đem cháu gái trả lại?

Từ Thu Nhi hướng về huynh trưởng cho một cái liếc mắt khó có thể phát hiện, nàng mềm giọng thương lượng: "Nương, hay để đại ca cùng Quản tỷ tỷ đứng đây đợi tỷ đi, chúng ta về trước, con quả thật đứng không nổi nữa, muốn về nằm trong ổ chăn ngủ."

Lý thị ôm nữ nhi, mặt hiện lên vẻ khó xử.

Từ Hòe hiểu rõ nỗi khổ tâm của muội muội, hần nhìn Quân Bình bên kia rồi bước tới khuyên mẫu thân, "Nương, nương cùng muội muội về trước đi, Hương Nhi trở lại chúng con lập tức về nhà liền, thân thể muội muội quan trọng hơn, thời tiết vào thu vốn dễ bị nhiễm lạnh."

Bây giờ trở về thì trên đường còn nhiều người, không cần lo lắng gặp chuyện không may.

Lý thị còn muốn chờ một chút, nhưng thấy nữ nhi đã không chịu nổi làm nũng cầu xin quá lâu, nghĩ đến Lục Thành cùng cháu gái có lẽ lúc này còn đang nói lời ngon ngọt dỗ dành, Lý thị do dự một chút, quyết định để Lục Thành chiếm tiện nghi thêm một lát, ánh mắt bà xẹt qua nhi tử, nhìn về phía Quân Bình, "Quần cô nương có mệt không? Một thì theo chúng ta trở về đi."

Huynh muội Từ Hòe nhất thời giật thót tim.

Quần Bình quét mắt qua Từ Hòe đang nắm chặt quả đấm, liền tưởng tới Từ Thu Nhi dị thường, nàng mơ hồ đoán được điều gì đó.

Chẳng lẽ Từ Hòe còn muốn thù một lần nữa?

Quần Bình đột nhiên có chút tò mò.

Nàng thật muốn biết Từ Hòe sẽ nói thế nào sau khi bị nàng cự tuyệt một lần.

"Mọi người đều về trước đi, một mình cháu chờ Ngưng Hương là được rồi." Quần Bình bình tĩnh nói.

Một câu nói ngắn ngủi vậy mà như là một tảng đá lớn không chút lưu tình đập trúng tim Từ Hòe đang nhảy loạn.

Thì ra nàng vẫn không muốn ở riêng với hần.

Lời nói còn chưa nói ra miệng đã biết đáp án.

Từ Hòe cố nén mối không xoay người đưa lưng về phía nàng.

Lý thị lập tức bác bỏ, nhìn Quần Bình nói: "Một cô nương như cháu sao có thể đứng chờ một mình, hay như vậy đi, chúng ta về trước, hai người các con ở lại cùng nhau chờ Hương Nhi, nhưng phải nhanh lên đó."

Quần Bình vuốt cằm không cự tuyệt nữa.

Từ Hòe hơi dễ chịu hơn chút, đứng yên tại chỗ đưa mắt nhìn mẫu thân dẫn muội muội rời đi.

Bên kia đầu ngõ, Lục Thành chậm chạp dắt Ngưng Hương đi ra ngoài, vừa mới đi ra thì đột nhiên nhìn thấy hai mẹ con Lý thị.

Ý niệm đầu tiên của Lục Thành chính là Lý thị đến tìm bọn họ, nhưng hần lập tức để ý đến Lý thị cùng Từ Thu Nhi mắt luôn nhìn phía trước, không hề giống như đang tìm người. Trong lòng hần nổi lên nghi hoặc, Lục Thành cố ý không nhắc nhở cô nương đang trốn sau lưng hần, chờ hai mẹ con Lý thị đi xa, hần mới dắt Ngưng Hương trở lại trên đường.

"Buông ra." Ngưng Hương cúi đầu, giãy tay.

Trong đầu Lục Thành đang chứa tâm sự, hần bèn ngoan ngoãn buông lỏng tay ra, che chở nàng đi về phía trước, xa xa liền thấy Quần Bình vẫn đứng trước lồng đèn hình con cá, Từ Hòe ngốc nghếch đứng sau lưng Quần Bình, vẻ mặt chán chường, giống như có lời muốn nói lại không dám nói cho người ta.

Từ ngày hái trái cây, Lục Thành liền được Lục Ngôn nhắc nhở, hần nhìn ra tâm ý Từ Hòe đối với Quần Bình.

Nhìn lại một chút hai người kia, Lục Thành đột nhiên thấy thú vị, hần đi đến bên cạnh Từ Hòe nghi ngờ hỏi, "Sao chỉ còn hai người các người vậy, bá mẫu và Thu Nhi đâu?"

Quần Bình nghe được giọng nói của hần, từ từ xoay người nhìn về phía Ngưng Hương.

Từ Hòe bình ổn lại suy nghĩ, cố gắng trả lời tự nhiên: "Thu Nhi có chút không thoải mái, nương ta dẫn muội ấy về trước rồi, bây giờ Hương Nhi cũng quay lại rồi, vậy chúng ta..."

Chưa kịp dứt lời hần liền bị Lục Thành kéo sang bên cạnh cửa hàng, thấp giọng hỏi hần, "Huynh phải thẳng thắn không vậy, khó được có cơ hội cùng Quần cô nương ở riêng, còn muốn để Hương Nhi làm cái bóng cho sao? Như vậy đi, ta đưa Hương Nhi trở về, huynh cùng Quần Bình cứ từ từ đi,

chừng nửa canh giờ nữa chúng ta ở đầu thôn gặp mặt, nếu ai tới trước thì đợi chốc lát."

Hắn biết các trưởng bối có thể tiếp nhận thời gian gặp mặt kéo dài một chút.

Đều đã đính hôn, có chút mờ ám cũng không sao, đừng để cho người khác biết là được.

Vốn tưởng rằng đêm nay đến đây là kết thúc, hiện tại lại có thêm nửa canh giờ, trong lòng Lục Thành hồi hộp, nói xong cũng mặc kệ Từ Hòe có đồng ý hay không, hắn vòng qua bên cạnh đi đến chỗ hai vị cô nương, bá đạo đem Ngưng Hương ngậy ngốc kéo đến cạnh mình, cười nói với Quân Bình: "Ta đã cùng hắn thương lượng xong, ta dẫn Hương Nhi, hắn dẫn người, chúng ta chia nhau đi."

Ngưng Hương ngậy ngốc rồi, đợi đến khi nàng hoàn hồn thì đã bị Lục Thành kéo đi vài bước.

"Chàng..."

"Bá mẫu và Thu Nhi đã đi về trước, đại ca nàng thật vất vả mới nổi lên dũng khí nói lời trong lòng với Quân Bình, chẳng lẽ nàng muốn ở lại làm bóng đèn hủ?" Lục Thành thấp giọng giải thích.

Cuối cùng Ngưng Hương cũng nhớ lại, đêm nay nàng đồng ý đi ngắm đèn không phải là vì muốn tác hợp đường huynh cùng Quân Bình sao?

Quay đầu lại nhìn hai người đứng dưới ánh đèn lồng, Ngưng Hương lộ ra nụ cười từng trải, cam tâm tình nguyện đi theo Lục Thành, một lòng cao hứng thay đường huynh, hiểu kỳ đêm nay đường huynh có thể mang lại niềm vui cho Quân Bình hay không, mà hoàn toàn quên mất chính mình có khả năng gặp phải nguy hiểm.

Sau khi ra khỏi thôn trấn, Lục Thành không hề báo mà ôm nàng khiêng lên vai, Ngưng Hương lúc này mới giật mình, ngó trước ngó sau, vội vã đánh Lục Thành, "Chàng làm cái gì vậy, nhanh thả ta xuống!"

Dọc đường ít người, dắt tay liền dắt tay, nàng nhện, bây giờ hắn khiêng nàng làm cái gì? Khoe khoang hắn khí lực lớn sao? Bị người khác nhìn thấy làm sao bây giờ?

"Lục Thành!"

Ngưng Hương càng không ngừng đánh hắn.

"Hương Nhi, ta nhớ phía bên kia đường có nhà còn chưa kịp kéo bắp từ trong ruộng về, chúng ta qua bên đó đi." Ngực Lục Thành là một mối lửa, đêm nay hắn phải nhất định làm chút gì đó mới không bị ghen chết, đều đã sắp cháy tới nơi khiến hắn không muốn lãng phí thời gian đùa co với nàng nữa, hắn nhảy qua cầu, không đi đường đất mà trực tiếp khiêng nàng nhảy vào ruộng.

Ngưng Hương sợ, thực sự rất sợ.

Mười lăm trăng sáng treo cao trên đỉnh đầu, đã qua vụ thu hoạch, trong ruộng trống rỗng không một bóng người, chỉ có tiếng bước chân của Lục Thành, giống như con chồn nửa đêm ẩn hiện, trộm một con gà ngâm hời rồi quay về tổ để ăn.

Ngưng Hương thích Lục Thành, nhưng nàng không muốn bị hắn ăn, ít nhất trước hôn nhân không được.

Hiểu Lục Thành thích mềm không thích cứng, Ngưng Hương không gãy dựa nữa, cam chịu nhìn dưới chân, "Lục Thành, rốt cuộc chàng muốn làm gì?"

Giọng nói thật thê lương.

Nàng đáng thương, Lục Thành đau lòng, biết nàng bị mình dọa sợ, hắn vội vàng tỏ ra dịu dàng dụ dỗ nói: "Hương Nhi đừng sợ, ta nói rồi trước ngày thành thân tuyệt đối sẽ không làm gì nàng, ta chỉ muốn tìm một chỗ không người trò chuyện với nàng mà thôi. Nàng lại cứ đi rất chậm, ta sợ cứ vậy gặp phiền phức nên mới khiêng nàng đi."

Ngưng Hương mới không tin, buồn bực nói: "Chàng thả ta xuống đi, trời tối như vậy, chàng không muốn ta giận chàng thì đưa ta về sớm đi."

Lục Thành không muốn chọc giận nàng, nhưng lại không muốn bỏ qua cơ hội khó có được này, hắn nhìn gò má nàng, giọng nói hạ thấp xuống, "Hương Nhi, từ đây đến hết năm không còn ngày lễ gì nữa, ta cũng không có cách nào khác đến nhà nàng, buổi tối có Quân Bình nhìn nàng chăm chăm, chúng ta cũng không có cơ hội gặp mặt riêng tư, đêm nay nếu như không nói, lần tạm biệt này phải tới tháng mười một cưới hỏi, ngày đó ta cũng chưa chắc có thể nhìn thấy nàng. Nàng nhân tâm đối với ta như vậy sao?"

Liền biết tỏ ra đáng thương với hắn sao?

Hắn cũng biết.

Ngưng Hương so với hắn còn đáng thương hơn, nhưng nàng không vững tâm như hắn, vừa nghe Lục Thành nói như vậy nàng liền có chút thỏa hiệp.

Lục Thành tiếp tục cố gắng nói: "Vừa nãy ở trong hẻm, kỳ thật ta có rất nhiều lời muốn nói với nàng. Nhà chúng ta không phải là đang xây nhà sao, cuối tháng có lẽ sẽ hoàn thành, tổng cộng tốn năm lượng bạc, ta nói cho nàng biết để trong lòng nàng cân nhắc, sau này nếu lão nhị hay lão tam cưới vợ xây nhà, nàng còn nhớ mà nhắc nhở ta."

Lúc đầu còn nói chuyện đứng đắn, lát sau lại trêu chọc nàng.

Ngưng Hương không biết sổ sách nhà hắn, nàng lạnh lùng nói: "Chàng muốn tiêu bao nhiêu thì tiêu bấy nhiêu, ta còn chưa gả nên sẽ không quản."

Lục Thành cúi đầu cười, giọng nói dịu dàng, "Không phải là ta đã coi nàng là tức phụ nên mới nói sao."

Ngưng Hương cắn môi, biết hắn am hiểu nói lời ngon ngọt dỗ người, nhưng nàng vẫn bị mắc bẫy của hắn, không kháng cự được.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

Edit: Hà

Lục Thành đã kéo Ngưng Hương đi mất, nghĩ tới lời trước khi đi Lục Thành đã nói, Từ Hòe vội vã hướng về Quán Bình giải thích: "Ta không có thương lượng với hắn, là hắn muốn đưa Hương Nhi đi!"

Hắn cùng nàng vốn sẽ về cùng một chỗ, cần gì phải đưa nàng?

Lục Thành đúng là đồ lưu manh, vì muốn cùng đường muội ở chung một chỗ mà cái gì cũng đều nói lung tung được.

"Đi thôi." Quán Bình thân nhiên nói, nói xong đi trước một bước.

Nàng vóc dáng cao gầy, ở trên đường cũng không xuất chúng, chỉ là rơi ở trong mắt Từ Hòe, cho dù nhiều người như vậy nhưng lúc này trong mắt hắn chỉ còn lại nàng, thân hình đơn bạc nhưng không nhu nhược đáng thương, tựa như mùa đông đón mai vàng nở rộ, cô đơn vắng lạnh, phàm phu tục tử không thể nhúng chàm.

Hắn chính là cái phàm phu tục tử đó.

Đường muội nói nàng đã từng là cô nương tiểu thư con nhà giàu có, là người đọc sách cho nên chương mắt hắn thô kệch sao?

Đến khi nhận ra sự phát hiện này thì dừng khí cố gắng cả một ngày của hắn đều đã mất đi sạch sẽ.

Từ Hòe lặng yên đi ở phía sau, ánh mắt nhìn chăm chú bóng lưng người mình yêu, không dám nói, chỉ có thể nhìn.

Vừa ra khỏi thôn trấn, không có hoa đăng ngũ sắc, chỉ còn một vòng trăng tròn chiếu sáng, hình ảnh người đi đường mờ lung, tiếng động ồn ào nơi xa làm nổi bật lên yên tĩnh bên này.

Qua khỏi cầu đá, người đã ít nay còn ít hơn.

Quán Bình đi ở phía trước, nghe tiếng bước chân của nam nhân sau lưng, trong lòng dậy lên cơn sóng.

Bị thủ hạ của Bùi Cảnh Hàn nhìn trúng an bài đến biệt viện làm ám vệ, Quán Bình cũng biết bản thân đã không còn là cô nương nông thôn nữa. Ở quê, hài nữ bảy tám tuổi sẽ giúp cha mẹ giặt quần áo, nấu cơm, chăm sóc đệ đệ muội muội, sẽ vì cha mẹ thiên vị đệ đệ mà buồn rầu, sẽ thật vui vẻ đùa giỡn cùng tỷ muội trong thôn đi chơi. Còn nàng, nàng mỗi ngày phải khổ luyện kiến thức cơ bản, nhớ nhà nhưng lại không cha không mẹ, ngay cả tỷ muội cũng không có, là cái xác không hồn tiếp tục sống.

Ở quê, tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi đã bắt đầu tình yêu đầu tiên, hoặc là len lén thích ai, hoặc là ngầm vụng trộm cùng với đối phương, giống như Ngưng Hương cùng Lục Thành vậy. Còn nàng, lúc mười ba tuổi đã phải giết người, ba năm tiếp theo càng giống như nhảy vào vũng bùn, quan sát theo dõi đủ loại người, gặp biết bao những thứ bẩn thỉu.

Trước khi gặp Ngưng Hương, Quán Bình đã từng nghĩ tới kết cục của mình, hoặc là bị người khác giết chết, hoặc là tuổi già cô đơn mà chết.

Sau đó nàng tới Từ gia, một gia đình nông thôn tầm thường.

Phát hiện Từ Hòe thích nàng, nàng cảm thấy không giải thích được, không hiểu sao Từ Hòe lại thích nàng. Ngay cả Từ Hòe, chỉ nhìn hai tỷ muội Ngưng Hương và Từ Thu Nhi lớn lên đều xinh đẹp như vậy, khẳng định Từ Hòe cũng là nam nhân có tướng mạo tuấn lãng, tuấn lãng lại hiền lành thành thật, không xảo quyệt như Lục Thành, thích nàng liền len lén nhìn nàng, nhát như chuột, chỉ một ánh mắt của nàng liếc qua hắn cũng không dám nhìn.

Tựa như một con trâu thật thà phúc hậu.

Quản Bình không chán ghét con trâu này, nàng chỉ là cảm thấy hấn quá phiền, bởi vì nàng biết hai người nhất định không có kết quả, cho nên Quản Bình không muốn nhìn thấy Từ Hòe cứ mong đợi ở nàng, bởi vì nàng biết, trong mắt của hấn mong đợi cuối cùng sẽ biến thành thất vọng. Người đối tốt với nàng bởi vì nàng thất vọng, nàng sẽ cắn rứt lương tâm.

Cho đến khi Từ Hòe nổi lên dũng khí đưa trái cây cho nàng, rốt cục Quản Bình mới ý thức được nàng nguyện ý.

Cuối cùng nàng vẫn là cô nương nông thôn, cho nên lúc mới đến Từ gia nàng đã hoàn niệm lại ngày tháng lúc nhỏ vô tư vô lự, cũng không phải không chế khát vọng có thể có cuộc sống đơn giản yên tĩnh qua ngày. Lập gia đình nàng không có suy tính đến, nhưng không sao giải thích được lại có người thích nàng, còn là nam nhân tuấn lãng thành thật.

Sau khi khôi phục tự do, Từ Hòe vẫn lén nhìn nàng, Quản Bình phát phiền, phiền con trâu là hấn sao có thể thành thật như thế.

Cho dù nàng nguyện ý, nhưng là cô nương, không có đạo lý chủ động đi hỏi hấn còn muốn cưới nàng hay không.

Hấn không nói, vậy cứ tiếp tục hao tổn tâm trí đi, nàng cái khác không làm được, nhưng tính nhẫn nại là tốt nhất.

Quản Bình bước nhanh hơn.

Từ Hòe không hiểu sao trong lòng đột nhiên hốt hoảng, chẳng biết tại sao liền gọi nàng một tiếng, "Quản cô nương!"

Quản Bình thoáng nghiêng đầu, bước chân chậm lại, "Chuyện gì?"

Từ Hòe gọi xong liền hối hận, nhưng lúc này phải nói chút gì đó, hấn dừng một chút, quả thật có lời nói muốn hỏi nàng, hấn nhìn bóng lưng nàng nói: "Sang năm Hương Nhi lập gia đình, A Mộc cũng qua đó, nàng có tính toán gì không?"

"Nếu Ngưng Hương nguyện ý, ta muốn đi theo làm nha hoàn cho nàng." Khóe miệng Quản Bình nhếch lên, cố ý nói.

Từ Hòe mất hứng.

Nàng vậy mà muốn đi Lục gia, Lục gia có Lục Ngôn đó!

Hấn không muốn nàng đi, giọng nói tỏ ra buồn bực: "Hương Nhi chưa bao giờ xem nàng là nha hoàn, chúng ta là người một nhà, nàng đừng nghĩ như vậy."

Không phải là nha hoàn, thì không có lý do gì cùng Hương Nhi dời đến nhà Lục gia.

Quản Bình trầm mặc một lát, giống như là đang suy nghĩ cái gì, chậm rãi nói: "Cũng đúng, người Lục gia nhiều, không có chỗ cho ta ở. Nhưng tỷ đệ Ngưng Hương cũng không còn ở đây, ta cũng không thích hợp tiếp tục ở lại nhà nàng, đợi nàng thành thân, ta sẽ vào thành tìm việc làm."

Từ Hòe sao có thể cam lòng để nàng đi, hấn gấp đến độ đã quên hết rụt rè, thấy nàng còn đang băn khoăn, hấn lập tức nghĩ tới một chủ ý, "Hương Nhi và A Mộc không có ở đây, vậy ta sẽ dời sang đó ở, nàng cùng Thu Nhi ngủ ở phía tây phòng nhà chúng ta, như vậy sẽ không có ai dám nói xấu nàng." Ngưng Hương giữ nàng ở Tây viện, tương lai đối thành bọn họ giữ nàng, nàng tự nhiên có thể ở Đông viện, không cần lo lắng bị nói linh tinh.

Đã nghĩ được cách giữ nàng, nhưng lại không chịu nói ra nguyên nhân.

Quản Bình có chút giận, cố ý châm chọc hấn: "Người chiếm mất Đông viện, không sợ bị người khác nói người muốn chiếm phòng đường đệ sao? Vừa lúc người đã đến tuổi thành thân, sau khi lấy vợ hai vợ chồng trực tiếp lấy Tây viện làm tân phòng, ở lại cũng sáu bảy năm..."

"Không đâu, mẹ ta nói sang năm sẽ xây thêm phòng mới, giữ cho ta thành thân."

Vì để chứng minh mình không có ý chiếm phòng đường đệ, Từ Hòe chưa kịp suy nghĩ liền đem dự định mẫu thân nói ra.

Bước chân Quản Bình dừng lại.

Trước đây nàng hết sức chắc chắn Từ Hòe muốn kết hôn với nàng, hiện tại đột nhiên nàng lại hoài nghi.

Có lẽ trong lòng Từ Hòe thích nàng, lại bởi vì nàng cự tuyệt nên không dám nói rõ, sau đó lại nghe theo lời của mẫu thân chuẩn bị phòng mới để cưới vợ khác sao?

Nếu như mình không phải là lựa chọn duy nhất của hấn, vậy con trâu này không cần cũng được.

"Nếu người đã muốn thành thân, ta càng không thể ở lại nhà các người, đỡ khiến cho thế tử người hiểu lầm khiến người phải khó chịu."

Sau phút dừng lại ngắn ngủi, Quản Bình lại bước tiếp về phía trước, bước chân lần này nhanh hơn rất nhiều.

Từ Hòe ngốc rồi.

Hấn không muốn thành thân, xây nhà là vì thành thân, nhưng cũng không nói xây là để cưới vợ liền đâu?

Hắn còn trông chờ lúc xây phòng được nàng đồng ý...

Vậy mà nàng lại hiểu lầm hắn muốn kết hôn với người khác sao?

Từ Hòe không dám biểu lộ cõi lòng, nhưng hắn cũng không muốn nàng hiểu lầm hắn, càng không muốn nàng vì chuyện này mà rời đi.

"Quản cô nương!" Từ Hòe tăng nhanh bước chân đuổi theo, thấp giọng kêu nàng, gọi một tiếng nàng vẫn không ngừng. Từ Hòe hiểu nàng tức giận, lại không kịp suy nghĩ sâu xa vì sao nàng tức giận, hắn chạy nhanh vài bước ngăn cản trước người của nàng, khẽ thở gấp nói: "Quản cô nương nàng hãy nghe ta nói, ta chỉ xây nhà, nhưng không có ý định lấy vợ."

"Chẳng lẽ ngươi muốn ta chờ người lấy vợ, chờ nàng ghét bỏ mới đi sao?" Giọng nói Quản Bình lạnh như băng, vòng qua hắn liền bước đi nhanh.

Từ Hòe theo bản năng đưa tay ngăn trở.

Bởi hắn cả một đoạn đường một cách vô ích, kết quả là hoàn toàn tự mình đa tình, Quản Bình trong lòng tức giận, theo bản năng chiếm thượng phong, đưa tay kéo lấy tay Từ Hòe đem người xoay qua, vừa muốn dùng sức đập gãy cánh tay hắn, nhưng lý trí đột nhiên trở lại. Ý thức được mình đang làm gì, Quản Bình giật dỗi đẩy người ra, lạnh giọng uy hiếp nói: "Ta muốn đi thì đi, muốn ở lại thì ở, không cần người xen vào việc của người khác."

Mà Từ Hòe cũng bị hành động của nàng kinh tâm động phách vừa hoàn hồn.

Trên cánh tay vẫn còn lưu lại lực đạo của nàng, ra tay ác như vậy, chỉ sợ nếu không phải cố kỵ tình cảm Ngưng Hương, chỉ sợ nàng thực sự muốn động thủ.

Hắn là một đại nam nhân mà đánh không lại nàng sao.

Không trách được nàng chúm chýt mắt hắn.

Từ Hòe cảm thấy bất lực, bất lực đến nỗi hắn nhất định phải chứng minh cho nàng biết, Từ Hòe hắn cũng là một nam nhân thực thụ.

"Nàng vừa mới muốn bẻ gãy cánh tay ta sao?" Hắn trầm giọng hỏi, trong cuộc nói chuyện đêm nay với nàng, đây là lần đầu tiên giọng nói của hắn đã không còn căng thẳng.

Quản Bình bật cười, xoay người, khẽ ngửa đầu nhìn nam nhân đối diện, bởi vì nghe ra lãnh ý trong lời nói của hắn, cũng bởi vì phiền muộn hắn không có tiền đồ, phiền hắn ngày thường giả bộ đối tốt với nàng nhưng lại có ý định cưới người khác, nàng từ từ gợn tay lên, nắm quyền phát ra tiếng kết thật vang. "Đúng thì sao? Muốn đánh nhau với ta không?"

Đã thật lâu nàng vẫn chưa được động tay với người khác.

Từ Hòe không ngờ nàng sẽ có hành động như vậy.

Hắn cũng thật lâu chưa động tay chân với người khác, khi còn bé hắn thường thường cùng đồng bạn đánh lộn. Ở bên ngoài hắn đánh nhau với người khác, ai cũng không phải là đối thủ của hắn, nhưng sau đó về nhà lại bị mẫu thân cầm chổi lông gà đánh lại.

Nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn chưa bao giờ ra tay với nữ nhân.

Giống như là biết rõ hắn đang suy nghĩ gì, Quản Bình từng bước từng bước đi về phía hắn, đôi mắt trong trẻo dưới ánh trăng tỏ vẻ lạnh lùng khiêu khích nhìn hắn, "Sao, không dám đánh? Biết vì sao ta không thích người không, cũng bởi vì người không phải loại..."

Nói còn chưa dứt lời, nam nhân đối diện đột nhiên thở hổn hển nặng nề.

Quản Bình thông dong nhìn thẳng vào hắn, thấy Từ Hòe chỉ là hơi thở nặng dần chứ vẫn chậm chạp không động thủ, nàng châm chọc lắc đầu, xoay người.

Mới xoay người, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng xé gió, giống như có con gấu lớn đột nhiên xông về phía nàng.

Quản Bình cười lạnh, xoay người một quyền quất tới.

Lại không đánh tới người, bởi vì trong lúc nàng xoay người Từ Hòe đã khom người xuống, hai tay ôm lấy nàng bấp đuôi nàng, giống như nhử củi muốn đem cô nương đang không để ý khiêng lên vai, xoay người chạy về phía ruộng bên trái. Dưới ánh trăng, trong ruộng hoang vu không một bóng người, đứng ở ven đường có thể thấy rõ, nhưng nếu ở xa thì không thấy gì, mà Từ Hòe khiêng nàng chạy thật nhanh, muốn chạy nơi không ai thấy được.

Bước chân hắn chạy thật nhanh, đỉnh vai của hắn khiến bụng nàng khó chịu, nhưng cảm nhận được nhiệt tình trên người Từ Hòe, Quản Bình lại không hiểu sao rất thống khoái. Nhưng nàng còn chưa kịp thoải mái lại bởi vì nhớ tới hắn còn muốn cưới người khác, nàng bèn nâng cao quả đấm lên, muốn đập vào sống lưng yếu ớt của hắn, dùng tưởng rằng như vậy có thể khắc phục nàng.

Quả đấm nâng lên, nàng ra tay một cách vô tình.

"Thả ta xuống!" Nàng cho hắn thêm một cơ hội cuối.

Từ Hòe không nghe, một lòng muốn đi vào trong.

Quần Bình bắt đầu giãy giụa, không muốn dựa vào công phu học từ Hầu phủ bắt nạt một người thôn dân như hắn, nàng chỉ cậy mạnh dùng sức đấu với hắn. Khí lực của nàng lớn hơn so với cô nương bình thường, nhưng khí lực Từ Hòe cũng lớn, hai tay hắn ôm chặt lấy bắp chân nàng không để nàng đá lung tung, sau lưng là da thịt dày để mặc nàng đánh.

Một cái đánh là một lần hắn nhẫn nại chịu đựng, rất nhanh hắn đã chạy tới một mảnh ruộng đậu phộng. Đậu phộng đã sớm được kéo về nhà, bờ ruộng cũng bị người khác dùng cuốc đào lên, đem đậu phộng còn sót lại rút ra ngoài, bởi vì đất ruộng rất mềm mại. Mà sau lưng Từ Hòe bị nàng đánh đến đau rát, hắn không nhìn được nhưng bước chân vẫn không ngừng, trước tiên đánh để nàng xuống.

Không hề báo trước, Quần Bình ngửa mặt ngã ở phía sau lưng, không tính là đau.

Vừa mới hoàn hồn nàng liền thấy Từ Hòe bỏ nhào về phía nàng.

Quần Bình lần đầu đối mặt loại tình huống này, sau khi giật mình, nàng vừa đẩy vừa mắng hắn, "Từ Hòe ngươi không muốn sống nữa sao! Ngươi dừng tay lại cho ta, nhìn mặt Ngưng Hương..." Nghiêng đầu tránh thoát cái miệng trâu đang gặm loạn, Quần Bình nhắc nhở hắn lần cuối, nghiêm rằng nghiêm lợi mắng: "Ngươi dừng tay lại ngay cho ta, ta có thể xem như chuyện này chưa từng xảy ra!"

"Không phải nàng đã nói ta không phải loại đó sao?" Từ Hòe ngang ngược nắm lấy tay nàng, giống như cái cây hung hăng hạ xuống người nàng, tiếp theo lại muốn cúi đầu hôn.

Hắn là nam nhân, đêm nay hắn sẽ để cho nàng có kiến thức về hắn!

Nam nhân đối với nữ nhân tuy không thành thật, tuy không can đảm, nhưng lại có rất nhiều loại bất lực khác nhau, xuất phát từ tự tôn, hắn tôn trọng đến nguyện ý chịu đựng, đợi nàng cho phép thành thân hắn mới làm. Từ Hòe sợ Quần Bình lạnh nhạt, sợ nên không dám đến gần, nhưng không phải là người bất lực.

Đề nén đã lâu, lúc này phát tác liền thành điên cuồng.

Nhưng hắn chọn sai người rồi.

Quần Bình là người tập võ, lại rất am hiểu, vô luận là nam hay nữ thì nằm phía dưới đều là yếu nhất.

Mà vừa rồi Từ Hòe thoáng làm nàng đau.

Lại cảm nhận được Từ Hòe tự cho là đứng ngang ngược, nàng không muốn "thương hương tiếc ngọc" nữa, hai chân nàng kẹp Từ Hòe lại, thừa dịp Từ Hòe khiếp sợ không kịp phòng bị, nàng liền xoay người đảo ngược tình thế. Nàng không bạt tai cũng không đánh vào ngực hắn, tay phải Quần Bình trực tiếp nắm giữ cổ họng Từ Hòe, hơi chút dùng sức thì Từ Hòe đã không dám cử động.

"Nếu còn lần sau nữa, ta tuyệt đối không nương tay." Nghiêng đầu hất tung mái tóc dài bọ xòa ra, Quần Bình nằm ở phía trên nhìn hắn chằm chằm, lạnh lùng thốt lên.

Tìm Từ Hòe giống như ngừng đập.

Không phải sợ, mà là nàng quá đẹp.

Nếu bình tĩnh xem xét, dung mạo nàng không bằng hai muội muội nhà mình, nhưng lúc này mái tóc dài của nàng theo gió tung bay, khuôn mặt thanh tú của nàng dường như hòa vào ánh trăng, lạnh như nước, nhưng lại đẹp khác thường khiến hắn rung động.

Từ Hòe rốt cuộc đã biết vì sao hắn lại thích nàng.

Từ lúc nàng quần áo tả tơi te xiu ở trước cửa nhà đường muội, chán nản nhưng lại lạnh lùng liếc hắn một cái, lúc đó hắn đã thích vẻ lạnh lùng của nàng.

"Ta thích nàng, ta muốn cưới nàng làm vợ." Cổ họng bị nàng bóp chặt, nhưng Từ Hòe lại không sợ chết nói ra lời trong lòng mà có khả năng nàng không thích nghe nhất.

Cho dù bị nàng bóp chết, hắn cũng muốn nói ra.

Hắn nằm ngang, đôi mắt bị ánh trăng chiếu vào, kiên định bên trong nhìn thấy rất rõ.

Quần Bình nhìn hắn chằm chằm, nàng thu tay lại, nhưng vẫn ngồi ở trên ngực hắn, lạnh lùng nói: "Không phải ngươi muốn xây nhà cưới vợ sao?"

"Đó là ta vì nàng mới xây, ta muốn cưới nàng, ta muốn ngủ cùng nàng..."

Từ Hòe gặm nhẹ giải thích, chưa nói xong bị quăng một cái bạt tai.

Hắn quay đầu đi, mặt như lửa đốt, nhưng hắn không sờ mặt, tiếp tục nhìn nàng, bất cứ giá nào phải nói: "Ta muốn ngủ cùng nàng!"

Quản Bình mặt không chút thay đổi nhìn hắn chăm chăm, nhìn đến khi con tức dần dần bình phục, trên mặt nàng lúc này lại lộ ra vẻ chột dạ, miệng lúng túng giống như muốn xin lỗi, lúc sau Quản Bình vung vạt áo đứng lên, một cước giẫm lên bộ ngực hắn, "Nếu như muốn ngủ, vậy chờ người xây xong phòng rồi nói sau."

Không có phòng mà muốn ngủ cùng tức phụ?

Năm mơ.

Lục đạo vừa phải một cước dẫm lên Từ Hòe, Quản Bình xoay người nghênh ngang rời đi.

Từ Hòe ngơ ngác nằm trên mặt đất, nhìn lên ánh trăng sáng xuất thần.

Nàng có ý gì?

Hiện tại không thể ngủ, là vì không có phòng, sau khi xây xong phòng, có thể ngủ...

Nàng đồng ý gả cho hắn sao?

Hắn mừng như nước thủy triều, Từ Hòe dùng sức bò dậy, nhìn nàng bóng lưng hô to, "Nàng đồng ý gả cho ta sao?"

Vừa dứt lời, trên đường đột nhiên truyền đến vài tiếng huyết sát rõ to, còn có giọng nói của các thiếu niên ồn ào, "Đồng ý, đồng ý!"

Từ Hòe mặc kệ, hưng phấn đuổi theo cô nương phía trước.

Trên đường cái, các thiếu niên ngấm đèn trở về vẫn tiếp tục huyết sát, liên tiếp như dã thú.

Quản Bình mỉm cười thoải mái bước đi, để mặc Từ Hòe nhanh chóng đuổi theo.

Phía bên ruộng bắp bên kia, sau khi nghe thấy tiếng huyết sát, Ngưng Hương không có can đảm như Quản Bình. Sợ bị người khác phát hiện nàng cùng Lục Thành làm chuyện mờ ám, tiểu cô nương đôi ý, run rẩy đè tay Lục Thành lại, muốn cái áo đã tuột đến cùi chỏ kéo lên, khóc lóc cầu xin hắn, "Lục Thành..."

Lập tức trong lòng Lục Thành phun máu chó mắng Từ Hòe!

Nếu không phải do hắn đột nhiên rống to một tiếng, trên đường cũng sẽ không có động tĩnh lớn như vậy.

Có trời mới biết hắn phải mất bao nhiêu nước miếng mới dụ dỗ nàng đồng ý để hắn ném thử bên trong?

"Hương Nhi đừng sợ, chúng ta chờ bọn họ đi qua." Ôm lấy cô nương thom thoàng ngào ngạt, Lục Thành lặng yên cầu khẩn trong lòng.

"Không..." Ngưng Hương nhát gan, nước mắt liền xuống, tựa ở vai hắn nhỏ giọng khóc.

Lục Thành hai đấm nắm chặt, thật lâu sau mới kéo xiêm y nàng lên, đứng lên thật nhanh nói: "Nàng chờ một lát, ta muốn đi tiểu!"

Ngưng Hương vội vã sửa sang lại quần áo, không thèm để ý đến hắn.

Lục Thành bước nhanh vài bước vòng quanh đồng cùi rồi ngừng lại.

Sau một lúc, Ngưng Hương rất nhanh đã mặc xiêm y lại, nàng nghe lời Lục Thành nói, ngoan ngoãn ôm gối ngồi chờ tại chỗ. Hắn đã thu tay lại, nàng cũng ngừng khóc, nhìn lên trăng sáng, nghĩ đến mình thiếu chút nữa đã cùng Lục Thành làm loại chuyện đó, nàng xấu hổ bưng kín mặt, che một lát thì hai tay lui về phía sau đổi thành bịt lỗ tai.

Nàng biết rõ Lục Thành chỉ đứng cách nàng khoảng bảy tám bước chân, nhưng mà đợi thật lâu cũng không nghe thấy động tĩnh gì.

Mí mắt Ngưng Hương khẽ động, nàng tiếp tục chờ thêm một chum trà mà vẫn không có bất kì âm thanh nào.

Tiểu cô nương bắt đầu lo lắng, Lục Thành có phải đã tức giận hay không, nhưng lại không muốn phát hỏa với nàng, cố ý mượn cơ né tránh, tự mình hờn dỗi?

Ngấm lại chuyện vừa rồi, giống như là nàng không đúng, đã đáp ứng hắn nhưng lại chùng bỏ nửa dờ, mà rõ ràng hắn lại hy vọng như vậy.

Lâu như vậy cũng không nói tiếng nào, có thể biết được hắn rất tức giận không?

Ngưng Hương không hối hận, nhưng nàng đau lòng cho Lục Thành, cảm thấy có lỗi với hắn, nàng liền nghiêng đầu cúi đầu gọi, "Lục Thành?"

Lục Thành lập tức ngừng động tác, sau lại tiếp tục, cho rằng nàng đang hoảng sợ, giọng khàn khàn của hắn vang lên: "Làm sao vậy?"

Ngưng Hương cúi đầu xuống, giống như hấn đang ở ngay trước mắt nàng, nàng lặng im vài giây, sau đó nhỏ giọng bồi tội, "Thực xin lỗi..."

Lời xin lỗi ngoan ngoãn theo gió truyền tới, Lục Thành có chút buồn cười, nhắm mắt lại tưởng tượng về mặt bây giờ của nàng, "Ta không tức giận."

Tức thì tức Từ Hòe mà thôi.

Ngưng Hương không tin, nàng tiện tay bứt một nhánh cỏ dại bên cạnh, cặp môi đỏ mọng bĩu lên.

Lừa người, không tức giận vì sao chạy sang bên kia không để ý tới nàng.

"Hương Nhi..."

Đang do dự kế tiếp nên nói gì thì đột nhiên hấn gọi tên nàng.

Ngưng Hương khẽ ừ một tiếng.

"Ta chỉ tức giận chút ít, chỉ cần nàng gọi ta một tiếng ca ca tốt, ta sẽ không tức giận nữa."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108

Edit: Hà

"... Gọi ta một tiếng ca ca tốt..."

Giọng nói Lục Thành trầm thấp, lại có chút bất ổn, không phải do nàng xấu hổ không dám nói, mà là Ngưng Hương không hiểu nguyên nhân.

Cuốn lấy nhánh cỏ khô trong tay, trong lòng Ngưng Hương phỉ nhổ hấn một ngụm.

Ca ca tốt, nằm mơ, cho dù hấn có tức giận thì mặc kệ hấn, nàng không rãnh kêu như vậy đâu, sau một lúc nàng thẹn quá hoá giận thúc giục hấn, "Chàng nhanh lên, ta phải về rồi."

Đường huynh cùng Quân Bình đã trở về, Ngưng Hương không muốn về quá muộn, khiến mọi người hiểu lầm nàng cùng Lục Thành làm chuyện xấu.

"Không gọi như vậy ta sẽ không đưa nàng về." Lục Thành ngược đầu nói, hấn thích giọng nói ngọt ngào của nàng, cho nên muốn dụ nàng nói chuyện.

Ngưng Hương cũng là người có tính tình thích mềm không thích cứng, khi nàng vừa nghe lời này lập tức giận dữ, vụt đứng dậy, áy náy lúc trước không còn sót lại chút gì, "Ta không cần chàng đưa về, ta sẽ tự mình đi."

Nói xong liền ném cành cỏ khô muốn bước đi.

"Đi thêm bước nữa, ta cũng sẽ hét thật to hỏi nàng có muốn gả cho ta không." Nghe thấy nàng muốn bỏ đi, trong lòng Lục Thành liền căng thẳng, lập tức uy hiếp nói, động tác trên tay cũng không ngừng tăng nhanh.

Ngưng Hương nhìn ra phía đường đất xa xa lờ mờ, nàng sợ, người này da mặt quá dày, nếu như hấn thực sự học theo đường huynh kêu to như vậy thì làm sao bây giờ?

Nhưng dù sống dù chết nàng cũng không nói ra câu kia.

Ngưng Hương đứng quay lưng về phía Lục Thành, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu xị xuống.

Biết nàng đã tức giận, nhưng câu uy hiếp kia Lục Thành đùa giỡn nói ra chỉ vì không muốn để nàng đi trước, chứ hấn nào dám bức bách nàng, vội vã giải quyết xong chuyện, thu dọn qua loa một chút rồi hấn cuống quýt chạy tới, còn chưa kịp tới miệng đã bồi tội, "Hương Nhi, ta nói đùa thôi mà, nàng đừng coi là thật."

Dừng bước lại liền đưa tay kéo người vào trong lòng.

Bỗng chốc đứng sát nhau như vậy, đột nhiên có hương vị nhàn nhạt quá dị đập vào mũi.

Ngưng Hương nhú mày, đột nhiên nhớ lại hình như mình đã từng ngửi thấy hương vị này.

Bùi Cảnh Hàn là người thích sạch sẽ, đệm giường mỗi ngày phải đổi liên tục, mỗi khi bình thường lúc hấn rời giường, lúc vén chăn lên liền lộ ra chiếc đệm, nhưng có một lần không hiểu sao chiếc đệm bị hấn che kín lại, hấn nói tối qua hấn lỡ làm dơ đệm. Ngưng Hương ban đầu không hiểu, nhưng khi ngửi thấy ra mùi kỳ lạ nhìn thấy vết bẩn kỳ quái, nàng lặng lẽ hỏi Tô Nguyệt, cũng không biết Tô Nguyệt nghe được từ đâu, liền khéo léo giải thích cho nàng.

Trên người Lục Thành đang ở trước mắt nàng vậy mà lại ngửi thấy được mùi vị này...

Lúc này nàng bỗng nhớ lại vừa nãy giọng hấn đột nhiên khàn khàn run rẩy, lại còn trốn ở bên kia nửa ngày không có động tĩnh gì, Ngưng Hương cảm tức nhéo hấn một cái thật mạnh.

Thiệt thòi nàng còn tưởng rằng hấn đang tức giận mà tự trách mình, vậy mà hấn lại chạy sang bên kia làm chuyện không đứng đắn.

Thật sự thích làm chuyện kia như vậy sao?

Càng nghĩ càng giận, Ngưng Hương lại nhéo hấn một cái nữa.

Lục Thành liên tục bị đau đến hít thở không thông, nghĩ rằng nàng đang tức giận bởi vì bị hấn uy hiếp, hấn cúi đầu dỗ nàng: "Được rồi, ta biết sai rồi, đi, ta lập tức đưa nàng về."

Ngưng Hương tức giận xoay người.

Lục Thành cười nắm lấy tay nàng, là dùng tay phải nắm.

Ngưng Hương mơ hồ đoán được chuyện hấn đã làm, nàng sao có thể để cánh tay hấn sau khi làm chuyện xấu còn muốn nắm tay nàng, nàng dùng sức giãy tay ra, nhanh chóng từ sau lưng Lục Thành đi vòng qua bên trái hấn. Lục Thành không hiểu nàng trốn cái gì, hấn lại không có thói quen dắt nàng bằng tay trái, hấn lại muốn đổi tay.

Ngưng Hương không chịu, lúc tránh né không cẩn thận dẫm lên một chỗ đất trũng, người hơi ngã nghiêng một chút.

"Cẩn thận một chút." Lục Thành đỡ nàng, lúc sau liền ngồi xổm phía trước nàng, quay đầu nói: "Lên đây đi, ta cõng nàng, ta đi nhanh hơn nàng, chúng ta chạy nhanh đuổi theo bọn họ."

Ngưng Hương không muốn chạm vào tay phải của hấn, nhưng nếu không để hấn cõng hấn nhất định sẽ dắt nàng, nàng do dự trong chốc lát rồi cúi người úp sấp trên lưng hấn.

"Thật ngoan." Lục Thành cười nói, vững vàng đứng lên.

Ngưng Hương không để ý đến hấn, nhắm mắt lại im lặng.

Lục Thành nghiêng đầu cọ xát vào đầu nàng, sau đó mới vừa lòng thỏa mãn cõng vị hôn thê đi về phía đường lớn, vừa ra tới đường lại nhảy tiếp vào mảnh ruộng phía đông, dự định học theo Từ Hòe và Quân Bình đi xuyên qua thôn Liễu Khê, vừa nhanh lại không cần lo lắng bị người khác nhìn thấy.

"Hương Nhi, A Nam nhớ nàng." Hấn thấp giọng nói chuyện với nàng.

Ngưng Hương cũng nhớ A Nam, từ đầu tháng tám tới nay nàng vẫn chưa được nhìn thấy tiểu tử, nàng sợ A Nam lại quên nàng.

"Hai ngày nữa để A Đào dẫn bé sang nhà ta đi, ta cũng nhớ hấn, ta không để ý người khác nói linh tinh đâu." Lục Thành không mang theo A Nam đến, Đại bá mẫu cũng đã giải thích nguyên do với nàng, nàng hiểu rõ nội tình, danh tiếng nàng cũng đã không để ý, sao còn sợ bị người khác nói Lục Thành thiên vị con vợ trước?

Nàng không quan tâm, nhưng Lục Thành quan tâm, hấn quay đầu lại nhìn nàng, nói: "Không được, nàng cứ an tâm ở nhà chuẩn bị đồ cưới, có cơ hội chúng ta ra ngoài gặp mặt, lúc đó ta sẽ ôm A Nam đi gặp nàng."

Cuối cùng cũng nói ra mục đích thực sự.

Không được thấy A Nam, Ngưng Hương hết sức thất vọng, nàng nghiêng đầu ngả lên vai Lục Thành, nhìn trắng sáng nói: "Làm gì có cơ hội nào nữa."

Nàng biết Lục Thành muốn gặp nàng, nhưng nếu như có thể thấy A Nam nàng cũng nguyện ý, nhưng nẫu chốt là không có cơ hội. Ban ngày ra khỏi cửa không tốt, buổi tối A Nam lại đi ngủ sớm, nàng cũng không nở dầy vô tiểu tử, nhưng nếu gặp riêng Lục Thành, nàng không muốn.

"Tháng này khẳng định không được, nhưng cuối tháng chín thì hạt dẻ chín nên phải kêu người đi nhặt giúp, lúc đó ta sẽ gọi mọi người." Lục Thành ôn nhu nói.

Ngưng Hương nhớ ra rồi, Lục Thành cùng Nghiêm Kính là bạn tốt.

"Đến lúc đó lại đi nữa có được không." Ngưng Hương thận trọng nói, nhưng trong lòng thật vui vẻ, lúc thu hoạch ở vườn trái cây hết sức vui vẻ, mặc dù mệt nhưng vừa có thể kiếm tiền, vừa có thể ra ngoài giải sầu, còn có thể quang minh chính đại gần gũi A Nam.

Nàng không lên tiếng cự tuyệt, Lục Thành an tâm, tiếp tục tự nói chuyện trong nhà của hắn, phảng phất như hai người đã là phu thê.

Hai thôn xóm đã nằm sát nhau, băng nhanh qua đường tắt càng ngắn.

Ngưng Hương ngẩng đầu nhìn về phía đầu thôn, mơ hồ nhìn thấy có người đang đứng ở ven đường, nhìn không ra nam hay nữ, Ngưng Hương vừa định đưa mắt tìm kiếm thêm một người khác thì Lục Thành thấp giọng nhắc nhở: "Phía sau gốc cây có người đang đứng."

Ngưng Hương nhìn sang, quả nhiên thấy một cái bóng.

Chính là đường huynh cùng Quân Bình.

"Thả ta xuống đi." Ngưng Hương nhẹ giọng nói, để nhiều người nhìn thấy không tốt.

"Gọi ta một tiếng ca ca tốt." Đường hoàng suốt một đường, bây giờ Lục Thành lại bắt đầu xỏ lá, hắn cười xấu xa, "Nàng không kêu, ta liền công nàng qua đó, nàng biết ta làm được mà."

"Lục Thành!" Ngưng Hương sốt ruột, giấy giũa lấy muốn treo xuống.

Lục Thành đột nhiên tăng nhanh bước chân, tỏ vẻ uy hiếp không tiếng động.

"Chàng chậm một chút!" Ngưng Hương sợ đến mức tim muốn rút ra ngoài, nàng nói với giọng cầu khẩn.

"Ta đếm tới ba, nếu nàng không kêu, ta thực sự đi qua đó." Lục Thành dừng bước lại, siết chặt bắp đùi nàng.

Ngưng Hương hung hăng đập bả vai hắn một cái.

Thân hình Lục Thành đột nhiên dao động, giống như muốn bước đi vậy, Ngưng Hương sợ hết hồn vội vàng ôm lấy cổ hắn.

"Hương Nhi, kêu một tiếng thôi." Lục Thành trước tiên thả người xuống, sau đó liền ôm nàng vào trong ngực, cái trán cố ý dựa vào vai nàng, để môi nàng đôi diện lỗ tai hắn.

Ngưng Hương cắn môi, nghĩ đến bọn đường huynh cũng có khả năng đã thấy bóng dáng bọn họ, nàng liền nhận mệnh nhắm mắt lại, vẫn vẹo gọi một tiếng nhẹ nhàng, chữ "tốt" miễn cưỡng thều thào một chút, chữ thật ra đằng sau hai chữ ca ca căn bản không có âm thanh.

"Thật là dễ nghe."

Lục Thành không ép buộc nàng nữa, hắn cực nhanh hôn lên gò má nóng bừng của nàng, "Hương Nhi, nàng kêu ta như vậy khiến xương cốt ta đều mềm nhũn ra rồi."

Đây là còn chưa lên tiếng, nếu như thực sự gọi ra thì không biết mùi vị tới cỡ nào đây?

Lại hôn một cái, Lục Thành dặt vị hôn thê xấu hổ đi về phía đầu thôn.

"Lục Thành?" Từ Hòe bị Quân Bình ra lệnh đứng ở ven đường, lúc này nghe được động tĩnh hắn mới dám nhúc nhích.

Lục Thành ừ một tiếng, trong bốn người hắn là nhiều tuổi nhất, nhưng hắn không có nửa điểm thẹn thùng, thấy Ngưng Hương đang đi về phía Quân Bình, hắn bước đến bên cạnh Từ Hòe, ôm vai hắn đi ra phía xa xa, cười hề hề nói: "Nàng đồng ý gả cho huynh rồi sao?"

(Vi Lục Thành lấy Ngưng Hương là muội muội Từ Hòe nên ta vẫn để Lục Thành gọi Từ Hòe là huynh-ta nhé)

Đây là tình yêu đầu tiên của Từ Hòe, lại vừa có điểm tiến triển cùng Quân Bình, đột nhiên nhắc tới chuyện này vẫn khiến hắn không được tự nhiên, chỉ gật đầu xem như thừa nhận.

"Chúc mừng." Lục Thành thành tâm nói, không đợi Từ Hòe cười, hắn lại lập tức lại hạ giọng nói: "Nhưng mọi việc phải chú ý thứ tự đến trước và sau, ta cùng với Hương Nhi định thân trước, vậy nên hôn lễ của các ngươi không được phép tổ chức trước chúng ta."

Một nhà xử lý hi sự, không thể nào trong khoảng thời gian ngắn liên tục xử lý hai cộc được. Theo kế hoạch của hắn là sang năm hai tháng hắn thành thân, nếu như bị Từ Hòe đoạt trước, chỉ sợ hôn kỳ của hắn lại phải lùi lại hơn nửa năm.

Từ Hòe nghĩ tới lời nói Quân Bình, lúng túng nói: "Các ngươi cưới trước mà, nhà ta phòng tân hôn vẫn chưa xây mới mà."

Lúc này Lục Thành mới hài lòng vỗ vai hắn, hắn đi đến bên cạnh Ngưng Hương nói: "Đi, ta tiễn nàng về đến cửa nhà."

Ngưng Hương cúi đầu nói: "Không cần đâu, ta cùng Quân Bình trở về được rồi, chàng đi nhanh đi."

Lục Thành nhìn Quân Bình, ngẫm lại lúc bọn họ còn chưa tới mà Quân Bình đã không đứng cùng Từ Hòe, hiện tại càng không có khả năng chỉ lo cùng Từ Hòe khanh khanh ta ta mà đem vị hôn thê của hắn rơi ở phía sau, hắn liền vui vẻ ừ một tiếng rồi quay về.

Ngưng Hương không có ý nhìn hấn, nàng khoác tay Quân Bình rồi cùng đi về thôn.

Từ Hòe vẫn còn nhớ kỹ "ba điều ước định" cùng Quân Bình, hấn bèn ngoan ngoãn đi cách sau lưng nàng hai mươi bước chân.

"Người đã đồng ý với đại ca ta?" Lục Thành vừa đi, tâm tư Ngưng Hương đều trở lại với chuyện tình cảm đường huynh, nhỏ giọng cười hỏi Quân Bình.

"Người nghe thấy rồi sao?" Quân Bình thông dong hỏi ngược lại, "Xem ra khi ấy người cùng Lục Thành trốn ở gần đó đúng không?"

Ngưng Hương lập tức chột dạ, trong đầu hiện lên hình ảnh Lục Thành như hải tử nấn nỉ nàng để cho hấn ném thử mùi vị của nàng, nàng xấu hổ nghiêng đầu không dám nhìn nữa.

Từ gia.

Lý thị để trượng phu và nữ nhi đi ngủ trước, còn bà ngồi ở Tây viện canh giữ cho cháu trai nhỏ ngủ, thỉnh thoảng lại đi đến phòng bếp nhìn ra ngoài, một lát lại tự nói với mình bọn nhỏ sẽ quay lại nhanh thôi, một lát lại lo lắng không biết có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, hay là Lục Thành thực sự bắt nạt cháu gái. Trong lúc bà đứng ngồi không yên, cuối cùng cũng nghe được vài tiếng chó sủa.

Có người đi ngang qua nhà thì chó trong sân mới sủa lớn tiếng như vậy.

Chắc là mấy đứa nhỏ nhà mình đúng không?

Lý thị liền dứt khoát ngồi trong sân chờ, mười lăm ánh trăng sáng ngời, không cần đèn chiếu cũng có thể thấy rõ tình hình trong sân.

Căn cứ thời gian chó sủa, quả nhiên bà nghe thấy tiếng đẩy cửa, cháu gái cùng Quân Bình là hai người đầu tiên sai bước đi vào.

Lý thị vội vàng nghênh đón, muốn hỏi một chút vì sao trễ nải lâu như vậy, nhưng lời nói đến miệng lại sợ cháu gái lúng túng, bà đành nhịn xuống, từ ái nói với hai vị cô nương: "Tốt rồi, nước nóng đã nấu sẵn rồi, mấy đứa ngâm chân rồi nhanh đi nghỉ ngơi đi, chúng ta cũng đi ngủ."

Ngưng Hương nhẹ giọng cảm ơn bá mẫu rồi cùng Quân Bình trở về Tây viện.

Từ Hòe lưu luyến nhìn theo bóng lưng người yêu, tâm can như bị cào nhẹ. Thật vất vả mới được nàng cho phép, lòng hấn tràn đầy kích động đuổi theo, nhưng nàng lại không cho hấn đến gần, cũng không cho hấn nhắc lại chuyện thành thân, còn ra ba điều ước định, nàng nói hấn có thể thông báo trước cho cha mẹ, nhưng một là hấn không được phép nói chuyện với nàng, hai không được phép nhìn lên nàng, ba không được phép vô cớ lại gần nàng trong hai mươi bước.

Lạnh như băng, Từ Hòe có muốn cò kè mặc cả cũng không dám. Bây giờ suy nghĩ một chút, hấn cũng không biết đêm nay mình bị cái gì, vậy mà lại dám bắt nạt nàng... Nhưng khi ý nghĩ này lại xuất hiện, Từ Hòe lại nhớ đến cảm giác khi hấn đè ở trên người nàng, tuy nhìn nàng lạnh như băng nhưng thân thể lại hết sức mềm mại...

Càng nghĩ càng khát vọng.

"Còn đứng ngốc ở đó làm gì, nhanh đóng cửa đi ngủ đi." Ánh trăng mờ mờ, Lý thị không nhìn ra nhi tử đang ngóng nhìn Quân Bình, bà vừa vào phòng vừa thấp giọng dặn dò.

Giọng nói bất chợt truyền đến tai Quân Bình đang sắp bước vào phòng bếp Tây viện.

Khắc chế xúc động muốn quay đầu lại nhìn Từ Hòe, thần sắc Quân Bình vẫn như thường bước vào phòng bếp, chỉ có khóe môi khẽ gợn lên.

Ngâm chân xong, Ngưng Hương chúc ngủ ngon với Quân Bình rồi đóng chặt cửa phòng leo lên giường.

A Mộc đang ngủ mê mải ở trong ổ chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ. Ngưng Hương hôn nhẹ vài cái, sau đó cởi áo ngoài rồi thổi đèn, dè dặt vén chăn lên, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh đệ đệ. Nhưng A Mộc vẫn bị giật mình, bé trai năm tuổi động dậy hai cái rồi hướng về tỷ tỷ dựa vào, hai tay ôm tỷ tỷ rồi làm động tác dúm đầu.

Ngưng Hương nhẹ nhàng vỗ đệ đệ, sau khi xác định đệ đệ ngủ say, nàng nhịn không được nhớ lại chuyện đêm nay. Lục Thành dắt tay nàng, hấn khiêng nàng đi, hấn ôm nàng ở trên đùi, hấn làm nũng cầu khẩn, hấn núp ở sau cùi đồng làm chuyện xấu...

Trong lòng liền ngọt ngào.

Một đêm mộng đẹp.

Buổi sáng hôm sau, Ngưng Hương ngủ nướng một giấc thật sâu, nằm tới lúc A Mộc tỉnh dậy, ôm nàng không cho nàng đi, hưng phấn nói chuyện hội đèn lồng tới hôm qua.

Ngưng Hương dịu dàng bồi đệ đệ.

Phía bên tây phòng, Quân Bình vẫn thức dậy như thường, thấy phòng bếp còn đóng kín cửa, nàng mở ra rồi đứng ở cửa nhìn nhìn, sau đó lại đi múc nước rửa mặt.

Chậu nước vừa đặt trước ghế đầu, đang kéo tay áo thì đột nhiên nàng thoáng nhìn thấy Từ Hòe từ phía Đông viện đi ra, trong tay cũng bưng chậu nước rửa mặt, lúc đi ra liền bất gặp nàng, bốn mắt nhìn nhau, Từ Hòe như thấy quý lại lui trở về.

Không có tiền đồ.

Quản Bình rửa mặt, vọc nước rửa mặt.

Đang rửa mặt, đột nhiên nàng nghe thấy tiếng bước chân do dự, không cần ngẩng đầu cũng biết là ai.

Quản Bình cố làm ra vẻ không biết.

"Nàng, ta, đây là tiền riêng ta tích góp được, nàng giữ giúp ta đi."

Giọng nói am nhân áp a áp ứng vang lên trên đỉnh đầu, Quản Bình không ngờ hần tới đưa tiền, nàng nhủ mảy mảy ngẩng đầu, nhưng mà chỉ trông thấy bóng lưng Từ Hòe đang sai bước rồi đi, vừa cúi đầu liền thấy dưới mái hiên có thêm một túi tiền đã cũ.

Quản Bình nhìn chằm chằm túi tiền kia, cuối cùng vẫn nhặt lên.

Nàng trở về phòng không lâu, phía bên Đông viện Từ Hòe vụng trộm thò đầu ra, không nhìn thấy người yêu cũng không nhìn thấy túi tiền, hần nhếch miệng cười thật tươi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109

Edit: Hà

Nghi thức kết hôn ở trong thôn so với trong thành đơn giản rất nhiều, đồ cưới cô nương cũng không quá mức rườm rà.

Ngưng Hương chỉ cần may một bộ quần áo, xiêm y bên ngoài màu đỏ, trung y cũng phải màu đỏ như vậy, chiếc yếm bên trong màu hồng. Tiết khổ cùng màu với chiếc yếm, sau đó nàng lại làm cho mình một đôi tất hồng một cặp giày thêu hoa màu hồng, lễ vật bên nàng đưa cho người nhà Lục gia cũng là do chính tay nàng làm, dù sao cũng phải để cho trường bối nhìn thấy tay nghề nữ công của tân nương tử, còn chần mèn bao gói gì đó thì để Lý thị làm là được.

Đúng là ở nhà nông rất nhàn, thừa dịp trời chưa chuyển lạnh ngón tay vẫn còn hoạt động linh hoạt, mấy mẹ con các nàng cả ngày đều ngồi ở trên giường gạch bận việc, rất thú vị.

"Tỷ tỷ, Trương đại ca đến!"

A Mộc đang ở trong sân đột nhiên cất giọng hô.

Ngưng Hương nghi hoặc ngẩng đầu, Lý thị tiếp tục thiêu thừa may vá, đầu liếc sang ba chiếc ghế gỗ, thuận miệng nói: "Chắc là tới mượn ghế."

Trương Bưu ca ca Đại Tráng ở cách vách mừng ba tháng chín thành thân, cũng chính là ngày mai, nhiều tân khách như vậy, chỉ cần người thân thích trong thôn đến thì đồ dùng của một nhà nhất định không đủ dùng, cũng không thể vì một hai lần có chuyện đại sự mà mua thêm một đồng đồ cả đời chỉ dùng vài lần được, cho nên đều là đi mượn hàng xóm láng giềng cùng thôn, ghế hay chén gì đó, phía dưới chỉ cần để lại ký hiệu nhận biết, tổ chức xong rồi lại lấy về.

Đều nói bà con xa không bằng láng giềng gần, Từ gia cùng Trương gia nhà sát bên, đừng nghĩ bình thường ít qua lại nhưng nên giúp vẫn phải giúp.

Trong sân quả nhiên truyền đến giọng nói của Trương Bưu đang đứng ở Đông viện.

Từ Thủ Lương không có ở nhà, Từ Hòe ra ngoài tiếp đãi Trương Bưu, giúp hần cùng khuôn đồ.

Tây viện đều là cô nương, Trương Bưu bèn bảo đệ đệ Đại Tráng đi mượn.

Trong nhà xử lý hi sự có thật có món ăn ngon, Đại Tráng vui vẻ cực kỳ, cộng thêm tiểu hài từ trời sinh thích náo nhiệt, đặc biệt nguyện ý giúp người lớn làm việc, hần như con ghé con xông vào trong phòng Ngưng Hương, nhìn trên mấy mẹ con Lý thị đang ngồi trên giường gạch vài cái rồi cầm ghế lên muốn đi.

"Người cầm hả?" Lý thị đề đề đồ đang may xuống, có ý trừng mắt nói với nam oa, "Chúng ta đã đồng ý cho người mượn chưa?"

Đại Tráng đứng trước băng ghế nắm chặt lấy quần của mình, mạnh mẽ nói: "Đây là ghế của nhà Hương Nhi tỷ, không phải là của nhà bác."

Tiểu tử thú lại dám chọc tức bà, Lý thị nhanh tay nhắc cây chổi lông gà đang treo trên tường xuống hù dọa hắn: "Người nói thêm câu nữa xem?"

Đại Tráng cười hắc hắc.

Ngưng Hương cười làm hòa nói: "Được rồi, Đại Tráng mau khiêng đi, đừng cầm hai cái, để ôm không được đâu, ôm từng cái là được."

"Để khiêng được!" Đại Tráng thể hiện bằng cách mỗi tay nắm một ghế, quả thật là hắn khiêng được.

"Để cũng khiêng được!" A Mộc hưng phấn ôm lấy một chiếc ghế khác, cười hắc hắc đi theo phía sau Đại Tráng như cái đuôi nhỏ.

Bọn nhỏ vừa đi, Từ Thu Nhi liền nhỏ giọng hỏi mẫu thân, "Nương, chúng ta đi lễ bọn họ bao nhiêu?"

Ngưng Hương, Quân Bình đều tò mò nhìn về phía Lý thị, tiểu cô nương đến tuổi nhất định, đối với những vật này đều thấy hứng thú. Mà các cô nương ở nhà mẹ đẻ biết càng nhiều, tương lai xuất giá lo liệu việc nhà tốt hơn, không đến mức chuyện gì cũng không có chủ ý, còn phải hỏi người khác.

Lý thị hướng về ba nàng dựng lên một đầu ngón tay.

Từ Thu Nhi chung quy là người sống ở trong thôn, hiểu biết cũng không nhiều lắm, nàng bèn kinh ngạc nói: "Một trăm đồng?"

Lý thị thờ dãi nói: "Cũng không nhất thiết là vậy."

Đi dự lễ kết hôn, không nói tới thân thích, người cùng thôn đi tiền lễ đều giống như ở trong thành, bình thường phân làm ba cấp bậc. Quan hệ bình thường thì đưa một trăm đồng, chủ yếu chính là hàng xóm trước sau thường thường liên hệ, sau đó là năm mươi, ở càng xa ít nói chuyện thì hai mươi. Và lại nếu ra nhiều tiền thì cả nhà cùng đi ăn tiệc rượu, không thì mang ít hơn một chút, nếu như tiền lễ ít nhất đều là do một mình nam nhân đi ăn tiệc, nếu ai đa mặt dày mới mang theo cả nhà, chủ nhà vẫn sẽ để cho nhà đó dùng cơm, nhưng trong lòng nhất định là rất ghét bỏ, những người khác trong thôn cũng sẽ xem thường.

"Không biết bên đó có để yên nếu như cả gia đình mà đi lễ ít như vậy không," Từ Thu Nhi bĩu môi nói, nương Đại Tráng là người hẹp hòi, biểu muội Liễu Chi, người kết hôn với Trương Bưu cũng không dễ chọc.

Lý thị thì không để ý, bà vừa thêu thùa may vá vừa cười nói: "Sang năm có lẽ đại ca con cũng cưới vợ, chúng ta đi lễ cho họ bao nhiêu thì sau này họ cũng đi vậy thôi, dù sao tiền cũng xoay vòng thôi mà."

Hai tỷ muội Ngưng Hương nghe vậy liền vụng trộm cười liếc về phía Quân Bình.

Quân Bình thường thấy sóng to gió lớn, không để vào mắt hai tỷ muội đang trêu ghẹo mình, nàng vừa thêu vừa tán thành với Lý thị: "Tính toán như vậy đúng là bá mẩu chiếm tiện nghi lớn, nhà bọn họ chỉ có hai huynh đệ Đại Tráng, còn bá mẩu ngoại trừ nhi tử cưới con dâu, còn thêm hai cô nương phải gả."

"Quần tử tỷ!" Từ Thu Nhi xấu hổ, vòng qua đường tỷ muốn đánh Quân Bình.

Ngưng Hương cúi đầu cười, khuôn mặt ửng đỏ như thoa phấn hoa đào.

Các tiểu cô nương ai nấy đều xinh đẹp như nhau, náo nhiệt như vậy khiến cho người khác thật yêu thích, Lý thị nhìn sang Quân Bình, cười nói: "Chau muốn ta nhận cháu làm khuê nữ không? Như vậy khi cháu xuất giá ta còn có thể mở tiệc rượu, chiếm tiện nghi bọn họ thêm một phần!"

Thần sắc Quân Bình cuối cùng cũng lộ ra một tia khác thường, mi mắt rũ xuống.

Từ Thu Nhi lập tức trừng mắt nhìn nhà mình một cái, "Nương muốn hỏi như vậy sao không đem hết cô nương trong thôn nhận làm khuê nữ đi?"

Bình thường bà khôn khéo như vậy, vậy mà tức phụ thật tốt đang đứng ngay trước mắt lại không nghĩ đến.

Quả thật Lý thị không có nghĩ tới phương diện kia, không phải là không thích Quân Bình, mà là thấy thế nào Quân Bình cũng không giống như cô nương bình thường trong thôn, nhìn khí độ kia nhất định trước đây là thiên kim nhà giàu, lớn lên lại trắng trẻo xinh đẹp, đứa con trai gốc nhà bà sao xứng đôi được.

"Được rồi, các con cứ nói chuyện với nhau đi, ta đi nấu cơm."

Buổi trưa cũng sắp đến, Lý thị liền đi xuống phòng bếp làm việc.

Từ Thu Nhi đứng lên đi đến trước cửa sổ đưa mắt nhìn mẫu thân đi khuất, sau đó lại tiến đến bên cạnh Quân Bình, nhỏ giọng hỏi nàng, "Quần tử tỷ, tại sao tỷ không để cho chúng muội nói cho nương biết? Nương muội rất thích tỷ, nếu biết tỷ nguyện ý tâu từ làm của ta, nhất định bà sẽ rất cao hứng hử."

Quân Bình không để ý nàng.

Từ Thu Nhi liếc mắt nhìn về phía Ngung Hương hỏi thăm

Ngung Hương đã sớm cân nhắc qua việc này, nàng suy đoán: "Có phải người sợ nói ra thì sau đó sẽ không muốn đi sang Đông viện ăn cơm?"

Nếu như bây giờ để cho nàng ngồi cùng bàn với nhị thẩm và tam thẩm Lục Thành, Ngung Hương nhất định sẽ rất thẹn thùng.

Từ Thu Nhi tiếp tục hỏi Quân Bình, Quân Bình chê nàng phiền liên ôm công việc thù thù của mình về phòng.

Từ Thu Nhi nháy mắt mấy cái, đột nhiên nghĩ đến một chủ ý, nói nhỏ với đường tỷ, "Tỷ tỷ, tỷ nói xem, Quân tỷ tỷ năm nay đã mười sáu, tuổi đã phù hợp lập gia đình, muội có nên kêu đại ca hỏi nàng một chút, năm nay tổ chức hôn sự luôn? Mẹ muội nói sang năm bán hết heo con để xây phòng tân hôn cho huynh ấy, bây giờ để hai người bọn họ ở tạm phía bên tây phòng nửa năm, còn muội thì dời qua ở cùng tỷ tỷ, Quân tỷ tỷ hẳn là sẽ không để tâm chứ?"

Sớm thành thân một chút, đỡ cho ca ca ngày ngày ngốc nghếch lo lắng, rõ ràng rất muốn nhưng lại không dám tiến lên nói chuyện, nàng thấy thôi cũng sốt ruột.

Ngung Hương suy nghĩ một chút, đột nhiên cảm thấy chủ ý này rất khả thi.

Hiện tại nàng còn ở nhà, lúc này nếu như Quân Bình xuất giá, truyền ra ngoài là nàng ta cùng đường huynh lâu ngày sinh tình. Nếu như đợi nàng xuất giá, Quân Bình vẫn ở Tây viện, người bên ngoài sẽ nói nàng ta đa mặt dày, khi đó đường huynh muốn cưới nàng, chỉ sợ người trong thôn đoán mò, nói là đường huynh cố ý ép bức Quân Bình gả cho hắn mới có thể tiếp tục ở lại Từ gia, hoặc là nói Quân Bình ở lại là vì muốn câu dẫn đường huynh...

Ở nông thôn chuyện nam nữ khá thoải mái, nhưng cũng vì vậy rất dễ truyền ra ngoài để người khác nói linh tinh.

"Việc này vẫn phải để đại ca mở miệng với nàng, muội đi khuyên đại ca đi." Ngung Hương nhỏ giọng nói.

Có được sự ủng hộ, Từ Thu Nhi lập tức đi tìm huynh trưởng.

Từ Hòe bị muội muội nói vậy khiến trong lòng hắn cũng hừng hực lửa.

Trước đây hắn còn hâm mộ Trương Bưu, hâm mộ Lục Thành, vậy mà bây giờ hắn có hi vọng cưới vợ trước Lục Thành trước sao?

Thời gian ngắn không thích hợp xử lý hai chuyện chung thân, nhưng một người tổ chức trước khi hết năm, một người tổ chức năm sau thì khoảng cách cũng coi như dài.

Chỉ là hắn vẫn chưa xây xong phòng tân hôn, lúc này đường đột đi cầu hôn Quân Bình có thể khiến nàng hiểu lầm hắn nghĩ nàng là cô nương mồ côi, cho nên coi thường việc tổ chức hôn sự hay không?

Trước khi cưới vợ, sinh lễ quan trọng nhất đó chính là phòng tân hôn thật to và mới, đó mới giải thích rõ nhà trai coi trọng nhà gái.

Nhưng nhà mình chuẩn bị vẫn chưa đủ.

Việc này khiến hắn băn khoăn rất lâu, Từ Hòe đành ép lửa trong lòng xuống, lúc buổi trưa dùng cơm hắn lại nhìn lên Quân Bình vài lần, nhưng đều không nói ra.

Ngày hôm sau bên nhà Trương gia đã sớm bận rộn, Lý thị cũng qua đi giúp đỡ.

Tân khách quá nhiều, sân nhỏ Trương gia không chứa nổi, đành phải xếp thêm mười mấy bàn lớn ở trên đường. Đứng ở phòng bếp, Ngung Hương trông thấy bên ngoài người đến người đi rất nhiều. Nhà sát bên có hi sự, cửa lớn nhà bọn họ không đóng, Ngung Hương đành phải đóng cửa phòng bếp lại, cô nương sắp đính hôn là nàng ngoan ngoan ngồi trong phòng may đồ cưới. Từ Thu Nhi thì thích náo nhiệt nên đã dẫn A Mộc đi chơi, Quân Bình thì bởi Ngung Hương trong phòng.

Trống và sáo đã nổi lên, Trương Bưu đón tức phụ vào nhà.

Vừa khai tiệc, Lý thị đã bưng hai đĩa thịt xào về, còn có hai chén com đầy, nhìn Ngung Hương và Quân Bình nói: "Nhà chúng ta tốn tiền, không ăn cũng uống, bên kia còn nhiều việc phải làm, ta đi trước đây, các cháu ăn xong thì cứ để chén đĩa ở bên ngoài, lát nữa ta qua dọn."

Nói xong liền vội vã bước đi, cả người vui vẻ nhiệt tình.

Dù sao cũng là ngày tốt lành.

Ngung Hương không nhận được cao hứng cho người Trương gia, sau đó nàng cùng Quân Bình ăn cơm.

Đến khi bên ngoài hoàn toàn an tĩnh trở lại thì trời cũng đã tối rồi.

Ngung Hương và Quân Bình cuối cùng cũng đã có thể ra ngoài hít thở không khí, từ từ tản bộ trong sân. Đi được nửa vòng, Ngung Hương đột nhiên thoáng nhìn thấy ở phía ngưỡng cửa phòng bếp Đông viện có người nhìn ngó dáo dác, rõ ràng là đường huynh của mình. Ngung Hương buồn cười, nàng có cảm giác sau khi quen biết Quân Bình, đường huynh như đã thay đổi hoàn toàn, trước đây chừng chặc bao nhiêu, mà hiện tại...

Nén cười, Ngưng Hương giữ chặt Quân Bình, hơi hắt cảm về hướng đồng, "Ta vào nhà trước, đại ca ta nhất gan, ngươi đừng bắt nạt hần."

Nàng hiểu rõ công phu Quân Bình, một chút cũng không lo lắng đường huynh có thể làm cho Quân Bình thua thiệt.

Quân Bình nhìn Ngưng Hương bước nhanh vào phòng bếp, sau đó lại nhìn sang nam nhân đang đứng trong ánh đèn mờ tối, nàng bước nhanh tới sau cây hồng.

Đây là ngầm đồng ý hần được tới gần nàng.

Từ Hòe có ngu hơn nữa cũng lĩnh hội được ý của nàng, hần nhìn sang phòng cha mẹ đã thổi đèn, thả nhẹ bước chân chạy tới.

Quân Bình dựa lưng vào thân cây, hai tay ôm ngực, ánh mắt nhìn vào vách tường nhà Trương gia cách bảy tám bước chân, nghe tiếng Từ Hòe đi đến bên cạnh nhưng lại không dám vòng tới đối diện nàng, lại không có dũng khí như ngày đó, Quân Bình âm thầm buồn cười, nàng thấp giọng nói: "Lại có chuyện gì?"

Từ Hòe nghiêng mắt nhìn phòng Trương gia vẫn sáng đèn, biết rõ đó chính là tân phòng của Trương Bưu cùng Liễu Chi, ngắm lại Trương Bưu cũng không xây tân phòng mà đã cưới tức phụ, hâm mộ cùng khát vọng đồng thời xông tới, hần nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm khuôn mặt mờ ảo của Quân Bình nói: "Ngày hôm qua Thu Nhi có nói với ta, nếu như chờ Hương Nhi xuất giá mới cưới nàng có thể sẽ bị người khác nói xấu, ta, ta cảm thấy rất có lý, cho nên muốn hỏi nàng một chút, nàng..."

Lời nói còn chưa dứt, bên phòng Trương gia đã tắt đèn, không có ánh sáng bên kia, thân ảnh Quân Bình lại mờ hơn.

Tìm Từ Hòe nhảy dựng lên đập thùng thùng.

Hần nhìn sang Trương gia, lại nghĩ đến tình hình bên trong, hần khàn giọng buồn bực nói: "Chúng ta, chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện được không?"

"Nói cái gì?" Quân Bình thân nhiên nói, mắt quét qua phòng Trương gia, cố ý làm bộ như không hiểu nguyên nhân Từ Hòe muốn đổi chỗ nói chuyện. Loại chuyện đó, nàng ở chân tường đã nghe qua mấy lần, ngoại trừ ghét bỏ cũng không có cảm giác gì, chỉ là không biết Từ Hòe sẽ như thế nào.

Quân Bình thích nhìn bộ dáng ngớ ngẩn của Từ Hòe, thích trêu cợt hần.

Từ Hòe tâm phiền ý loạn, khuyên nhủ lần nữa: "Đổi chỗ khác trước đi có được không?"

"Không nói thì ta đi vào nhà." Quân Bình làm bộ muốn đi.

Từ Hòe theo bản năng đưa tay ngăn cản, sau đó nhớ lại lần trước thiếu chút nữa bị Quân Bình bẻ gãy tay, hần vội vàng buông xuống lại, dưới tình thế cấp bách đành đem lời trong lòng nói ra, "Ta muốn sớm thành thân với nàng, nàng, nàng đừng hiểu lầm, sang năm ta sẽ xây tân phòng ngay, tuyệt đối sẽ không khiến nàng bị ủy khuất, nàng muốn sinh lễ gì cứ việc nói, ta đều sẽ đưa cho nàng."

Quân Bình bật cười lại dựa vào thân cây, nhẹ nhàng nói: "Thấy người khác cưới vợ, ngươi sốt ruột rồi sao?"

Từ Hòe cúi đầu xuống, lòng bàn tay hần đều là mồ hôi, trong đầu đều hình ảnh lúc Trương Bưu ôm tức phụ ra khỏi kiệu hoa.

Hần cũng muốn ôm nàng, muốn...

Bên đây hoàn toàn yên tĩnh, đột nhiên phía bên nhà cách vách truyền đến hét của nữ nhân, dừng lại một lát lại vang lên, dứt quãng nhưng rất có quy luật.

"Nàng nhỏ giọng một chút..."

Nam nhân khẽ thì thầm giống như có tật giật mình.

"Ta nhịn không được..." Nữ nhân đáng thương nói, "Nếu không biểu ca dừng lại nhé?"

Nam nhân lập tức im lặng, vì vậy tân nương từ tiếp tục rên rỉ.

Cả người Từ Hòe đều muốn nổ tung, nghe giọng tức phụ người khác, hần lại tưởng tượng ra hần cùng Quân Bình.

Hần đứng cách nàng hai bước, hô hấp loạn nhịp rõ ràng có thể nghe thấy.

Quân Bình không bị âm thanh của tân nương từ cách vách ảnh hưởng, nhưng lại bị hô hấp của Từ Hòe làm tim đập rối loạn.

Nàng chợt phát hiện loại chuyện như vậy, nếu như tự mình nghe và nghe cùng Từ Hòe sẽ có cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Nàng không quen, nàng muốn đi vào nhà.

"Ta muốn suy nghĩ, ngày mai sẽ trả lời ngươi." Tuy có hơi loạn nhịp nhưng nàng vẫn lý trí, nàng không đồng ý hần nhưng cũng cho hần hy vọng, đỡ cho hần đây đưa.

Nói xong muốn rời đi trước Từ Hòe.

Đi được hai bước, tới bước thứ ba đột nhiên nàng bị người khác ôm lấy từ phía sau, hai cánh tay hằn như sắt.

"Ta khó chịu..."

Từ Hòe không muốn bắt nạt nàng, có lẽ cũng biết mình đánh không lại nàng, nhưng hắn cũng không muốn để nàng đi, hắn ôm nàng thật chặt, trán hắn dựa vào vai nàng, chỉ là muốn nói cho nàng biết thống khổ đang dày vò hắn, "Quân Bình, ta khó chịu..."

Ôm nàng dựa vào hắn, để nàng biết hắn rất khó chịu.

"... Người tự mình không được sao?"

Toàn thân Quân Bình cứng ngắc, rất lâu sau mới miễn cưỡng khôi phục một chút lý trí, lời nói ra lại làm cho nàng hối hận không thôi.

Nói như vậy có phải tỏ ra mình quá am hiểu hay không?

"Cái gì?" Tâm tư Từ Hòe đều dừng lại ở bên phòng cách vách, không nghe rõ nàng nói gì.

Quân Bình lại cho là hắn không hiểu, ngấm lại hắn bình thường thật thà phúc hậu ngu ngốc, lúc này lại dám động thủ, có thể thấy được quả thật hắn khó chịu, Quân Bình có chút không đành lòng, nàng quay người lại đẩy hắn vào tường.

Từ Hòe ngây ngốc nhìn nàng.

"Lúc ta chạy nạn, vô tình đã từng thấy..."

Quân Bình tự tay dạy hắn, dự định làm mẫu hai cái rồi đổi lại hắn tự làm, kết quả còn chưa kịp giải thích rõ nàng vì sao hiểu chuyện này, đột nhiên Từ Hòe hừ một tiếng.

Quân Bình sững sờ, theo bản năng nhìn về hướng Trương gia.

Bên kia đã không còn động tĩnh gì nữa.

Nếu Từ Hòe đã không còn khó chịu, nàng thu tay lại xoay người rời đi.

Từ Hòe nhìn nàng, giống như trong nháy mắt từ trên trời rơi xuống đất.

Mất mặt, quá mất mặt!

Nàng sẽ nghĩ hắn thế nào?

Giận mình không kìm chế được, Từ Hòe oán hận đập tay vào vách tường.

Trước kia tự mình lén lút lút lút, rõ ràng thời gian đều như nhau, tại sao đêm nay lại không chịu đựng được?

Trong nhà tuy không giàu có, nhưng Từ Hòe chưa bao giờ không ngủ đầu lên được, nhưng bây giờ...

Từ Hòe muốn chết rồi, hắn lén lút giặt sạch quần áo bẩn, cả đêm ngồi ở trong sân hòn dãi, khi ánh bình minh vừa ló hắn mới chui về ổ chăn, đến khi hùng đông lại làm bộ thân thể không thoải mái muốn ở trong phòng, ai cũng không muốn gặp. Lý thị vào nhà nhìn một chút, thấy nhi tử không giống như người bị bệnh, mà giống như trong lòng không thoải mái, ngấm lại chiếc quần đang phơi ở phía sau hậu viện, bà buồn cười nói: "Nhìn người gia cưới vợ nên râu rí chứ gì?"

Từ Hòe che kín đầu không muốn nghe.

Lý thị càng cười càng khoan khoái, bà vỗ chăn nói: "Không vội không vội, sang năm nương sẽ chọn cho con một nàng dâu tốt, bảo đảm còn xinh đẹp hơn so với Liễu Chi."

Tức phụ kia chỉ có bộ dáng trung đẳng, có gì để hâm mộ đâu.

Từ Hòe nằm giả chết.

Nhi tử tuy lớn nhưng da mặt mỏng, Lý thị cười ha ha ra khỏi phòng.

Từ Thu Nhi lại hiểu lầm thành huynh muốn sớm cưới vợ đã bị Quân Bình cự tuyệt, cũng tiến lên để an ủi, thấy huynh trưởng giống như chó nhà có tang không có ý chí chiến đấu, nàng đau lòng chạy sang Tây viện tìm Quân Bình, ôm cánh tay làm nũng, "Quân tỷ tỷ, tỷ đã đồng ý ở bên đại ca rồi, vậy sao không đồng ý thành thân sớm một chút? Tỷ mau qua đó nhìn ca ca muội một lát đi, sớm giờ không chịu ăn cơm mà cứ nằm ở trong phòng cái gì cũng không muốn làm."

Quản Bình là người sáng khoái, nghe vậy liền rũ mắt nói: "Vậy muội đi nói cho hấn biết, kêu hấn chọn ngày đi."

Loại chuyện đó thoát nhìn cũng không có gì lớn, hấn ra nhanh một chút cũng không sao, nàng không quan tâm, chỉ cần đối tốt với nàng là đủ rồi. (ý chị là anh Hòe bị yếu, haha)

Từ Thu Nhi không hiểu tâm sự của nàng, sau phút mừng như điên nàng vội vàng đi nói cho huynh trưởng tin tức tốt lành này.

Đổi lại là một ngày trước, Từ Hòe nhất định sẽ cao hứng nhảy dựng lên, nhưng bây giờ hấn đã chết lặng, vẫn nằm trong ổ chăn không nhúc nhích.

"Đại ca huynh không sao chứ?"

Từ Thu Nhi buồn bực đẩy hấn.

Từ Hòe đột nhiên đứng lên, mặt trầm như nước, một chữ cũng không nói. Hấn dọn dẹp đơn giản một chút, biết rõ cha mẹ đều không ở nhà, hấn liền đi thẳng đến Tây viện, trầm mặt bước vào đông phòng, đối mặt với vẻ khiếp sợ của đường muội nói: "Ta có lời muốn hỏi nàng, Hương Nhi dẫn Thu Nhi qua bên kia đi, trước khi ta đi ra các muội đừng tới đây."

Không để cho các cô nương có cơ hội cự tuyệt, hấn dắt tay Quản Bình đi về tây phòng.

Quản Bình nhìn chăm chăm tay của hấn, không cự tuyệt.

Ngưng Hương như lọt vào trong sương mù, cuống quýt xuống giường, lúc ra cửa vừa vặn trông thấy Từ Hòe dẫn Từ Thu Nhi không được nghe lén, sau đó liền đóng cửa tây phòng lại. Từ Thu Nhi còn muốn tới gần thì bị Ngưng Hương vội vàng tóm lại, "Có lẽ là bản chuyện hôn sự, chúng ta đừng xen vào."

"Nhưng Quản tỷ tỷ đã đồng ý rồi mà?" Từ Thu Nhi không hiểu nói.

Ngưng Hương mới biết được việc này, nhưng nàng là muội muội nghe lời, đường huynh đã ra lệnh thì nàng liền làm theo, đơn giản chỉ cần kéo muội muội đi sang Đông viện.

Trong nhà bên kia, Quản Bình nhú mày nhìn chăm chăm nam nhân, "Ngươi..."

"Nàng giúp ta một lần, lần này không được ta sẽ không cưới." Mặt Từ Hòe đỏ lên, nhưng lại hết sức kiên định nói.

Nếu hấn không thể chứng minh mình là một nam nhân chân chính, nào có mặt mũi cưới nàng đây?

Ban ngày ban mặt mà nói tới chuyện này, lần đầu tiên Quản Bình bị hấn làm cho đỏ mặt, nghiêng đầu khiển trách hấn, "Cút!"

Thấy nàng lộ ra thái độ e lệ, sức lực Từ Hòe nhất thời còn mạnh hơn trời, hấn nắm chặt tay kiên trì đi về phía nàng, trước khi Quản Bình tránh né níu cổ tay nàng, kéo nàng lại gần hấn, sau đó quay người đẩy nàng dựa vào ván cửa, siết chặt tay nàng hướng về mình, "Tối hôm qua là do ta không chuẩn bị tốt, lần này chắc chắn sẽ được."

"Muốn chết hả?" Quản Bình ngửa đầu trừng hấn, ánh mắt lạnh như băng, nhưng mặt lại đỏ rực.

Từ Hòe không chút né tránh nhìn nàng chăm chăm, quyết tâm muốn chứng minh bản thân.

Nam nhân lá gan trở nên lớn hơn, trừng hấn hấn mặc kệ, Quản Bình mở to mắt nhìn chăm chăm cửa sổ một lát, lạnh lùng nói: "Được, ta liền giúp ngươi một lần nữa, nhưng mà ngươi nhớ kỹ, lần này còn không được, ngươi liền cưới người khác đi."

Nàng đã nói thẳng ra như vậy, Từ Hòe so với nàng còn sáng khoái hơn, hấn vung tay lên cời đai lưng ném đi.

Nếu đã muốn kiểm hàng, vậy thì phải kiểm một cách triệt để.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110

Edit: Hà

"Tỷ tỷ, sao tới giờ mà đại ca vẫn chưa đi ra?" Từ Thu Nhi ngồi dưới mái hiên Đông viện, tò mò nhìn qua bên kia, hai tỷ muội đang ngồi ở bên ngoài canh chừng, nếu như lỡ may có người đến thì kịp báo cho đôi uyên ương trong phòng.

Ngưng Hương là "người từng trải", mặc dù không tin đường huynh bình thường trước mặt Quân Bình sợ hãi thừa dạ sẽ giống như Lục Thành bắt nạt người khác, nhưng nàng không tưởng tượng được nếu đường huynh cùng Quân Bình ở chung với nhau hơn hai khắc đồng hồ, một người ít nói kiệm lời khi đứng trước mặt Quân Bình không thể nói được ba câu đã lấp bắp sao có thể kiên trì được lâu như vậy...

"Ta cũng không biết."

Không biết giải thích sao, Ngưng Hương đành cúi đầu thêu thùa may vá. Đây không phải là y phục nàng đang thêu, mà là nửa bao gối Lý thị để quên chỗ nàng, nàng không muốn ngồi không chờ đợi nên mới đem ra thêu tiếp. Trong dư quang thấy Từ Thu Nhi lại muốn đứng lên đi tới gần nghe lén, nàng nhẹ giọng gọi một tiếng, Từ Thu Nhi vừa muốn nhong nhèo thì phía bên Tây viện đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa.

Từ Thu Nhi lập tức ngồi xuống ghế đầu, giả vờ như đang nhìn đường tỳ may vá.

Ngưng Hương cũng nhìn không được hướng mắt về phía nhà mình, nàng thấy đường huynh đang bước ra thật nhanh đi về phía Đông viện, đang đi thì hần nhìn thấy hai người bọn họ, khuôn mặt vốn đã phiếm hồng nay lại đỏ hơn, lưng từng nghiêng đầu nhìn xung quanh một chút, sau lại gãi ót rồi đi thẳng đến phòng mình.

Chỉ giây phút ngắn ngủi đôi mắt, Ngưng Hương đã thấy đường huynh bị rách môi.

Đang yên đang lành sao môi lại tự nhiên chảy máu được?

Thì ra trò chuyện cũng có thể rách môi.

Ngưng Hương xấu hổ thay hai người bọn họ, nàng đỏ mặt cúi đầu.

Từ Thu Nhi cũng nhìn thấy "vết thương" của huynh trưởng, chỗ bị thương kia quả thực rất áy náy, nàng lại không phải là tiểu cô nương bảy tám tuổi, chỉ cần nghĩ một chút là hiểu ra ngay, khuôn mặt trắng trẻo của nàng như bị bóng, nhìn theo bóng lưng huynh trưởng phi nhỏ trong lòng, nói thầm nhỏ nhỏ: "Đáng đời, không chịu nhìn xem Quân tỳ tỳ là ai, lại còn dám làm chuyện xấu!"

Nàng chính là người theo lý lẽ chứ không giúp đỡ người thân.

Ngưng Hương len lén cười, qua một lát mới đứng dậy nói: "Muội đừng cứ đứng đây ngây ngốc nữa, ta đi qua đó hỏi thăm nàng ta một chút."

Từ Thu Nhi ngẫm lại thân phận của mình, sợ Quân Bình thấy nàng thì nghĩ đến ca ca lại mất hứng, cho nên đành chịu đựng nghi ngờ mà không đi theo tỳ tỳ.

Ngưng Hương cười trở về Tây viện.

Quân Bình vừa mới sửa sang xiêm y xong, đang dựa vào cánh cửa thở gấp.

Không thở gấp không được, thật sự là mất sức quá lớn mới đuổi được con trâu điên kia.

Tên Từ Hòe kia, gan lớn khiến nàng bội phục, dám ở trước mặt nàng đùa giỡn như vậy. Quân Bình đồng ý cho hần cơ hội nở mày nở mặt, là chỉ muốn làm như tối hôm qua cách cái quần của hần, ai ngờ Từ Hòe... Lời hùng hồn đã nói ra khỏi miệng, nửa chừng bỏ dở thì sẽ tỏ ra nàng sợ hần, Quân Bình đành phải nghiêng đầu sang chỗ khác làm cho hần.

Dù nói thế nào thì nàng cũng chưa từng đụng vào nam nhân, dưới tình huống này Quân Bình không thể nhìn thẳng vào hần, Từ Hòe liền cho rằng nàng đang sợ, hần nhìn nàng chằm chằm không chớp mắt, càng lúc hơi thở càng dồn dập đều phun trên mặt nàng. Quân Bình bị hần thôi trúng như vậy giống như đang đứng dưới ánh mặt trời chói chang, vội vã muốn thoát khỏi hần, cánh tay khó chịu cũng ráng cố gắng kiên trì.

Thật vất vả mới kết thúc, không ngờ hần lại nổi điên nhào tới.

Có lẽ là do nãy giờ hần vẫn đứng yên không nhúc nhích, khí lực toàn thân hần vẫn còn, mà nàng thì lại mệt mỏi một lúc lâu, nhất thời không thể đẩy hần ra. Hần còn rất thông minh, biết rõ thân thủ không địch lại nàng, liền dùng thân thể của hần ép nàng, nắm lấy tay nàng còn kẹp chân nàng không để cho nàng có cơ hội ra tay. Duy nhất còn cử động được chính là miệng, sau khi cắn nàng một cái hần lại chuyển đến nơi khác.

Cúi đầu xuống nhìn một chút, vạt áo bên trái giống như bị người khác hất nước vào.

Nghĩ đến động tác Từ Hòe giống như con trâu hùng hổ uống nước, nắm tay Quân Bình siết chặt, một tiếng rắc rung động vang lên.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Quân Bình thở ra một hơi thật sâu, mở miệng trước, "Ngưng Hương?"

Giọng nàng nghe vẫn bình tĩnh, Ngưng Hương thở phào nhẹ nhõm, do dự một chút rồi nhỏ giọng hỏi: "Người không sao chứ?"

"Không sao, chỉ là cùng hần vật lộn một hồi, tuy bây giờ có hơi khó chịu nhưng tự mình nghỉ ngơi một lát là được."

Quân Bình hàm hồ nói.

Ngưng Hương thức thời không hỏi tới chuyện hai người vật lộn thể nào.

Đợi đến trưa mà Quán Bình vẫn không mở cửa, đã đến giờ ăn cơm, Ngưng Hương có chút lo lắng gõ cửa.

"Ta không đói bụng, mọi người ăn trước đi." Quán Bình nằm ở trên giường thản nhiên nói.

Ngưng Hương sốt ruột, nàng nhìn xung quanh một cái rồi thấp giọng nói: "Có phải đại ca ta bắt nạt ngươi không?" Nàng có cảm giác Quán Bình đang tức giận.

"Không có." Nghĩ đến lời Từ Hòe trước khi đi đã nói, Quán Bình nhìn ra ngoài cửa sổ, cuối cùng vẫn quyết định không so đo cùng hắn, nàng hạ thấp giọng nói: "Ngưng Hương, trưa nay hắn sẽ nói chuyện của chúng ta cho mọi người."

Ngưng Hương ngẩn ngơ, sau đó nàng lập tức hiểu ngay, vui vẻ nói: "Được, vậy ngươi nghỉ ngơi trước đi, lát nữa ta sẽ bưng cơm đến."

Thì ra Quán Bình không sang Đông viện ăn cơm là vì thẹn thùng.

Ngưng Hương phấn khởi gọi đệ đệ đi qua Đông viện.

Từ Thu Nhi đang bày bát đĩa, Từ Thủ Lương thì đang ngồi ở cửa, Lý thị thì đứng ở kệ bếp lấy bánh mì bỏ vào hai cái chén đang đặt trên bếp. Ngưng Hương mỗi tay bưng một chén đi trên bàn, cô ý nhìn vào phòng Từ Hòe giải thích: "Quán Bình hơi mệt, nàng nói chúng ta cứ ăn trước, lát nữa cháu sẽ bưng qua cho nàng."

Lý thị nghe xong cố ý để lại bốn cái bánh bao ở trong nồi, không lấy ra trước đỡ cho lúc bưng qua đó đã nguội lạnh.

Đợi mọi người ngồi xuống ổn định, Từ Hòe mới chậm chạp từ từ đi ra ngồi bên cạnh Từ Thủ Lương.

Nhi tử khó chịu ở lì trong phòng cả một ngày, lúc này Lý thị mới phát hiện nhi tử bị tróc da, bà buồn bực hỏi một câu.

"Không cẩn thận cắn trúng." Từ Hòe chột dạ cúi đầu ăn bánh bao, lỗ tai đã phồng hồng.

Lý thị nhìn chăm chăm nhi tử một lát, càng nhìn càng cảm thấy nhi tử có chuyện gạt bà, bà quyết định sau khi ăn xong phải tra hỏi một chút.

Trong lòng Ngưng Hương biết chuyện nên không vạch trần hắn. Mất thấy đường huynh đã ăn hai cái bánh bao nhưng vẫn chưa đề cập đến chuyện của hắn cùng Quán Bình, Ngưng Hương nôn nóng vừa định ra ám hiệu cho đường huynh thì chợt thấy khuôn mặt nam nhân đối diện hiện lên vẻ do dự, trong lòng Ngưng Hương vui mừng, cho rằng đường huynh đang muốn mở miệng, nàng vừa nhếch khóe miệng muốn cười thì thấy đường huynh đã đưa tay, từ trong nồi cơm lấy thêm một cái bánh bao...

Hóa ra hắn vừa mới do dự là đang suy nghĩ có nên ăn thêm một cái nữa không sao?

Thật là hoàng đế không vội mà thái giám đã gấp, Ngưng Hương nhìn không nổi nữa nhẹ ho khụ khụ.

Từ Hòe có tật giật mình, vụng trộm giương mắt nhìn đường muội.

Ngưng Hương lập tức hung hăng trừng mắt với hắn một cái, hướng về Tây viện nghiêng đầu vờ vờ, không tiếng động thúc giục hắn, "Nói nhanh đi."

Hiểu được khẩu âm của đường muội, Từ Hòe yên lặng cúi đầu, cắn một miếng bánh bao thật lớn.

Ngưng Hương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng hắn.

Lý thị nhìn ra có chuyện không đúng, bà để đĩa xuống hỏi: "Hai huynh muội các con tỏ vẻ mặt gian xảo nói nhỏ gì vậy?"

Ngưng Hương không làm sai chuyện gì, nàng ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn chăm chăm đường huynh.

Ánh mắt phụ thê Lý thị và Từ Thu Nhi đều nhìn sang Từ Hòe, ngay cả A Mộc cũng buông một nửa bánh bao đã gặm xuống.

Từ Hòe không có cách nào giả bộ hồ đồ nữa, hắn nhìn sang cha mẹ, tỏ ra hiền lương nói: "Cha, nương, con muốn cưới Quán Bình làm tức phụ, nàng đã đồng ý với con rồi, hai người nhanh chọn ngày khai tiệc nâng ly đi."

Cuối cùng hắn cũng nói ra, Ngưng Hương nhìn Từ Thu Nhi một cái rồi cả hai đều cười.

Từ Thủ Lương và Lý thị vẫn còn choáng váng, thật lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

~

Sau khi ăn xong, Lý thị tự mình bưng cơm sang Tây viện, sau khi đuổi nữ nhi, cháu gái cùng cháu trai nhỏ đang giả bộ hồ đồ muốn nghe lén ra khỏi cửa, bà tự mình đi vào phòng. Lần này Ngưng Hương không cản đường muội nữa, một bên một người, ba người cùng nhau núp sau rèm cửa nghe lén.

Sau khi Lý thị xác nhận tâm ý của Quán Bình, bà cao hứng cực kỳ, còn nói rất nhiều lời tán dương Quán Bình.

Đối mặt với Lý thị, thái độ của Quân Bình so với người cùng vai vế dịu dàng hơn một chút, bây giờ lại sắp trở thành con dâu của bà, nàng lại là không dám tỏ ra mặt lạnh trước Lý thị, đột nhiên có chút câu nệ cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Bá mẫu đừng nói như vậy, bá mẫu không chê cháu ở bên ngoài trôi giạt khắp nơi lâu như vậy, là phúc khí của cháu mới đúng."

Hai mẹ con tán dương lẫn nhau, cuối cùng lại nhắc tới hôn kỳ.

Lý thị đã suy xét chu toàn, theo như người trên nói, đúng là trước khi cháu gái xuất giá mà cưới tức phụ cho nhi tử là rất thỏa đáng. Bà thấp giọng nói đạo lý này, sau đó cầm tay Quân Bình nói: "Hiện giờ trong tay bá mẫu không nhiều bạc lăm, tổ chức tiệc rượu hay đặt mua đồ đều phải dùng tiền, tiền lẻ chi sợ phải đành ủy khuất cháu trước..."

Quân Bình căn bản không để ý những thứ kia, nàng ngẩng đầu nói: "Bá mẫu, cháu..."

Lý thị lắc đầu, cắt đứt lời nàng: "Cháu nghe ta nói trước đã, hai con heo nhà chúng ta sang năm sẽ sinh, nếu như may mắn sẽ sinh được vài con, nuôi đủ một cái liền bán, bán xong có lẽ được khoảng mười hai lượng, sau khi xây xong phòng thì còn dư lại đều đưa cho cháu, coi như bổ sung tiền lễ, sau này lão đại kiếm được tiền thì hai vợ chồng son các con tự mình giữ lại tích góp, không cần cho ta nữa. Bây giờ ta với bá phụ cháu thân thể còn khỏe mạnh, ra ruộng làm việc không thành vấn đề, chờ sau này chúng ta già rồi thì các cháu hãy hiếu kính."

Từng câu từng chữ đều là xuất phát từ nội tâm bà, là mẹ chồng không ai tốt hơn được, hai mắt Quân Bình cay xè, nàng không có thói quen làm nũng nên đành cúi đầu che giấu nước mắt.

Lý thị nghiêng đầu nhìn một chút, cười ôm người sắp là con dâu vào trong lòng, thỏa mãn cảm khái nói: "Nháy mắt một cái mà ta đã có con dâu, còn là con dâu hiền trong trăm người có một, bộ dạng xinh xắn không nói, ra ruộng làm việc đều chịu khó so với ai khác... Hương Nhi cuối tháng 11 tổ chức lễ hỏi, nếu như cháu nguyện ý, tháng mười chúng ta bày tiệc rượu được không? Ta với bá phụ cháu vừa mới nhìn hoàng lịch, mừng chín tháng mười là ngày tốt lành, chỉ là còn một tháng thôi nên có chút vội vàng..."

"Cháu đều nghe theo ngài." Quân Bình tựa vào trong lòng trưởng bối, giọng nói có chút khàn.

Có thể tới Từ gia, quả thực là đã được sống lại lần nữa, mọi người trong Từ gia đối tốt với nàng như vậy, cho dù không làm tiệc rượu, nàng cũng nguyện ý sống cùng Từ Hòe.

Lý thị vỗ vai tiểu cô nương, hôn kỳ đã quyết định như vậy.

Hai mẹ con lại nói thêm mấy lời thân mật, Lý thị cười nói: "Ngày mai ta sẽ đi một chuyến lên trấn trên, cháu cũng phải nhanh thuê đồ cưới. Đồ bên ngoài bá mẫu sẽ thuê giúp cháu, còn bên trong cháu phải tự mình thuê đi, dù sao người khác cũng không nhìn thấy."

Nữ công của Quân Bình còn khiêm tốn đôi chút.

Bị trưởng bối trêu ghẹo, Quân Bình thẹn thùng cúi đầu.

Lý thị cười ha ha bước xuống giường đi ra bên ngoài, ba tỷ muội Ngưng Hương nghe vậy vội vàng chạy về đông phòng.

Lý thị hừ một tiếng, đi tới đông phòng nhìn ba đứa nhỏ, bà nhìn Ngưng Hương nói: "Trùng dương (lễ ngày 9/9) có lẽ Lục Thành sẽ tới đây, nếu hần đến ta sẽ nói chuyện này cho hần biết, mấy ngày nay công việc cần xử lý gấp rút nên ta sẽ không qua nhà hần đưa tin. Đúng rồi Hương Nhi, cháu khéo tay, ngày thành thân cũng gấp, vậy cháu giúp tẩu tử tương lai của cháu trước đi, qua hết ngày vui của đại ca cháu thì chúng ta cùng nhau giúp cháu chuẩn bị."

"Tẩu tử..." A Mộc cười hắc hắc.

"Bá mẫu đổi cách xưng hô cũng nhanh thật." Ngưng Hương nhẹ giọng trêu ghẹo trưởng bối một câu.

Lý thị lộ ra nụ cười là đó là chuyện nên làm, sau đó bà liền sang phòng thương lượng cùng trưởng phu.

Nhà có hí sự, buổi sáng Ngưng Hương ở trong sân dạy đệ đệ viết chữ, giọng nói đều mang theo sự vui vẻ nhiệt tình, nhẹ nhàng dịu dàng dễ nghe.

Sân nhỏ cách vách, Trương Bưu đang muốn kéo xe lừa chuẩn bị bồi tân thê tử về nhà lại mặt, đột nhiên nghe thấy giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng từ đâu bay tới, nghĩ đến chủ nhân của giọng nói này có bộ dáng xinh đẹp, hần bèn nhìn về phía đầu tường hai nhà xuất thần. Chỉ là cái nháy mắt, hần cưới tức phụ, nàng cũng phải lập gia đình...

Thê tử Liễu Chi của hần mới vừa từ phòng bếp đi ra liền nhìn thấy bộ dạng trưởng phu đang thất thần vì nữ nhân nhà bên cạnh, bởi vì nghe thấy tiếng bước chân nàng nên mới vội vàng kéo xe lừa, càng lộ ra vẻ có tật giật mình.

Liễu Chi nhìn về phía Từ gia, âm thầm cắn răng.

Trước đây nàng thường đến nhà biểu ca nên cũng biết Ngưng Hương. Cô nương gia nào cũng đều thích đẹp, cũng thích so sánh với đồng bạn, Liễu Chi rất hâm mộ Ngưng Hương, hâm mộ nàng lớn lên trắng trẻo, hâm mộ nàng có đôi mắt đẹp. Bắt đầu là hâm mộ, đến khi từ từ lớn tuổi hơn, nàng phát hiện biểu ca cười với Ngưng Hương đặc biệt dịu dàng, gọi tiếng "Hương Nhi" lại càng dễ nghe, trong lòng nàng buồn phiền cực kỳ.

Trương Bưu là biểu ca của nàng, cần phải đối với nàng tốt nhất, dựa vào cái gì mà thi thoảng biểu ca trách mắng nàng, nhưng đối với Ngưng Hương trước sau đều là dịu dàng?

Biết được Ngưng Hương bán mình trở thành nha hoàn, Liễu Chi hết sức vui vẻ.

Không ngờ năm nay nàng gả chồng, Ngưng Hương cũng trở về nhà, quả thực trời sinh là khắc tinh với nàng.

Cho dù Ngưng Hương đã đính hôn với người khác, Liễu Chi vẫn không thoải mái, nàng ngại tân hôn mới có ba ngày nên đành cứng rắn nhịn xuống.

Nhưng lúc hoàng hôn khi từ nhà mẹ đẻ trở về, thấy trượng phu vừa mới xuống xe đã nói muốn qua Từ gia, Liễu Chi không ép được lửa giận nữa, nhìn nhà cách vách cao giọng trách cứ: "Không phải chỉ là Chương gia nhờ chàng truyền lời sao, chàng cứ đứng đây hô một tiếng không được sao, cần gì nhất định phải qua đó gặp mặt?"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

Edit: Hà

Hai nhà ở sát vách nhau, nên chỉ cần bên kia nói chuyện to một tí là bên này cũng có thể nghe thấy.

Lúc đó Lý thị đang nấu com ở Đông viện, tỷ muội Ngưng Hương và Quân Bình thì đang ở trong sân ngồi nhặt đậu đỏ, hạt tốt để lại hạt xấu thì đưa cho A Mộc chơi. Vì chuẩn bị cho hôn sự của Từ Hòe, Lý thị mua rất nhiều giấy đỏ, nhưng vừa mở ra thì đã bị hư hết, Ngưng Hương đành phải cắt bỏ, dùng hồ dán xếp lại thành cái chong chóng. Hoàng hôn tháng chín, gió thu mát mẻ, A Mộc vui vẻ cầm lấy chong chóng chạy khắp trong sân, nhìn chiếc chong chóng đỏ không ngừng xoay xoay, hẳn cảm thấy rất thích thú.

Lúc phu thê Trương Bưu trở về bọn họ cũng đều nghe thấy, nhưng không hiểu sao đôi vợ chồng họ lại đột nhiên cãi vã?

Nếu như lúc Trương Bưu vừa xuống xe lừa thuận miệng nói câu "ta qua bên kia một chút" thì không tiết lộ hẳn muốn đi đâu, nhưng khi nghe hai từ "Chương gia" trong miệng Liễu Chi thì ngay cả A Mộc cũng biết Trương Bưu muốn sang nhà mình, sau đó A Mộc liền tò mò đứng dưới tàng cây hồng ngửa đầu nhìn về phía đầu tường, không hiểu sao Liễu Chi giống như là đang tức giận.

Tuy không hiểu tại sao nhưng cả ba vị cô nương đều nghe được mùi chua trong lời nói của Liễu Chi, "cần gì nhất định phải qua đó gặp mặt", không phải là ý nói Trương Bưu muốn mượn cơ truyền lời sang gặp Ngưng Hương sao?

Liễu Chi nói Trương Bưu thế nào thì Từ Thu Nhi không quản được, nhưng đã liên lụy đến đường tỷ, Từ Thu Nhi lập tức mất hứng, nàng ném hết nắm đậu hư trong tay ra ngoài, ngắt đầu muốn đáp trả. Ngưng Hương kịp thời nhìn nàng lắc đầu, tiếp tục lựa đậu đỏ, thấp giọng nói: "Đừng làm ầm, coi như không nghe thấy là được."

Lúc còn nhỏ Trương Bưu hay lên núi hái táo đỏ, lúc ấy nàng, đường muội cùng Liễu Chi thì ở nhà chơi, Trương Bưu thấy vậy liền chia cho nàng cùng đường muội một ít, Liễu Chi thấy vậy thì lại mất hứng, lúc về nhà còn nhỏ giọng oán trách Trương Bưu, trách hẳn đối tốt với tỷ muội nàng và nàng ta đều giống nhau. Ngưng Hương nghe thấy vậy từ đó hiểu ra tính tình Liễu Chi, dùng từ ngữ nông thôn chính là quá "hẹp hòi", tất cả những người mà nàng ta thích chỉ có thể đối tốt với mình nàng ta mà thôi.

Hôm nay là lần đầu tiên Liễu Chi sau khi gả đến đây nói lời châm chọc Ngưng Hương, từng nghe nhiều lời nha hoàn ở Hầu phủ vì Bùi Cảnh Hàn mà tranh giành với nhau, Ngưng Hương nhất thời hiểu ra Liễu Chi là đang xem nàng thành tình địch, ghen với nàng. Ngưng Hương không thẹn với lương tâm, không muốn bởi vì một câu nói của Liễu Chi mà cãi vã, làm ầm ĩ để người khác biết, một cô nương chưa chồng liên lụy đến loại chuyện này cũng không phải là chuyện tốt. Ai biết người khác sẽ nghĩ Liễu Chi nghi ngờ lung tung hay quả thật là Trương Bưu có tâm tư như vậy, hoặc có thể sẽ nói nàng thông đồng với Trương Bưu cũng nên.

Ngưng Hương và Trương Bưu là quan hệ huynh muội nhà bên cạnh, nàng tin Trương Bưu cũng là nghĩ như vậy, vậy nên phải để Trương Bưu tự mình giải thích là hợp lý nhất.

"Nàng nói vớ vẩn gì vậy hả?" Trương Bưu nghe vậy liền trầm mặt xuống, thấp giọng trách cứ thê tử, hẳn sợ Liễu Chi lại tiếp tục nói hươu nói vượn nên đẩy nàng vào phòng, cau mày nói: "Hương Nhi là cô nương tốt, nàng nói như vậy truyền ra ngoài khiến người khác hiểu lầm thì sao? Hồng Lâm đậu tú tài, Chương thúc mới nhờ ta truyền lời, thím bọn họ lại hỏi thăm vài câu, vậy nên ta mới muốn qua đó nói cho rõ, vậy mà nàng nghĩ đi đâu vậy?"

"Chàng lừa ai, chàng tưởng rằng lúc sáng sớm nay khi chàng nghe lên nàng ta đọc bài ta không nhìn thấy sao?" Liễu Chi không tin, trừng mắt nhìn trượng phu.

Trương Bưu có chút chột dạ, nhưng biểu muội từ nhỏ đã thích ăn dấm chua, hẳn ứng phó cũng thành thói quen, bắt đắc dĩ giải thích: "Nhà chúng ta không có ai đọc sách, ta nghe mới mẻ nên nghe thêm vài câu thì sao? Biểu muội, chúng ta vừa mới thành thân, nàng ấy cũng sắp lập gia đình, vậy nên nàng đừng suy nghĩ lung tung vô ích để người khác lấy ra làm trò cười."

Ngưng Hương đẹp như vậy, quả thật hẳn cũng thích nàng một chút, nhưng hẳn tuyệt đối không có ý muốn đi trêu ghẹo Ngưng Hương, một lòng muốn cùng biểu muội sống tốt qua ngày.

Ôm thê tử thích ăn dấm chua bấy bọ vào lòng, Trương Bưu nhỏ giọng dụ dỗ vài câu, hẳn biết biểu muội rất thích nghe mấy lời nói ngọt ngào.

Trong lòng Liễu Chi đã dễ chịu hơn chút ít, nhưng vẫn chọc tay vào ngực hắn nói: "Không cho chàng kêu nhũ danh nàng ta nữa."

Hương Nhi, Hương Nhi, tên vừa nghe chính là hồ ly tinh.

Trương Bưu đều nghe theo nàng, sau đó buông nàng ra nói: "Vậy ta qua đó nhé?"

"Ta muốn đi cùng chàng." Liễu Chi lập tức ôm lấy cánh tay hắn, gả đến đây đã ba ngày, nàng còn chưa gặp lại Ngưng Hương đó, nàng muốn nhìn một xem bây giờ Ngưng Hương lớn lên có bộ dáng thế nào.

Nàng vừa mới đắc tội Từ gia, cũng không biết người ta có nghe thấy hay không, Trương Bưu không muốn mang nàng đi, nhưng nghĩ lại, không nàng mang Liễu Chi khẳng định lại đo đoán mò, hẳn đành phải ôm một tia may mắn dẫn nàng qua đó. Đến cửa Từ gia, trông thấy ba vị cô nương đang ngồi ở trong sân, không thể nào không nghe thấy lời thê tử nói, toàn thân Trương Bưu lập tức cứng ngắc.

Liễu Chi không thèm quan tâm, nàng nhìn chăm chăm Ngưng Hương một lát, mặc dù ngạc nhiên với sự xinh đẹp của Ngưng Hương, nhưng nghĩ đến vị hôn phu Ngưng Hương là người góa vợ còn có nhi tử, cho nên nàng có cảm giác mình so với Ngưng Hương khá hơn nhiều, nàng nhìn sang biểu ca ca lớn tuổi lẫm lẫm bên cạnh, không khỏi ưỡn ngực đi lên phía trước.

Từ Thu Nhi thấy bộ dáng này của nàng lập tức bực bội, hung hăng liếc Liễu Chi một cái, chầm chọc nói: "Có chuyện gì chỉ cần đứng ở đầu tường gọi một tiếng là được, cần gì phải tự mình qua đây?"

"Còn không phải là do đã nhiều năm rồi không gặp Hương Nhi sao, muốn sang đây nhìn một chút." Người ngang ngược vô lý da mặt đều tương đối dày, Liễu Chi coi như không nghe thấy lời Từ Thu Nhi hỏi, nàng cười quan sát Ngưng Hương, "Hơn bốn năm không gặp, Hương Nhi càng lớn càng xinh đẹp, nghe nói người được hầu hạ bên cạnh thê tử Hầu phủ, chuyện tốt như vậy sao lại muốn về nhà trồng trọt vậy?"

Không phải là ở Hầu phủ giả tạo không nổi nữa chứ?

Trong lòng nghĩ như vậy, ánh mắt Liễu Chi liền mang theo vài phần không có ý tốt muốn tìm tòi nghiên cứu.

Ngưng Hương đã nhìn ra, nàng trực tiếp nhìn về phía Trương Bưu, vừa muốn mở miệng thì Lý thị trầm mặt đi từ phòng bếp ra hoir: "Bưu tử, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Một câu cũng không thèm nói với Liễu Chi, nương Đại Tráng khiến người khác chán ghét, vậy nên cháu gái nhà mẹ đẻ của bà ta chỉ có hơn chứ không kém, đáng thương cho đứa nhỏ Trương Bưu này.

Trương Bưu lúng túng cực kỳ, hẳn không dám nhìn Ngưng Hương mà nói với Lý thị: "Hồng Lâm đậu tú tài, Chương thúc bảo cháu cùng Hương... thông báo một tiếng cho mọi người."

Lý thị chợt cảm thấy như bị ghen ở cổ họng.

Hai mẹ con Thôi thị vui mừng, tất nhiên vì vậy mà bà cảm thấy không thoải mái.

Ngưng Hương nghe tin này chấn động vô cùng, Chương Hồng Lâm vậy mà lại đậu sao? Đời trước rõ ràng không như vậy, sao lần này...

"Hắn đứng thứ mấy?" Lý thị không tin nhitừ Thôi thị học lực có tài, bà không cam lòng hỏi.

Trương Bưu sờ đầu, không biết nên dùng thái độ gì để nói, Liễu Chi thấy vậy liền cướp lời: "Hình như là thứ ba từ dưới đếm lên, không, không phải thứ ba mà thứ tư, thật là nguy hiểm, thiếu chút nữa lại thi rớt." Chương gia là thân thích của Ngưng Hương, quan hệ tuy không tốt nhưng lại có cậu ruột Chương Mãn, cho nên Liễu Chi không muốn để Ngưng Hương quá đắc ý.

Ngưng Hương rừ mắt, giống như nàng đã đoán được biến cố xảy ra ở chỗ nào.

Có phải là do Chương Hồng Lâm chịu phải đả kích, trong cơn tức giận liền học hành hăng hái, cái đó gọi là lâm trận mới mài gươm không bén cũng sáng, sau đó thì thi đậu?

Thu hồi vẻ kinh ngạc, Ngưng Hương khách khí nói lời cảm ơn: "Cám ơn đại ca và tẩu tử, muội đã biết rồi, làm phiền hai người phải qua đây một chuyến."

Liễu Chi còn muốn nói tiếp vài câu, Trương Bưu thì sợ nàng đắc tội với mọi người nên kiên quyết kéo người đi.

Từ Thu Nhi nhìn bóng lưng nàng phi nhỏ một trận, "Vậy mà còn dám đến, thực sự cho rằng ai cũng muốn nhớ thương nam nhân nàng ta sao, chờ Lục đại ca đến đây để nàng ta được mở mang tầm mắt, xem còn nghĩ nam nhân của mình là cái bánh bao thơm hay không."

"Thu Nhi, nói gì vậy?" Ngưng Hương nhỏ giọng dạy bảo, nhà nào kệ nhà đó, dù sao Trương Bưu đối xử với các nàng cũng không tệ.

Thấy đường tử không thích khoe mẽ, Từ Thu Nhi tiếp tục vùi đầu lựa đậu, Quân Bình nhìn hai tử muội một chút, không biết nên nói gì.

Lý thị nhìn cháu gái, dò hỏi: "Hương Nhi, biểu ca cháu thi đậu, cháu vui không?"

Ngưng Hương mắt húng, gầy gầy hạt đậu trước mắt, nói thật với Đại bá mẫu, "Hắn là người như vậy, trở thành quan cũng là tham quan, thi đậu tú tài cũng tốt, để cho hắn tự kiêu đi, rồi sau này thi rớt mới tốt."

Có thể nghĩ ra cách làm nàng hôn mê để giờ thủ đoạn, người như vậy sẽ là quan tốt sao?

Thấy cháu không có vui vẻ như bà nghĩ, Lý thị thở phào nhẹ nhõm, lập tức phụ họa nói: "Đúng vậy đúng vậy, có điều ta thấy hắn cả đời này cũng chỉ là tú tài, không nghe người ta nói hắn xếp hạng ngược sao? Chắc là dụng phải vận may, thi cử nhân so với thi tú tài khó hơn nhiều, ta không tin hắn vẫn luôn gặp may mắn."

Mới đứng xếp bảng từ dưới lên mà Thôi thị dám đến khoe khoang, thứ tự như vậy thật không biết xấu hổ.

Chương gia.

Sau khi có tên Chương Hồng Lâm được đề trên bảng vàng, hắn liền rất vui vẻ ra ngoài đi ăn mừng với bạn tốt cùng trường, lúc hoàng hôn buông xuống mới trở về, toàn thân mùi rượu nhàn nhạt.

Thôi thị đi theo nhi tử vào trong sương phòng, tự tay bưng trà rót nước cho nhi tử đang mệt mỏi, bà cười đến mức vô cùng tự hào, hỏi xem hôm nay hắn đi cùng những ai, rất nhanh liền nhắc tới Từ gia, "Ta nhờ Trương Bưu chuyển lời rồi, lúc này cả nhà Từ gia chắc cũng đã biết, Hồng Lâm, sắp tới lễ trùng dương rồi, con có muốn qua nhà bọn họ không?"

Bà muốn qua đó là để xia xói vào mặt Ngưng Hương, cho là bọn họ không có nàng giúp đỡ là không đậu được sao, hừ, nhi tử dựa vào thực lực của mình cũng có thể đậu tú tài.

Chương Hồng Lâm không sợ Ngưng Hương, nhưng hắn kiêng kỵ Quân Bình, sau khi uống một ngụm trà giải khát, mặt âm trầm nói: "Không cần, chờ sau này tính sau."

Đậu tú tài là chuyện tốt, nhưng mà đây chỉ là bước đầu tiên mà thôi, lỡ như sang năm rớt cuộc thi hương, hiện tại hắn cao hứng bao nhiêu thì đến lúc đó mất mặt bấy nhiêu. Hắn đã đề biểu muội coi thường một lần, không muốn có lần thứ hai, cho nên nhất định phải thật cẩn thận. Quân tử báo thù mười năm không muộn, chờ khi hắn có chức quan rồi, chờ Bùi Cảnh Hàn đã quên Ngưng Hương, hắn lại đi "hỏi thăm" biểu muội tốt của hắn, cũng đưa thêm phần đại lễ.

Thấy nhi tử không đồng ý, Thôi thị có hơi thất vọng, Chương Hồng Lâm nhìn ra ý đồ của mẫu thân, hắn lại phải giảng đạo lý để mẫu thân hiểu.

Lễ này tuy mẹ con hai bọn họ không đi, nhưng có người ở Lục gia đã sớm trông mong đến ngày trùng dương.

Sáng sớm ngày tám, Lục Thành đã chuẩn bị sẵn xe lừa, còn chuẩn bị thêm một vỏ rượu cúc và hoa quả bánh trái trên xe, giống như muốn xuất phát ngay lập tức.

"Phụ thân!"

Phía trong phòng bếp đột nhiên truyền đến tiếng kêu trong trẻo của A Nam, trong lòng Lục Thành căng thẳng, vội vàng mang một cái giỏ đầy lễ vật lại.

"Phụ thân!" A Nam đã đi đến cửa nam, nhìn thấy phụ thân đứng trước xe lừa, bé nháy mắt mấy cái, suy đoán nói: "Cô cô?" Nói xong liền vịn cánh cửa, từ từ sải bước đi ra, lại vui vẻ đi tới chỗ Lục Thành, cao hứng kêu cô cô.

"Phụ thân đi vườn trái cây, không qua nhà cô cô." Lục Thành ôm lấy nhi tử, cười dụ dỗ nói, "A Nam ở nhà chơi với thúc thúc nhé."

Nói xong liền ôm A Nam đi về phía phòng bếp, vừa đến cửa liền thấy nhi đệ chịu trách nhiệm chăm coi A Nam đang từ nhà nhị thúc ở đối diện chạy đến, ánh mắt hai huynh đệ nhìn nhau, Lục Ngôn oan uổng nói: "Đệ vừa mới đi nhà xí..."

Ai biết vừa ra tới nơi thì cháu trai đã vụng trộm chạy đến đây chứ?

Lục Thành trừng đệ đệ một cái, sau đó đưa A Nam qua.

A Nam bị nhị thúc ôm, đôi mắt to đen lúng liếng nhìn qua phụ thân, mắt thấy xe lừa quẹo về phía đông, tiểu tử đột nhiên nóng nảy không ngừng kêu phụ thân, thân thể nhỏ bé dùng sức lao về phía trước. Cháu trai hiểu chuyện, lúc đại ca đi sang vườn trái cây tiểu tử không thèm đuổi theo, hôm nay đột nhiên khóc nháo lên, Lục Ngôn đành ôm chặt cháu trai đuổi theo ra cửa chính.

Lục Thành cũng ngừng xe, nhảy xuống đất rồi quay đầu lại hỏi nhi tử, "Sao vậy?"

"Cô cô!" A Nam khóc đưa tay về hướng phụ thân.

Lục Thành dờ khóc dờ cười, sau khi tiếp nhận nhi tử nước mắt rung rung giải thích lần nữa: "Phụ thân đi vườn trái cây, lần sau sẽ mang A Nam đi tìm cô cô."

A Nam ngửa đầu nhìn phụ thân, đột nhiên đánh Lục Thành một cái, "nói xạo!"

Lục Thành sừng sốt, Lục Ngôn cũng ngốc rồi. Hiện tại tiểu tử nói càng ngày càng nhiều, ban đêm ba huynh đệ bọn họ nói chuyện, bé cũng nho nhỏ nói thầm học theo, hai chữ nói xạo cũng từ đó mà ra. Ví dụ như hắc đầu hà bao của cháu trai rồi lại nói đã ném mất, cháu trai sẽ cười nói hắc nói xạo, khi đó Lục Ngôn không ngạc nhiên, nhưng bây giờ cháu trai làm sao biết phụ thân đang gạt bé?

Hai huynh đệ đều nhìn chằm chằm A Nam, A Nam dụi mắt nghiêng đầu nhìn về phía tây, kêu trái cây, sau đó lại xoay người, chỉ về phía đông kêu cô cô.

Phụ thân đi vườn trái cây phải đi về phía tây, hôm nay lại đi về phía đông, Tam thúc đưa bé đi tìm cô cô chính là đi từ phía đông.

A Nam nhìn phụ thân, miệng nhỏ bium bium, nước mắt liên tục rơi xuống, ủy khuất vô cùng.

Thấy cháu trai sắp thành tinh, Lục Ngôn vừa kinh ngạc lại có chút hả hê cười, vỗ vai huynh trưởng nói: "Nhi tử của huynh, huynh tự mình nghĩ cách đi, đệ vào phòng đây."

Có thể nghĩ cách gì đây, cháu trai nhỏ thông minh như vậy, một khi biết rõ phụ thân đang gạt bé, trong khoảng thời gian ngắn muốn lừa gạt bé đã không còn dễ dàng, mà hôm nay đã là ngày tám, ngày mai hai nhà gặp nhau không thể tặng lễ, huynh trưởng chỉ có thể đi trong hôm nay, dù không muốn mang A Nam theo thì lần này cũng phải mang thôi.

Cháu trai không có ở nhà, cuối cùng hắc có thể thoải mái một lúc lâu rồi.

Lục Ngôn nhẹ nhàng sáng khoái, Lục Thành thì lại vô cùng đau đầu.

Nhìn nhi tử rơi lệ lên án hắc, cuối cùng Lục Thành không đành lòng, hắc cúi đầu hôn tiểu tử một cái, cười nói: "Được, phụ thân dẫn A Nam đi tìm cô cô, nhưng mà chúng ta phải thay đồ trước, A Nam mặc đồ sạch sẽ thì cô cô mới thích."

A Nam nín khóc mỉm cười, cúi đầu nhìn xiêm y của mình, xoay người nhìn lại về phía cửa nhà mình.

Một phút đồng hồ sau, Lục Thành lại đánh xe xuất phát, ngồi trên xe còn có A Đào và A Nam.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112

Edit: Hà

"Cô cô!"

Xe lừa Lục Thành còn chưa kịp ngừng đến trước cửa Từ gia, A Nam đã bắt đầu lớn tiếng gọi Ngưng Hương.

Tiểu tử đã hơn một tháng chưa gặp lại Ngưng Hương, nếu như không có ai nhắc thì chắc chắn bé đã quên, nhưng sau khi quan hệ của Lục Thành và Ngưng Hương được xác định, bốn huynh muội Lục gia thường ngày vẫn hay nhắc tới Ngưng Hương, Phan thị cũng nói theo, vậy nên A Nam cũng biết "tàu từ" từ miệng các thúc thúc nói chính là Hương cô cô bé thích nhất, "Hương nhi" mà nhị nãi nãi hay nhắc cũng là Hương cô cô mà bé thích nhất.

Hơn nữa hà bao đồ ngày ngày treo trước ngực, A Nam lúc nào cũng nhớ cô cô.

Giọng của tiểu tử vừa vang vừa mang theo vẻ nhớ nhung, bởi vì biết hôm nay Lục Thành sẽ đến nên Ngưng Hương dự định trốn ở trong phòng cho đến khi Lục Thành rời đi. Nhưng sau khi nghe thấy tiếng A Nam, nàng lại không kim lòng được. Nếu đổi lại là nàng gặp Lục Thành, thì có lẽ nàng sẽ tiếp tục trốn ở trong phòng, nhưng kể từ khi Lục Thành vì nàng mà phải đối mặt với Bùi Cảnh Hàn, trong lòng Ngưng Hương liền muốn thân mật hơn với Lục Thành vài phần, vậy nên nàng rất nhớ A Nam rất muốn được chăm sóc cho bé, Ngưng Hương ngượng ngùng một lát rồi nhanh chóng bước xuống giường.

Nàng muốn đi đón A Nam.

"Cô cô!"

A Nam mới vừa được A Đào cô cô dắt vào cửa chính Từ gia, bỗng nhiên bé nhìn thấy Ngưng Hương đi ra từ phòng bếp, bé lập tức nhếch miệng cười, tay nắm theo A Đào cô cô muốn chạy lại.

Tiểu tử hôm nay mặc một chiếc áo con màu xanh ngọc, làm nổi bật lên khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt phượng đen lúng liếng sắp híp lại thành một đường chỉ. Rất lâu không gặp lại bé, Ngưng Hương có cảm giác A Nam dường như đã cao hơn một chút, vừa thấy A Nam vui vẻ như vậy, nàng kim lòng

không được bước nhanh hơn, cho đến khi thấy Lục Thành một tay mang theo vò rượu một tay nhắc bốn bao trái cây đi vào cửa chính.

Bước chân Ngưng Hương liền chậm lại, tầm mắt tự nhiên cũng dời qua đó, nàng nhìn vị hôn phu đã hai mươi ngày chưa gặp.

Lục Thành đương nhiên trước tiên cũng nhìn về phía nàng, thấy nàng mặc một chiếc áo màu quả hạnh đỏ, đón nắng trời thu đi đến, hai gò má trắng trẻo ửng hồng, mắt hạnh sáng nước mênh mông, vẻ mặt dịu dàng cười nhẹ. Vị hôn thê quá đẹp, Lục Thành nhìn thấy ngạc nhiên không kịp chớp mắt, tiểu cô nương bên kia thấy vậy đỏ mặt cúi đầu xuống, đi đến bên cạnh A Nam bé bé lên, sau đó liền quay người trở về phòng.

Lục Thành tham lam nhìn theo bóng lưng người yêu, vừa ngọt ngào lại tức giận.

Hắn xem như đã hiểu, còn tưởng rằng hôm nay nàng ra đón hắn, ai ngờ nếu như không phải hắn mang A Nam đến, đừng nói nàng không cười với hắn, chỉ sợ ngay cả cửa phòng nàng cũng không muốn ra.

"Tỷ tỷ muội đã vào phòng lâu rồi, Lục đại ca còn đang nhìn gì vậy?" Từ Thu Nhi đứng bên cạnh mẫu thân, cười trêu ghẹo nói.

Lục Thành vội vàng thu hồi linh hồn nhỏ bé đã bị vị hôn thê câu đi mất, hắn nhìn sang Lý thị cũng đang cười giảo hoạt, nhưng hắn lại không lộ ra bất kỳ cử chỉ lúng túng nào. Thẳng thắn vô tư cười một tiếng, thừa nhận mình quả thật hết sức nhớ thương Ngưng Hương. Lục Thành đưa rượu trong tay về phía Từ Thu Lương đang đứng nghiêm túc nhất, "Bà phụ, rượu hoa cúc ở trấn Lưu Tiên có chút danh tiếng, nhị thúc cháu rất thích uống, mời ngài ném thử xem thế nào, nếu thích cháu sẽ mua thêm hai hũ hiệu kính ngài."

Cha mẹ Ngưng Hương đều đã mất, vậy thì hắn thì phải xem phu thê Từ Thu Lương làm nhạc phụ, nhạc mẫu mà hiếu kính.

Từ Thu Lương đối với Lục Thành vẫn có chút thành kiến, nhưng dù sao hôn sự cũng đã định rồi, vì suy nghĩ cho ngày tháng làm dâu sau này của cháu gái, ông cũng không thể để Lục Thành khó xử được, nhưng bộ dáng nhạc phụ uy nghiêm vẫn phải có mới khiến cho Lục Thành sợ, tương lai hắn mới không dám cho rằng cháu gái không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa mà bắt nạt cháu gái được.

"Về sau không cần phí như vậy, mua hai hũ rượu ở trấn trên là được, đồ bên kia quá quý giá." Vẻ mặt nghiêm túc tiếp nhận vò rượu, Từ Thu Lương khách khí nói.

"Cháu cùng chủ tiệm rượu biết nhau nên hắn tính giá hữu nghị cho cháu." Lục Thành cung kính nói.

Từ Thu Lương gật đầu, dẫn hắn đi về phía nhà mình.

Lục Thành nhìn sang phía Tây viện, trong lòng có chút chua chát.

Vào phòng, phu thê Từ Thu Lương cùng Từ Hòe chịu trách nhiệm tiếp đón hắn, Từ Thu Nhi đã sớm chạy sang Tây viện trêu chọc A Nam. Lý thị cũng muốn gặp A Nam, nhưng lại suy nghĩ phải nói chuyện đại sự ra trước, bà liền đề ba người đàn ông tán gẫu, bởi vậy sau vài câu tán gẫu về việc trong nhà, bà rót chén trà cho Lục Thành, sau đó liền nhìn sang nhị tử, cười nói: "Lục Thành, bá mẫu có tin tức tốt muốn nói cho cháu biết, người đoán xem là chuyện gì?"

Lục Thành thấy bà nhìn Từ Hòe, trong ngực lập bộp mấy cái, cố làm ra vẻ ngờ ngạc nói: "Một chút gợi ý ngài cũng không nói, vậy sao cháu đoán được chứ? Có phải là bá mẫu ra cửa nhặt được bạc không?"

Thấy cháu rõ biết đồ người, Lý thị cười ha ha, nghiêng đầu liếc mắt nhìn trượng phu cố gắng che dấu bộ dáng tươi cười, trực tiếp nói với hắn, "Nhặt được bạc thì có là gì, là chuyện anh vợ cháu sắp cưới vợ, chính là Quân Bình. Bá mẫu nghĩ tới sang năm cháu cùng Hương Nhi thành thân, vừa lúc Quân Bình tuổi cũng không còn nhỏ, ta xem hoàng lịch rồi, chính là ngày mừng chín tháng mười sẽ tổ chức, đến lúc đó bốn huynh muội các cháu còn có A Nam đều phải đến đó, một người cũng không được thiếu, nghe thấy chưa?"

Lục Thành nhìn bà lộ ra nụ cười kinh hi, để chén trà xuống xuống rồi bước đến bên cạnh Từ Hòe, nhìn như nhẹ nhàng vỗ vai Từ Hòe, chế nhạo nói: "Không nhìn ra, nhanh như vậy đã định ngày rồi, buổi trưa hôm nay chúng ta nhất định phải uống hai chén mới được."

Lúc nói chuyện, bàn tay hung hăng cào vai Từ Hòe hai cái.

Dựa vào cái gì?

Hắn mất sức lực chín trâu mới theo đuổi được Ngưng Hương, bây giờ chỉ mới tổ chức lễ đính hôn, ăn hỏi thì phải cuối tháng mười một, trung thu vừa rồi Từ Hòe cùng Quân Bình mới xác định quan hệ, vậy mà chưa tới hai tháng đã có thể cưới vợ rồi sao? Hơn nữa Từ Hòe mới mười tám, mười tám mà đã cưới vợ?

Càng nghĩ càng bức mình, Lục Thành mượn cớ kéo Từ Hòe ra sau hậu viện muốn tính sổ với hắn, đêm đó ai đã sáng khoái đáp ứng thành thân muộn hơn hắn?

Hai người tại hậu viện "lén lút chiến đấu", Lý thị nhân cơ hội chạy tới Tây viện.

A Nam đang ở trên giường chơi chong chóng với A Mộc, tiểu tử lần đầu tiên nhìn thấy loại đồ chơi này, bé dựa theo A Mộc dạy giờ chong chóng lên vui vẻ chạy loạn trên giường, đáng tiếc trong phòng không có gió, chong chóng chỉ lắc lư theo động tác phát tay của bé, không có gió nên không thể xoay được. A Nam mất hứng, đưa cho A Mộc làm lại.

"Đưa cho tỷ đi." Ngưng Hương dịu dàng từ tiếp nhận chong chóng trong tay đệ đệ cầm tới trước miệng dùng sức vừa thổi, chong chóng giấy liền quay một vòng, sau đó từ từ ngừng lại.

Học được cách chơi mới, A Nam vui vẻ đi đến bên cạnh nương, một tay vịn cánh tay nương cúi đầu thổi.

Lần này cuối cùng chong chóng cũng đã chuyển động, mặc dù chỉ di chuyển một chút.

A Nam hưng phấn không thôi, cầm lấy chong chóng từ nương rồi cùng A Mộc thổi.

Lý thị ngồi ở mép giường nhìn bọn nhỏ chơi, cảm thấy buổi trưa gần tới bà liền ra phòng, chuẩn bị đi nấu cơm.

"Bá mẫu." Lục Thành đứng ở trong sân căn bà lại.

Lý thị biết hẳn có chuyện cần nói riêng, bà cười hỏi: "Sao vậy?"

Lục Thành ho khan khụ khụ, quay đầu nói: "Bá mẫu, người xem, cháu so với Hòe đệ còn lớn hơn bốn tuổi, vậy mà hẳn có thể thành thân trước cháu, vậy chuyện hôn sự của cháu cùng Hương Nhi có thể cũng tổ chức trước khi hết năm không? Cháu nhớ tháng chạp có ngày tốt."

Lý thị đã hiểu, đây là đang oán trách với bà đây mà.

Nhưng bà cũng có đạo lý của bà, hừ nói: "Nghĩ hay quá nhỉ, lão đại của chúng ta tuy nhỏ hơn so với cháu, nhưng con trai cháu cũng đã có rồi, cần gì phải sốt ruột như vậy? Hơn nữa, cháu lớn tuổi hơn lão đại, vậy thì Hương Nhi vẫn còn nhỏ hơn so với Quân Bình đó, cháu nhìn thôn chúng ta xem, có nhà nào mà khuê nữ mới mười bốn tuổi đã xuất giá? Mười sáu, mười bảy lập gia đình chỗ nào cũng có, ta đồng ý sang năm sẽ gả cháu gái cho cháu, cháu nên thỏa mãn đi, đừng già vờ đứng đây tỏ vẻ đáng thương với ta."

Thấy trưởng bối không dễ lừa gạt, Lục Thành vội vàng nịnh nọt cười, mềm giọng nói: "Vậy tháng giêng được không? Bá mẫu, ngài không thể thiên vị quá như vậy, đều nói con rể là nửa con trai, mà ngài lại xem Hương Nhi là nữ nhi, vậy cháu coi như là nửa đứa con trai của ngài rồi? Ngài đáp ứng cháu được không?"

Cười sớm ngày nào hay ngày đó.

"Quả thật ta với bá phụ cháu đã xem hoàng lịch rồi, tháng ba, không thể sớm hơn." Lý thị quả quyết nói, "Đã lâu rồi Hương Nhi chưa được đón năm mới ở nhà, tháng giêng nhất định không được, tháng hai trời trở lạnh, tay chân cứng ngắc khó làm được gì, tháng ba xuân về hoa nở, thời gian vừa đẹp."

Tháng ba, cũng là tháng Lục Thành cảm thấy thích hợp nhất.

Tranh thủ nịnh nọt không được, Lục Thành "ai oán" nhìn Lý thị, giống như có chút giận dỗi nói: "Vậy ngài cho cháu sang Tây viện được không?"

Hắn nhớ tức phụ.

Người này quá vô liêm sỉ, chuyện gì cũng dám nói với Đại bá mẫu là bà, Lý thị trừng mắt liếc hắn một cái, đối diện với ánh mắt mong đợi của Lục Thành, bà mềm lòng nhìn sang cửa nam, nhỏ giọng thỏa hiệp: "Thôi được rồi, ta sẽ nói Hương Nhi dẫn bọn nhỏ ra hậu viện chơi, cháu chỉ được phép đứng bên cạnh nhìn, không được phép lên tiếng, để nhà cách vách nghe thấy thì người bị nói xấu chính là Hương Nhi."

Lục Thành cũng không trông cậy Lý thị sẽ để hắn có cơ hội gặp riêng Ngưng Hương, hắn ngoan ngoãn đáp ứng, sau khi nói lời cảm ơn liền ra sau hậu viện.

Lý thị giúp hắn đi một chuyến, khuyên Ngưng Hương dẫn bọn nhỏ đi hậu viện chơi.

Đại bá mẫu đã đề nghị như vậy, Ngưng Hương liền cho rằng Lục Thành vẫn đang ngồi ở trong phòng, nàng giúp A Nam mang giày xong thì mỗi tay dắt một tiểu tử đi sang Bắc viện, kết quả vừa đi ra ngoài liền thấy Lục Thành như cây đứng ở trong sân đứng, cặp mắt hoa đào như lửa nhìn nàng.

Ngưng Hương cúi đầu, nàng đệ đệ dắt A Nam đi chơi, còn mình thì xoay người về phòng.

A Nam không muốn xa nương, bé kéo tay nàng không cho nàng đi. Từ Thu Nhi đứng phía sau hiểu ra việc này là do mẫu thân đồng ý, nàng cố ý ngồi ở cửa nhẹ giọng khuyên nhủ: "Tỷ tỷ an tâm bồi bọn nhóc chơi đi, chúng ta đều ở đây, Lục đại ca muốn bắt nạt tỷ cũng không có lá gan đó."

Thấy muội muội nói thẳng ra như vậy, mặt Ngưng Hương càng đỏ hơn, trong dư quang thấy Lục Thành dường như chỉ ngồi trước cửa Đông viện, nàng liền dẫn hai tiểu gia hỏa đi xem chuông gà, còn có hai con ngỗng.

Lý thị ở phòng bếp bận việc, Lục Thành không dám đi loạn, đành hoàng hoàng ngồi ở cửa, không chớp mắt nhìn chằm chằm cô nương đưa lưng về phía hắn, hắn nhìn quá chăm chú, ngay cả Từ Thu Nhi đến gần khi nào hắn cũng không biết.

"Lục đại ca, muội muốn nói với huynh chuyện này." Từ Thu Nhi dừng cách hắn năm sáu bước, nhỏ giọng thì thầm.

"Gọi tỷ phụ." Lục Thành cười nói.

Từ Thu Nhi xì một tiếng, nhỏ giọng nói chuyện đứng đắn với hắn, "Trương gia cách vách chúng ta mới vừa có hỉ sự, huynh biết không?"

Lục Thành gật đầu, trước kia hắn từng nghe Lý thị nhắc qua.

Từ Thu Nhi bĩu môi, tiếp tục nói: "Trương đại ca thú cười biểu muội của hắn, tên là Liễu Chi, khi còn bé nàng ta hay đến đây chơi cùng tỷ tỷ, nhưng cách đây bốn năm nay, nàng ta nhìn tỷ tỷ không vừa mắt, hôm trước bọn họ vừa từ nhà mẹ đẻ trở lại... Nàng ta cũng không chịu động nã, nếu như tỷ tỷ quả thật thích Trương đại ca thì làm gì có chuyện nàng ta sống ở đây?"

Dáng vẻ tươi cười của Lục Thành lạnh xuống.

Nếu Ngưng Hương quả thật thích Trương Bưu, nàng sẽ không đồng ý lấy hắn.

Tất nhiên Lục Thành biết rõ vị hôn thê cùng Trương Bưu không có ý gì, hắn tức chính là Liễu Chi lại hiểu lầm Ngưng Hương coi trọng Trương Bưu.

"Nàng ta hôm nay có ở nhà không?" Lục Thành nhàn nhạt hỏi.

Từ Thu Nhi trả lời có ngay lập tức.

Lục Thành tâm tư xoay chuyển, sau khi có chủ ý, ánh mắt hắn dừng lại trên người A Nam đang được Ngưng Hương dắt đi, đột nhiên lớn tiếng nói: "A Nam đến đây, phụ thân dẫn con đi hái cây hồng."

A Nam biết cây hồng là cái gì, lần đầu tiên tới Từ gia bé liền nghĩ đến cây hồng, sau khi nghe vậy bé liền lập tức níu tay nương muốn chạy về phía phụ thân.

Ngưng Hương nhủ mảy ôm lấy A Nam giải thích với Lục Thành: "Vẫn chưa chín đâu, phải qua tiết sương giáng (ngày 23 hoặc 24 tháng 10 âm lịch) mới có thể ăn."

Tuy hiện tại cũng đã chín, nhưng cũng phải đợi thêm nửa nửa tháng nữa mới có thể hái.

Từ Thu Nhi mơ hồ đoán được mục đích của Lục Thành, nhất thời đứng về phe Lục Thành cười nói: "Nếu Lục đại ca đã muốn ăn, vậy cứ hái hai quả được rồi, để huynh ấy mang về nhà, phơi nắng vài ngày thì sẽ không còn chất nũ. Lục đại ca chờ xiu, muội lấy ghế cho."

Nói xong liền vui vẻ bỏ đi.

Ngưng Hương còn đang do dự thì Lục Thành trực tiếp đi về phía nàng, Ngưng Hương sốt ruột vội vàng muốn trốn về hướng nhà mình, bị Lục Thành bước nhanh ngăn cản lại, mượn việc đón A Nam thật nhanh hôn nàng một cái, "Nàng chờ xem, ta sẽ để cho nữ nhân kia nhìn một chút vị hôn phu của nàng tuần lã bao nhiêu, để nàng không còn mặt mũi hiểu lầm nàng thích nam nhân của nàng ta nữa."

Hắn là nam nhân, chưa từng đem dung mạo để khoe khoang, nhưng có đôi khi nên lộ mặt vẫn phải lộ.

Ngưng Hương nghe câu nói không chút khiếm tốn nào của hắn, cứng người tại chỗ.

Thấy nàng ngây ra như phỗng, Lục Thành lại hôn một cái, sau đó trước khi nàng hoàn hồn hắn sai bước đi về phía trước sân.

"Hái cây hồng!" Phụ thân vút bỏ bé đi một mình, A Nam sốt ruột thúc giục nương.

Ngưng Hương đành ôm tiểu tử đi theo, vừa ra cửa nam liền thấy Lục Thành không cần gãi lên ghế, chỉ nhẹ nhàng nhảy lên một cái liền đứng trên đầu tường hai nhà, động tác lưu loát đẹp mắt.

Trương gia cách vách, Liễu Chi đang ngồi ở trong sân giặt quần áo, nghe thấy động tĩnh phía bên tường, nàng nghi ngờ quay đầu lại nhìn, vừa nhìn liền thấy đột nhiên có một nam nhân mặc áo xám nhảy lên đầu tường, cánh tay sắt đỡ tường đứng thẳng người, dáng người cao to, cánh tay thoăn thoắt như khi, eo ong chân dài.

Chỉ nhìn liếc mắt một cái, tim Liễu Chi đã đập thình thịch, đợi đến khi nàng nhìn thấy rõ ngũ quan tuấn mỹ của nam nhân, đặc biệt là cặp mắt hoa đào phát sáng rạng rỡ đang nhìn nàng chăm chú, mặt Liễu Chi liền ửng hồng.

Hắn nhìn nàng làm gì?

Liễu Chi hoảng loạn cúi đầu xuống, hồn nhiên đã quên mình là một nương tử vừa mới xuất giá, trong đầu nàng ta đều tràn đầy căng thẳng, trước nay chưa bao giờ căng thẳng như vậy.

Lục Thành cười nhạo một tiếng, mục đích đã đạt được, không còn lòng dạ nào nhìn nữ nhân kia tự mình đa tình, hắn nhanh chóng xoay người, từ trên cao nhìn về phía tức phụ mà hắn mong nhớ ngày đêm, trong miệng lại hỏi cậu em vợ dùng về mặt kính nể đứng bên cạnh tức phụ nhìn hắn, "A Mộc nhìn đi, đệ muốn hái quả nào, tỷ phu sẽ hái cho đệ."

Còn cố ý cường điệu hai chữ "tỷ phu".

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113

Edit: Hà

Cây hồng này của nhà Ngưng Hương đã trồng được hơn hai mươi năm, cành lá rậm rạp, cao hơn nóc nhà của hai bên, Ngưng Hương giẫm chân lên ghế, nhón chân lên mới có thể miễn cưỡng đụng tới chỗ cành cây thấp nhất...

Cây hồng cao như vậy, hàng năm thu hoạch trái đều rất phiền toái. Từ Thu Lương phải dùng thang leo lên, tiếp sau đó dùng tay hái, chỗ cao hơn hoặc những cành phía xa xa thì phải dùng cây gậy trúc đã cột lưỡi hái vào đỉnh để hái, những chiếc túi bố được xếp xung quanh phía dưới, chỉ cần lưỡi hái nhẹ nhàng cắt thì quả hồng liền rớt xuống bên trong túi. Mỗi lần hái như vậy, hai cánh tay Từ Thu Lương phải mỏi cả một ngày.

Lúc này A Nam đang tựa ở trong lòng Ngưng Hương, nhìn lên phụ thân đứng ở trên tường, bé mắt húng, đưa bàn tay nhỏ bé ra: "Con cũng muốn!"

Tại sao phụ thân chỉ hái cho A Mộc?

Phụ thân nên hỏi bé trước mới phải.

A Nam lại gọi một tiếng "phụ thân" giòn tan, truyền tới tai Lục Thành cảm giác như tiếng gọi của nhi tử vừa rồi so với bình thường còn dễ nghe hơn, hần cúi đầu nhìn một chút, thấy hai mắt nhi tử sáng lên nhìn mình, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ khê nhấp nháy hai cái, giống như đang nuốt nước miếng.

Tiểu tử tham ăn.

Lục Thành sáng khoái đồng ý, nhưng vẫn không quên mục đích chủ yếu của mình, hần nói: "Phụ thân hái cho A Mộc trước, A Nam cứ chọn từ từ đi, chọn quả lớn nhất rồi phụ thân hái cho con." Tức phụ Trương gia thích bắt nạt vợ hần đang ở đó lắng nghe, hần càng phải biểu hiện coi trọng cậu em vợ mới được.

A Nam không hiểu kẻ nhỏ của phụ thân, bé cúi đầu nhìn A Mộc, khuôn mặt xụ xuống.

Trong lòng Ngưng Hương thì lại hiểu rất rõ, nàng buồn cười, nhẹ nhàng hôn tiểu tử một cái, ôm bé đi về hướng gốc cây, dịu dàng nói: "A Nam nhìn xem quả nào lớn nhất, chúng ta kêu phụ thân hái quả lớn nhất cho A Nam nhé, cô cô thấy bên đó toàn quả nhỏ, chúng ta không cần."

A Nam ngược đầu lên nhìn xung quanh bốn phía, bé không cảm thấy những quả hồng chỗ phụ thân nhỏ hơn so với nơi khác, nhưng bé nghe lời nương nói, nghiêm túc tìm kiếm.

Kỳ thật lấy Lục Thành rất cao, hần chỉ cần nhún vai cái là có thể chọn vài trái, nhưng mục đích của hần lại không là vì hái quả hồng. Vừa lúc cây hồng có một nhánh cây lớn mọc qua phía bên nhà Trương gia, Lục Thành đứng trên đầu tường giơ tay lên hái quả trên cành đó.

Trong lúc đang chọn quả hồng, Lý thị dờ khóc dờ cười từ phòng bếp đi ra, cầm cây gậy trúc trong tay, quở trách Lục Thành: "Lớn như vậy rồi còn trèo tường, đây, dùng cái này hái."

Từ Thu Nhi chạy tới cầm lấy, nói thăm nho nhỏ với bà một câu.

Lý thị đã hiểu, bà nhìn nam nhân hết sức chững chạc nhưng vẫn còn có chút tính trẻ con đứng trên đầu tường, cười lắc đầu không quan tâm.

A Mộc đứng dưới chân tường, rất nhanh chọn xong một quả.

Hần muốn quả hồng trong sân Trương gia, lúc Lục Thành hái, mặt hần lại hướng về phía nhà Trương gia lần nữa.

Liễu Chi kinh ngạc nhìn chằm chằm gò má tuấn lãng của nam nhân, nàng không thể tin được vị hôn phu của Ngưng Hương lại là nhân vật xuất chúng như vậy. Nam nhân yêu mỹ nhân, các cô nương lại ái mộ nam nhân tuấn tú, Lục Thành vừa cao lớn vừa anh tuấn, nam nhân như vậy mà thích nàng thì nàng cũng nguyện ý tái giá.

Hơn nữa giữa con ruột cùng cậu em vợ, hần lại thiên vị người sau, lúc hái quả hồng đều hái cho A Mộc trước tiên, vậy tương lai Ngưng Hương sinh nhi tử, Lục Thành nhất định sẽ thích tiểu nhi tử của hần và Ngưng Hương hơn, có nam nhân che chở, mẹ kế Ngưng Hương có thể hoàn toàn nghiêm khắc với con vợ trước của Lục Thành, không cần lo lắng Lục Thành không vui.

Nghe nói Lục gia còn rất có tiền.

Trên tường, nam nhân sau khi hái xong quả hồng liền nhảy xuống, Liễu Chi nhìn chằm chằm đầu tường, đột nhiên tâm trạng trở nên u ám.

Nàng lớn lên không đẹp bằng Ngưng Hương, gả cho biểu ca cũng không bằng nam nhân của Ngưng Hương. Có Lục Thành, Ngưng Hương nhất định không thích biểu ca, nhưng trong lòng biểu ca vẫn còn nhớ thương nàng ta, không dám nói ra là vì biết mình không xứng với người ta, cho nên mới

nguyện ý cưới cô biểu muội này. Nàng không ngờ, sẽ không dễ dàng bị biểu ca đánh lừa nữa.

Vì sao những nam nhân này đều thích Ngưng Hương?

Liễu Chi oán hận vò y phục trong chậu nước, ánh mắt hiện lên tia quái dị.

Nếu các nam nhân đều thích Ngưng Hương như vậy, thế từ trước đây Ngưng Hương hầu hạ chắc cũng sẽ thích nàng ta rồi? Lúc ở trong chốn biểu ca đối với nàng rất gấp gáp, Liễu Chi càng nghĩ càng cảm thấy Ngưng Hương rất có khả năng thân thể không còn trong sạch, có lẽ là bị thể từ chơi chán rồi nên mới đành phải về quê?

Vừa nghĩ như thế, trong lòng Liễu Chi lại xuất hiện thêm ý tưởng khác thường.

Đứng nhìn Ngưng Hương bên ngoài tốt như vậy, để xem nàng ta gả xong trong đêm động phòng trên khăn không có lạc hồng, Lục Thành sẽ hưu nàng ta, đến lúc đó nàng lại có thể xem chuyện vui xảy ra rồi.

~

Phía nhà Từ gia, Lục Thành cười đưa những quả hồng mới hái cho nhi tử.

Quả hồng rất to, hai tay mập mạp của A Nam đều vươn ra, cầm lấy quả hồng xem xét thật kĩ, sau đó gờ lên miệng định cắn.

Lục Thành liên tục đề phòng nảy giờ, chờ khi A Nam gờ quả hồng lên thì bàn tay của hắn đã phủ lại, cái miệng nhỏ nhắn của A Nam ngoạm phải tay phụ thân.

Ngưng Hương buồn cười, nghiêng đầu dỗ tiểu tử: "Không được, quả hồng này vẫn chưa chín, A Nam cầm về nhà phơi nắng vài ngày mới ăn được." Nói xong ngẩng đầu lên, nhỏ giọng dặn dò Lục Thành, "A Nam quá nhỏ, móc ruột cho bé ăn hai ba miếng là được rồi, đừng nuốt quá nhiều, nhớ kỹ sau khi ăn xong mới được ăn hồng, lúc đói bụng ăn không tốt."

"Sao chuyện gì nàng cũng hiểu hết vậy?" Lục Thành dịu dàng nhìn nàng, hân thích nghe nàng dặn dò mình như vậy.

Hai người đứng quá gần nhau, nhu tình trong mắt của hắn như lửa muốn nướng chín nàng, Ngưng Hương đỏ mặt nghiêng đầu, nhỏ giọng nói: "Là do nghe Lý ma ma nói."

Lý ma ma làm việc ở phòng bếp, do đệ đệ Bùi Cảnh Hàn tuổi còn nhỏ, mà ấu đệ của Ngưng Hương và tôn tử của Lý ma ma cũng gần tuổi nhau, cho nên trên đường về nhà hai người thường xuyên hân huyên tới chuyện chăm sóc hài tử, Ngưng Hương từ chỗ Lý ma ma học được không ít điều.

Lục Thành còn muốn khen thêm vài câu, đột nhiên thấy lòng bàn tay chợt lạnh, hắn hoảng sợ cúi đầu, liền thấy ngón tay nhỏ bé của A Nam rút ra từ giữa kẽ tay của hắn, trên ngón tay bé còn dính đầy nước hồng, giống như bé biết phụ thân sẽ ngăn cản, cho nên A Nam cúi thấp đầu đưa ngón tay vào miệng thật nhanh, lúc đó cặp mắt phượng còn đặc ý híp lại thành một đường chỉ.

Thỏa mãn mút mút ngón tay, cặp mắt híp lại của A Nam từ từ mở to. Sau đó bé lấy ngón tay ra khỏi miệng, hai mắt nhìn chăm chăm vào ngón tay, miệng nhỏ chẹp chẹp vài cái, hết nhìn phụ thân lại nhìn nương, tiểu tử muốn khóc, dường như còn sợ phụ thân và nương không hiểu bé khó chịu, A Nam liền đưa ngón tay muốn cho phụ thân nếm thử, "chua..."

Tiểu tử này đã có thể nhận biết hương vị chua cay mặn ngọt, cho nên tự mình đem vị chất xếp vào vị "chua".

Lục Thành không có ý định liếm ngón tay bẩn của nhi tử, hắn cười ném quả hồng đi, không để ý đến tiểu tử nữa.

Có Ngưng Hương ở đây, không cần hắn xen vào, nàng bước nhanh ôm A Nam bị ủy khuất đi vào phòng bếp, múc nước cho tiểu tử súc miệng, súc miệng xong liền lấy hai quả táo đỏ cho bé ăn. A Nam ăn hai quả táo ngọt ngào, vị chất trong miệng cũng dần biến mất, rốt cuộc bé không thêm nhớ cây hồng đó nữa, Từ Thu Nhi có ý cầm quả hồng đưa cho bé, A Nam sợ khuôn mặt nhỏ nhắn muốn đánh nàng.

"Cô cô xấu!" Đánh không được nàng, tiểu tử trừng mắt thở phì phì mắng, mắng xong liền nghiêng đầu nhào vào trong lòng nương thân, không muốn chơi với cô cô xấu.

Từ Thu Nhi cười ha ha, quây đủ rồi thì đem quả hồng trả lại cho đường đệ, sau đó đi sang Đông viện giúp mẫu thân làm việc. Hôm nay có khách nên sẽ làm thêm vài món ăn, đường tỷ thì kiêng dè Lục Thành không thể giúp, Quán Bình là tức phụ đội gã, nàng đành phải ra tay.

Xào vài món ăn, sau đó mọi người chia phần về nhà mình ăn.

Phía bên Đông viện, Lục Thành bồi phụ tử Từ Thủ Lương uống mấy chén, sau đó hắn hỏi đến cây hồng trong sân, "Bá phụ, năm xưa mọi người xử lý những quả hồng kia thế nào? Châu vừa mới nhìn một chút, hẳn là có thể hơn ba trăm cân đúng không?"

Từ Thủ Lương gật đầu, "Mới đầu thì kết quả rất ít, mấy năm này thì bắt đầu nhiều lên, tính đi tính lại cũng được ba trăm cân, sau đó chia cho người quen trong thôn một ít, còn dư lại ta đem lên trấn trên bán, năm văn tiền một cân, mua nhiều thì cho thêm vài quả, bình thường cũng có thể bán một lượng bạc. Ai, trấn trên chịu dùng tiền mua thứ này cũng ít, nhiều người chê mắc không muốn mua, vì không muốn bị hư uổng phí cho nên có đôi khi hai ba văn tiền ta cũng bán, có thể kiếm chút nào hay chút đó."

Cây ăn quả tự lớn tự kết quả, bọn họ cũng không phải chăm sóc, xem như bán được tiền là tốt rồi, kiếm ít cũng không đau lòng.

Lục Thành suy nghĩ một chút rồi nói: "Bá phụ, cháu biết một quán sù nhà giàu bên trong thành chịu trách nhiệm thu mua, trái cây hàng năm đều do bọn họ mua, ít nhất mười cân mỗi loại, nếu nhiều hơn thì trực tiếp tính bằng giỏ. Như vậy nếu như năm nay khi nhà ngài thu hoạch hồng thì báo cháu đến, cháu sẽ mang vào thành bán, như vậy không cần bày bán, trực tiếp đưa qua đó là được, một cân ít nhất cũng được mười văn tiền."

Mười văn tiền một cân, ba trăm cân chính là ba lượng bạc.

Từ Thu Lương vui mừng quá đỗi, lập tức nhìn Lục Thành thuận mắt hơn rất nhiều: "Nếu được vậy thì tốt quá, để lát nữa ta nói với Hương Nhi một tiếng, để nó chia cho cháu một ít." Đưa Lục Thành một phần, lợi nhuận cũng đã nhiều hơn so với năm trước ước chừng hai lượng.

Lục Thành cười nhìn ông, "Bá phụ khách khí quá làm gì, cháu với Hương Nhi đã đính hôn, giúp nàng bán mấy cân cây hồng còn thu chân chạy phí, đây không phải là để người khác chê cười sao?"

Từ Thu Lương ngẫm lại cũng đúng, tự biết lỡ lời, ông tự rót cho Lục Thành một ly rượu.

Trong nhà, ba người vừa ăn vừa nói chuyện giống như người một nhà, lúc này Lục Thành nói đến việc cuối tuần sẽ nhờ mọi người đi nhặt hạt dẻ. Có tiền công, phụ tử Từ Thu Lương đương nhiên rất vui vẻ, Lục Thành vừa xong nói hai cha con liền đồng ý.

Sau khi ăn xong Lục Thành ngồi một lát, sau đó mới lưu luyến dẫn A Nam và A Đào về nhà.

Sau khi tiễn khách, ngoại trừ Quân Bình phải ở Tây viện, mọi người trong Từ gia đều tới Đông viện tán gẫu.

Lý thị khen Lục Thành vài câu, bà xoay chuyển ánh mắt, cười nói: "Đến lúc đó cả nhà chúng ta cùng nhau xuất phát đi nhặt hạt dẻ, A Mộc cũng đi, có Lục đại ca cháu ở đó, lần này nhất định vẫn sẽ trả tiền công cho cháu."

A Mộc hưng phấn gật đầu.

"Con không đi." Từ Thu Nhi đột nhiên nói, nói xong gặp thấy cả nhà đều nhìn về phía nàng, mắt hạnh nàng chuyển một cái, hướng về mẫu thân làm nũng: "Lần trước hái táo đỏ làm con rất mệt, lần này nhặt hạt dẻ chắc chắn số lượng sẽ nhiều hơn, khom lưng nhặt hạt dẻ nhất định lại mệt mỏi, con không đi, thà rằng không có hai mươi văn tiền."

Do tỷ phu là người chăm coi vườn táo đỏ, nàng nhất định sẽ đi, nhưng quán sù vườn hạt dẻ lại chính là tên họ Nghiêm lưu manh thói, vốn tự mình đã tình hiểu làm nàng vừa ý hân hân, lần này nếu nàng quả thật đi vào địa bàn của hắn, nhất định hắn lại nói hươu nói vượn, chỉ cần nghĩ sơ thôi Từ Thu Nhi đã biết hắn sẽ nói lời khó nghe như thế nào.

Cho nên nàng thà rằng bị mẫu thân mắng cũng sẽ không đi.

"Tỷ tỷ và tẩu tử của con đều đi, A Mộc cũng đi, lẽ nào con muốn làm thiên kim tiểu thư?" Lý thị quả nhiên nâng giọng, trừng mắt quở trách nữ nhi, "Bớt nói nhảm, cho dù phải trời ta cũng phải trời con theo, thật là nuông chiều con quá riết hư rồi."

"Nương..." Từ Thu Nhi chạy tới muôn ôm cánh tay mẫu thân làm nũng.

Lý thị hừ lạnh một tiếng né tránh nàng, rõ ràng việc này không thể thương lượng.

Từ Thu Nhi lại không thể giải thích chuyện nàng cùng Nghiêm Kính, chỉ có thể nhận mệnh, vừa đến ngày phải đi, nàng cố ý đổi một bộ xiêm y thật cũ, vật trang sức hay khuyên tai đều không mang, về mặt không vui theo cả nhà ra cửa, đi bộ tới thôn Đông Lâm cùng nhà Lục hội họp.

Hai nhà lại có dịp hội họp, lần nữa cả xe lửa chật ních, vô cùng náo nhiệt đi về vườn trái cây.

Vườn hạt dẻ kề bên vườn táo đỏ, mỗi bên chiếm nửa núi, lần này Lục Thành trực tiếp đánh xe đi vườn bên cạnh.

Nghiêm Kính sớm đã đứng chờ trên sườn núi, nghe thấy tiếng người, hắn liền cúi đầu nhìn một chút, ánh mắt đảo qua toàn bộ người trên xe, hắn nhìn một tiểu cô nương rồi cười cười, sau đó bước nhanh ra ngoài nghênh đón, chào hỏi với các trưởng bối.

Đường tỷ đã bị A Nam chiếm mất, Từ Thu Nhi đành núp ở sau lưng tẩu tử.

Sau phút hàn huyên, Nghiêm Kính dẫn mọi người lên trên núi, cười giải thích: "Nhặt hạt dẻ rất dễ, không giống như bên vườn táo đỏ sợ người xấu hái trộm, lần này cháu cũng chỉ mời hai chúng ta, hôm nay làm nhanh đại khái có thể nhặt hết một nửa, ngày mai vẫn phải làm phiền các bá phụ và bá mẫu đến, không biết mọi người có rảnh rồi không?"

Lục Thành ngoài ý muốn nhìn hắn một cái, trước kia Nghiêm Kính đều sắp xếp người thu hoạch một lần là xong.

Lý thị và Phan thị đều vô cùng vui mừng, hai người trăm miệng một lời nói cảm ơn, ước gì có thể làm càng nhiều ngày càng tốt, chỉ có Từ Thu Nhi lặng lẽ nhếch miệng.

Dù mọi người vui vẻ xong, trước tiên Nghiêm Kính dạy bọn họ nhặt hạt dẻ thế nào, hắn vừa chừng chặc giới giang, vừa hết sức đứng đắn.

Người Lục gia đã tới mấy lần, trực tiếp đi theo Lục Thành qua bên kia chia giò chia mũ rom, đỡ cho lúc đập hạt dẻ bị trúng đầu.

Chuẩn bị xong, bọn họ liền gấp rút làm việc.

Cỏ dại đều được Nghiêm Kính sớm xử lý sạch sẽ, từng viên hạt dẻ hoặc cả bụi hạt dẻ đặc biệt trông thấy rõ ràng hơn, từng viên hạt dẻ thì trực tiếp bỏ vào trong giỏ xách, còn bụi hạt dẻ lớn thì phải dùng chân đạp sang hai bên, nhặt hạt dẻ ra là được, nhưng nếu bụi dẻ quá nhỏ hoặc vẫn còn khép lại thì nhặt toàn bộ bỏ vào trong giỏ, giữ lại để Nghiêm Kính quan sát chăm sóc tỉ mỉ, để cho hạt dẻ bên trong nở ra.

Sau khi Nghiêm Kính dạy xong liền bước nhanh tới muốn cướp mũ rom trong tay Lục Thành.

Lục Thành đang chờ cơ hội tìm mò mẫm tức phụ, hấn siết chặt mũ rom không chịu buông tay, Nghiêm Kính bức bối đưa lưng về phía mấy người Từ gia trừng hấn, "Vợ của ngươi cũng đã định rồi, còn lo không có cơ hội thân mật sao? Mau buông ra."

Lục Thành lập tức hiểu ra, hấn quét mắt ra sau lưng Quân Bình nhìn Từ Thu Nhi một cái. Sau đó lại nhìn Nghiêm Kính, bên trong mắt hoa đào lộ ra vẻ do dự.

Hấn nên giúp huynh đệ theo đuổi tức phụ, còn là giúp vị hôn thê bảo vệ đường muội thật tốt đây?

Thấy hấn do dự, trong lòng Nghiêm Kính đã xác định Lục Thành có sắc quên bạn, hấn cắn răng, dựa vào gần Lục Thành nói ba chữ.

Lục Thành nhũn mảy, bất đắc dĩ liếc hấn một cái, chỉ chừa lại hai chiếc mũ nhỏ, còn dư lại đều đưa cho Nghiêm Kính, sau đó hấn lập tức cười đi về phía Ngưng Hương, thấy Ngưng Hương đang dắt con trai ngoan của hấn, hấn khom lưng nói: "A Nam đeo mũ lên, không thì hạt dẻ đập trúng đầu."

A Nam nhìn mọi người cách đó không xa đều mang mũ, sau đó lại nhìn qua chiếc mũ quả dưa do Nghiêm thúc thúc cố ý chuẩn bị cho bé được phụ thân mang tới, nhìn cho đến khi mũ được đội lên đầu.

"Cái này cho nàng." Dù sao không có người ngoài, Lục Thành đứng thẳng người, giờ mũ muốn đeo giúp vị hôn thê.

Ngưng Hương nhìn bá phụ, bá mẫu mũ đang cầm giò đi về phía trước, hiểu bọn họ ngầm cho phép Lục Thành thân cận, nàng ngưng ngưng cúi đầu xuống, mặt đỏ như hoa đào. Trong lòng Lục Thành nhộn nhạo, kế hoạch giúp nàng mang mũ thuận tiện sờ khuôn mặt non nớt của nàng đã sắp thành công, đột nhiên có người chạy đến bên cạnh.

"Lục đại ca chọn cho tỷ tỷ nhất định là mũ tốt, muội muốn lấy cái này!" Từ Thu Nhi thật nhanh đoạt lấy chiếc mũ trong tay Lục Thành, như một làn khói chạy về phía trước.

Lục Thành và Ngưng Hương còn chưa kịp phản ứng, A Nam đã tức giận kêu a một tiếng thật to, bắt mắt cô cô xấu cướp mũ mà phụ thân cho nương.

Lý thị quay đầu lại, trách cứ khuê nữ nhà mình, "Con bao nhiêu tuổi rồi mà suốt ngày cứ như trẻ con vậy, đều là mũ rom phân tốt xấu cái gì?"

Từ Thu Nhi làm như không nghe thấy, nàng chạy đến bên cạnh tỷ muội Lục Phù.

Lục Thành nghiêng đầu nhìn Nghiêm Kính bị Từ Thu Nhi ngó lơ, hấn trầm mặc một lát rồi đem mũ của mình đội lên đầu Ngưng Hương. Ngưng Hương kinh ngạc giương mắt lên, tuy không thấy rõ người nhưng nàng có cảm giác vết chai trên tay Lục Thành đang chạm vào mặt nàng, lúc rời đi, ngón tay lửa đốt như vô tình chạm vào môi nàng.

Ngưng Hương xấu hổ cúi đầu, dắt A Nam đi lên phía trước.

Lục Thành cười nhìn theo bóng lưng hai mẹ con, cũng không để ý nụ cười của hấn đã kích thích thật sâu đến huynh đệ tốt của mình, vì vậy khi hấn đang cười, trên đầu đột nhiên bị người khác dùng sức đội mũ rom thật mạnh lên đầu, trong nháy mắt che kín nửa gương mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114

Edit: Hà

Nhặt hạt dẻ thì dễ dàng, nhưng đập hạt dẻ cần phải có kỹ xảo, để đập hạt dẻ mà không bị mảnh dẻ văng trúng thì chỉ có hai người là Nghiêm Kính và Lục Thành làm được.

Mặt trời dần lên cao, Nghiêm Kính ngược đầu gõ mạnh xuống bụi hạt dẻ cuối cùng.

Hạt dẻ "rắc" một tiếng rơi xuống đất, Nghiêm Kính quay đầu nhìn mọi người đang chăm chú nhặt hạt dẻ, sau đó hấn đứng dậy bước tới chỗ Lục Thành

đang ngồi dưới gốc cây khác, đề cây gậy trong tay hất lại, hoài nghi hỏi: "Lâu vậy rồi mà ngươi không gọi tiểu tử ra ngoài gặp riêng hả?"

Lục Thành liếc hán bằng ánh mắt "không cần ngươi quản" rồi gậy gậy trúc lên.

Nghiêm Kính đề lại lần nữa.

Lục Thành nhủ mày, nghiêm nghị hỏi: "Ngươi thích Thu Nhi thật lòng?"

Nghiêm Kính này, quả thực không hề phóng túng với nữ nhân, nhưng hán có chút vô lại, chỉ cần bước ra cửa nhìn thấy tiểu cô nương, bất luận là đẹp hay xấu, hán sẽ ngẫu nhiên huyết sáo trên chóc, đến khi người ta nhìn sang, hán lại giả bộ không phải hán làm, nếu có cô nương thích hán, hán nhìn không thuận mắt là sẽ chuẩn mắt đề tránh phiền toái, về phần người hán coi trọng...

Lục Thành phát hiện Nghiêm Kính đối Từ Thu Nhi chỉ là cảm thấy hứng thú.

Nếu như Nghiêm Kính thấy Từ Thu Nhi xinh đẹp nên nhất thời cao hứng, không có ý định lâu dài với nàng, Lục Thành tuyệt đối không làm cây cầu bắc nối cho hai người.

Trong mắt hán, Từ Thu Nhi đã là muối muối của hán.

"Thật lòng." Hiểu Lục Thành đang bắn khoản chuyện gì, Nghiêm Kính thu hồi dáng vẻ cười giỡn, nghiêm túc nói, "Nghe nói ngươi sắp cưới vợ, hai vị lão gia nhà ta thúc giục càng ngày càng gấp, quả thật ta muốn tìm một cô nương tốt. Thu Nhi xinh đẹp không nói, tính tình cũng hợp khẩu vị của ta, cưới nàng rồi thì hai chúng trở thành anh em với nhau, thật tốt."

Lục Thành nhìn hán, sau lại nghĩ đến thái độ sáng nay của Từ Thu Nhi, ngửa đầu nói: "Hình như Thu Nhi không thích ngươi."

Nói xong liền nâng gậy lên gõ xuống bụi hạt dẻ.

Nghiêm Kính cũng gõ theo hán, thấp giọng giải thích: "Đó là do lần trước ta không cẩn thận đã chọc giận nàng, bị nàng mắng một trận mới thích tính tình của nàng. Lục Thành, ngươi giúp ta được không? Ta ngươi cũng biết rồi, tuy không đứng đắn nhưng lại không lêu lổng, hơn nữa điều kiện nhà ta cũng tốt, tính tình cha nương ta đều hiền hậu, Thu Nhi gả cho ta không phải chịu thiệt thòi đúng không?"

Lục Thành chẳng nói đúng sai.

Nghiêm Kính lại liên tục gõ vài cái lên bụi hạt dẻ, sau đó tiến tới bên cạnh Lục Thành, "Ta không nhờ ngươi cái gì, ta chỉ muốn dẫn nàng đi xem tiểu tử do ta nuôi dưỡng, nhất định nàng thích thì sẽ không giận ta nữa, ngày hôm nay trước tiên cứ dỗ nàng đã, sau này lại nghĩ cách đối tốt với nàng, để cho nàng cũng thích ta, tin ta đi ta tuyệt đối sẽ không bắt nạt nàng."

Lục Thành biết rõ hán đang nuôi cái gì, trong lòng khê động, hán đành thương lượng nói: "Hôm nay ngươi dẫn Thu Nhi qua đó, ngày mai chúng ta cùng đi."

Nghiêm Kính hận hán chiếm tiện nghi của mình, nhưng ai bảo lúc này hán có việc cầu người, hán đành vội vàng đáp ứng.

Lục Thành thấp giọng nói với hán một câu, sau đó liền đi về hướng muối muối A Đào, hỏi muối muối có bị hạt dẻ đâm vào tay không.

"Không có." A Đào nhìn huynh trưởng khoát khoát tay, nhu thuận nói.

Lục Thành gật đầu, nhìn về phía Từ Thu Nhi đang đứng bên cạnh, cười nói: "Thu Nhi lần đầu tiên đi nhặt, không sao chứ?"

Từ Thu Nhi ngẩng đầu nhìn hán, vừa muốn trả lời liền thấy Lục Thành hướng về nàng chớp mắt, còn chỉ chỉ qua Ngưng Hương cùng A Nam.

Từ Thu Nhi thông minh lập tức liền hiểu tỷ phụ lại muốn lập lại chiêu cũ, niệm tình lúc lễ trùng dương Lục Thành biểu hiện không tệ, Từ Thu Nhi nguyện ý giúp hán một lần, qua thêm hai khắc đồng hồ, nàng liền hẹn đường tỷ đi uống nước. Lần này không cần dùng A Nam, nhưng nương đi đâu A Nam đều muốn đi theo, bé nắm tay Ngưng Hương cũng muốn cùng đi.

Hai mẹ con các nàng lo nhìn nhau, tâm tư Từ Thu Nhi xoay chuyển, lo sợ trên đường quay về lại gặp phải Nghiêm Kính, nên nàng cũng gọi đường đệ đi theo.

Quản Bình trước sau vẫn đi theo bên cạnh Lý thị, nàng nhìn hai vị cô nương cười cười, không cần đi theo dõi nữa.

Nước ở phía bên vườn táo đỏ, từ ở giữa có thể trực tiếp đi qua, khi đến gần con suối, Ngưng Hương nhìn lên phía bắc, ngưng ngưng dạy A Nam nói muốn đi nhà xí.

Nàng cũng muốn gặp Lục Thành.

A Nam rất nghe nương, bé cười nhào vào trong lòng nương, "Cô cô ôm!"

Tiểu tử điều này trở thành trò đùa, Ngưng Hương dở khóc dở cười, ôm lấy nam oa, ý bảo đường muội dẫn đệ đệ về trước.

Hai người liền quay về.

Một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng. Từ Thu Nhi tay dắt đường đệ, mắt hạnh thỉnh thoảng nhìn xung quanh, nhìn qua nhìn lại, sau đó nàng quả nhiên phát hiện người nàng không muốn nhìn thấy nhất. Lâm bộ ngó lơ, Từ Thu Nhi bước nhanh hơn.

A Mộc đi theo không kịp, giữ chặt tay đường tỷ kêu lên: "Nhị tỷ đi chậm một chút..."

"A Mộc!" Nghiêm Kính phát hiện ý đồ của Từ Thu Nhi, hấn cao giọng hô.

A Mộc nghiêng đầu nhìn hấn, cười kêu "Nghiêm đại ca".

Nghiêm Kính đã chạy tới bên cạnh hai tỷ đệ, thấy Từ Thu Nhi nghiêng đầu sang một bên rõ ràng không muốn chào hỏi hấn, Nghiêm Kính hậm hực cười, cúi đầu dỗ A Mộc, "Nghiêm đại ca có nuôi một con sóc, A Mộc có muốn đi xem thử không?"

A Mộc chưa nghe bao giờ, nghi ngờ hỏi hấn, "Sóc là con gì?"

"Chính là con chuột thật lớn." Từ Thu Nhi cũng không biết sóc là gì, nhưng nàng biết con chuột, nói như vậy có thể loại bỏ lòng hiếu kỳ của đường đệ.

A Mộc mới năm tuổi rất sợ chuột, vừa nghe nói là một con chuột rất lớn, A Mộc lập tức nắm chặt tay đường tỷ bên cạnh, hoảng sợ thốt lên: "Đệ không nhìn."

Từ Thu Nhi đắc ý ưỡn ngực, dắt đường đệ chuẩn bị rời đi.

Nghiêm Kính buồn cười ngăn cản hai tỷ đệ bọn họ lại, sau đó khoa chân múa tay thành tâm giải thích: "Sóc so với chuột đẹp hơn nhiều, đại khái dài như vậy, cái đuôi lông xù hơi giống đuôi cáo, chỉ là nhỏ hơn rất nhiều. Chuột đào hố dưới đất, sóc thì ở trên cây làm ổ, khả năng leo cây rất nhanh, còn có thể đem hạt dẻ giấu vào ổ giữ lại cho mùa đông."

Lúc A Mộc nghe thấy đuôi cáo liền động tâm, nghe nói sóc còn có thể giấu hạt dẻ, hấn liền kéo tay đường tỷ tay, "Nhị tỷ, tỷ dẫn ta đi xem sóc được không?"

"Không, hấn lừa đệ thôi." Từ Thu Nhi không muốn có quan hệ cùng Nghiêm Kính, hơn nữa nàng cảm thấy Nghiêm Kính cố ý dục nàng ở đây, nhất định là không có ý đồ tốt, bây giờ còn đi theo hấn chính là bị ngu.

Nàng không đi, nhưng A Mộc lại muốn đi, hấn nắm tay đường tỷ không cho nàng đi.

Nghiêm Kính vẫn luôn nói chuyện với A Mộc, lúc này mới nhìn chằm chằm Từ Thu Nhi nói: "Chẳng lẽ Thu Nhi quả thực nghĩ rằng sóc chính là chuột, cho nên không dám nhìn?"

"Lỗi tại người nghe thấy ta nói không dám khi nào? Chỉ là ta không muốn nhìn." Từ Thu Nhi trừng mắt nói.

Nghiêm Kính cười xì một tiếng, tay nắm lấy A Mộc kéo đến cạnh mình, ôm hấn nói: "Nhị tỷ đệ nhất gan không dám nhìn, đi, Nghiêm đại ca dẫn A Mộc đi, các cô nương đều nhất gan, chúng ta là nam nhân phải lớn gan hơn bọn họ."

Nói liền liền đi về phía tây.

A Mộc quay đầu lại nhìn đường tỷ.

"A Mộc không được đi cùng hấn!" Từ Thu Nhi hỏn hển hét lên, chạy lên trước đuổi theo Nghiêm Kính, muốn đoạt đường đệ lại.

A Mộc rất muốn đi xem sóc, bởi vậy khi Nghiêm Kính chạy, hấn cũng xoay người, cùng Nghiêm Kính liếc mắt nhìn nhau, len lén cười.

Từ Thu Nhi đuổi theo vài chục bước, sau đó nàng dừng lại một lát rồi khề cấn răng tiếp tục đuổi.

Quả thật nàng cũng rất muốn nhìn một chút con sóc là con gì, nhưng nàng không muốn để cho Nghiêm Kính biết, nên cố ý gọi đường đệ lấy làm cớ đuổi theo.

Nghiêm Kính lớn hơn nàng tám tuổi, đối với nội tâm trong lòng tiểu cô nương hấn đã biết rõ, quay đầu lại nhìn khuôn mặt đỏ hồng của nàng, càng nhìn hấn càng cảm thấy Từ Thu Nhi như con sóc nhỏ mà năm đó hấn bắt được, muốn đuổi theo hấn đoạt lại mấy cân hạt dẻ mà nó khổ cực lắm mới dẫu đi được, thấy hấn quay lại nhìn nàng, nàng giả bộ nhìn nơi khác.

Một trước một sau, sau khi đi thêm được một khắc, phía trước đột nhiên xuất hiện một gốc cây hạt dẻ so với thất lưng nam nhân còn to hơn.

Nghiêm Kính từ từ dừng lại, ý bảo A Mộc ngừng đầu, chỉ vào một cái động ở giữa thân cây nói: "Thấy không, đó chính là ổ sóc."

"Sóc đào động?" A Mộc trừng to mắt nói, không thể tưởng tượng ra hình ảnh một chuột đào cái động trên cây.

Ngôn từ của trẻ con rất dễ gây cười, Nghiêm Kính nghe vậy liền cười lớn, để A Mộc xuống giải thích: "Không phải, cái lỗ đó là hình dáng tự nhiên của cây, sóc chỉ lấy đó làm ổ thôi." Nói xong huýt sáo một hơi như chim trước núi kêu to, du dương thanh thúy.

Tiếng chim vừa mới cất lên, đột nhiên trong động có một cái đuôi lông xù màu nâu thò ra, nó quơ quơ, sau đó cái đầu nhỏ liền chui ra, con mắt đen lúng lúng nhìn xuống dưới. Nhìn thấy ba người Nghiêm Kính, nó dừng lại một lát sau đó bò lên, trong nháy mắt đã chạy tới chỗ thật cao.

"Sóc!" A Mộc nhìn thấy tròn tròn mắt, hẳn rất thích chú sóc lông xù này.

Từ Thu Nhi cũng nhìn không chớp mắt, trong dư quang thoáng thấy Nghiêm Kính đang nhìn nàng, Từ Thu Nhi nhếch miệng, tiếp tục nhìn chăm chăm con sóc. Nàng cứ nhìn đó, hẳn có thể làm gì nàng?

"A Mộc chờ ở đây nhé, ta đi lấy hạt dẻ cho đệ." Thấy tiểu cô nương không phủ nhận nàng thích sóc, Nghiêm Kính vui vẻ bước nhanh đến dưới gốc cây, tay chân cùng đập, thuận thực bò lên trên cây. Tay áo được hắn kéo lên cùi chỏ, lộ ra cánh tay cường tráng, cơ bắp căng cứng, chân dài leo cây, tốc độ nhanh đến đẹp mắt.

Nam oa thích nhất là cùng huynh lớn chơi đùa, A Mộc kính nể cực kỳ, hắn đã chứng kiến tỷ phu leo tường, giờ lại đem Nghiêm Kính trở thành tấm gương.

Từ Thu Nhi kim lòng không được nhìn Nghiêm Kính nhiều hơn, đến khi nàng cảm thấy không ổn muốn dời mắt đi thì Nghiêm Kính đã bò đến hang động nhỏ, hắn cúi đầu vào trong nhìn, đưa tay nắm một đồng hạt dẻ bóng lờng ra, hướng về A Mộc lắc lư, "Xem, Nghiêm đại ca không lừa đệ chứ?"

A Mộc hưng phấn gật đầu.

Trên ngọn cây, chú sóc liên tục kêu chít chít.

Từ Thu Nhi nhìn sang hai bên, nhìn không được chất vấn Nghiêm Kính, "Ngươi là quản sự ở đây, biết rõ nó ăn hạt dẻ vì sao còn không đuổi đi?"

Quả thực giống như kho lúa có ý dụng túng một con chuột bên trong.

"Nàng không thích nó sao?" Nghiêm Kính ngoài ý muốn hỏi.

Từ Thu Nhi nghiêng đầu, không chịu trả lời.

Nghiêm Kính cố ý nói: "Nàng nói rất có đạo lý, ta lấy tiền công Ngô gia, thì phải dâng hoàng làm việc, như vậy tối nay ta sẽ để cái bẫy chuột ở bên trong, sau đó lát nữa quay lại bắt nó làm thịt."

"Không được!" A Mộc sốt ruột nhìn chú sóc nói: "Nghiêm đại ca cho đệ đi, đệ nuôi nó!"

"Nuôi cái gì, đệ có hạt dẻ cho nó ăn không?" Từ Thu Nhi đề cánh tay mập của đường đệ lại, quét mắt nhìn Nghiêm Kính một cái, hừ nói: "Lừa ai, nếu ngươi thực sự muốn giết nó, còn giữ nó đến bây giờ sao?"

"Ta giữ nó lại là muốn để nàng xem, nếu nàng không thích, ta đương nhiên không cần giữ lại nữa." Nghiêm Kính ôm cây, cột nhà nhìn nàng.

Cuối cùng hắn lộ ra diện mạo thật sự, Từ Thu Nhi ôm lấy đường đệ rời đi.

Nghiêm Kính nóng nảy vội vàng bò xuống dưới, trong lúc vừa bò vừa gọi tên tiểu cô nương, hắn đột nhiên thất thủ ngã xuống. Một tiếng ầm thật mạnh vang lên, chấn động cả lá trên cây, cũng cả kinh đến Từ Thu Nhi, nàng dừng bước khó tin xoay người, liền thấy Nghiêm Kính ngửa mặt nằm ở đằng kia, một tay đang vịn về lưng, bộ dáng hết sức thống khổ.

A Mộc căng thẳng nắm lấy cánh tay đường tỷ.

Trong lòng Từ Thu Nhi cũng sợ, hai chân nàng khẽ run, đề đường đệ xuống hỏi: "Ngươi, ngươi không sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115

Edit: Hà

Nghiêm Kính có vấn đề, hẳn đau!

Hắn cố ý nhảy xuống hù dọa Từ Thu Nhi. Thấy Từ Thu Nhi đi gấp như vậy, hắn chỉ lo nhìn chăm chăm theo tiểu cô nương, đại khái quét mắt thấy khoảng cách không còn cao nữa, không ngờ khoảng cách không gây ra chuyện, thế nhưng phía dưới có bụi cỏ gai, vừa vịn lúc té xuống thì lưng hắn nằm trên bụi hạt dẻ, quả thực lưng như bị vạn kim châm.

Vốn định giả bộ hôn mê, bây giờ lại phải nhe răng nhếch miệng, không cần giả trang nữa, Nghiêm Kính chậm chạp ngồi dậy, xoay người để tỷ đệ Từ Thu Nhi xem

Hôm nay được gặp người yêu, Nghiêm Kính cố ý mặc một chiếc áo choàng màu xám nhạt, lúc này trên lưng còn dán theo đám bụi hạt dẻ màu đen hiện lên hết sức rõ ràng. Bụi hạt dẻ bị dẻ bẹp, lộ ra ba viên hạt dẻ màu nâu sẫm bên trong, lúc Nghiêm Kính quay lại, ba viên hạt dẻ nối tiếp nhau rớt xuống, chỉ còn lại bụi gai vẫn ngoan cố bám trên lưng hắn.

Từ Thu Nhi bật cười, sau đó liền vội vàng che miệng lại.

Nhưng Nghiêm Kính đã nghe được, hắn nghiêng đầu trừng nàng, "Nàng có lương tâm hay không? Nếu như không phải là vì muốn nịnh nàng, ta sẽ té xuống sao? Quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà, A Mộc mới năm tuổi còn biết đau lòng, chỉ có nàng là nhìn ta hả hê."

Từ Thu Nhi cúi đầu, quả nhiên trông thấy A Mộc đang lo lắng nhìn chằm chằm lưng Nghiêm Kính.

Nàng một chút cũng không cảm thấy xấu hổ, cãi lại: "A Mộc chưa thấy qua thời điểm ngươi vô lại, đương nhiên sẽ quan tâm tới ngươi, chuyện ngươi té xuống có quan hệ gì với ta? Ta cầu xin ngươi dẫn ta đến xem sóc sao? Hay ta bảo ngươi trèo lên ổ sóc? Nam nhân mười tám còn đi leo cây, leo cây còn bị té, thật không biết xấu hổ. A Mộc chúng ta đi!"

Chỉ là bị đâm một cái, hắn ừy khuất cái gì.

Thấy tiểu cô nương lãnh huyết vô tình, Nghiêm Kính thấp giọng rống tên nàng: "Từ Thu Nhi!"

Từ Thu Nhi khẽ giọng cảm lên, coi như không nghe thấy.

A Mộc quay đầu lại nhìn nam nhân đang ngồi dưới tàng cây, hắn không đành lòng, cầu khẩn nín tay đường tỷ, "Nhị tỷ..."

Đường đệ thiện lương, một đôi mắt to ngập nước nhìn nàng, giống như nàng chính là người xấu lòng dạ độc ác. Từ Thu Nhi thấy vậy sờ đầu nam oa, xoay người quét mắt nhìn Nghiêm Kính một cái, sau đó liền dời ánh mắt hỏi hắn: "Muốn ta làm gì? Đừng nói với ta là ngươi không đi được."

Thấy tiểu cô nương đã dẫn ra, Nghiêm Kính vội vàng thu hồi sắc mặt giận dữ trên mặt, bắt đầu nói: "Chân ta không có việc gì, trên lưng bị đâm như vậy ta rất đau, mà sau lưng ta không nhìn thấy, nàng nhỏ giúp ta đi. Nàng đừng nghĩ nhiều, nếu A Mộc lớn hơn vài tuổi ta nhất định không cần nàng giúp, nhưng hắn quá nhỏ, ta sợ gai đâm vào tay hắn."

Từ Thu Nhi không giúp hắn, hừ nói: "Tự mình với không tới, vậy để ta đi tìm Lục đại ca, để huynh ấy giúp ngươi."

"Sao nàng lại độc ác như vậy?" Nghiêm Kính không muốn tức giận nhưng cơn tức giận đã không kìm nén được, hắn chỉ vào cánh rừng phía xa giảng đạo lý cho nàng: "Hiện tại hắn đang làm gì không phải nàng biết rồi sao? Bây giờ ta đi tìm hắn, hắn không châm ta thêm một bụi gai là tốt rồi, ta còn trông cậy vào hắn giúp đỡ sao? Được rồi, nhanh lên, gai hạt dẻ có độc, để lâu nhất định sẽ gặp chuyện không may."

Nói xong liền quay đầu lại phía sau nhìn, lông mày nhíu chặt.

Từ Thu Nhi không thể phân biệt thật giả, trong lúc còn đang do dự, A Mộc đã buông tay đường tỷ ra chạy tới chỗ Nghiêm đại ca hắn thích, "Đệ lấy giúp huynh!"

Nghiêm Kính nhìn tiểu tử, sau đó ánh mắt chuyển qua trên mặt Từ Thu Nhi, nhíu mày nhìn nàng chằm chằm, không tin nàng thật nhẫn tâm như vậy.

Mà ánh mắt hắn không vui lại mang theo mong đợi, Từ Thu Nhi cảm giác giống như hai người là một nhóm, mà bây giờ Nghiêm Kính đang đứng trên đoạn đầu đài, trừng mắt nhìn nàng trong đám người, trách cứ nàng lãnh huyết vô tình, lại mong đợi nàng ra tay cứu hắn.

Trên đầu, chú sóc kêu hai tiếng chít chít, Từ Thu Nhi ngửa đầu chỉ nhìn thấy một cái đuôi lông xù chọt lóe lên.

Mà thôi, xem như là vì số phận chú sóc này vậy.

"A Mộc xem sóc đi, Nhị tỷ giúp hắn, đệ lấy không được đâu." Từ Thu Nhi đứng sau lưng Nghiêm Kính, mặt nhăn nhó nói.

A Mộc ngoan ngoãn đồng ý, thấy Nghiêm Kính chỉ là bị đâm, thương thế không nặng, đường tỷ lại đồng ý giúp đỡ, bước chân A Mộc thoải mái mà chạy xa vài bước, ngửa đầu tìm kiếm chú sóc trên cây. Kêu hai tiếng sóc không xuống, A Mộc cúi đầu nhặt hạt dẻ, đưa bàn tay nhỏ bé muốn dứt cho chú sóc.

Nam oa tự mình thoải mái vui vẻ, cuối cùng Từ Thu Nhi cũng chậm chạp bước tới sau lưng Nghiêm Kính.

Nghiêm Kính ngửa đầu nhìn nàng, vừa muốn nhếch miệng cười, Từ Thu Nhi đột nhiên đá vào eo hắn một cái, "Xoay qua chỗ khác, ta ghét nhìn mặt ngươi."

Người này không đứng đắn, nàng không muốn nhìn hắn.

Tiểu cô nương quá mức hung dữ, Nghiêm Kính hít một hơi thật sâu, không tính toán với nàng, hắn đối mặt với thân cây nhắc nhở: "Nàng cẩn thận một

chút, đừng để đâm vào tay lại trách ta liên lụy đến nàng, nếu đã giúp thì giúp đến cùng, lấy hết sạch sẽ đâm gai đó."

Thấy hắn như ông lớn ra lệnh cho nàng, Từ Thu Nhi cúi đầu trừng mắt cò gai trên lưng hắn. Nhìn một lát, nàng nhẹ nhàng dùng hai ngón tay chạm vào chuẩn bị lấy ra, mới vừa đụng với, nam nhân liền hít một hơi thật sâu, sống lưng rõ ràng căng thẳng. Từ Thu Nhi dù sao cũng là tiểu cô nương nông gia thiện lương thuần phác, nàng cùng Nghiêm Kính cũng không có thâm cừu đại hận gì, cho nên lúc này đột nhiên nàng sinh ra cảm giác đồng tình, không thể nghĩ ngợi lung tung nữa, nàng dùng sức nhanh nhẹn lấy đám cò gai xuống.

Một lúc sau đám cò gai đã được nhổ gần hết, Nghiêm Kính nhìn không được muốn trở tay ra sau sờ, xem còn gai lưu lại hay không, Từ Thu Nhi luống cuống nắm lấy tay hắn, "Đừng..."

Ba chữ "chớ lộn xộn" chưa kịp nói ra, bàn tay nhỏ bé đột nhiên bị nam nhân nắm lấy.

Nghiêm Kính không có chủ mưu, bị tay của nàng đụng phải, tiếp theo động tác còn lại xuất phát từ bản năng. Biết rõ nàng sẽ tức giận, trước khi để nàng kịp phát tác cơn thịnh nộ, Nghiêm Kính nhanh chóng xoay người, nghiêm túc nhìn vào cặp mắt hạnh trong veo như nước của nàng nói: "Thu Nhi, ta thực sự rất thích nàng, chuyện lần trước là do ta không đứng, nàng đừng giận ta nữa được không?"

Trong mắt tràn đầy thành khẩn.

Nhưng Từ Thu Nhi đã từng thấy quá đáng về này của hắn, lần trước ở vườn táo đỏ, lúc hắn làm bộ bỏ tội cũng không phải bộ đáng quân tử như vậy sao?

"Buông tay!" Thấy đường đệ chăm chú nhìn sóc không để ý tới động tác của Nghiêm Kính, Từ Thu Nhi lạnh mặt nói.

"Nàng đồng ý tiếp tục giúp ta lấy gai thì ta sẽ thả." Nghiêm Kính cò kè mặc cả nói.

Tay của hắn vừa nóng lại vừa lớn, lần đầu tiên bị nam nhân khác họ sờ tay, Từ Thu Nhi chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi đành gật đầu vài cái.

Nghiêm Kính nhìn nàng, không yên tâm từ từ buông lỏng tay ra.

Được tự do, Từ Thu Nhi đứng dậy muốn chạy.

"Thu Nhi!" Nghiêm Kính tay nhanh lẹ mắt kịp kéo mắt cá chân trái nàng lại. Mà Từ Thu Nhi thể xông lên quá mạnh, bỗng nhiên bị chân bị người khác bắt lấy liền khiến nàng trở tay không kịp té xuống phía trước, cũng may nàng may mắn hơn so với Nghiêm Kính, té xuống chỗ không có bụi hạt dẻ.

Sau một tiếng vang trầm đục, cả khu rừng đột nhiên yên lặng.

Sóc trên cây không chạy, dưới tàng cây A Mộc cũng không gọi sóc, Nghiêm Kính vẫn đang siết chặt mắt cá chân Từ Thu Nhi, trên mặt biến hóa khôn lường.

Một hồi lâu sau, Từ Thu Nhi cuối cùng cũng động dậy, nàng chống đất xoay người, mắt hạnh phóng hỏa hướng về Nghiêm Kính.

Nghiêm Kính tim đập loạn xạ, hắn buông mắt cá chân Từ Thu Nhi ra, sau đó liền như con khỉ nhảy dựng lên bắt đầu cầm cúi chạy. Từ Thu Nhi tay đau chân đau, nhưng nàng đâu chịu đơn giản bỏ qua cho hắn, sau khi dặn dò đường đệ đứng yên đợi, nàng liền đứng lên muốn đuổi theo hắn, do sợ bị cha mẹ nghe thấy nàng mới không hét to với hắn. Dưới gốc cây, A Mộc nhìn chằm chằm bóng lưng hai người nhìn một lát, chợt cười rồi lại tiếp tục trêu chọc sóc con.

Nghiêm Kính bên kia hết sức khống chế tốc độ chạy, sau khi chạy trước vài bước, xác định A Mộc không nhìn thấy nữa thì hắn liền làm bộ vấp một cái, té xuống nằm sấp trên đất. Trong lúc chờ hắn "vội vàng hấp tấp" đứng lên chuẩn bị tiếp tục chạy, Từ Thu Nhi đã đuổi tới bên cạnh, tay nhỏ dùng sức nắm lấy tay hắn, một trận quyền đâm cước đá được thể hiện, "Ta cho người biết lễ độ đám bắt nạt người khác!"

Nghiêm Kính không nói tiếng nào để nàng tùy ý đánh, sau khi cảm thấy tiểu cô nương đã đánh đủ, hắn mới bỗng nhiên xoay người, một tay ôm lấy cô nương chạy đã mệt, đánh một mối vào trong ngực, tay còn lại nắm lấy tay nàng để nàng không thể động thủ, hắn cúi đầu nhìn nàng, hơi thở cũng có phần gấp gáp, "Thu Nhi, ta thực sự rất thích nàng, nàng theo ta được không? Lục Thành đối với đường tỷ nàng tốt, ta đối với nàng so với hắn còn tốt hơn!"

Từ Thu Nhi lập tức nhủ hắn một ngụm, "Mắt ta bị mù mới theo người!"

Tiểu cô nương chạy một đến mức miệng đắng lưỡi khô, cũng không còn chút nước miếng nào phun ra được, Nghiêm Kính nhắm mắt một cách vô ích tránh né, sau khi mở ra liền nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Từ Thu Nhi, mắt hạnh càng sáng ngời, còn có cặp môi hồng kia. Cảm thụ được thân thể yếu đuối nhỏ bé của nàng đang giãy giụa trong lòng hắn, ngực Nghiêm Kính chợt nổi lên một mối lửa.

Tay lớn giữ chặt gáy của nàng, Nghiêm Kính bị ma xui quỷ ám muốn hạ miệng xuống.

Thể lực cách xa khiến Từ Thu Nhi giãy giụa không được, nàng đành sững sờ nhìn Nghiêm Kính hôn má nàng. Sau khi thấy hắn còn muốn hôn miệng nàng, Từ Thu Nhi tức giận công tâm, lúc mới hắn dán lên nàng liền hung hăng cắn một cái.

Nghiêm Kính bị đau, đau đến mức phải buông nàng ra, lúc buông ra thì lý trí cũng khôi phục trở lại, sau khi ý thức được mình đã quá mức, hắn đột nhiên không dám nhìn nàng nữa, đưa lưng về phía tiểu cô nương vừa lau miệng vừa nói xin lỗi, "Thu Nhi, ta..."

"Ta sẽ nói cho cha ta biết!" Tựa như đang chiến đấu cùng soi, thời điểm đánh nhau chỉ muốn trốn, bây giờ soi đã dừng tay, Từ Thu Nhi lần đầu gặp phải chuyện này vừa sợ lại cảm thấy ủy khuất, nàng ô ô khóc lên, trừng mắt nhìn bóng lưng Nghiêm Kính khóc, "Ta nói cho cha ta biết, sau này không đến làm việc cho người nữa!"

Dù sao chỉ mới mười ba tuổi, Từ Thu Nhi từ nhỏ tới lớn luôn được cha mẹ huynh trưởng che chở, không giống Ngưng Hương, bởi vì đã trải qua hai đời nên đã quen cách Bối Cảnh Hàn động tay với nàng, lúc lần đầu tiên bị Lục Thành cưỡng ép gần gũi, nàng chỉ có sợ hãi ủy khuất thất vọng, tuyệt đối không nghĩ tới cáo trạng với người thân. Mặc dù bị người khác khi dễ quả thực nên nói cho cha mẹ, nhưng phàm là dính đến chuyện trong sạch, trừ phi bị bức ép, còn lại đại đa số cô nương đều không dám nói.

Nàng khóc như một đứa trẻ, Nghiêm Kính xoay người nhìn tiểu nha đầu nước mắt ràn rụa, ngẫm lại tuổi của mình, hẳn có thể lý giải sự sợ hãi của nàng. Nếu tiểu cô nương đã muốn cáo trạng, Nghiêm Kính cũng không thể để nàng đứng nói. Hắn nhìn chằm chằm Từ Thu Nhi một hồi lâu, do dự trong mắt hắn đột nhiên chuyển thành kiên định, sau đó rù rứt nói: "Đi, ta đi cùng nàng, ta sẽ nhận lỗi với bá phụ và bá mẫu, sau đó cầu xin bọn họ gả nàng cho ta. Nếu bọn họ đồng ý, ta sẽ đối tốt với nàng cả đời, còn nếu không thì ta cũng sẽ không bám theo nàng nữa, chuyện hôm nay cũng sẽ không nói ra ngoài nữa câu."

Nước mắt Từ Thu Nhi lập tức ngừng lại, nghe hắn nhắc nhở, cuối cùng nàng hiểu ra đây không phải là gây gỗ bình thường, mà là dính đến danh tiếng trong sạch của một cô nương. Cha mẹ sau khi biết rõ, có thể bởi vì chuyện Nghiêm Kính hôn nàng nên sẽ đồng ý chuyện Nghiêm Kính cầu hôn hay không? Cho dù không đồng ý nhưng với tính tình của mẫu thân, bà nhất định sẽ hung hăng quở trách nàng, sau đó không cho nàng ra cửa nữa.

Kết quả nào nàng cũng đều không muốn.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Từ Thu Nhi xoay người lau nước mắt nói: "Ta không cần người cầu hôn, nề tình người có giao hảo với Lục đại ca, chuyện vừa rồi ta không muốn truy cứu nữa. Ta sẽ không nói cho bất cứ ai, và lại nếu người là nam nhân, xin hãy quản cái miệng của mình cho tốt, nếu không chuyện này truyền ra ngoài khiến người khác nói linh tinh, ta thà rằng treo cổ tự tử cũng sẽ không gả cho người!"

Nàng ghét bỏ hắn đến mức như vậy, Nghiêm Kính không hiểu sao lại có cảm giác bức bối, hắn liền bước tới trước mặt nàng trầm giọng hỏi: "Nàng ghét ta như vậy sao?"

Từ Thu Nhi đứng trước mặt hắn quệt mồ hôi không trả lời, sau đó lại hung hăng nhổ một ngụm, "Ta coi như bị chó cắn!"

Nói xong bước nhanh rời đi.

Nghiêm Kính nhìn theo bóng lưng của nàng, trái tim buồn bã đến mức đã quên cơn đau ở lưng.

~

Từ Thu Nhi chạy nhanh về phía tổ sóc, sau đó ngồi xổm trước mặt đường đệ, nhẹ giọng dặn dò nam oa, nói hai người đuổi theo sóc chạy đến nơi này, không được phép kể chuyện gặp được Nghiêm Kính.

"Nhị tỷ khóc sao?" A Mộc nhìn đường tỷ vành mắt phấm hồng, nhỏ giọng nói.

Từ Thu Nhi gạt đầu, nâng tay trái lên để đường đệ xem cổ tay đã bị trầy da, cắn răng nói: "Hắn hại ta té ngã, nhị tỷ không thích hắn. A Mộc theo hắn hay là nhị tỷ?"

A Mộc đương nhiên thiên vị đường tỷ, hắn đau lòng sờ tay đường tỷ, chu miệng lên thôi giúp nàng.

Từ Thu Nhi dễ chịu hơn không ít, nàng hôn đường đệ một cái rồi nói: "Nếu nương tỷ hỏi tại sao ta bị trầy da, chúng ta liền nói do ta đuổi theo sóc không cẩn thận nên bị té ngã, Nghiêm Kính bắt nạt nhị tỷ, vậy nên nhị tỷ không muốn nhắc tới hắn."

A Mộc hiểu chuyện nghe lời.

Hai tỷ đệ dắt tay nhau đi quay về, bởi vì không biết đường cho nên Từ Thu Nhi đành dựa theo ký ức quay về chỗ gặp Nghiêm Kính trước, vừa lúc Ngưng Hương cũng dắt A Nam đi tới.

"Cũng không được nói cho tỷ tỷ." Từ Thu Nhi thấp giọng dặn dò đường đệ, sau đó mới cười chào hỏi Ngưng Hương, lúc này thần sắc đã khôi phục như thường.

"Sao bọn muội vẫn còn ở đây?" Ngưng Hương chột dạ, nàng nấp mấy môi bị Lục Thành gặm rất lâu, sợ bị đường muội nhìn ra. Sau khi biết Từ Thu Nhi dẫn đệ đi xem sóc, Ngưng Hương cũng ôm lấy A Nam nói: "Bây giờ chúng ta đi nhặt hạt dẻ trước, chờ sau khi ăn cơm trưa xong, cô cô cũng ôm A Nam đi xem sóc nhé."

"Ăn bánh bao!" A Nam hơi đói, so với sóc con, tiểu từ nhớ cơm hơn.

Tỷ muội Ngưng Hương cùng nhau cười.

Các nàng vừa rời đi không lâu, Lục Thành từ một con đường khác đi về phía vườn hạt dẻ, đang đi hắn nghe thấy Nghiêm Kính gọi hắn.

Lục Thành hiểu kỳ Nghiêm Kính cùng Từ Thu Nhi đã nói chuyện gì, hắn liền đổi hướng đi về phía Nghiêm Kính, sau khi đến gần, thoáng nhìn thấy môi

Nghiêm Kính rách da chảy máu. Giống như bị em vợ cắn vào, sắc mặt Lục Thành lập tức trở nên khó coi, lạnh giọng nói: "Chỉ lần này thôi, sau này đừng trông chờ vào ta sẽ giúp ngươi nữa."

Bộ dáng tỏ ra uy nghiêm, giống như bản thân mình chưa từng bắt nạt tức phụ bao giờ.

Nghiêm Kính còn đang phiền lòng, hắn không có tâm tư dong dài cùng Lục Thành, áo vừa cởi ra liền quay lưng về phía Lục Thành nói: "Từ trên cây té xuống rơi vào bụi cỏ gai, ngươi giúp ta khều gai ra đi."

Lục Thành nhìn sang, thấy bên vai trái của Nghiêm Kính đã đỏ lên một mảng, hắn kinh ngạc hỏi, "Ngươi leo cây làm gì?"

"A Mộc muốn nhìn trong ổ sóc có hạt dẻ hay không, vậy nên ta leo lên lấy cho hắn xem, ai ngờ Thu Nhi muốn đi, ta vội vã đuổi theo nàng, không chú ý nên ngã xuống, lúc sau..." Nghiêm Kính buồn buồn giải thích, hắn nghiêng đầu nhìn Lục Thành một cái, "Ta nhìn không được mới hôn nàng một cái, nhưng ta không có ý sàm sỡ nàng, ngươi đừng nghĩ ta xấu như vậy."

Lục Thành tin hắn, lặng yên giúp hắn nhổ gai, sau khi nhổ xong mới nhớ tới một chuyện, "Thu Nhi không hoài nghi ta chứ?"

Thấy hắn còn lo nghĩ cho mình, Nghiêm Kính giận dữ, cổ ý nói: "Tại sao không, nàng còn nói muốn đi tìm tỷ tỷ cáo trạng ngươi."

Hắn phải chịu ghen, Lục Thành cũng đừng mong dễ chịu, chỉ cần Lục Thành đi tìm Từ Thu Nhi bồi tội thì sẽ tự mình bại lộ, hừ, để hắn cũng lãnh giáo tính tình Từ Thu Nhi một chút. Hơn nữa, Từ Thu Nhi liên tục coi Lục Thành là người tốt, đợi nàng phát hiện Lục Thành cũng là mặt hàng giống hắn, có lẽ nàng sẽ tin Nghiêm Kính hắn mặc dù xấu xa, nhưng cũng có thể giống như Lục Thành đối tốt với tức phụ thì sao?

Càng nghĩ càng cảm thấy lời nói dối này quá thông minh.

Nghiêm Kính đắc ý quay đầu lại.

Lục Thành nhìn hắn, mặt không chút thay đổi đem gai vừa mới nhổ ra đâm trở lại.

Trong rừng hạt dẻ yên tĩnh lập tức truyền đến một tiếng hét thảm thiết, kèm theo đó là tiếng chửi bới liên tục không ngừng, một lát là mắng, một lát lại cầu khẩn: "Lục Thành, ngươi có phải là nam nhân không, độ lượng của ngươi so với lỗ kim còn nhỏ hơn vậy?"

"Lục Thành, ta đau quá, ngươi nhanh lên, chúng ta có ân oán gì sau khi nhổ hết gai rồi nói!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116

Edit: Hà

Ngày hôm sau lại tiếp tục đi nhặt hạt dẻ, Từ Thu Nhi lấy lý do tay bị thương nên nằm lì ở trong chăn không chịu đứng lên.

Lý thị chọc thấy vậy liền cảm thấy rất bức bối, nếu như cháu gái không làm con dâu nhà người ta còn dễ nói, bà có thể dung túng cho nữ nhi một lần cũng không sao, nhưng cháu gái đã sắp làm dâu còn chịu khó đi theo giúp đỡ, bộ dáng nữ nhi như vậy thì là gì đây?

Nghe mẫu thân cảm râm trên đầu, trong lòng Từ Thu Nhi có chút áy náy, nhưng nàng không muốn gặp lại Nghiêm Kính, cho nên quyết tâm nằm lì ở nhà.

Ở thôn Đông Lâm, cả nhà Lục gia đang chờ bọn họ, Lý thị không có thời gian đôi co cùng nữ nhi, đến cả Ngưng Hương và Quân Bình cũng đều khuyên nàng không được, bà vỗ thật mạnh một cái lên chăn của nữ nhi rồi nổi giận dùm dùm bỏ đi.

Trước khi ra khỏi nhà, Ngưng Hương có cảm giác đường muối hơi kỳ quái.

Đến vườn hạt dẻ, tâm tư Ngưng Hương liền trở lại trên người Lục Thành, đoán chừng thời gian gần tới, nàng dắt A Nam đi uống nước lần nữa. Bởi vì hôm qua đã cùng Lục Thành hẹn ước, cho nên hôm nay không cần Từ Thu Nhi giúp đỡ che dấu nữa, khi Ngưng Hương vừa mới bước vào vườn táo đỏ liền bị Lục Thành dẫn đến một chỗ bí ẩn, tiết kiệm thời gian đi tới đi lui ở con suối để nói chuyện được nhiều hơn.

Hôm qua đã được giải tỏa được lòng nhớ mong, cho nên lần này Lục Thành vừa thấy nàng thì không lật đật ôm nàng nữa. Mà hắn chủ động ngồi dưới gốc cây lớn, tiếp theo lại ôm nhi tử vào lòng, nói Ngưng Hương ngồi đối diện hắn: "Thu Nhi bệnh thiệt sao? Không phải là tiểu nha đầu này lại lười biếng lấy có chứ?"

Hắn tin lời nói của Nghiêm Kính, Từ Thu Nhi cũng không nghi ngờ chuyện hắn giúp Nghiêm Kính, nhưng hắn muốn biết Từ Thu Nhi đã cáo trạng với Ngưng Hương chưa. Một là sợ Ngưng Hương hiểu lầm hắn kết giao với bạn xấu, hai là muốn giúp Nghiêm Kính thăm dò một chút hàm ý, dù nói thế nào hai người cũng đều là hảo huynh đệ, hơn nữa sáng nay khi Nghiêm Kính phát hiện Từ Thu Nhi không tới, sau đó liên tục trầm mặc không nói, Lục Thành

nhìn ra được Nghiêm Kính thật sự động lòng.

Đường muối quả có chút lười, nhưng Ngưng Hương không muốn để cho vị hôn phu cũng nghĩ như vậy, nàng đỡ A Nam đang nghịch ngợm từ trong lòng Lục Thành về phía mình, mắt nhìn tiểu tử cười dịu dàng, ngoài miệng nhẹ giọng trả lời Lục Thành, "Thu Nhi không lười, lần trước lúc hái táo đỏ muối ấy giúp được rất nhiều, lần này là do bị thương ở cổ tay, nếu không nhất định sẽ đến."

"Không có!" Nghe nương nói đến táo đỏ, A Nam ngẩng đầu lên, chỉ cây táo đỏ trên đỉnh đầu chỉ còn mỗi lá cây cho nương biết.

Ngưng Hương bật cười, nàng ôm A Nam ngồi trên đùi trái của nàng, một tay ôm vai nam oa, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của bé hỏi, "Vậy táo đâu hết rồi?"

A Nam rất thông minh, nhìn nương trả lời: "Bán!"

"Ai bán?" Ngưng Hương tiếp tục hỏi.

A Nam cười chỉ phụ thân.

Lục Thành cố ý đưa đầu tới gần, hần chạm trán vào tóc Ngưng Hương hỏi nhi tử, "Vậy phụ thân kiếm tiền cho ai?"

Ngưng Hương da mặt không dày bằng hần, nàng cúi đầu né tránh.

A Nam toét miệng, tay mập chỉ chính mình, "Cho A Nam!"

Lục Thành hôn tiểu tử một cái, "Vậy phụ thân cũng cho cô cô được không?"

A Nam ngoan ngoãn gật đầu, bé nhìn hà bao nhỏ đang đeo trên cổ mình, giờ lên nhét vào trong lòng nương, "Cho cô cô!"

Bé kiếm được tiền cũng cho cô cô.

"Con trai ngoan!" Nhi tử nhỏ như vậy đã biết hiếu thuận với nương, Lục Thành liền duỗi tay ra đem nhi tử giờ lên thật cao.

A Nam thích chơi như vậy, bé cười khanh khách.

Sợ tiếng cười nhi tử quá to truyền ra ngoài, sau khi Lục Thành giờ bé hai cái liền để lên đùi tiếp tục ôm, sau đó hần nhìn chăm chăm tiểu cô nương ngồi đối diện nét mặt dịu dàng ngưng ngưng cúi đầu, trong lòng Lục Thành ngứa ngáy, hần lấy từ trong tay áo ra một miếng vải bố đã chuẩn bị sẵn, cúi đầu dò nhi tử, "Phụ thân bịt mắt A Nam lại, lát nữa lại đến nương cũng bịt mắt, xem ai nhắm mắt được lâu hơn nhé."

Ngưng Hương xấu hổ lờm hần một cái, đỏ mặt nghiêng đầu.

Người này thiệt là, vì làm chuyện xấu mà cũng nghĩ ra loại biện pháp này lừa gạt A Nam.

A Nam đâu biết phụ thân hư hỏng như vậy, bé tin là thật nên dùng sức nhắm mắt lại.

Lục Thành nhanh chóng bịt kín mắt bé, sau đó từ từ đứng lên, một tay kéo vị hôn thê, một tay sờ đầu A Nam, vô cùng nghiêm túc nói: "A Nam ôm đùi phụ thân, phụ thân cù cô cô trước, sau khi cô cô nhận thua phụ thân cởi khăn cho A Nam."

Cù lét chơi rất thú vị, A Nam ôm chân phụ thân, vui vẻ gặm quần phụ thân.

Nhi tử cắn hần, hần cắn tức phụ, Lục Thành kéo Ngưng Hương áp vào thân cây rồi hôn nàng.

G ngoài miệng chiếm tiện nghi, tay cũng không thành thật.

A Nam cái gì cũng đều không thấy, khi phụ thân hơi xê dịch chân về phía trước, bé cũng vui vẻ đuổi theo. Trên đầu truyền đến nương nhẹ nhàng hừ, A Nam cũng biết phụ thân đang cù nương ngứa ngáy, mặc dù không hiểu sao nương bị cù lại không cười, nhưng A Nam vẫn nghe được động tĩnh. Qua một lát, bé giống như nghe thấy tiếng nương xô đẩy phụ thân, chân phụ thân lại dịch lên trước một chút.

Nương không muốn phụ thân cù sao?

A Nam cũng không thích phụ thân và thúc thúc cù mình.

"Phụ thân!" A Nam hô lên một tiếng, không muốn phụ thân bắt nạt nương.

Lục Thành đang còn hăng say làm việc, hần không nghe thấy giọng nói của con trai, tay hần đang còn lo cưởng chế tay nàng, từ dưới áo nàng chui vào trong.

Ngưng Hương không can được, tất cả lực khí đều đã tiêu hao hết, nàng ở trong tay hần choáng váng, cũng không nghe thấy A Nam gọi phụ thân.

Hai người vẫn đang đắm chìm trong mùi vị khó nói, A Nam bị hai người ngó lơ bèn mất hứng, một tay bé vẫn ôm bắp đùi phụ thân, một tay dùng sức

kéo miếng vải xuống. A Nam nháy mắt mấy cái sau đó ngẩng đầu lên, liền thấy phụ thân đang áp chế nương trên thân cây...

A Nam lùi lại hai bước mới nhìn rõ phụ thân đang hôn nương, bởi vì vai trái phụ thân đang đè nương, nên A Nam không thấy được phụ thân có cù nương hay không. Bên này không nhìn thấy, A Nam vui vẻ chạy sang bên kia, sau khi tìm chỗ đứng vững vàng liền ngửa đầu lên, nhưng bé vẫn không thấy rõ, đột nhiên phụ thân cúi người mở vạt áo nương lên chui đầu vào.

Đây là đang chơi trò gì?

A Nam không hiểu, mờ mịt nhìn hai người.

Ngưng Hương không ngờ Lục Thành lại đột nhiên nổi điên như vậy, nàng vội vã mở mắt ra, kết quả là đối mặt với đôi mắt to trong suốt đơn thuần của A Nam, mà trong phút ngắn ngủi nàng đang khiếp sợ này, Lục Thành đã thực hiện được động tác của mình, hân giống như con heo con vừa mới sinh ra, dùng sức vùi vào ngực mẹ tìm đồ ăn.

Cho dù A Nam không hiểu nhưng Ngưng Hương xấu hổ đến mức muốn chết, nàng dùng sức đánh lên lưng Lục Thành, "Chàng, chàng mau buông ra, A Nam đang nhìn!"

Trên người nàng quá thom, Lục Thành mới vừa tiến vào đã không muốn đi ra, nếu đổi lại là lý do khác, bất kỳ lý do nào hân cũng sẽ không ra ngoài, nhưng nếu là A Nam...

Lục Thành vạn phần không tình nguyện chui ra, sau đó hân nghiêng đầu một cái thì quả nhiên thấy nhi tử chẳng biết từ lúc nào đã chạy sang bên kia, chiếc bịt mắt của tiểu gia hỏa đã rớt xuống treo lủng lẳng trên cổ.

"Phụ thân." A Nam ngờ ngác kêu phụ thân, mắt to liếc về cái áo của Ngưng Hương.

Ngưng Hương hung hăng đẩy Lục Thành một cái, sau đó nhanh chóng vòng ra sau cây, vội vã sửa sang lại quần áo.

A Nam lập tức muốn đuổi theo nhìn nương đang làm gì thì bị Lục Thành chụp lại ôm vào trong lòng, hân đi về phía trước vài bước, hân hân quở trách nhi tử, "Con đó, làm hỏng chuyện tốt của cha con rồi có biết không?"

Nhi tử cái gì cũng tốt, nhưng ngay lúc này lại làm cho hân mất hứng.

Mất hoa đào nhìn nhi tử, nhưng trong đầu vẫn là cảm giác vừa rồi so với uống rượu còn say hơn.

A Nam nghe không hiểu lời nói phụ thân, bé nghiêng đầu muốn nhìn ra sau gốc cây, muốn đi tìm nương.

Sau khi Ngưng Hương chỉnh lại cái áo bị Lục Thành kéo xong, nàng lại cúi đầu nhìn vạt áo bên phải, sợ nước miếng Lục Thành thấm ướt ra ngoài áo. Nghe thấy Lục Thành ghét bỏ A Nam, Ngưng Hương thật sự tức giận, tức Lục Thành làm vậy, càng ngày càng quá mức, hôm trung thu hân còn ôm nàng xin nàng, vậy mà hôm nay...

"Để A Nam đến đây, chúng ta phải đi rồi." Ngưng Hương buồn buồn nói, trong khoảng thời gian ngắn không muốn thấy hân.

"Hương Nhi, còn thời gian..." Biết nàng đã chỉnh trang xong, Lục Thành ôm nhi tử đi tìm nàng, thấy nàng chạy vòng quanh né tránh hân, Lục Thành bắt đấm dĩ giẫm chân, lại nhìn nhi tử của mình nháu mảy vì hân không chịu buông bé xuống, Lục Thành đành nhận mệnh thờ dài, đem A Nam thả xuống đất.

A Nam lập tức vui vẻ đi tìm nương.

Ngưng Hương ngồi xổm xuống ôm lấy A Nam liền quay về.

Lục Thành không đuổi theo, hân đưa mắt nhìn hai người đi xa, một hồi lâu sau hân lại nhẹ nhàng liếm môi.

Nàng chạy đi, để xem đêm thành thân nàng còn có thể trốn đi đâu.

~

Ngô gia thu hoạch hạt dẻ, cây hồng trong nhà Ngưng Hương cũng đã đến lúc thu hoạch.

Cây hồng kết quả quá sum suê, cha con Từ Thủ Lương phải liên tục hái hai ngày mới xong hết, sau khi hái sạch cây hồng, ông lựa ra vài quả còn cứng mang đi phơi nắng trên bệ cửa sổ ở nhà, sau đó lại lựa ra được một rổ những quả hơi chín quá hoặc quả có vỏ ngoài không tốt rồi đưa sang cho Trương gia năm quả, Lưu gia năm quả, phần còn lại thì đưa Lục Thành chia cho người nhà bên phía hân.

Vừa dịp cuối tháng Lục Thành sang lấy hồng đi bán, Ngưng Hương đã tự chuẩn bị sẵn mười hai quả hồng ở trong rổ nhỏ, thừa lúc Lục Thành vào chuyển hồng đi, nàng nhẹ giọng dặn dò hân, "Chàng sang đưa cho nhà Lý ma ma một ít đi, mấy năm trước khi cây hồng chín ta đều đưa cho bà một ít, ma ma lại đối xử với ta rất tốt, sau đó chàng hãy nhờ bà đưa hai quả cho Tổ Nguyệt. Tổ Nguyệt mỗi lần viết thư đều cho ta đồ, mà ta chỉ có thể đưa cho nàng một chút thành ý như vậy thôi."

Khi nghe nàng nói vậy, tay Lục Thành vừa chạm vào rổ liền khựng lại, hân nhìn sang hai cha con Từ Thủ Lương vừa nhắc rổ khiêng ra ngoài, còn có Lý thị đang đứng ở trước cửa, hân nháu mảy nói với nàng: "Đưa Lý ma ma thì có thể, nhưng còn Tổ Nguyệt, thôi đi, nàng ta sống ở Hầu phủ, muốn ăn cái gì

mà không có, còn thiếu hai trái hồng này của nàng sao?"

Thật vất vả lắm mới thoát khỏi Bùi Cảnh Hàn, hán không muốn Ngưng Hương có bất kỳ dính dáng nào tới phủ Trấn Viễn Hầu nữa.

Ngưng Hương hiểu rõ nỗi lo của Lục Thành, nàng nghe vậy cũng không hề bất mãn, chỉ rủ lông mi nhỏ giọng giải thích: "Ta có thể thoát khỏi phủ là hoàn toàn dựa vào Tổ Nguyệt giúp ta, không có nàng chẳng biết lúc nào ta mới có thể được giải thoát. Nàng đã nói là qua không cần viết thư cho nàng, nhưng nàng hàng tháng lại viết thư cho ta, mỗi lần ta muốn hỏi âm hoặc đáp lễ đều không có cách nào đưa được, nàng sẽ không thất vọng sao? Chàng yên tâm, ta cùng Tổ Nguyệt đã sớm thương lượng rồi, mỗi lần cuối tháng hoặc đầu tháng, Tổ Nguyệt sẽ thừa dịp lúc hán không ở nhà đi tìm Lý ma ma, sẽ không để hán biết."

Chuyện tình trong phủ trước đây của nàng Lục Thành hoàn toàn không hay biết gì cả, bây giờ lại nghe nàng đã tính trước như vậy, ngực hán càng ghen hơn.

Chuyện của hán nàng đều rõ ràng, nhưng chuyện nàng ở Hầu phủ bốn năm, hán không có chút đầu mối nào, muốn tường tượng cũng không được.

Nam nhân trầm mặt, là bộ dáng uy nghiêm mà sau khi hai người xác định hán rất ít lộ ra, Ngưng Hương có chút sợ, nhưng nàng quả thật muốn tặng đồ cho Tổ Nguyệt, sau khi suy nghĩ một chút, nàng cúi đầu nói: "Hay vậy đi, chàng phải đi bán hồng, rất bận, ngày mai ta sẽ ra ngã ba chờ xe Quách lão tam..."

"Cổ tình muốn để ta giận phải không?" Lục Thành đoạt lấy chiếc rổ trong tay nàng, mắt hoa đào sâu kín nhìn nàng chăm chăm.

Ngưng Hương không có cách nào khác, mà bản thân nàng một chút tâm tư nhỏ cũng không có, nàng nổi lên dũng khí nhìn về phía hán, bốn mắt nhìn nhau, nàng ngượng ngùng rủ mắt, nhỏ giọng nói: "Ta biết chàng rất tốt với ta..." Tốt đến mức vì giúp nàng mà làm việc gì hán cũng nguyện ý, bất mãn nàng đi tìm người ngoài, càng nghĩ càng ngọt, khoe miệng Ngưng Hương đứng lên.

"Chỉ lần này thôi, lần sau cho dù nàng nói gì cũng không có tác dụng." Lục Thành hừ một tiếng, bởi vì Lý thị sắp đi tới đây, hán không có làm khó nàng nữa.

Ngưng Hương nhìn theo bóng lớn cao lớn của vị hôn phu mình, trong lòng rất âm ảm.

Rất nhanh cuối cùng cả nhóm cũng khiêng hết giỏ hồng lên xe lừa, sau khi Lục Thành cáo từ mọi người Từ gia, hán quen cửa quen ngõ đánh xe lừa đi về phía nam.

Đến trấn Bạch Hà, Lục Thành đi đường vòng, lúc vào thôn hán tùy tiện hỏi vài người, sau đó liền dễ dàng tới nhà Lý gia, vừa khéo chính là Lý ma ma đang đứng ở trong sân đứng, Lục Thành thử thăm dò đi đến bên trong nhìn qua, vừa nhìn bà liền nhận ra hán ngay lập tức.

"Đây không phải là Lục Thành sao, sao cháu lại tới đây?" Lý ma ma vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nói.

Lục Thành nhảy xuống xe lừa, cười nói: "Cây hồng nhà Hương Nhi đã chín, cháu giúp nàng mang vào thành bán, cho nên Hương Nhi cố ý dẫn dò cháu đưa cho ma ma một ít." Nói xong liền lấy cái rổ mà Ngưng Hương đã chuẩn bị đưa cho Lý ma ma, "Ma ma, ngày mai lúc ngài về thành, còn xin ngài giúp đưa cho Tổ Nguyệt cô nương hai quả, Ngưng Hương ngày ngày nhớ thương nàng, không đưa hồng được cho hai người nàng không vui được."

Vào giữa tháng tám, Lý ma ma đã nghe Tổ Nguyệt kể lại chuyện của Lục Thành cùng Ngưng Hương, vậy nên đối với Lục Thành bà càng hài lòng hơn, sau khi nhận rõ hồng, bà mời hán vào trong phòng ngồi một chút. Lục Thành cười xin miễn, hán nhìn xe lừa nói: "Ta cần phải vào thành gấp, ngày khác rồi rảnh lại tới nhà Lý ma ma sau."

Lý ma ma nghe vậy không giữ hán lại nữa, bà nhắc chiếc rổ đứng ở cửa, từ ái tiễn hán.

Lý Tiến Bảo không có ở nhà, lúc hoàng hôn trở về thấy trên cửa sổ bày ra một dãy quả hồng, mơ hồ đoán được điều gì, hán cố ý làm bộ không biết, hỏi mẫu thân mua hồng ở đâu.

Lý ma ma nhìn chăm chăm nhi tử, dứt khoát nói thẳng: "Ngưng Hương nhờ Lục Thành tặng cho ta. Tiến Bảo ơi, con đối mặt với hiện tại đi, Ngưng Hương cùng Lục Thành là một đôi trời sinh, thế tử cũng đã thành toàn cho bọn họ, con mau sớm làm hỏi tam chuyển ý đi, nương nhất định sẽ chọn cho con một cô nương cũng giống như Ngưng Hương."

Lý Tiến Bảo trầm mặc không nói, quay lưng về phòng mình suy nghĩ.

Lý ma ma lắc đầu, ngày hôm sau bà mang chiếc rổ theo, giả vờ mang sáu quả hồng vào thành, bốn quả đưa cho tiểu nha hoàn ở phòng bếp, hai quả thì để lại cho Tổ Nguyệt. Mà Tổ Nguyệt cũng không để bà chờ lâu, rất nhanh đã đến phòng bà.

"Thế tử không trong phủ chứ?" Lý ma ma nhỏ giọng hỏi.

Tổ Nguyệt rửa tay, vừa bóc hồng vừa tỏ vẻ không thèm đếm xỉa tới hán giải thích: "Mấy tháng này trong quân doanh có chuyện gấp, mấy đêm rồi ngài vẫn chưa về."

Trải qua hai đời, Tổ Nguyệt xem như đã rõ, Ngưng Hương ở trong lòng Bùi Cảnh Hàn quả thật rất có trọng lượng lớn, mặc dù Bùi Cảnh Hàn che dấu tốt, nhưng nàng vẫn nhìn ra sự mất mát của nam nhân, Lãnh Mai Các mới đề bạt thêm một đại nha hoàn mới, sau khi Bùi Cảnh Hàn kêu chừng nàng ta hai ba lượt, lúc này mới thật sự tiếp nhận chuyện Ngưng Hương đã thật sự rời phủ. Nếu không phải quen thuộc Bùi Cảnh Hàn, biết Bùi Cảnh Hàn là nam

nhân nói là làm, Tổ Nguyệt còn lo lắng Bùi Cảnh Hàn có thể lại tìm tới Hương Nhi.

Lý ma ma nghe vậy liền yên tâm, sau đó bà lại nghĩ đến một chuyện khác, hạ giọng nói: "Ta nghe nói thế tử muốn đính hôn cùng biểu cô nương, trong tháng mười có lẽ sẽ chính thức định xuống, trong lòng cháu có tính toán gì chưa?"

Bà thích Ngưng Hương, cũng thích Tổ Nguyệt, hiện tại Ngưng Hương đã ổn định, thì bà lại bắt đầu lo lắng cho Tổ Nguyệt.

Tổ Nguyệt cười, một đôi mắt dịu dàng nhìn trường bối trước mặt, "Cháu đã biết, ma ma yên tâm đi, cháu biết thân phận mình, không vì loại chuyện như vậy mà để tâm vụn vặt."

Nói xong cầm lấy cái muỗng, từng muỗng từng muỗng múc hồng ăn, ăn xong một muỗng thỏa mãn khen: "Quả nhiên vẫn là hồng nhà mình trồng, rất ngọt, ma ma có muốn ăn không?"

Bộ dạng cô nương không tim không phổi, trời đất bao la ăn là lớn nhất.

Lý ma ma cười lắc đầu, bà nhìn chằm chằm tiểu cô nương đang ăn vui vẻ, đột nhiên cảm giác được mình không nhìn thấu nàng.

Nói Tổ Nguyệt thích thế tử, vậy nhưng lại không ăn dấm chua, nhưng nếu nói là không thích, vậy sao tiểu cô nương lại không có chút dự định nào?

Mà thôi mà thôi, người có mệnh, hai đứa bé nếu muốn cầu cạnh bà, bà muốn giúp đỡ nhưng họ lại không cần bà xen vào, bà đành chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn, nếu như có thể giúp bà sẽ cố gắng giúp.

~

Bán hết hồng tổng cộng được ba lượng năm đồng, là khoản tiền nhiều nhất Ngưng Hương kiếm nhiều nhất sau khi chuộc thân.

Nhiều tiền thu vào như vậy, Ngưng Hương lần nữa đi tìm Lý thị, hai người ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi nói chuyện, "Đại bá mẫu, trong tay cháu có mười mấy lượng bạc, gần đây cũng không có chi phí gì, mừng chín đại ca phải đón dâu, ngài có đủ bạc chưa? Không đủ thì cháu đưa trước cho bá mẫu..."

"Đủ rồi đủ rồi, cháu cứ giữ lại tích góp đi, giữ lại để hai tỷ đệ dùng, không cần quan tâm tới chúng ta." Lý thị dè tay cháu gái lại, vui mừng nói, "Đại ca cháu may mắn vận khí tốt, Quân Bình không đòi hỏi bất cứ gì ở chúng ta, nếu đổi lại là nhà khác, dung mạo nàng như vậy, chỉ riêng tiền biếu ít nhất cũng phải số này."

Duỗi tay ra quơ quơ, ý là mười lượng bạc.

Ngưng Hương lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Lý thị hừ hừ, nhéo lên khuôn mặt của cháu gái một cái, "Chờ xem, xem Lục Thành đưa cho cháu bao nhiêu, không đủ mười hai, ta liền không để cháu gả cho hắn!"

"Ngài lại chọc cháu." Ngưng Hương nghiêng mặt đỏ lên.

Lý thị cười vài tiếng, sau đó lại đột nhiên thờ dài, nhìn qua ngoài cửa sổ nói: "Không trách được đại ca cháu cứ cả ngày mất hồn mất vía, Quân Bình không có ở nhà, đến ta còn nhớ thương."

Sắp đến ngày đón dâu, tân nương tử cũng không thể trực tiếp đi Tây viện sang bên này, vậy thì quá sơ sài rồi, Lý thị liền đi hỏi muội muội ruột, nhờ muội muội nhận Quân Bình làm con gái nuôi, sau đó để Quân Bình dời sang đó, mừng chín Từ Hòe sẽ dẫn đội ngũ đón dâu qua, vô cùng náo nhiệt đón tức phụ về nhà, như thế mới không tính là bạc đãi Quân Bình.

"Bá mẫu đừng có gấp, mừng chín sắp tới rồi mà." Ngưng Hương cười khuyên lon, trong giọng nói không che dấu được vui vẻ.

Đường huynh nàng sắp cưới vợ nha.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117

Edit: Hà

Sáng sớm mừng chín, khi trời còn chưa hoàn toàn sáng hẳn thì phía bên Đông viện đã truyền đến động tĩnh, Ngưng Hương giật mình thanh tỉnh, không chút lưu luyến chui ra ổ chăn.

"Tỷ tỷ, đệ cũng đi!"

A Mộc nhớ rõ hôm nay đường huynh cưới vợ, tuy ngủ chưa đủ giấc nhưng khi nghe tiếng động của tỷ tỷ, hần liền mở mắt, quỳ ở trên giường hưng phấn nói.

Lúc này trời đã bắt đầu lạnh, Ngưng Hương vội vàng đem xiêm y đưa tới cho đệ đệ, "Mặc quần áo trước đi đã!"

A Mộc lập tức chạy ra khỏi ổ chăn vui vẻ mặc quần. Ngưng Hương nhìn sang đường muội bên cạnh vẫn còn muốn ngủ nướng, nàng cười vén chăn lên, trước khi để Từ Thu Nhi bắt mắt nàng nói: "Tẩu từ hôm nay cưới vào cửa, ai cũng không được ngủ nướng."

"Trời còn chưa sáng mà!" Từ Thu Nhi chu môi oán hận, tuy vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi dậy, sau khi mặc xong đồ thì thuận tiện giúp A Mộc mặc áo.

"Nước nóng đã nấu sẵn rồi, các con sang bên đây múc nước đi." Nghe được âm thanh đùa giỡn của ba tỷ đệ, Lý thị ở trong phòng bếp Đông viện gọi một tiếng.

Ngưng Hương và Từ Thu Nhi mỗi người bưng một chậu nước rửa mặt, A Mộc cao hứng bưng bưng đi bên cạnh.

"Đại ca đâu, không phải là chưa dậy chứ?" Vừa vào phòng bếp, Từ Thu Nhi nhìn sang cửa phòng phía tây hỏi.

Lý thị cười không khép miệng, nhìn lướt qua bên kia nói: "Dậy từ sớm rồi, tám phần là đang soi gương làm đẹp, cửa phòng khóa rồi ta vẫn chưa vào được."

"Đại ca mở cửa!" A Mộc chạy đến trước cửa, muốn nhìn y phục chú rể của đường huynh.

Bên trong phòng, khi các muội muội và đệ vừa đến thì quả thực trong tay Từ Hòe đang cầm gương soi, sau khi nghe tiếng mẩu thân trâu ghẹo thì hần vội vàng buông gương xuống, đỏ mặt mở cửa. Hần mặc hi bào đỏ thẫm, dáng người thon dài cao ngất, đôi mắt như sao sáng ngời, trên khuôn mặt tuấn lãng lộ ra nụ cười không cách nào che giấu được.

Nhi tử vừa cao vừa tuấn lãng, trong mắt Lý thị hiện lên vẻ tự hào.

A Mộc ôm đường huynh, bàn tay nhỏ bé không ngừng sờ xiêm y đường huynh, Ngưng Hương khen đường huynh một câu, Từ Thu Nhi thì hừ hừ, cố ý nói: "Bình thường không thấy vui vẻ như vậy, đến khi cưới vợ mới lộ ra."

Từ Hòe chỉ cười không nói, tùy ý để bọn họ trâu ghẹo.

Sau khi ăn điểm tâm xong, Ngưng Hương cùng Từ Thu Nhi vội vàng thu dọn tân phòng, ở ngoài sân thì hai vợ chồng Lý thị càng có nhiều chuyện để làm hơn. Cũng không lâu lắm, cửa hàng hi sự mang kiệu hoa đến, Từ Thu Nhi nghe thấy mẩu thân thúc giục, vội vàng cầm tấm vải đỏ làm đại hoa chạy ra ngoài, cười hi hi đeo lên giúp huynh trưởng.

(Nói chung không biết diễn tả sao nên đưa hình cho mấy bạn dễ hiểu. Tấm vải đỏ làm đại hoa là thứ mà người nam trong hình đang đeo)

https://www.google.com.vn/search?q=...hXCKZQKHTpIDxwQ_AUIBigB#imgre=vOo3aX155WoSkM:

"Nương, vậy chúng con đi trước." Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Từ Hòe dắt ngựa nói.

Lý thị cười gật đầu, cùng trượng phu dẫn dò bọn họ trên đường đi cẩn thận một chút.

Từ Hòe gật đầu, giẫm bàn đạp xoay người leo lên lưng ngựa, hần từng cười lừa, bây giờ cười ngựa cảm giác cũng không có gì khác biệt, hơn nữa cửa hàng hi sự mang tới con ngựa cực kì hiền lành, tránh cho tân lang gặp chuyện không may, tiền công không lấy được còn phải lên công đường.

Trong khi tân lang đi đón tân nương tử, hai viện Từ gia đều đã thu thập sạch sẽ, khách khứa cũng bắt đầu tới, người tới đầu tiên chính là Lục Thành.

Lúc ấy Ngưng Hương đang chăm chú bày bát đĩa ở trong sân hai nhà, tự nhiên nghe thấy có người ho khan khụ khụ, nàng nghi ngờ nhìn sang, liền bắt gặp đôi diện với cặp mắt hoa đào câu dẫn người của Lục Thành. Tim Ngưng Hương đập bình bịch, bởi vì việc vẫn chưa làm xong, nàng không thể tránh mặt, đành bắt cháp hỏi nam nhân, "Tại sao chàng tới sớm vậy?"

"Nhớ nàng." Lục Thành cúi đầu nói.

Ngưng Hương đỏ mặt không để ý tới hần nữa, nàng cúi người đem bát đĩa để sẵn trong giỏ xách để lên bàn, mỗi bàn tám người.

"Tối hôm qua ta nằm mơ, mơ thấy hai chúng ta thành thân." Lục Thành cũng khom lưng bưng chén, thấy nàng không để ý tới hần, hần khẽ nghiêng đầu, không biết xấu hổ nói thầm với nàng: "Ta mơ thấy chúng ta động phòng, giống như thật vậy, nàng vừa thơm vừa..."

Lời còn chưa dứt, Ngưng Hương nghiêng đầu đi thẳng về Tây viện.

Lục Thành bực bội nhìn nàng chằm chằm, khi thấy hai mẹ con Lý thị mang theo rô ra ngoài, hần đành thu hồi bộ dáng chưa thỏa mãn dục vọng, thân

thiện nói: "Bá mẫu, cháu ở nhà không có việc gì làm nên tới sớm một chút giúp mọi người chuẩn bị."

"Sao chỉ một mình cháu đến đây? Không phải đã nói là bọn lão nhị cũng phải đến sao?" Lý thị mắt hững, sau khi để giỏ xuống liền hỏi.

"Cháu cùng Hương Nhi vẫn chưa thành thân, bọn họ đến không thích hợp, chờ sang năm chúng cháu thành thân, khi cháu bá mẫu đầy tháng, cháu sẽ dẫn bọn họ đến." Lục Thành cười nói, lời này tuy có vẻ vui mừng, nhưng cũng lộ ra vị chua nồng đậm, mắt đào hoa tỏ ý "đều do ngài thiên vị. Từ Hòe thành thân trước so với cháu" nhìn chăm chú vào Lý thị.

Hắn như tiểu hài tử không hiểu chuyện, Lý thị cười đến đau sốc hông, bà đánh nhẹ lên người Lục Thành một cái, trêu ghẹo nói: "Cháu gấp làm gì, thành thân sớm chưa chắc đã sinh con sớm, chỉ kém nhau có năm tháng, chưa chắc hai cháu đã thua kém đâu, dù sao cháu cũng đã có A Nam, còn gấp gấp làm gì nữa."

Lục Thành nhìn chằm chằm Tây viện không có lên tiếng.

Mặt trời càng lúc càng lên cao, khách cũng càng ngày càng nhiều, đội ngũ đón dâu cuối cùng cũng đã trở lại.

Hai tỷ muội Ngưng Hương khoác tay nhau đi ra ngoài xem náo nhiệt, lúc này cho dù biết rõ Lục Thành đang ở phía xa nhìn nàng, Ngưng Hương không thêm để ý nữa, toàn bộ tâm trạng lúc này là sự vui vẻ cho đường huynh. A Mộc cũng đi theo đón tân nương, lúc này cao hứng bưng bưng đứng ở bên cạnh kiệu hoa, mắt to mong đợi nhìn vào kiệu hoa.

Sau khi người xướng lễ hét lên một tiếng thật to, Từ Hòe toét miệng cười đi lên trước đá cửa kiệu, buổi trưa ánh mặt trời chiếu sáng lạn, chiếu lên tướng mạo xuất chúng của hắn. Trong đám người đứng xem, Liễu Chi ở cách vách Từ gia hết nhìn Từ Hòe lại chuyển sang Lục Thành đứng ở trong góc, trong lòng nàng đột nhiên dâng lên một tia không cam lòng.

Ngưng Hương đẹp hơn so với nàng, nàng thua rất rõ, nhưng Quân Bình tướng mạo cũng không xuất chúng, cùng lắm chỉ là da mặt trắng trẻo, vì sao nam nhân nàng ta gả cũng tốt hơn so với nàng?

Mặc kệ trong lòng nàng ta nghĩ như thế nào, Quân Bình vẫn đã gả cho Từ Hòe, nàng toàn thân y phục đỏ thắm, đội khăn voan bước ra khỏi kiệu hoa, một tay siết chặt tú cầu đỏ, một tay để cho tân lang đang cười ngây ngốc dặt vào trong, sau khi bước qua chậu than, nàng từ từ bước vào cửa chính Từ gia.

Ngưng Hương dắt đệ đi sát bên cạnh, ngày đại hỷ, tiểu cô nương mặc một chiếc áo thêu hoa mai đỏ thắm, bình thường đã dịu dàng xinh đẹp, bây giờ lại còn mặc như vậy, phảng phất như nàng là hoa đào đột nhiên biến thành mẫu đơn đỏ thắm, xinh đẹp bức người, rất nhanh đã khiến cho ánh mắt của các nam nhân chuyển từ tân nương từ nhìn ngây người về phía nàng.

Dưới gốc cây hồng của Từ gia, Lục Thành đứng một mình, nhìn vị hôn thê của mình yếu điệu đi theo tân nương từ vào nhà bái thiên địa, khiến ngực hắn bưng bưng bốc hỏa.

Hắn không cam lòng, hắn không cam lòng, hôm nay hắn cũng muốn cưới vợ!

Nhưng hắn vẫn nhịn được, lúc khai tiệc khi Từ Hòe đi mời rượu các bàn, Lục Thành hưng hăng cạn hai chén cùng hắn. Nữ nhân bên cạnh thấy náo nhiệt liền ồn ào, "Anh vợ cưới tức phụ trước, Lục Thành hình như giận lắm đúng không?"

Lục Thành để chén rượu xuống, nắm chặt vai Từ Hòe cười, "Giận gì chứ, hắn là anh vợ, chưa thành hôn lẽ vật ít, hiện tại thì tốt rồi, sang năm ta cưới Hương Nhi, để xem hai bọn họ cho được bao nhiêu!"

Giọng nói hào sảng thoải mái, lập tức chọc cho người trong sân cười vang.

Giọng hắn có ý nói thật to, các nữ quyến trong phòng bồi tân nương từ ăn cơm đều nghe thấy được. Tân nương từ trên mặt bôi son phấn đỏ hồng, còn Ngưng Hương dù không bôi phấn thể nhưng còn đỏ hơn so với Quân Bình, nàng xấu hổ quay mặt, còn các trưởng bối thầm mừng Lục Thành da mặt dày trăm ngàn lần.

Các nữ quyến sau khi ăn tiệc xong, ngoại trừ những người muốn ở lại giúp Từ gia dọn dẹp thì còn lại trở về nhà. Các nam nhân chỉ mãi uống rượu ăn rất chậm, có bàn đến bây giờ vẫn chưa bới cơm, chỉ lớn tiếng hét uống rượu. Lục Thành cùng khách nam nhà mẹ đẻ Lý thị ngồi một bàn, tân lang cũng ngồi cùng bàn, hắn muốn rót rượu cho Từ Hòe, nhưng Từ Thu Nhi thì lại vụng trộm chuốc rượu cho Lục Thành, chỉ cần thấy trong chén Lục Thành không còn rượu, bọn họ lập tức liền rót thật đầy.

"Ai nói ta không thể uống nữa?"

"Dùng ngài uống một chén nữa đi, lão đại lại đây..."

Ngưng Hương ngồi ở trong phòng thỉnh thoảng nghe thấy tiếng Lục Thành khoe sức uống rượu hoặc liều mạng rót rượu cho người khác, mãi cho đến khi Lý thị lặng lẽ gọi nàng ra ngoài, "Người không liên quan đều đã về hết rồi, bây giờ chỉ còn dư lại người nhà chúng ta, dựng, biểu ca, đại ca cháu ngồi ở đông phòng, đại bá phụ của cháu thì đỡ Lục Thành về bên kia, này giờ bọn họ uống quá nhiều, cháu đi xem một chút đi."

Ngưng Hương sớm đã lo lắng cho Lục Thành, khi nghe bá mẫu nói vậy nàng cũng bất chấp ngược ngùng, vội vã từ sau viện vòng lên nhà trước, vừa bước vào cửa phòng bếp liền nghe thấy tiếng Lục Thành nói hươu nói vượn cùng A Mộc, "Đại ca đệ thật xấu, tỷ phụ đệ làm tân lang là đẹp nhất, đến lúc đó ta cưới tỷ ty đệ, cũng cưới luôn A Mộc sang nhà chúng ta ở..."

Vừa nói còn vừa nắc cục, A Mộc nói hấn uống say, hấn không chịu thừa nhận.

Ngung Hương ở bên ngoài nghe vậy thì lắc đầu, lúc nàng đẩy rèm cửa đi vào liền thấy Lục Thành ngồi xếp bằng ở đầu giường đặt gần lò sưởi, A Mộc bị hấn cưỡng chế ôm vào trong ngực, nhìn thấy tỷ tỷ, nam oa đáng thương cầu cứu, "Tỷ tỷ, tỷ phụ nói chuyện thật là khó hiểu!"

Lục Thành cứ mở miệng là tỷ phụ, A Mộc cũng bị lây theo hấn.

Ngung Hương trừng Lục Thành một cái, kéo đệ đệ từ trên người hấn xuống, nhặt giấy lên giúp A Mộc mang vào, cúi đầu dặn dò: "A Mộc đi ngủ trước đi, buổi tối còn có chuyện vui nữa."

A Mộc bị tỷ phụ hun mùi rượu cả nửa ngày, không mệt thì cũng buồn ngủ, nghe tỷ tỷ nói vậy, hấn liền bước xuống đất sang đông phòng đi ngủ.

Ngung Hương nhìn Lục Thành đang sững sờ nhìn chăm chăm nàng, nàng chuẩn bị đi lấy nước giúp hấn rửa mặt.

"Hương Nhi..." Lục Thành đột nhiên nhào tới, bàn tay to kéo nàng lại cầu xin nàng, "Nàng đừng đi, đầu ta đau..."

"Ta đi rót nước cho chàng, hơi rượu quá." Ngung Hương cúi đầu khiển trách, không dám nói nặng lời sợ hấn không chịu tha nàng.

Lục Thành vẫn chưa say đến bất tỉnh nhân sự, A Mộc chê hấn khó ngủ thì hấn càng cố ý thổi hơi về phía nam oa, hấn muốn hôn tức phụ nhưng lại không dám sợ nàng chê hấn hôi ghét bỏ hấn, thấy vậy hấn liền lập tức ngoan ngoãn buông lỏng tay, ánh mắt si ngốc nhìn nàng, lẩm bẩm dặn dò, "Vậy nàng nhanh trở lại nhé."

Ngung Hương gạt đầu rồi bước nhanh ra ngoài.

Lục Thành ngồi thẳng người, lưng dựa vào vách tường, hấn nháy mắt mấy cái, đột nhiên gio tay lên thổi một hơi vào lòng bàn tay. Tất cả đều là mùi rượu, quả nhiên có chút khó ngủ, cho nên khi Ngung Hương mang theo chậu nước rửa mặt vào, Lục Thành vô cùng phối hợp cúi đầu rửa mặt súc miệng, sau nhiều lần phun nước vào trong chậu hấn mới nằm xuống, mắt đảo hoa nhìn chăm chăm Ngung Hương, có chút hiếu kỳ xem nàng muốn làm gì tiếp theo.

Ngung Hương đem chậu nước để ra ngoài, khi đi vào lại có thêm chiếc khăn ướt, nàng đứng trước mép giường chủ động lau mặt giúp hấn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118

Edit: Hà

"Buổi tối còn có tiệc, chàng tạm thời đừng uống nữa, còn uống nữa chàng say ta mặc kệ chàng."

Ngung Hương vừa giúp Lục Thành lau mặt, vừa nhẹ giọng cảnh cáo hấn.

"Trong tâm của ta khó chịu."

Lục Thành ngửa mặt nhìn nàng, nhìn một lát cảm thấy nàng đứng cách hấn quá xa, hấn đành dùng lưng cọ lên thành giường nhích ra ngoài, sau khi cảm thấy đã gần kề, cánh tay sắt của hấn nhanh chóng duỗi ra, nắm chặt tay trái Ngung Hương.

Ngung Hương trừng mắt nhìn hấn, tiếp tục giúp hấn lau mặt, nhỏ giọng hỏi: "Hôm nay là ngày đại hi, chàng khó chịu cái gì?"

Lục Thành nhìn nàng nói: "Hấn nhỏ hơn ta bốn tuổi nhưng lại thành thân trước ta, đổi lại là nàng nàng không khó chịu sao?"

Hấn không lấy được tức phụ thì nhìn hi sự người khác cũng không vừa mắt, Ngung Hương bật cười, thấy hấn say rượu nhưng vẫn biết ngoan ngoãn, nàng không so đo cùng hấn, cuối cùng sau khi lau sạch cổ hấn, nàng thu tay lại nói: "Được rồi, ngủ một lát đi, chập tối khi khai tiệc ta sẽ kêu A Mộc tới gọi chàng."

Nói xong liền muốn đi.

Lục Thành gấp đến độ ngồi dậy, chân dài nhấc lên đập nhẹ vào cánh cửa, khi thấy cánh cửa đã khép lại, hấn thu chân rồi đem tiểu cô nương ngồi giữa hai chân mình, ôm eo nàng oán hận, "Ta khó chịu."

Ngung Hương sợ đại bá mẩu hoặc đường muội đột nhiên đến đây, nàng vội vã đẩy hấn, thấy đẩy cách nào hấn cũng không buông tay, nàng bất đắc dĩ dự dõ nói: "Không phải là đã nói ngày năm tháng ba sẽ thành thân sao? Còn không tới mấy tháng nữa."

"Dù là một ngày ta cũng không muốn đợi thêm." Lục Thành hơi ưỡn khuỷu nhìn chằm chằm nàng.

Thấy hắn giống như tiểu hài tử, Ngưng Hương nghĩ đến đệ đệ cũng hay ưỡn khuỷu với nàng như vậy, nàng nhìn nam nhân cao to bên cạnh, rũ mắt ngơ ngác một hồi, đột nhiên nhanh chóng hôn hắn một cái ở trên mặt, sau đó lập tức cúi thấp đầu, xấu hổ nói: "Bây giờ còn khó chịu không?"

Lục Thành sờ chỗ lần đầu tiên được vị hôn thê chủ động hôn, hắn toét ra miệng, tay kéo Ngưng Hương cúi đầu muốn hôn nàng. Mùi rượu nồng nặc áp tới, Ngưng Hương tâm hoảng ý loạn, lông mi run rẩy mấy cái, nhưng không tránh né.

Nếu trong lòng hắn khó chịu, nàng đành cho hắn chút ngon ngọt.

Thấy nàng ngoan ngoãn để hắn hôn, Lục Thành càng lấn tới, hắn hôn từ lỗ tai nàng đi xuống nàng cũng mặc kệ, nhưng khi hắn muốn động thủ nàng liền đè tay hắn lại, dựa vào lòng hắn nhỏ giọng cầu xin, "Lục Thành, hôm nay trong nhà nhiều người, ta cũng còn có chuyện để làm, chẳng ngủ một giấc đi được không?"

Tiểu cô nương hai gò má đã phồng hồng, Lục Thành không muốn dừng tay, nhưng nàng đã mềm giọng thương lượng với hắn, Lục Thành đành sờ mặt nàng, ngọn lửa bên trong cặp mắt hoa đào trở nên dịu dàng hơn, hắn cúi đầu xuống hôn mũi nàng, lại từ từ đến gần tai nàng, thối hơi rượu nói: "Vậy lúc chúng ta thành thân, nàng phải ngoan ngoãn, không được phép che che giấu giấu nữa."

Toàn thân Ngưng Hương nóng lên, thoát thân quan trọng hơn, nàng nhắm mắt lại gật đầu.

Lục Thành rất hài lòng nhưng không lập tức buông nàng ra, hắn tiếp tục nói: "Tôi hôm qua ta quả thực mơ thấy nàng, mơ thấy nàng gọi ta là ca ca..."

Ngưng Hương không muốn nghe nữa, nàng dùng sức từ trong ngực hắn chạy trốn.

Lục Thành vẫn ngồi trước mép giường, ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm rèm cửa nhẹ nhàng đong đưa, không biết là đang nhìn vị hôn thê chạy trốn, hay là hồi tưởng giấc mộng tối hôm qua. Hắn cứ ngồi như vậy, ngồi đến khi không nghe được động tĩnh của Ngưng Hương nữa, hắn mới nhắm mắt lại nằm xuống giường vui đầu ngủ say.

Uống quá nhiều, rất nhanh hắn đã ngủ say nhưng lại không ngáy.

Ngưng Hương lén lút nhìn vào trong phòng, sau khi xác định hắn đã ngủ, nàng lại trở về Đông viện giúp việc. Bởi vì buổi trưa đám người Lục Thành tán gẫu quá trễ, rất nhanh sắc trời đã tối, các tân khách lại lần nữa tới nhà. Ngưng Hương nhìn sang nhà mình, thấy Lục Thành vẫn chưa ra khỏi cửa, nàng vội trộm mức một chén com đầy thêm một chút rau xào, lại gấp thêm mấy miếng thịt lớn, sau đó cố gắng không để người khác chú ý rồi đi vòng ra sau viện.

Lục Thành vẫn chưa tỉnh, cũng không biết hắn ngủ thế nào mà quần áo đã xộc xệch, lộ ra lồng ngực rắn chắc.

Ngưng Hương không dám nhìn, nàng núp sau cánh cửa nhẹ nhàng gọi hắn.

Lục Thành từ từ tỉnh lại, hắn quay đầu nhưng chỉ thấy nửa cánh tay áo màu đỏ lộ ra ở phía cửa. Vừa muốn kêu nàng thì phát hiện trên giường gạch cách đó không xa đặt một cái tô, bên trong com tràn đầy, mùi thịt tăn ra mê người. Miếng thịt vàng óng ánh, vừa nhìn đã khiến hắn nuốt nước miếng.

Dần dần đầu óc thanh tỉnh trở lại, tiếng sáo trong sân cũng truyền vào, Lục Thành xoa trán, nhìn thân thể phía sau cửa nói, "Vào đi."

Trốn ở trong đó làm cái gì không biết.

"Khách đều đã đến đông đủ rồi, chẳng mau chỉnh đốn lại quần áo đi, ăn com xong rồi hắn ra đó uống rượu, nhưng không được phép uống nhiều như lúc trưa nữa, buổi tối còn phải về nhà đó, say khướt như vậy khi đi đường sợ gặp chuyện không may." Ngưng Hương lại xê dịch ra phía ngoài thêm mấy bước, nàng nói xong liền chuẩn bị rời đi, hôm nay quả thực rất bận.

"Ta khát quá, nàng rót dùm ta chút nước." Lục Thành ho khan khụ khụ, dùng sức nuốt xuống.

Người uống rượu say sau khi tỉnh đều khát nước, Ngưng Hương không chút nghi ngờ dùng bầu hồ lô múc cho hắn nửa bình nước, khi đi vào thấy Lục Thành đã chỉnh trang đàng hoàng ngồi xếp bằng ở trên giường. Đối diện với cặp mắt sáng ngời của hắn, biết rõ hắn đã tỉnh, Ngưng Hương thở phào nhẹ nhõm.

"Hương Nhi thật tốt, nàng đau lòng cho ta như vậy, cho dù có đợi thêm nửa năm nữa ta cũng nguyện ý." Sau khi uống nước xong, Lục Thành bùng chén lên, vô cùng thỏa mãn nói.

Tức phụ đau lòng cho hắn, sợ hắn đói mới múc cho hắn một chén com lớn như vậy.

Hắn ăn rất vui vẻ, Ngưng Hương cười nhìn hắn trong chốc lát, trước khi đi dặn dò: "Ăn xong bát đũa cứ để ngoài cửa, lát nữa ta trở lại mang đi rửa."

Lục Thành nhẹ giọng ừ, chờ vị hôn thê đi hắn mới như gió cuốn đem chén com ăn sạch sẽ, một hạt gạo cũng không còn dư lại. Sau khi mang gậy xong bùng chén ra ngoài, hắn múc nước rửa sạch sẽ rồi để trên ghế đầu ở tây phòng, tưởng tượng tối nay nàng sang đây thấy bát đũa đã được rửa sạch sẽ nhất định sẽ cười, Lục Thành cảm thấy hôm nay tới đây thật đáng giá.

Màn đêm buông xuống, khách và chủ tận lực vui vẻ.

Ngưng Hương bồi phu thê Lý thị tiễn khách, sau đó lại lặng lẽ tạm biệt Lục Thành, một ngày một mồi đã kết thúc, nàng tạm biệt với trường bồi rồi dắt đệ đệ trở về Tây viện, Từ Thu Nhi đương nhiên cũng đi cùng, ba tỷ đệ mỗi người nắm một cái liền chui vào ổ chăn. Từ Thu Nhi vốn định nói nhỏ cùng Đường tỷ nhưng ngại A Mộc ở bên cạnh, đành phải nhịn xuống.

Phía bên đông viện, Lý thị nhìn nhi tử ngốc rõ ràng rất muốn đi sang tân phòng nhưng lại giả vờ không sao đứng bên ngoài bồi bọn họ, bà nhỏ giọng nói: "Đi đi, ngoài đây ta với cha con thu dọn là được, không cần con nhúng tay vào. Đúng rồi, rửa mặt súc miệng rồi hãy vào, toàn thân đầy mùi rượu, đừng hun chết con dâu của ta."

Trong giọng nói đều là vui vẻ.

Bóng đêm đã che đầy căng thẳng trên mặt Từ Hòe, hần tiếp tục giúp cha mẹ đem vài băng ghế đặt tới chân tường, lúc này mới "không chậm không vội" vào phòng bếp. Sau khi rửa mặt súc miệng thật kỹ, Từ Hòe mới đi đến trước rèm cửa đồ tắm ở phía tây phòng, hít thở mấy hơi thật sâu, tận lực khiến cho mình bình tĩnh rồi mới từ từ đẩy rèm đi vào.

Quần Bình tóc dài xổ ra, đang ngồi xổm ở đầu giường đặt gần lò sưởi trái chân mền, trong dư quang thấy trượng phu ngốc cuối cùng đã vào cửa, nàng vẫn tiếp tục động tác trong tay, nhìn chân mền hỏi: "Bên ngoài đã thu dọn xong rồi sao?"

Từ Hòe bình tĩnh là giả bộ, nhưng thái độ của nàng thật giống như hai người đã là phu thê nhiều năm, hết sức tùy ý.

Từ Hòe không rõ nàng có phải cũng giả bộ như hần không, nhưng khi thấy nàng đã xoa tóc chuẩn bị ngủ, tim hần đập nhanh như trống đánh, hần không dám nhìn nàng, đi đến trước bàn đưa lưng về phía giường gạch, làm bộ khát nước châm trà uống, giọng nói khàn khàn: "Cũng sắp xong rồi, nương bảo ta vào trước."

Quần Bình quét mắt nhìn hần một cái, hần còn khí lực để đứng, nhưng nàng thì đã mệt, cả hôm nay phải ứng phó với đám nữ quyến tới ăn cưới rất mệt, nàng liền vén chăn lên chui thẳng vào, mặt hướng vào vách tường. Nàng đã thay xong quần áo trong, chỉ là Lý thị làm chăn bông mới quá dày, mấy cân bông che trên người đặc biệt ấm áp, nhưng lại ép nàng nằm mới được một chun trà liền phải chui ra hít thở không khí.

Nhưng đây là đêm tân hôn, Quần Bình không muốn động đây nhiều khiến trông như nàng đang căng thẳng, đoán Từ Hòe không có can đảm lập tức chui vào, nàng lặng lẽ cởi bỏ quần áo trong, giải nhiệt mát mẻ.

Trên giường gạch yên tĩnh, Từ Hòe vụng trộm nghiêng người, thấy nàng nằm không nhúc nhích, nghĩ nàng có khả năng đã ngủ thiếp đi. Từ Hòe liền phóng nhẹ bước chân tới cửa, lúc đóng cửa thì nổi lên dừng khí quay đầu nhìn về phía nàng, thấy nàng đã nhắm mắt lại, khuôn mặt trắng nõn đẹp như hoa đào, hô hấp Từ Hòe đột nhiên nặng lên.

Đêm nay, thực có thể làm vậy sao?

Nàng có lại cần hần nữa không?

Nhẹ nhàng như trộm đi tới bên giường, Từ Hòe nhìn cặp đèn cầy long phượng ngáy ngốc.

Ánh nến lẳng lẳng bùng cháy, từng đợt sáp chảy lẩn xuống, sau khi đếm không biết bao nhiêu giọt chảy xuống, nhị lão trong sân cuối cùng cũng thu dọn xong. Từ Hòe dựng thẳng lỗ tai nghe, nghe tiếng phụ thân trực tiếp sải bước vào đông phòng, mẫu thân còn ở phòng bếp thêm một lát, có lẽ là đứng một lúc lâu cũng không nghe được gì, bà đành đi vào phòng, lúc đóng cửa còn cố ý làm ra tiếng động rất lớn, giống như nói cho hần biết, bọn họ ngủ rồi, hần có thể muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Từ Hòe lại khát khô cổ họng, nhưng lần này hần không muốn uống nước nữa.

Nén mừng không thể thôi, Từ Hòe thổi ngọn đèn, trong phòng lập tức tối hơn rất nhiều. Tối như vậy khiến lá gan của hần lớn hơn một chút, hần nhấc chân lên giường, từ từ cởi áo khoác. Thân thể hần trắng kiện có thể chịu rét chống chơi mùa đông, lại biết hôm nay vô cùng nóng nực chắc chắn sẽ không lạnh, nên hần cũng giống như Lục Thành mặc không nhiều quần áo, sau khi cởi hết hi bảo đồ tắm thì chỉ còn dư lại tiết khô.

Nhìn chân mền đặt ở đầu giường gần lò sưởi, Từ Hòe cúi đầu tiếng gọi, "Quần Bình?"

Quần Bình cố nén mới không xoay lại đá bay hần. Không thành thân thì gấp gáp, đến khi thành thân đã có thể quang minh chính đại làm chuyện xấu, vậy mà hần ngược lại giống như con trâu ngốc, chậm như vậy cũng không sốt ruột sao?

Nàng không trả lời, Từ Hòe đột nhiên nhìn xuống.

Đêm tân hôn, nàng vậy mà đã ngủ thiếp đi, nếu đánh thức nàng hần sợ nàng sẽ mất hứng.

Đều do hần không có can đảm.

Bởi vì cảm thấy đêm nay sẽ không phát sinh chuyện gì, lúc Từ Hòe vén chăn lên không có ý khấn trương, hần cẩn thận không chế cố gắng không chạm vào nàng. Thật vất vả mới nằm xong đã khiến toàn thân hần đổ đầy mồ hôi. Nam nhân ở thể nóng, Từ Hòe rất nhanh đã lãnh hội được chân mền dày do lão nương làm, lúc này mới vừa vào đông, đắp dày chăn mền dày như vậy làm gì?

May mà nàng ngủ được.

Từ Hòe nhìn không được nghiêng đầu, hấn đang nhìn lên tức phụ gần trong gang tấc, đột nhiên tân nương từ có chút không vui nói: "Chàng dè lên tóc ta rồi."

Từ Hòe không hề chuẩn bị cả kinh thiếu chút nữa nhảy ra khỏi giường, hấn theo bản năng liền lui về phía sau một khoảng cách lớn.

Quản Bình trở tay đem tóc dài của mình bó lại, sau đó tiếp tục khó chịu nằm đó, nàng muốn nhìn xem hấn có dám hay không.

Hết thấy đã khôi phục lại bình tĩnh, nhưng Từ Hòe đã không thể giữ vững tinh táo nữa.

Nàng còn chưa ngủ, nằm lâu như vậy nhưng chưa ngủ, có phải là đang đợi hấn viên phòng hay không?

Ý niệm trong đầu mới hiện lên, trên người Từ Hòe liền bắt lửa.

Tựa như một tên ăn mỳ nhất gan, tuy nhất gan nhưng đã rất đói bụng, đột nhiên trước mặt xuất hiện một bàn thịt cá, hấn tất nhiên sẽ nhào tới để ăn.

Từ Hòe không phải là tên ăn mỳ, nhưng hấn là con trâu đã cực đói, hấn vừa đói vừa khát, còn Quản Bình chính là nguồn nước trong veo hấn gấp gáp nghé đã lâu.

Động tĩnh trong tân phòng của Trương Bưu đêm hôm đó dưới chân tường nghe được dần dần hiện lên rõ ràng, hô hấp Từ Hòe càng ngày càng nặng, đột nhiên hấn duỗi tay đè chặt vai Quản Bình, hấn muốn xoay nàng ngửa mặt nằm thẳng.

Quản Bình không kháng cự.

Tựa như chiếm được cho phép, Từ Hòe không muốn nhấn nhịn nữa.

Y phục vương bản bị hấn ném đi hết, chần mới nặng nề cũng bị hấn ném sang một bên.

Đêm khuya yên tĩnh, Từ Hòe như một con trâu khỏe mạnh bị nhốt vài năm, hiện tại cuối cùng cũng đã thoát ra, hấn nổi điên xông vào trong ruộng chạy loạn một trận, thỉnh thoảng mồ hôi lớn như hạt đậu rơi xuống. Để chứng minh mình không kém so với trâu cày khác, hấn mạnh mẽ cuồng loạn không chịu dừng lại, nhất định phải để chủ nhân khen hấn mới được.

Quản Bình không có tâm tư khen hấn, nàng chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, luyện võ cực khổ bao nhiêu đi nữa cũng không khó chịu như bây giờ, nếu không phải hấn là trượng phu nàng, Quản Bình thật muốn đạp hấn xuống đất.

"Ta, ta đếm tới năm, chàng còn không ngừng lại ta sẽ động thủ." Lòng mỳ nhũn chặt, Quản Bình lạnh lùng thốt lên, nói xong cũng không để cho Từ Hòe cơ hội đặt câu hỏi liền đếm.

Từ Hòe nóng nảy, chưa bao giờ hấn có cảm giác gấp gáp như bây giờ, vội vàng toàn lực ứng phó, trước khi nàng kịp đếm xong hấn găm lên một cái rồi nằm thẳng xuống người nàng.

Trong đầu Từ Hòe vẫn còn lưu luyến, hấn chôn mặt vào vai nàng, cái gì cũng đều không muốn làm, chỉ muốn nằm sấp trên người nàng như vậy.

Cảm nhận được lồng ngực nam nhân dồn dập phập phồng, cảm nhận được hấn mệt mỏi nhưng vừa lòng thỏa mãn, Quản Bình khoan dung để hấn có thời gian bình phục.

Một hồi lâu sau khi hô hấp hấn đã ổn lại, Quản Bình vừa muốn đẩy hấn thì bên tai đột nhiên truyền đến tiếng thì thầm thỏa mãn của hấn, "Bình Nhi, nàng thật tốt."

Thân thể Quản Bình cứng đờ, ánh nến mờ tối chiếu không rõ cảm xúc trong mắt nàng. "Chàng gọi ta là gì?"

Linh hồn nhỏ bé của Từ Hòe vẫn còn lơ lửng trên mây, không chút suy nghĩ liền lập lại lần nữa.

Hương Nhi, Thu Nhi, trong tên có thêm chữ "Nhi", kêu lên thân mật như vậy, tên thê tử có điểm giống nam nhân, quá kiên cường.

Tự cho rằng cái tên rất hay, Từ Hòe vừa cười vừa gọi, muốn nâng đầu lên nhìn một chút vẻ mặt thê tử bây giờ như thế nào.

Nhưng mà khi hấn chưa kịp thấy rõ thì cái cổ đột nhiên bị người nắm lấy, Quản Bình vốn đã giận hấn mạnh mẽ đâm nàng sống không bằng chết, bây giờ lại nghe hấn gọi nàng làm cho nàng toàn thân nổi da gà, bởi vậy nàng ra tay không chút lưu tình, nhìn chăm chăm hấn uy hiếp nói: "Còn gọi một lần nữa thì về sau đừng nghĩ tới chuyện ngủ cùng ta."

Từ Hòe sợ choáng váng, liền tục gật đầu.

"Xuống đi." Quản Bình nhắm mắt lại đuổi người.

Từ Hòe cuống quýt leo xuống, đằng hoàng nằm ở bên cạnh, một cử động nhỏ cũng không dám, nghe tiếng Quản Bình lau người, hấn mới nhớ tới mình cũng phải dọn dẹp một chút.

Trong phòng lại an tĩnh lần nữa, Từ Hòe bắt đầu nghĩ tới lỗi lầm của mình, hấn nhỏ giọng bồi tội, "Là ta không đúng, nàng đừng nóng giận nữa nhé?"

Mới vừa thành thân mà đã đắc tội với tức phụ, Từ Hòe cực kỳ hối hận.

Quản Bình nằm dựa lưng về phía hấn, bởi vì cũng không đau lắm, giận cũng đã hết hơn phân nửa, nàng ngừng một chút rồi nói: "Lúc cha mẹ ta còn sống gọi ta là Bình Nương." Họ thì không phải, nhưng tên vẫn đúng.

"Bình Nương..." Thôi khắc mấu chốt, Từ Hòe vẫn có chút thông minh, hấn đưa tay ôm thê tử vóc người nhỏ nhắn xinh xắn vào trong ngực, dịu dàng gọi, "Bình Nương rất dễ nghe, về sau ta sẽ gọi nàng như vậy."

Bà vai nam nhân rộng lớn, nghe hấn thân mật gọi tên rất lâu chưa từng nghe lại, thân thể Quản Bình trầm tĩnh lại, ừ một tiếng.

Hai vợ chồng nói thêm vài câu thân mật, vừa nói xong tay Từ Hòe lại không thành thật.

Hấn không mở miệng nhưng Quản Bình liền cảm nhận được, dịu dàng vừa rồi không còn sót lại chút gì, nàng đẩy hấn ra, xoay qua chỗ khác nói: "Ta ngủ, chàng cũng ngủ đi."

Từ Hòe không muốn ngủ, nhưng rõ ràng tức phụ không muốn hấn như ý, hấn lại không có dũng khí ngang ngược, chỉ được nằm thẳng nhắm nhin.

Quản Bình tự cho rằng rất rõ tính tình trượng phu, nàng yên tâm đi ngủ, bởi vậy lúc nửa đêm đột nhiên có người đánh lén, nàng còn chưa kịp chuẩn bị muốn đập hấn xuống, nhưng trượng phu lại không ngừng cầu khẩn, cầu đến khi nàng nhất thời mềm lòng, đánh liên tục bởi hấn lần qua lần lại đến hơn nửa đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119

Edit: Hà

Tân nương tử vào cửa, sáng sớm ngày tiếp theo, Ngưng Hương dẫn đệ đệ và đường muội sớm một chút đi Đông viện.

Bên trong phòng bếp, Quản Bình đang giúp Lý thị nấu cơm, trông thấy ba tỷ đệ cười hi hi sang đây xem náo nhiệt, nàng vẫn như cũ tiếp tục làm việc, nhìn như bình thường không có gì sai biệt, bất đồng duy nhất chính là nàng gọi Lý thị là "hương" .

Tẩu tử quá trấn định, nháo lên không có chút thú vị nào, Từ Thu Nhi nhìn chung quanh một vòng, kỳ quái nói: "Đại ca đâu?"

Lý thị nuốt nửa cười ra tiếng, bà nhìn con dâu suy đoán nói: "Đại ca còn chắc là đang thẹn thùng, không dám ra ngoài."

Thiệt là, nhà người khác chính là tiểu tức phụ thẹn thùng, nhà mình thì hay rồi, nhi tử lớn như vậy ngược lại giống như tân nương không dám ra cửa.

Từ Thu Nhi không biết huynh trưởng đã dậy chưa, nàng dụ A Mộc đi vào bên trong xem một chút. A Mộc ngửa đầu nhìn Ngưng Hương, thấy tỷ tỷ cũng không ngăn trở, lúc này hấn mới tươi cười chạy vào tây phòng, "Đại ca, Đại bá mẫu nói huynh thẹn thùng... A, đại ca đừng cù ta ngứa, tỷ tỷ... tẩu tử, tẩu tử..."

Gọi tỷ tỷ không được, A Mộc thông minh nhanh miệng gọi tẩu tử.

Mới vừa hô lên một tiếng, Từ Hòe liền cười đến mức khuôn mặt đỏ bừng thả đường đệ xuống, A Mộc thở phì phò trốn thoát, Từ Hòe chậm chạp đi theo phía sau từ từ, khuôn mặt tuần lẳng đỏ đến lạ thường, cho đến cả nhà ngồi ăn điểm tâm hấn mới miễn cưỡng khôi phục bình thường. Lý thị lặng lẽ quan sát cặp vợ chồng son, thấy nhi tử vẫn chỉ dám nhìn lên không dám công khai với Quản Bình, bà ho khan khụ khụ, ghét bỏ quở trách: "Sao chỉ biết ăn một mình vậy, con không bóc trứng gà cho Bình Nương sao?"

Ánh mắt mọi người trong nhà đổ dồn lên người hấn, mặt Từ Hòe lại đỏ lên, không chút nghĩ ngợi liền đem quả trứng gà vừa mới bóc vỏ xong bỏ vào trong chén Quản Bình.

Quản Bình nghĩa hấn một cái, khuôn mặt trắng nõn nổi lên một tia đỏ ửng.

Từ Hòe không chớp mắt nhìn nàng chằm chằm, nghĩ đến tối qua hai người thân mật, nàng nhỏ nhắn xinh xắn dựa ở trong lòng hấn, lúc đó hấn cũng không cảm thấy căng thẳng như bây giờ. Công phu của nàng khá hơn nam nhân thì thế nào, hiện tại nàng là vợ hấn, ngay cả loại chuyện đó hấn còn làm được, bây giờ còn lý do gì để sợ nàng?

Vì vậy hấn tự mình đợi nàng, nhưng đến buổi chiều tức phụ lại đi Tây viện tán gẫu cùng muội muội, Từ Hòe không chịu nổi tịch mịch liền đi dạo ở trong sân hai vòng, sau đó từ từ đứng dưới mái hiên Tây viện, nhìn cửa sổ nói: "Bình Nương, ta có chút chuyện muốn hỏi nàng."

Quản Bình đang ngồi trên giường, nghe hắn nói vậy thì có chút ít kinh ngạc, nàng nhìn hai tỷ muội Ngưng Hương nói: "Ta qua đó một chút."

Ngưng Hương cùng Từ Thu Nhi cũng tưởng huynh trưởng thật sự có chuyện, vậy nên hai người tiếp tục cúi đầu thêu thùa may vá.

Bên kia Quản Bình vừa đi vào trong viện, phát hiện trượng phu đã đi vào phòng từ lúc nào, cha mẹ chồng đều không ở nhà, trong sân trở nên rất yên tĩnh. Nàng hiểu kỹ không biết Từ Hòe muốn nói gì với mình, nàng vừa tò mò vừa bước vào thì đột nhiên bị người ôm lấy, một tay vô cùng nhanh chóng cài cửa phòng, sau đó thân thể rắn chắc ấn nàng xuống giường.

Quản Bình sao có thể không hiểu được, nàng không vội vã động thủ mà nghiêng đầu trừng Từ Hòe, "Chàng muốn chết đúng không?"

Ban ngày hắn muốn làm gì?

"Chỉ một lần thôi, Bình Nương, ta thực sự nhịn không được." Sau cuộc ân ái thành công tối qua, Từ Hòe đã biết tức phụ thích mềm không thích cứng, hắn bèn dùng sức ôm tức phụ vào trong ngực, không ngừng cầu khẩn bên tai nàng.

Nam nhân trẻ tuổi mới vừa thành thân, khí lực toàn thân dùng chưa hết, thanh âm khàn khàn, cầu xin đến mức trong lòng tân nương cũng dậy sóng.

Quản Bình mặc dù cự tuyệt nhưng không có chút uy lực.

Từ Hòe đã từng lãnh hội mùi vị bị nàng nhấn tâm đầy ra, liền hiểu bây giờ nàng đang do dự, vì vậy hắn bèn lớn gan trực tiếp cởi áo nàng.

Ánh mắt Quản Bình lướt qua bả vai hắn nhìn sang chót cửa, một hồi lâu sau nàng đành chấp nhận nhắm mắt lại.

Một khắc sau, Quản Bình vội vã mặc quần áo tử tế, đi đến trước gương trang điểm lại.

Từ Hòe thích ý nằm trong ổ chăn, vẻ mặt thoải mái như ruộng đã khô từ lâu nay được ông trời tưới tắm.

Hai chân Quản Bình còn chút run rẩy, nhìn vào trong gương chứng kiến bộ dáng trượng phu lười biếng đắc ý, sau khi vệ sinh xong nàng hưng hăng liếc hắn một cái rồi đi ra ngoài. Từ Hòe không chút xấu hổ, ánh mắt liên tục nhìn theo nàng, hảo tâm nhắc nhở: "Đội tí nữa rồi qua đó, mặt nàng còn đỏ lắm."

Quản Bình không để ý hắn, nàng mở cửa bước đi ra ngoài sức miệng nước lạnh, sau đó đứng yên bình phục một lát rồi mới trở về Tây viện.

Khi nàng kéo rèm bước vào phòng, Ngưng Hương theo bản năng nhìn về phía nàng, liền thấy khuôn mặt trắng nõn Quản Bình đã đỏ như hoa đào, bên trong cặp mắt ngập nước tràn đầy xuân tình nhộn nhạo. Nếu không có đôi trước, Ngưng Hương đương nhiên không hiểu những thứ này, nhưng kiếp trước Bùi Cảnh Hàn thường xuyên dùng loại chuyện đó kích thích nàng, Ngưng Hương cũng từng gặp qua bộ dáng Tô Nguyệt và Thẩm Du Du được hắn sủng hạnh, hiện tại chỉ nhìn một cái nàng liền đoán được ca ca và tẩu tử đã làm gì.

Không hiểu sao tìm Ngưng Hương đập thật nhanh.

Bây giờ là ban ngày, không nghĩ tới đường huynh nhìn thành thật mà cũng hư hỏng như vậy.

Các nam nhân khác cũng đều như vậy sao?

Vậy nếu nàng gả cho Lục Thành, Lục Thành có thể chuyên cần chuyện này hơn so với đường huynh chăng?

Giống như ngày mai sẽ phải gả cho hắn, Ngưng Hương đột nhiên khản trương lên, sau phút căng thẳng nàng lên炕 nhìn qua tẩu tử một chút, trong lòng tiểu cô nương lại có chút hâm mộ. Nếu nàng xuất giá, trong nhà liền có người trụ cột, tuy hắn hay bắt nạt nàng nhưng lại rất thương nàng che chở nàng, không như bây giờ, nàng là trụ cột của đệ đệ, buổi tối muốn tâm sự với ai cũng đều không có.

Tuy đường muội và đại bá mẫu đều là người thân của nàng, nhưng cảm giác này lại không giống nhau.

Ngưng Hương đột nhiên hiểu ra tâm tình Lục Thành hâm mộ ghen tị với đường huynh.

Lục Thành trông mong cưới nàng, nàng giống như cũng có chút muốn gả cho hắn.

~

Cuối tháng 11, sau khi hai người đã qua đại định, Lục gia lại tới đưa sinh lễ. Đầu tiên là hai con ngỗng lớn đã được nhuộm đỏ lông, âm thanh của chúng ken két kêu vang dội, còn lại là sinh lễ bao gồm y phục tơ lụa chiếm đa số, kém nhất cũng là vài mìn, còn có vàng bạc, mã não, bạch ngọc, đồ trang sức đeo tay, mặc dù chỉ xếp hai hộp nhưng nhìn thấy hào quang sáng chói như vậy cũng khiến mọi người trong thôn yêu thích và ngưỡng mộ không thôi.

Mà thứ nhiều nhất chính là tiền sinh lễ, hai mươi lượng bạc trắng do hắn đổi từ ngân hàng tư nhân được sắp xếp chỉnh tề trong hộp lụa đỏ, mang từ thôn Đông Lâm đến Từ gia. Tiền sinh lễ trong thôn, hai mươi đến mười hai lượng xem như là bình thường, đến cả hai mươi lượng cũng đã từng có nhưng rất hiếm, vậy nên chuyện này khiến không ít người hâm mộ Ngưng Hương tốt số.

Đến hôm nay Ngưng Hương cũng mới biết Lục Thành chuẩn bị nhiều như vậy, trong lòng nàng nhịn không được tính toán một chút, sau đó liền bức bối Lục Thành quá rêu rao, nàng cũng không phải là người sĩ diện.

Lý thị lại càng suy nghĩ nhiều hơn, buổi tối bà quở trách Lục Thành với cháu gái, "Cháu nói xem hấn chuẩn bị hai mươi lượng làm cái gì? Chỉ cần hai lượng tiền sinh lễ là đủ rồi, chờ đến khi cháu gả qua đó thì đưa hết cho cháu quân. Hiện tại thì tốt rồi, hấn cưới cháu đưa ra hai mươi lượng, về sau lão nhị và lão tam thành thân cũng phải ra hai mươi lượng, ai bỏ tiền?"

Hiện tại Lục gia chỉ có mỗi Lục Thành kiếm được tiền.

Cháu gái còn chưa gả đi, Lý thị đã suy tính đến chuyện quan hệ chị em dâu. Nếu là Lục Ngôn và Lục Định tự mình có thể tích góp hai mươi lượng, bà nửa câu cũng không nói, nhưng hai mươi lượng đó, làm sao tích góp được đây? Lục Thành làm quản sự ở vườn trái cây mới có tiền công, chỉ dựa vào trồng trọt, hai đứa Lục Ngôn phải tích góp được bao lâu, cuối cùng vẫn là đại ca Lục Thành kiếm tiền. Đúng, Lục Thành là đại ca, đây là chuyện hấn nên làm, nhưng cộng lại bốn mươi lượng thì quá nhiều rồi, giấu lại Lý thị đau lòng thay cháu gái.

Đừng trách bà quản nhiều, có trưởng bối nào mà không suy tính cho con cháu mình?

Đều là thói thường của con người.

"Hấn rất có bản lĩnh, ở vườn trái cây làm bốn năm năm là có thể kiếm lại, và lại những thứ như cây anh đào kia cũng kiếm được rất nhiều tiền." Ngung Hương cười tính toán cho Đại bá mẫu nghe, "Hơn nữa nhị đệ... Lục Ngôn là vì phải nhà thổi lửa nấu cơm mới không đi làm được, chờ khi cháu gả qua đó rồi hấn cũng không thể rảnh rỗi như vậy nữa đâu. Còn Lục Định vẫn nhỏ tuổi, chuyện làm mai còn sớm lắm."

Trong thôn, nam nhân mười tám tuổi thành thân đã xem như tương đối sớm, nghe ý tứ Lục Thành, tuy Lục Ngôn sang năm đã mười tám nhưng chuyện làm mai cũng chưa đồng ý, dù sao Lục Thành cũng có tay nghề, chỉ dựa vào hấn thì ăn mặc cả nhà cũng không lo.

Lý thị sao không hiểu đạo lý này, bà chỉ muốn nhắc nhở cháu gái nên đo đếm một chút.

Sau khi tâm sự xong, Lý thị liền về Đông viện ngủ.

Ngung Hương tiễn bà ra cửa rồi thổi đèn chui vào chăn, không kim lòng nghĩ tới hấn.

Hai mươi tám định thân, đảo mắt sắp vào tháng chạp. Trời rét giá lạnh, trong ruộng cũng không có việc gì để làm, nông dân đều nhàn rồi, buổi sáng ngủ thẳng giấc đến khi trời sáng rõ mới dậy, sau khi ăn xong đi qua nhà người quen ghé chơi, hoặc là ở nhà làm công việc nhà. Năm nay Ngung Hương đã trở về, lại có thêm tân nương từ Quán Bình, càng tỏ ra đặc biệt náo nhiệt.

Gần đến cuối năm, quét dọn nhà cửa lại chuẩn bị đồ tết, công việc lu bù nên thời gian nhanh chóng như trôi đi.

Hai mươi ba tháng chạp, là ngày hết sức vui vẻ nhưng bầu trời lại rất âm u, sau khi ăn xong buổi trưa cơm, bông tuyết bắt đầu bay xuống, ban đầu còn rất nhỏ, sau đó liên tục như lông ngỗng, trên đầu tường ngọn cây, trên nóc nhà trong thôn, tất cả đều trắng xóa.

A Mộc thích tuyết rơi, hấn kéo đường huynh ra ngoài bởi hấn đắp người tuyết.

Từ Hòe giúp đường đệ mang mũ, xoa xoa tay rồi dẫn tiểu tử đi ra ngoài.

Lý thị dẫn ba vị cô nương đứng ở ngưỡng cửa phòng bếp nhìn.

Động tĩnh bên này hấp dẫn Đại Tráng ở cách vách, nam oa ăn mặc như quả cầu chạy nhanh tới, giúp đỡ hai người đắp tuyết, hấn vừa chơi vừa nghiêng đầu về phía A Mộc nói: "Bắc Hà nhất định đã kết băng, ngày mai chúng ta đi Bắc Hà chơi không?"

"Đi cái rắm, ai dám đi ta cho một phát vào mông, lễ mừng năm mới cũng đừng nghĩ đến chuyện ăn thịt!" Lý thị lập tức trừng mắt mắng.

A Mộc sợ Đại bá mẫu, nhỏ giọng cự tuyệt đồng bọn, "Ta không đi, người cũng đừng đi."

Đại Tráng đưa lưng về phía đám người Lý thị nháy mắt ra hiệu với hấn, ý là hai người vụng trộm đi.

A Mộc có chút động tâm, nhìn không được nhìn về phía tỷ tỷ.

Ngung Hương mặc một chiếc áo màu quả hạnh đỏ, nhìn thấy đệ đệ đang dò xét nàng, nàng thu hồi dáng vẻ tươi cười: "Không được đi."

A Mộc tuyệt đối nghe lời tỷ tỷ, hấn không chút do dự liền biểu hiện rõ thái độ không đi, sau đó quay sang chỗ khác nhặt tuyết.

Đại Tráng hừ hừ, làm ra vẻ hết sức ghét bỏ A Mộc không có tiền đồ, sau đó ném tuyết trong tay rồi bỏ chạy.

Ngung Hương nhìn qua bóng lưng nam oa khỏe mạnh, nhớ lại ngày mai của kiếp trước chính là ngày đệ đệ xảy ra chuyện, nhất thời lòng nàng trầm xuống.

Nàng không muốn đệ đệ gặp chuyện không may, cũng không muốn Đại Tráng rơi xuống sông, nhưng bọn nhỏ không nghe lời, có thể canh chừng hấn một hồi nhưng chưa chắc có thể canh chừng mãi được.

Hôm sau dậy sớm, Ngung Hương giúp đệ đệ mặc một chiếc áo bông thật dày, cười hỏi hấn, "A Mộc có muốn đi Bắc Hà trượt băng không?"

A Mộc theo bản năng gật đầu, gật xong lại bối rối lắc đầu, đặc biệt lớn tiếng nói: "Đệ không đi!"

Rõ ràng rất ngốc lại còn muốn giả vờ thông minh.

Ngưng Hương bật cười, "Nhưng tỷ tỷ muốn chơi, như vậy đi, lát nữa đệ đi nói cho Đại Tráng, com nước xong tỷ tỷ sẽ dẫn bọn đệ đi."

Nàng cũng gọi đường huynh đi theo, phải hù dọa một chút bọn chúng mới đành hoảng được.

Đáng tiếc A Mộc quá nhỏ, không phát hiện ra ý xấu trong mắt tỷ tỷ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120

Edit: Hà

Bão tuyết đã giảm bớt, bốn huynh muội Ngưng Hương và Đại Tráng cùng nhau đi về hướng Bắc Hà.

Suốt cả dọc đường đều là tuyết trắng phủ lấp, Ngưng Hương xoa đôi bàn tay rồi cúi đầu nhìn hai đứa bé. A Mộc và Đại Tráng đều mặc áo bông thật dày, không sợ trời không sợ đất đuổi theo nhau đùa giỡn, có lúc còn lăn lộn trên mặt tuyết vài vòng, chơi đến nổi cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ rực lên, bên trong mắt đen đều là sự hưng phấn. Đột nhiên Đại Tráng nắm quả cầu tuyết ném thẳng về hướng Từ Thu Nhi.

"Muốn đánh nhau hả?" Từ Thu Nhi ôm cánh tay đường tỷ né tránh được quả cầu tuyết kia.

Đại Tráng vừa cười ha ha thật to vừa chạy thật nhanh về phía trước, A Mộc một tác cũng không rời đuổi theo ở phía sau.

Bọn nhỏ như hai con ngỗng béo, đưa trước đưa sau rướn cổ đuổi theo.

Đến khi com trong bụng đã tiêu hết thì ba lớn một nhỏ cũng đến Bắc Hà, trên sông tuyết phủ trắng xóa.

"Đại Tráng, người đi đâu vậy?" Mắt thấy Đại Tráng chạy tới chỗ nước sâu ở phía đông, Từ Hòe trầm giọng hỏi.

"Bên kia băng dày hơn!" Đại Tráng vừa quay đầu vừa hét lên, A Mộc đang muốn đuổi theo thì bất chợt nghe thấy câu hỏi của đường huynh bèn ngừng lại.

Từ Hòe vừa muốn khiển trách Đại Tráng thì Ngưng Hương đã lắc đầu, cười nói: "Đại ca, chúng ta cứ đi xem một chút, nếu băng chưa cứng thì chúng ta liền quay về." Đệ đệ coi như hiểu chuyện, Đại Tráng thì lại bước bình, chưa vấp ngã thì không chịu quay đầu là bản tính của trẻ con.

Dặn dò Đại Tráng đừng vội chạy về phía con sông, Ngưng Hương liền dắt đệ đệ đi về phía đông rồi dùng chân gạt bãi tuyết đọng phía trên ra, phía dưới đồng tuyết có tảng đá lớn như cái bánh nướng, nặng khom lưng nhặt lên, nhìn chăm chăm Đại Tráng hỏi: "Theo người đá nặng hơn hay người nặng hơn?"

"Cho đệ cảm!" Sao có thể so hấn với tảng đá nhỏ như vậy chứ, Đại Tráng không phục nói.

Ngưng Hương liền đưa cho hấn.

Đại Tráng ôm trong chốc lát liền cảm thấy đá quá lạnh, hấn bèn đưa lại cho Ngưng Hương, hừ nói: "Tảng đá này còn chưa nặng bằng cái chân đệ đâu!"

Tiểu tử thói tính tình ngang bướng, Ngưng Hương không thêm so đo cùng hấn, nàng xoay người đưa tảng đá cho đường huynh rồi nó, "Đại ca dùng tảng đá này ném xuống sông thử đi, để xem băng chịu nổi trọng lượng này không. Nếu ngay cả đá còn không chịu nổi thì chúng ta nhất định đi lên đó không được."

Từ Hòe cổ quái nhìn đường muội, việc này nếu là muội muội ruột của hấn cầu xin hấn, vậy thì không có gì kỳ quái, nhưng đường muội ôn nhu lại hiểu chuyện, khi còn nhỏ đã không thích nghịch ngợm, bây giờ lại sắp đến lúc lập gia đình thì đột nhiên thích nghịch là sao?

Nhưng nghi hoặc thì nghi hoặc, Từ Hòe vẫn là tiếp nhận tảng đá, nặng nề ném xuống băng trên sông.

Mặc dù tối qua đã ôm tức phụ đại chiến hai lần, nhưng khí lực Từ Hòe cũng không yếu đi, hấn dùng toàn bộ sức lực của nam nhân mười chín tuổi quăng xuống, đá lập tức đập phá nát mặt băng chìm xuống, "ầm" một tiếng bọt nước văng lên thật cao.

Âm thanh kia quá vang, A Mộc bị dọa sợ bèn ôm chặt lấy tỷ tỷ, nghĩ tới mà sợ, nếu hấn không nghe lời mà đập lên nhất định đã rớt vào trong nước rồi.

Khi tảng đá chìm xuống cũng là lúc khoe mắt Ngưng Hương ướt đầm, trước kia nàng không thể tưởng tượng ra cảnh đệ đệ rơi xuống nước sẽ thế nào, hiện tại đã rõ, nghĩ đến lúc ấy đệ đệ té xuống đó nhất định rất sợ hãi gọi tỷ tỷ, nhưng không ai cứu hắn, trợ trợ chìm xuống, cho dù ra sức giãy giụa cũng không nổi lên được, Ngưng Hương nhìn không được nữa ngồi xổm xuống ôm đệ đệ khóc lên.

A Mộc ngơ ngác, Đại Tráng cũng ngơ ngác theo, huynh muội Từ Hòe lại càng không hiểu tại sao Ngưng Hương lại như vậy.

Ngoại trừ Ngưng Hương thì không ai hiểu được nỗi sợ hãi cùng đau thương của nàng.

Mặc cho mọi người nhìn mình, Ngưng Hương muốn khóc một trận thật thỏa mãn, sau đó nàng lau khoe mắt rồi kéo Đại Tráng đến bên cạnh, để hắn cùng đệ đệ sóng vai đứng một chỗ, nàng đỏ mặt hỏi: "Ngày hôm qua nếu tỷ không cho các đệ đến, có phải hai đứa cũng sẽ lên lút đi đúng không?"

A Mộc không biết cách nói dối, hắn nghiêng đầu nhìn Đại Tráng.

Đại Tráng đã bị Ngưng Hương dọa sợ hết hồn, hiện tại tỷ tỷ xinh đẹp đáng thương đang nhìn hắn, nam oa không muốn nói láo với nàng đành cúi đầu thật thấp.

"Vậy Đại Tráng suy nghĩ một chút đi, nếu không có người lớn chúng ta cùng đi theo, đệ chạy lên băng rồi té xuống, lúc đó đệ có thể tự mình trèo lên không?"

Ngưng Hương ôm khuôn mặt nam oa ép hắn nhìn mình.

Đại Tráng đột nhiên rất sợ hãi, hắn oa oa khóc lên thật to, tuy bình thường hắn rất ngang bướng nhưng dù sao cũng chỉ là đứa trẻ bình thường.

"Không khóc không khóc, bờ sông rất nguy hiểm, mùa hè dễ chết đuối, mùa đông băng không chắc cũng sẽ dễ chết đuối, nếu các đệ thực sự muốn tới đây chơi thì phải hỏi ý kiến người lớn trước, ca ca không đồng ý thì hỏi tỷ tỷ hoặc tẩu tử, dù sao đi nữa cũng không được tự phép đến đây biết không?" Ngưng Hương ôm Đại Tráng vào trong ngực, lấy khăn lau mặt giúp hắn.

Đại Tráng gật đầu liên tục, khóc nói: "Đệ hiểu rồi, đệ không dám lên lút đến đây nữa, Hương Nhi tỷ đừng nói cho nương đệ biết..."

Cuối cùng hắn vẫn sợ nhất là bị nương đánh vào mông.

Ngưng Hương bật cười nhưng vẫn ôm hắn dụ dỗ trong chốc lát, sau khi Đại Tráng ngừng khóc, nàng lại dẫn bọn nhỏ đi đến chỗ nước cạn. Chỗ đó nước cao nhất cũng chỉ sâu hai thước, băng lại cực kì rắn chắc, có người ở phía trên nhảy cũng không sao. Thấy đệ đệ cao hứng, Ngưng Hương cũng xuống chơi theo, nàng kéo đệ đệ đi trên mặt băng. Từ Thu Nhi thì dắt Đại Tráng đến đứng bọn họ, Ngưng Hương không thể tránh né cũng bị té đập mông mấy lần.

Tuy đau nhưng rất vui vẻ, kiếp này đệ đệ đã thuận lợi vượt qua kiếp nạn này, nàng cũng có thể yên tâm đón mừng năm mới.

~

Vào buổi chiều ngày cuối cùng của năm, cả hai nhà đều tụ tập ở Đông viện, Từ Thu Lương thì dẫn Từ Hòe và A Mộc gấp rút đi làm các chuyện lật vật, thí dụ như dán câu đối xuân, chuẩn bị pháo, ôm củi để sẵn, Lý thị cùng ba vị cô nương thì ở trong phòng làm văn thẩn. Lý thị nhào bột, Ngưng Hương xắt cải thảo, Quân Bình súc lớn thì Lý thị để nàng cắt thịt, Từ Thu Nhi tạm thời không có chuyện làm, nàng ngồi trên giường nhìn bọn họ bận việc, chim sơn ca líu ríu không ngừng, giống như có chuyện vui nói chưa hết.

"Nương, người xem như vậy được chưa?" Quân Bình để dao phay xuống rồi đưa miếng thịt cho mẹ chồng xem thử độ lớn nàng cắt được chưa. Khi nàng còn ở Tây viện, Lý thị không để nàng làm việc trong phòng bếp, nên từ sau khi Quân Bình đã gả cho Từ Hòe mới bắt đầu có cơ hội học nấu cơm.

Lý thị quét mắt một cái, vừa tiếp tục nhào bột vừa cười nói: "Băm là được rồi không cần cắt."

Quân Bình vâng dạ rồi tiếp tục băm, một lúc sau lồng mây nàng khẽ nhui lại.

Từ Thu Nhi là người rảnh rỗi, mắt hạnh nhìn đông nhìn tây một chút, chợt phát hiện sắc mặt tẩu tử trắng bệch, giống như rất không thoải mái, trong lòng nàng đột nhiên căng thẳng, lo lắng hỏi: "Tẩu tử không thoải mái ở đâu sao?"

Chỉ một câu hỏi ngắn ngủi nhưng lại tựa như người sắp chết bắt được cọng rơm, Quân Bình nhìn không được nữa một tay thả dao xuống một tay che miệng, chạy nhanh như gió vòng qua mẹ chồng vội vàng ra ngoài, mới vừa chạy đến cửa bắc liền che ngực ối hết ra, Từ Hòe đang ôm bó củi cả kính, hắn ném ngay bó củi chạy về phía tức phụ, "Bình Nương, nàng làm sao vậy?"

Thân thể tức phụ từ trước đến nay vẫn rất tốt, bây giờ sao đột nhiên lại ối như vậy?

Quân Bình không biết trả lời thế nào, mặc dù không nói nhưng trong dạ dày vẫn râm rì khó chịu.

Lý thị đã chạy trước nhi tử một bước đến bên cạnh con dâu, bà vẫn hết sức trấn tĩnh giúp nàng vỗ lưng, cố gắng kiềm chế kích động trong lòng, nhỏ giọng hỏi: "Bình Nương có phải đã lâu chưa có nguyệt sự đúng không?"

Từ Thu Nhi khó hiểu nhìn mẫu thân, không hiểu nguyệt sự cùng nôn mửa có quan hệ gì.

Ngưng Hương thì lại hiểu rõ, nàng kim lòng không được ôm lấy cánh tay đường muội, căng thẳng nhìn chăm chăm Quân Bình.

Quân Bình có thể phân biệt được lòng người hiểm ác, có thể hiểu công phu theo dõi người khiến thần không biết quỷ không hay, nhưng chỉ có những điều của nữ nhân như này nàng không hiểu, một chút đầu mối cũng không có, chờ khi bụng không còn khó chịu nữa, nàng mới thành thật trả lời mẹ chồng: "Gần một tháng rồi ạ."

Nguyệt sự của nàng là ngày đầu tháng, tháng trước vừa đến khiến Từ Hòe ủ khuất vài ngày, nguyệt sự vừa đi hẳn liền liên tục quậy nàng mấy đêm liền. Tháng này chưa tới nhưng nàng không coi là quan trọng, Từ Hòe thì lại rất cao hứng, hai người tiếp tục ôm ngủ, chỉ là sau ngày mười lăm nàng cảm thấy có chút không thoải mái, cho nên không dung túng hẳn nữa, cách hai ngày mới cho hẳn một lần, Từ Hòe lo nàng không thích nên cũng hết sức chậm rãi rất nhiều.

Lý thị vừa nghe trong lòng liền có tính toán, bà nhìn nhi tử cùng con dâu đang tỏ ra ngỡ ngàng, cười khoác tay Quân Bình, đỡ nàng vào trong nhà, "Nha đầu ngọc, con đây là có thai rồi, nhanh leo lên giường gạch ngồi an胎 dưỡng thai đi, việc nhà còn lại đã có ta cùng với hai muội muội con lo rồi, không cần con giúp đỡ đâu."

Lần đầu tiên Quân Bình ở trước mặt mọi người thất thố, nàng nghiêng thân thể, khó tin nhìn chăm chăm mẹ chồng.

Từ Hòe vội vã nắm lấy cánh tay bên kia của thê tử, vừa hưng phấn vừa hoang mang hỏi mẫu thân, "Nương nói thật sao?"

"Không đúng mười thì cũng tám chín." Lý thị cười ha ha nói, "Trước mắt mỗi nhà đều đang lo bận rộn lễ mừng năm mới, sau tết con cứ đi mời Tổng lang trung đến đây đi, không sai đâu."

Từ Hòe mừng rỡ quên mất những người bên cạnh, hẳn cao hứng sờ bụng tức phụ, "Bình Nương, ta muốn làm cha!"

Giọng hẳn quá lớn, khiếp sợ trong mắt Quân Bình lập tức biến thành xấu hổ, nàng rủ mắt nói: "Chàng ồn ào cái gì, còn chưa nhất định..."

"Nhất định là có!" Từ Hòe mất hứng cắt ngang không để nàng nói, hẳn to gan lớn mật quyết định tức tức phụ, nói xong mới ý thức được thái độ mình không đúng, hẳn cười xấu hổ hướng về Lý thị nói: "Nương cứ tiếp tục chuẩn bị, con đỡ nàng về phòng đã."

So với người làm phụ mẫu, vợ chồng son có rất nhiều lời thân mật lời muốn nói.

Lý thị khoát tay để bọn họ đi, còn bà tiếp tục cùng hai tỷ muội Ngưng Hương làm văn thẩn.

Ngưng Hương cúi đầu nhào bột, nghe âm thanh vui sướng của đại bá mẫu, nàng cũng cao hứng cho đại ca, vui nhiều cũng suy nghĩ nhiều. Quân Bình gả cho đường huynh mới ba tháng thì đã có, nếu nàng gả cho Lục Thành có thể cũng nhanh như vậy không?

Dù sao khi chưa xuất giá mà đại ca và tiểu tử phát sinh chuyện gì, tiểu cô nương sắp xuất giá đều sẽ nghĩ tới mình.

Buổi tối cả đại gia đình vây quanh một chỗ ăn sủi cảo, ban đêm ngủ một giấc thật tốt, ngày hôm sau chính là một năm mới. Hai tỷ đệ Ngưng Hương sang chúc tết Đại bá phụ và Đại bá mẫu, mỗi người nhận được mười đồng tiền mừng tuổi, hôm nay so với năm xưa có thêm một phần, Quân Bình cũng được nhận, A Mộc lén lút khoe khoang với tỷ tỷ thu nhập năm nay của mình.

Mùng bốn Lục gia mời khách, phu thê Từ Thủ Lương mang theo A Mộc đi ăn tiệc, về đến nhà, A Mộc vui vẻ chạy vào phòng, từ trong ngực móc ra một hà bao nhỏ rồi giũ xuống giường, hai mắt tỏa sáng, "Tỷ tỷ, đây là Lục đại ca cho đệ, đây là cô Chu gia cho đệ, đây là Lục nhị thẩm cho, đây là Lục tam thẩm cho!"

Ngưng Hương nhìn tiền mừng tuổi của đệ đệ trên giường gạch, Lục Thành, Phan thị cho một trăm đồng, Lục thị, Hứa thị theo thứ tự là một đồng bạc và một con cá nhỏ bằng bạc.

"Hương Nhi đừng thèm của A Mộc, cháu cũng có phần." Lý thị vừa lúc đi đến, vẻ mặt tươi cười lấy ra tiền mừng tuổi bà thay cháu gái thu giữ. Lần này Lục thị, Phan thị, Hứa thị đã thương lượng qua, mỗi người 888 đồng, xâu thành tam chuỗi, đồng tiền lóng lánh, nhìn là biết nặng trịch.

Lý thị vui mừng nói: "Hương Nhi yên tâm đi, Đại bá mẫu nhìn ra thân thích bên kia đều thích cháu, đến khi cháu gả sang đó cũng không sợ bị bắt nạt."

Cho nhiều tiền chưa chắc là thích, nhưng ít nhiều gì cũng nói lên người ta coi trọng cháu gái.

Ngưng Hương ngượng ngùng cúi đầu, hôn kỳ càng ngày càng gần, nàng ngược lại càng khẩn trương hơn.

"Lục gia bên kia ra tay hào phóng như vậy, chờ mừng tám A Đào và A Nam đến đây, cháu cũng cho mỗi đứa một lượng bạc đi." Lý thị đưa ra chủ ý cho cháu gái.

Ngưng Hương ít ở trong thôn nhân nên vẫn còn nhiều thiếu sót, nàng nghe trưởng bối nói vậy liền vâng dạ.

Sau khi đã thương lượng xong, Lý thị nói chút ít chuyện bên nhà Lục gia rồi đi.

Ngưng Hương đỏ mặt đem tất cả tiền mừng tuổi cất vào tủ.

Từ gia mừng tám mời khách, trước khi mở tiệc chiều đãi thì Lý thị sai nhi tử đi lên trần trên mời lang trung đến bắt mạch, thì ra Quân Bình đã có hài tử

được hai tháng, hẳn là trước lúc Lục gia đưa sinh lễ. Sắp được làm tổ mẫu, Lý thị mặt mày hồng hào, sau khi dặn dò xong con dâu đường thai thế nào, bà lại gọi nhi tử vào hung hăng răn dạy một phen.

Bà chỉ nói đúng một câu, trước khi con dâu ở cữ xong hẳn đừng mơ chạm vào nàng!

Từ Hòe đứng như nửa người ngâm trong hồ mật, nửa người còn lại bị vớt xuống Bắc Hà.

Ngày mừng tám Lục Thành dẫn muội muội và nhi tử đến làm khách, đến khi tán gẫu nghe được tin vui này hẳn đột nhiên...

Mặt tái đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Chương 121

Đối với Từ gia mà nói, tháng giêng năm nay thật sự là khởi đầu tốt đẹp, hỉ sự liên tục.

Đầu tháng Quản Bình chẩn ra hỉ mạch, đến cuối tháng, hai con heo nối tiếp nhau sinh được mười chín con heo con, mặc dù có con đã chết vì quá yếu nhưng còn lại được mười tám con, nếu như tử mỗ chăm sóc hai tháng có thể được sáu mươi cân, hiện tại heo con bây giờ bán được hai mươi lăm văn tiền một cân, cứ một con trung bình bán được hai lăm văn tiền...

Tính toán xong, Lý thị cao hứng giống như trẻ con năm sáu tuổi, lúc mang theo thùng nước cơm cho heo ăn còn ngân nga vài câu.

Ngưng Hương ngồi ở trong phòng nghe động tĩnh trong chuồng heo, cảm khái rất nhiều.

Mấy năm này mưa thuận gió hòa, trong nhà mới bắt đầu có chút tiền dư, nàng còn nhớ rõ bộ dáng nghiêm túc kiểm tiền của Đại bá mẫu đầu

nam ngoại, sau đó các nhóc chui kho lên góp bốn lượng bạc đi lên trấn trên mua heo con. Từ khi ôm heo trở về nhà, ánh mắt Đại bá mẫu nhìn đám heo quả thực còn thân thiết hơn so với bốn huynh muội bọn họ.

May mắn nhà mình vận khí không tệ, hai con heo chỉ có chút tật xấu, vẫn coi như thuận lợi trưởng thành, nếu không thực lãng phí công sức của Đại bá mẫu.

Chỉ là thời gian giống như trôi qua quá nhanh, mắt thấy sắp tới cuối tháng hai, Ngưng Hương càng lúc càng căng thẳng hơn.

Hôn lễ của nàng cùng Lục Thành đã định mừng sáu tháng ba.

Cô nương xuất giá phải đãi khách hai ngày, ngày đầu là để các thân thích đến cho quà cưới tiểu cô nương, ngày tiếp theo là đưa gả. Từ gia không có chú cháu thân thích gì, chỉ mời vài hộ có quan hệ tốt trong thôn, còn phía Chương gia dù sao cũng là cậu ruột, Từ Hòe đành dẫn đường đệ đi báo hỉ một lần.

Lý thị đã tính toán kĩ càng, theo tập tục kết hôn, bên nội cùng cô bác trong nhà phải có đại lễ. Cháu gái xuất giá, bọn họ làm bá phụ, bá mẫu mỗi người phải cho một lượng tiền lễ. Chương gia cũng không thể ít hơn hai lượng, giống như lúc cháu ngoại trai Phương gia cưới vợ, bà thân là cô cũng phải có một phong bì lớn. Cứ là việc

hiếu hỉ, phần của ai chủ nhà cũng sẽ mời lão nhân có danh vọng ở trong thôn giúp đỡ ghi sổ sách, nếu ai cho thiếu dù chỉ một chút, truyền ra ngoài sẽ khiến người khác chê cười.

Thôi thị hẹp hòi không chịu trông nom hai tỷ đệ Ngưng Hương, cho nên lần này Lý thị muốn nhìn một chút bà ta có dám để mặt trước tân khách hay không.

Theo ý Ngưng Hương thì mời một mình cậu cậu là đủ rồi, chỉ là Lý thị đã hạ quyết tâm, Ngưng Hương không lay chuyển được, chỉ đành tùy ý trưởng bối lo liệu.

Mùng năm tháng ba, trong sân Từ gia đến hai con đường phụ cận lại bày đầy bàn ăn.

Lý thị vừa chiêu đãi tân khách vừa nhìn quanh hướng cửa.

Mặt trời lên cao, xe lừa Chương gia đã đến, Chương Mãn là người đầu tiên vào cửa, phía sau là Chương Hồng Lâm mặc đồ màu thiên thanh, Thôi thị dắt tiểu nhi tử Chương Hãn Lâm đi cuối cùng, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, giống như bọn họ cùng tỷ đệ Ngưng Hương quan hệ vẫn hòa thuận, hai bên gia đình vẫn luôn lui tới.

Các tân khách đều hiểu rõ nội tình, chỉ là trong bốn người Chương gia ngoại trừ thần sắc Chương Mãn có chút ít lúng túng, thì ba mẹ con

bọn họ đều nói nói cười cười vui vẻ, một người là phụ nhân khôn khéo quản lý việc nhà, một người là tú tài ngọc thụ lâm phong, ngay cả Hãn Lâm năm tuổi cũng trắng trẻo mập mạp phúc hậu, cứ thế khiến mọi người không cách nào có thể chế ngạo, nhiều lắm chỉ là thỉ thảm nói đôi ba câu.

Lý thị cũng biết cách giả vờ, vẻ mặt tươi cười ra tiếp đón, "Sao bây giờ mới đến? Hai ta này giờ lo lắng một cách vô ích, cho rằng đại hỷ sự Hương Nhi các người cũng không có ý lộ diện."

"Đệ muội cứ nói đùa, trên đường Hồng Lâm gặp một người bạn cùng trường cho nên mới tới trễ một chút." Thôi thị nhẹ nhàng giải thích, ánh mắt lướt qua bà nhìn về hướng Tây viện, dặt nhứt nói: "Chúng ta đi sang đó thăm Hương Nhi, đệ muội cứ chào hỏi khách đi."

Nói xong liền đi thẳng về phía trước.

Chương Mãn cùng Tử Thủ Lương gật đầu xem như chào hỏi, sau đó ông sốt ruột muốn đi thăm cháu gái ngoại của mình, còn Chương Hồng Lâm theo sát phía sau.

Lý thị không yên tâm, bà để trượng phu ở bên ngoài tiếp khách, còn mình đi vào theo.

Phía trong phòng đầu, Ngưng Hương mặc một bộ xiêm y màu đỏ, đang đỏ mặt ngồi ở trên giường đặt gần lò sưởi, bất cứ lúc nào các nữ

quyển vào tán dương trên gheo. Quân Bình cùng Tứ Thu Nhi sẽ bồi nường. Nghe được giọng nói Thôi thị, vẻ gương ngừng trên mặt Ngưng Hương chuyển thành bình tĩnh, mắt hạnh nhìn về phía rèm cửa.

Thôi thị là người đầu tiên bước vào, thấy cháu gái ngoại trên giường ăn mặc xinh đẹp tử tử, trong đầu bà đột nhiên trống rỗng, tựa như cõi lòng đầy lệ khí đột nhiên bắt gặp một đóa hoa mỹ miều siêu phàm thoát tục, khiến người khác không kìm lòng được mà say mê trong đó. Cũng may bà là nữ nhân, sau phút khiếp sợ ngẩn ngủ liền hoàn hồn.

Chương Mãn tuy là nam nhân, nhưng mỹ nhân trên giường gạch là cháu gái ngoại của hắn, tự nhiên cũng không có có ý dư thừa.

Chương Hồng Lâm thì không nhìn được, hắn nhìn chăm chăm biểu muội đang ngồi trên

giường, trong mắt liên tiếp chọt lóe lên một tia tham lam cùng hối hận.

Sớm biết biểu muội xinh đẹp đến như vậy, năm đó hắn nhất định sẽ khuyên mẫu thân vay tiền đưa cho biểu muội. Hoa khôi thanh lâu ở phủ thành. Muốn bao nường phải có hơn mấy trăm ngàn lượng, tài nghệ khí độ tuy biểu muội không bằng những hoa khôi đã được dạy bảo kia, nhưng dung mạo của nàng lại hơn bọn họ rất nhiều, lúc trước nếu nương cho nàng mượn tiền,

quan hệ hai nhà cũng sẽ không bế tắc như bây giờ, hẳn thân là biểu ca hoàn toàn có thể thân cận với nàng, đâu biết chỉ vì mười mấy lượng bạc lại bỏ qua mỹ nhân như thế?

Chỉ là không có nếu như, ngày mai biểu muội đã gả cho một hán tử nông gia góa vợ.

Quả thực là phung phí của trời.

Rũ mắt xuống, Chương Hồng Lâm thu hồi vẻ không cam lòng của mình.

Chờ xem, chờ hẳn công thành danh toại, nhất định sẽ nghĩ biện pháp đem biểu muội đoạt lại.

Mỗi người đứng ở cửa đều có suy nghĩ riêng của mình, chỉ có Chương Hãn Lâm năm tuổi nằm sấp ở trên giường, nhìn chăm chăm biểu tỷ, "Biểu tỷ thật là đẹp!"

Biểu tỷ xinh đẹp như vậy, vì sao nương lại không thích?

Ở nhà thường nghe mẫu thân nói xấu biểu tỷ, trong lòng nam oa cũng có chút nghi ngờ.

Chương Hãn Lâm nghiêng đầu nhìn mẫu thân.

Thôi thị sờ đầu nhi tử, bà cười rồi nói vài lời khen với Ngưng Hương, khen Ngưng Hương xinh đẹp, rồi lại nói đến chuyện song hỷ lâm môn trước là mẹ mình đâu tí tài lại lại là

Ngưng Hương xuất giá, bà tận lực uyển chuyển khoe khoang một phen, cuối cùng từ trong tay áo lấy ra một cây trâm mạ vàng đưa cho Ngưng Hương. "Đây là một chút tâm ý của mẹ, Hương Nhi nhận lấy đi."

Bên trong phòng còn có đám nữ quyến bên cạnh, Ngưng Hương nhẹ giọng nói cảm ơn rồi đưa tay tiếp nhận.

Thôi thị không khỏi sử diện đánh cảm lên, nghiêng đầu nhìn Lý thị một cái, hai bác cháu các người bình thường thanh cao như vậy, hiện tại còn không phải là muốn cây trâm của bà sao? Một cây trâm mạ vàng, bà có thể cho, chủ yếu là dẫn nhi tử đến khoe khoang một vòng. Lý thị muốn để bà khó xử, bà càng muốn để mọi người hâm mộ.

Khách sáo xong rồi, Thôi thị lại ra bên ngoài đưa tiền lễ. Hai lượng bạc, hôm nay Từ gia đã nhận được lễ lớn, không tránh khỏi mọi người hâm mộ một phen. Trong thôn chính là như vậy, không có tiền lại còn làm chuyện xấu, người vây xem hận không thể lên giẫm mỗi người một cước, còn một khi làm chuyện xấu nhưng lại có tiền có tiền đồ, mọi người vây xem chỉ đơn thuần

muốn xem náo nhiệt, không muốn đắc tội với bọn họ, lỡ may tương lai có việc cầu người thì sao?

Chương 122: Chương 121.2

Dựa vào nhi tử đầu tú tài. Thôi thị đã có danh tiếng nhỏ.

Lý thị có chút đau buồn, nhưng nghĩ đến cháu gái có thêm hai lượng bạc, bà lại cao hứng lên, hết sức vui vẻ.

Ngưng Hương dở khóc dở cười, chờ khi tân khách tản đi, nàng để đệ đệ đi mời cữu cữu, muốn đem cây trâm của Thôi thị cùng hai lượng bạc trả ông.

Đồ của Thôi thị, nàng quả thật không muốn lấy.

Chương Mãn hiểu ý cháu gái ngoại, ông sẵn sàng khoái thu lại cây trâm của thê tử, nhưng bạc cũng lại đẩy trở về, ng óáy náy nhìn cháu gái ngoại nói: "Hương Nhi, cữu cữu có lỗi với các cháu, ngoại trừ cho cháu ít bạc, ta không biết nên đền bù cho cháu thế nào. Bạc này là của cữu cữu kiếm, không có quan hệ gì với bà ta, cữu cữu muốn cho cháu, nếu cháu còn nhận ta là cữu cữu thì cứ cầm lấy đi, có được không?"

Khuôn mặt Chương Mãn tràn đầy vẻ cầu khẩn, ông sợ bị cự tuyệt, Ngưng Hương thấy vậy mềm lòng nhẹ nhàng gật đầu.

Trong phòng đột nhiên trở nên trầm mặc, hai người không ai nói gì. Chương Mãn thở dài, sau khi dặn dò cháu gái hai câu liền xoay người chuẩn bị rời đi, sống lưng bởi vì quanh năm khom lưng bên giỗ quá sớm đã bị còng xuống. Ngưng Hương nhìn mà chưa xót, nhỏ giọng gọi ông, "Cữu cữu."

Chương Mãn ngạc nhiên quay đầu lại.

Ngưng Hương cười dịu dàng, "Cữu cữu, cháu cùng A Mộc quả thực không oán trách ngài, ngài hãy cố gắng sống thật tốt cùng mẹ, đừng nhớ kỹ chuyện trước đây nữa."

Trong mắt Chương Mãn tràn đầy chưa xót, sợ ở trước mặt cháu gái mất mặt, ông ừ một tiếng rồi liền sải bước ra ngoài.

~

Đông Lâm thôn.

Ngày mai là ngày cưới vợ, vài ngày bay Lục gia cũng bận rộn không kém, bàn ghế bát đĩa bàn đĩa đều đã mượn xong, một nhà bốn người Lục Quý An cũng đã sớm qua đây, định bụng là ở từ đêm nay đến khi cô dâu kính trà xong mới trở về thành.

Dựa theo tập tục, mấy đêm này Lục thị nên về nhà mẹ đẻ ở, trong nhà có hài tử cũng sẽ mang

tới tham gia náo nhiệt.

Nhưng mà đến khi mặt trời ngã về phía tây, Lục thị chỉ mang theo nhi tử Chu Nguyên đến.

Sắc mặt Lục Thành hơi khó coi, hỏi cô, "A

Ngọc sao không tới?"

Chẳng lẽ đại biểu huynh hấn thành thân, nàng cũng không chịu đến, thực quyết tâm không bước vào cửa chính Lục gia nữa đúng không?

Lục thị quét mắt nhìn cháu trai Lục Ngôn một cái, nàng phiền lòng nóng nảy, đột nhiên phát hỏa, "Khuyên nửa ngày nó không chịu đến ta cũng không có biện pháp. Nó tới hay không mặc kệ, đồ lang tâm cầu phước, nàng được chiều quen già có tính xấu, các người cứ coi như không biểu muội như nó là được!"

Nữ nhi có sai, nàng biết, nhưng nữ nhi tâm cao khí ngạo bị cháu trai thứ hai kéo tay đuổi ra cửa chính, náo loạn đến đỏ mặt tía tai, nàng cũng hiểu nữ nhi mất hết mặt mũi đến nhà biểu ca. Nếu như Lục Ngôn là con trai mình, hoặc là quan hệ hai cô cháu thân cận, nàng đã sớm khuyên Lục Ngôn đi dỗ biểu muội, nhưng cháu trai thứ hai lại không muốn gặp nàng, Lục thị sẽ không cưỡng bách con gái phải đi dỗ cháu trai.

Đều là đứa tính tình bướng bỉnh, mỗi đứa đều

có đạo lý của mình, vậy cứ tiếp tục như vậy đi.

Lục thị không thể quản cũng lười xen vào, bà bỏ lại mọi người rồi đi sang tân phòng bên kia nhìn một chút đã chuẩn bị thế nào.

Hứa thị là người ở trong cuộc không thích hợp mở miệng, bà đành đi đến bên cạnh cháu trai thứ hai, dỗ dành như dỗ hài tử khuyên nhủ:

"Thôi được rồi, năm ấy A Ngọc mới mười một tuổi, là tiểu hài tử không hiểu chuyện, cháu lại đối xử với nàng ấy như vậy, tiểu cô nương da mặt mỏng giận dữ như vậy nhưng kỳ thật trong lòng đã sấm hối hận rồi, cháu làm biểu ca thì nên rộng lượng một chút, tự mình đi một chuyến mời A Ngọc đến đây được không?"

"Ai thích thì người đó đi." Lục Ngôn trầm mặt, quay đầu muốn bỏ đi.

"Đứng lại."

Lục Thành lạnh giọng quát lên nhìn đệ đệ, giọng nói không cho phép cự tuyệt, "Người đi đón biểu muội đi, đón không được người cũng đừng trở về. Đường đường là đại nam nhân vậy mà lại đi so đo với một tiểu cô nương vậy sao?"

Lục Ngôn là người trắng nhất trong ba huynh đệ, khi bị huynh trưởng quát lên như vậy, trên mặt lập tức biến ảo từ trắng sang đỏ, tuy không muốn đi nhưng uy nghiêm huynh trưởng đã áp

tôi, nan cũng không thể không nghe được.

Phan thị cùng nhà Lục Thành là thân thiết nhất, bà liền vội vàng tiến lên khuyên nhủ: "Được rồi được rồi, ngày đại hỉ ồn ào như vậy ra thể thống gì? Lão đại, người nên gấp rút làm gì thì làm đi, có bản lĩnh ngày mai đến gặp Hương Nhi cũng nhân nhó vậy thử xem, đó mới coi như cháu có bản lĩnh!"

Hứa thị cùng vài tiểu cô nương đều bật cười, ngay cả A Đào đang dắt A Nam cũng lựa gió phất cò, cười hắc hắc.

Lục Thành vẫn mặt lạnh như cũ, hung hăng nhìn chăm chăm nhị đệ vài lần, biết rõ thím có thể khuyên nhủ nhị đệ nên hẳn mới chịu đi.

Phan thị đuổi đám hài tử muốn ở lại xem náo nhiệt, sau đó bà kéo Lục Ngôn kéo sang một bên, nghiêm túc nói: "Đại ca cháu nói chuyện khó nghe nhưng lại rất có đạo lý, lão nhị à, năm nay cháu cũng đã mười tám rồi, bình thường hiểu chuyện như vậy, sao lại đi tức giận với biểu muội nhỏ hơn cháu năm tuổi? A Ngọc cũng giống như cô cháu vậy, nói năng chưa ngoa nhưng tâm như đậu phụ, chỉ cần cháu nói chuyện nhẹ nhàng một chút thì nàng nhất định sẽ đến."

Lục Ngôn môi mỏng nhếch lên, mắt nhìn chăm chăm mặt đất.

Phan thị tức giận đến mức vỗ vai hắn: "Không

nê mặt thầy tu thì cũng phải nê mặt phật tô.
ngày mai chị dâu cháu gả đến đây, lúc vén lên
khăn voan lên nhưng chỉ trông thấy A Nguyên
không nhìn thấy tỷ hân. cháu hy vọng chị dâu
cháu hiểu lầm biểu muội không thích nàng ngay
cả rượu mừng cũng không tới. hay là sau khi
biết rõ nguyên do thì cười tiểu thúc cháu nhỏ
nhen?"

Lục Ngôn cuối cùng cũng động, sau khi khó chịu
chỉ chốc lát liền sải bước hướng về xe ngựa Chu
gia lưu loát lên xe.

Phan thị thật sâu thở phào nhẹ nhõm, mấy
người khác nãy giờ vẫn chú ý bên này cũng đều
buông lỏng tâm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 123: Chương 122

Chu gia.

Chu Ngọc nằm sấp ở trên giường, chán chết nhìn
vài bộ quần áo mới trên giường gạch mẫu thân đưa
tới, tâm phiền ý loạn.

Đại biểu ca thành thân, nàng dĩ nhiên muốn đi,
nhưng nàng sợ nếu mình đi thì lại bị nhị biểu ca
không đuổi ra thì cũng là chàm chọc khiến khích.

Mẫu thân nói nhị biểu ca không phải là người như
vậy. Chu Ngọc một chút cũng không tin, nếu không

vậy, Chu Ngọc mặt chữ cũng không ăn, nếu không
năm trước người nọ cũng sẽ không tự tay ném nàng
ra cửa chính.

Trong chốc lát muốn đi, trong chốc lát lại có kị,
tiểu cô nương mười ba tuổi lại bức bối chui vào trong
ổ chân.

"Cô nương, lão gia đến đây."

Gian ngoài truyền đến giọng nói của nha hoàn,
Chu Ngọc vội vàng leo ra ổ chân rồi cuộn chân
lại, nhanh chóng sửa sang lại đầu tóc, vừa định
nhảy xuống giường thì Chu Thiên Hưu đi đến.
Nam nhân ba mươi mốt một chiếc áo choàng nhẹ
nhàng thường ngày, thân thể phát phúc (béo nhưng
phúc hậu), bộ dáng cũng coi như tuấn lãng, giờ tay
nhấc chân toát ra khôn khéo của thương nhân.

Nhìn lướt qua xiêm y trên giường gạch, Chu Thiên
Hưu cười khuyên nữ nhi, "Rõ ràng muốn đi, đừng
giận dỗi nữa, để phụ thân phái người đưa con đi."

"Con không đi." Chu Ngọc cúi đầu nói.

Dưới gối Chu Thiên Hưu có một trai một gái, hai
đứa này đều là bảo bối của ông. Năm ấy nữ nhi bị
Lục Ngôn đuổi về bỏ nhào vào trong ngực ông
khóc đến mức nỏ, vốn Chu Thiên Hưu đối với Lục
gia cũng không có hảo cảm quá lớn, nể mặt thế tử
ngày lễ ngày tết mới khách sáo đến chơi, nhưng từ
sau khi nữ nhi bị ỷ khuất thì tình cảm của ông đối
với Lục gia lại phai nhạt hơn.

Thấy nữ nhi vẫn cứng đầu, Chu Thiên Hưu không nói nhiều nói nữa, ông lấy lệ nói: "Vậy con cứ suy nghĩ đi, nếu muốn đi ngày mai cùng đi với phụ thân."

Hắn là dương cũng phải đi ăn cưới.

Chu Thiên Hưu là người che dấu rất tốt, ngay cả Lục thị cũng không biết trong lòng trượng phu kỳ thật không muốn gặp nhà mẹ đẻ, Chu Ngọc cũng nhìn không ra, nàng mãi đắm chìm ở trong phiền não của mình, sau khi nghe phụ thân nói vậy nàng liền gật đầu, tiếp tục khó chịu ở lì trong phòng.

Buổi tối Chu Thiên Hưu còn có tiệc rượu, ông lại nhìn nữ nhi một lát rồi xuất phát.

Ông vừa rời đi không lâu thì Lục Ngôn đến .

Người gác cổng vừa nhìn nhị công tử rất lâu chưa tới cửa, hắn vừa mời Lục Ngôn vào phòng khách uống trà, vừa phái người trở về báo với cô nương.

Chu Ngọc không thể tin vào lỗ tai mình, nhìn chằm chằm nha hoàn hỏi: "Thật sự là nhị biểu ca của ta?"

Tiểu nha hoàn cười nói: "Đúng vậy, cô nương mau trang điểm rồi mặc quần áo đi, nhị công tử nhất định là tới đón ngài."

Thân là biểu huynh muội, vậy mà giận dỗi khiến hai người chiến tranh lạnh đã hai năm.

Chu Ngọc nhìn cười, muốn kìm nén cũng không được. Nhị biểu ca vì sao đến, nàng rất rõ ràng, sau đó xuất hiện một ý niệm, những ân oán trước kia giống như đã bị gió thổi tản đi hết, nàng có thể quang minh chính đại vui vẻ đi uống rượu mừng của đại biểu ca rồi.

Bộ quần áo cần phải mặc, Chu Ngọc đã sớm có chủ ý, nàng lui lướt thay một đôi giày màu hồng thêu hoa hải đường, lại chọn lấy bốn bộ xiêm y để nha hoàn gói kỹ giữ lại sang đó tắm rửa, sau đó mới ngồi trước gương trang điểm, thần thái lung bay để nha hoàn hầu hạ chải đầu.

Cách ăn mặc của các cô nương đều rất tốn thời gian gian, trong thính đường, Lục Ngôn uống xong một chén trà cũng không thấy biểu muội, hán nhìn không được lại suy nghĩ nhiều.

Biểu muội chắc không phải cố ý thờ ơ với hán đâu nhỉ?

Theo cách hán hiểu biểu muội, nàng có thể làm ra loại chuyện như vậy.

Đột nhiên Lục Ngôn không muốn đợi nữa, nhưng nghĩ đến bộ dáng huynh trưởng nổi giận, ngày mai đại tẩu lại vào cửa, hán cương bách mình tiếp tục ngồi chờ, ngồi một lát thì trong đầu lại hiện ra hình

ảnh hai năm trước đó.

Trong nhà dượng có tiền, nên biểu muội được làm nhà xi riêng trong phòng, cho nên nàng không có thói quen đi nhà xi ở nông thôn. Lúc biểu muội còn là tiểu hài tử, đến một lần lại oán trách một lần, chê nhà xi hôi thối, chê heo ở bên trong kêu khiến nàng sợ hãi, sau này nàng lớn lên vẫn cứ oán trách như cũ, sau đó nàng đột nhiên nghĩ cách, cứ mỗi lần đến nông thôn nàng ghen lại trừ phi nhin không nổi.

Biểu muội có ý muốn đi nhà xi hay không hán đương nhiên không biết, nhưng thấy nàng không oán trách nữa, Lục Ngôn cảm thấy kỳ quái, khó tránh khỏi lưu ý, sau đó liền hiểu biểu muội đang chịu đựng.

Ghen nhiều khó chịu nhiều, Lục Ngôn mặc dù bất mãn biểu muội yếu ớt, nhưng biểu muội đã được nuông chiều từ bé, yếu ớt một chút cũng bình thường. Hán không muốn biểu muội ghen, cũng không muốn biểu muội vì vấn đề đi nhà xi mà chỉ một đêm cũng không muốn ở lại nhà mình, cho nên mỗi lần cô và biểu muội muốn tới, Lục Ngôn cũng sẽ quét dọn nhà xi cẩn thận một lần.

Lần đó cũng không ngoại lệ, Lục Ngôn quét dọn đặc biệt nghiêm túc, ngoại trừ mùi hương ở chuồng heo thì không còn mùi gì khác lạ, thiếu chút nữa hán còn đốt nhang. Khéo chính là ngày đó biểu muội nhin không nổi mót nhác váy hồng, chu cái miệng nhỏ nhắn, một bộ dạng muốn chịu chết chậm chạp

đi về phía nhà xi. Đại ca thì ở vườn trái cây, cô, muội muội và tam đệ ở tây phòng đợi, Lục Ngôn cởi giày leo lên giường, ở bên đông phòng dùng ngón tay đâm cái vào cửa sổ giấy, vừa nhìn vừa cười, nhìn biểu muội bịt mũi đi vào, không đầy một lát liền chạy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Lòng Lục Ngôn trầm xuống.

Nhà xi quả thực rất sạch sẽ nhưng biểu muội vẫn không chịu nổi, chuyện có thể làm hán đều đã làm, biểu muội vẫn không thích nhà bọn họ.

Mới vừa mang giày xong liền nghe bên tây phòng giọng biểu muội oán giận với cô, "Nương, chúng ta đi thôi, con không muốn ở nhà biểu ca."

Cô thì muốn ở lại nên khuyên nàng vài câu, biểu muội không thuận theo, hết lần này đến lần khác cầu xin cô đi về.

Lục Ngôn nghe không nổi nữa, nhà hán như vậy đó, biểu muội không chịu nổi vậy thì vĩnh viễn đừng đến. Càng nghe càng phiền, Lục Ngôn cũng không biết lúc ấy mình nghĩ như thế nào, hán xông vào phòng níu biểu muội lại rồi kéo ra ngoài, kéo cho đến khi ra khỏi cửa lớn, hán chỉ hướng thôn trấn rồi nói nàng vĩnh viễn đừng đến đây nữa. Biểu muội vừa khóc vừa mắng hán, phẫn nộ lên xe ngựa.

Chạng vạng đại ca trở lại hung hăng đánh hán một trận.

Lục Ngôn có chút hối hận, dù sao biểu muội cũng chỉ mới mười một tuổi, nhưng hán rất tức giận, hán cũng không hiểu sao mình lại tức giận đến vậy.

Ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, Lục Ngôn nghiêng đầu nhìn liền thấy một tiểu cô nương mang giày màu hồng thêu hoa hải đường sải bước vào, khuôn mặt hồng hào có chút béo như trứng ngỗng không giống như trong trí nhớ của hán, chân mày lá liễu dài nhỏ, đôi mắt ngập nước, ánh mắt hai người nhìn nhau, tiểu cô nương nhanh chóng dời đi, cái cảm nhẹ nhàng nâng lên, có chút kiên cường.

"Sao huynh lại tới đây?" Che dấu căng thẳng của mình, Chu Ngọc không chạm không vội ngồi xuống ghế chủ tọa, nàng không nhìn vào hán nữa. Hai huynh muội vốn cũng không thân như thế, trong hai năm này nàng lại không đi nhà Lục gia, nhị biểu ca cũng không tới nhà bọn họ, quá lâu không gặp, Lục Ngôn giống như đã thay đổi không ít, cảm giác rất xa lạ.

"Đại ca kêu ta tới đón người, đi thôi." Lục Ngôn không bồi tội cũng không dỗ người, hán trầm mặt đứng lên đi thẳng ra phòng khách, đầu cũng không quay lại đi về phía trước, giống như hán đến đây chỉ là truyền lời, nàng có đi hay không hán không để ý.

Chu Ngọc cũng không quan tâm nhị biểu ca có bồi tội với nàng hay không, nàng muốn chính là nhị biểu ca không đuổi nàng nữa, hiện thời có thể đi uống

rao mừng , trong lòng Chu Ngọc đều là cao hứng, nàng dẫn nha hoàn nhẹ nhàng đi phía sau lưng Lục Ngôn. Vừa đến ngoài cửa, Lục Ngôn đưa lưng về phía nàng đứng trước xe ngựa, Chu Ngọc thuận thục lên xe ngựa, liếp nhận bao đồ nha hoàn đưa tới liền chui vào.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Chương 122.2

Lục Ngôn không tiến vào mà ngồi ở ngoài xe ngựa.

Xuyên thấu qua khe cửa, Chu Ngọc nhìn bóng lưng biểu ca, nàng suy nghĩ một chút rồi quyết định vẫn tiếp tục chiến tranh lạnh với hắn, chỉ cần Lục Ngôn không xin lỗi, nàng liền không chủ động nói chuyện với hắn. Ai bảo hắn vô duyên vô cớ phát hỏa với nàng? Ngày đó nàng đi nhà xí, nhà xí sạch sẽ, nàng rất hài lòng, không ngờ cái móng đột nhiên bị mũi heo đụng vào một cái, hù dọa nàng đến nỗi chưa đi xong đã phải đứng dậy, nàng nắn nỉ mẩu thân về nhàsau đó nhị biểu ca đột nhiên hung thần ác sát xông tới...

Chu Ngọc có cảm giác Lục Ngôn cố tình gây sự.

Hai huynh muội có suy nghĩ riêng, một đường không ai nói một lời.

Khi xe ngựa ngừng đến trước cửa, Lục Ngôn nhảy xuống xe ngựa đi vào trước.

Bốn chị em Lục Phù, Lục Dung, Lục Anh và A Đào cùng nhau ra đón Chu Ngọc, Chu Ngọc thích những tỷ muội này, chẳng mấy chốc liền sáp nhập vào trong đó. Lục Thành ôm A Nam đi ra, đứng trong sân trêu ghẹo tiểu cô nương, "Biểu muội càng lúc càng lớn, lần sau có phải ta đi mời muội mới bằng lòng đến đây đứng không?"

Hắn nghĩ không ra, một tiểu nha đầu bản tính không xấu, Nhị đệ bình thường rất biết dỗ bọn muội muội vui vẻ, vì sao chỉ riêng biểu muội hắn lại ghét đến như vậy?

"Lần này là hi sự của đại ca và tiểu tử, lần sau ý cũng là hi sự sao?" Chu Ngọc cơ trí cãi lại, ánh mắt sớm liền đã nhìn chăm chăm cháu nhỏ béo mập trắng trẻo xinh đẹp, nàng chạy tới muốn ôm A Nam, "A Nam để biểu cô cô ôm nào, biểu cô cô thích A Nam nhất."

Sau lễ mừng năm mới A Nam cũng ít đi sang Chu gia cho nên số lần bé thấy Chu Ngọc quá ít, bây giờ nhìn nàng giống như người lạ, bé nín thở nghiêng đầu úp sấp trên lưng phụ thân, không để cho nàng ôm.

Tiểu tử không tùy tiện để cho "người ngoài" ôm, Chu Ngọc cũng đã quen rồi, nàng lấy cái trống bỏi đã chuẩn bị sẵn từ trong bọc quần áo ra, vừa rung vừa chọc A Nam. Bộ dáng tự nhiên quen thuộc như đã quen nàng đã hai năm không bước vào cửa chính Lục gia, Lục Ngôn thấy vậy trong lòng bùng bùng bốc hỏa.

Với ai nàng cũng đều cười hi hi về mặt nhiệt tình, chỉ có hắn nàng vẫn bày mặt lạnh, rõ ràng đang trách hắn.

Muốn trách cứ trách, Lục Ngôn quét mắt nhìn bao đồ trong tay biểu muội, nghĩ đến biểu muội sẽ ở nhà nhà mình hai ngày, đột nhiên hắn có chút há hê. Ngày mai tiểu tử vào cửa, biểu muội cho dù không muốn cũng phải ở đến hết ngày mai, hắn muốn nhìn xem lần này biểu muội có thể ghen bao lâu, có bản lĩnh trước khi về nhà nàng đừng đi nhà xí.

Cả đại gia đình đều đã đến đông đủ, buổi tối ở phòng cũ phía đông xếp đặt hai bàn, các nam nhân ngồi một bên, các nữ quyến ngồi một bên.

A Nam vẫn ngồi trong lòng phụ thân, bình thường quây thì có quây, nhưng chỉ cần Lục Thành ở nhà, A Nam vẫn thích dính lấy phụ thân.

Trong nhà A Nam nhỏ nhất, Hứa thị trêu chọc bé nói: "Đêm mai phụ thân phải ở cùng nương, tam nãi nãi ôm A Nam ngủ nhé?"

A Nam buông cái muỗng trong tay lắc lắc đầu, ngửa đầu lên mong đợi nhìn phụ thân nói: "Nương ôm!"

Hiện tại đã kêu Ngưng Hương thành nương.

Lục Trọng An, Lục Quý An thân là trưởng bối nên chỉ cười nhẹ nhàng, Lục Định thì cười có vẻ hàm súc, chỉ có Lục Ngôn là không hề cố kỵ cười thành tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm huynh trưởng có ý "đáng đời". Hẹp hòi, không cho hắn nhìn tâu tử, hắn làm đệ đệ phải nghe lời, để xem đêm mai huynh ấy đồ nhừ tử thế nào, A Nam thích nương như vậy, tuyệt đối không dễ lừa gạt.

Lục Thành rù mắt nhìn nhừ tử, hắn giúp A Nam lau hạt cơm bên khóe miệng, trong lòng xác thực rầu rĩ. Đêm mai không chỉ riêng A Nam mà còn có thêm A Mộc, lừa gạt được đứa nhỏ nhưng chưa chắc lừa gạt được đứa lớn, hơn nữa bị hai đứa bé lại rất dính tức phụ, hắn muốn động phòng quả thật không dễ dàng.

Dù sao xe đến trước núi cũng có đường, nếu quả thật không được thì hắn sẽ chờ A Mộc và A Nam ngủ thiếp đi thì bắt đầu, dù sao đêm dài như vậy.

Nghĩ đến đêm mai có thể ôm tức phụ, Lục Thành hưng phấn không ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Chương 123

Dương xuân tháng ba, không khí vừa lúc ôn hoà.

Ngày đại hỉ, Ngưng Hương xấu hổ ngồi ở trên giường, nhắm mắt lại để hỉ bà giúp nàng trang điểm. Đường muối, đệ đệ còn có Đại Tráng cách vách cực kỳ náo nhiệt, người một câu ta một câu ồn ào, đến khi nàng kẻ mắt, một lớn hai nhỏ đều im lặng, Ngưng Hương thấy vậy đang muốn tò mò thì trên mặt đột nhiên đau xót, vô số đau đớn rất nhỏ đồng thời đánh tới, Ngưng Hương nhin không được nhử lông mày.

"Tỷ tỷ có đau không?" A Mộc đau lòng cho tỷ tỷ, nhỏ giọng hỏi.

Ngưng Hương không thể động, đưa tay sờ đầu đệ đệ.

A Mộc nằm sấp trên giường ngược đầu nhìn hỉ bà nhích tới nhích lui trên mặt tỷ tỷ, trong đôi mắt to thuần khiết đều là khó hiểu. Tỷ tỷ đã rất đẹp, vì sao còn phải làm như vậy?

Giống như là biết rõ ý nghĩ trong lòng nam oa, sau khi

hỉ bà giúp xong, nàng cười hỏi: "À Mộc nhìn một chút xem, có phải tỷ tỷ đẹp hơn không?"

À Mộc ngồi dậy nhìn tỷ tỷ.

Ngưng Hương mở mắt ra, vành mắt khẽ phấp hờn, bên trong mắt hạnh sắc nước thanh nhuận, như hoa hạnh dính sương sớm, trong veo như nước.

"Đẹp." À Mộc lăm bắm, nhìn tỷ tỷ ngây người.

Đại Tráng cũng nhìn đến ngây người, sau đó hoàn hồn lý tưởng hào hùng nói: "Đến khi ta lớn lên muốn kết hôn với tức phụ so với Hương Nhi tỷ còn đẹp hơn!"

"Vậy người cũng phải có bản lĩnh mới được." Từ Thu Nhi đẩy hẳn một cái rồi hai người đuổi nhau chạy quanh phòng: "Được rồi, trong phòng đang có chuyện cần làm, mọi người ra bên ngoài chơi đi."

Bên ngoài cũng rất náo nhiệt, hai đứa bé hưng phấn chạy ra ngoài.

Ngưng Hương vẫn còn phải chờ vẽ lông mày và chải đầu, tuy nàng được "hầu hạ" nhưng khi đói bụng mà phải ngồi một chỗ như vậy cũng rất hao phí thể lực.

Mà hiện tại Ngưng Hương cũng không có tâm trạng mệt mỏi, nàng vừa căng thẳng lại có chút sợ hãi, chỉ một lát nữa nàng sẽ gả tới nhà Lục gia, Lục Thành sẽ luôn luôn đối tốt với nàng chứ? À Nam sẽ luôn thích người mẹ kế này là nàng chứ? Còn thân thích của Lục gia...

Trước khi xuất giá, nàng chỉ nghĩ đơn giản là muốn ở

cùng một chỗ với nam nhân mình thích, nhưng đến giờ phút này nàng đột nhiên hối hận, Ngưng Hương phát hiện nàng vẫn còn rất nhiều băn khoăn, thậm chí ngay cả việc sinh hài tử nàng cũng chưa nghĩ đến.

Nhưng hết thấy đều đã chuẩn bị xong, bên ngoài trời đã sáng choang, tân khách cũng đã đến đông đủ. Các nữ quyến rồi rít vào nhìn tân nương rồi xuýt xoa tán dương vài câu, Ngưng Hương rủ mắt ngược ngùng, tùy ý để các nàng quan sát kỹ càng, nhưng kỳ thật hai bàn tay nhỏ dưới ống tay áo rộng thùng thình đang run rẩy lộn xộn, đột nhiên nghe thấy phía ngoài diễm tấu sáo và trống, tim Ngưng Hương muốn bay ra ngoài.

Lúc Thành đã đến.

"Mau đắp khăn voan lên!" Hỉ bà có chút gấp gáp nói.

"Đây rồi!" Từ Thu Nhi đã cầm sẵn khăn voan trong tay, tự tay đội lên cho Đường tử, khăn voan vừa khoác lên đầu Đường tử, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Đường tử đỏ hồng, Từ Thu Nhi đột nhiên hết sức cảm khái, nhỏ giọng nức nở nói: "Tử tử phải thường xuyên về đây thăm muội nhé, đừng có Lục đại ca liên quên muội."

Ngưng Hương cũng không muốn rời xa mọi người, lúc này lại bị tiểu cô nương chọc cười, mắt hạnh nhìn đường muội rưng rưng: "Chỉ cách có hai dặm, ta không về được thì muội cũng có thể tới đó tìm ta mà."

Từ Thu Nhi nín khóc mỉm cười, sau khi nghe mẫu thân thúc giục nàng mới kéo khăn voan xuống. Khăn voan

đỏ thắm, thêu hoa mẫu đơn và song điệp, che kín dung mạo khuynh thành của đường tử. Ngoài cửa sổ kèn thổi càng lúc càng lớn, lộ ra thời khắc vui vẻ, tiếng kèn tiếng trống rơi sau một khắc đã đến trước cửa Từ gia.

Ngưng Hương nắm chặt chiếc bình sứ đỏ trong tay nghe náo nhiệt trong sân.

Đương nhiên phải náo nhiệt rồi, cực nhọc vất vả mới nuôi lớn được cô nương, sao có thể dễ dàng để tân lang dẫn về nhà.

Sau khi trải qua thương lượng cùng Từ gia trước đó, Lục Thành phải đổi mặt cửa ải thứ nhất chính là vật tay. Trong thôn không thịnh hành ngâm thơ hát hò gì đó, cho nên thử thách của tân lang rất thực tế, ở cửa lớn bày cái bàn, Từ Hòe chịu trách nhiệm cửa ải này.

"Không được, Lục Thành lớn hơn người bốn tuổi, vóc dáng cũng sao hơn so với người, vậy nên Lục Thành không thể vì Từ Hòe là đường huynh mà cố ý nhường nha." Những người đứng xem náo nhiệt ồn ào nói.

Từ Hòe không giỏi lý lẽ vậy nên để Từ Thu Nhi nâng chén chén rượu đầy trong tay giải thích: "Đương nhiên không đơn giản như vậy, ưu thế Lục đại ca tất cả mọi người đã nhìn ra, vì công bằng, một lát nữa khi vật tay hấn còn phải dùng tay trái nâng chén rượu này, nếu hấn thắng đại ca ta đồng thời bảo đảm rượu không rơi một giọt nào, lúc đó mới qua ải này."

"Đều sắp là người thân với nhau rồi, sao nàng còn gọi hấn là Lục đại ca, phải gọi là tử phu mới đúng chứ?" Nghiêm Kính đứng sau lưng Lục Thành nhìn chằm

chăm tiểu cô nương xinh đẹp nói, hai mắt như ngọn lửa.

Lúc này Từ Thu Nhi mới phát hiện tên lưu manh thôi cũng trà trộn ở trong đội ngũ đón dâu của tỷ phu, trong lòng nàng đột nhiên trở nên tức giận, giận chó đánh mèo với Lục Thành, trừng mắt nói: "Lục đại ca có dám không? Chờ huynh qua hết ba ải này, muội liền gọi huynh là tỷ phu."

Lục Ngôn cũng tới, chân dài bước nhanh vượt tới trước đứng đối diện Từ Hòe, vẻ mặt tươi cười nói: "Đại ca ta lớn tuổi hơn, ta cùng với Từ ca bằng tuổi nhau, vậy nên cửa thứ nhất này ta thay đại ca ta tỷ thí đi!"

Nhà trai mang vài vị huynh đệ đến, chính là vì giúp đỡ cho nên Lục Ngôn nói thế quá hợp tình hợp lý.

Nhưng Lục Thành mới là người cưới vợ, hắn không cần đề đề làm náo động, một tay đẩy người ra dứt khoát ngồi xuống ghế đầu, dung mạo tuấn lãng không sợ chiến bại, lập tức dẫn tới một loạt người ủng hộ. Từ Hòe nhìn Lục Thành từ tốn bình tĩnh, hắn không nắm chắc phần thắng, cũng may chuyện này chỉ là gia tăng náo nhiệt, cho dù hắn có thể thắng cũng nhất định phải thua, giữ kín là được.

Hai người tay phải nắm lấy nhau, vừa chuẩn bị xong thì Từ Thu Nhi đặt chén vào trong tay trái Lục Thành.

Cuộc đấu sức bắt đầu.

Cho dù là thua vậy thì cũng phải thua cho đẹp mắt, quét mắt nhìn sang Quán Bình đang đứng bên kia,

ngay từ đầu Từ Hòe đã dùng toàn lực xuất ra. Kinh địch trước mặt, toàn thân Lục Thành trở nên căng cứng, bởi vì cố kỵ chén rượu trong tay trái nên hắn bị mất đà, Từ Hòe nhân cơ hội đè xuống một đoạn, tất cả mọi người nhìn thấy toát mồ hôi đầm đìa.

Không ngờ Lục Thành nhanh chóng ổn định lại tinh thần, hắn dùng nửa người trên khễ nghiêng về phía trước, sau đó vẫn không nhúc nhích, chỉ có tay phải dùng sức một chút, cũng không lâu lắm thế cục liền thay đổi. Từ Hòe quả thật không nhường, nhưng không biết thế nào khí lực lại không bằng hắn, bị Lục Thành từng chút từng chút ấn xuống bàn.

Thôn dân đứng xem náo nhiệt thấy hai người đều đỏ mặt gay gắt liền biết là thực sự đọ sức, tiếng vỗ tay ủng hộ vang lên rầm rầm.

Từ Hòe chấp tay hướng về Lục Thành, tự đáy lòng kính nể nói: "Muội phu thật bản lĩnh!"

Lục Thành thắng khí lực nhưng lại thua bồi phận, lập tức dẫn tới một trận cười vang. Hắn không thêm để ý chút nào, một tay bưng chén từng chén rượu uống đến một giọt cũng không còn dư thừa, oai phong lẫm liệt đặt ly xuống bàn, cố ý hướng về Từ Thu Nhi thổi thở ra một hơi, sau đó nhìn vào thượng phòng cười to nói: "Nói đi, tiếp theo là của gì."

Từ Thu Nhi ghét bỏ hắn mùi rượu của hắn, đỏ mặt trong tiếng cười của các thôn dân, nàng tức giận ngẩng cao đầu chỉ vào cây hồng nói: "Trên đó treo một cái túi hương, Lục đại ca không được phép leo cây cũng không được phép dùng gậy trúc, nếu huynh có

thế tự tay lấy xuống thì có thể tiến vào cửa phòng bếp."

Mọi người rồi rút ngựa đầu, quả nhiên thấy trên cành cây hồng treo một cái túi thơm đồ thẩm, chỉ là cành cây kia quá cao, cách mặt đất khoảng chừng hơn một trượng, trừ phi Lục Thành bay lên mới có thể lấy được.

"Này ai nghĩ ra cái chủ ý xấu này vậy, quả thật muốn làm khó dễ!"

"Đúng vậy đúng vậy, tân lang tuy chân dài nhưng cũng không nhảy cao được như vậy."

Nhóm thôn nhân lớn tiếng nghị luận, còn Từ Thu Nhi chỉ đứng một bên cùng người trong nhà cười nhìn Lục Thành.

Lục Thành quan sát trên dưới một phen, sau đó hần quay đầu lại nhìn Nghiêm Kính và Lục Ngôn, người trước thân hình tương tự hần, người cao vai rộng, Nhị đệ mặc dù vóc dáng cao, nhưng vai vẫn không đủ lớn, chúng tiểu cô nương có lẽ cảm thấy nhị đệ rắn chắc cao lớn nhưng đứng ở trước mặt bọn họ hần liền tỏ ra thua kém hơn nhiều.

Nhìn ra ý tứ của hần, Nghiêm Kính giữ chặt Lục Ngôn, cười nói: "Để ta giúp ngươi."

Lúc hần mười sáu, mười bảy tuổi đã quen Lục Thành, khi đó còn có chút tính trẻ con, cả ngày ở trong vườn trái cây đùa giỡn, ngẫu nhiên có chơi trò người chồng người leo lên cây hái trái cây.

Nói xong hần liền đi đến dưới tàng cây cây hồng ngò i

xô m xuố ng.

Lục Thành theo đà nhảy lên, hai chân dẫm lên Nghiêm Kính đầu vai, một tay vịn cây hồng. Nghiêm Kính tuy hơi thở nặng nề nhưng lại có thể vững vàng nâng Lục Thành đứng lên. Lục Thành ngẩng đầu lên nhìn, bình tĩnh chỉ huy: "Đi lên phía trước hai bước."

Nói buông liền buông lỏng tay đỡ thân cây.

Hai nam nhân cao lớn chống người, nhìn tuy mạo hiểm nhưng Nghiêm Kính đi rất ổn định, Lục Thành đứng thẳng thoải mái cầm lấy túi thơm rồi lập tức tiêu sái nhảy xuống đất.

"Tỷ phu!" Á Mộc chịu trách nhiệm của thứ ba triệt để làm phản, bổ nhào vào lòng Lục Thành kêu to, "Tỷ phu, đệ không khảo huynh đâu!"

Trong lúc nói chuyện, Á Mộc được Lục Thành giơ lên cao để lên vai, nam oa càng thêm hưng phấn, hướng về Đại Tráng khoe khoang, "Tỷ phu ta lợi hại nhất!"

Đại Tráng hâm mộ nhìn hấn.

Trương Bưu nhìn Lục Thành khí định thần nhàn nhã mà tâm phục khẩu phục, cảm thấy Ngưng Hương nên gả cho người đàn ông như vậy. Chương Hồng Lâm cũng đứng xem náo nhiệt thì lại châm chọc hừ một tiếng, theo ý hấn, Lục Thành chính là hán tử nông dân chỉ cây mạnh, không coi là bản lĩnh.

Đây là cách nhìn của nam nhân, còn trong đám nữ nhân, Lý thị hài lòng không ngậm miệng được, Túc Thu

Nhi chán ghét Nghiêm Kính nhìn nàng bằng ánh mắt khiêu khích, nàng chạy vào trong phòng, Thôi thì đương nhiên cũng có ý tưởng giống như nhi tử của bà, từ trong đáy lòng xem thường Lục Thành, Liễu Chi tức phụ Trương Bưu thì lại ghen tị siết chặt khăn trong tay. Nam nhân càng lợi hại, tức phụ gả cho hắn mới nở mày nở mặt, lúc biểu ca đi cưới nàng, mặc dù cũng qua ba ải nhưng được ủng hộ còn không bằng một nửa Lục Thành.

Trong lòng tràn đầy ghen tị, Liễu Chi chỉ có thể lần lượt tự nói với mình, Ngưng Hương tốt đẹp không được bao lâu đâu, đêm nay khi Lục Thành biết rõ thân thể nàng không còn trong sạch, nhất định sẽ chán ghét vứt bỏ. Đến nỗi Lục Thành chán ghét vứt bỏ Ngưng Hương sẽ cho nàng ta chỗ tốt gì, Liễu Chi hoàn toàn không nghĩ tới.

Lục Thành mặc kệ đám người này, hắn khiêng cậu em vợ đi trong phòng đón tức phụ.

Tập tục trong thôn chính là tân lang ôm tân nương tử vào kiệu hoa, đến nhà trai thì lại dắt vào nhà. Mà Lục Thành thì đang gấp gấp cưới vợ, vừa vào nhà chưa kịp nói gì thì đã cười lớn ôm tân nương tử giá y đồ thắm đang ngồi trên giường bé lên, thoải mái như ôm trẻ con vậy, nhấc chân hai bước đã đi ra ngoài.

Ngưng Hương tựa ở trong lòng nam nhân, cảm nhận được khí lực của hắn, nghe người thân không ngừng dặn dò cùng thôn nhân đang ồn ào, tim nàng đập như trống bỏi.

Nàng cảm giác mình giống như muốn bay, chưa từng

có một ngày hạnh phúc như vậy.

"Ngồi vững lên, bây giờ lập tức sang nhà chúng ta."

Lục Thành đem tức phụ thả vào trong kiệu, trước khi đi còn dùng sức hôn nàng cách khăn voan một cái.

Ngưng Hương mắc cỡ nghiêng đầu.

Phát giác nàng ngưng ngưng, Lục Thành vừa cười vừa sốt ruột muốn về nhà bãi đường, hắn không trì hoãn nữa liền buông màn kiệu xuống.

"Tỷ phụ, đệ ngồi chỗ nào?" A Mộc nhìn chăm chăm kiệu hoa, hiếu kỳ mình có phải cũng được ngồi kiệu hay không.

"A Mộc cưỡi ngựa cùng tỷ phụ." Lục Thành cười mở nói, trực tiếp đem cậu em vợ ôm lên ngựa, hắn muốn cho tất cả mọi người biết rõ hắn thích tức phụ bao nhiêu, thích đến ngay cả cậu em vợ cũng muốn đón sang nhà mình chăm sóc.

Khi hai người ngồi vững vàng, kiệu hoa cũng được giơ lên, tấu sáo và trống từ một con đường khác đi về hướng thôn Đông Lâm.

Cháu gái đã bị Lục Thành đón đi, hai mắt Lý thị đột nhiên chua xót, bà nhìn không được lau nước mắt, lập tức nghiêng đầu đối mặt Chương Hồng Lâm. Nam tử thanh tú lúc này trên mặt lại treo một nụ cười quý dị, như tiểu nhân ẩn núp trong bóng tối, đang muốn tính kế ngư cò tranh nhau ngư ông đắc lợi. Phát giác bà đang nhìn mình chăm chú, Chương Hồng Lâm hồn nhiên không thèm để ý, vậy mà còn cười với bà rồi mới

quay mặt đi.

Lý thị có chút bất an, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, bà không thể tưởng được Chương Hồng Lâm có bản lĩnh gì khiến cháu gái thua thiệt.

Nhận định Chương Hồng Lâm cố làm ra vẻ huyền bí, Lý thị hung hăng oan trừng hất một cái rồi dẫn nữ nhi và con dâu tiến vào nhà. Trương phu cùng nhi tử đã đi sang Lục gia ăn cưới, bọn họ bên này cũng phải chiêu đãi tân khách, rất bận rộn, không rảnh phỏng đoán tâm tư của một kẻ ngoại nhân.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 126: Chương 124

Thôn Đông Lâm, Lục gia.

Hôm nay Lục gia lấy vợ, trong viện ngoài viện cũng tụ tập một đám thôn dân, so với Tư gia còn náo nhiệt hơn nhiều .

Đội diên tấu càng ngày càng gần, A Nam mặc bộ xiêm y đỏ thẫm tựa ở trong lòng Tam thúc, đưa bàn tay nhỏ bé chỉ về phía tây, đôi mắt to đen lúng liếng giống như còn vương nước mắt. Phụ thân đi đón nương, bé cũng muốn đi nhưng phụ thân và các thúc thúc đều không cho, A Nam tức giận khóc một trận ầm ĩ, sau khi bị dọa nếu bé còn khóc nương sẽ không tới nữa, lúc này bé mới dừng lại. Phụ thân đi rồi, A Nam cũng không chịu được kéo Tam thúc cùng bé đứng ở cửa chờ.

Cháu trai càng ngày càng nặng, tay trái Lục Định có chút mỏi, nhưng tiểu tử này bắt hắn phải ôm, vừa ngẩng đầu trông thấy đội ngũ đón dâu từ phía tây ngoặt vào. A Nam cao hứng nghiêng thân thể về phía trước, suýt nữa muốn nhảy ra ngoài, Lục Định vội vàng ôm chắc, sau phút hết hồn hết vía, ánh mắt hắn đột nhiên nhìn về con đường phía đông.

Nhà mình tuy ở con phố phía đông, nhưng khi huynh trưởng đi đón dâu đã xuất phát từ phía đông, đến khi tẩu tử được đón về nhà thì không thể đi lại con đường cũ nữa, cho nên phải từ phía tây quay về. Lúc này, các thôn dân đến xem náo nhiệt đều tập trung ở phía tây, nếu như không phải là do cháu trai lộn xộn, hắn cũng sẽ không nhìn về hướng đông, sau đó cũng sẽ không chú ý tới một nam nhân ăn mặc đẹp đẽ không nhanh không chậm đi tới, quạt xếp trong tay nhẹ lay động, hắn không đi ra đầu đường mà chỉ đứng ở phía trước vách tường, nhưng cũng không giống như người muốn tới xem náo nhiệt.

Những người trong thôn Lục Định cũng coi như quen thuộc gần hết, nhưng hắn chưa bao giờ thấy qua người này.

Ánh mắt của Lục Định từ khuôn mặt hắn chuyển sang y phục tơ lụa trên người hắn, Lục Định nhú mi, mới vừa muốn hỏi nhị thúc bên cạnh thì đột nhiên nam nhân bên kia gật đầu về phía hắn, ngũ quan rõ ràng hết sức tuấn lãng nhưng lại khiến cho Lục Định cảm giác toàn thân không thoải mái, đặc biệt là dáng vẻ tươi cười đối phương, như cười như không, mơ hồ toát ra địch ý nhân nhật.

"Nhi thúc, ngài đã từng gặp qua người nọ chưa?" Lục Đình sinh lòng không ổn, mượn cháu trai che lại, thấp giọng hỏi thúc phụ Lục Trọng An.

Lục Trọng An nghi ngờ nhìn sang, nhưng bởi vì kiệu hoa đã sắp tiến tới gần, bỗng chốc thôn dân xem náo nhiệt đang dần lui về phía sau chặn ngay trước mặt người nọ. Lục Trọng An không kịp nhìn thấy, thấy cháu trai cả đã xoay người xuống ngựa, ông vội nói: "Chuyện này khi khác nói."

A Nam thúc giục hần đi xem kiệu hoa, Lục Đình chỉ đành tạm thời đề xuống bất an trong lòng.

Nhiều người chen chúc, Lục Thành đem A Mộc giao cho Tì Hòe dắt, còn hần tươi cười đứng trước kiệu hoa, hỉ bà vui mừng rạo rức nói vài câu cát tường, Lục Thành vừa muốn nâng chân phải đá cửa kiệu thì trong đám người phía đông đột nhiên truyền đến giọng nói, "Lục Thành, người cưới tân nương tử sao không thông báo một tiếng cho tỷ phụ ta?"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người nhìn đi qua, trong đám người tự nhường ra một con đường.

Phùng Niên một thân trường bào màu xanh ngọc, lắc lắc quạt xếp vẻ mặt tươi cười bước tới, một đôi mắt hẹp dài đảo qua mọi người trong Lục gia, cuối cùng rơi xuống A Nam đang nhìn chằm chằm hần. Biết rõ đây chính là nhi tử của muội muội không biết xấu hổ cùng cha khác mẹ với hần, Phùng Niên chế nhạo nhếch khóe miệng lên, lập tức giả bộ từ ái dụ dỗ A Nam nói: "A Nam, ta là cữu cữu của cháu, nghe nói hôm nay cha cháu cưới mẹ kế cho cháu, cho nên cữu cữu cố ý tới

Cháu cháu của mẹ nó cho cháu, cho hân của cháu có ý gì
xem một chút."

A Nam không biết hân, cũng không thích nam nhân
làm trẻ nãi việc bé muốn nhìn nương, bé nhích lại gần
trên người Tam thúc, nhưng có lẽ do cảm thấy bả vai
tam thúc không an toàn bằng phụ thân, tiểu tử lại
hướng về Lục Thành giờ tay ra, "Phụ thân!"

Phùng Niên vừa muốn đón tiểu tử, nhưng tay còn
chưa kịp đụng tới A Nam thì Lục Thành đột nhiên
ngăn cản, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm
Phùng Niên: "Thứ nhất, mẫu thân ngươi là thiếp của
Phùng lão gia, dám vô sỉ bức tử ngoại tổ mẫu A Nam,
lúc nương A Nam còn sống cũng không nhận ngươi là
huynh trưởng, ngươi còn mặt mũi nào đến đây bấu
vúi quan hệ thông gia cùng ta? Thứ hai, chính miệng
Phùng lão gia đã nói ân đoạn nghĩa tuyệt với nương
A Nam, như vậy Lục gia ta cùng Phùng gia không có
bất cứ quan hệ nào, ngươi tới uống rượu mừng, chúng
ta không hoan nghênh, còn ngươi muốn quấy rối thì
đừng trách ta không khách khí."

Người trong thôn chất phác không ưa nhất chính là
loại nữ nhân làm thiếp này, hướng chỉ Lục gia ở Đông
Lâm thôn nhân duyên vô cùng tốt, mà ân oán của Lục
Thành cùng Phùng gia mọi người đã sớm biết, vậy nên
khi Phùng Niên dám quấy rối ngày đại hỉ của Lục
Thành, nhóm thôn nhân lập tức đứng ở bên Lục Thành,
rồi rút trách cứ Phùng Niên rồi đuổi hân đi.

Phùng Niên lần đầu tới Lục gia, hân không ngờ tất cả
mọi người lại giúp đỡ Lục Thành, như vậy đã thiên về
một bên, sau đó hân nhìn lại vóc người Lục Thành cao
lớn uy vũ, còn có các huynh đệ trăm mắt đứng sau

lưng Lục Thành, Phùng Niên nào dám cứng đối cứng, gương cười hai tiếng rồi xoay người đi.

Lục Thành vẫn nhìn chăm chăm vào hắn, cho đến khi thân ảnh Phùng Niên bị vách tường phía trước che lấp, hắn mới lần nữa thay đổi khuôn mặt, hướng về mọi người xung quanh chấp tay nói: "Nương A Nam mệnh khổ, lại gặp phải đám thân nhân ở Phùng gia vô tình máu lạnh, khiến mọi người chê cười rồi."

Lập tức có người lên tiếng: "Được rồi được rồi, coi như chó hoang không biết từ đâu đến, đuổi đi là được, mau mau mời tân nương tử hạ kiệu đi, đừng chậm trễ giờ lành..."

Lời còn chưa dứt, Phùng Niên ở phía nam hô to một tiếng, "Tức gia cô nương, người cẩn thận ngấm lại đi, năm đó Lục Thành làm muối muối ta bụng lớn mới muốn cưới muối muối ta, hiện thời muối muối ta mới mất hai năm hắn liền cưới người, nam nhân bạc tình như vậy sẽ thật lòng đối tốt với người sao? Còn có A Nam, người bị ngốc sao, nương người còn nằm ở trong quan tài đó, người cưới hắn chỉ là mẹ kế mà thôi, nương người sinh người ra có lẽ không muốn người làm mẹ kế đâu!"

Bởi vì thấy Lục Ngôn và Lục Định lao ra đuổi theo hắn, Phùng Niên hắn đã sợ, vừa chạy vừa nói vài câu không rõ ràng.

Nhưng âm thanh đều đã truyền tới tất cả mọi người.

Cửa nhà Lục đột nhiên trở nên yên tĩnh, dù sao đối với nhóm thân nhân mà nói, người Phùng gia vẫn là thất

nhưng chuyện của Lục Thành cùng Phùng cô nương cũng là thật.

Lục Thành rũ mắt đứng yên, ngực phập phồng dữ dội.

Hắn không tức Phùng Niên, hắn chỉ giận chính mình đã khiến Ngưng Hương chịu ủy khuất lớn như vậy, ngày đại hỉ bị người khác can thiệp nói xấu.

Càng trầm lặng càng lúng túng, Hứa thị nhẹ ho khụ khụ, hướng về hỉ bà nháy mắt, ý bảo bà tiếp tục.

Chỉ là không đợi hỉ bà kịp phản ứng, đột nhiên rèm kiệu hoa bị người đẩy ra, cánh tay kéo rèm trắng như tuyết, ngón tay ngọc thon dài, trong nháy mắt đã hấp dẫn tất cả mọi người chú ý, ánh mắt từ ống tay áo đỏ thắm dời lên trên, liền thấy tân nương tử cúi đầu chui ra, nàng vừa đứng thẳng vừa tự mình vén khăn voan lên.

Cái gì gọi là bệ nguyệt tu hoa, chìm sa cá lặn? Nhóm thôn nhân chưa nghe nói qua những từ kia, nhưng bọn họ biết cái gì gọi là ngàn dặm mới tìm được một, cái gì gọi là đẹp như tiên nữ. Mà giờ khắc này người đứng trước mặt bọn họ bây giờ, chính là một nữ nhân so với tiên nữ còn xinh đẹp hơn, một đôi mắt ngập nước bình tĩnh quét tới, giống như một khắc sau sẽ phải câu hồn người đi qua, nhìn thấy tức phụ thì nhóm bà tử nhin không được yêu thương nàng, các nhóm lão gia lại hận không thể bắt lấy Phùng Niên đem hắn treo ngược trên cây đánh.

"Hương Nhi..." Lục Thành tâm tình phức tạp đi về hướng Nương Hương

Nương Hương lại lướt qua hẳn đi đến bên cạnh Phan thì, nàng ôm A Nam đang bị dọa sợ vào trong lòng rồi dịu dàng dỗ dành nói: "A Nam có thích cô cô không? Có đồng ý để cô cô làm mẹ ruột của con không?"

Nương vừa dịu dàng lại vừa đẹp, A Nam nhìn thấy nương liền cao hứng quên hết những chuyện không vui vừa rồi, bé toét miệng cười, trực tiếp ôm lấy cổ nương, "Nương!"

Một tiếng "nương" vừa có vẻ làm nũng vừa cao hứng, phối hợp với dáng vẻ đáng yêu cùng nương xinh đẹp động lòng người, không biết đã làm mềm nhũn trái tim bao người.

Nương Hương hôn tiểu tử vài cái, sau khi xác định A Nam thật sự vui vẻ, lúc này nàng mới đi đến bên cạnh Lục Thành, thông thả nhìn các tân khách giải thích: "Các vị bá phụ, thẩm tử, đại ca, đại tẩu, Lục Thành sống ở thôn Đông Lâm đã hơn hai mươi năm, chàng là hạng người gì, là trung hậu thành thật hay vong ân bội nghĩa, tin tưởng mọi người còn rõ hơn so với ta. Nương A Nam đã mất, Lục Thành vì chuyện của nàng nên cũng không muốn giải thích nhiều lời, ta chỉ biết Lục Thành là nam nhân tốt đời đẹp đạo, ta chỉ biết là ta nguyện ý gả cho hẳn, nguyện ý giúp hẳn giặt quần áo, nấu cơm, giúp hẳn hiếu kính thúc thẩm, giúp hẳn chăm sóc đệ đệ, muội muội và nuôi dưỡng A Nam trưởng thành.

Mọi người cũng đã từng nghe nói, ta từng ở trong thành làm nha hoàn, nhưng từ trước tới nay ta vẫn nhớ kỹ ta là một cô nương nông thôn mà người trong

thôn đừng nên tin tưởng các loại đồn đại như vậy? Nhìn vào thực tế mới là thật, cho nên mặc hấn muốn ta khó xử, dù chỉ một chữ của hấn ta cũng sẽ không để trong lòng, một lát nữa ta cũng mời mọi người ăn uống một chút, chúng ta đừng vì một ngoại nhân mà phá hư tâm tình vui vẻ ăn cười!"

"Đúng đúng, tức phụ Lục Thành nói đúng lắm, chúng ta cứ việc sống tốt là được, quản người khác nói cái gì!"

"Đúng vậy đúng vậy, vì cái loại đó tiểu nhân đó mà tức giận mới không đáng, Lục Thành còn lo lắng cái gì, còn không nhanh mang vợ của người vào nhà bái đường đi?"

Không biết là ai khởi đầu, không khí mới vừa rồi còn lúng túng đã trở nên nhộn nhịp trở lại, mọi người lần nữa vì hỉ sự lại náo nhiệt lên.

Ngưng Hương giả vờ xấu hổ nhìn Lục Thành, vậy nên chỉ có Lục Thành thấy được mắt hạnh của nàng rơi nước mắt.

Bình thường liễu cô nương nhát gan xấu hổ, vậy mà mới vừa gả đến liền đối mặt với trận chiến lớn như vậy, làm sao có thể không sợ hãi, không khẩn trương đây?

Lục Thành cực kỳ đau lòng, hấn không thêm xấu hổ mà khom lưng ôm vợ cùng con bé lên, sai bước hướng về tân phòng.

Chương 127: Chương 125

Ngưng Hương mắt húng.

Nàng ủy khuất.

Nàng biết rõ việc này không nên trách Lục Thành, nhưng ngoại trừ Lục Thành nàng có thể phát tiết ủy khuất của mình với ai đây? Nàng thích Lục Thành, cam tâm tình nguyện gả cho hắn, trong lòng nàng cũng vô cùng rõ ràng, cho dù sau này người của Phùng gia ngày ngày đến nháo, chỉ cần Lục Thành đối tốt với nàng, nàng liền không hối hận khi gả đến đây, nhưng bây giờ nàng cảm thấy rất ủy khuất, hôm nay là ngày đại hỉ của nàng, là ngày quan trọng nhất cuộc đời của một cô nương, vậy mà vừa mới bắt đầu bị người khác tát một chầu nước lạnh.

Mẹ kế, mẹ kế, nếu như không phải Lục Thành nhất định báo ân giả cưới người khác, sao nàng phải gánh danh tiếng khó nghe như vậy đây?

Có một số việc ở bình thường sẽ không để ở trong lòng, chỉ là giờ khắc này, Ngưng Hương chỉ có thể oán giận Lục Thành. Ai bảo hắn là tương phu của nàng, ai bảo ngoại trừ Lục Thành nàng không còn ai để oán giận? Ai bảo nam nhân nàng khát vọng nhất lại làm cho nàng bị ủy khuất rồi lại đến dỗ ngọt nàng?

Nước mắt không ngừng chảy dần dần rơi xuống, lúc Lục Thành thả nàng trên giường thì trang dung của Ngưng Hương đã lem hết, ngực Lục Thành cũng ướt một mảng nhỏ.

Phan thị cùng hũ bà thức thoir ngăn nhóm nữ quyến muốn xem náo nhiệt ở ngoài cửa phòng, các bà muốn để Ngưng Hương có thời gian bình phục tâm trạng, các tân khách thấy vậy cũng đều lượng thứ, cười khen dung mạo tân nương tử xinh đẹp, cố gắng để bầu không khí vui tươi trở lại.

"Hương Nhi, đều là do ta không tốt, lát nữa còn phải bái đường, nàng đừng khóc nữa được không? Buổi tối nàng muốn đánh ta thế nào ta đều không tránh né." Lục Thành khom lưng cúi đầu, hôn tức phụ đang dựa ở trong lòng hắn không chịu ngẩng đầu lên, đau lòng thì đau lòng, nhưng nhiều tân khách đang chờ đợi như vậy, quy củ không thể không tuân thủ, các thủ tục khác cần phải hoàn tất, không thể bởi vì Phùng Niên mà dừng lại được.

Ngưng Hương khẽ gạt đầu một cái, ủy khuất dần dần trôi qua, lý trí lại chiếm thượng phong lần nữa.

Vừa muốn từ trong lòng Lục Thành đứng lên, đột nhiên có cái gì đó chui vào giữa hai người. Lục Thành đứng trước mép giường, bấp đùi dựa sát mép giường, mà nàng ngồi đối mặt với hắn, cái trán dựa vào ngực hắn, bởi vì lúc này khoảng cách giữa eo hai người trống ra một khoảng, A Nam ở đâu thấy vậy liền chui vào, ngược đầu lên nhìn nàng. "Nương

không khóc, phụ thân xấu!"

Tiểu tử không hiểu chuyện, cho rằng nương khóc là do bị phụ thân bắt nạt.

Có nhi tử quá đáng yêu như vậy Ngưng Hương được hơi rồi, để nàng công danh tiếng mẹ kế nang cũng

vui ý, nhưng vẫn không bỏ được oán giận với Lục Thành, Ngưng Hương nín khóc mỉm cười, nước mắt còn lại tranh nhau chảy xuống vừa vắn rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nam. Phụ thân đứng trước nương che mắt hết ánh sáng, A Nam không nhìn thấy đó là nước mắt nương, tiểu tử nghi ngờ sờ sờ mặt, không biết nước từ đâu chảy xuống, bé chỉ muốn làm cách nào giải quyết nước trên mặt, vì vậy không chút do dự đưa tay lau chùi lên xiêm y phụ thân.

Tầm mắt bị đầu Ngưng Hương cản trở, Lục Thành không nhìn thấy nhi tử đang làm cái gì, Ngưng Hương thấy vậy thì mây mù trong lòng liền tan đi hết, nàng ôm lấy A Nam xoay về phía bên trong, đưa lưng về phía Lục Thành cười trộm.

"Nương!" Cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng, A Nam lập tức ngẩng cao đầu nhìn nương thì thấy nương hơi khác lạ.

Bình thường Ngưng Hương rất ít khi trang điểm, nhưng hôm nay là ngày xuất giá, hỉ bà đã lấp đầy con nhện trên khuôn mặt nàng.

son phải viên khuôn mặt này.

Vẻ mặt tiểu tử tỏ ra hoang mang, Ngưng Hương đưa tay sờ mặt, thuận thế ngăn cản Lục Thành muốn đến gần nhìn nàng, ngang nhỏ giọng sai hăn, "Mặt ta lem rồi, chàng tìm khăn nhỏ rồi làm ướt cho ta."

Tức phụ cuối cùng cũng đã lên tiếng, Lục Thành chân chó đáp ứng vui vẻ tươi cười đi ra bên ngoài tìm đồ.

"Cô cô xấu quá phải không?" Trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con nàng, Ngưng Hương có chút bất an hỏi A Nam.

"Không xấu!" A Nam lập tức lắc đầu ôm lấy cổ nương, nói xong còn cường điệu gọi nương.

Trong đầu Ngưng Hương đột nhiên toát ra câu "nhi tử không chê mẫu thân xấu".

"Nương đối tốt với A Nam, vậy nên A Nam cũng luôn thích nương được không?" Ngưng Hương ôm lấy tiểu tử.

A Nam vừa gật đầu vừa hôn nàng một cái.

Trong lòng Ngưng Hương thoáng chốc trở nên mềm mại, cứ coi như là lừa mình dối người, nàng vẫn nguyện ý tin tưởng A Nam sẽ luôn luôn thích nàng.

Rèm cửa đột nhiên truyền đến động tĩnh, Ngưng

Hương còn đang khăn trương thì A Nam đã nghiêng đầu nhìn ra sau lưng nàng cười gọi: "Nhi nãi nãi" .

Ngưng Hương kinh ngạc quay đầu lại.

Phan Thị từ cái nhìn nàng, vừa đem khăn nhỏ đưa tới vừa nhẹ giọng nói: "Là chúng ta không tốt, khiến con chịu ủy khuất rồi."

Bà thực không nghĩ tới Ngưng Hương cũng cảm như vậy, hôm nay nếu không phải Ngưng Hương đứng ra nói chuyện thay cháu trai, cho dù bọn họ có nói thế nào cũng sẽ làm cho người ta có cảm giác nguy hiểm, chuyện tốt liền có khả năng biến thành một trò cười.

"Không có việc gì, ngài đừng nói như vậy." Ngưng Hương lắc đầu, biết bên ngoài tân khách còn đang chờ, nàng vội vàng lau mặt. Phan thị thấy vậy liền nói Ngưng Hương đưa khăn nhỏ cho bà, bà tự tay lau giúp cháu dâu, cười nói: "Được rồi, Hương Nhi bộ dạng xinh xắn, không trang điểm còn xinh đẹp hơn, A Nam nói có đúng không?"

A Nam toét miệng gật đầu.

Ngưng Hương đối với dung mạo của mình vẫn có lòng tin, sau khi chuẩn bị xong nàng liền đứng lên trước mép giường, A Nam đứng ở cạnh giường dựa vào trong lòng nàng. Thấy Nhi nãi nãi cầm khăn voan muốn đội lên cho nương, A Nam đột nhiên lo lắng, khi Phan thị mới vừa giơ khăn voan lên, A Nam liền đưa tay ngăn cản không muốn để bà che

mắt nường.

Phan thị dở khóc dở cười, Ngưng Hương cũng không nhìn được cười thành tiếng.

Tiếng cười truyền ra bên ngoài, Lục Thành thở phào nhẹ nhõm.

Hỉ bà vào phòng, Phan thị đưa tay ôm lấy A Nam tinh nghịch, hỉ bà đỡ Ngưng Hương đi ra bên ngoài, đem một bên túi cầu bằng lụa đỏ giao cho Ngưng Hương, một bên giao cho Lục Thành rồi nói vài câu cát tường. Sau khi bái đường xong, Lục Thành vui vẻ ra dắt Ngưng Hương về phòng, trong sân nào nhiệt ồn ào, Lục Ngôn và Lục Định cũng vừa trở về.

Nghiêm Kinh nghiêm túc nói: "Cò đuổi theo được con chó hoang đó không?"

Lục Định im lặng nhìn về phía huynh trưởng, Lục Ngôn thì nhìn tẩu tử bên cạnh đại ca, cao giọng trả lời: "Đuổi theo thì có là gì, chúng ta còn đánh cho hắn té xuống đất lăn lộn kêu đau, lúc đó đệ không có để ý đá trúng đũng quần của hắn một cước, hắn đau đến mức gào khóc kêu cha gọi mẹ, cũng không biết còn khả năng đẻ được con hay không..."

Nói còn chưa dứt lời, trong sân bất luận là nam nữ hay già trẻ đều phá lên cười. Người trong thôn rất thích giọng điệu kiểu này, nếu người mời thuyết thư tiên sinh kể chuyện xưa nghiêm chỉnh, tuyệt đối không mana lai cổ vũ bằng lời kể tiết mục náo nức

tục.

Ngưng Hương cần mồi không biết nên cười hay xấu hổ.

Phụ tử Từ Thủ Lương và Từ Hòe nhìn nhau một cái, cuối cùng sắc mặt mới dễ nhìn hơn một chút. Cháu gái nhà mình bị ủy khuất, ngực hai người cũng nghẹn một hồi lâu.

Người xấu đã được dạy dỗ, Lục gia lại tiếp tục vui vẻ xử lý hỉ sự.

Phía trong tân phòng, tủ quần áo hay bàn ghế đều đã được đóng mới, ba cánh cửa sổ lớn treo trên cao ở phía nam, tới gần giữa trưa cảnh xuân chiếu vào trong phòng sáng rõ lên. Tân lang dẫn tân nương tử vào phòng, các gia quyến cũng một loạt vào theo, Phan thị, Hứa thị, Lục thị dẫn theo Chu Ngọc, Lục Phù đến A Đào cùng tất cả các cô nương lớn nhỏ,

trong tay A Đào còn dắt A Mộc, mọi người chiếm nửa diện tích trong phòng. Phía nam nhân có Lục Định, Lục Ngôn, Lục Khoát và Hứa Từ, Từ Hòe cùng Nghiêm Kính nhanh chóng chặn cửa lại, bồi trưởng Lục Quý An, Từ Thủ Lương ngại ngừng chen lẫn cùng bọn tiểu bồi, hai người chỉ có thể đứng ở phòng bếp cười nghe náo nhiệt.

Ngưng Hương đang đắp khăn voan, nhưng nàng thấy được vạt áo mọi người chung quanh, nàng căng thẳng đến mức không dám thở mạnh.

trắng diện mục chúng ta nói chuyện.

Hỉ bà cười để Lục Thành ôm tận nương tử ngồi xuống giường.

Lục Thành sớm đã chờ giây phút này, hần khe cong lưng liền bế tức phụ lên, hỉ bà ở bên cạnh thuần thực cởi đôi giày thêu cho Ngưng Hương, chân nhỏ lập tức bị làn váy dài che lấp, sau đó Ngưng Hương liền vung vàng thu chân ngồi trên giường đất.

"Nương!" Nương đã ngồi lên giường, A Nam cũng muốn leo lên, bé đưa tay hương về giường gạch.

Phan thị dỗ bé một câu, nam oa không nghe, lo lắng A Nam phá hư bầu không khí, Phan thị liền đem A Nam thả xuống đầu giường phía đông đặt gần lò sưởi, dặn dò bé chỉ được nhìn không được phép nghịch ngợm. A Nam ngoan ngoãn gật đầu, sau đó liền đứng lên chạy về phía Ngưng Hương. Lục Thành dùng cánh tay cản lại, tiểu tử không được phép bỏ nhào vào trong lòng nương, A Nam thấy vậy liền di chuyển ra sau lưng Ngưng Hương, đứng cách xa vài bước nhìn mọi người đứng ở dưới đất, giả vờ ngoan ngoãn nhưng trong mắt phượng lại có tia giao hoạt.

"Tốt rồi, đã đến giờ mở ra khăn voan ra!" Hỉ bà cười nói đem đòn cân dài mạ vàng đưa cho Lục Thành.

Lục Thành nhận lấy, chỉ là không đợi hần xoay người nhìn về phía Ngưng Hương, sau lưng đột nhiên

truyền đến tiếng động, trong lòng Lục Thành đột nhiên căng thẳng, vừa ngẩng đầu lên liền thấy khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần như hoa hải đường của Ngưng Hương đã hiện ra, mà đầu sỏ gây chuyện thế nhưng lại không coi ai ra gì ném khăn voan sang một bên, sau đó vừa dùng một tay vịn vai Ngưng Hương, vừa khom lưng nghiêng đầu nhìn nường của bé!

Lục Thành cũng đứng ngay tại chỗ, khăn voan của vợ hắn lại bị nhử từ vén lên sao?

Mọi người trong phòng đã sớm cười sặc sụa, nhìn bộ dáng nghiêm túc của A Nam "ta giúp nường xốc khăn voan rồi, các người mau khen ta đi", mẹ con Phan thị cười đến mức khóc ra nước mắt, nguyên một đám cười đến mức không kịp thở.

Tân nường từ cuối cùng cũng không nín được, cúi đầu khòe miệng nâng lên.

"Cái này không tính, phải tân lang xốc khăn voan mới được nha."

Hỉ bà nín cười nhặt khăn voan lên, bên kia Lục Định cách đó gần nhất, hắn thật nhanh ôm cháu trai cách ra thật xa, để hỉ bà đội khăn lần nữa.

Sợ nhử từ lại tới quấy rối, khi hỉ bà vừa mới cho mở khăn, Lục Thành liền vội vàng xốc khăn voan lên, động tác bắt đầu thì rất nhanh, lúc khăn voan hoàn toàn bị nhấc lên thì động tác của hắn đột nhiên

chậm lại, không hiểu sao trở nên căng thẳng. Cả một phòng đang xem náo nhiệt cũng bị nhiễm theo hẳn, tất cả mọi người đều dừng cười lại, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm tân nương tử.

Tân nương tử mười lăm tuổi, khuôn mặt hồng hào trắng trẻo, bởi vì then thừng hiện lên vết đỏ ửng, so với khi trang điểm còn đẹp mắt hơn. Cảm nhận được ánh mắt như lửa của tân lang nhìn chăm chú, tân nương tử run rẩy ngẩng đầu lên, mắt hạnh trong suốt mênh mông mới vừa khóc, vành mắt có chút đỏ, ướt át kiều diễm, vô cùng làm người ta thương tiếc.

Lục Thành nhìn tân nương tử mình lao lực trăm nghìn cay đắng mới được cưới về, hẳn rất muốn hôn nàng.

Xưng Hương nhìn ra tiếng lòng hẳn, nàng ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Vợ chồng son nam tuấn nữ mỹ, cảnh tượng tình ý triền miên như thế, Lục Định nhìn thấy trong lòng ngứa ngáy, ước gì hẳn cũng lập tức tìm được tức phụ để lấy về nhà, chứng tiểu cô nương thì yên lặng ước mơ, không biết phu quân tương lai của mình có hình dáng gì.

~

Trời dần dần tối.

Lục Thành còn ở bên ngoài bồi khách uống rượu, tiếng đàn vẫn ào liên tục, không ngừng truyền tới.

mang bụng cô bé đến lúc không ngừng khóc rồi,
Ngưng Hương thì ở trên giường dỗ hai đứa bé, âm
thầm chờ đợi bữa tiệc tối nhanh chóng kết thúc. Năm
vị cô nương Lục gia đều ở bên cạnh bồi tân tấu tử
nói chuyện, một lát trêu chọc A Nam và A Mộc, tiếng
cười nói hoan hô không ngừng.

"Được rồi, trời tối rồi, các con trở về phòng ngủ đi,
ngày mai lại bồi tấu tử các con tán gẫu."

Phan thị đi đến thúc giục các cô nương.

Ngưng Hương hiểu thâm ý trong lời nói của bà, tâm
nàng nhảy loạn thùng thùng.

Chúng tiểu cô nương vừa đi, Phan thị thì đứng trước
mép giường, ý bảo A Mộc và A Nam xuống, "Đi, hai
cháu cũng cùng đi sang bên kia ngủ với mọi người."

"Không!" A Nam lên tiếng cự tuyệt, A Mộc vốn
đang ở trên giường chơi cùng, lúc này cũng không đi,
bé nhanh chóng bò vào lòng nương, lúc được Ngưng
Hương ôm còn dùng sức ôm thật chặt nương, trừng
mắt nhìn nhị nữ nói: "Nương ôm ngủ!"

A Mộc ghen tị, nhưng hắn biết rõ mình lớn hơn nhiều
so với A Nam, hắn liền lặng yên đi đến bên cạnh tỷ
tỷ, cố ý ngồi dựa lưng về phía Phan thị. Đó là thím
Lục đại ca, nếu như là Đại bá mẫu của mình, A
Mộc nhất định sẽ lớn tiếng nói cho bà biết, "Tỷ phu
đã đồng ý buổi tối để tỷ tỷ ôm cháu ngủ!"

Có thêm A Nam cũng không sao, tý tý ôm cả hai người bọn họ ngủ là được.

Hai đứa bé ai cũng không chịu đi, Ngưng Hương cũng cần hai đứa để giảm bớt căng thẳng của mình, nàng hướng về Phan thị cười cười, "Nhị thâm bận rộn cả ngày rồi, ngài cứ đi nghỉ trước đi, để cháu dỗ hai đứa cũng được."

Phan thị ý tứ sâu xa liếc nhìn nàng một cái, sau đó sáng khoái quay đầu đi ra ngoài.

Tiểu cô nương da mặt mỏng lại không hiểu nam nhân, miếng thịt thơm ngào ngạt bày ngay trước mắt, chỉ có ngốc tử mới không ăn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Chương 126

Lúc Từ Hòe thành thân đã bị Lục Thành chuốc không ít rượu, sáng sớm hôm nay hắn đã có ý định báo thù. Còn Nghiêm Kinh chơi thân cùng Lục Thành cũng đã sáu bảy năm, Lục Thành trước sau đã cưới hai lần tức phụ mà hắn vẫn độc thân như cũ, rõ ràng hắn cũng có cô nương mình thích nhưng lại bị đối phương coi là kẻ ác mà trốn tránh, hắn vừa hâm mộ vừa ghen tị, bởi vậy hắn liên liên thủ cùng Từ Hòe liêu mạng chuốc rượu Lục Thành, để hắn say chết đi, buổi tối không còn tỉnh táo mà động phòng với tức phụ mới tốt.

Nhưng Lục Thành cũng không phải dạng vừa, hắn đã nhờ hai đệ đệ và hai đường đệ cùng giúp hắn, Lục Ngôn và Lục Khoát lớn tuổi hơn thì giúp hắn uống bớt rượu, Lục Định và Hứa Tử nhỏ hơn thì ôm rượu, hai người liên tục rót đầy rượu cho Từ Hòe và Nghiêm Kinh, đến phiên Lục Thành thì đã trộn lẫn rượu và nước, ba người liên tục vừa uống vừa cười, các trưởng bối thấy vậy cũng chỉ biết lắc đầu liên tục.

Trời mỗi lúc một tối, Từ Thủ Lương thấy vậy liền dắt

lấy Từ Hồn đã say bảy phần về nhà. Nhà Nghiêm Kinh thì khá xa, cho nên buổi hân cùng Lục Ngôn ngủ ở đông phòng.

Tân khách đều đã tản đi hết, Lục Thành nhìn sang tây phòng, ở một tiếng rồi đi về phía nhà xí.

Trong dạ dày hân có quá nhiều rượu, hân phải đi giải phóng bớt.

Nghiêm Kinh đã say hoàn toàn, nhưng hân vẫn muốn đuổi theo Lục Thành để nháo động tây phòng, vừa bước ra cửa đã bị Lục Ngôn và Lục Định mỗi đứa kẹp một bên quay về phòng. Hân đành lầu bầu lắm bầm mắng người nhà Lục gia ai cũng bắt nạt hân, Lục Ngôn nghe vậy cười nói: "Nghiêm ca cái trách sai chúng đệ rồi, có A Nam và A Mộc ở bên kia, đêm nay đại ca đệ có thể động phòng sao? Không những đêm nay, sau này mỗi đêm huynh ấy cũng phải đau đầu nghĩ cách, do huynh ấy tự làm tự chịu thôi."

Nghiêm Kinh choáng váng nhìn chằm chằm Lục Ngôn, đại khái cảm thấy lời này hết sức có đạo lý, hân bèn ngoan ngoãn theo đám bọn họ đi ngủ.

Phan thị đã về nhà, Hứa thị thì vẫn ở phòng cũ bên tây phòng quan sát các tiểu cô nương không để cho các nàng đi quậy phá, Lục thị không yên tâm về cháu trai lớn đã say rượu, nàng thừa dịp cháu trai đi nhà xí, nhỏ giọng sai người dọn dẹp bên phòng bếp, sau khi xác định nước nóng đã được chuẩn bị sẵn, lúc này mới đến bên cửa đông phòng nhìn vào phía

này mới lấy thêm cái đệm phòng như ở phòng
giường gạch.

Ngưng Hương cũng vừa trải chăn mềm xong. Đêm
nay khẳng định hai người bọn họ ngủ cùng một
chăn, cho nên nàng liền xếp trên giường gạch thêm
một bộ chăn khác, bộ chăn này là Ngưng Hương ôm
từ tây phòng sang trải ra cho A Mộc và A Nam, mà
lúc này A Mộc và A Nam cũng đã chui vào đầu vào
trong tấm chăn đỏ thẫm, thúc giục Ngưng Hương
nhanh chui vào.

Ngưng Hương vừa quay đầu lại liền thấy Lục thị
đang đứng trước cửa phòng.

"Cô." Nàng đỏ mặt gọi cô, vừa muốn mang giày
bước xuống giường thì A Nam lại sốt ruột kêu to
không cho nàng đi.

"Ít lo đi, để xem lát nữa cha người chính người thế
nào." Lục thị trừng tiểu tử thái một cái, đồng thời ra
hiệu bảo Ngưng Hương không cần xuống giường.

A Nam rất biết nhìn sắc mặt người lớn, nhị thúc
không thích cô nài nài, bé cũng không thích Lục thị,
bây giờ cho rằng cô nài nài muốn tới cướp nường đi,
tiểu tử mặc mỗi chiếc khố đã lật đật chui ra khỏi ổ
chăn, bò tới trong lòng nường, phòng bị nhìn chăm
chăm Lục thị. A Mộc ngược lại đã hiểu chuyện, hẩn
tiếp tục nằm quan sát Lục thị cẩn thận.

Thời tiết đã ấm áp hơn không ít, Ngưng Hương

không to lạng A Nam bị lạnh, nàng ôm tiu tiu hỏi Lục thị: "Cô có chuyện gì sao?"

Tiểu cô nương còn mặc đồ cười, cái áo thêu hoa đỏ thắm làm nổi bật lên nước da trắng nõn của nàng. Lục thị vốn có chút không thích Ngưng Hương, nàng không ưa chuyện Ngưng Hương giả đến còn mang theo đệ đệ làm cháu trai thêm vướng bận, nhưng sau khi trải qua chuyện lúc buổi trưa, Lục thị thấy Ngưng Hương một lòng che chở cháu trai khiến nàng rất hài lòng, nàng nhỏ giọng từ ái nói: "Lão đại uống rượu say rồi, lát nữa hấn vào cháu nhớ rửa mặt rửa chân giúp hấn, đỡ cho hấn còn hơi hám đã muốn lên giường."

Lời nói giống như suy nghĩ vì Ngưng Hương, nhưng thật ra lại hy vọng Ngưng Hương chăm sóc cháu trai nhà mình cẩn thận một chút.

Nhưng đây đều là chuyện nàng cần phải làm, Ngưng Hương ngượng ngùng gật đầu: "Dạ, cháu đã biết rồi."

Lục thị nhìn hai đứa bé một lát, không thử ôm bọn họ đi nữa, nàng đứng xem xét tướng mạo cháu dâu nhỏ nhắn xinh xắn, nghĩ đến thân hình cháu trai cao to hán trắng, nàng sinh lòng thương tiếc, hạ thấp giọng dặn dò tiểu cô nương: "Cái kia, lần đầu có chút đau, chỉ cần cháu nhìn một chút liền sẽ qua, Hương Nhi đừng sợ."

Lời thì thầm dịu dàng vang lên bên tai, mặt Ngưng Hương như lửa đốt, không dám nhìn Lục thị, mắt

hạnh ngập nước đôi mắt với A Nam đang ở trong lòng.

"Đỏ ..." A Nam sờ mặt nương càng ngày càng đỏ, cười hắc hắc.

Ngưng Hương đề tay nam oa xuống.

Thấy tiểu cô nương then thùng, Lục thị cũng cười, khi nàng vừa nhấc chân ra khỏi phòng, lúc đi ngang qua phòng bếp nhìn vừa thấy có một cái bóng từ phía nhà xí đi ra. Lục thị dừng một chút, chẳng mấy chốc lại cảm thấy cháu trai đã từng thành thân qua một lần, bây giờ có lẽ không cần mình phải dặn dò nữa, nghĩ vậy nàng liền yên tâm mà trở về bên nhà cũ.

~

"Nương ồm..." A Nam nhỏ tuổi ở trong nhà náo nhiệt cả một ngày, tiểu tử đã sớm mệt nhọc, quần quít lấy nương để nàng vỗ lưng ngủ.

Ngưng Hương lại chú ý đến tiếng bước chân đều đều đang dần tiến tới gần phòng bếp, bởi vì không biết Lục Thành đã say đến mức nào, cho nên nàng không biết có nên qua đó đỡ đỡ hần hay không.

"Nàng còn chưa ngủ sao? Nếu chưa ngủ thì ta đi vào."

Trong lúc Ngưng Hương còn đang lưỡng lự, thì bên ngoài cửa đã truyền đến giọng nói trầm trầm của

vàng của Lục Thành.

Ngưng Hương lập tức xác định Lục Thành không say, nhẹ giọng đáp lại rồi bối rối đem A Nam nhét vào ổ chăn, nàng vừa muốn nằm bên cạnh A Nam thì đột nhiên đê đê nhảy vào dùng ánh mắt lên án nàng. Ngưng Hương thấy vậy liền ra hiệu cho đê đê đi ra trước, như vậy A Nam nằm tận cùng bên trong, nàng ngủ ở giữa, đê đê ngủ ở bên ngoài ngăn Lục Thành lại.

An bài như vậy, một là quá khẩn trương, hai là... có chủ tâm không muốn để Lục Thành quá thuận lợi.

Ngưng Hương vẫn còn chút oán trách hần.

"A Mộc nghe lời, A Nam còn nhỏ, tỷ tỷ dụ bé ngủ trước, lát nữa lại quay sang dỗ đê đê có được không?"

Ngưng Hương dịu dàng hỏi đê đê.

A Mộc nhìn A Nam ngồi đối diện đang dụi mắt, hần nhẹ nhàng gật đầu.

Ngưng Hương hôn đê đê một cái rồi từ từ nằm xuống.

A Nam lập tức như chú heo nhỏ chui vào trong ngực nàng. Trước đây tiểu tử được phụ thân ôm ngủ, lúc ngủ có thói quen sờ phụ thân vậy nên lúc này cũng muốn sờ nương, bé không thích cảm giác sờ xiêm y, A Nam vừa kéo xiêm y của nương vừa làm nũng:

"Nương cười!"

Tiếng rửa mặt bên trong phòng bếp đột nhiên dừng lại, Lục Thành bật cười một tiếng.

Ngưng Hương xấu hổ cực kỳ, nàng vồ vồ A Nam nói: "Nương sợ lạnh, nương thích mặc quần áo ngủ, A Nam mau ngủ đi, nương vồ con nhé."

A Nam có chút mất hứng, nhưng cũng may rất nhanh đã tìm được an ủi: ngực nương mềm hơn so với phụ thân!

Nương mềm mại sờ thoải mái hơn, A Nam nhắm mắt lại nhéo hai cái, mắt phượng dần dần nhắm lại, lông mi dài cực kỳ xinh đẹp.

Ngưng Hương không dám buông tiểu tử ra ngay, nàng nghiêng đầu hỏi đệ đệ, "A Mộc đã ngủ chưa?"

"Vẫn chưa." A Mộc ôm eo tỷ tỷ, kỳ thật như vậy đã thỏa mãn rồi, chỉ cần có thể ôm tỷ tỷ, nghe được giọng nói của tỷ tỷ là tốt rồi.

Lục Thành đột nhiên đi vào.

Ngưng Hương không kìm lòng nổi cúi đầu thấp xuống, A Mộc lại tò mò nhìn lên trên, thấy tỷ phu

đang ở trần, nam oa sáu tuổi tròn to hai mắt, "Sao tỷ phu không mặc áo?"

"Tỷ phu vừa uống rượu, nóng." Chứng kiến tức phụ bị

kep ở giữa hai đứa bé, Lục Thành cũng không thất vọng, dù sao hắn đã sớm chuẩn bị kỹ càng. Hắn sờ đầu A Mộc rồi đi tới bàn thờ ngọn đèn, chân dài Lục Thành bước một bước liền nhảy lên giường, thức thối chui vào tấm chăn của hắn, nằm xong hướng về A Mộc cười, "Đêm nay tỷ phu ôm A Mộc ngủ, A Mộc có muốn qua đó không?"

Đêm tân hôn nghe tượng phu dụ hoặc đệ đệ, tim Ngưng Hương lại nảy lên. Một khi đệ đệ qua đó, phía sau nàng sẽ không còn quân tốt phòng thủ.

A Mộc nhìn tỷ phu một chút, ánh mắt dừng lại trên tấm chăn bên kia mặc dù cũng rất đẹp mắt, sau phút so sánh ngắn ngủi, hắn không chút do dự lựa chọn, "Không, đệ ngủ cùng tỷ tỷ."

Ngưng Hương nhẹ thở phào một hơi.

Lục Thành lại theo sát dụ dỗ: "Tỷ tỷ đang dỗ A Nam mà, A Mộc đến đây, trước tiên tỷ phu kể chuyện xưa cho đệ nghe, nghe xong đệ lại quay về."

A Mộc thích nhất là được nghe kể chuyện xưa, tỷ tỷ sau lưng chưa kịp ngăn trở thì hắn đã vén chăn lên chui ra ngoài, Ngưng Hương gấp đến độ lên lút trở tay ra sau bắt lại. Mượn ánh sáng đèn cầy long phượng, Lục Thành thấy rõ hành động lên lút của nàng, bàn tay hắn bèn tìm tới nắm bắt chân cậu em vợ đoạt lại, còn cảnh cáo cù eo Ngưng Hương một cái.

Con đam như vậy, ep nan nong nay nan se lap tuc
động phòng cho nàng xem!

Ngưng Hương sợ uy hiếp không tiếng động này,
nàng nhanh chóng kéo chăn lại thật kín, không dám
đấu cùng hắn nữa.

Lục Thành thấy vậy cười hài lòng, hắn vừa ôm A
Mộc nằm xong, đang muốn nói chuyện thì A Mộc
che cánh tay hắn quá nóng, bèn quay về nằm sát tử
tỷ.

Lục Thành có chút lúng túng, hắn ho khan khụ khụ,
bởi vì cổ ký nhi tử đang ngủ nên chỉ thấp giọng hỏi
cậu em vợ, "A Mộc nghe qua chuyện rắn bắt thỏ
chưa?"

Trong mắt A Mộc toát ra hưng phấn, "Tử tỷ mới chỉ
kể qua chuyện rắn bắt thỏ, tỷ phụ mau kể đi."

Lục Thành vâng mệnh, hắn nhìn bóng lưng tức phụ
rồi nghiêm trang nói: "Ngày xưa có một con rắn lớn
màu đen, cái miệng to bằng cái chén, ngày này nó ra
ngoài tìm thức ăn, vừa nhìn thấy một con thỏ nhỏ,
con thỏ nhỏ vừa trắng lại vừa béo, con đặc biệt rất
đẹp, đẹp như tử tỷ của đệ vậy, đại hắc xà thấy vậy
liền muốn ăn nó, liền tục đuổi theo con thỏ nhỏ."

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng trầm bổng, A Mộc rất
nhanh đã bị hấp dẫn, Ngưng Hương không muốn
nghe cũng phải nghe, ai bảo hai người nằm gần
nhau chứ?

"Con thỏ nhỏ rất sợ hãi, may mắn hang ổ của nó cũng ở gần đó, bốn chân thỏ nhỏ đạp một cái liền

chui vào trong ổ. Đại hắc xà thấy vậy liền đuổi theo tới hang thỏ, nó muốn chui vào ăn con thỏ nhưng hang thỏ quá chật hẹp, đầu đại hắc xà lại quá to, làm thế nào nó cũng chui không vừa."

Thỏ nhỏ thiện lương đã được an toàn, tâm A Mộc đang căng thẳng cũng buông lỏng hơn rất nhiều. Ngưng Hương thì lại nhui mi, con thỏ béo như vậy, cho dù rắn lớn hơn nữa cũng không thể nào không chui lọt được. Tuy rất nghi hoặc nhưng cũng ngóng trông Lục Thành nhanh kể tiếp.

Lục Thành biết rõ Ngưng Hương nhất định đang nghe, cặp mắt đào hoa sâu kín liếc nhìn nàng một cái, tiếp tục nói: "Ăn không được con thỏ, đại hắc xà không cam lòng, liên tục vòng tới vòng lui trước hang thỏ chờ. Nó cứ chờ cứ chờ, đột nhiên trời mưa sét đánh, hang thỏ làm bằng cỏ bị nước xối xuống liền nở ra, đại hắc xà thử chui vào trong, đầu rắn vừa dài lại vừa tròn, queo trái queo phải một lát, cọ sát nửa ngày lại có nước mưa trơn trượt nên quả thực đã chui vào được!"

A Mộc sợ hãi, cảm giác như chính mình là con thỏ kia, sợ hãi đến mức nép vào trong lòng tỷ phụ, "Sau đó thì sao?"

Bởi vì Lục Thành kể chuyện quá giống như thật, Ngưng Hương cũng lạc theo vào cảnh giới kỳ lạ, sợ run cả người tiến tục nghe.

"Đầu rắn vừa tiến vào, con thỏ nhỏ thấy vậy rất sợ hãi, khóc chạy vào thật sâu trong hang. Hang thỏ sâu, đại hắc xà vẫn đuổi theo nó ở phía sau, đuổi theo đến tận cùng hang thỏ, nhưng đại hắc xà còn một nửa thân phía sau vẫn chưa vào, nó cười chủ thỏ nhỏ đừng phí sức lực nữa, cho dù thỏ nhỏ có đào động sâu hơn nó cũng có thể bắt được. Thỏ nhỏ thấy vậy muốn đánh cuộc cùng hắc xà, nói rắn cho nó thêm nửa ngày, nó tiếp tục đào động, nếu qua nửa ngày đại hắc xà vẫn đuổi được nó, lúc đó thỏ nhỏ liền ngoan ngoãn để đại hắc xà ăn."

"Đại hắc xà đồng ý, nhắm mắt lại ngủ, tiểu bạch thỏ vội vàng đào động, sau khi đào vài đường vòng, thỏ nhỏ thừa dịp đại hắc xà không nhìn thấy, đột nhiên đào lên trên, sau đó chạy lên mặt đất."

"Nó trốn được rồi!" A Mộc cười hưng phấn, "Đại hắc xà thật khờ."

Ngưng Hương cũng mỉm cười theo, dù sao lần đầu tiên nghe được chuyện xưa kiểu này, cũng cảm thấy rất thú vị.

Nhưng Lục Thành vẫn chưa kể xong, hắc xà đầu A Mộc nói: "Thỏ nhỏ không trốn, mà nó mời một vị lão thần tiên đến, cầu xin lão giết đại hắc xà đỡ cho nó lại làm chuyện ác. Lão thần tiên thiện lương không chịu sát sinh, cho nên chỉ làm hai quả đá lớn đầu tròn đè đuôi rắn lại. Đại hắc xà đau quá tỉnh lại nhưng làm cách nào cũng không bò ra được, chỉ có

thể cả đời bị nhốt ở trong hang thỏ, lại không còn cách nào ăn con thỏ kia."

A Mộc cao hứng cực kỳ, cười vui sướng cho con thỏ nhỏ, mi mắt bắt đầu đánh nhau.

Lục Thành thuần thục vỗ nhẹ vào lưng A Mộc.

Thời gian từng chút qua đi, A Mộc cũng ngủ thiếp đi.

Lục Thành cúi đầu nhìn một chút, khàn giọng gọi Ngưng Hương, "Nàng đi ra, ta ôm A Mộc qua đó."

Cuối cùng hắn cũng lộ ra đuôi chó sói, Ngưng Hương căng thẳng nắm lấy tà áo, giả bộ ngủ.

"Ta đếm tới ba, nàng còn không ra, ta trực tiếp đóng phòng cùng nàng bên đó." Lục Thành ngực đã đốt hỏa, âm thanh đều nóng nảy.

Hắn to gan lớn mật cái gì cũng dám làm, Ngưng Hương sợ hắn, nàng đành ngoan ngoãn bò ra, A Nam bên trong đã sớm ngủ sâu.

Tức phụ nghe lời, Lục Thành vững vàng ôm A Mộc chuyển qua đó, sau khi đắp kín chặn lại, một lát hắn cũng không muốn chậm trễ nữa, quay người liền đem tức phụ đang cúi đầu ngồi túm vào ổ chăn bên này, vội vã kéo xiêm y của nàng, "Hương Nhi, việc ban ngày ta biết rõ nàng còn ủy khuất, nhưng ta nhìn không được, nàng chờ, lát nữa ta lại bồi tội với nàng..."

Tân lang còn phải dỗ xong đứa nhỏ mới có thể ôm tức phụ, hẳn dễ dàng sao?

Mùi rượu đập vào mặt, Ngưng Hương sợ cực kỳ, nàng đầu còn còn tâm tư oán giận hắn, chỉ vì chuyện sắp xảy ra mà thấp thỏm bất an. Tiểu cô nương không ngừng né tránh, nhưng chút khí lực này của nàng, Lục Thành không chút để vào mắt, hắn dễ dàng hóa giải, sau đó đem xiêm y của nàng từng cái từng cái ném ra ngoài.

"Hương Nhi..." Như thu được bảo vật, Lục Thành ôm chặt lấy nàng, giống như đường đệ nhà nhị thúc đọc sách như vậy, tìm tòi kĩ càng từ trên dưới.

Lòng bàn tay đầy những nốt chai, tróc hết trứng gà liền cân nhắc bắt đầu ăn từ đâu, Ngưng Hương không rõ là đang căng thẳng hay là sợ hãi, nàng run lấy bầy.

Lục Thành cảm nhận được, tuy hắn thương tiếc nhưng không có ý định buông tha nàng nữa, hắn từng chút từng chút hôn lên lông mày nàng, hôn lên mắt nàng, hôn lên khuôn mặt nàng, sau đó lại chuyển đến cạnh tai nàng, dùng giọng điệu dụ dỗ nàng: "Hương Nhi đừng sợ, ta chính là lão thần tiên kia, nàng trốn đến tận cùng hang thỏ, đại hắc xà đã bị đá của ta đè nặng, tuyệt đối sẽ không ăn được nàng, cùng lắm là ở bên trong hang thỏ đùa giỡn ngang ngược..."

Ngưng Hương không hiểu, nhưng cảm thấy hắn nói có lý, liền không dám động, chỉ dám thở phào nhẹ nhõm.

Ngưng Hương khiếp sợ mơ mải ra, buồn bực nan nê chuyện tâm bảy cho đệ đệ sáu tuổi, tức giận đánh hấn thật mạnh.

Lục Thành dám nói thì sẽ không sợ nàng tức giận, mặc nàng đánh chửi, hấn đợi đến khi trời mưa, thân thể đột nhiên dõng lên trước, bả vai cũng vượt qua nàng.

...

Ngưng Hương khóc.

Đôi mắt đẫm lệ mơ hồ, cái gì cũng đều không thấy rõ, nhớ tới lời Đại bá mẫu cùng Lục thị nói cho nàng biết, nhìn một chút liền qua, nàng liền ngoan ngoãn chịu đựng.

Các trưởng bối là người từng trải, nói nhất định là có đạo lý.

Chỉ là, nếu như Lục Thành lại kể chuyện đại hắc xà bắt con thỏ nhỏ, nàng tuyệt đối sẽ không nghi vấn chuyện vì sao con rắn không vào được hang thỏ nữa.

Bởi con rắn thực sự quá mập.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129: Chương 127

Lục Thành nóng lòng ôm tức phụ, nhưng hai đứa bé lại đang ngủ ở bên cạnh, chỉ cần động tĩnh của hấn hơi lớn hơn một chút là Ngưng Hương liền gấp gáp, một lát lại lờm hấn làm ra tiếng động lớn trong chăn, một lát lại ghét bỏ tiếng hôn của hấn quá vang, một bàn thức ăn ngon đã chuẩn bị sẵn cho tên ăn mày nhưng lại không chịu lập tức cho người ta, nhất định phải bắt hấn gội đầu rửa tay, chỉ sợ rửa

xong tay còn phải đối xiêm y, các loại yêu cầu cứ lần lượt đưa ra, tên ăn mày thấy vậy có thể chịu ghen được không?

Không biết tên ăn mày có ghen không chứ. Lục Thành đã ghen gần chết, hẳn cảm thấy không thoải mái nên tức giận nhảy xuống giường, y phục cũng chưa kịp mặc mà ôm luôn cả người và chặn tử đi sang tây phòng.

Tây phòng bị bọn nhỏ chiếm, không thể chọc vào bọn chúng vậy hẳn trốn đi được chưa? Xem nàng còn lời gì để nói.

Từ khi quen Ngưng Hương hẳn đã bắt đầu ngóng trông ngày này, cuối cùng việc hẳn mong đợi nhất cũng đã đến, nhưng lại bị nàng quở trách một lúc lâu, lúc vào tây phòng, hẳn thả tức phụ cùng chặn mền lên giường, đèn còn chưa tắt Lục Thành liền đề lên. Ngưng Hương như con thỏ nhỏ không có khí lực phản kích, cộng thêm tính tình ôn nhu nghe lời, nàng liền nhớ kỹ lời dặn dò tối qua của Đại bá mẫu, nhắm mắt lại ngoan ngoãn cho hẳn.

...

Sau khi trận đánh lần đầu tiên của Lục Thành kết thúc, hẳn vẫn nghe thấy tức phụ còn đang khóc thút tha thút thít, như bị ông trời ủy khuất.

Kỳ thật trước đó Lục Thành cũng thấy nàng như vậy, nhưng hẳn cho rằng nàng đang then thùng, cũng như mấy lần lớn lên gần mắt năm ngoái, lúc

giống như đang khóc, nhưng khi anh gặp được nàng, anh này hẳn vừa dừng lại thì mới phát hiện nàng giống như là đang thật khóc, khóc đến đáng thương.

"Hương Nhi?" Lục Thành chột dạ gọi nàng, trong thời điểm này thì trừ hẳn ra ai còn có thể là bắt nạt được nàng?

Bởi vì đã từng trải qua đời trước, Ngưng Hương đối với mấy chuyện động tay động chân đều hiểu rõ, duy chỉ có động phòng thì nàng hoàn toàn không biết gì hết. Lục Thành còn chưa ra ngoài, nàng liền cho rằng hẳn còn muốn lần nữa, vốn định tiếp tục chịu đựng nhưng nàng thực sự nhìn không được nữa, cũng không muốn nghe lời các trưởng bối nữa.

Dựa vào cái gì, nàng còn đang tức Lục Thành, vì sao mình đang khổ chịu còn để hẳn chiếm tiện nghi?

"Chàng ra ngoài..." Ngưng Hương nước nở dưới người.

Lúc này nàng muốn mạng của Lục Thành hẳn cũng sẽ không do dự, hẳn vội vàng nằm sang một bên, sau đó muốn ôm cô nương đối diện vào trong ngực, nhưng khi bàn tay đụng phải mặt nàng, sờ soạng khuôn mặt đầy nước mắt, hẳn cảm thấy mặt nàng không nóng như trong dự liệu, mà ngược lại rõ ràng mát lạnh.

Động tác Lục Thành cứng đờ.

Hắn đã thoải mái, nóng như vừa chui ra từ trong lò lửa, nhưng trên người nàng lại lạnh lẽo, chẳng phải đã

ai, nhưng trên người nàng lại lạnh, chẳng phải là
giải thích rõ cảm nhận của nàng cùng hấn hoàn toàn
ngược lại sao?

"Hương Nhi, nàng, có phải còn khó chịu không?" Lục
Thành đau lòng lại tự trách hỏi, hấn quả thực không
biết nàng đang chịu khổ.

Ngưng Hương vẫn khóc, mặc hấn nói gì nàng đều
không thêm để ý.

Lục Thành càng không ngừng dụ dỗ, dụ dỗ đến khi
nghe nàng khàn giọng bảo hấn đi đốt đèn. Lục
Thành thở dài sờ mái tóc của nàng, hấn ngồi dậy
định mặc quần áo, nhưng mà xiêm y đều ném ở phía
đông phòng. Lục Thành sợ da mặt nàng mỏng nhìn
thấy hấn trần truồng lại mắng hấn, hấn đành đi
sang đông phòng mặc quần áo, khi trở về trong tay
nhấc theo ngọn đèn.

Vừa đẩy rèm ra, hấn đã thấy nàng kéo chăn kín
người từ lúc nào, như con sâu lông trốn ở trong chăn,
đầu cũng không lộ ra bên ngoài. Lục Thành vừa
muốn đem ngọn đèn thả xuống đầu giường, đột
nhiên ánh mắt hấn rơi xuống tấm chăn trên giường
gạch.

Phía trên đầu giường có tấm vải trắng, trên nền vải
trắng như tuyết lại điểm tuyết từng đóa hồng mai đỏ
thẫm, có chỗ hoa mai nhiều tạo thành khối, có chỗ lẻ
tẻ mấy điểm nhỏ, từng mảnh đều chơi mắt.

Lục Thành nghĩ lại lúc nàng chui ra khỏi ổ chăn bọn

nhỏ thì trong tay đã siết chặt tấm vải bố này, hắn không yên lòng hỏi nàng là cái gì, nàng kiên quyết không chịu nói, thì ra chính là vì chuyện này. Chưa ăn thịt heo cũng thấy heo chạy, Lục Thành biết những đóa mai kia đại diện cho việc Hương Nhi đã hoàn toàn là của hắn, nhưng hắn căn bản chưa từng hoài nghi nàng, cho nên dù thấy được chứng cứ xác thực, Lục Thành không cảm thấy vui vẻ mà càng đau lòng.

Không trách được nàng khóc.

"Hương Nhi, nàng, có cần ta tìm thuốc tốt nhất cho nàng không?" Để ngọn đèn xuống, Lục Thành cúi người đứng trước mép giường, bồi bồi tìm nàng trong đám chăn, đến khi tức phụ đã lộ đầu ra, hắn nhẹ nhàng hôn lên mái tóc nàng, "Thực xin lỗi, lần này ta không hiểu, lần sau ta sẽ nhẹ hơn, Hương Nhi, nàng biết là ta không phải cố ý..."

Giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu, hắn mãi dụ dỗ tiểu cô nương đến khi có tác dụng.

Xưng Hương mềm lòng, dù sao Lục Thành cũng chưa có bản lĩnh trong chuyện này, một khắc trước hắn còn làm cho nàng tức giận đến nỗi không muốn nói chuyện cùng hắn, sau một khắc liền khiến tâm nàng mềm nhũn, lại thiên vị hắn lần nữa.

Nếu đã làm chuyện này thì tân nương tử cũng không tránh được, không nên trách Lục Thành, hắn cao lớn rắn chắc đáng giá làm chỗ dựa cho nàng, đương

nhuần nường cũng phải tiếp nhận chỗ khác của hân cũng vô cùng khỏe mạnh. Ý niệm trong đầu vừa hiện lên, Nguyệt Hương kìm lòng không được run cầm

cắp, nường cong chân lại cúi đầu hỏi hân, "Bọn A Nam vẫn không tỉnh chứ?"

Mặc dù lúc ấy ngày ngày ngô ngô, nhưng nường vẫn nhờ hân đã rống lên vài tiếng.

"Ngủ ngon."

Nhắc tới hải tử, giọng nói Lục Thành càng thêm dịu dàng, hân bò lên giường rồi ôm nường vào trong ngực, hân muốn chạm vào chỗ nường bị thương, nường liền đưa tay ngăn trở, nhúc nhích một tí nường liền cau mày hít khí. Lục Thành luyến tiếc khó xử nhanh chóng đè nén tâm tư lại, tay lớn nhẹ nhàng vuốt ve lưng nường, ý tứ trấn an rõ ràng, tựa như nường là chỉ bị thổ nhò bị kinh hãi.

Tất cả ủy khuất của Nguyệt Hương đều xuôi theo bàn tay hân biến mất, thân thể nường dần trầm tĩnh trở lại thuận theo dựa vào ngực hân.

Sau đó tay của hân lại bắt đầu không thành thật.

Nguyệt Hương ngửa, nường vừa bảo vệ chính mình vừa buồn buồn giận hân, "Chàng đừng đụng ta."

"Ở đây không đau." Lục Thành mới vừa cười tức phụ nên cảm thấy mới lạ, hân đầu chịu thành thật, biết nường đã trở lại bình thường, hân lại tiếp tục chơi xấu.

Ngưng Hương ngăn không được, may mắn Lục Thành cũng không có ý vào lần nữa, chỉ là xoa xoa bên cạnh chỗ đó, ngay cả chân nàng hần cũng không buông tha.

Chân Ngưng Hương sợ nhột, một chân đã bị hần nắm, nàng đành dùng chân khác đá hần, nàng vừa cười vừa chất vấn hần, "Chàng không chê chân ta thối sao?"

"Của tức phụ thì tất cả đều thơm." Lục Thành thích nàng, thích cảm giác hai người đã thật sự trở thành phu thê, đột nhiên hần đem hai chân của nàng ôm vào trong ngực, ngẩng đầu nhìn nàng. Ngưng Hương không ngờ hần làm như vậy, nàng hoảng mang giạt mình, mái tóc đen nhánh như gấm xõa ra bên ngoài chần, cả khuôn mặt đến vai bị ánh sáng chiếu vào, mờ ảo động lòng người.

Hần nhìn nàng, tâm hóa thành một bãi xuân tuyền.

Ngưng Hương then thùng nhanh chóng kéo chần qua đỉnh đầu, hai chân cũng co về.

Tức phụ không chịu để hần nhìn, Lục Thành từ phía dưới chần chui vào tìm nàng.

Hần chậm rãi bò trên người nàng, giống như có chút gió xuân ấm áp thổi nàng đi mất, Ngưng Hương xấu hổ thừa nhận, nàng biết nàng thích.

Kì lạ không được hai vợ chồng lại ôm nhau đến

cùng.

"Hương Nhi..." Lục Thành cúi đầu cầu xin, hẳn không đành lòng bắt nạt nàng nên liền đem vấn đề khó khăn viết cho thê tử, để nàng lựa chọn hoặc là nhân tâm cự tuyệt, hoặc là làm tức phụ tốt để tương phu yêu thương.

Trước giờ Ngưng Hương ở trước mặt hắn vẫn luôn

không có tiền đồ, nàng không chịu nổi hắn làm nũng như hài tử, không chịu nổi cặp mắt đào hoa câu dẫn người của hắn, nàng thiện lương ngầm đồng ý.

Gió xuân tháng ba thổi vào cửa sổ, ngọn đèn trên bàn chập chờn lúc ẩn lúc hiện, khi gió ngừng nó mới tiếp tục lẳng lẳng bùng cháy.

Trong nội tâm Lục Thành lại ảo não, hắn ôm nàng, sờ sờ lau mồ hôi trên mặt trên tóc nàng, lại tự trách nói: "Lại làm nàng khóc rồi."

Trách hắn nhìn không được.

Lần này Ngưng Hương cũng không trách hắn, bởi vì nàng biết rõ hắn đã tận lực chiều cố nàng.

Sau khi hô hấp bình phục lại, Ngưng Hương cọ vào lồng ngực, buồn ngủ nói: "Quay về đi, buổi tối A Nam tỉnh lại sao?"

"Ừ, nửa đêm phải xi tiểu." Lục Thành vẫn chưa

nàng đã không ngừng đánh nhau, hấn hôn lên trán nàng, ôn nhu nói: "Nàng cứ nằm đi, để ta ôm nàng qua đò."

Ngưng Hương quả thực cũng lười động, nàng nhắm mắt lại.

Lục Thành vững vàng ôm lấy nàng thả xuống trên giường gạch đồng phòng, sau đó lại cẩn thận giúp nàng mặc quần áo trong. Chờ khi hấn đóng chặt cửa phòng, thổi ngọn đèn lần nữa rồi chui vào chăn, tiểu cô nương đã ngủ mất, Lục Thành tham lam ôm nàng vào lòng ngực mình, nàng thuận cựa vào người hấn, chẳng mấy chốc lại an tĩnh trở lại.

Người mùi thơm ngát nhàn nhạt trên người nàng, Lục Thành thật dài thở phào một cái.

Lấy về nhà, quả thực đã lấy về nhà .

Vừa lòng thỏa mãn, hấn cũng ngủ .

Không biết qua bao lâu, đầu giường đặt gần lò sưởi truyền đến giọng rầm rì của A Nam, đúng giờ tiểu tử vừa bị đánh thức, Lục Thành cũng đã thành thói quen, lập tức ôm nhi tử đứng trên đất. Cái bờ đặt ở phía bắc, Lục Thành ôm nhi tử qua đò đi tề, A Nam dụi mắt, giữa đầu gọi hấn, "Phụ thân."

Lục Thành ừ.

A Nam cười.

Mỗi lần ban đêm tiểu tử đi tè phải giỡn cũng một trận cùng hấn rồi mới ngủ, cho nên Lục Thành ôm A Nam vào ổ chăn của hấn cùng với Ngưng Hương, sợ nhi tử đánh thức thê tử đang mệt mỏi, Lục Thành để con trai sang bên kia. Ngủ đến nửa đêm, A Nam đã quên chuyện phụ thân thành thân, cộng thêm trời tối không nhìn thấy, sau khi nằm xuống tiểu tử liền bò về phía đông, cười xấu xa muốn đánh nhị thúc.

Không đợi bé đụng phải nhị thúc không tồn tại, Lục Thành bắt người trở lại, thuần thực vỗ lưng.

A Nam nhếch miệng, vừa sờ ngực phụ thân vừa mệt mỏi buồn ngủ.

Đoán chừng hài tử đã ngủ say, Lục Thành đang muốn để bé sang bên cạnh A Mộc, tiểu tử đột nhiên ôm lấy hấn. Lục Thành bỗng chốc mềm lòng, dù sao hai năm qua đều là hấn ôm nhi tử ngủ, bỗng nhiên tách ra hấn cũng không nỡ, vậy nên sau khi hấn gém chăn trùm A Nam, một nhà ba người ngủ cùng tấm chăn.

Đều đã ngủ say, ban đêm lần nữa yên tĩnh trở lại.

Phía ngoài cửa sổ từ từ sáng trở lại.

A Nam là người tỉnh lại đầu tiên, mặc dù lúc cúi chỗ của bé đụng vào Lục Thành, Lục Thành liền tỉnh, nhưng phụ thân xấu có chủ tâm muốn trêu chọc nhi tử, hấn giả bộ ngủ không mở mắt ra. A Nam nháy

mắt nhìn phụ thân, sờ mũi sờ mặt phụ thân, sau khi chơi chán rồi bé liền xoay người muốn tìm nhị thúc, kết quả vừa nghiêng đầu vậy mà đầu giường phía đông đặt gần lò sưởi lại không có ai!

Nhị thúc và tam thúc đâu?

A Nam cực kỳ hoảng sợ, bé chui ra khỏi ổ chăn khắp khênh đứng lên muốn đi tới cửa nhìn, vừa đứng lên liền thấy bên cạnh phụ thân có người nằm, tận cùng ổ chăn bên trong đầu giường đặt gần lò sưởi cũng có người, hai người này đều nằm đưa lưng về phía bé.

Bởi vì tất cả mọi người đang ngủ, A Nam theo bản năng không gọi, bé tò mò đi sang bên cạnh phụ thân, len lén muốn xem người phía sau phụ thân là ai, kê chân hơi xòe dẫm lên cánh tay mềm của phụ thân dưới chân. Tiểu tử cũng biết chính mình gây họa, căng thẳng nhìn về phía phụ thân, thấy phụ thân không có tỉnh, A Nam nhếch miệng cười, vội vàng nhào tới trên người phụ thân, ngậy ngốc bò qua.

Trên người đột nhiên giáng xuống một tiểu gia hỏa, Ngưng Hương nhíu mi tỉnh lại, ánh mắt từ lưng đệ đệ xẹt qua, lúc nhìn xuống dưới cũng đúng lúc A Nam hí hục bò lên từ eo nàng, hai mẹ con một người cúi đầu một cái ngựa đầu, liền vừa vặn gặp nhau.

"Nương!"

A Nam ngạc nhiên mừng rỡ gọi một tiếng, không hiểu nương chạy đến ổ chăn phụ thân thế nào.

Sáng sớm đã được nhìn thấy oa nhi xinh đẹp, Ngưng Hương buồn cười, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời còn sớm, lại liếc mắt Lục Thành đang nằm đối diện với mình, Ngưng Hương cười chỉ chỉ đệ đệ bên kia, nhỏ giọng nói với nam oa: "A Nam lên đây đi, nương ôm con cùng cữu cữu A Mộc ngủ."

A Nam nghe lời, như con giun bò từ người nương xuống, sau đó lập tức chui vào bên cạnh A Mộc, có hình cô dáng vén chần lên chờ nương đến.

Ngưng Hương cũng vén chần bên lên, vừa thử nâng nửa người lên thì cả trên dưới lập tức truyền đến một trận đau nhức, eo quả thực còn mỏi hơn so với hai ngày nhất hạt dẻ. Ngưng Hương không nhức nhích nằm một lát, vừa muốn tiếp tục hoạt động thì ngang hông đột nhiên có một cánh tay cứng như sắt đập qua, dễ dàng kéo nàng vào trong ngực hân.

"Nàng là của ta, còn muốn chạy sang bên kia sao?"
Lục Thành hôn tai nàng, giọng nói có chút khàn.

Ngưng Hương xấu hổ đỏ mặt.

A Nam bên kia thấy phụ thân đã tỉnh, lại còn muốn kéo nương trở về, A Nam nháy mắt mấy cái, đột nhiên cười hưng phấn bỏ sang hướng bên này.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 130: Chương 128

Một đêm ngủ thật ngon, Lục Thành dậy sớm, rất muốn ôm Ngưng Hương vuốt ve một phen, chỉ là A Nam và A Mộc người trước người sau đều tỉnh lại, mỗi người chiếm ở một bên, căn bản không có chỗ của hân.

"Chàng đứng lên trước đi." Tối qua trời đen như mực, làm chuyện phu thê hay nói chuyện với hân cũng không có gì, nhưng bây giờ trời đã sáng, Ngưng Hương lại không dám nhìn Lục Thành, ánh mắt dừng lại A Nam trong lòng, nhỏ giọng thúc giục, đỡ cho cả hai người đều không chịu thức dậy, những người khác trong Lục gia lại hiểu lầm bọn họ.

Lục Thành thờ dài, chân lớn dưới chân lưu luyến cọ bắp chân nàng mấy cái, lúc này mới không cam lòng đứng dậy mặc quần áo.

Vừa ra khỏi phòng, Lục Thành đuổi hai cánh tay rồi đi về phía phòng bếp.

Phía bên nhà cũ bên kia, Lục thị cùng Hứa thị cũng vừa mở cửa, thấy tân lang đã xuất hiện, nhìn tinh thần sáng khoái, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Lục Thành da mặt dày, không thèm để ý chút nào, hần thay Ngưng Hương giải thích: “A Nam quần nàng quá cho nên dậy hơi trễ ạ.”

“Không vội không vội, cứ để Hương Nhi ngủ thêm một lát, lát nữa ăn cơm rồi gọi nàng sau.” Hứa thị cười nói.

Trong sân hai nhà cũng không dựng tường ngăn cách, giọng nói Hứa thị không có bất kỳ trở ngại truyền vào trong tai Ngưng Hương, Ngưng Hương sao có thể không biết xấu hổ mà ngủ nướng, nàng thừa dịp Lục Thành không có ở đây, vội vàng từ giữa hai đứa bé ngồi dậy, chỉ vào quần áo của bọn chúng đã được đặt sẵn ở phía đông nói: “Mặc quần áo vào đi, A Mộc tự mình xuyên, mặc xong rồi giúp A Nam.”

A Mộc lập tức chạy tới.

A Nam thấy nương muốn xuống giường, bé bỗng chốc nhào tới trong lòng nương, không cho phép nương đi.

“Nương đi lấy xiêm y trong tủ, A Nam nghe lời, đi tìm cữu cữu đi.” Ngưng Hương cười dụ dỗ nói, mắt liếc đệ đệ nhà mình mới sáu tuổi đã làm cữu cữu.

A Mộc đối với chuyện được làm cữu cữu rất thích, sau khi tự mặc xong đồ hần khom lưng nhặt xiêm y của A Nam lên rồi gọi A Nam qua.

A Nam nhìn chăm chăm nương.

Ngưng Hương hôn tiều tử một cái, “Đi đi, nghe cữu cữu nói kia.”

A Nam cười, nghiêng đầu đi về hướng A Mộc, trong vắt gọi cữu cữu.

Sau khi xác định A Nam đứng mặc quần áo cách mép giường đủ xa, trước tiên Ngưng Hương gài cửa phòng lại, sau đó liền đi đến trước tủ. Y phục của nàng đều để bên trong, bởi vì hôm nay phải kính trà cho các trưởng bối, nàng mặc quần áo tươi vui một chút, xiêm y đã sớm chuẩn bị xong, là bộ quần áo màu đỏ thắm nàng mặc ở ngày đại định năm trước, hoa văn thêu mộc mạc hơn so với đồ cưới chút ít.

Mới vừa mặc xong váy thì cánh cửa bị người khác đẩy một cái.

Ngưng Hương vừa thẹn vừa cười, A Nam đang ngồi trên giường gạch để cữu cữu giúp bé mặc quần, nghe thấy động tĩnh bé liền nghiêng đầu nhìn về phía cánh cửa kêu lên: “Phụ thân!”

Lục Thành ừ, đoán được thê tử đang làm gì, hần bắt đắc dĩ nói: “Để phụ thân đi bưng nước cho A Nam rửa mặt.”

Chờ khi hần bưng một chậu nước nóng trở về, A Mộc và A Nam đã chạy đến phòng bếp chơi, Lục Thành đành đem chậu nước để dưới mái hiên, thấy A Nam dẫn A Mộc đi ra hậu viện xem tướng quân, Lục Thành không gọi bọn họ, hần như trộm đi về hướng đông phòng, vừa đến cửa liền thấy tức phụ quỳ trước giường đất, nửa người trên nghiêng về phía trước, nghe động tĩnh hần đang xếp chẵn, hai chiếc giày thêu thò ra mép giường, còn không lớn bằng bàn tay hần.

Lục Thành lặng lẽ đi vào ôm chặt eo nhỏ thê tử, kéo thẳng nửa người trên của nàng dựa vào trong lòng hần.

“Hương Nhi...” Chỉ mới tách ra một lát mà Lục Thành đã phát hiện mình nhớ tức phụ, môi hần càn quét thẳng xuống cổ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Chương 128.2

“Ta vừa gấp xong chăn mền!” Chăn mền vì hần đánh lên mà lại bung ra, Ngưng Hương tức giận dùng cùi chỏ đập vào hần, nghe như là tức giận, nhưng lỗ tai đồ bưng tiết lộ nàng đang

căng thẳng. Mặt nàng càng đỏ tâm Lục Thành liền
ngứa, bàn tay to lập tức trở nên lộn xộn.

“Chàng đừng làm rộn.”

Sớm tinh mơ hấn đã không đứng đắn, Ngưng Hương
dùng sức tránh né, không biết làm sao mà khí lực
quá nhỏ, dù cong thành tôm cũng không né tránh
được móng vuốt Lục Thành, Ngưng Hương bị hấn
khi dễ mặt đỏ như gấc, đảo mắt từ quỳ đã
biến thành ngã xuống giường. Đầu cùng eo bị
hấn nắm chặt, móng còn vãnh lên, Lục Thành thấy
vậy đỏ cả hai mắt, hấn vừa muốn liều lĩnh
một trận thì bọn nhỏ ở phía sau hậu viện đột
nhiên quay trở lại.

“Buổi tối để xem ta thu thập nàng thế nào.”

Cười giòn vỏ nàng một cái vào móng, Lục Thành
ôm tức phụ mặt đỏ hồng đứng xuống đất,
trước khi bọn nhỏ vào phòng hấn thơm nàng một
ngụm, bên trong mắt đào hoa đều là ý cười,
“Để ta xếp p chần, các nàng đi rửa mặt đi.”

Ngưng Hương cúi đầu đi ra ngoài, tim nhảy bịch
bịch.

Động tác Lục Thành rất nhanh, sau khi gấp hai cái chăn, hắn lại quét dọn đệm giường rồi mới đi ra ngoài, thấy A Mộc đã rửa mặt xong còn đang lau mặt, A Nam thì ngồi xổm trước chậu nước, dưới cổ có thêm cái yếm, bé đang nhắm chặt hai mắt để nương rửa mặt giúp, khỏi phải nói ngoan ngoan cỡ nào.

Nghĩ đến ba huynh đệ bọn họ hầu hạ bé rửa mặt phải phí sức lực cỡ nào, Lục Thành nhìn nhiti, đột nhiên toát ra cảm giác nguy hiểm.

Tiểu tử mang lại niềm vui cho Ngưng Hương, nói đến chuyện Ngưng Hương đáp ứng gả cho hắn là vì hoàn toàn thích Lục Thành hắn hay là có một nửa công lao của A Nam đây? Trước khi cười tức phụ vào cửa, Lục Thành cảm thấy may mắn vì có A Nam giúp hắn, mà hiện tại tức phụ đã được cười về, Lục Thành lo lắng mình thua nhiti, ở trước mặt Ngưng Hương không được sủng ái bằng A Nam...

“Xong rồi, A Mộc dẫn A Nam vào bên trong bôi hươ đi, cái nắp màu lam là của hai đứa.” Giúp A Nam lau mặt rồi bỏ yếm xong. Nương Hương cười nói.

A Mộc nghe vậy liền dẫn cháu trai vào phòng.

Phía bên tây viện có động tĩnh, Ngưng Hương xấu hổ khi ở bên ngoài rửa mặt nên đành bưng chậu nước vào phòng.

“Để ta múc một chậu nước khác cho nàng.” Lục Thành muốn tiếp nhận cái chậu.

Ngưng Hương nhìn nước ấm trong chậu còn rất sạch sẽ, nàng lắc đầu rồi đem chậu nước thả xuống ghế, trước khi chuẩn bị kéo tay áo, nàng đuổi nam nhân đang nhìn chằm chằm nàng vào trong phòng nhìn hai đứa nhỏ, nghe giọng nói hình như A Nam muốn dùng hương cao hoa hồng của nàng như Mộc không cho.

Lục Thành cũng hiểu nhi tử tính tình bá vương, hần lập tức bước vào phòng, trừng mắt nói với A Nam: “Đó là của nương con dùng, A Nam là nam cậu cậu dùng gì thì con cũng phải dùng cái đó.” Tiểu tử xấu xa chưa đáng giá dùng hương cao do hần cố ý bỏ ra số tiền lớn mua cho tức phụ, vả lại bé cũng không phải là cô nương thơm ngào

ngạt thích trang điểm.

A Nam mất hứng, mắt phượng vẫn nhìn chăm chăm hộp phấn nắp hồng cữu cữu giờ cao.

Lúc Thành trực tiếp đem hộp phấn hộp đoạt lấy giấu vào trong ngực.

A Nam trừng mắt với hấn, A Mộc mở nắp hộp phấn lam dùng tay chấm vào muống bôi lên mặt cháu trai, A Nam đột nhiên chạy về hướng phòng bếp, vừa chạy vừa gọi nương.

“A Mộc tự mình bôi đi, không cần để ý đến nó.” Lúc Thành bực bôi nói. Trước đây ngoại trừ mùa đông hấn mới bôi loại một đồng một hộp để phòng chống rét, thời tiết khác thì chỉ cần rửa mặt là xong, không nghĩ tới nhi tử lại yếu ớt như vậy.

Đều là thói quen của thím cùng bọn muội muội.

“Nương bôi hương!” Bên trong phòng bếp, lúc Ngưng Hương đang lau mặt thì A Nam ngược đầu lên nói.

Nam oa nói chuyện càng ngày càng trôi chảy, Ngưng Hương nhìn không được cười nhẹ một tiếng, sau khi lau mặt xong, nàng ôm tiểu tử vào phòng muốn thả bé ngồi trên giường ngồi, A Nam nhất định không chịu, Ngưng Hương đành phải ôm bé ngồi xuống trước tủ, để A Nam ngồi trên chân nàng.

“Tỷ tỷ, A Nam vẫn chưa bơi đâu.” A Mộc nghiêm túc đẩy kín nắp hộp phấn, sau đó lại bấm báo chi tiết.

Lúc Ngưng Hương rửa mặt đã nghe được động tĩnh bên này, nàng đưa tay tiếp nhận hộp phấn nắp lam trên tay đệ đệ rồi cười với A Nam, “A Nam không thích hương hoa mai sao?”

Mùi hoa hồng rất đậm, hoa mai thì lại thơm nhàn nhạt, thích hợp để nam oa dùng hơn.

A Nam lắc đầu, một chỉ tay vào cái tủ trước mặt, một tay đem hộp phấn nắp hồng của nương cầm ra ngoài.

Tiểu tử quý quái tinh nghịch, Ngưng Hương dở khóc dở cười, đành giúp bé bơi một ít.

Thấy mình đã có mùi thơm giống nường, A Nam vui vẻ cười, sau khi thoa xong bé liền nhảy xuống đất rồi chạy thật nhanh ra ngoài, muốn đi khoe với các thúc thúc, các nãi nãi, các cô cô của bé. Lúc Thành đầu sờ A Mộc, bảo hấn đi theo A Nam, sau khi bọn nhỏ đều đi hết, hấn bèn bước đến bên cạnh Ngưng Hương, giọng nói nồng đậm vị chua: “Nàng cũng bôi cho ta một ít.”

Ngưng Hương là cô nường, cô nường đối với son phấn mình thích đều đặc biệt quý trọng, nàng ngẩng đầu nhìn gương mặt lớn của Lục Thành, Ngưng Hương coi như hấn đang nói đùa, không thèm để ý tới hấn, nàng nóng lòng muốn đi nhà cũ giúp mọi người làm cơm, một mực đắm chìm vào suy nghĩ của mình.

Lục Thành nhìn nàng chằm chằm, thấy nàng sau khi thoa xong liền muốn đóng nắp lại, hấn lập tức dè tay nàng lại đưa mặt đưa tới, “Nhanh giúp ta.”

Vậy mà hấn thực sự muốn bôi sao?

Sau phút kinh ngạc, Ngưng Hương không muốn như không đành cự tuyệt ra vẻ mình hẹp hòi, nàng mềm giọng nói: “Vậy chàng dùng của A Mộc đi, cái này quá thơm.”

Lúc Thành dù da mặt dày cũng thẹn thùng mang theo vẻ mặt hương hoa hồng ra ngoài gặp các huynh đệ, hẩn sáng khoái gạt đầu đưa hộp phấn của A Mộc cho nàng, nhìn chằm chằm nàng nói: “Nàng bôi cho A Nam thử nào thì giờ giúp ta như vậy, không làm ta sẽ hôn nàng.”

Ánh mắt dời đến làn môi nàng.

Ngưng Hương quả thật sợ hẩn, nàng đành nhận mệnh mở nắp ra, cố ý lấy một chút rồi ngẩng đầu sáng giọng: “Chàng nhắm mắt lại.”

Lúc Thành ngoan ngoãn nghe lời hưởng thụ tức phụ hần hạ, mi mắt của hẩn rũ xuống thật dài trông rất đẹp mắt.

Ngưng Hương nhìn hẩn trong nháy mắt, lập tức hai gò má lại nóng lên, thừa dịp hẩn phát giác mở to mắt nàng vội vã bôi lên mặt hẩn.

Nửa bên mặt của hắn lớn hơn cả khuôn mặt A Nam, cho nên một chút bột hương trên ngón tay nàng hiển nhiên không đủ dùng, Ngưng Hương lấy lệ xoa xoa bên còn lại, sau khi đắp kín cái nắp liền đứng lên.

“Ăn xén nguyên vật liệu hả?” Lục Thành không dễ lừa gạt như vậy, hắn ẩn tức phụ họa hỏi về phía tủ, cúi đầu phật nàng ăn mỗi nàng.

Ngưng Hương giãy giụa ô ô nhưng chút sức lực cũng không có.

Vì vậy khi hai vợ chồng một trước một sau đi ra khỏi tân phòng, mỗi Ngưng Hương quả thực tựa như thoa son màu anh đào, vừa đỏ thắm lại vừa mọng nước.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 132: Chương 129

Trước kính trà, sau đó lại dùng điểm tâm.

Phía bên nhà cũ của Lục gia đầy ắp người trong phòng chính.

Nauna Hương đi vào liền đổ mắt.

Các trưởng bối khăng định đã biết tối qua nàng cùng Lục Thành làm chuyện gì, Ngưng Hương đương nhiên xấu hổ khi phải lập tức đối mặt với bọn họ. Về phía những người cùng thế hệ, đôi mắt đào hoa của Lục Ngôn tràn đầy ý cười nhìn nàng, giống như đơn thuần thân mật nhưng lại dường như có thâm ý khác, ánh mắt Ngưng Hương mới cùng đối diện với tiểu thúc này đã chống lại không nổi, nàng liền không còn dũng khí nhìn vài huynh đệ khác của Lục Thành.

Sau khi kính trà, lễ vật cũng được Ngưng Hương cất đi hết, Hứa thị đột nhiên ra hiệu ý bảo nàng ngồi ở trên chiếc ghế ở phía đông, Phan thị thì dắt Q Nam đi đến rồi chỉ vào chiếc đệm bằng cối màu lúa mạch dịu dàng dạy bé: "Q Nam quỳ xuống đây rồi dập đầu với cha và nương của con."

Q Nam không hiểu thâm ý chính là quỳ xuống, tiểu tử vừa mới nhìn thấy phụ thân và nương quỳ trước các gia gia và nãi nãi, bé cảm thấy chơi thật thú vị, lúc này đầu tiên cái mộng của Q Nam ngồi xổm xuống, sau đó lúc la lúc lắc đổi thành quỳ. Ngưng Hương chưa từng làm mẹ kế bao giờ, một chút cũng không kịp chuẩn bị, nàng nhìn cặp mắt phượng sáng ngời của Q Nam không chút giả dối.

Q Nam còn nhỏ, đơn thuần chỉ là thích nàng

mới nguyện ý quỳ lạy nàng, chờ đến khi bé trưởng thành vẫn có thể nguyện ý nhận người làm nương là nàng sao?

Ngưng Hương muốn đứng lên thì đột nhiên Lục Thành đè vai nàng xuống, ngồi trên chiếc ghế bên cạnh nàng.

“À Nam không phải là con ruột của phu thê bọn họ, nhưng hẳn đã xem À Nam như là con trai ruột mà nuôi dưỡng, Ngưng Hương lại dịu dàng chăm sóc bé còn so với mẹ ruột, như vậy bọn họ đã là cha mẹ À Nam, bọn họ có thể nhận được cái quỳ lạy này của tiểu tử.”

Cuối cùng sau khi cũng quỳ xong, À Nam nhìn lên nương, có hình có dáng khom lưng dập đầu, “Nương.”

Hai mắt Ngưng Hương có chút chưa xót sợ mình nhìn không được lại rơi lệ, đột nhiên À Nam ngẩng đầu lên, chống tay xuống đất muốn đứng lên thì bị Phan thị kịp thời đè lại, cười nói: “Còn cha con thì sao, tiểu tử thói cố nương rồi liền không cần phụ thân phải không?”

Một câu nói đã chọc cười toàn bộ mọi người trong phòng.

Nước mắt Ngưng Hương cũng thành công thu trở về, nàng dịu dàng mỉm cười nhìn À Nam, chỉ có Lục Thành làm bộ mặt lạnh

trường nhì tử.

À Nam rất thông minh, biết rõ các trường bối cười là vì thích mình, vì để cho mọi người tiếp tục thích, bé không chịu dập đầu với phụ thân, ở trong lòng Phan thị quay tới quay lui muốn bỏ nhào vào trong lòng nương. Trong lòng nhì tử không có hấn, Lục Thành cũng không so đo, hấn bèn đứng dậy khuyên nhủ: "Được rồi, chúng ta đi ăn cơm đi trước đã."

Phan thị cười buông tay, À Nam thành công nhào tới trong lòng nương.

Khách nhiều dẫn đến nam nữ phân bàn ăn, tân nương không tránh khỏi ngượng ngùng câu nệ.

Sau khi ăn xong các nữ quyến ngồi ở trong phòng, để tân nương tử cùng nữ quyến trong nhà trai làm quen, Từ gia chỉ có hai phòng, cho nên Quản Bình gả cho Từ Hòe rất nhẹ nhàng, Lục gia thì thân thích nhiều, Ngưng Hương lén lút lười biếng không được, một lát lại trả lời mấy câu hỏi thăm của các thím, các cô, một lát lại phải lắng nghe bọn muội muội nói chuyện, đặc biệt là Lục Anh và Chu Ngọc.

Tán gẫu qua nửa canh giờ, bốn người một nhà Lục Quý An và Hứa thị muốn về.

"Đại tẩu, mọi người có rảnh nhớ thường lên

nhà chúng ta chơi nhé." Luc Anh lưu luyến nói. Bên trong thành chỉ có mỗi nhà bọn họ, bên này nhiều người rất náo nhiệt.

"Tam muội cũng thường xuyên đến đây chơi nhé." Ngưng Hương đứng trước xe ngựa, cười cáo biệt cùng đường muội.

Sau phút hàn huyên tạm biệt, bốn người nhị phòng Luc gia ngồi lên xe ngựa trở về. Không có Hứa thị làm trung gian, Phan thị cùng Luc thị không thêm nói chuyện với nhau nữa, sau khi tiễn người, Phan thị liền cùng trượng phu giúp đỡ đem trả hết bàn ghế, bát đĩa ở trong sân, bốn huynh đệ Luc Thành, tỷ muội Luc phù và Luc Dung đều đi theo giúp đỡ, A Nam và A Mộc ra sau hậu viện xem tướng quân, hai tỷ đệ Chu Ngọc bồi hai đứa nhỏ.

Trong phòng chỉ còn lại Luc thị và Ngưng Hương, hai người liền nói chuyện khuê phòng thân mật, Luc thị nhỏ giọng hỏi Ngưng Hương, "Thân thể còn mệt không?"

Vợ chồng son thể hình chênh lệch quá lớn, Luc thị đương nhiên lo lắng.

Đầu Ngưng Hương đã cúi thấp gần đến ngực, nàng lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Không có việc gì, cô không cần lo lắng."

Kỳ thật xương sống, thắt lưng và chân vẫn

còn nhưc mọi, nhưng nàng có thể gương được.

Lúc thì là người từng trải, sẵn sóc nói: "Vậy cháu cứ về phòng nằm nghỉ ngơi đi, cô ở trong sân đi dạo một lát là được, không cần cháu theo bồi."

Nhà bọn họ cũng ở gần đó, sau khi ăn cơm trưa xong lại đi.

Sau khi Luc thì ra khỏi phòng, Ngưng Hương quả thật có chút chịu không nổi, nàng xoay người trở về tân phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch mệt mỏi nằm chết dí ở trên giường.

Không phải là nàng yếu ớt mà là Luc Thành quá dọa người, vừa mới bắt đầu Ngưng Hương quả thực đau đớn muốn chết, nàng không biết lúc đó mình làm cách nào chống đỡ được. Lát sau Luc Thành lại quấn lấy nàng, dịu dàng nhẹ nhàng dụ dỗ khiến nàng nhất thời quên đi cơn đau kia, nàng mơ hồ đáp ứng hẳn, đến khi bão táp đột nhiên phủ xuống, đến lúc nàng muốn đổi ý đã không còn kịp nữa rồi.

Nhắm mắt lại hồi tưởng, hẳn ngược lại lại rất hưởng thụ.

Lười biếng không muốn nhớ tới chuyện cũ, nhưng cũng không ngủ được, Ngưng Hương

vừa miên man suy nghĩ vừa nghe động tĩnh trong sân. Những gì nên trả đều đã trả lại, nghe thấy Lục Thành muốn đưa phu thê Phan thị trở về, Ngung Hương vội vàng ngồi dậy, sau khi mang giày xong liền muốn ra ngoài tiễn mọi người. Không ngờ sau khi nghỉ ngơi một lát, nàng vẫn cảm thấy không khỏe, nàng có thể nhìn được khó chịu nhưng lại không thể khống chế sắc mặt của mình.

Y phục trên người tiểu cô nương đỏ bao nhiêu thì sắc mặt càng trắng bấy nhiêu.

Lục Trọng An thủ lễ không nhìn nhiều, Lục Ngôn lớn tuổi đã hiểu chuyện, hẩn hướng về Lục Định và Lục Khoát nháy mắt, hai người liền đi về phía đông phòng ở nhà cũ, một người thì trực tiếp đi qua cửa bắc phòng bếp về nhà.

Phan thị hung hăng trừng cháu trai một cái, bà ngại trượng phu bên cạnh nên không nói thêm chuyện này, bà nhủ mảy mò trách Ngung Hương: "Tắm tắm cháu ở khá xa, khó khăn lắm mới đến một lần, cháu ra ngoài đưa tiễn là phải, nhưng Nhị thẩm lại ở phía sau cháu, cháu muốn tiễn bọn ta làm gì. Lão đại đỡ vợ của người vào nhà nghỉ ngơi đi, tự chúng ta đi được rồi."

Lục Thành dạ một tiếng, ngăn cản Ngung Hương nói: "Nhị thẩm nói đúng, hai nhà chúng ta không cần khách khí."

Lúc Trọng An phụ họa hai ba tiếng rồi sau đó sống vai cùng thê tử rời đi.

Các trưởng bối vừa đi, Lục Thành lập tức bế Ngưng Hương lên, hẩn ôm nàng vừa đi về tân phòng đi vừa nhìn khuôn mặt diễm đạm đáng yêu của nàng hỏi: "Còn đau sao?"

Buổi sáng gặp nàng khi sắc vẫn còn đỏ
thắm, hấn cho rằng nàng không sao, bây giờ
nhìn lại, lúc ấy khí sắc tốt là vì mới vừa ngủ
đủ.

"Chàng thả ta xuống, đừng để cô trông thấy." Ngưng Hương gấp đến độ khuôn mặt nhỏ nhắn như tuyết trắng lập tức đỏ như hoa đào.

"Trong lòng cô có tính toán, sẽ không qua đó quấy rầy chúng ta." Lục Thành sải bước vào phòng, một tay ôm nàng một tay chốt cửa phòng lại, ngay sau đó hắn ôm Ngưng Hương nhẹ nhàng đặt xuống giường rồi hắn cũng leo lên theo.

Ngưng Hương thấy hắn chen vào liền luống cuống, nàng hơi nhích về phía bên trong tường.

"Đừng né, ta chỉ muốn xem một chút nàng bị thương thế nào." Lục Thành dễ dàng níu nàng lại, vô cùng dịu dàng nói.

ИЗДАТЕЛЬСТВО «НАУКА» МОСКВА

Ta không sao, không cần chàng quan tâm. Ngưng Hương mắc cỡ gần khóc, nàng gặt gao lấy xiêm y che lại.

Lục Thành cúi đầu nhìn nàng đang che người lại, hần hần giọng nhắc nhở: "Nàng thoải mái chút đi, ta xem xong thì sẽ không sao, nhưng nếu nàng cứ chậm rì rì, trì hoãn càng dài thì cô có thể tới đây. Hương Nhi nghe lời, chúng ta đều đã là vợ chồng, nàng còn thẹn thùng làm gì, nếu nàng bị thương quá nặng, đêm nay nhất định ta sẽ không chạm vào nàng, chúng ta đành hoàng ngủ, ta nói thì sẽ giữ lời."

Hần giữ lời Ngưng Hương cũng không muốn nghe, hướng chỉ với chuyện Lục Thành đảm bảo nàng đã sớm coi như gió thoảng bên tai.

Nhưng nàng không còn khí lực, không còn khí lực sẽ không có thể cự tuyệt.

Trong hậu viện, A Nam đang đuổi theo tướng quân chạy, nhưng khi vừa chạy đến cửa sau tân phòng, nghĩ đến nương, bé do dự một chút rồi muốn đi vào.

"A Nam mau nhìn này, tướng quân bay!"

A Mộc tiếp tục đuổi theo tướng quân đang bay về phía đầu tường, A Nam thấy cữu cữu đuổi theo hăng say, lập tức đã quên nương, vui vẻ đi theo phía sau cữu cữu. Xa xa Lục thì nhẹ nhẹ thở phào nhẹ nhõm, nếu không

nàng còn phải nghĩ biện pháp ngăn cản 'A Nam lại, đỡ để hấn quấy rầy cháu trai và cháu dâu.

Bên trong tân phòng lại là cảnh tượng khác.

Như đóa thủy tiên nở trên mặt hồ, chỉ một cơn gió nhẹ thổi qua, thủy tiên liền theo gió tung bay. Đang bay bay mãi, không biết ở đâu có một chú cá có cái đuôi linh xảo lội tới, vòng xoay quanh lá sen. Thủy tiên cứ bay phía trước, chú cá liền bơi theo phía sau, bởi vì thủy tiên trước sau không có động tác khác, chú cá thử thăm dò dùng cái đuôi đụng vào thủy tiên một cái, sau khi xác định thứ này không có nguy hiểm liền vui vẻ chơi tiếp, tiếp theo nó dùng cái đuôi thử chạm vào lá sen, muốn đem lá sen đẩy trở về. Tự mình đang thoải mái vui vẻ chơi đùa, đột nhiên

thủy tiên bay lên mang theo bọt nước, bọt nước rơi xuống tung tóe đầy mặt chú cá, chú cá cả kinh quên mất động tác, mà thủy tiên giống như sợ nó đột nhiên bay về phía xa.

Bay tới đầu giường phía đông đặt gần lò sưởi, biến thành một tiểu tức phụ nũng nịu, đưa lưng về phía tượng phu núp ở phía vách tường cùng bề cửa sổ, đầu chôn ở trên đầu gối, không biết có phải đang khóc hay không.

Lúc Thành lau mặt, sẵn sóc giấm bột lúng túng của nàng, "Lần này được rồi, buổi sáng theo hương hạc cò."

trên tường sạch sẽ.

"Chàng còn nói!" Ngưng Hương then quá hoá giận mắng, vừa vắn bên cạnh Q Nam nằm có một cái gối cũ sứt chỉ chứa đầy bông, Ngưng Hương không chút nghĩ ngợi liền cầm lấy ném về phía hắn. Nàng không quay đầu nhìn, cho nên không thấy được cái gối kia chỉ bay được một nửa liền rớt xuống.

Lục Thành cúi đầu cười, chỉ là nghĩ đến tổn thương của nàng, hắn thu hồi dáng vẻ tươi cười nghiêm túc bảo đảm: "Đêm nay thật sự ta sẽ không chạm vào nàng."

Tức phụ quá mềm yếu, hắn phải nuôi thật tốt mới được, không thể vì khoái hoạt nhất thời mà khiến nàng đau đớn.

"Tự nàng lau đi, ta ra ngoài xem một chút." Ném một cái khăn nhỏ cho nàng, Lục Thành mở cửa rồi lại đóng cửa đi ra tiền viện.

Ngưng Hương oán hận xuống giường.

Hắn học được nhiều chiêu như vậy ở đâu? Còn là trời sinh cầm tinh con chó, thấy cái gì cũng đều thích ném thử mùi vị vậy sao?

Tức thì tức, nhưng Ngưng Hương vẫn xoay lại nhặt khăn nhỏ lên.

Mới vừa muốn lau người, trên giường gạch chot có bóna đen lóe aua. Nauna Hưana so

hết hồn, mắt thấy bóng đen kia lại xuất hiện lại biến mất, Ngung Hương hoảng sợ quay đầu lại.

"Ta sợ nàng quên lau cho nên quay lại nhìn một chút." Lục Thành lần nữa nhẩy đứng lên, cũng không biết lúc này dưới lòng bàn chân giẫm cái gì, lão đại vượt qua cửa sổ, mắt đào hoa cách màn cửa sổ bằng lụa mỏng trêu tức nhìn chằm chằm nàng.

Ngung Hương tức giận đến mức quên đi lúng túng ngượng ngùng, nàng đứng lên thật nhanh, đem vách cửa sổ lớn buông xuống. Nàng còn muốn đóng hết tất cả các cửa sổ, ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng cười của Lục Thành, còn có tiếng bước chân rời đi.

Ngung Hương nghiêng răng nghiêng lợi, yên lặng mắng hăm một ngàn lần.

Nhưng Lục Thành nghịch thì nghịch nhưng lại không bắt nạt nàng nữa, tối gần buổi trưa còn cố ý để Chu Ngọc dẫn Chu Nguyên và 'A Mộc', 'A Nam đến "chiếm lấy" nàng, không cho nàng đi giúp đỡ nấu cơm. Lục thị cũng

không ngại cháu dâu trộm lười, mặc dù nàng thích phú quý cũng qua quen sống cảnh phú quý qua ngày, nhưng mỗi lần về nhà mẹ đẻ nàng cũng ngứa ngáy tay chân, nhà cửa cháu trai ở lồi thối, nàng vừa ghét bỏ vừa giúp đỡ thu dọn, hiện tại đang cười ha ha chuẩn bị nấu cơm trưa cùng cháu trai thứ

hai.

Nàng cười nhử mày, khiển trách Lục Ngôn,
"Sợi thịt cháu cắt quá dày."

Lục Ngôn chịu đựng.

"Một lần cháu nhét nhiều củ như vậy làm gì?
Lửa quá lớn."

Lục Ngôn tiếp tục nhìn.

"Thật không biết bình thường các người làm
sao ăn cơm."

"Có giỏi thì cô làm đi!"

Lục Ngôn cuối cùng nhìn không nổi nữa,
đem cây củ ném tới trước mặt Lục Đình
đang rửa nấm, nổi giận dùng dũa đi sang
chuồng lừa.

Lục thị đứng ở cửa nhìn bóng lưng cháu trai
mắc: "Nói hai câu liền phát hỏa, tính tình
xấu như vậy cũng không biết giống ai!"

Lục Đình lặng yên củi đốt, trong lòng vẫn là
rất cảm kích nhị ca, nếu không phải nhị ca
gan lớn mạnh miệng cùng cô, những năm
này cô cũng không sẽ dần dần sửa lại những
tính xấu kia, còn có biểu muội và biểu đệ,
không có nhị ca, hai đứa bé chỉ sợ đã sớm
giống với mấy đứa phú gia trên trấn, hoàn

toàn xem thường người trong thôn.

Cơm đã làm xong, Ngung Hương dẫn bọn nhỏ đến ăn, bót được hai nhà, lần này mọi người liền vây quanh ở trước một cái bàn.

Ngung Hương một lần cũng không muốn nhìn Lục Thành, nàng nháy cảm chú ý tới thần sắc Lục Ngôn không đúng lắm, mặt nhăn nhó không cười.

Nàng mới đến cho nên vẫn chưa biết ân oán giữa Lục Ngôn cùng hai mẹ con cô, nàng cẩn thận không vội thăm dò.

"Nương, người dẫn đệ đệ về trước đi, con muốn ở lại bồi tẩu tử thêm hai ngày." Ăn được một nửa, Chu Ngọc làm nũng thương lượng cùng mẫu thân. Đã hai năm rồi nàng vẫn chưa tới nhà biểu ca, nàng nhớ biểu ca, biểu muội, càng thích A Nam đáng yêu, chỉ cần không để ý tới nhị biểu ca đáng ghét là được.

Thấy nữ nhi thích nhà mẹ đẻ của mình như vậy, Lục thị cầu còn không được, nàng lập tức đồng ý, sau đó quét mắt nhìn đứa cháu trai thứ hai, cố ý nhắc nhở: "Vậy con phải hiểu chuyện một chút, chớ chọc nhị biểu ca con tức giận, cẩn thận hắn lại đuổi con ra ngoài."

Chương 133: Chương 129.2

Không muốn đề cập tới chuyện cũ nhưng vẫn bị người khác moi ra, Lục Ngôn mới vừa nhét com vào trong miệng đột nhiên đều sắc ra ngoài, bởi vì hắn kịp thời chuyển hướng bên phải nên gạo liền phun hết lên người Lục Định.

Khuôn mặt Lục Định sụp đổ.

Lục Ngôn không nhìn hắn, quẳng xuống bát đũa liền đi ra ngoài, vừa đi vừa ho khan.

"Đáng đời!" Chu Ngọc không cao không thấp hừ nói.

A Đào thấy đại ca như không có việc gì liền tiếp tục gấp thức ăn ăn com, không giống như đang tức giận, chỉ là nhin cười không được. Tiểu nha đầu trước kia ngày ngày nghe Nhị ca nhắc tới chuyện xấu của biểu tỷ, trước khi biểu tỷ đến nhà nàng ghét biểu tỷ, nhưng trải qua hai ngày nay, A Đào phát hiện biểu tỷ kỳ thật rất tốt, cho nàng son phấn còn dạy nàng bím tóc, cho nên khi nhị ca cùng biểu tỷ lại gây gỗ, nàng cũng không thiên vị ai hết, chỉ đứng xem náo nhiệt.

Trên bàn mấy người phản ứng khác nhau, Ngưng Hương thân với Lục Thành nhất, nàng có nghi hoặc liền theo bản năng nhìn về phía hắn.

Lục Thành lại đưa cho nàng một ánh mắt "có gan thì nàng vĩnh viễn đừng nhìn ta".

Ngưng Hương lập tức hồi hận, nhanh chóng rũ mắt xuống.

"Nương, mắc răng!" A Nam ngồi bên cạnh nàng đột nhiên ngửa đầu lên, chỉ vào răng nhỏ của mình cho nương xem.

Ngưng Hương vội vàng để đũa xuống lấy thức ăn ra giúp bé.

Cũng không biết sao trùng hợp như vậy, A Nam vừa nói mắc răng xong thì hàm răng Lục Thành cũng có điểm là lạ.

Lặng lẽ dùng lưỡi gạt mấy lần vẫn không được, Lục Thành không muốn thừa nhận quả thật nhị đệ cắt sọt thịt quả thật quá to.

Ca ca ghét bỏ đệ đệ, còn Ngưng Hương làm tẩu tử thì lúc thu dọn bếp liền đem món ăn còn dư lại bỏ vào trong nồi, cũng đủ ăn một bữa com, nàng giữ lại chờ Lục Ngôn trở lại ăn tiếp. Lục thị chú ý tới, nàng thấy vậy âm thầm gạt đầu nhẹ, cháu dâu này cưới về là đúng đúng rồi, rất biết chăm sóc người khác.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Chương 130

Sau khi ăn xong com trưa, Lục thị liền dẫn nhị tử Chu Nguyên về nhà, Chu Ngọc dắt A Đào đi nghỉ trưa, Lục Định thì nhờ Ngưng Hương đi tìm Lục Ngôn đang còn giận dỗi trở về ăn com, sau khi dỗ nhị đệ xong, hai vợ chồng Ngưng Hương dẫn bọn nhỏ về tân phòng nghỉ ngơi.

A Mộc và A Nam rất nhanh đã ngủ mất, Ngưng Hương tuy vẫn còn khó chịu với Lục Thành nhưng cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn chui vào chăn của hắn.

Thân thể không thoải mái đương nhiên sẽ không làm gì.

"Nhị đệ cái nhau với biểu muội sao?" Ngưng Hương dựa ở trong lòng trượng phu, nhỏ giọng hỏi.

Lục Thành gạt đầu rồi dùng cằm cọ vào tóc nàng, nhẹ giọng giải thích chuyện năm xưa.

"Nhị đệ cũng có chút quá đáng." Suy nghĩ một chút, Ngưng Hương nói thẳng lời trong lòng, "Nếu ta là biểu muội thì nhất định cũng sẽ xấu hổ không muốn đến đây."

Các ô nương da mặt thường rất mỏng.

"Nàng ngoan ngoãn như vậy ai đành lòng đuổi nàng đi, lúc đó ta chỉ ước gì ngày ngày được trói nàng bên cạnh." Lục Thành ôm chặt nàng, cúi đầu nhìn vào mắt nàng.

Hắn chỉ cần mở miệng là lại đồ ngon ngọt với nàng, Ngưng Hương lườm hắn một cái, mắt hạnh của nàng như ngâm nước, Lục Thành động tình nâng mặt nàng lên hôn. Ngưng Hương ngoan ngoãn để hắn hôn, nhưng một lát sau khi nàng nghe thấy hô hấp của hắn dần trầm xuống, Ngưng Hương vội vàng đẩy Lục Thành ra, nhắm mắt lại nói: "Ta thực mệt lắm, cùng ngủ đi."

"Được, cùng ngủ." Lục Thành thương tiếc sợ làm tổn thương nàng, hắn đành hoảng nằm bên cạnh nàng.

Hai người đều nhắm mắt lại không ai nhúc nhích.

Ngưng Hương không biết đã Lục Thành ngủ chưa, nàng vừa lặng lẽ mở mắt ra thì bất ngờ đối diện với cặp mắt hoa đào của hắn đang nhìn nàng chăm chăm. Bốn mắt nhìn nhau, tuy ngược ngược nhưng lại rất ngọt ngào, Ngưng Hương đỏ mặt muốn xoay qua chỗ khác thì lại bị cánh tay sắt của Lục Thành ngăn lại, hắn lưu luyến nhìn nàng chăm chăm, "Nếu chưa ngủ được chúng ta nói chuyện một lát."

Thật sự là thời thời khắc khắc hắn đều muốn nhìn nàng.

Thân thể Ngưng Hương tuy mệt mỏi nhưng tinh thần lại rất tốt, nàng cũng không cảm thấy mệt mỏi nhiều nên lại lần nữa nép vào trong ngực hắn, "Ngày mai chàng phải đi sang vườn trái cây sao?"

"Không, ngày mai là sinh nhật A Nam tròn hai tuổi, sau ngày mai ta lại cùng nàng về nhà mẹ đẻ nên đã sớm xin nghỉ ít hôm." Lục Thành ôm nàng nói.

Ngưng Hương sau phút ngạc nhiên lập tức lại cảm khái nói: "Đúng vậy, ta vẫn còn nhớ sinh nhật A Nam là tháng ba, ngày tháng trôi qua thật mau."

Năm ngoái khi A Nam vừa qua một tuổi, nàng đã may cho tiểu tử một cái hà bao nhỏ, lúc đó A Nam còn liên tục mang theo bên người.

"Vậy tối mai chúng ta làm mì trường thọ ăn nhé." Ngưng Hương cười với Lục Thành.

"Được, cũng để cho chúng ta nếm thử tài nấu nướng của nàng, nhị đệ nấu cơm quả thực ta ăn chán rồi." Lục Thành hết sức mong đợi nhìn nàng.

Đối với tài nấu nướng của mình Ngưng Hương vẫn rất có lòng tin, nàng không sợ bộc lộ tài năng trước mặt bọn họ, nhưng ngược lại nàng muốn hỏi tình hình ở vườn trái cây của Lục Thành, "Ta thấy mấy ngày nay chàng vẫn luôn ở nhà, lúc chàng xin nghỉ có phải chỉ cần nói với Lý bá một tiếng là được hay vẫn phải sang Ngô gia một chuyến? Còn Lý bá thì sao, ngày ngày ông ấy đều phải ở vườn trái cây canh giữ sao?"

Lục Thành cười nheo mắt nhìn nàng rồi giải thích với nàng: "Sư phụ có hai đứa con trai, sau khi hai đứa con trai cưới tức phụ liền không hiểu thuận với ông ấy nữa, chị em dâu cũng thường xuyên gây lộn với nhau, nhà không lúc nào yên tĩnh, sư phụ cảm thấy phiền chán cho nên khi tiết trời âm áp ông liền liên tục trốn ở lại vườn trái cây để thanh tĩnh, chỉ có mùa đông mới trở về nhà, ta muốn xin nghỉ thì chỉ cần nói với ông ấy là được. Kỳ thật ở vườn trái cây có lúc bận rộn nhưng cũng có lúc nhàn hạ, ta từ trước tới giờ chưa bao giờ xin nghỉ, Hương Nhi yên tâm, sau này ta sẽ cố gắng dành thời gian cho người, không để nàng ở nhà một mình trong phòng."

Nói xong liền cười hết sức vô lại.

Ngưng Hương trừng mắt nhìn hắn nhưng trong lòng lại thật cao hứng, ai không hy vọng nam nhân của mình thường xuyên ở bên cạnh mình?

"Lục Thành!"

Trong lúc đang trò chuyện, phía cửa lớn đột nhiên truyền giọng nói gấp gáp quen thuộc, nghe hết sức sốt ruột.

Ngưng Hương kinh ngạc nhìn về phía Lục Thành.

"Hình như là Nghiêm Kính, nàng cứ nằm đây đi, ta ra xem một chút." Lục Thành thật nhanh chui ra ổ chăn, da thịt toàn thân lộ ra rần rần. Ngoại trừ lần ở trong rừng cây nhỏ thoáng nhìn qua một chút thì đây là lần đầu tiên Ngưng Hương nhìn thân thể Lục Thành chính diện, nàng xấu hổ đến mức nhanh lập tức nhắm mắt lại.

Trong lòng Lục Thành có việc nên không kịp nhìn thấy tiểu tử phụ ngược ngược, sau khi mặc xong xiêm y hắn liền mở cửa phòng bước thật nhanh ra ngoài.

Nghiêm Kính đang đứng ở phía nhà cũ, tối hôm qua hắn say rượu ngủ ở nhà Lục Thành, buổi sáng lại ở Lục gia ăn xong điểm tâm rồi mới đi, bây giờ lại vội vã quay lại, vừa nhìn thấy Lục Thành liền nói: "Đã xảy ra chuyện, không phải là người nhờ ta mang bầu rượu sang cho Lý bá sao, ta vừa về nhà thay y phục rồi đi sang vườn trái cây, tìm một vòng mới thấy Lý bá nằm trên mặt đất, hắn là té từ trên cây xuống, cũng không biết ông đã nằm đó bao lâu rồi, may mắn vẫn còn thở, ta liền vội vàng công ông lên trần trên mồi lang trung."

"Lang trung nói thế nào?" Lục Thành vội vã hỏi, bản lãnh chăm sóc cây ăn quả của hắn đều là do Lý bá dạy, Lục Thành không chỉ kính trọng sư phụ mà còn rất quan tâm trường bối.

Ánh mắt Nghiêm Kính âm trầm, rủa mắng nói: "Lang trung, lang trung nói ta kêu Lý gia chuẩn bị hậu sự, nói Lý bá có thể không chịu nổi hết đêm nay."

Tim Lục Thành ngừng đập một cái, niềm vui sướng hai ngày nay đều đã biến mất.

"Người chờ một chút, ta đi nói với chị dâu người một tiếng rồi lập tức quay lại."

Dù sao nam nhân cũng phải thường xuyên trải qua các loại chuyện lớn bất ngờ, Lục Thành tuy rất khó chịu nhưng lại rất tỉnh táo, hần bước nhanh trở về tân phòng.

Ngưng Hương đoán Nghiêm Kính nhất định có việc gấp mới quay lại, khi nàng vừa mặc xiêm y bước xuống giường thì Lục Thành cũng vừa đi vào, sắc mặt hần rất xấu khiến lòng nàng hoảng hốt theo, "Có chuyện gì vậy?"

Lục Thành nhìn lướt qua hai đứa bé đang ngủ trên giường gạch, sau đó thuật lại câu chuyện đơn giản cho nàng, hần bước tới tủ quần áo tìm một cái áo sẫm màu rồi trầm giọng nói: "Nàng cho ta cầm hai lượng bạc, nếu đêm nay xảy ra chuyện ta cũng không cần phải quay về nhà lần nữa."

Ý tứ chính là đêm nay muốn ở Lý gia.

Sư phụ là sư phụ, sư phụ cũng như cha, hai người vừa mới nhắc tới Lý bá, bây giờ nghe thấy tin tức này, trong lòng Ngưng Hương cũng rất khó chịu, nàng lấy túi tiền to của mình cầm ba lượng đưa cho Lục Thành,, "Mang nhiều một chút."

Lục Thành không cự tuyệt, sau khi ra khỏi phòng hần chợt quay đầu lại nói: "Nếu đêm mai ta không về thì sáng sớm ta nhất định cũng sẽ về, nàng đừng gấp."

Cho dù chỉ là bồi nàng về nhà mẹ đẻ hần cũng phải bồi.

Lúc này Ngưng Hương làm sao so đo chuyện này với hần, nàng tiễn hần ra cửa, dặn dò hần chăm sóc lão nhân gia, không cần lo lắng chuyện trong nhà.

Thê tử ôn nhu hiền lành, Lục Thành yên tâm đi cùng Nghiêm Kính.

Ngưng Hương đứng ở cửa đưa mắt nhìn bóng lưng trượng phu.

Mới vừa thành thân đại ca liền bỏ lại tẩu tử đi mất, Lục Ngôn rất băn khoăn, khuyên như: "Tẩu tử quay về phòng đi, chuyện như vậy ai cũng không ngờ được, chỉ có thể trách ông trời không có mắt mà thôi." Hần cũng đã mấy lần tới vườn trái cây, biết rõ Lý bá là người tốt.

Ngưng Hương gạt đầu, tâm tình phức tạp tạm biệt hai tiểu thúc rồi trở về nhìn hài tử.

Hai người Lục Định cũng quay về, vừa vào phòng bếp thì hai tỷ muội Chu Ngọc và A Đào cũng từ tây phòng đi ra.

"Tam biểu ca, đại biểu ca có chuyện gì hả?" Chu Ngọc ngáp một cái nhìn chăm chăm Lục Định hỏi, trong mắt dường như không có Lục Ngôn.

Lục Ngôn mấp máy miệng rồi đi thẳng về phía đông phòng, khi đi ngang qua bể cá đột nhiên hần cảm thấy khát nước liền mức nước uống.

"A, Lý gia gia chết..." A Đào khiếp sợ che miệng lại, lần đầu gặp được loại chuyện như vậy, tiểu cô nương có cảm giác giống như đang nằm mơ, khó khăn tiếp nhận.

Chu Ngọc ngược lại nhớ lại hình ảnh bốn năm trước nàng đi vườn trái cây, nàng nhìn sang phía đông, thấp giọng nói: "Đại ca đi Lý gia, có thể lại gặp Lý Tú Lan không?"

"Không được phép nhắc đến nàng ta." Lục Ngôn đột nhiên để bầu hồ lô xuống, lạnh giọng trách mắng.

Chu Ngọc theo bản năng muốn cãi lại, nhưng tâm tư xoay chuyển một cái nàng hiểu ngay vì sao Lục Ngôn tức giận, lời chưa kịp thốt ra khỏi miệng liền quay về.

Không nên nói như vậy, lỡ biểu tẩu nghe thấy lại hiểu lầm làm sao bây giờ? Đại biểu ca bộ dáng tốt lại có bản lĩnh, các cô nương công khai thích huynh ấy rất nhiều, trong đó cũng có Lý Tú Lan tôn nữ của Lý bá là mặt dày nhất, bị đại biểu ca cự tuyệt mấy lần đều không để ý, cuối cùng khi đại biểu ca cưới Phùng cô nương, Lý Tú Lan mới hết hy vọng, trong cơn tức giận lại đi lập gia đình.

Bây giờ đại biểu ca lại cưới tức phụ, Lý Tú Lan chắc cũng đã trở thành cô nương đã có con, vậy nên cho dù có gặp cũng phải coi như không có chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Chương 131

Lục Thành cùng Nghiêm Kính đi sang Lý gia.

Lục Thành là thật tâm muốn thăm đến Lý bá, nhưng mà ngoại trừ Lý bá gặp đại nạn thì hai đứa con trai Lý gia không hoan nghênh hẳn.

Lý bá là một lão nhân ở Ngô gia, tay nghề chăm sóc cây ăn quả là học được trong suốt cả đời làm quản sự ở vườn trái cây, đại quản sự mỗi tháng được hai lượng bạc tiền công, đủ để biết được tay nghề này có bao nhiêu người nhìn mà thèm. Thân là cha ruột, Lý bá đương nhiên hy vọng các con kế thừa tay nghề của mình, nhưng kết quả hai đứa con trai của ông giống như là bị ép buộc đến vườn trái cây làm việc, ông vừa dạy vừa hỗ trợ bọn họ làm việc, kết quả thì từ không ai chịu học, chỉ hết ăn lại nằm, trái cây chín vụng trộm hái ăn, ăn một hai trái thì không sao, thế nhưng lại để Lý bá bắt được hai người bọn họ muốn trộm trái cây đi bán!

Lý bá là người đang hoàng, sau khi biết rõ các con bất hiếu cùng không muốn học nghề, ông bèn dứt khoát quyết định chọn học đồ từ trong đám người ngoài, sau đó liền chọn trúng Lục Thành chăm chỉ chịu làm, đầu óc linh hoạt, miệng lại biết cách ăn nói.

Con trai thứ hai của Lý gia sớm đã coi việc quản sự ở vườn trái cây là công việc béo bở nhà mình, vốn khi cha già yếu đi chuyện này tự nhiên sẽ rơi vào trong tay bọn họ, ai ngờ cha già vậy mà lại nhẫn tâm nhận người ngoài làm đồ đệ. Đồ đệ cũng đã thu nhận, kết cục sự tình đã định, hai anh em thấy vậy liền hận Lục Thành, ngày lễ ngày tết Lục Thành đến tặng lễ Lý bá, hai người đều không muốn gặp hẳn.

Nhưng mà hôm nay cha già sắp không qua khỏi, người trong thôn cũng đến đây không ít, hai người bọn họ cũng không dám làm khó xử Lục Thành, chịu đựng buồn bực mời Lục Thành và Nghiêm Kính vào phòng.

Trên giường gạch, Lý bá đã được thay sẵn áo liệm, trên mặt cũng đã lau sạch sẽ, khuôn mặt già nua đen nhem tràn đầy nếp nhăn.

Trong lòng Lục Thành chưa xót, hẳn đi đến trước mép giường, cúi người xuống thấp giọng gọi ông, "Sư phụ, con tới thăm người đây."

Con cháu đều không hiếu thuận, trước khi đi xa, người Lý bá muốn gặp nhất chính là đồ đệ thừa kế y bát của mình, cuối cùng cũng đợi được người đến, Lý bá từ từ mở mắt ra, đúng là khuôn mặt của đồ đệ tuần lễ xuất chúng. Nghĩ đến lần đầu tiên nhìn thấy Lục Thành, ông thấy Lục Thành lớn lên quá tốt nên liền cảm thấy đứa nhỏ này nhất định không có tính nhẫn nại, không làm được việc ở vườn trái cây, Lý bá nghĩ lại chuyện cũ liền cười nhẹ một tiếng, tuy không có khí lực nhưng vẫn cố gắng nhấp nháy.

"Tốt rồi, nhớ chăm sóc vườn cây ăn quả của chúng ta." Nhắm mắt lại, lão nhân già hơi thở mong manh nói.

Lúc đó ông muốn bò lên cây nhặt mấy con côn trùng ăn lá, ai ngờ tay chân vụng về rớt xuống, vậy nên trước khi lâm chung ông muốn thoái vị cho đồ đệ.

Nghe ra lời trần trụi của ông, Lục Thành đột nhiên nghẹn ngào.

Nhớ lại lúc mình vừa mới học chiết cành, hẳn ham chơi có ý cắt chiết vài cành của cây dương, bị sư phụ phát hiện đánh hẳn lúc đó hẳn mới chịu ngừng lại, ông mắng hẳn lăng phí cành. Lại nhớ tới lúc học tu bổ cành, lão nhân gia chấp tay đứng dưới tàng cây, chỉ điểm hẳn nên cắt bỏ ở đâu, cũng nhớ lại sư phụ dạy hẳn đặt bẫy ở dưới hàng rào, sau khi bắt được thỏ hoang hai thầy trò cùng nhau nướng thịt ăn...

Có người đến, Lục Thành không nhìn, hẳn cố nén nước mắt lại, từ từ quỳ xuống trước mép giường, nghiêm túc dập đầu với lão nhân trên giường gạch, "Sư phụ yên tâm, ngài xem những cây ăn quả kia là hải tử, Lục Thành cũng coi chúng là huynh đệ."

Nhưng mà Lý bá trên giường gạch đã không thể nghe được nữa.

Ngô lão gia chống quai trượng đi lên trước, thăm dò một chút hơi thở ông bạn già, thờ dài lắc đầu nhìn Lục Thành nói: "Đứng lên đi, sư phụ ngươi đi rồi."

Vừa dứt lời, huynh đệ Lý gia lập tức bỏ nhào khóc rống, tức phụ bọn họ cũng dẫn hải tử quỳ xuống, gào khóc, thanh âm chói tai.

Từ lúc mọi người Lý gia xông qua Lục Thành đã đứng lên trước, thấy trước mép giường đã bị người Lý gia chiếm hết, hẳn thân là người khác họ không đủ khả năng chen vào trong, hẳn nhắm mắt lại gọi tên ông lần nữa, sau đó trên mặt đã khôi phục tỉnh táo rồi quay lại chào hỏi hai phụ tử Ngô gia, "Lão gia, tam gia."

Ngô Minh Cừ là đứa con trai út của Ngô lão gia, hẳn năm nay hai mươi tuổi, là một thư sinh thanh tú lại nho nhã, đối đãi với đầy tớ trong phủ cũng hết sức hòa thuận. Ngô lão gia rảnh rỗi liền thích đi vườn trái cây, trường tử cùng thứ tử lo liệu cửa hàng làm ăn không rảnh bồi ông, vậy nên Ngô Minh Cừ thường đồng hành bồi phụ thân, cho nên gặp qua Lục Thành rất nhiều lần.

Ngô Minh Cừ nhìn Lục Thành gật đầu xem như chào hỏi, sau đó lại nhìn phụ thân nói: "Chúng ta ra bên ngoài đi."

Hắn biết phụ thân đến đây là muốn đưa tiền Lý bá, đối với tiếng than khóc của mọi người Lý gia hẳn không có hứng thú.

Ngô lão gia gật đầu, trước khi xuất môn ra hiệu cho Lục Thành đi theo.

Mấy người vừa ra khỏi cửa, tức phụ đại Lý bá lập tức để tay xuống, kéo kéo trượng phu, nhắc nhở hẳn đi nghe một chút Ngô lão gia muốn nói gì với Lục Thành. Lý bá đại vẫn ôm một tia hy vọng đối với vườn trái cây, hẳn nhanh chóng lau những giọt nước mắt không tồn tại rồi vội vã đuổi theo, lão nhị Lý gia cũng không cam lòng yếu thế, hẳn cũng bỏ lại phụ thân vừa mới chết đi mưu lợi, còn dư lại hai người tức phụ trừng mắt lẫn nhau, chỉ có hai đứa con tuổi còn bé là khóc thật sụ.

Trong sân Lý gia, Ngô lão gia thờ dài, ông nhìn sang phương hướng vườn trái cây rồi nói với Lục Thành: "Thời gian qua sư phụ cháu rất coi trọng cháu, hiện tại ông ấy đi rồi, vậy vườn trái cây sau này ta liền giao cho cháu, cháu cùng Nghiêm Kính chịu khó làm việc nên ta cũng yên tâm, sau này có chuyện

gì hai người các cháu thương lượng không được, không có chủ ý thì cứ đến tìm ta."

Kỳ thật một vườn trái cây cần một người quản sự là đủ rồi, lương tháng đều là hai lượng. Bên vườn táo đỏ sợ dĩ phân ra quản sự lớn nhỏ là vì Lý bá tuổi tác đã lớn nên làm việc rất chậm, mà Ngô lão gia lại không đành lòng sa thải Lý bá trung bộc, cũng không thể để Lục Thành khí lực tốt cứ phải nhận tiền công của học đồ, cho nên ông liền để hẳn làm quản sự nhỏ.

Lục Thành tiến lên phía trước nói lời cảm tạ, hẳn không nhiều lời nữa, bây giờ không phải là thời điểm mình nên cao hứng.

Huynh đệ Lý gia mắt hứng, nhưng không ai có can đảm đến chất vấn Lão thái gia, hai người cứ đứng bên cạnh người đẩy ta đẩy qua lại.

Ngô lão gia thấy vậy sắc mặt liền trở nên khó coi, ông lấy túi tiền ra đưa cho Lục Thành, "Đây là mười lượng bạc, cháu vất vả thay sự phụ làm chân chạy một chút, để ông ấy thuận lợi vui vẻ hạ táng."

Nếu như đưa tiền cho huynh đệ Lý gia, ông sợ bọn họ lấy tiền làm của riêng, một lượng cũng không bỏ ra mua hoa cho cha ruột mình.

Vàng thật bạc trắng sáng lóa, huynh đệ Lý gia thấy vậy lập tức không do dự nữa, người trước người sau chạy nhanh đến quỳ xuống nói: "Lão gia, Lục Thành không phải người nhà chúng cháu, số tiền ngài phải đưa cho chúng cháu mới đúng chứ? Cháu sợ Lục Thành cố ý mua những đồ kém chất lượng, tiền dư lại hẳn cất làm của riêng..."

"Lý bá vừa mất, các người thân là con ruột không ở trong phòng than khóc, chỉ biết tính toán tiền tài, thật là đủ hiểu thuận." Nghiêm Kính đương nhiên đứng về phía Lục Thành, chăm chọc nhìn chăm chăm hai người.

Huynh đệ Lý gia còn muốn thanh minh, Ngô lão gia đã dẫn nhĩ tử đi thẳng.

Lục Thành cùng Nghiêm Kính tiễn người ra ngoài, không đợi xe ngựa Ngô gia đi xa, huynh đệ Lý gia liền nhào tới muốn cướp bạc. Lục Thành lui lại mấy bước, thấy hai người như chó điên muốn đoạt túi tiền, lửa giận của Lục Thành đột nhiên xuất hiện, hẳn cảm thấy khổ sở thay Lý bá, hẳn tức hai huynh đệ bất hiếu, không chút lưu tình cho mỗi người một cước, giro túi tiền trước mặt thôn dân quát lớn: "Còn dám cướp nữa ta lập tức cầm bạc rời đi!"

Huynh đệ Lý gia sợ hãi nhìn chăm chú.

Thấy bọn họ đã đành hoàng, Lục Thành thở hắt hắt mấy hơi, lạnh giọng báo cáo: "Bây giờ ta lên trần trên mua đồ, đến lúc đó sổ sách giao cho các người, các người cảm thấy không đúng cứ việc đi vài cửa tiệm đổi chất, Nghiêm Kính chúng ta đi."

Một khắc hẳn cũng không muốn nhiều lời cùng huynh đệ Lý gia.

Chỗ thôn trang Lý gia cùng trấn Lưu Tiên chỉ cách hai dặm, Lục Thành đuổi xe lừa cùng Nghiêm Kính chia nhau mua đồ, bởi vì đã từng làm tang sự cho Phùng cô nương, nên mua cái gì Lục Thành trong lòng đã có tính toán, phát tang lão nhân cùng tức phụ khác nhau cái gì, hỏi chương quỹ quan tài là biết, rất nhanh hẳn đã mua quan tài cùng những thứ cần thiết trở lại Lý gia, mười lượng bạc chỉ còn dư lại ba lượng, Lục Thành để lại ngày mai cho thợ cả một lượng, cho tiểu nhị nâng hòm một lượng để bọn họ làm nhiệt tình, còn dư lại ném cho huynh đệ Lý gia.

Chuyện kể tiếp không cần hẳn nhúng tay vào, hẳn cứ trầm mặc quỳ gối trước linh cữu tức trực cho sự phụ.

Lúc hoàng hôn, đại cô nương Lý gia Lý Tú Lan cuối cùng cũng chạy đến, khi bước vào sân nhỏ nhìn thấy Lục Thành quỳ nơi đó, con mắt nàng ta dò đi không được.

Tức phụ Lý lão đại thấy khuê nữ của mình đã trở lại, nàng ta vội vã hỏi thăm chuyện gì xảy ra, Lý Tú Lan nhìn chăm chăm Lục Thành, thấy Lục Thành thui chung không nhìn về phía mình, nàng đột nhiên lớn tiếng khóc lên, gạt lệ nói: "Nương, hôm trước Cao Thắng từ trên sườn núi rơi xuống, uống hai ngày thuốc cũng chưa tỉnh, không chừng ngày nào đó sẽ chết, sao con mệnh khổ như vậy..."

Quả thực nàng chính là mệnh khổ, thích Lục Thành nhưng Lục Thành không thích nàng, hẳn đột nhiên liền cưới cô nương họ Phùng, nàng trong con tức giận mới gả cho Cao Thắng mà nương xem trọng. Đầu tháng ba vừa gả, kết quả cuối tháng ba cô nàng họ Phùng kia liền qua đời, sớm biết như thế nàng chờ thêm mấy tháng tái giá cho Lục Thành cũng được. Năm ngoái nghe nói Lục Thành lại đính hôn, nàng thân là tức phụ Cao gia, cho dù ghen khuất cũng không có biện pháp, ai ngờ trượng phu của mình cũng đã sắp không xong! Nàng thật muốn chết, vì sao hẳn không chết nửa năm trước đi, vậy là nàng từ người Cao gia lại quay về làm khuê nữ Lý gia, như vậy vẫn có cơ hội gả cho Lục Thành, một người góa vợ một người quả phụ, quá phù hợp.

Hết lần này tới lần khác trước khi Lục Thành lấy vợ một ngày thì trượng phu nhất định gặp chuyện không may!

Lý Tú Lan hận chết ông trời, nàng khóc đến thảm thiết.

Âm thanh của nàng ta lớn như vậy, Lục Thành sao có thể không nghe thấy, nhưng cho dù nghe thấy cũng không quan hệ gì với hẳn, hẳn gặp Ngưng Hương trước sẽ không thích Lý Tú Lan, mà cho dù quen biết Ngưng Hương sau thì càng không có khả năng đi thích nữ nhân có bộ dáng tính tình không bằng tức phụ của mình.

Ở trong lòng Lục Thành, Lý Tú Lan chỉ là cháu gái Lý bá gặp qua mấy lần, nửa điểm tình cũ hẳn cũng không có.

Lý Tú Lan không nghĩ như vậy, sau khi trời tối các thôn dân đều đã về hết, thừa dịp cha mẹ, thúc thúc, thẩm tử đều đã ngủ sau, Lý Tú Lan một thân bạch y lặng lẽ mở cửa, từng bước từng bước đi đến chỗ người yêu quỳ trước linh cữu, dự định tự ôn chuyện tổ khổ cùng hẳn.

Đêm nay nàng ta đã trang điểm kĩ hơn một chút.

Đáng tiếc Lục Thành không muốn nhìn bộ dáng "xinh đẹp" của nàng ta, nghe ra động tĩnh Lý Tú Lan, Lục Thành lập tức đứng lên sai bước về hướng cửa chính Lý gia, nghe Lý Tú Lan ở phía sau muốn đuổi theo hắn, Lục Thành nhú mồm, hắn cũng chạy, nếu không đêm khuya yên tĩnh Lý Tú Lan gây ra chuyện gì đó, Lục Thành sợ ảnh hưởng thanh danh của mình.

Chờ Lý Tú Lan chạy ra ngoài cửa thì đâu còn bóng dáng Lục Thành.

Tức giận dậm chân mấy cái, Lý Tú Lan không cam lòng canh giữ ở cửa lớn, đợi một lát không thấy người quay lại, nàng ta bắt đầu sợ hãi, nhìn quan tài bày ở giữa nhà, Lý Tú Lan không dám một mình ở đây nữa, nàng ta lo lắng về phòng trở về nhà.

Lục Thành không quay trở về, hắn đi sang vườn trái cây.

Trong vườn trái cây vẫn luôn rất yên tĩnh, không có người nói chuyện, ở đây ngủ hết sức dễ dàng, có tâm sự thì càng yên tĩnh càng không muốn ngủ.

Lục Thành không ngủ được, hắn hoài niệm sự phụ của mình.

Buổi tối sơ thất có ánh trăng, Lục Thành một mình ở trong vườn trái cây từ từ đi qua đi lại, sau khi đi hết vườn cây ăn quả hắn cùng với sự phụ hết lòng chăm sóc, lúc này hắn mới từ từ quay về lều ngủ một đêm.

Trời vừa sáng, Lục Thành lại quay lại Lý gia, ban ngày nhiều người, Lý Tú Lan không dám lại tới gần hắn.

~

Mặt trời sắp xuống núi, ở thôn Đông Lâm, Ngưng Hương ngồi trước bếp nhìn sang cửa lớn, tâm cũng giống như mặt trời phía tây, từng chút trầm xuống. Lục Thành lúc này còn chưa trở lại, có phải đêm nay cũng không trở lại hay không?

Lý bá xảy ra chuyện, Lục Thành đi qua đó canh giữ là phải, Ngưng Hương không trách hắn, chỉ là nàng nhớ hắn.

Mới vừa thành thân hắn phải ra ngoài, buổi tối cũng không quay lại.

Ngưng Hương không nghĩ tới loại chuyện đó, nàng nghĩ đến cảm giác ở bên Lục Thành.

"Nương, con đói bụng!" Giọng nói A Nam đột nhiên từ sau viện truyền tới, không tìm không phổi, chỉ biết ăn thôi.

"Sắp chín rồi, A Nam để cô rửa tay giúp nào." Thấy Chu Ngọc và A Đào cũng đi theo đằng sau hai đứa bé, Ngưng Hương cười nói.

A Nam ngoan ngoãn đi rửa tay.

Chu Ngọc nhìn biểu tượng thối lửa nấu cơm, giấu lại mình ở bên này đã hai ngày nhưng vẫn chưa giúp được gì, tiểu cô nương có chút ngượng ngùng, nàng chủ động đi bày bát đĩa. Loại chuyện nhỏ nhặt này ở nông gia hết sức tầm thường, Ngưng Hương cho rằng Chu Ngọc đã làm quen nên không làm bộ khách khí, đến khi Lục Ngôn chứng kiến biểu tượng đại tiểu thư vậy mà đang làm việc nhà, hắn hết sức kinh ngạc tròn mắt nhìn.

"Nhiệm đi gọi Tam đệ đi." Ngưng Hương mở nắp nồi lên, thấy cháo đã chín thì nói với tiểu thúc.

Lục Ngôn dạ một tiếng rồi xoay người đi về phía nhà cũ kêu tam đệ.

Rất nhanh một nhà liền vây quanh trước bàn cơm.

"A Nam có nhớ phụ thân không?" Chu Ngọc cười trêu chọc cháu trai.

"Không nhớ." A Nam trong vắt nói, nói xong tiếp tục nhìn muống đậu phụ nướng thối đưa tới.

"Đại ca về rồi." Lục Ngôn nhìn chăm chăm cháu trai cố ý nói.

Kết quả ngoại trừ Lục Định, từ Ngưng Hương đến A Nam đều cổ nhìn về phía cửa chính.

Cửa không một bóng người, Ngưng Hương là người trước tiên phản ứng kịp, trên mặt nàng nóng cháy cúi đầu không nói, Lục Ngôn hối hận không thôi, hắn chỉ muốn lừa gạt cháu trai, thuận tiện lừa đệ đệ và muội muội thì không có việc gì, ai ngờ tiểu tử da mặt mỏng cũng tưởng thật.

"Phụ thân?"

A Nam không tìm được phụ thân, bé nghì ngờ nhìn về phía nhị thúc, A Mộc cũng nhìn chăm chăm Lục Ngôn.

Lục Ngôn sờ mũi, vừa muốn nói chuyện thì Chu Ngọc hừ nói: "Phụ thân chưa về, tiểu cầu gạt người."

Lục Ngôn lườm nàng một cái.

A Đào và A Mộc phản ứng nhanh cười hắc hắc. A Nam thấy cô cô, cừu cừu cười thì mới hiểu được, bé nhìn qua nhị thúc muốn gọi tiểu cầu thì bị Ngưng Hương kịp thời dứt một miếng đậu phụ, không cho bé bắt nạt nhị thúc.

"Đại ca."

Đang cúi đầu dứt cho A Nam thì nghe Lục Định lại hô một tiếng.

Ngưng Hương nhin xúc động quay đầu tiếp tục dứt đồ ăn cho nhị tử, A Nam muốn nhìn phụ thân, nhưng thấy tam thúc đối diện, nhị thúc, cô cô bên cạnh đều không động, nhớ lại vừa rồi bị lừa, bé không quay đầu nhìn cũng không ăn đậu phụ nướng dứt, cái miệng nhỏ nhắn cười toe toét. A Mộc và A Đào cũng không muốn bị lừa, Lục Ngôn yên lặng ăn cơm, không tiếng động trào phúng Tam đệ học theo hần, chỉ có Chu Ngọc ngồi ở hướng bắc lặng lẽ giương mắt nhìn về phía nam viện, sau đó vụng trộm cười nhưng không lên tiếng nhắc nhở.

Vì vậy Lục Thành sau khi thấy Lý bá hạ táng liền vội vã chạy về nhà, mới vào cửa liền bị cả nhà tạt một chậu nước lạnh.

Tức phụ thẹn thùng không có can đảm, muốn nhìn cũng không dám nhìn, hần có thể hiểu được, nhưng muội muội, cậu em vợ, nhị tử sao lại cũng không nhớ hần?

Đến nỗi tam đệ kêu lên một tiếng đại ca vậy mà không ai nói gì!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Chương 132

Thấy trọng phu trông mong hai ngày một đêm đã trở lại, Ngưng Hương vội vàng chuẩn bị bát đĩa cho hần, sau khi ngồi xuống lại cẩn thận quan sát thần sắc hần.

Trong lòng rất khó chịu vì một vị trưởng bối đã mất, Lục Thành đương nhiên không thể thoải mái như thường ngày, nhưng hần không muốn ảnh hưởng đến tâm tình người thân, Lục Thành trấn an nhìn Ngưng Hương một cái, dụ dỗ hai đứa bé, "A Nam và A Mộc hôm nay có đánh nhau không?"

"Không có đánh!" A Nam cướp lời trả lời phụ thân, "Không đánh cừu cừu!"

Lục Thành có chút không tin, nhìn về phía cậu em vợ.

A Mộc lại nghĩ đến buổi sáng tỷ tỷ chạy hần viết chữ, A Nam nhất định muốn giành lấy nhánh cây hần dùng viết chữ, sau đó A Nam không viết mà dùng chân xóa đi chữ này giờ hần viết, lúc đó A Nam bị tỷ tỷ nhẹ nhàng đánh vài cái cái mông.

"Không có đánh nhau." Mặc dù không vui nhưng A Mộc vẫn lựa chọn không cáo trạng cùng tỷ phụ, tỷ tỷ nói rồi, A Nam còn nhỏ, hần lớn hơn nên đã hiểu chuyện, hơn nữa A Nam chỉ là không thích tỷ tỷ thiên vị hần, lúc tỷ tỷ không có ở đây A Nam thích hần nhất, muốn chơi cái gì cũng gọi hần cùng nhau mà không phải đi tìm A Đào tỷ tỷ.

Lục Thành bán tín bán nghi.

Cơm nước xong, bốn huynh muội Lục Ngôn trở về nhà cũ, Ngưng Hương muốn rửa bát đĩa thì Lục Thành cản lại nói: "Nàng dẫn hai đứa nhỏ đi vệ sinh rồi dỗ chúng ngủ đi, công việc nặng nhọc này để ta làm là được rồi."

Giọng nói hần vẫn bình thường nhưng Ngưng Hương cảm giác lời nói như có chút ý tứ khác, nàng muốn nhìn vào mắt hần để phân biệt, nhưng thấy Lục Thành bận rộn. Nhìn hần thuần thực đem chồng chén chén sứ đi rửa, Ngưng Hương ảo não tự trách bản thân, Lý bá vừa đi, Lục Thành sao có thể có ý xấu đó được.

Ngưng Hương yên tâm dẫn A Mộc và A Nam đi rửa tay rửa mặt, trên người sạch sẽ lại múc nước cho hai đứa rửa chân.

"Chân cừu cừu lớn hơn con!"

A Nam nhỏ, trong khi Ngưng Hương giúp bé lau chân, tiểu tử nhìn cừu cừu bên cạnh tự mình lau chân, chỉ chân cừu cừu nói.

"Ta cũng cao hơn so với ngươi." A Mộc sáu tuổi rất tự hào nói, nói xong đứng lên ngẩng đầu ưỡn ngực .

A Nam ngửa đầu nhìn cừu cừu, cực kỳ hâm mộ.

Bọn nhỏ nói chuyện hoạt bát đáng yêu, Ngưng Hương cười nói: "Sau này A Nam ăn cơm thật nhiều cũng có thể cao lớn như cừu cừu vậy."

A Nam lắc đầu, nhìn sang rèm cửa nói: "Phụ thân cao!"

Bé muốn cao như phụ thân vậy.

Ngưng Hương giật mình nhìn vào mắt phượng A Nam xuất thần. Nam nhân Lục gia đều cao, A Nam nếu thật là hài tử Lục Thành, thân hình cao lớn khẳng định không thành vấn đề, chỉ là không biết thân hình cha ruột A Nam thế nào, nghe ý tứ Lục Thành, hiện tại khuôn mặt A Nam càng lớn càng giống Phùng cô nương, nhưng ánh mắt chân mày hẳn là giống phụ thân.

Lau chân xong, Ngưng Hương đứng trước mép giường giúp A Nam cởi quần áo, sau đó nàng nhét bé vào trong chăn rồi kêu A Mộc vào cùng.

Quần áo hài tử dễ bẩn nhất, thừa dịp trời còn chưa tối hẳn, Ngưng Hương ngồi xổm trong viện giặt quần áo, trong phòng không ngừng truyền đến tiếng cười của hai đứa bé. Lục Thành vừa thu dọn sạch sẽ bên trong bếp, vừa định đi qua nói chuyện cùng thê tử chuyện bên Lý gia, chợt nghe A Nam bên trong lớn tiếng gọi nương, hẳn liền hướng về quay đầu lại nhìn nàng bắt đầu cười một tiếng, hẳn vào trước đồ hài tử.

Phụ thân tiến vào, A Nam ngó ngó phụ thân rồi tiếp tục đi tới bộ cửa sổ, nhìn ra bên ngoài gọi nương.

"Tìm nương làm gì?" Lục Thành ngồi trên mép giường đất, vừa cởi giày vừa hỏi, vừa cởi xong một chiếc đang muốn cởi chiếc thứ hai, A Mộc nằm trong ổ chăn bị mũi chui vào trong, hết sức nề tính không ghét bỏ chân hẳn thối. Lục Thành có chút lúng túng, ngày hôm qua ở trong trấn đi vài vòng, buổi tối ngủ ở vườn trái cây cũng không rửa chân, hôm nay đi càng nhiều chân không thối mới là lạ.

May mắn nàng dâu hiền không có ở trong phòng.

Lục Thành vội vàng mang giày muốn kéo rèm lên phân tán mùi thối.

"Nương ngủ!" A Nam cách khá xa nên không nghe thấy được, tiếp tục gọi nương.

"A Nam ngủ trước đi, nương giặt quần áo xong là vào liền." Ngưng Hương cười trả lời.

A Nam nằm sấp trên cửa sổ nghe, sau khi xác thực nghe được tiếng giặt quần áo, lúc này bé mới chậm chạp chui về ổ chăn, nằm xong thì thấy phụ thân đứng ở đằng kia nhìn mình, A Nam đột nhiên chống người lên chỉ phía ngoài nói: "Phụ thân giặt quần áo, nương dỗ A Nam!"

Tiểu tử nói lớn tiếng, Ngưng Hương bên ngoài thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Lục Thành trầm mặt trừng mắt nhìn thẳng vào nhi tử, thật là có nương quên cha, hẳn phải quản mới được. Nghiêm phụ tử mẫu, nhi tử nếu không sợ hẳn thì tương lai quản sao được?

Bình thường hẳn rất thích cười, nhưng khi không cười lại rất dọa người, A Nam dừng cảm đối mặt cùng phụ thân một lát, bé sợ hãi không dám sai bảo phụ thân nữa, ngoan ngoãn lùi về ổ chăn ôm lấy cữu cữu. Lục Thành cùng con trai ở chung lâu như vậy mà bé còn sợ, huống chi A Mộc đã cảm như hén, nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Sau đó hẳn cảm giác có bàn tay vuốt đầu hẳn, A Mộc kinh ngạc ngẩng đầu nhưng ở cửa không có người.

Lục Thành ra ngoài làm tiếp công việc tức phụ để nàng đi dỗ hài tử.

Ngưng Hương không cự tuyệt nữa, nàng lau tay rồi vào nhà kéo màn xuống, sau khi cởi giày nàng vẫn mặc nguyên quần áo nằm ở bên ngoài dỗ hai tiểu gia hòa.

"Nương vào." A Nam muốn ôm nương.

"Nương vẫn chưa rửa chân, A Nam ngủ trước đi." Ngưng Hương ôn nhu nói.

A Nam ngáp một cái rồi để nương vỗ lưng cho mình, sau đó thỏa mãn nhắm mắt lại. A Mộc bên cạnh cũng đã mệt, ngoan ngoãn ngủ.

Trong phòng hết sức tối nhưng Ngưng Hương không đốt đèn, đỡ ảnh hưởng bọn nhỏ nghỉ ngơi.

"Nàng rửa chân đi." Lục Thành giặt quần áo xong liền bưng một chậu nước nóng vào, sợ nước tràn ra làm ướt nhẹp giày ba mẹ con, hẳn vững vàng bưng chậu gỗ đặt lên tấm ván rồi nhấc đến mép giường phía đông.

"Chàng rửa chân lúc nào?" Bên trong mờ tối, Ngưng Hương cố ý làm bộ thản nhiên, nhưng người lại chậm chạp như ốc sên hướng vào trong chậu cọ chân.

"Chân ta thối, nàng rửa xong rồi ta ra ngoài rửa." Lục Thành nói thật.

Hắn thẳng thắn như thế khiến Ngưng Hương bật cười, nàng nhẹ giọng thúc giục hẳn, "Chàng ra bên ngoài rửa chân đi."

Nàng không muốn để hẳn nhìn chân nàng.

Tuy trong phòng mờ tối nhưng nàng vẫn cảm thấy xấu hổ như một đóa hoa dạ hương tỏa sáng, yên tĩnh thận trọng ngồi ở đằng kia, uyển chuyển muốn đẩy hẳn ra. Nhìn tức phụ ôn nhu của mình, Lục Thành đột nhiên quên đi tất cả việc vặt, chỉ nhớ hẳn vừa mới thành thân, còn nhớ tối qua mình để tân

nuơng từ một mình trông phòng , còn nhớ mình đã lâu không thấy nàng.

Bởi vậy khi nhìn thấy nàng đang ở trước mắt, Lục Thành cũng rất nhớ nàng.

Hắn từ từ đi tới nhẹ nhàng hôn lên hai má nàng, ôm nàng nói: "Tối qua có nhớ ta không?"

Vai nàng bị hắn níu lại, Ngưng Hương nghiêng đầu sang bên cạnh, không nói nhớ cũng không nói không nhớ, khuôn mặt bị hắn dùng môi vuốt ve dịu dàng càng lúc càng nóng.

Nàng dễ yên như vậy so với trực tiếp thừa nhận còn khiến trong lòng hắn ngọt ngào hơn, lòng Lục Thành mềm như nước, hắn bế nàng lên thả gần chậu nước rồi cầm lấy chân của nàng. Ngưng Hương cúi đầu chao ôi, nửa người trên hơi ngã về phía sau, may nàng kịp thời dùng tay chống lại, lúc này Lục Thành đã cời tất chân trái của nàng, đem chân nàng ấn vào trong nước.

Nước có hơi nóng nhưng rất phù hợp ngâm chân.

"Ta giúp nàng rửa chân xem như bồi tội." Lại cời một bên tất khác của nàng, Lục Thành vén tay áo lên muốn giúp nàng rửa chân.

Ngưng Hương cảm thấy may mắn trong phòng quá mờ tối khiến hắn thấy không rõ lắm.

Sau một trận tiếng nước chảy rất nhỏ, Lục Thành bung chậu nước ra bên ngoài.

Ngưng Hương lau chân thật nhanh, thừa dịp Lục Thành vào phòng thay quần áo, chuyện giữa vợ chồng nên làm cũng đã làm, nàng không muốn ngượng ngùng nữa, trực tiếp nằm trong ô chân của hai người, nhắm mắt lại chờ hắn. Hồi tưởng vừa rồi vành tai và tóc mai hai người chạm vào nhau, Ngưng Hương cảm thấy Lục Thành có chút động tâm, nhưng sau đó lại rất quy củ...

Ngưng Hương không biết rốt cuộc mình đang hy vọng kết quả gì.

Đến khi hắn vén chăn lên, Ngưng Hương đột nhiên có chút khát.

Lục Thành nằm ngang, tạm thời không có ý chạm vào nàng. Sư phụ vừa mất hắn liền nhớ đến chuyện kia có vẻ không thích hợp, hắn thẹn với sư phụ cũng sợ bị nàng mắng hắn vô tình.

Không thể làm gì, Lục Thành đành thấp giọng kể chuyện Lý gia hai ngày nay với nàng, quả nhiên đã có tác dụng, nhắc tới huynh đệ Lý gia bất hiếu, Lục Thành liền một bụng tức giận, "Đó là cha ruột bọn họ, vậy mà cha vừa chết đi cũng chỉ lo già khóc tính kế, ta thật thất vọng đau khổ cho sư phụ."

Nóng giận hại đến thân thể, Ngưng Hương đau lòng cho trượng phu, tính tình ôn nhu nổi lên, bàn tay nhỏ bé phản ứng nhanh hơn so với đầu, hết sức tự nhiên vuốt ve ngực hắn, không ngờ trên người hắn không mặc quần áo trong, như đụng phải bếp lò đang nóng, bỗng đến mức khiến nàng vội vã thu tay lại, nói chuyện lắp bắp, "Chàng, chàng đừng nóng giận, ác nhân tự có ác nhân trị, sau này đừng quản bọn họ làm gì nữa."

Lục Thành không trả lời, nếu như nói hắn là bếp lò thì hành động vừa rồi của nàng chính là giọt nước chạm vào bếp lò, khiến toàn thân hắn bốc khói.

"Hương Nhi..."

Thanh âm của hắn trở nên khàn khàn, tìm Ngưng Hương này lên, chỉ kịp phát ra giọng mũi nghi hoặc.

"Sư phụ mất rồi, ta thật khó chịu, tối hôm qua nửa đêm ta vẫn không ngủ được." Lục Thành quay về phía nàng đưa tay ôm nàng vào trong ngực.

Thân thể Ngưng Hương nhỏ nhắn xinh xắn dựa vào lòng hắn, nghe hắn nói chuyện khổ sở như vậy, trong nháy mắt nàng liền thu hồi những thứ nghĩ ngợi lung tung kia, dịu dàng ôm lấy hắn, nhẹ giọng khuyên bảo: "Người chết không thể sống lại, chàng nên nghĩ sang chuyện khác đi, như sau này thường xuyên viếng mộ thấp hương, đơn giản tận hiếu đi."

"Nếu ta như vậy nàng có cảm thấy ta quá lạnh nhạt hay không?" Đề lại eo nàng đang cố sức trốn tránh hắn, Lục Thành thấp thòm hỏi.

Cái loại cảm giác này tựa như đang đi bộ trong vườn trái cây thì đột nhiên bị một cành cây chặn lại, Ngưng Hương lập tức hiểu rõ ý tứ của hắn.

Mặt nóng lên.

Nhưng Ngưng Hương biết rõ Lục Thành không phải là người vô tình, Lý bá chết hắn quả thật rất khó chịu, chỉ là hắn càng muốn nàng hơn.

Dù sao vừa mới thành thân, hắn lại liên tục thêm chuyện này, mà lúc này nàng lại đang ở bên cạnh hắn.

Không muốn hắn vì chuyện này mà tự trách, Ngưng Hương lắc đầu, rõ ràng biết rõ sau khi lắc đầu hắn sẽ làm gì, nàng không mở miệng nữa.

Nàng không trách hắn, Lục Thành thấy vậy không bắn khoăn nữa, hắn đến gần tai nàng nói: "Vậy, ta ôm nàng sang tây phòng nhé?"

Ngưng Hương lại thẹn thùng trả lời.

Lục Thành mừng rỡ, hắn lăn lông lốc bò dậy, sau khi đứng xuống đất hắn gọi nàng ra theo, thấy nàng ngo ngắc nằm không động, hắn bắt tri bắt giác giải

thích: "Ta, đó phòng đó ta đã chuẩn bị sẵn một bộ chăn rồi."

Ngưng Hương cắn môi, thì ra hần đã sớm chuẩn bị tốt rồi.

"Nhanh lên." Lục Thành giúp nàng vén chăn lên.

Hần gấp gấp y như con khỉ, Ngưng Hương không thể không ngồi dậy, mới vừa chuyển đến trước mép giường liền bị hần khiêng lên vai.

Cuối cùng cũng được thu hoạch, hai vợ chồng ở bên tây phòng đến hơn nửa canh giờ, lúc đó Lục Thành mới thoả mãn ôm tức phụ trở lại. Toàn thân Ngưng Hương đã vô lực, sau khi nằm xuống giường lại phải nhẫn nại nghe hần hồ ngôn loạn ngữ, cuối cùng nhịn không được nàng mới làm nũng vậy rảm rì một tiếng, "Chàng đừng nói nữa, ta mệt..."

"Được được được, ngủ đi ngủ đi." Thấy tức phụ sắp tức giận, Lục Thành vội vàng đáp.

Bên tai yên tĩnh trở lại, trong nháy mắt Ngưng Hương liền chìm vào giấc ngủ.

Lục Thành mỉm cười len lén ngấm lại dư vị.

Lần này Hương Nhi của hần không khó chịu khóc lóc nữa!

Như đã thành công một chuyện rất lớn, lòng Lục Thành tràn đầy hào hùng, hưng phấn đến mức hần không thể chờ đợi muốn thử lại lần nữa.

Chỉ là nàng ngủ quá say, Lục Thành không cam lòng.

Nửa đêm A Nam muốn đi xuyết xuyết, Lục Thành thuận thực đứng lên hầu hạ tiểu tử tông, sau khi dỗ nhĩ tử dụ ngủ thiếp, Lục Thành xoa người quý gối bên cạnh thê tử, trong đầu đều là cảnh giao chiến với ông trời, cuối cùng ông trời cũng không đánh lại hần, Lục Thành vén chăn lên ôm tức phụ đang ngủ say dậy, sau đó chân trần từ từ xuống đất đi sang tây phòng.

"Lục Thành..."

Đang ngủ ngon giấc bị người khác làm tỉnh, Ngưng Hương nhíu mày oán hận cự tuyệt.

"Thơm quá, chỉ một lần cuối thôi, xong việc ta sẽ để yên nàng ngủ, ngủ một giấc đến khi trời sáng!"

Ngưng Hương hiện tại chỉ muốn ngủ, nhưng Lục Thành không nghe lời, cũng không biết tinh thần hần thế nào mà giống như khí lực dùng không hết.

Trong phòng nhỏ ở nông gia lần nữa truyền ra động tĩnh, con lừa trong chuồng lắc lắc lỗ tai, tướng quân đi theo tiểu chủ nhân dời đến tây phòng làm ổ nâng đầu lên, đôi mắt ung sắc bên nhìn chăm chăm tây phòng, nhìn một lát rồi vỗ cánh bay về ổ cũ phía bên hậu viện nhà cũ.

Ngưng Hương không biết lần này kết thúc khi nào, nàng như bay trong mây, không nhớ rõ Lục Thành ôm nàng về đông phòng từ lúc nào.

Ngày kế tiếp tỉnh lại đã thấy trong phòng sáng rõ, tuyệt đối không phải sáng sớm lúc mờ tối, nàng giật mình nghe tiếng Lục Thành gọi A Nam, "Quay lại, chúng ta ăn sáng trước, nương con chưa đói bụng!"

Đã đến giờ ăn sáng rồi sao?

Ngưng Hương khó tin ngồi dậy, kết quả một nửa eo mới không chịu được, mới khiến nàng không thể không nằm xuống.

Ký ức tối qua trước khi mê man nổi lên, Ngưng Hương xấu hổ che kín đầu, tâm trạng muốn chết cũng có rồi.

Lục Thành cái đồ hỗn đản, hần đã quên hôm nay nàng phải về nhà sao? Hiện tại mới biết thương nàng để nàng ngủ nhiều một lát, hần không sợ bọn Lục Ngôn đoán ra chuyện gì sao, sau này nàng sao còn mặt mũi gặp người khác đây?

Càng nghĩ càng giận, Ngưng Hương nắm gằn nát tấm chăn.

Yên lặng nằng Lục Thành vạn lần, Ngưng Hương chịu đựng eo nhức mới đứng lên mặc quần áo, sau khi xuống giường trước tiên soi gương, trên mặt trên cổ bất cứ chỗ có thể trông thấy tìm khắp một lần, xác định Lục Thành không để lại chứng cứ phạm tội, trong lòng Ngưng Hương mới dễ chịu hơn đôi chút. Nàng lặng lẽ múc nước rửa mặt, khi đang đứng trước gương chải đầu thì ba cha con Lục Thành quay lại.

Ngưng Hương gia tăng tốc độ, trước khi ba kịp vào nàng bước nhanh đến trước tủ quần áo tìm y phục cho A Nam.

"Nương dậy rồi!" A Nam là người đầu tiên bước vào đông phòng, vui vẻ chạy về phía bên cạnh Ngưng Hương.

Ngưng Hương cúi đầu nhìn tiểu tử cười, "Hôm nay chúng ta về nhà mẹ đẻ, A Nam muốn đi không? Tiểu di cùng mợ nhất định rất nhớ A Nam."

Nàng cùng Lục Thành đã thành thân, xưng hô A Nam đổi đường muội và tẩu tử cũng phải thay đổi.

Những xưng hô này đối với A Nam mà nói quá xa lạ, trong mắt tiểu tử mờ mịt, nhưng mà nương đi đâu bé cũng phải đi theo đó, vui vẻ để nương giúp

mình thay quần áo. A Nam vừa thay xong thì Ngung Hương lại nhìn sang bộ quần áo mới trên người đệ đệ, cố ý một tay dắt một đứa ra ngoài, một lần cũng không thèm nhìn nam nhân đều đứng trước mép giường.

"Hương Nhi..." Lục Thành ngăn cản trước cửa, cầu khẩn nhìn nàng, "Ta không phải cố ý."

Hắn chỉ là nhìn không được, một khi bắt đầu nên làm gì hắn đều đã quên, trong đầu chỉ còn một ý niệm, muốn để nàng khóc để nghe hơn.

"Tránh ra." Ngung Hương mặt lạnh lùng trách mắng.

A Mộc nhìn tỷ tỷ và tỷ phụ, biết rõ tỷ phụ đã chọc tỷ tỷ tức giận, hắn căng thẳng nhích lại gần bên cạnh tỷ tỷ. A Nam rất thích ra ngoài, đang vội vã lại nghe nương thân đuổi phụ thân, bé trực tiếp đẩy chân phụ thân ra.

"Nương đói bụng, A Nam đi tìm cô cô kêu cô cô bung com đến cho nương nhé." Tức phụ hiển nhiên đã bị chọc tức, Lục Thành quyết định tách đám làm phần ra trước.

Ngung Hương tức giận mức khẩu vị không có, chỉ là A Nam hiểu thuận với nương, dắt cữu cữu cùng nhau chạy ra ngoài.

Bọn nhỏ vừa đi, Lục Thành lập tức ôm tức phụ liên tục bồi tội: "Hương Nhi, ta biết sai rồi, nàng nói đi, nàng muốn phạt ta thế nào ta đều đồng ý!"

Ngung Hương trầm mặt lườm hắn, lạnh lùng nói: "Buổi chiều chàng trở về một mình."

Lục Thành sợ hết hồn, mới vừa thành thân tức phụ lại muốn ở lại nhà mẹ đẻ sao?

Nhưng Lục Thành không ngốc, về nhà mẹ đẻ ở chính là có ý quan hệ hai vợ chồng bất hòa, Ngung Hương biết nên mới nói ra chuyện này để hù dọa hắn.

"Nàng, trước tiên nàng cứ ăn sáng đi, ta đi chuẩn bị xe." Sợ ảnh hưởng khẩu vị tức phụ, Lục Thành muốn để nàng có thời gian tỉnh táo.

Ngung Hương cảm tức nghiêng đầu, nàng tức trọng phu tâm hôn lòng tham không đáy chỉ lo khoái hoạt, cũng giận mình không thể thật sự trừng phạt hắn.

Trong chốc lát A Đào quả thực bụng điểm tâm đến, Ngung Hương càng thẹn thùng hơn, cũng may A Đào còn nhỏ nên tin lời nói dối của Lục Thành, cho rằng tẩu tử quả thực không thoải mái, mất to trong suốt hôn nhân từ từ hóa giải lúng túng của Ngung Hương.

Sau khi ăn xong Lục Thành tranh rửa chén đĩa, hắn nhìn muội muội nói: "Hôm nay A Đào cùng biểu tỷ đi chơi đi, hôm nay bọn huynh phải về nhà chị dâu muội."

A Đào hiểu chuyện trở về nhà cũ.

"Bây giờ sẽ xuất phát sao?" Rửa xong hết bát đĩa, Lục Thành dùng ánh mắt tiểu nhị nhìn quan lớn hỏi tức phụ mình.

Ngung Hương trực tiếp kêu lên hai đứa bé đi về phía xe lừa ngoài cửa lớn, Lục Thành sau khi đóng kỹ cửa phòng đằng hoàng đi ở phía sau cùng, hắn còn giả vờ giả vịt hướng về phía nhà cũ hô lên: "Chúng ta đi đây, các người không cần tiễn đâu, nhớ canh nhà cho kỹ."

Hắn vừa mở miệng, Ngung Hương càng tức.

Huynh đệ Lục Ngôn vì sao không lộ diện, còn không phải sợ nàng lúng túng hay sao? Bọn hắn lo lắng chuyện này không phải đã nói lên bọn họ cũng đều biết vì sao nàng dậy trễ sao.

Đều là do Lục Thành!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Chương 133

Trên đường về nhà, tuy xe lừa ổn định nhưng cũng vẫn lắc lư vài cái, mỗi lần lắc lư một cái thì eo Ngung Hương như cái bánh quẩy bị người khác kéo lên rồi lại thả trở về, mỗi đến mức nàng chỉ muốn nằm xuống chờ đợi.

Nói đến lại kỳ quái, lúc bị hắn ôm cũng không có loại khó chịu như này, nghỉ ngơi một đêm ngược lại càng không thoải mái, có lẽ lại giống như lúc đi thu hoạch ở vườn trái cây, lúc hái không sao nhưng hôm sau mới mệt mỏi lười động?

"A Nam ngồi bên cạnh cữu cữu đi." Thực đang khó chịu, Ngung Hương đỡ nam oa đang ngồi trên chân nàng dậy, đặc biệt nhỏ giọng nói.

A Nam thích ngồi trên đùi nương, bé làm nũng bỏ nhào vào trong lòng nương, không thích ngồi một mình.

"A Nam nghe lời, nương không thoải mái." Ngưng Hương nói vào lỗ tai bé.

A Nam ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm nương, thấy nương đang nhíu mày lại, bé tin là thật nên đành ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh A Mộc.

Lúc Lục Thành quay đầu lại đúng lúc trông thấy một màn này.

"Nương không thoải mái!" Thấy phụ thân nhìn lại, A Nam lớn tiếng nói.

Tiểu tử nhanh miệng, Ngưng Hương ngăn cản không kịp, nhưng khi nghĩ đến nên để Lục Thành biết biết rõ hấn phạm bao nhiêu lỗi, nàng không che dấu nữa, cúi đầu giúp A Nam sửa sang xiêm y.

Ánh mắt Lục Thành từ khuôn mặt nàng hơi tái nhợt của nàng chuyển sang eo nhỏ của nàng, nghĩ đến tối hôm qua hấn như già gạo siết chặt eo nàng già không biết bao nhiêu lần, không đếm xia lời cầu khẩn của nàng, hấn hồi hận thấp giọng nói: "Nàng có muốn nằm một lát không?"

Ngưng Hương ním chặt miệng.

Ban ngày trên đường người đến người đi, lát nữa cũng sắp vào thôn, một tân nương tử như nàng thẳng tắp nằm trên xe lừa là dạng gì đây?

Lục Thành cũng tự biết tự mình nói ra một chủ ý không tốt, thấy tức phụ tức giận nhìn chăm chăm một lát, hấn bực bội xoay người lại.

Thôn Liễu Khê.

Từ Thu Nhi nhớ đường tỷ, càng nhớ đường đệ từ nhỏ đến lớn liên tục ở bên cạnh mình đã bị tỷ phu bắt cóc, sau khi ăn xong điểm tâm nàng liền đứng ngoài cửa chờ. Ở trước cửa nhà có hai cây dương thụ, Từ Thu Lương treo bàn đu cho bọn nhỏ chơi, hiện tại Từ Thu Nhi đang ngồi trên xích đu từ từ lắc lư.

Đi đi lại lại, đến khi nghe được động tĩnh xe lừa, xác định là đang chạy về hướng nhà mình, Từ Thu Nhi lớn tiếng hướng vào bên trong hô: "Nương, bọn tỷ tỷ về rồi!"

Lý thị vội vàng dẫn con dâu từ từ đi ra, hai cha con Từ Thu Lương và Từ Hòe đi ở phía sau.

Kết quả vừa ra khỏi cửa nhưng không thấy được mẹ con Ngưng Hương, đầu tiên nhìn thấy chính là Liễu Chi cách vách đang cầm chổi chổi đi ra, không nhận không nhận lớn tiếng chào hỏi cùng bọn họ, sau đó liền cúi đầu quét rác.

Lý thị nhìn không được đưa mắt nhìn mặt trời, sau đó lại nhìn Liễu Chi đang quét dọn bên kia, trong nội tâm bỗng nhiên kinh ngạc. Liễu Chi này cùng nương Đại Tráng đồng dạng giống nhau, hết ăn lại nằm, bình thường sân nhỏ đều do Trương Bưu thu dọn, sao hôm nay nàng ta lại chịu khó như vậy?

"A Mộc!"

Trong khi bà đang nghĩ ngợi lung tung, Đại Tráng như con ghé con chạy ra, vài ngày hấn đã không gặp đồng bọn tốt của mình.

Lý thị tươi cười, dừng nhìn bọn Đại Tráng hay đánh nhau, đến lúc bọn nhỏ xa nhau nhớ nhau là chuyện bình thường.

"Đại Tráng!" Xe lừa vừa đi tới đã nghe thấy đồng bọn chào hỏi, A Mộc cũng hưng phấn hét lên thật to. A Nam được nương đỡ, thấy cữu cữu cao hững nhìn Đại Tráng xấu từng đoạt tiền của bé, tiểu tử mất hứng, dặt tay cữu cữu kéo hấn ngồi xuống, không cho hấn thân thiết với Đại Tráng.

Nam oa nhỏ như vậy đã mang thù, mỗi lần tới đây đều không thích Đại Tráng, Ngưng Hương cười sờ đầu tiểu tử quyết định mặc kệ, để xem lát nữa đệ đệ lựa chọn thế nào.

"Đại bá phụ, Đại bá mẫu." Dừng xe lừa lại, Lục Thành có chút chột dạ hô, len lén liếc Ngưng Hương một cái, sợ nàng lộ ra dấu vết.

Ngưng Hương từ trước đến nay là người hiểu chuyện, trước mặt các trưởng bối nàng không tỏ ra tức hấn nữa, ngoại trừ tân nương ngược ngung thì trên mặt không còn oán giận, chỉ khi Lục Thành muốn đỡ nàng xuống xe nàng liền trừng hấn một cái rồi hất tay hấn tay. Từ Thu Nhi đứng bên cạnh bật cười một tiếng, Lục Thành lúng túng đối thành tiếp nhi tử, ai ngờ A Nam vừa tới trong lòng phụ thân liền muốn tự mình đứng xuống đất, sau đó lập tức chạy đến bên cạnh cữu cữu cảnh giác nhìn chăm chăm Đại Tráng.

Đại Tráng căn bản không đem tiểu hài tử để ở trong mắt, hấn hỏi thẳng A Mộc: "Ngươi quả thực ở nhà tỷ phu ngươi sao? Nào có chuyện em vợ lại đi sang nhà tỷ phu ở, ngươi quay lại đây ở đi, chúng ta cùng nhau chơi đùa."

Nhiều đồng bọn như vậy nhưng hấn thích nhất chính là A Mộc cách vách.

A Mộc cũng muốn chơi cùng Đại Tráng, hấn không chớp mắt nhìn chăm chăm Đại Tráng nói: "Ta ở cùng tỷ tỷ ta, ngươi nhớ ta cứ đi sang nhà tỷ phu tìm ta, dù sao cũng gần ... A Nam nghe lời nào, ba người chúng ta cùng nhau chơi đùa." Bởi vì A Nam cố gắng đẩy tay hấn cùng với Đại Tráng ra, A Mộc cúi đầu dụ dỗ nói.

A Nam không muốn.

Đại Tráng bắt nạt qua nhiều người như vậy nên sớm đã quên chuyện định trộm tiền của A Nam, hấn khoe khoang con quay đã giấu nửa ngày, "Xem, đại ca ta mới mua cho ta đó!"

Nói xong liền đi tới trước vài bước thuận thực chơi tiếp.

Con quay màu đỏ cứ xoay chuyển vòng vòng, trong mắt A Mộc và A Nam đều lộ ra vẻ hâm mộ, khác biệt duy nhất chính là A Mộc thủy chung nhìn chăm chăm con quay, A Nam lại nghiêng đầu tìm kiếm phụ thân rồi chỉ vào con quay.

Lục Thành buồn cười đáp: "Ngày mai phụ thân sẽ mua cho hai đứa."

A Nam nghe vậy mới cao hứng cùng cữu cữu xem Đại Tráng chơi.

Bên kia Liễu Chi đầu tiên là chứng kiến Lục Thành sẵn sóc muốn đỡ Ngưng Hương xuống xe, hiện tại lại nghe Lục Thành mua con quay cũng nhớ mua cho A Mộc, nàng liền biết mình đã đoán sai, hoặc là Ngưng Hương quả thật vẫn là cô nương trong sạch, hoặc là Lục Thành chẳng hề để ý chuyện kia. Niềm an ủi duy nhất đã biến mất, Ngưng Hương xác thực gả cho người tốt hơn so với nàng, Liễu Chi mặt nhăn nhó trở về sân nhỏ nhà mình.

Không có ai để ý tới tức giận của nàng ta.

Lý thị thân thiện mời cháu gái vào phòng, bà là người từng trải nên nhìn ra được cháu gái khó chịu, bà đuổi nhi nữ cùng con dâu ra ngoài để các nàng nhìn chăm chăm Đại Tráng bên ngoài chơi con quay kéo dẹt trúng A Nam, Lý thị đau lòng khuyên cháu gái, "Nhìn cháu khó chịu chưa này, mau nằm nghỉ ngơi tí đi."

Ngưng Hương trước giờ vẫn xem Đại bá mẫu là nương của mình, cho dù bất kể là nam hay nữ khi gặp phải ủy khuất rất dễ phát tiết trước mặt mẫu thân, nghe được lời quan tâm dịu dàng của Lý thị, Ngưng Hương không biết tại sao lại bật khóc, kỳ thật nói năng hạn Lục Thành là không thể nào, nàng chính là ủy khuất, trên người đau nhức cộng thêm không biết đối mặt với đám tiểu thúc Lục Ngôn thế nào.

Lý thị không biết sao cháu gái lại khóc, bà sợ hết hồn nhủ mày dè nén giận dữ nói: "Lục Thành bắt nạt cháu sao?"

Chẳng lẽ không chỉ là chuyện ban đêm?

Ngưng Hương không muốn trưởng bối hiểu lầm Lục Thành, nàng áp a áp ứng giải thích, "Nếu là ngày khác thì cháu chịu đựng được, nhưng biết rõ hôm nay là ngày lại mặt mà hấn còn... Buổi sáng cũng không gọi cháu dậy, biểu muội Chu gia vẫn còn ở đó..."

Thấy tiểu cô nương ủy khuất chuyện này, Lý thị lại cười, ngồi xếp bằng bên cạnh cháu gái rồi nhẹ nhàng xoa bóp eo giúp nàng, thấp giọng khuyên nhủ: "Hương Nhi à, kỳ thật việc này là lỗi của Lục Thành, nhưng cháu không nên trách hấn, nam nhân đều như vậy, trừ ăn ra còn biết cái gì? Đặc biệt là người mới vừa thành thân, cháu nhìn đám heo nhà mình xem, đừng nói ngày nào cũng đút chúng ăn, chỉ cần một ngày không có đồ ăn là chúng nó cũng không muốn sống, với lại Hương Nhi của chúng lại đẹp như vậy, Lục Thành không vội mới không bình thường. Nhóm tiểu thúc bên kia cháu không cần để ở trong lòng, chẳng lẽ hôm kính trà cháu lên sớm là người ta không biết tối hôm trước phu thê các cháu làm chuyện gì sao? Cháu đó, da mặt quá mỏng đi, Lục Thành không gọi cháu dậy là vì thương cháu mà thôi."

Không có mẹ chồng có đôi khi chính là tự tại, nếu không cho dù mẹ chồng có khá hơn thì làm con dâu cũng ngại ngủ ngượng.

Bà nói những câu đều chính là giúp cho Lục Thành, tức giận trong lòng Ngưng Hương xác thực đã tiêu hơn phân nửa, chỉ chưa xót oán giận nói: "Ngay cả ngài cũng thiên vị hấn."

Lý thị bật cười ha ha, đột nhiên bà vén áo cháu gái lên, Ngưng Hương chấn kinh vội vàng kéo xuống, nhưng Lý thị đã kịp nhìn thấy dấu tay bên hông cháu gái. Nghĩ đến thân hình Lục Thành cao lớn như ngựa, ánh mắt Lý thị biến đổi, dằn dò cháu gái mặt mũi đỏ bừng: "Hương Nhi, sau khi về nhà cháu đừng tức giận với hấn nữa, cháu cứ mềm giọng nói với hấn là cháu khó chịu, Lục Thành đau lòng cho cháu thì sẽ biết rõ nên làm thế nào. Chuyện này làm quá liên tiếp sẽ hại thân thể, cháu cũng không thể dung túng cho hấn, lúc này mới tân hôn một đêm nhiều lần chỉ được hai lần, càng về sau phải càng giảm xuống."

Tiểu tử hơn hai mươi tuổi tinh thần khỏe mạnh rùng rục, không để cho hấn làm nhiều chỉ còn cách dụ dỗ, như vậy mới không ảnh hưởng đến sự hòa thuận của phu thê.

Ngưng Hương nhắm mắt lại gật đầu.

Lý thị lại hỏi thăm một chút chuyện bên Lục gia, biết được Lục Thành đã lên chức đại quản sự, lương tháng gấp bội, Lý thị cao hứng gọi con dâu và con gái vào bồi Ngưng Hương, còn bà thì quyết định đi trần trên mua chút thịt làm thêm mấy món ăn.

"Tẩu tử, bụng tẩu cũng bốn tháng rồi, sao bụng còn chưa thấy gì vậy?" Ngưng Hương cùng Quân Bình đã thân thuộc đến mức không thể thân hơn rồi, nàng gọi Quân Bình lên giường ngồi, còn nàng miễn cưỡng dựa vào đồng gối tò mò sờ bụng Quân Bình, đã gả cho người khác, đối với chuyện nữ nhân hoài thai đứa nhỏ càng hiếu kỳ.

"Mặc quần áo không thấy rõ lắm, kéo lên mới nhìn ra được." Quân Bình đề phòng Từ Hòe, nhưng đối với em gái của chồng lại không phòng bị, nàng kéo Ngưng Hương để tay Ngưng Hương đặt lên bụng mình.

Quả thực đã có chút nhô lên.

Ngưng Hương đột nhiên hết sức hăm mộ, nàng thu tay lại nói: "Thật tốt, cuối sáu tháng năm nay ta được trở thành cô cô rồi."

"Không chừng bây giờ người cũng đã mang bầu rồi, có thể cuối năm được làm mẹ nữa." Trở thành mẫu thân, mặt mày Quán Bình trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, chỉ khi Từ Hòe phạm sai lầm nàng mới tỏ ra lãnh đạm uy nghiêm.

Ngưng Hương cúi đầu nhìn bụng của mình, buồn cười nói: "Sao có thể nhanh như vậy."

Quán Bình chẳng nói đúng sai, nàng chính ví dụ điển hình.

Hai người liên tục ở trong phòng nói chuyện, một người thân thể không thoải mái, một người đang mang thai, bên trong phòng bếp có Từ Thu Nhi giúp nấu thân nhóm lửa là đủ rồi, chỉ là Lục Thành gấp đến độ cong tâm cong phổi, hắn không nhìn thấy tức phụ, cũng không biết tức phụ có mềc lại chuyện của hai người cùng người nhà hay không, hắn vừa đi quanh sân nhìn bọn nhỏ chơi vừa có cảm giác Lý thị nhìn hắn vài lần.

Cuối cùng tới lúc ăn cơm hắn cũng thấy được tức phụ, nhưng Ngưng Hương lại không nhìn hắn, sau khi tự mình ăn xong nàng lại chăm chú đút cơm cho A Nam.

"Ở nhà nghỉ ngơi hết buổi trưa rồi về." A Nam ăn cơm rất chậm, Lý thị thấy vậy liền thu dọn bàn ăn trước rồi nhìn Ngưng Hương nói.

Ngưng Hương gật đầu.

Trong nội tâm Lục Thành lại rục rịch, hắn ngồi một lát rồi đứng dậy nói với Từ Thủ Lương: "Đại bá phụ, cháu hơi choáng váng nên muốn đi ngủ trước."

Từ Thủ Lương làm sao cản hắn.

Phòng bên Tây viện đều đã dọn dẹp xong, Lục Thành bò lên giường lấy ra bốn cái gối, nhìn thấy chiếc gối nhỏ dành cho hài tử mà Lý thị đã chuẩn bị sẵn cho A Nam, trong lòng Lục Thành cảm thấy ấm áp, hắn ngửa mặt nằm ở trên giường chờ tức phụ đến.

Rất nhanh dưới mái hiên liền truyền đến giọng nói làm nũng của A Nam, "Nương ôm con ngủ."

Lục Thành cười nhắm mắt lại.

Ngưng Hương vừa dẫn bọn nhỏ vào phòng liền nghe tiếng ngáy của nam nhân trên giường gạch, nàng có chút không tin.

Mặc hắn ngủ thật hay giả, nàng chỉ để ý đồ nhóm hài tử, chờ A Nam và A Mộc ngủ thiếp đi, nàng đưa lưng nằm xuống về phía Lục Thành.

Sau lưng truyền đến động tĩnh, một khắc sau, Lục Thành từ phía sau ôm lấy nàng, nhẹ nhàng xoa bóp eo giúp nàng, "Hương Nhi, sau này mỗi đêm ta chỉ làm một lần thôi."

Ngưng Hương hơi nhếch môi nhưng không đẩy tay hắn ra.

Lục Thành từ từ đưa người tới, cúi đầu muốn hôn nàng.

Ngưng Hương ghét hắn toàn thân mùi rượu nên ngăn hắn không cho hôn.

"Cây ăn quả sắp trở hoa rồi, nàng có muốn qua đó không?" Thấy nàng không để hắn hôn, Lục Thành nhỏ giọng hỏi.

Cuối cùng Ngưng Hương cũng mở mắt ra, sau đó giống như từ bên trong mắt hoa đào của hắn thấy được màu hoa trắng của cây táo đỏ.

"Những ai đi?" Nàng nhỏ giọng hỏi, nói xong thấy hắn nhếch miệng cười, nàng cảm tức chui vào ngực hắn, hung hăng nhéo eo hắn một cái, "Lần sau chàng còn như vậy nữa thì ta sẽ không quay về với chàng nữa."

"Không dám không dám." Thật vất vả mới đỡ được tức phụ, Lục Thành cũng không muốn gây tội với nàng nữa, hắn ôm nàng tổ khổ, "Hương Nhi, nửa ngày nay nàng không để ý tới ta, ta khó chịu gần chết..."

Khó chịu quá khó chịu quá, hắn muốn ăn môi đỏ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Chương 134

Edit: Hà

Trước khi mặt trời lặn, một nhà bốn người lại trở về Lục gia.

Lại lần nữa đối diện với Lục Ngôn và Lục Định, Ngưng Hương vẫn có chút ngượng ngùng, may mắn hai huynh đệ bọn họ thần sắc như thường mới hóa giải lúng túng của nàng.

"A Ngọc đâu?" Không thấy Chu Ngọc, Ngưng Hương kinh ngạc hỏi.

"Đương nhơ biểu tỷ nên đã đón tỷ ấy về rồi, biểu tỷ nói mấy ngày nữa tỷ ấy lại đến." Hai người ca ca không ai có ý mở miệng, A Đào nhu thuận giải thích.

Ngưng Hương sau khi hiểu ra thì lại hỏi buổi tối mấy người muốn ăn cái gì, cả nhà đều theo ý nàng duy chỉ có A Nam ngược đầu lên nói muốn ăn mì.

"Đại tẩu làm mì ăn ngon, A Nam thêm ăn." Lục Ngôn cười trêu ghẹo nói, tối hôm trước tẩu tử làm mì trường thọ cho A Nam, mấy người bọn họ ai ăn cũng không dư thừa một chút nào, nước lèo cũng chỉ còn lại một chút, làm hại tẩu tử liên tục tự trách làm quá ít. Kỳ thật bọn họ đều ăn no rồi, do tẩu tử làm quá ngon đương nhiên bọn họ ăn không sót lại gì.

"Vậy thì làm mì đi." Thấy bọn họ đều thích ăn, Ngưng Hương vui vẻ đáp ứng.

Nhưng buổi tối lúc ăn cơm, thiếu đi một mình Chu Ngọc mà trên bàn cơm đã có chút vắng lạnh, Ngưng Hương vội vàng chăm sóc A Nam nên không để ý, mấy người khác cũng không để bụng trong lòng, chỉ có Lục Ngôn lặng lẽ nhìn về vị trí Chu Ngọc thích ngồi vài lần.

Ban đêm đến giờ đi ngủ, Lục Thành tự nhiên không dám lộn xộn nữa, hẩn ôm tức phụ thở dài nói: "Sự phụ vừa mất, về sau ta không thể thường xuyên xin nghỉ được nữa."

Ngưng Hương đã liệu đến việc này, nhưng Ngô gia mỗi tháng cấp hai lượng bạc tiền công, Lục Thành nhàn rỗi chỉ cần qua bên kia trông vườn, việc này rất thoải mái, không có gì oán hận, nhưng nàng chỉ lo lắng một việc, nàng tựa trong lòng Lục Thành nói: "Vậy buổi tối chàng cũng phải ở trong vườn sao?"

"Đúng vậy." Trong bóng tối, Lục Thành hết sức nghiêm túc nói.

Miệng nhỏ Ngưng Hương lập tức mím thật chặt.

"Hương Nhi cũng dời qua đó ở cùng ta nhé? Buổi tối làm chăn ấm cho ta." Lục Thành tai nàng thương lượng.

"Ta còn phải ở nhà chăm sóc hài tử." Ngưng Hương mát mát nói, không có hài tử nàng liền có thể qua đó.

Thấy nàng tin thật không chút nghi ngờ, Lục Thành nhin không được nữa bật cười, hẩn lật người nằm trên người nàng hôn nàng, "Ngốc, ban ngày ở đó là được, tối muộn đương nhiên phải về nhà bồi tức phụ rồi." Trước đây sự phụ ở lại vườn trái cây là vì không muốn về nhà, khi vườn trái cây vừa chín có thể ăn được mới cần phải gác đêm, liên tục canh đến mùa thu hoạch.

Đến lúc đó Lục Thành cũng đã lên kế hoạch sẵn rồi, hẩn sẽ phái một đệ đệ sang vườn trái cây ở, như vậy buổi tối hẩn vẫn được về nhà như cũ.

Hẩn vậy mà lại dám lừa gạt mình, Ngưng Hương tức giận đẩy hẩn, đẩy đến lúc Lục Thành hô hấp nặng nề lại bắt đầu không thành thật.

"Lục Thành..." Trải qua chuyện tối hôm qua, lòng Ngưng Hương vẫn còn sợ hãi, ôm đầu hẩn không cho hẩn hôn xuống nữa.

"Chỉ một lần, ta biết rõ đúng mực." Lục Thành thuận thực cởi quần áo trong của nàng, giọng điệu cầu khẩn nói.

Ngưng Hương do dự, đang muốn nhắc nhở hẩn ôm nàng sang tây phòng thì đột nhiên Lục Thành đã chặn miệng nàng.

Nếu như nói tối qua đội xuống mấy trận mưa lớn thì đêm nay chỉ có một chút mưa nhỏ tí tách, không quấy rầy giấc mộng của bất cứ ai.

Mưa phùn lác đác nhẹ nhàng, sau khi tạnh mưa, Ngưng Hương như đóa hoa nhỏ chỉ cảm thấy thỏa mãn.

"Hương Nhi..." Lục Thành vừa vuốt ve mái tóc đen mềm mại của nàng, vừa khàn giọng gọi nàng.

Ngưng Hương nhẹ khẽ ừ một tiếng.

"Đêm mai hay là chúng ta sang tây phòng đi." Lục Thành dùng cằm cọ vào đầu nàng, nói ra cảm thụ hẩn biểu đạt đêm nay.

Nàng nhỏ giọng rầm rì cũng dễ nghe, nhưng hẩn càng muốn nghe nàng khóc cầu xin hẩn, càng muốn hai người không cần có kỳ chuyện gì.

"Ta ngủ." Hẩn muốn cân nhắc chuyện lần qua lần lại với nàng, Ngưng Hương buồn bực kết thúc đề tài.

Lục Thành cười nhẹ ôm nàng chìm vào giấc ngủ.

~

Thời điểm giữa tháng, cây ăn quả bắt đầu nở hoa, đến khi nửa tuần thì cơ hồ tất cả cây ăn quả đều nở, Lục Thành liền quyết định trước khi gieo trồng vụ xuân sẽ mang mọi người trong nhà đi ngắm hoa.

"Đệ không đi, đệ ở nhà giữ nhà." Lục Định đối với chuyện ngắm hoa không có hứng thú, hẳn là người trước tiên đưa ra dị nghị.

Lục Ngôn thật nhanh quét mắt nhìn tâu từ một cái, cảm giác mình đi có thể sẽ làm trễ nải chuyện tốt của huynh trưởng, hẳn vừa muốn mở miệng thì A Đào chợt nhớ tới chuyện gì, nàng nhìn Lục Thành nói: "Đại ca, biểu tỷ nói đã hai năm nay tỷ ấy vẫn chưa được đi sang vườn trái cây ngắm hoa, lần trước tỷ ấy còn nói với muội năm nay nhất định phải đi ngắm một chút, vậy ngày mai chúng ta cũng sang đó đón biểu tỷ đi xem được không?"

Biểu muội quả thực rất thích đi sang vườn trái cây chơi, Lục Thành gật đầu, thấy mặt trời vẫn chưa xuống núi, hẳn phân phó nhị đệ: "Ngươi lên trần trên biểu muội xem nàng có muốn đi không, nếu đi thì đêm nay sang nhà chúng ta luôn, đỡ cho sáng mai còn phải đi vòng qua đó đón muội ấy."

"Đề tam đệ đi." Lục Ngôn mắt hứng nói.

"Tại sao ngươi không nói luôn là đệ A Mộc hay A Nam đi?" Thấy đệ đệ không nghe lời, Lục Thành trầm mặt, hai người đệ đệ đương nhiên trước tiên phải sai sử đũa lớn.

"Nhị ca mau đi đi, nhớ mua cho muội bánh táo đỏ ở Trương gia." A Đào cười hi hi nói.

"Tỷ tỷ đệ biết làm bánh táo đỏ!" Nhắc tới đồ ăn ngon, A Mộc lập tức nói, mắt to nhìn sang tỷ tỷ.

Thấy mọi người đều nhìn về phía nàng, Ngưng Hương khiêm tốn nói: "Ta làm lung tung thôi, nhất định không ngon bằng trong cửa hàng bán."

Lục Thành vẫn còn chút tiền dư của tức phụ, hẳn lấy túi tiền trên người ra rồi đưa cho nhị đệ, "Mua hai cân táo đỏ... còn cần gì nữa?" Nói đến một nửa liền nghiêng đầu hỏi tức phụ.

Ngưng Hương biết rõ bên trong túi tiền của Lục Thành lúc nào cũng có năm đồng dự bị, số tiền ấy đủ để mua đồ, cho nên nàng liền nói cho Lục Ngôn cần phải mua những gì.

Tâu từ đã có lệnh, Lục Ngôn không kháng cự nữa, hẳn tiếp nhận túi tiền rồi trực tiếp ra cửa chính mà đánh xe lừa, thôn trấn cách gần đó, đi chừng một phút đồng hồ là đến.

Vào thôn trấn, Lục Ngôn suy nghĩ một chút, trước tiên hẳn đi Chu gia mời người, Chu Ngọc vừa nghe các biểu ca muốn đi vườn trái cây, nàng lập tức chạy về sương phòng sắp xếp một bộ quần áo, sau khi thu dọn xong bao đồ nàng liền muốn đi theo Lục Ngôn trở về. Chu Thiên Hữu cho rằng Lục Ngôn đánh xe lừa đến nên không hỏi nhiều, chỉ dặn dò nữ nhi đừng hoảng một chút, đừng chạy tán loạn khắp nơi.

Lục gia mặc dù gia cảnh không tốt nhưng nhân phẩm ba người huynh đệ đều hết sức đoan chính, Chu Thiên Hữu yên tâm giao con gái cho các biểu ca nàng chăm sóc, đến nỗi hành động quá đáng lần đó của Lục Ngôn, Chu Thiên Hữu đương nhiên không để trong lòng, biểu huynh biểu muội cãi nhau một lần thì có là gì? Huống chi đầu lĩnh dẫn mọi người sang vườn trái cây chính là Lục Thành.

Chu Ngọc cũng cho rằng Lục Ngôn đánh xe lừa đến, đến khi ra cửa mới phát hiện cửa chính trống rỗng, nàng nhin không được oán hận: "Huynh tự đi bộ đến sao? Vậy đề ta bảo Triệu thúc chuẩn bị xe ngựa đi."

"Được, ngươi là thiên kim đại tiểu thư, đi bộ nhiều mệt mỏi, vậy ngươi tự mình ngồi xe về trước đi, ta đi mua đồ." Lục Ngôn chăm chọc nhìn biểu muội một cái, xoay người rồi đi.

Biểu ca nói chuyện không chút khách khí, lúc này còn xem thường nàng, ám hiệu nàng không đi bộ được đường xa, Chu Ngọc cảm tức cắn môi, không thêm đề ý đến người gác cổng đang muốn tiến lên hỏi nàng có muốn phu xe chuẩn bị ngựa hay không, nàng tức giận đuổi theo Lục Ngôn, nhìn chăm chăm bóng lưng hắn nói: "Ta ra ngoài muốn ngồi xe là vì nhà chúng ta có xe, ta không ngu như mấy người khác, có lẽ sai sử không muốn muốn tự mình đi, giống như muốn tỏ vẻ hắn còn lợi hại hơn so với con lừa!"

Lục Ngôn rất muốn quay lại nói nàng có thể tự mình ngồi xe ngựa, chỉ là lúc hắn quay đầu nhìn thấy khuôn mặt tiểu cô nương bị ánh mặt trời chiếu chiếu sáng như hoa đào, hẳn đột nhiên không muốn đấu võ mồm cùng nàng nữa. Đại ca nói đúng, dù sao hắn mười chín rồi, cần gì phải tích cực cãi nhau cùng một tiểu nha đầu.

"Tâu từ biết làm bánh ngọt táo đỏ, ngươi biết sao?" Thả chậm bước chân sóng vai cùng nàng, Lục Ngôn nói sang chuyện khác.

Chu Ngọc không biết làm, cho nên tự động đem lời hỏi thăm của hắn lý giải thành khiêu khích, nàng giận dỗi nghiêng đầu sang một bên: "Ai cần ngươi lo."

Muốn nói chuyện đường hoàng mà cũng không được, Lục Ngôn không hào hứng bắt chuyện cùng nàng nữa, hai biểu huynh muội yên lặng đi đường, ai cũng không đề ý ai.

Nguyên liệu làm bánh táo đỏ rất nhanh đã mua xong, hai người như ra trận đi thẳng về thôn Đông Lâm.

Lục Ngôn người cao bước chân lớn, Chu Ngọc không cam lòng rút lại phía sau, rõ ràng một môi cũng không lên tiếng, kết quả vừa qua khỏi cầu đá nàng

liền thở hồng hộc . Lục Ngôn quả thật không muốn làm khó xử biểu muội, hấn chỉ là đi theo bước chân bình thường, cho đến khi nghe hơi thở gấp gáp của biểu muội, Lục Ngôn mới ý thức mình đã sợ ý, vừa lúc quay đầu thoáng thấy biểu muội cầm bao đồ bị rút kéo lên đầu vai, hấn không chút nghĩ ngợi liền đưa tay ra, "Để ta cầm giúp ngươi."

Chu Ngọc hoài nghi nhìn chằm chằm hấn.

Lục Ngôn lập tức thu tay lại, xoay người nói: "Có cần hay không."Sau đó liền tiếp tục sải bước đi lên phía trước.

Nghĩ đến mình ăn khổ lần này đều là vì hấn không chịu đánh xe lừa, Chu Ngọc lập tức cảm giác mình cậy mạnh không có ý nghĩa, nằng gờ xuống bao đồ đưa cho hấn, "Cầm lấy!"

Khóe miệng Lục Ngôn giật giật, mắt nhìn phía trước, chỉ đưa tay ra ngoài.

Chu Ngọc dùng sức đem bao đồ để trên cánh tay hấn.

Lục Ngôn đem bao đồ khoác lên đầu vai, cảm giác hơi nặng, hấn hiểu kỳ hỏi nàng, "Trong đây bỏ gì vậy?"

"Ai cần ngươi lo!" Chu Ngọc tức giận không muốn nói chuyện với hấn, nằng tăng nhanh bước chân chạy tới đằng trước.

Hết lần này đến lần khác bị sặc, Lục Ngôn cũng buồn bực cực kỳ, chỉ là nhìn tiểu cô nương phía trước vóc người mảnh khảnh, tâm tình hấn không hiểu sao lại tốt lên.

Nếu biểu muội đã như vậy, hấn nhường cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Chương 135

Edit:Hà

"Nương, tướng quân!"

Sáng sớm cuối xuân trời xanh như được gột rửa, A Nam ngồi ở trong ngực nương ngược đầu lên, chỉ tướng quân đang bay cao trên bầu trời cho nương xem

Ngưng Hương ngửa đầu liền thấy bầu trời xanh thăm thẳm, một con chim ưng đang dang đôi cánh xuôi theo bầu trời, phảng phất như không nhúc nhích mà chỉ lướt đi theo gió bay cao, thoát nhìn chỉ là một điểm đen nhưng Ngưng Hương lại biết, điều hâu này tên là tướng quân được Lục gia nuôi gần một năm, từ móng vuốt đến đỉnh đầu đã có cao chừng hai thước, lúc đôi dang ra còn dài hơn ba thước, thoát nhìn rất hung mãnh.

May mắn duy nhất chính là tướng quân vô cùng thông thái, cho phép Lục Thành và A Nam chạm vào nó, nó không thích những người Lục gia khác lại gần, nó không công kích mà chỉ ưỡn cánh bay lên nóc nhà, đến nỗi người ngoài khi nhìn thấy tướng quân cơ hồ đều bị dọa chạy, ai có lá gan đến gần nó cũng bị hai mắt lóe hàn quang sắc bén dọa sợ.

"Con cũng muốn bay." Nhìn chim yêu của mình, A Nam lẩm bầm, lòng mắt trắng đen rõ ràng trong mắt phượng chiếu ngược bóng dáng nho nhỏ của tướng quân.

"A Nam không có cánh thì làm sao bay được?" Chu Ngọc cầm mắt cá chân A Nam quơ quơ, cười hỏi.

A Nam nhìn nàng suy nghĩ một chút, nghiêng đầu chỉ Lục Thành đang đánh xe: "Phụ thân mua!"

Bé muốn nương, phụ thân liền đem nương về nhà ở, muốn con quay, phụ thân cũng mua về cho bé, phụ thân lợi hại nhất.

Chu Ngọc cười ha ha, trêu ghẹo biểu ca: "Đại biểu ca, muội cũng muốn có cánh, huynh cũng mua cho muội một đôi nhé, cánh của muội phải đẹp một chút."

Lục Thành quay đầu lại nhìn mọi người trên xe, cười mà không nói.

Lục Ngôn ngồi trên cang xe còn lại bên cạnh huynh trưởng, ngửa đầu nhìn tướng quân đang bay cao, bên trong mắt hoa đào một mảnh trong vắt, không biết đang suy nghĩ gì.

Xe lừa từ từ dừng ở bên ngoài vườn trái cây.

Ngoại trừ Lục Thành, Ngưng Hương, Lục Ngôn và Chu Ngọc, còn lại A Đào, A Mộc và A Nam đều là trẻ con, bọn nhỏ rất thích ở vườn trái cây chơi đùa, không hiểu tình thú ngắm hoa. Lục Thành nhìn tất cả mọi người lớn nhỏ sau đó ôm lấy A Nam, nhìn Chu Ngọc nói: "A Nam và A Mộc đi chậm, ta với tẩu từ muội dẫn bọn chúng đi chơi, muội mang A Đào tùy ý đi dạo đi, con đường ở khu vườn này muội cũng đã biết, cẩn thận một chút đừng để bị mắc vào nhánh cây."

Ngốc từ cũng biết hẳn có ý tứ gì khác, Chu Ngọc ý tứ sâu xa nhìn soi mói hẳn, Ngưng Hương đỏ mặt xoay qua chỗ khác, lúc xoay người không quên trừng Lục Thành một cái.

"Đi thôi, chúng ta qua bên kia ngắm hoa." Chu Ngọc thức thời dắt tay biểu muội dẫn A Đào đi.

Ánh mắt Lục Thành chuyển qua nhị đệ, đưa cho Lục Ngôn một ý "đệ thích đi chỗ nào thì đi chỗ đó".

Lục Ngôn xuy một tiếng, dứt khoát làm người tốt làm đến cùng, hướng về A Nam đưa tay nói: "A Nam, nhị thúc ôm con đi xem sóc nhé?"

A Nam vốn hết sức thích nhị thúc, chỉ là phân lượng của nhị thúc chỉ đánh không lại phụ thân và nương, cộng thêm sóc có thể tạm thời hấp dẫn bé, tiểu tử không chút do dự hướng về nhị thúc dang tay ra. Lục Ngôn ôm cháu trai vào lòng, lại cúi đầu hỏi A Mộc mặt đã tràn đầy mong đợi, "A Mộc có đi không?"

"Đi!" A Mộc hưng phấn nói.

Vì vậy Lục Ngôn liền ôm một đứa dắt một đứa đi về hướng vườn hạt dẻ bên kia.

"Có huynh đệ thật tốt." Vương bản đầu đã đi hết, Lục Thành cười nắm lấy bàn tay nhỏ bé của thê tử.

Ngưng Hương không nói đúng sai, mắt hạnh dôi về phía vườn hoa như mây.

Lục Thành không trì hoãn nữa, hắt dắt nàng từ từ đi lên phía trước, Ngưng Hương nhìn hoa, hẳn nhìn nàng.

Bị cặp mắt hoa đào cứ nhìn chăm chăm vào mình, Ngưng Hương muốn chuyển tâm ngắm hoa cũng không thể tập trung sự chú ý, nàng đỏ mặt nghiêng đầu qua chỗ khác, nhỏ giọng giận hằn, "Đến đây ngắm hoa mà chàng cứ nhìn chăm chăm ta làm cái gì?"

Mới vừa thành thân hẳn như vậy thì dễ hiểu, nhưng dù sao cũng đã hơn nửa tháng rồi, hẳn giống như vẫn chưa nhìn đủ vậy. Như hai người lần đầu tiên gặp mặt.

"Nàng còn đẹp hơn so với hoa." Nếu nàng đã hỏi, Lục Thành liền đem lời trong lòng nói ra, hẳn dừng bước chân ôm người vào trong ngực, một tay ôm eo nàng, một tay khẽ vuốt khuôn mặt trắng hồng của nàng, thấy lông mi nàng loạn chiến ngưng ngừng nhắm mắt lại, Lục Thành mới cúi đầu nói: "Hương Nhi, còn nhớ lúc năm ngoái chúng ta ở vườn trái cây gặp mặt không?"

Ngưng Hương còn nhớ, lúc ấy Búi Cảnh Hàn mang nàng cùng Tổ Nguyệt đến ngắm hoa, gặp được Lục Thành.

"Khi đó ta đã thích nàng rồi, hoặc là nói lần đầu tiên chờ nàng về nhà ta đã vừa ý nàng." Ngón tay Lục Thành nhẹ nhàng quanh quẩn ở khóe mắt nàng, giống như đang mời gọi nàng mở mắt ra, nàng quả thực mở mắt, mắt hạnh ngập nước nhìn hẳn, lúc đó tay Lục Thành mới thỏa mãn chuyển qua nơi khác, tiếp tục nói: "Cho nên ta mới uyển chuyển hỏi thăm nàng khi nào có thể chuộc thân."

Ngưng Hương kinh ngạc cố gắng hồi tưởng đoạn đối thoại lúc ấy, mình quả thật đã bị Lục Thành lấy lý do mùa thu hái trái cây làm đề dẫn cho cuộc nói chuyện chuộc thân.

Người này thật sự là giao hoạt.

Trong lòng ngọt ngào, nàng nhìn xung quanh một chút rồi kéo tay Lục Thành sờ mặt nàng xuống, nhỏ giọng nói: "Đừng để người khác nhìn thấy."

Lục Thành ừ, thông minh lời nàng đến sau gốc cây ăn quả tương đối tươi tốt, đề nàng trên thân cây, dán trán hẳn lên trán nàng hỏi: "Biết ngày đó khi các nàng đi rồi, ta nghĩ đến chuyện gì không?"

Ngưng Hương không biết nhưng nàng cảm nhận được ánh mắt hẳn dần dần rực nóng lên, nàng có thể đoán nhất định là chuyện không đứng đắn.

"Ta nghĩ nếu như có cơ hội, ta nhất định phải mang nàng tới đây ngắm hoa, chỉ có hai chúng ta, trước tiên ta cùng nàng ngắm hoa, sau đó lại kéo nàng đến sau gốc cây, khí lực nàng nhỏ, cho dù nàng tránh thế nào cũng không thoát khỏi ta, chỉ có thể ngoan ngoãn để mặc ta xâm lược... Hoa như mưa rơi xuống trên lưng nàng..."

Nói đến một nửa liền đề hai tay nàng lại, không cho nàng bịt lỗ tai, tùy ý để nàng trốn tránh nghiêng đầu sang hướng khác, hẳn đuổi theo nàng, bức nàng từng chữ từng câu đều nghe rõ, nghe rõ tương tượng có chút thô bỉ vô sỉ của hẳn.

Sau đó Ngưng Hương kinh hãi phát hiện Lục Thành không chỉ là muốn, hẳn quả thật đúng là muốn làm.

"Lục Thành!" Ngưng Hương luống cuống dùng hết khí lực đẩy hẳn, cố gắng giảng đạo lý cùng hẳn, "Lục Thành, lỡ bọn A Nam trở lại bất ngờ nhìn thấy làm sao bây giờ? Các biểu muội đi vòng qua bên này làm sao bây giờ? Chẳng không sợ bị người khác bắt gặp nhưng chàng thay ta suy nghĩ được không?"

Nàng úy khuất, sợ hãi muốn khóc.

"Được, ta nghe lời nàng." Lục Thành cũng không dự định lúc này quẩn lấy nàng, thấy nàng đã gần như sụp đổ, hắn mới dịu dàng ôm lấy nàng, vừa trấn an vừa vỗ lưng nàng nói: "Bây giờ ta sẽ nghe lời nàng, vậy lát nữa nàng cũng phải đáp ứng ta, chờ buổi trưa bọn họ ngủ ở trong lều thì nàng phải ngoan ngoãn đi theo ta."

Cùng hắn đi, đi đâu?

Ngưng Hương có ngu hơn nữa cũng hiểu ý tứ của hắn. Nàng không muốn đồng ý, mới do dự một chút hắn lại đè ép nàng, hiển nhiên đang uy hiếp, Ngưng Hương không có lựa chọn khác, chỉ đành cắn môi gật đầu, xe đến trước núi ắt có đường, trước tiên cứ tránh thoát lần này, chuyện tới trước mắt lại nghĩ biện pháp sau.

Được lời hứa hẹn, Lục Thành tung tăng như chim sẻ hôn nàng vài ngụm, ngoan ngoãn buông lỏng nàng ra.

Cũng may mắn hai người quả thật không có làm chuyện gì, mới vừa đi từ phía sau gốc cây ra không lâu, xa xa liền truyền đến tiếng bước chân, thân ảnh cao to vừa đi vừa nhìn xung quanh, đúng là Nghiêm Kính. Bất gặp phu thê Lục Thành, Nghiêm Kính có hơi thất vọng, che giấu nói: "Ta vừa gặp bọn A Nam, Lục Thành, người đến đây, ta có việc hỏi người."

Lục Thành đề tức phụ xấu hổ đi ngắm hoa, còn hắn đi theo Nghiêm Kính ra xa một khoảng cách.

"Thu Nhi có đến đây không?" Nghiêm Kính nhìn qua vườn trái cây hỏi.

Đầu tiên Lục Thành nhú mày, sau đó cười cười, bình tĩnh nói: "Nàng không tới, chỉ có nhà chúng ta tới thôi."

Nghiêm Kính khó tin nhìn chằm chằm hắn, đột nhiên nói tục một câu rồi tiến lên muốn đánh Lục Thành: "Ai bảo người nói cho hắn biết!"

Thiệt thòi hắn do dự nửa ngày mới làm bộ thuận miệng hỏi Lục Ngôn có những ai tới vườn trái cây, nghe Lục Ngôn vừa hướng về ổ sóc ném hòn đá nhỏ vừa nhắc tới tên Từ Thu Nhi, hắn cao hứng liền chạy tới, không ngờ Lục Ngôn lại gạt hắn!

"Lục Thành, việc người làm người có suy nghĩ không, người..."

"Ta thật sự không nói." Lục Thành né tránh hắn, bắt đắc dĩ giải thích, "Ta lại không phải tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, cái gì cũng đều nói ra ngoài. Lão nhị đầu óc thông minh, người cũng không phải không biết, lúc trước Từ Hòe thích Quân Bình đã bị hắn nhìn ra, có khả năng lần trước người theo ta đi Từ gia đón dâu đã để hắn phát hiện đầu mối rồi."

Nghiêm Kính tin Lục Thành, nhưng không thấy được người yêu hắn không thoải mái, bèn trừng mắt với Lục Thành: "Vậy sao người không dẫn theo Thu Nhi đến đây?"

Lục Thành dở khóc dở cười: "Hương Nhi còn chưa nhớ tới chuyện mời đường muội, ta làm tỷ phụ lại nhớ thương cô em vợ thì tính là cái gì?"

Nghiêm Kính mặc kệ, nghĩ đến mình muốn đuổi theo Từ Thu Nhi chỉ có thể dựa vào Lục Thành, hắn nhìn người đứng sau lưng Lục Thành đang ngắm cảnh, cắn răng uy hiếp nói: "Lục Thành, ta nói cho người biết, lần sau nếu có cơ hội như thế, người nếu không giúp ta gạt dây, ta liền đem chuyện Lý Tú Lan thích người nói cho tất cả biết, lòng nữ nhân đều nhỏ nhen, không thấy cũng sẽ đoán mò, ta cũng không tin tất cả một chút cũng không hoài nghi người!"

Năm ngoái lúc nhà Từ gia đi theo hái hạt dẻ hắn cũng dùng Lý Tú Lan uy hiếp Lục Thành như vậy, Lục Thành nhin một lần không nhin được lần thứ hai, châm chọc nói: "Người cứ việc nói đi, người ta cũng cười về rồi, nàng không tin ta cũng có thể đổ nàng tin, ngược lại nếu người thực có can đảm loạn ngôn, vậy đời này người đừng hy vọng chúng ta là anh em tốt nữa."

Nói xong liền xoay người muốn đi.

Nghiêm Kính sợ hãi nhào tới ôm lấy huynh đệ tốt của mình, giọng nói uốn éo quái dị cầu khẩn: "Lục Thành..."

Nếu Ngưng Hương làm động tác này, Lục Thành cầu cũng không được, đổi thành huynh đệ của hắn, hắn chỉ muốn đá đi thật xa, "Cút!"

Hết khiển trách lại chuyển sang căng thẳng nhìn về phía thê tử. Nghiêm Kính là nam nhân, hắn tất nhiên không sợ thê tử hiểu lầm bọn họ, nhưng Lục Thành sợ mất mặt trước mặt thê tử vì có một bằng hữu không chừng chặc như vậy.

Nghiêm Kính thấy vậy liền thu liễm lại, ngăn cản trước mặt Lục Thành nghiêm chỉnh nói, "Tê lão thái gia trấn trên tháng sau đại thọ tám mươi tám tuổi, bảo là muốn mời gánh hát tới diễn, sau buổi trưa khi ăn xong bắt đầu hát, hát liên tục đến hoàng hôn, người nhớ dẫn tất cả đến, thuận tiện dẫn Thu Nhi theo cùng được không? Lục Thành, con trai người có, tức phụ người cũng có, không thể tự mình ăn uống no đủ liền mặc kệ huynh đệ phải không?"

Lục Thành không muốn giúp hắn, có chút khinh bỉ nói: "Thích nàng thì tự mình nghĩ biện pháp, cầu người khác làm gì?"

"Dĩ nhiên vì quan hệ của người cùng Từ gia, nhà cũng gần kề bên." Nghiêm Kính vừa hâm mộ lại ghen tị nói.

Hắn ngược lại muốn học thủ đoạn của Lục Thành, nhưng Từ Thu Nhi không có việc gì không ra khỏi cửa, hai nhà lại cách gần hai mươi dặm, hắn muốn

theo đuổi cũng không có biện pháp. Không có việc gì lại chạy tới Từ gia, không khiến người khác hoài nghi mới là lạ.

Nghĩ đến khó xử của hấn, Lục Thành thả lỏng tâm tình nói: "Được, ta sẽ giúp ngươi một lần, lần này còn không được ngươi đừng tìm ta nữa."

Nghiêm Kính liên tục nói lời cảm ơn, sáng khoái nói: "Buổi trưa ta mời các ngươi đi Tiên Cư ăn tiệc."

Lục Thành định để cả nhà ăn trưa ở tiệm bình thường, nếu Nghiêm Kính đã hào phóng như thế, đương nhiên hấn sẽ không cự tuyệt.

Mà hơn mười dặm phía nam trấn Lưu Tiên, một chiếc xe ngựa đang vững vàng hướng về thôn trấn đi đến.

Gió xuân phất qua thổi lên một góc rèm cửa sổ, nha hoàn bên trong dung mạo xinh đẹp đưa lưng ngồi trên đùi chủ tử, váy dài màu hoa đào che khuất vật áo đẹp để quý giá của hấn. Nàng khẽ ngửa đầu giống như trên mũi xe treo cái gì, nàng nhòm người lên muốn ngồi sang bên cạnh nhưng chủ nhân không cho phép, hấn dùng sức ấn nàng liên tục nhấp nhô lên xuống.

"Thế tử không sợ buổi chiều đi săn không còn khí lực sao?" Tổ Nguyệt nghiêng đầu dứt quãng hỏi, mặt như phù dung, mỹ mâu dịu dàng.

Bùi Cảnh Hàn thích nhất cặp mắt hồ ly câu dẫn người này của nàng, nghe nàng nghi vấn chính mình như vậy, hấn cười nhạt một tiếng, sau lưng không dựa vào bản xe nữa, hai tay ôm lấy nàng, thân thể từ từ nghiêng về phía trước, bám vào tiểu nha hoàn thì thầm bên tai, "Tin hay không đến trên núi, ta có thể vừa cười ngựa đi săn vừa..."

Hai chữ cuối cùng nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Tổ Nguyệt nhìn hấn một lát, môi đỏ mọng mấp máy không tiếng động nói hai chữ: Không tin.

Ánh mắt Bùi Cảnh Hàn trở nên sắc bén, hấn mạnh mẽ ôm nàng quỳ trên xe.

Tổ Nguyệt cắn môi cười, không hiểu sao nàng lại nhớ tới hai câu thơ của Thẩm Du Du.

Khi ta say những lúc đặc ý, dưới trăng vàng chớ để chén không.

Đời này nàng theo chân bọn họ dây dưa, ai cũng đều hao tổn, vì sao nàng có chút không vui?

Bùi Cảnh Hàn có thể trái ôm phải ấp, nàng cũng có thể hưởng thụ hấn hầu hạ, dù sao việc này phí sức lực chính là hấn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Chương 136

Tối gần buổi trưa, Nghiêm Kính từ bên vườn hạt dẻ sang mời cả nhà Lục gia đi ăn cơm, "Chúng ta qua đó sớm một chút, chậm một lát thì bên kia lại nhiều thêm người, món ăn lên cũng chậm"

Lục Thành kêu hấn đợi một lát, phu thê bọn họ cùng Lục Ngôn đi rửa tay. Thời điểm cây ăn quả nở hoa sẽ thu hút một số côn trùng thích ăn cánh hoa, lúc đó hấn bồi Ngưng Hương cùng gọi nhị đệ bát sâu, không ngờ Ngưng Hương thể nhưng không sợ sâu, đi theo đám bọn họ cùng nhau bận việc.

Ngồi xổm bên cạnh con suối, Lục Thành ghé mắt nhìn thê tử hiền lành bên cạnh, vừa lòng thỏa mãn.

Lục Ngôn ngồi xổm đối diện nhìn huynh trưởng đang tình ý nhìn tảo tử.

Hấn rũ mắt xuống, nhìn vào nước suối trong suốt phản chiếu hình ảnh của mình, nghĩ đến biểu muội bị hấn cố ý cảm sâu hù dọa, bộ dáng biểu muội thét chói tai chạy đi thật nhanh.

Sợ dơ, sợ sâu, thích chưng diện, thích có nha hoàn hầu hạ bên cạnh.

Biểu muội như vậy không sẽ không sống nổi ở nông thôn, ở vài ngày nàng cảm thấy mới mẻ, nếu như ở thời gian dài nhất định không chịu nổi.

Vì sao hấn lại để ý chuyện biểu muội có quen sống ở nông thôn không, vì sao biểu muội vừa nói không thích nhà mình hấn liền tức giận?

Nếu như trước kia hấn còn nhỏ tuổi không rõ nguyên nhân, thì năm nay khi nhìn biểu muội đã thành đại cô nương trưởng thành mười ba tuổi, Lục Ngôn mơ hồ đã hiểu.

Thời điểm hấn không hiểu chuyện, hấn có thể nghĩ do biểu muội yếu ớt, lúc nhỏ ...

Hắn tự trách bản thân.

Rửa tay xong, Lục Ngôn đi trước anh trai và chị dâu trở về vườn trái cây, lúc hắn tới gần chỗ mọi người liền hướng về Chu Ngọc cười cười, giọng cao cánh tay lên.

"Huynh dám!" Chu Ngọc cho rằng trong tay biểu ca có sâu, nàng bị dọa sợ trốn phía sau Nghiêm Kính, không còn cách nào khác, ai biểu A Đào, A Mộc và A Nam còn quá nhỏ không che được nàng.

Nghiêm Kính nhìn Lục Ngôn không vừa mắt, ý vào hắn lớn tuổi hơn liền khiển trách: "Đàng hoàng một chút đi, cả ngày chỉ lo bắt nạt tiểu cô nương coi sao được."

Lục Ngôn cười nhẹ đi đến bên cạnh cháu trai, dùng tay ướt chèm nhẹp sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nam.

A Nam cuống cuống chạy trốn ra sau lưng cữu cữu, vì vậy Lục Ngôn liền nhéo khuôn mặt A Mộc.

A Mộc biết rõ Lục nhị ca đang trêu chọc mình, hắn cười hắc hắc.

Đến khi mọi người đông đủ, Lục Thành ôm A Nam, Ngưng Hương dắt đệ đệ, mọi người đi bộ ra ngoài một dặm, tướng quân thì ở lại vườn trái cây. Bọn họ vừa đến cửa Tiên Cư lâu thì một chiếc xe la cũng từ từ dừng ở phía trước, trong xe có một công tử nhảy xuống, sau khi xoay người liền đỡ theo một tiểu cô nương mười tuổi mặc quần màu lục bước xuống.

"Tam gia." Lục Thành cùng Nghiêm Kính kêu lên.

Ngô Minh Cử bất ngờ quay đầu lại, nhìn thấy đoàn người cả lớn lẫn nhỏ của bọn họ, hắn liền bật cười, "Trùng hợp vậy sao, các người cũng tới đây dùng cơm hả?"

Lục Thành nhìn thoáng qua Ngưng Hương, thân nhiên nói: "Ở vườn trái cây hoa đã nở, ta dẫn người nhà đi tới tham quan." Nói xong giới thiệu thê tử với ông chủ.

Ngưng Hương gập gờ thân thích Lục gia có vẻ câu nệ, nhưng khi nhìn thấy người nhà Ngô gia có địa vị lớn, nàng nhẹ nhàng gật đầu, vừa thận trọng lại không lộ vẻ thất lễ.

Ngô Minh Cử chưa bao giờ nhìn thấy qua cô nương nào có dung mạo xinh đẹp như thế, hắn nhìn không được nhìn Ngưng Hương thêm một lát, trong mắt chỉ có kính diễm, sau khi thấy rõ bộ dáng của nàng hắn lập tức thu hồi ánh mắt, cười trêu chọc A Nam, "Đây là A Nam đúng không? Ở vườn trái cây chơi có thú vị không?"

A Nam nhìn thấy người xa lạ liền sợ, con người đen lúng liếng nhìn chằm chằm Ngô Minh Cử một lát liền xoay người úp sấp trong lòng phụ thân, cái đầu nhỏ nghiêng nghiêng nhìn nương.

Đúng là trẻ con, bị bé lạnh nhạt nhưng Ngô Minh Cử không bực bội, hắn vừa muốn dẫn cháu gái đi vào thì thấy tiểu cô nương đang tò mò nhìn chằm chằm A Nam và A Mộc, bộ dáng hết sức thích thú. Ngô Minh Cử lại nhìn hai đứa bé kia một chút, nghĩ tới hôm nay mang cháu gái ra cửa vốn chính là bồi nàng giải sầu, hắn liền mời mọc đoàn người Lục Thành, "Mời người không bằng ngẫu nhiên gặp, nếu tình cờ đã gặp được thì trưa nay chúng ta cùng ăn đi, nhiều người ăn cơm mới náo nhiệt, cũng cho chúng ta được tham dự không khí vui vẻ của các người."

"Chỉ sợ bọn nhỏ quậy phá khiến tam gia đau đầu." Lục Thành khách khí nói.

Ngô Minh Cử tươi cười mời bọn họ cùng nhau vào trong lâu.

"Thật tốt, hôm nay ta có thể tiết kiệm tiền." Nghiêm Kính cố ý thúc đẩy bầu không khí.

Ngô Minh Cử đột nhiên quay đầu lại nhìn hắn, "Thì ra hôm nay là Nghiêm Kính làm chủ, vậy thì vẫn để người mời đi, ta không đoạt cùng người nữa."

Khuôn mặt Nghiêm Kính trong nháy mắt sụp đổ.

Ngô Oánh mười hai tuổi nhẹ nhàng cười ra tiếng, mắt ngọc mảy mai, toàn thân phong độ của người trí thức nhưng lại không tỏ ra cao ngạo.

Tiểu nhị ở phía trước dẫn đường, Ngô Minh Cử nhân cơ hội hướng Ngưng Hương và Chu Ngọc giới thiệu cháu gái của mình.

"Đại cô nương." Ngưng Hương cung kính hô.

Ngô Oánh gật đầu, nàng nhìn hai vợ chồng Ngưng Hương rồi nhỏ giọng tán dương: "Ngài (bé gái ở đây dùng từ "ninh" có nghĩa là ngài để tỏ ra kính trọng với Ngưng Hương) cùng Lục quân sự thật sự là đẹp đôi, không trách được A Nam lại xinh đẹp như vậy."

Lục Thành ở vườn trái cây làm việc nên tiểu cô nương không hiểu nhiều chuyện về hắn lắm nên đã hiểu lầm.

Ngưng Hương có chút lúng túng, Ngô Minh Cử ho khan khụ khụ, thấp giọng giải thích với cháu gái.

Khuôn mặt thanh tú trắng muốt của Ngô Oánh đảo mắt đã đỏ rực lên, áo nã bôi tội, "Thực xin lỗi, ta..."

Ngưng Hương cười lắc đầu, khuyên nàng không cần tự trách.

Nhưng Ngô Oánh vẫn rất áy náy, đến nhà gian, tiểu cô nương ngồi ở bên cạnh Chu Ngọc, mặc dù hết sức thích A Nam trong lòng Ngưng Hương, nhưng nàng lại thẹn thùng chủ động đến gần, vẫn là Ngưng Hương nhìn ra, chủ động dẫn nàng nói chuyện, các nữ quyến bên này mới từ từ thân thiện với nhau.

Sau khi chọn xong các món ăn, từ lâu muốn chuẩn bị món cần có thời gian, mọi người liền chia làm hai bên hàn huyên.

Ngô Minh Cử hỏi Lục Thành cùng Nghiêm Kính vài câu về chuyện ở vườn trái cây, nhìn hai nam nhân thân hình cao lớn lại am hiểu cách đối xử với mọi người, hẳn tiếc hận nói: "Hai người các ngươi ở lại vườn trái cây thật sự là phí tài năng, không đối gặt các ngươi, ta muốn ở Thái An phủ bán trà, cuối tháng ta muốn đi sang Giang Nam chọn lá trà, các ngươi có ai có hứng thú đi cùng ta không? Ra ngoài gặp gỡ nhiều liên quen, đầu tiên trở lại làm Nhị chương quỹ trước, để lão chương quỹ hướng dẫn hai năm, sau khi có thể một mình đảm đương một quầy ta sẽ để các ngươi làm đại chương quỹ, tiền công cao, cuối năm cũng có hoa hồng, như vậy so với công việc ở vườn trái cây tốt hơn nhiều."

Nghiêm Kính nghe vậy bất giác nhìn về phía Lục Thành.

Lục Thành lại theo bản năng nhìn về phía vị thê tử bên kia, vừa vận đối diện với ánh mắt khiếp sợ của Ngưng Hương, bốn mắt đụng nhau, nàng lập tức rú mất xuồng, khẽ nín môi tiết lộ sự bất an của nàng.

Lục Thành liền hiểu Ngưng Hương không muốn hẳn đi.

Xuống Giang Nam, chỉ riêng qua lại trên đường cũng phải ba tháng, nếu như không có Ngưng Hương, Lục Thành có thể nào thử một lần, cho dù chỉ là được đi ra ngoài một vòng, trở lại vườn trái cây tiếp tục làm việc, đầu gì cũng coi như từng trải việc đời. Nhưng từ khi hẳn có Ngưng Hương, hai vợ chồng mới vừa thành thân nửa tháng, Lục Thành không bỏ được tức phụ.

Hắn chính là người không có tiền đồ, tiền đồ cùng tức phụ, hẳn càng ưa thích ôm tức phụ sống cuộc sống qua ngày hơn.

Nghiêm Kính không có tức phụ, nhưng hẳn muốn theo đuổi tức phụ, Từ Thu Nhi mười bốn đúng là thời điểm đàm hôn luận gả, vạn nhất tiểu nha đầu thừa dịp hẳn không có ở đây mấy tháng liền cùng người khác đính hôn thì lúc đó hẳn không phải hối hận đến chết sao, so sánh tức phụ với trà, đại chương quỹ hàng trà thì có là gì? Trong nhà hẳn có tiền, mình ở vườn trái cây làm việc cũng không lo ăn mặc, không phải trước tiên nên để ý tức phụ trước sao.

Hai người ôm tâm tư giống nhau đều đều uyển chuyển cự tuyệt Ngô Minh Cử.

Ngô Minh Cử hết sức thất vọng, trán trên có rất nhiều người, nhưng đều không có ai có kinh nghiệm, muốn chọn một người đứng đầu thực không dễ dàng, đáng tiếc thật vất vả mới gặp được hai người nhưng họ lại không có dã tâm.

Thấy trạng phu không đồng ý, Ngưng Hương lặng lẽ nhếch khóe miệng lên.

Nàng không muốn Lục Thành rời đi, càng không muốn Lục Thành vào trong thành làm đại chương quỹ, bên trong thành có Bùi Cảnh Hàn, Ngưng Hương chỉ ước gì có thể cách hẳn càng xa càng tốt. Nếu như Lục Thành muốn đi, nàng sẽ không bắt hẳn thay đổi chủ ý, nhưng nàng sẽ nhớ hẳn sẽ không an tâm, may mắn Lục Thành không có tâm tư đó.

"Tam gia, đại ca ta không muốn đi, người thay ta được không?"

Đang muốn dụ dỗ A Nam đưa chung rượu trong tay giao ra, đột nhiên giọng nói du dương của thiếu niên truyền vào trong tai nàng, Ngưng Hương kinh ngạc ngừng đầu.

Không chỉ nàng, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lục Ngôn.

Lục Ngôn lạnh nhạt tự nhiên, mắt hoa đào hỏi thăm nhìn chằm chằm Ngô Minh Cử.

Ngô Minh Cử quen Lục Thành nhưng Lục Ngôn lại chưa gặp bao giờ, nhưng thấy thiếu niên lang cùng Lục Thành có bốn phần tương tự, khuôn mặt trắng nõn tuấn lãng, cử chỉ thông dong, mạo muội đưa ra yêu cầu cũng không sợ bị cự tuyệt, phần dũng khí này ném ở trong phủ hiển nhiên có thể cải tạo thành người tài, hẳn liền vuốt cằm nói: "Được, ngươi còn nhỏ tuổi, coi như đi ra ngoài học hỏi kinh nghiệm, nhưng một khi đã đi ra ngoài sẽ không thể hối hận, ngươi xác định ngươi có thể chịu khổ không?"

Đường xá xa xôi mệt nhọc, rồi nhà xa xôi ngàn dặm, không phải ai cũng đều chịu được.

"Tam gia thân phận tôn quý còn không sợ khổ, một nông dân như ta thì sợ cái gì, ta sẽ cố gắng không làm cản trở ngài." Lục Ngôn cố gắng kìm nén hưng phấn nói.

Nhưng Ngô Minh Cử nhìn ra được hẳn đang cố gắng ản nhẫn kích động, quét mắt nhìn Lục Thành vẫn chưa phản đối, hẳn bèn thẳng thắn nhắc nhở: "Lão nhị so với huynh trưởng ngươi thật có chí khí, ta quả thực xem trọng ngươi, chỉ là nhìn tuổi ngươi bây giờ, có đủ tư cách đảm đương chương quầy hay không thì còn phải nhìn biểu hiện dọc đường của ngươi, dù sao cùng đi còn có bảy tám người, nếu ngươi có thể chứng minh mình mạnh hơn so với bọn họ, ta muốn đề bạt ngươi bọn họ mới không dám dị nghị."

"Tạ ơn Tam gia nhắc nhở, Lục Ngôn nhất định sẽ cố gắng học hỏi thật tốt!" Lục Ngôn đứng lên hướng Ngô Minh Cử làm đại lễ.

Nghiêm Kinh cũng rất bội phục khí phách của Lục Ngôn, hấn cầm bầu rượu ồn ào nói: "Đến đến đến, nhanh kính Tam gia một ly, Tam gia chúng ta chính là người ngay thẳng, đôi thành công tử của lão gia khác, ai sẽ cho những người nông quê như chúng ta có cơ hội này? Đừng nói đề bạt, chỉ sợ ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhìn."

"Đúng vậy, nếu lão nhị quyết định đi theo Tam gia, người phải cố gắng dâng hoàng, đừng làm xấu mặt Lục gia chúng ta." Lục Thành rời khỏi bàn bưng bát rượu đứng lên, chuẩn bị kính rượu cùng nhau, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm đệ đệ, có chút quyết định về nhà nói sau.

Thấy ba người bọn họ nhiệt tình như vậy, Ngô Minh Cử đành đứng dậy uống rượu theo.

Các nam nhân dùng bát rượu để uống, giữa đầu uống hào khí tận trời, A Nam ngờ ngác nhìn théo, sau đó liền cúi đầu nhìn chén rượu nhỏ trong tay của mình, bé mất hứng buông chén rượu xuống, thân thể nhỏ nhắn muốn trèo lên bàn, muốn cầm lấy bát rượu bị nương đẩy ra xa, "Nương, uống rượu!"

Tiểu hài tử cái gì cũng đều muốn học theo người lớn, Ngưng Hương sợ A Nam ném bát rơi vỡ, nàng dịu dàng dụ dỗ nói: "A Nam nghe lời nương, con còn nhỏ không thể uống rượu."

Lúc đó ba người Lục Thành đều đang uống rượu, chỉ có tiếng uống rượu ừng ục ừng ục phát ra, Chu Ngọc, Ngô Oánh, A Mộc, A Đào đều đang nhìn bọn họ, bởi vậy trong phòng chỉ có tiếng nói chuyện của hai mẹ con Ngưng Hương, A Nam cất giọng nói trong trẻo, Ngưng Hương thì lại dịu dàng.

Ngoài cửa là giọng nói của tiểu nhị đang dẫn đường cho khách.

Phía sau tiểu nhị là một nam nhân hoa phục cùng nha hoàn xinh đẹp đồng thời đi về hướng nhà gian bên trái.

Tổ Nguyệt trước hết hoàn hồn, sau đó lo lắng địa trộm quan sát Bùi Cảnh Hàn.

Bùi Cảnh Hàn nhìn chằm chằm cánh cửa, hấn muốn thờ ơ nhưng trí nhớ không thể không chế.

Hấn nghĩ hấn đã quên, ngay cả ngày nàng thành thân với người khác, hấn cũng chỉ ôm Tổ Nguyệt suốt một đêm không ngủ, nhưng hấn không ngờ nàng chỉ nhẹ nhàng nói một câu, hấn liền lại nhớ tới nàng, nhớ tiểu nha hoàn da mặt mỏng hay thẹn thùng, nhớ lại nàng cũng từng dịu dàng như vậy khuyên hấn, khuyên hấn đừng hét lên nữa.

Liếc mắt nhìn ván cửa một cái, Bùi Cảnh Hàn tiếp tục đi lên phía trước, không để ý tiểu nhị muốn dẫn hấn tới gian phòng tốt nhất mà đẩy cánh cửa nhà gian phòng bên cạnh ra.

"Thế tử?" Tiểu nhị nghi hoặc đuổi theo.

Giọng nói của tiểu nhị rơi vào nhà gian bên này, Ngưng Hương nghe vậy đã quên đề A Nam vẫn đang dùng sức nằm sấp trên bàn mò tới bát rượu, nàng liền ngẩng đầu nhìn về phía Lục Thành.

Lục Thành vừa lúc uống cạn giọt rượu cuối cùng, nghe được âm thanh xung hô cách vách, đôi mắt hoa đào thẳng thắn quay sang trên mặt Ngưng Hương.

Trong chớp mắt, Ngưng Hương giống như thấy được ánh mắt sắc bén nguy hiểm của tướng quân đang nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Chương 137

Ngoại trừ Lục Thành cùng Ngưng Hương, những người khác giống như không chú ý đến câu "Thế tử" của tiểu nhị kia, có lẽ là bọn họ rất ít xung hô thế này nên đã nghe thành tên khác.

Tiểu nhị lục tục bưng thức ăn lên, mọi người bắt đầu ăn.

Bùi Cảnh Hàn ở cách vách, trong lòng Ngưng Hương căng thẳng, cộng thêm ánh mắt Lục Thành nhìn nàng thật khiến cho người khác sợ hãi, Ngưng Hương liền nạy có đút com cho A Nam, mi mắt rũ xuống, cả người đều yên tĩnh trở lại như chính mình cũng không tồn tại. Chu Ngọc, Ngô Oánh và A Đào cứ liên tục nói chuyện với nàng, nàng có thể gật đầu liên gật đầu, phải trả lời thì cố gắng hạ thấp giọng nói xuống.

Nàng không muốn để Bùi Cảnh Hàn biết nàng ngồi ở phòng bên cạnh, không muốn mọi chuyện trở nên phức tạp.

Nhưng Ngưng Hương lại nhin không được ngờ vực, Bùi Cảnh Hàn có phải đã biết?

Hắn tại sao lại đến trấn Lưu Tiên này? Cũng đã năm tháng rồi, rất nhanh Bùi Cảnh Hàn sẽ đón Thẩm Du Du vào cửa, Ngưng Hương còn nhớ vào lúc này ở đời trước, Bùi Cảnh Hàn cũng không tới trấn Lưu Tiên...

Nàng đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Lục Thành thấy vậy buồn bực cực kỳ.

Thê tử sợ một người đàn ông khác, đôi lại là ai cũng sẽ không cảm thấy vui vẻ.

Bùi Cảnh Hàn cách vách cũng không vui vẻ gì.

Hắn lần lần chỉ dẫn theo Tổ Nguyệt ra ngoài là vì tháng năm này hắn sẽ kết hôn với biểu muội, đến lúc đó Tổ Nguyệt nhất định sẽ có một khoảng thời gian khó chịu, Bùi Cảnh Hàn muốn sớm đến bù một chút, đổi thành là người khác, hắn tuyệt đối sẽ không có tâm tình cân nhắc một đứa nha hoàn thành di nương, nhưng Tổ Nguyệt lại khác, Bùi Cảnh Hàn muốn sủng nàng.

Đến nỗi vì sao lại chọn núi Lão Tiên bên cạnh trấn Lưu Tiên...

Bùi Cảnh Hàn đã từng do dự qua, thái An phủ có rất nhiều chỗ để đi, rõ ràng hắn cảm thấy nếu mình đến đây thì sẽ có khả năng gặp được Ngưng Hương, dù chỉ là một chút khả năng, chính vì loại xúc động này đã đưa hắn đến đây, sau đó hắn thực sự đã gặp được Ngưng Hương. Bùi Cảnh Hàn còn chưa nghĩ ra có muốn thấy nàng hay không, hắn chỉ muốn trước tiên được nghe giọng nói của nàng, nhưng nàng lại không lên tiếng nữa, ngược lại chỉ có đứa trẻ càng không ngừng gọi nàng là nương.

Gặp hay là không gặp?

Bùi Cảnh Hàn nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên nhớ lại lời hôm đó khi rời khỏi thôn trang hắn đã nói với nàng.

Hắn nói sau khi nàng lựa chọn Lục Thành, hắn vĩnh viễn sẽ không xen vào chuyện của nàng nữa.

Nàng đã đưa ra lựa chọn, vì sao hắn lại còn không buông tha?

Bùi Cảnh Hàn nhìn về phía Tổ Nguyệt, Tổ Nguyệt đang cắn môi nhìn hắn, cặp mắt hồ ly ngập nước lộ ra vẻ giảo hoạt.

"Nhìn ta làm gì? Muốn ăn cái gì sao?" Bùi Cảnh Hàn nhàn nhạt cười.

Tổ Nguyệt cũng biết quyết định của hắn, ngoài ý muốn hỏi: "Thê tử không muốn gặp gặp Ngưng Hương sao?"

"Em hy vọng ta gặp nàng ấy?" Bùi Cảnh Hàn nhướn mày hỏi ngược lại.

Tổ Nguyệt lập tức làm ra vẻ mặt tình thế khó xử.

Bùi Cảnh Hàn cười thành tiếng, hắn suy nghĩ một chút rồi nắm lấy cằm của nàng, sủng ái nhìn Tổ Nguyệt nói: "Ta biết là em nhớ nàng ấy, qua đó ăn với bọn họ đi, lát nữa rồi trở về cũng được, nói thân thể ta khó chịu, không cần bọn họ đến bái kiến."

Hắn muốn cho Ngưng Hương biết rõ, hắn biết nàng ở chỗ này nhưng hắn đã sớm quên nàng, khinh thường thấy nàng.

Tổ Nguyệt muốn gặp Ngưng Hương, nhưng nàng không muốn lúc này qua đó phá hư cả nhà Lục gia đang vui vẻ, nàng ai oán nhìn Bùi Cảnh Hàn, nhỏ giọng nói: "Thê tử, Ngưng Hương sợ người như vậy, nếu để nàng ấy biết người đang ở bên này, em sợ nàng ấy không dám ăn cơm..."

Bùi Cảnh Hàn lại không dung túng nàng, hắn thu lại vẻ tươi cười, "Đi đi, tỷ muội các em cứ gặp nhau, cứ thoải mái nói chuyện, lần sau không biết gặp lại khi nào."

Tổ Nguyệt đột nhiên nhớ tới chuyện Bùi Cảnh Hàn cuối tháng bảy phải xuất chinh.

Đúng vậy, lần này không gặp Ngưng Hương, nàng cùng nàng ấy có cơ hội tạm biệt hay không đều không biết.

Không do dự nữa, Tổ Nguyệt lườm Bùi Cảnh Hàn một cái rồi từ từ đi tới trước cửa.

Vừa vặn tiểu nhị lại bưng món ăn mới đến, đám người Lục Thành theo bản năng nhìn về phía cửa liền thấy có thêm một cô nương xinh đẹp mặc xiêm y to lựa đang đứng đó.

Ngưng Hương lại mừng lại vừa sợ, nàng ôm A Nam đứng lên, mắt nhìn cách vách, cố làm ra vẻ kinh ngạc hỏi: "Sao tỷ lại tới đây?"

Tổ Nguyệt cười dịu dàng, "Ta bồi thê tử đi lên núi Lão Tiên săn bắn, buổi trưa ở chỗ này dùng cơm, thê tử nghe thấy giọng nói của người, cho nên ban thưởng cho ta qua đây đoàn tụ với tỷ muội tốt, ngài ấy có chút mệt mỏi nên không muốn thấy các người ... Đứa nhỏ này tên gì, lớn lên thật là đẹp."

Cúi đầu trêu chọc A Nam.

A Nam đang ăn ngon, bé không muốn để ý đến người xa lạ, nghiêng đầu nhìn về phía bàn ăn, hy vọng nương mau ôm bé trở về.

Nếu Bùi Cảnh Hàn không muốn thấy nàng, Ngưng Hương bèn thả lỏng tâm trạng, nàng mời Tổ Nguyệt ngồi xuống dùng cơm cùng bọn họ, nhớ lại bên

bàn cơm Lục Thành còn có Ngô Minh Cừ, nàng tự chủ nhìn sang.

Ngô Minh Cừ nghe ra Tô Nguyệt là nha hoàn thế tử phủ Trần Viễn Hầu, hơn nữa Bùi Cảnh Hàn còn đang ở phòng cách vách, hắn lập tức đứng lên, thân thiện nói: "Không ngờ thế tử lại đến đây, ta vốn nên đi bái kiến nhưng nếu thế tử mệt mỏi, chúng ta cũng không tiện đường đột quấy rầy, nếu vị cô nương này không chê thì ngồi xuống ăn cơm cùng ta nhé?"

Hắn ngồi ở chủ vị, xiêm y lại là tơ lụa, cùng đám người Lục Thành tôn ti cực kỳ rõ ràng. Tô Nguyệt vốn định lên tiếng chào hỏi, nhưng bây giờ cảm thấy phu thê Ngưng Hương có khả năng muốn cầu cạnh người nọ mới đến Tiên Cư lâu mời khách, sóng mắt nàng xoay chuyển một cái thì đã có chủ ý, hướng về Ngô Minh Cừ cười, "Được, chỉ là không biết vị công tử này là..."

Đôi mắt hồ ly của nàng cực kỳ câu dẫn người, mặc dù Tô Nguyệt chỉ mỉm cười bình thường, nhưng đối với các nam nhân mà nói lại không giống nhau.

Lục Thành, Lục Ngôn cùng Nghiêm Kính đều đã có người yêu nên không nhìn nhiều, Ngô Minh Cừ nhìn thấy Ngưng Hương dịu dàng xinh đẹp thì kinh diễm, thấy Tô Nguyệt tuy không xinh đẹp bằng Ngưng Hương nhưng mỹ nhân quyền rũ sẵn có, hắn không khỏi cũng nhìn thêm một lát.

Lục Thành kịp thời giới thiệu: "Tô Nguyệt cô nương, vị này là Ngô tam gia." Lại giới thiệu mấy người khác.

Tô Nguyệt biết rõ ông chủ Lục Thành họ Ngô, mặc dù hiếu kỳ vì sao Lục Thành phải mời ông chủ ăn cơm nhưng lúc này lại không nên hỏi thăm. Nàng cười hân huyên vài câu, sau đó phát hiện bên cạnh Ngưng Hương có chiếc ghế trống, bên cạnh ghế có một nam oa bộ dáng năm sáu tuổi đáng yêu, ánh mắt Tô Nguyệt sáng lên, bỏ lại Ngưng Hương đã rất thân quen ngồi xuống, cúi đầu cười hỏi A Mộc: "Ta là Tô Nguyệt tỷ tỷ, A Mộc biết ta không?"

A Mộc cũng là xem là "nam nhân" nhìn Tô Nguyệt ngẩn người nhất, hiện tại tỷ tỷ xinh đẹp đột nhiên ngồi cạnh hắn gần như vậy, A Mộc thẹn thùng đỏ mặt, gật đầu nói: "Biết ạ, Tô Nguyệt tỷ tỷ cho đệ rất nhiều đồ tốt, lại may cho đệ quần áo mới."

Tỷ tỷ nói với hắn rất nhiều chuyện của Tô Nguyệt, A Mộc đều còn nhớ.

Tô Nguyệt rất thích A Mộc, từng nghe Ngưng Hương kể nhiều về hắn, nàng đã nhanh coi A Mộc là đệ đệ, hơn nữa bởi vì biết rõ A Mộc đời trước rất đáng thương, cho nên nàng càng tỏ ra thương tiếc. Ngưng Hương ôm A Nam đều thất sủng, Tô Nguyệt chỉ để ý chăm sóc A Mộc, gấp cho hắn rất nhiều món ăn ngon, sau đó vì đề Ngưng Hương có chỗ dựa, nàng cố ý nói: "A Mộc muốn tỷ tỷ nói tỷ tỷ của đệ dẫn đệ Hầu phủ chơi không, bên trong hầu phủ có hoa viên, có hòn non bộ, A Mộc nhất định sẽ thích."

A Mộc hưng phấn gật đầu.

Lục Thành nhủ mảy, nếu như trước kia hắn cảm kích Tô Nguyệt đối tốt với Ngưng Hương, bây giờ nghe nàng khuyến khích A Mộc đi Hầu phủ, niềm hão cảm đã không còn.

Tô Nguyệt cũng không thêm hão cảm của hắn, nàng như lơ đãng liếc về hướng Ngô Minh Cừ, không ngờ nam nhân ngồi xéo đối diện cũng đang nhìn nàng, ánh mắt hai người đụng nhau, khuôn mặt tuần láng của hắn khẽ phấp phồng, nhanh chóng rũ mắt xuống.

Tô Nguyệt hiểu rất rõ nam nhân, thấy Ngô Minh Cừ như vậy, nàng có chút buồn cười, thiết thời nàng có lòng tạo kế hoạch cáo mượn oai hùm lợi dụng Hầu phủ giúp Ngưng Hương có chỗ dựa, vậy mà vị Ngô tam gia kia lại để ý dụng mạo của nàng.

Chuyện ó thể làm đều làm, Tô Nguyệt sờ đầu A Mộc, nghiêng đầu nhìn Ngưng Hương nói: "Vậy các người tiếp tục dùng cơm đi, ta trở về hầu hạ thế tử."

Làm nha hoàn sao có thể tiêu dao thời gian dài bỏ lại chủ tử của mình, Ngưng Hương hiểu Tô Nguyệt xác thực không thể ở lâu, nàng chuẩn bị đứng dậy tiễn Tô Nguyệt. Đột nhiên Tô Nguyệt vượt lên trước đề vai Ngưng Hương lại, ánh mắt sáng ngời phức tạp nhìn Ngưng Hương, hai người nhìn nhau ước chừng bốn năm hơi thở, lúc ấy nàng mới cười, "Người khách khứa với ta làm gì, ngồi đi, về sau có rảnh rồi chúng ta phải gặp mặt thật lâu."

Nói xong dùng sức vỗ vai Ngưng Hương rồi bước đi nhanh.

Ngưng Hương còn đắm chìm trong ánh mắt của Tô Nguyệt, cái loại ánh mắt đó giống như Tô Nguyệt muốn đi một nơi xa lạ, chính nàng ấy cũng không biết còn có thể trở lại hay không.

Tô Nguyệt muốn đi đâu?

Đầu tiên Ngưng Hương nghĩ tới tên quê Lư, người mà tháng tám dẫn bọn họ xuống Giang Nam, đó là nơi duy nhất nàng có thể nhớ tới Tô Nguyệt có khả năng đi.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng nam nhân chửi bới xuyên thấu trên boong thuyền truyền tới, hơi thở thô lỗ gấp gấp thở dốc, Tô Nguyệt không cầu khẩn cũng không khóc thút thít, nghĩ tới đó tâm Ngưng Hương liền giống bị ai đánh mạnh một cái, suýt nữa rơi lệ.

Nàng hiểu rất rõ Tô Nguyệt, biết rõ Tô Nguyệt cố ý hỏi thăm thân phận của Ngô Minh Cừ là vì chuyện gì.

Tô nguyệt đối tốt với nàng, muốn nghĩ cách giúp nàng, nhưng nàng lại không biết Tô Nguyệt rốt cuộc muốn trả thù Thẩm Du Du thế nào.

Hôm nay gặp lại là trùng hợp, lần sau trừ phi nàng đi tìm Tô Nguyệt ở Hầu phủ, hai người căn bản không có cơ hội gặp nhau.

Nàng phải hỏi rõ ràng.

"Tổ Nguyệt từ từ."

Mắt thấy Tổ Nguyệt đưa lưng về phía mọi người muốn đi ra khỏi phòng, Ngung Hương vội vã kêu lên.

Tổ Nguyệt kinh ngạc quay đầu lại.

Ngung Hương phải cùng nàng nói chuyện, lo lắng khi nói chuyện để A Nam càng ngày càng hiểu chuyện lộ ra đôi câu ra ngoài, Ngung Hương dùng ánh mắt ra hiệu ý bảo Tổ Nguyệt chờ nàng, nàng ôm lấy A Nam đi về phía Lục Thành cười nói: "Ta cùng Tổ Nguyệt đã lâu không gặp, cho nên muốn cùng nàng nói đôi câu thân mật, chẳng dứt com cho A Nam ăn đi, nói xong ta lập tức trở về liền."

A Nam khi ăn com rất dính phụ thân và nương.

Lục Thành nhìn chăm chăm nàng, giống như muốn nhìn thấu lòng nàng.

Ngung Hương cười dịu dàng đem A Nam nhét vào ngực hân rồi xoay người rời đi.

Lục Thành nhìn theo bóng dáng nàng, thấy nàng cười cùng Tổ Nguyệt đi ra khỏi phòng, nghĩ đến nụ cười miễn cưỡng của nàng, bỗng nhiên hân sinh ra cảm giác thất bại.

Không rõ vì sao mỗi lần một đề cập đến chuyện ở Hầu phủ, hân liền cảm thấy hân nhìn không thấu Ngung Hương, giống như có cái gì đó chắn giữa hai người, thủy chung ngăn trở hân hoàn toàn đi vào trong lòng nàng, mà mỗi khi tới thời điểm này, hân sẽ rất sợ, sợ Ngung Hương cách hân càng ngày càng xa.

Lục Thành không thích cảm giác này.

Hân lo lắng cho thế tử, ngưng thần nghe động tĩnh bên ngoài, phòng bị nam nhân nhả gian cách vách.

Cách vách, nghe Ngung Hương đuổi theo Tổ Nguyệt ra ngoài, Bùi Cảnh Hàn bỗng nhiên có chút khản trương, dư quang quét về phía cánh cửa.

Ngung Hương có phải muốn tới đến bãi kiến hân không?

Ngung Hương căn bản cũng chưa nghĩ tới hân, nàng nắm tay Tổ Nguyệt đi xa giữa hai gian phòng, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe thấy hỏi nàng, "Tháng tám tỷ rốt cuộc đã nắm chắc chưa?"

Tháng bảy Bùi Cảnh Hàn sẽ xuất chinh, đầu tám tháng các nàng đã bị bán.

Tổ Nguyệt thấy Ngung Hương lo lắng, biết không nói rõ ràng Ngung Hương sẽ không tâm, nàng cười cười, nhẹ giọng nói: "Ta sẽ theo hân ra trận."

Ngung Hương khiếp trùng mắt, lát sau nàng cảm thấy Bùi Cảnh Hàn không có khả năng mang theo một nữ tử xuất chinh, "Không có khả năng, hân. . ."

Tổ Nguyệt liền dự đoán được nàng sẽ hỏi như vậy, nàng bắt đầu dĩ vãng tay Ngung Hương, ngữ khí thoải mái nói: "Ta đã có biện pháp, người tin ta là được rồi, sau đó đừng nhớ thương ta nữa, cố gắng sống tốt cùng Lục Thành, sớm sinh nhi tử đi. Được rồi, thế tử còn đang chờ ta."

Nàng đẩy Ngung Hương trở về, không để cho Ngung Hương có cơ hội dài dòng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Chương 138

Trở lại trước cửa nhà gian, Tổ Nguyệt cùng Ngung Hương mỗi người vào phòng thuộc về mình.

Nương cuối cùng cũng đã trở lại, A Nam cao hứng hô một tiếng, chỉ cá trong chén bé gấp cho nương.

Vì vậy Bùi Cảnh Hàn cũng không cần phải rối rắm nữa, chỉ bằng giọng nói của nam oa hân liền biết Ngung Hương không có ý muốn tới bãi kiến hân.

Nói không tức giận là giả, nhưng Bùi Cảnh Hàn không muốn để Tổ Nguyệt nhìn ra, hân hỏi cũng không hỏi tình huống bên kia, ý bảo Tổ Nguyệt chăm trà cho mình.

Tổ Nguyệt tự ý nhìn mặt nói chuyện, biết rõ trong lòng Bùi Cảnh Hàn hiếu kỳ, nàng cười nói vài chuyện tình hình gần đây của Ngung Hương, lại khen A Mọc đáng yêu, chờ Bùi Cảnh Hàn nghe đủ lại nói sang chuyện khác, lúc đó nàng mới một lòng bồi hân dùng com.

Lục Thành bên kia tới trước, bởi vậy bọn họ cũng về trước.

Lúc ra khỏi nhà gian, Ngô Minh Cừ nhìn không được nhìn vào cánh cửa cách vách, trong đầu hiện lên bộ dáng Tổ Nguyệt mất ngọc mây ngài xinh đẹp. Nhắc tới cũng kỳ, mỹ nhân hán không phải chưa từng thấy, hôm nay lại mới vừa thấy tức phụ Lục Thành, tuy hán có kinh diễm nhưng hán chỉ nhìn thoáng qua liền không nghĩ ngợi nữa, mà Tổ Nguyệt...

Đáng tiếc lúc mình cảm thấy hứng thú với một vị cô nương mà người kia lại là nha hoàn phủ Trần Viễn Hầu, lại có khả năng là người trong phòng của Bùi Cảnh Hàn.

Vừa nghĩ như thế, Ngô Minh Cừ lập tức chặt đứt ý niệm trong đầu, hán dẫn đầu đi xuống lầu ra khỏi Tiên Cư lầu.

Đỡ cháu gái lên xe trước, Ngô Minh Cừ chợt nhớ tới một chuyện, hán nhìn Lục Ngôn nói: "Người theo ta hồi phủ trước, ta sai người đưa người một ít vải may xiêm y để mặc đi xuống phía, đừng rồi, người có biết chữ không?"

Lục Ngôn gật đầu, "Nhị thẩm ta biết chữ, bà ấy có dạy chúng ta một chút, nếu chữ không quá lạ thì các chữ còn lại đều biết."

Thời gian người nông gia nhàn rỗi có rất nhiều, đặc biệt là sau vụ thu hoạch, không có chuyện gì có thể làm, huynh đệ bọn họ thấy vậy liền sang nhà Nhị thẩm, thấy thím đang dạy đường đệ, đường muội đọc sách biết chữ, bọn họ cũng qua nghe. Chữ bọn họ đều đã biết hết vậy nên liền mượn sách trong nhà Nhị thẩm xem, đại ca vội vàng kiểm tiền, tam đệ tuổi còn nhỏ nên hai người đó ít đọc, duy chỉ có hán là được đọc sách nhiều nhất.

Ngô Minh Cừ rất hài lòng, cười nói: "Chỗ đó của ta có sách trà, trước tiên người hãy xem qua một chút, để tránh ừ ừ cạc cạc."

Lục Ngôn vội vàng nói cảm tạ, chờ Ngô Minh Cừ lên xe, hán liền cáo từ cùng các huynh trưởng rồi rời đi.

Nghiêm Kính nhìn theo bóng lưng hán, cảm khái nói: "Lão nhị không chừng sẽ có tiền đồ lớn."

Lục Thành không nói gì, ngực hán có chút buồn phiền, hôm nay nhị đệ dứt khoát như vậy giống như đã ngầm quyết định, trước đây Lục Ngôn cũng từng có ý nghĩ muốn ra ngoài trải nghiệm cuộc sống, lúc đó cho dù một câu đệ ấy cũng không tiết lộ với huynh trưởng là hán, khiến hán cảm thấy mình không được đệ đệ tín nhiệm.

Trở về vườn trái cây, Nghiêm Kính liền quay lại vườn hạt dẻ của mình.

Bên trong lều nghỉ ngơi rất lớn, A Đào và Chu Ngọc hai người ngủ hai bên, A Mộc và A Nam nằm ngủ ở giữa, sau khi mọi người nằm xong Ngưng Hương còn có thể chen vào một bên ngủ cùng Chu Ngọc.

Lúc A Nam ngủ phải có người đỡ, Ngưng Hương coi giấy ngồi xếp bằng ở trong lều, chăm chú vỗ lưng cho bé ngủ.

Lục Thành ngồi dưới bóng cây nhìn chăm chăm tức phụ.

Hán nên thỏa mãn vì được cưới một thê tử vừa dịu dàng lại xinh đẹp như vậy, nhưng Lục Thành cảm thấy chưa đủ, hán muốn biết hết thấy mọi chuyện của nàng.

A Nam nhanh chóng ngủ thiếp đi, Lục Ngôn cũng đã trở lại, trong tay cầm một quyển sách.

Lục Thành đứng lên gọi đệ đệ đi ra xa xa.

"Có phải đệ đã tính trước rồi không?" Lục Thành tìm tòi quan sát đệ đệ.

Lục Ngôn không định giấu giếm, hán nhìn quyển sách trong tay một chút, thân nhiên nói: "Đúng, đại ca vì chúng đệ liên tục vất vả kiếm tiền, nếu không phải do không có người chăm sóc A Nam, hai năm trước đệ đã muốn ra ngoài làm việc. Đại ca, đệ muốn kiếm tiền, có tiền đệ mới có thể giống như huynh, cưới được cô nương tốt như tẩu tử vậy."

Đại ca có thể kiếm tiền nhưng đều không phải là của hán, hán dựa vào đại ca nuôi lớn không sao, nhưng hán không thể cưới tức phụ rồi cũng phải để đại ca nuôi.

Chỉ hướng đơn giản lại thuần phác như vậy, Lục Thành không có cách nào khác ngăn cản.

Nhìn đệ đệ chẳng biết đã đã trưởng thành từ lúc nào, Lục Thành nặng nề vỗ xuống vai hán, "Vay đệ cố gắng làm thật tốt, ra ngoài lang bạt không dễ dàng, ánh mắt hay tâm tư đều phải linh hoạt chút ít, cố gắng học theo Tam gia thật tốt."

Lục Ngôn tự tin cười, "Đại ca yên tâm, Nhị đệ huyên sẽ không dễ dàng ăn thiệt thòi đâu."

Lục Thành gật đầu.

Hai người nói chuyện xong liền sóng vai trở về, vừa đi đến gần trước lều vừa lúc nhìn thấy Ngưng Hương cẩn thận đem A Nam đã ngủ say bỏ vào giữa Chu Ngọc cùng A Mộc.

"Đệ cũng ngủ một lát đi, ta có việc nói với chị dâu người." Lục Thành dừng bước chân lại, dùng ánh mắt ý bảo Ngưng Hương đến.

Ngưng Hương nhớ lại yêu cầu hoang đường lúc buổi sáng của Lục Thành, nàng căng thẳng cực kỳ, nhưng không đi cũng không được.

Mang giày xong, nàng ngoan ngoãn đi về phía Lục Thành.

Lục Thành dẫn nàng đi tới chỗ trồng cây ăn quả rậm rạp hơn so với chỗ khác, khoảng cách cực xa với lều, hẳn kéo Ngưng Hương đến sau một thân cây, cúi đầu hỏi nàng, "Nàng cùng Tố Nguyệt nói chuyện gì?"

Ánh mắt vừa đen lại sâu kín, thì ra là quan tâm chuyện trong tửu lâu, Ngưng Hương tạm thời không muốn hấn dính vào chuyện này, nàng cố gắng thả lỏng nói: "Tùy tiện tán gẫu vài câu thôi, đã thời gian dài không gặp nhau, ta hỏi thăm nàng ở Hầu phủ sống thế nào."

Lục Thành không tin, cường thế ấn nàng vào thân cây, thanh âm hạ thấp đi, "Hương Nhi, trước khi nàng nói dối nàng sẽ nhìn sang bên cạnh một chút, vừa rồi nàng lại như vậy."

Ngưng Hương kinh hãi, nàng không biết mình lại có cái thói quen này, lại kinh ngạc Lục Thành vậy mà lại phát hiện.

Nàng có chút bất an, Lục Thành so với nàng càng khắt khe hơn, hẳn ôm nàng, nhẹ nhàng cọ xát khuôn mặt nàng, dỗ nàng như dỗ hài tử: "Hương Nhi, nàng nói thật với ta đi, nàng không nói trong tâm ta rất khó chịu, có phải có quan hệ với hắn hay không? Hắn còn uy hiếp nàng sao?"

"Không có, chàng nghĩ đi đâu vậy." Nghe thấy hắn trầm giọng bất an, Ngưng Hương bẽn lẽn cười, đưa tay ôm hắn, ngửa đầu để hắn nhìn vào ánh mắt của nàng, "Ta chỉ lo lắng cho Tố Nguyệt, năm ngoái trong lúc vẫn ở Hầu phủ ta có nghe người khác nói trong tháng năm này hắn muốn đón biểu cô nương về làm vợ, ta sợ trong lòng Tố Nguyệt không thoải mái nên muốn hỏi nàng sau này đã có tính toán gì chưa."

Lời này nửa thật nửa giả, đối với Lục Thành không biết nội tình mà nói cũng rất dễ dàng khiến hắn tin lời này.

"Nàng ta thích thế tử, vì sao nàng lại không thích?" Như từ cuối đông tiến đã tiến vào mùa xuân ấm áp, hắn giọng trong lúc lơ đãng liền thay đổi hương vị, mắt đào hoa mong đợi nhìn chăm chú vào nàng.

Ngưng Hương biết hắn muốn nghe cái gì, nàng xấu hổ đỏ mặt cúi thấp đầu.

Ngực Lục Thành nóng lên, hắn nâng cằm nàng lên ép nàng phải nhìn vào hắn, giọng nói khàn khàn: "Có phải nàng không không thích công tử phú gia về nhỏ nhả mà yêu thích người thô kệch như ta không? Thích được ta kéo vào trong rừng cây nhỏ hôn hôn?"

Hắn bắt đầu không biết xấu hổ, Ngưng Hương nhủ hắn một ngụm muốn đẩy hắn ra.

Lục Thành cường chế ôm lấy nàng, biết rõ nàng xấu hổ chắc chắn sẽ không chủ động phối hợp, hắn dứt khoát trực tiếp nâng người nàng lên, bàn tay thoăn thoắt giật quần nàng rớt xuống giày thêu. Trong đôi mắt lạnh lẽo, Ngưng Hương sợ cực kỳ, nàng không có cách nào khác, cũng trốn không thoát, chỉ cầu Lục Thành nhanh lên, hắn thế nhưng đang mở quần áo của hắn!

"Lục Thành, chàng đừng như vậy..." Ngưng Hương chôn mặt vào trong ngực hắn, ôm hắn không để hắn hồ nháo, "Đừng cời ..."

Giữ lại xiêm y, vạn nhất đột nhiên có người đi tới cũng kịp phản ứng.

"Không có người đến, nàng yên tâm đi." Lục Thành thoải mái kéo tay nàng ra, sau đó lưu loát cởi áo ngoài xuống, lộ ra thân thể khỏe mạnh. Ngưng Hương không dám nhìn, gấp đến độ nhắm mắt lại, Lục Thành mỉm cười, đem áo ngoài của mình treo lên cành cây, sau đó lại nhấc tức phụ lên, thuận thế cởi giày gỡ quần nàng xuống rồi ấn nàng vào thân cây.

"Hương Nhi, ngồi như vậy." Tiểu cô nương đã từ bỏ giày gựa, Lục Thành cười xấu xa, nâng cao một chân nàng bắc qua thân cây.

Ngưng Hương đột nhiên ý thức được không ổn, nàng vừa mở mắt liền phát hiện nàng cùng Lục Thành đang chen chúc nhau ngồi giữa hai nhánh cây, phía sau cũng không có chỗ ngồi. Đang nghĩ ngợi, đột nhiên Lục Thành đem chân khác của nàng cũng bắc qua thân cây, thân thể treo lơ lửng giữa trời, Ngưng Hương vội vã ôm lấy cổ Lục Thành, mà bàn tay Lục Thành cũng vững vàng nâng nàng.

Không có bất kỳ trở ngại, Ngưng Hương thậm chí có thể cảm nhận được những nốt chai trong lòng bàn tay hắn.

Ngưng Hương không dám ... mở to mắt ra nữa.

Lục Thành cũng không muốn lãng phí thời gian, cúi đầu hôn lên khuôn mặt hồng hồng của nàng.

Gió xuân thổi qua cuốn theo hương hoa bay khắp nơi, phía sâu trong vườn cây ăn quả mơ hồ truyền đến tiếng khóc của tiểu cô nương hết sức áp chế.

Trong lều.

Lục Ngôn đang tựa lưng ở trên vách lều, không chớp mắt nhìn biểu muội ngủ bên cạnh cháu trai ở đối diện, hắn nhìn nàng đến mức dường như chỉ cần chớp mắt một cái liền quên đi nàng.

Đột nhiên tiểu cô nương nhủ mảy.

Lục Ngôn lập tức cúi đầu làm bộ đọc sách.

Chu Ngọc mở mắt ra, nhìn ba đứa bé đang nằm cạnh mình, nàng từ từ ngồi dậy.

"Không thoải mái sao?" Lục Ngôn làm bộ như bị nàng kinh động, giương mắt hỏi.

Chu Ngọc nấp máy miệng. Dưới đệm giường chính là rom rạ, có chút châm chích.

"Biểu ca, biểu tẩu đâu?" Không có thói quen nói chuyện với Lục Ngôn, Chu Ngọc hướng ra phía ngoài nhìn quanh.

"Bọn họ ra ngoài nói chuyện riêng." Ánh mắt Lục Ngôn lần nữa chuyển đến trang sách.

Chu Ngọc thấy vậy cuối cùng mới nhớ tới chuyện Lục Ngôn muốn đi xa, hôm nay hai mươi, từ đây đến cuối tháng chỉ còn lại mười ngày.

Ánh mắt chuyển qua khuôn mặt trắng nõn tuấn lãng của Lục Ngôn, đột nhiên Chu Ngọc có chút không ổn. Thân là biểu huynh muội, tuy chiến tranh lạnh hai năm, nhưng nàng biết biểu ca vẫn ở thôn Đông Lâm, cách nàng rất gần, sẽ không xảy ra chuyện gì, chỉ có điều lần này hẳn lại đi Giang Nam, xa xứ như vậy, không biết biểu ca có quen không? Trên đường có thể gặp chuyện không may hay không?

Người xa lạ nàng nhất định sẽ không quan tâm, nhưng đây là biểu ca nàng.

"Vì sao phải đi Giang Nam?" Trong lều chỉ có hai người bọn họ tỉnh, không nói lời nào bầu không khí quá lúng túng, Chu Ngọc trầm mặc một lát, nhỏ giọng hỏi.

Lục Ngôn cũng không ngẩng đầu lên, hừ hừ, "Kiếm tiền, đỡ cho trong nhà nghèo khó khiến người thân cũng không muốn tới nhà."

Hắn rõ ràng có ý mỉa mai, Chu Ngọc có ý hảo tâm lại đổi lấy lời châm chọc như vậy, thiếu chút nữa nàng tức chết, nàng xoay người muốn nằm xuống nhưng lại quên mất nàng vốn đang ngồi sát vách lều, đột nhiên mạnh mẽ xoay người như vậy cái trán liền đụng phải vách tường, "đông" một tiếng vang lên, chấn động đến mức A Đào động động, bởi vì sau đó không có tiếng động nào nữa nên A Đào mới không bùng tỉnh.

Lục Ngôn sợ choáng váng, sững sờ nhìn chằm chằm bóng lưng tiểu cô nương, lúc đầu hắn cho rằng nàng không có việc gì, rất nhanh đã thấy bả vai nàng run lên.

Nhất định là đau đến phát khóc rồi.

Lục Ngôn vội vàng để sách xuống muốn đi về phía nàng, không ngờ chưa kịp tới gần thì Chu Ngọc đột nhiên cúi đầu nhảy xuống lều, lúng túng mang giày cúi đầu muốn đi.

"Cho ta xem một chút." Lục Ngôn kịp thời níu tay nàng lại, dùng sức kéo người đến.

Chu Ngọc không thích bị yếu thế trước mặt nhị biểu ca, nhưng nàng chưa bao giờ bị đau đến như vậy, bây giờ lại bị hắn níu lại, muốn che dấu cũng không được nữa, các loại ủy khuất trước đó lại ập vào lòng, nước mắt như suối tuôn, còn phát ra tiếng khóc ô ô.

Lục Ngôn nhìn thấy trên cái trán trắng nõn của nàng có một cục u lớn, vốn đã đau lòng lại nghe nàng khóc càng đau lòng hơn. Thói quen chăm sóc muội muội cháu trai sẵn có trong người, thiếu niên bèn không có nghĩ nhiều, thuận thực đem ôm Chu Ngọc vào trong ngực, một tay ôm ả vai nàng, sau đó thổi vào vết thương của nàng, dùng phải tay chạm vào vết thương nhẹ nhàng vỗ về, "Không có việc gì, không có việc gì, xoa xoa một xíu là đỡ thôi."

Giọng nói không biết dịu dàng tới cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Chương 139

Chu Ngọc so với Lục Ngôn thấp hơn một cái đầu, cho nên Lục Ngôn muốn nhìn nàng, xoa nhẹ trán cho nàng thì hẳn phải khom người.

Được nam nhân dịu dàng chăm sóc, cái trán Chu Ngọc cũng đã bớt đau, sau khi khóc đã đủ rồi, nàng mở mắt ra liền thấy bên trong cặp mắt hoa đào của nam nhân tràn đầy ân cần. Ánh mắt này Chu Ngọc cũng không xa lạ gì, lúc còn nhỏ khi nàng ngã xuống, nhị biểu ca sẽ đỡ nàng dậy chăm sóc cho nàng, nàng chê trong thôn không có đồ ăn ngon, nhị biểu ca sẽ đi hái bắp cho nàng, để cho nàng mút nước bên trong, nói cho nàng biết đó là ngọt.

Chỉ là không biết bắt đầu từ khi nào, nhị biểu ca dần dần không thích nàng, hai người mỗi lần gặp mặt cũng sẽ gây gổ.

Nhưng đã nhiều năm như vậy, vóc dáng hần đã thay đổi, đã cao hơn, nhưng cặp mắt kia lại vẫn như cũ.

Rõ ràng vết thương không đau lắm, nhưng Chu Ngọc lại càng ủy khuất, nước mắt chảy càng nhiều, vừa khóc vừa nấc lên thật to.

Lục Ngôn có chút lo lắng, hần gơ tay lên khỏi vết thương của biểu muội, phát hiện vết sưng đỏ cũng đã bớt một ít, hần nhú mi, không hiểu vì sao biểu muội càng khóc càng to. Sợ kinh động đến ba đứa bé đang ngủ bên trong, Lục Ngôn vừa tiếp tục xoa trán cho tiểu cô nương vừa thấp giọng nói: "Chúng ta đi xa một chút."

Chu Ngọc im lặng ngoan ngoãn đi theo hần.

Hai biểu huynh muội đi tới chỗ gốc cây thứ ba cách lều thật xa, Lục Ngôn thấy nàng đã khóc nhỏ hơn ban nãy nên bèn hỏi: "Còn đau không?"

Chu Ngọc gật đầu, sau lại đột nhiên lắc đầu, tiếp theo lui về phía sau một bước, xoay người nói: "Ta tự mình xoa được."

Tức giận, hiển nhiên đã nhớ lại tại sao mình lại bị đụng đầu.

Lục Ngôn đứng sau lưng nàng, nhìn bóng lưng đơn bạc của nàng, trong nội tâm từng đợt phát sinh khổ sở.

Sắp phải đi xa, người mà hần hần không yên tâm nhất chính là biểu muội không có lương tâm này, cháu gái và muội muội hần cũng không nở xa, thế nhưng chỉ là như vậy, nhưng còn đối với biểu muội lại khác. Nhưng hần không thể nói, nàng còn quá nhỏ, chưa chắc hiểu thích là như thế nào, Lục Ngôn cũng sợ, sợ nàng cười nhạo hần nằm mơ ban ngày.

Lục Ngôn cũng may mắn nàng còn nhỏ, như vậy hần mới có thời gian chuẩn bị, sau hai năm có lẽ hần tích góp không được bao nhiêu tiền, nhưng làm tới chường quầy cửa hàng, dầu gì cũng có tư chất bảo đảm hần sẽ để nàng sống những ngày tốt lành, nếu không kè vô tích sự chưa có gì như hần nói ra bảo đảm không thể làm cho người tin thực.

Nhưng hần phải xin lỗi, lần này là do hần không tốt, nói sai làm biểu muội buồn.

"Thật xin lỗi, biểu ca không nên nói muội như vậy." Lục Ngôn rủ mắt cúi đầu nói.

Hần nhắc tới chuyện này lại khiến Chu Ngọc tức giận, nàng xoay người liền mắng hần, vừa khóc vừa mắng: "Ta coi thường nhà huynh khi nào, ta chê nhà huynh nghèo khi nào hả? Nếu ta ghét bỏ nhà huynh như vậy thì ta cần gì muốn sang nhà các huynh ở? Lục Ngôn, huynh nhìn ta không vừa mắt cứ việc nói thẳng, sau này ta không đến nữa được chưa!"

Cổ kỵ hải tử còn ngủ trong lều, nàng mắng rất nhỏ giọng, cố gắng đè thấp giọng nói để hòa hoãn cơn giận của nàng, nhưng khi nghe lại càng giống nàng đang oán hận làm nũng.

Lục Ngôn cũng không muốn chiến tranh lạnh hai năm cùng nàng nữa, hần vội vàng dụ dỗ nàng: "Không có, biểu ca không có ý chọc giận muội, muội đừng coi là thật."

"Vậy tại sao huynh lại giận ta?" Chu Ngọc lau nước mắt, trừng mắt chất vấn hần, "Bởi vì chuyện lần đó huynh đuổi ta về nhà sao? Muốn giận cũng là ta tức giận, huynh dựa vào cái gì mà giận ta?"

Hần còn chưa nói xin lỗi nàng, thế nhưng còn dám vì chuyện này trách ngược nàng!

Chu Ngọc tròn tròn cặp mắt, nhất định Lục Ngôn phải cho nàng lời giải thích hợp lý.

Nàng cây ngay không sợ chết đứng, ánh mắt Lục Ngôn liền lạnh xuống.

Đối mặt với biểu muội yếu ớt, tính tình tốt của hần từ lúc đầu đã hao tổn hết, hần thừa nhận muốn cùng sống với biểu muội, hần phải nỗ lực kiếm tiền làm để nàng ăn ngon ngủ sướng, thế nhưng cũng không có nghĩa là hần bao che điểm sai của biểu muội. Ở vàng ở bạc không bằng ở chó của mình, người ngoài ghét bỏ Lục gia không quan hệ, nhưng đến biểu muội cũng ghét bỏ, hần liền cảm thấy không thoải mái.

Đặc biệt là lúc ấy hần đã cố gắng tất cả để nịnh nọt biểu muội, nàng lại bắt bẻ như cũ, một đêm cũng không muốn ngủ ở nhà Lục gia.

Thê tử tốt trong lòng Lục Ngôn nên giống như tàu tử vậy, nguyện ý cùng trượng phu chia ngọt sẻ bùi, nhưng biểu muội rõ ràng chỉ có thể chịu ngọt.

Cho dù như vậy nhưng Lục Ngôn lại không có tiền đồ vẫn thích nàng, ngắm trông nàng đến, ngắm trông thấy bộ dáng xinh đẹp của nàng, nghe nàng ngọt ngào gọi bọn họ là biểu ca. Nhưng trong lòng Lục Ngôn không thoải mái, hần sẽ cố gắng để nàng sống những ngày tốt lành, nhưng hần cũng hy vọng nàng nguyện ý vì hần chịu được chút ủy khuất, mặc dù hần sẽ cố gắng không để cho nàng chịu ủy khuất.

Hoặc là nói một cách đơn giản, Lục Ngôn đang tức giận, tức giận biểu muội không thích hần, nếu thích hần, nàng nhất định cũng sẽ như tàu tử vậy.

Nếu nàng đã muốn tính nợ cũ, hần sẽ tính cùng nàng.

Lục Ngôn xoay người lại nhìn ra xa xa, giọng nói trào phúng lần nữa, "Nếu muội đã không còn đau nữa, vậy ta cũng không cần thiết dỗ muội nữa, muội có hay ghét bỏ chúng ta hay không thì chỉ trong lòng muội hiểu."

Chu Ngọc nghe vậy thiếu chút nữa nôn ra máu, thì ra hắn vừa nói chuyện dịu dàng với nàng chỉ là không muốn nghe nàng khóc thôi sao?

"Ta không biết, có bản lĩnh huynh nói cho ta biết đi, nếu huynh nói có đạo lý, vậy ta liền biết sai, sau đó tùy huynh muốn đánh muốn mắng cũng được." Chu Ngọc bước nhanh tới trước mặt hắn, nàng muốn hiểu ý của hắn.

Lục Ngôn liếc nàng một cái, nâng đầu lên hừ một tiếng.

Không tiếng động châm chọc so với nói ra lại càng khiến người khác bức bối, Chu Ngọc chòng chát một bụng lửa giận đã nhịn không nổi nữa, nàng hung hăng đánh hắn một quyền, "Hừ cái rắm, có dũng khí thì nói nhanh đi!"

Thân thể Lục Ngôn cứng đờ, khó tin nhìn nàng.

Chu Ngọc nói xong cũng hối hận, nàng không ưa nhất chính là mẫu thân tức giận liền thích nói lời thô tục, không nghĩ tới mura dầm thắm đất, nàng vậy mà...

Khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đỏ lúc trắng, thẹn quá hoá giận, giận lại biến thành ủy khuất, tiểu cô nương trong nháy mắt lại khóc, nhưng vẫn chấp nhất phải để Lục Ngôn giải thích, "Ta ghét bỏ các huynh thế nào, huynh nói nhanh đi!"

Lục Ngôn không muốn nàng khóc, bỗng nhiên hắn lại không muốn so đo với nàng nữa, hắn cau mày nói: "Quên đi, quay về ngủ đi."

Xoay người muốn đi.

"Ta cho huynh nói!" Chu Ngọc vẫn luôn cho rằng mình đúng, vậy nên nàng muốn nói chuyện rõ ràng cùng hắn, buộc hắn nhận sai phải xin lỗi, nên ngay cả lời thô tục nàng cũng đã nói ra rồi, sao có thể cho phép hắn rời đi, nàng níu tay lại Lục Ngôn, sau đó nhanh chóng vươn hai tay ra ngăn trước người hắn, hung dữ trừng mắt với hắn, "Còn là nam nhân thì huynh nói nhanh đi, có gan thì nói!"

Tức giận đến mức cổ chấp.

Đối với nam nhân trong thôn nhục nhã lớn nhất chính là nói hắn không phải đàn ông, mà lời này còn từ trong miệng cô nương mình thích nói ra lại càng đã kích lớn hơn.

"Muội không chê chúng ta, vậy ai đến nhà chúng ta ngay cả nhà xí đều không đi, đi một lần liền la hét muốn về nhà?"

Từ trên cao nhìn xuống trừng mắt với tiểu cô nương, giọng nói Lục Ngôn tuy bình tĩnh nhưng lại lạnh như băng.

Chu Ngọc trong nháy mắt chột dạ.

Chuyện nàng không thể thích ứng nhất chính là nhà xí trong thôn.

Nàng thừa nhận, Lục Ngôn hừ lạnh một tiếng, nhắc chân liền đi.

Chu Ngọc nóng nảy, nàng nhìn bóng lưng hắn nho nhỏ nói thầm: "Nhà xí có mùi vị khác thường còn không cho phép ta không thích sao? Ta không thích nhà xí chẳng khác nào ta không thích nhà các người sao? Sáng nay huynh còn lên lút ném gừng trong mì, vậy có phải ta cũng có thể nói huynh ghét mì biếu tàu nấu hay không?"

Nàng miệng lưỡi bén nhọn, Lục Ngôn tức giận bật cười, hắn xoay người nhìn chằm chằm vào mắt nàng nói: "Lương tâm muội thử nói cho ta biết, nhà xí chúng ta thôi khi nào? Nếu muội ngay cả mùi chuồng heo cũng không thể ngửi được, vậy lời này coi như ta chưa nói."

Vì nàng, hắn mỗi ngày đều quét dọn nhà xí sạch sẽ, ngay cả nhà xí trong thôn xóm cũng không có nhà nào sạch sẽ như nhà Lục gia bọn họ.

Chu Ngọc lần nữa không phản bác được.

Mất thấy Lục Ngôn lại muốn đi, hắn đi chính là cam chịu nàng ngại bẩn yêu phú, Chu Ngọc nóng nảy, xúc động bật thốt: "Ngày đó ta năn nỉ ta nương dẫn ta về là bởi vì đám lợn nhà huynh vây quanh ta, ta không có cách nào giải quyết nên mới sốt ruột về nhà, như vậy không đúng chỗ nào?"

Lục Ngôn sừng sốt.

Lợn vây quanh nàng?

Hình như có đôi khi hắn cũng bị như vậy, đặc biệt là heo còn nhỏ, mũi chập chập...

Cố nén suy nghĩ, Lục Ngôn mới không có nhìn xuống thân dưới của biểu muội, nhưng trong đầu lại khổng chế không nổi chút ít suy nghĩ không nên nghĩ.

Hắn không nói lời nào, Chu Ngọc cho là hắn đang cân nhắc trả lời thế nào, nàng xì một tiếng quay đầu nói: "Đúng, là do ta không giống huynh, quen để bọn lợn vây quanh, không coi đó là gì, tùy huynh vậy, dù sao ta đến nông thôn là vì muốn gặp tất cả mọi người, quan người nói thế nào làm gì, chuyện vừa rồi là ta thừa nhận, chủ động xin lỗi huynh, nhưng về sau ta mà còn nói với huynh dù chỉ một câu, tự ta sẽ..."

Chữ "khinh bỉ" còn chưa kịp nói ra, nam nhân đột nhiên bước lên một bước, bùm chặt miệng nàng.

Nàng chần kinh muốn lui về phía sau, Lục Ngôn nhanh chóng đè lưng nàng lại, nhìn vào ánh mắt của nàng, có chút ít bất đắc dĩ nói: "Không được phép nói nhảm."

Chu Ngọc nhìn ra hắn đã thỏa hiệp, nhưng dựa vào cái gì hắn biết lỗi rồi thì nàng sẽ phải tha thứ cho hắn?

Đẩy tay hắn ra, Chu Ngọc nhấn nhó muốn đi.

Lúc này đổi thành Lục Ngôn cản nàng, càng cản nàng càng tức, Lục Ngôn không có biện pháp, hắn đột nhiên ôm tiểu cô nương nỏ nóng vào trong ngực, cảm hắn chống dựa vào đỉnh đầu nàng thành tâm bồi tội, "A Ngọc, biểu ca biết sai rồi, ta cho rằng muối... Muội đừng nóng giận, sau này ta sẽ không nói như vậy nữa."

"Thả ta ra." Chu Ngọc thật không ngờ hắn lại ôm nàng, nàng tức giận nói.

Lục Ngôn không muốn buông tay, nghĩ đến cuối tháng hắn phải đi xa, hắn lại càng muốn quý trọng cái ôm cơ hội này, vụng trộm ngửi mùi thơm trên người nàng, Lục Ngôn cười khổ nói: "Muội không phải là muốn biết vì sao ta phải đi Giang Nam sao? Bởi vì ta muốn kiếm tiền, cùng đại ca kiếm tiền, tương lai cả nhà có thể chuyển vào trong thành ở, vậy biểu muội đến nhà chúng ta cũng không cần ghen đi nhà xí nữa. Ta cũng có thể mua xiêm y, đồ trang sức đeo tay cho muội, đỡ cho việc ta không có thứ đáng giá đưa muội lại không thích."

Chu Ngọc đột nhiên khóc.

Nàng nhớ tới có lần qua sinh nhật nàng, nhị biểu ca tặng cho nàng một chiếc khăn, sau khi khách tán đi hết nàng lật đật mở quà, nàng ghét bỏ cái khăn của nhị biểu ca xấu, nha hoàn lại cười nói rất đẹp, nàng tiện tay liền đưa chiếc khăn ấy cho nha hoàn. Lúc ấy tuổi còn quá nhỏ, Chu Ngọc không nhớ nổi là chuyện xảy ra mấy tuổi, nhưng nàng còn nhớ sinh nhật năm sau của nàng, đại biểu ca và tam biểu ca đều đưa lễ vật, nàng cười hi hi đi theo nhị biểu ca đòi, nhị biểu ca lại dùng lời nói châm chọc nàng, nói dù sao tặng gì nàng cũng chóng mặt, hắn cần gì tặng.

Bắt đầu sau năm ấy, nàng không còn nhận được món quà nào khác của nhị biểu ca.

Nếu như biểu ca không nói, nàng nhất định không nhớ nổi chuyện nhỏ này, lại tiếp tục xem chuyện nhị biểu ca không tặng quà quy kết tại hắn nhìn nàng không vừa mắt...

Cho nên nhị biểu ca nói không sai, nàng quả thực ghét bỏ hắn.

Mà hắn quyết định rời nhà xuống Giang Nam, dĩ nhiên là vì kiếm tiền, để cho nàng vừa mắt hắn sao?

Chu Ngọc ô ô khóc lên, ôm lấy biểu ca thoát nhìn hết sức khỏe mạnh nhưng eo lại rất nhỏ khóc lên, "Nhị biểu ca, muội sai rồi, là muội không hiểu chuyện, muội cũng không ghét bỏ huynh nữa, huynh ở nhà đi, đừng đi Giang Nam nữa, quá xa, muội sẽ nhớ huynh..."

Việc buôn bán của phụ thân có đôi khi cũng cần đi xa, lúc đó nàng rất nhớ phụ thân, bây giờ lại biết được nhị biểu ca muốn đi xa là vì nàng, nàng tự trách.

Giọng nói nàng rõ ràng còn là hài tử, không trộn lẫn nửa điểm tình yêu nam nữ, Lục Ngôn cũng đã thập phần thỏa mãn, vỗ vỗ tiểu cô nương, hắn đẩy nàng ra, khom lưng giúp nàng lau nước mắt, "A Ngọc đừng khóc, biểu ca sẽ cố gắng nhanh chóng trở về, nghe nói Giang Nam giàu có và đông đúc, có rất nhiều đồ tốt, lần này biểu ca đi Giang Nam sẽ chọn lựa quà thật đẹp tặng sinh nhật cho muội."

Nhắc tới quà, Chu Ngọc lại càng đau lòng, mắt đen ngập nước nhìn hắn, "Không đi không được sao?"

Lục Ngôn cười gật đầu.

Chu Ngọc mím môi, còn muốn nói tiếp thì sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

Chu Ngọc nghiêng đầu, nhìn thấy đại biểu ca đại biểu tẩu đang sóng vai đi tới, đại biểu ca thần thái sáng láng, đại biểu tẩu mặt đỏ hồng, tư thế đi đường giống như có chút khác thường, nhìn thấy bọn họ thì đại biểu tẩu giống như muốn trốn sau lưng đại biểu ca.

Nàng còn chưa thông suốt, không giống Lục Ngôn tâm tư nhạy bén, càng không có khả năng đoán được hai vợ chồng Lục Thành làm gì.

Lục Ngôn lại không giống vậy, đó là tiết mục dâm loạn ngăn hắn đã nghe qua không ít, nhưng hắn phải giả vờ, chờ đại ca và đại tẩu đến gần, hắn chỉ vào cái trán Chu Ngọc nói nàng không cần thận trọng phải, sau đó không nói gì nữa, càng không nhìn chăm chăm tẩu tử.

Lục Thành nhử mị, hắn không tin nhiệm đệ đệ, nhìn chăm chăm cái trán tiểu cô nương nghi vấn: "Biểu muội tự mình đừng phải hay là nhị biểu ca đẩy?"

Lục Ngôn sợ hãi.

Chu Ngọc bậch cười, nàng nhìn nhị biểu ca đứng bên cạnh, cố ý úy khuất nói: "Nhị biểu ca tức giận!"

Giải thích đơn giản chuyện mình tại sao bị đụng đầu.

Lục Thành hung dữ trừng đê đê một cái.

Lục Ngôn không muốn tốn nước miếng cùng huynh trưởng, ánh mắt đuổi theo cánh tay tàu tử kéo biều muội đi về phía lều.

Nhìn một chút, ánh mắt nhịn không được lại dòi xuống, roi xuống cái eo thon thả của tiểu cô nương phía dưới.

Bị lợn ủi vào mông...

Hắn cũng muốn ủi...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Chương 140

Lục Ngôn phải đi xa nhà, một nhà Lục Quý An bên trong phủ thành, phu thê Chu Thiên Hữu và Lục thị ở trần trên đều đến nhà cẩn thận hỏi thăm một phen, biết được chủ ý Lục Ngôn đã định, các trưởng bối không khuyên nữa, chỉ có thể chỉ ra chút công việc cần chú ý.

Ngưng Hương chưa từng tới Giang Nam, nhưng nàng ở trên thuyền qua một thời gian, biết rõ tránh cho say tàu thế nào, trên bàn com nàng bèn nhẹ giọng nhắc nhở Lục Ngôn.

Lục Ngôn ngoài ý muốn nói: "Đại tẩu hiểu thật nhiều."

Đại ca quả thật rất có phúc khí, tức phụ người khác làm sai biết được những thứ này.

Ngưng Hương cười cười, rù mắt nói: "Đều là nghe người khác nói, đúng rồi, ta làm cho đệ một đôi giày, lát nữa để đại ca đệ đưa cho đệ thử xem."

Lục Ngôn thụ sủng nhược kinh, đề chén xuống nói: "Tam gia nói đoạn đường này ăn mặc chúng ta đều không cần quan tâm, đại tẩu cần gì làm khó mình."

"Người không cần thì giữ lại cho tam đệ, qua hai năm nữa là hắn có thể mang." Lục Thành nhần nhó, có chút chua chát nói. Hôm trước từ vườn trái cây trở lại, chứng kiến thế tử ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi may giày, bởi vì vừa mới bắt đầu làm, hắn lại không thể phán đoán cỡ giày to nhỏ thế nào, liền nghĩ ngay nàng may cho hắn, hắn vừa đi tới ôm nàng hôn nàng, liền thanh gọi nàng là tức phụ hiền, kết quả Ngưng Hương lại nói là cho nhị đệ làm.

Tức phụ vừa cười vào cửa, làm một đôi giày thế nhưng lại không phải cho hắn, trong lòng Lục Thành dễ chịu mới là lạ.

Người khác không biết rõ tâm tư của hắn, Ngưng Hương biết rõ bèn lườm hắn một cái.

Lục Thành cúi đầu dứt com cho nhị tử, không thêm đề ý tới nàng, sau khi ăn xong lại ngoan ngoãn cầm đôi giày mới sang nhà cũ.

Lục Ngôn trước mặt tàu tử khách khí, nhưng khi đối mặt với huynh trưởng liền khoe khoang, mang xong giày còn cố ý đi ở trong phòng vài vòng, về mặt đặc ý nói: "Tay đại tẩu thật khéo, mang thoải mái hơn so với mua bên ngoài, độ lớn nhỏ rất thích hợp, đại ca có thể lấy được tàu tử, thật sự là gặp phải đại vận."

Thấy hắn cợt nhả như vậy, Lục Thành hung hăng liếc hắn một cái, Lục Định đứng bên cạnh len lén liếc mắt nhìn đôi giày trên chân nhị ca, không biết đang suy nghĩ gì.

Lục Ngôn đặc ý, Lục Thành tự có biện pháp lấy lại danh dự, ban đêm đem tức phụ ôm đến tây phòng, luân phiên bắt nạt.

Nhanh đến cuối tháng, thời tiết dần dần nóng hơn, lần qua lần lại một chút đã ra mồ hôi nhễ nhại, Ngưng Hương mới ngủ một lát, tỉnh lại phát hiện hai người còn ở tây phòng, mà Lục Thành lại tới quấy nhiễu nàng. Cảm thụ được dưới thân giống như bị sương mù thấm ướt đẫm chần, Ngưng Hương vô lực năn nỉ nói: "Lục Thành, chàng, chàng đồng ý với ta rồi, quay lại..."

Hắn sao có thể chơi xỏ nàng như vậy, đêm nay hai lần đã dùng hết rồi, hơn nữa thời gian kéo dài hơn bình thường.

"Ai bảo nàng không may giày cho ta." Lục Thành buồn buồn nói, đầu gối lên chân của nàng.

Đường đường là đại nam nhân mà tính toán chi li vì một đôi giày, Ngưng Hương vừa giận vừa buồn cười, nhưng nàng càng sợ. Biết hắn thích mềm không thích cứng, mượn bóng đêm, tiểu tức phụ cắn cắn môi, lần đầu tiên làm nũng ôm lấy cổ hắn, mềm mại cầu xin hắn, "Chờ nhị đệ đi rồi, ta lập tức may giày cho chàng, còn làm thêm một bộ quần áo mới, được chưa?"

Lục Thành thập phần hưởng thụ, chà xát hai bên gò má nàng nóng lên nói: "Lại tiếng kêu hảo ca ca, ta tạm tha cho nàng."

Hắn lại được voi đòi tiên, bức nàng nói câu mà nàng xấu hổ mở miệng, Ngưng Hương tức giận nghiêng đầu sang bên cạnh.

Lục Thành hừ một tiếng, thân thể chuyển lên phía trước.

Ngưng Hương luống cuống muốn chạy trốn, hai tay Lục Thành liền như móng vuốt sắt sao chế trụ chân nàng, giọng nói khàn khàn: "Ta đếm tới ba, một, hai..."

"Đừng, để ta nói!" Ngưng Hương thực sự ăn khổ gần chết, nàng chỉ muốn ngủ, bây giờ rơi vào đường cùng nàng đành cúi đầu gọi.

"Không nghe thấy." Lục Thành không chút lưu tình nói.

Ngưng Hương biết rõ hắn cố ý, nhưng lại không thể không nâng giọng nói lên gọi hắn lần nữa.

Giọng nói vừa dứt, Lục Thành mạnh mẽ nhấn người về phía trước.

Ngưng Hương suýt nữa thở không nổi, vậy mà hắn lại đùa cợt nói: "Cửa cũng đã vào rồi, nàng còn tưởng rằng ta sẽ thu tay lại sao, sao nàng lại ngốc như vậy?"

"Lục Thành chàng là cái đồ hỗn đản!" Tâm tâm niệm niệm giấc ngủ ngon lành đã triệt để bay hết, Ngưng Hương hung hăng đánh hắn.

Lục Thành bật cười, cố ý nhẹ giọng nói: "Gọi thêm vài tiếng hảo ca ca, có lẽ ta sẽ sớm thả nàng một chút."

Ngưng Hương còn tin hắn thì là người ngốc thật rồi, nàng hơi nhếch môi không thèm để ý tới hắn.

Lục Thành lập tức có mục tiêu, nghĩ tất cả phương pháp ép nàng lên tiếng, Ngưng Hương đánh không lại hắn, cũng không lâu lắm liền khóc lên như chim oanh hót.

~

Càng không muốn thì ngày chia xa càng tới thật nhanh, không đầy mấy ngày nữa là đến cuối tháng.

Bởi vì sáng sớm Lục Ngôn sẽ phải theo Lục Thành đi lên trấn Lưu Tiên, vậy nên cả nhà Lục Quý An cùng ba mẹ con Lục thị tối hôm đều ngủ lại nhà Lục Thành.

Những ngày qua, những lời nên dặn dò đã sớm dặn mấy lần, bây giờ cho dù muốn nói cũng vẫn là những lời kia.

Đến lúc này Lục Ngôn mới phát hiện mình không nhớ xa mọi người hơn so với trong dự liệu, không nhớ xa huynh đệ muội muội, tẩu tử dịu dàng, cháu trai đáng yêu, lại càng không nhớ xa biểu muội đã hòa hảo như lúc đầu, nhưng hắn phải đi.

"Được rồi, chúng ta đi đây, nếu như không có gì quan trọng thì qua trung thu mới có thể về nhà."

Đưa cháu trai béo mập trong lòng giao cho tẩu tử, Lục Ngôn lần cuối nhìn về phía những người thân, khi ánh mắt rơi xuống Chu Ngọc, khóe miệng Lục Ngôn tươi cười sâu hơn, hắn đi tới sờ đầu A Mộc, sờ đầu A Đào, Chu Nguyên, Lục Anh, sau đó thuận tay vuốt đầu Chu Ngọc, cười giễu nói: "Các đệ các muội ở nhà phải ngoan ngoãn nghe lời, ai dám không thành thật, ta sẽ không mua quà cho người đó."

"Nhị ca sớm trở về nhé!" A Đào đột nhiên bổ nhào vào trên người nhị ca, ô ô khóc lên.

Lục Anh cũng nhào tới.

Lục Ngôn mỗi tay ôm một người, lúc cúi đầu dụ dỗ lặng lẽ lên nhìn biểu muội đối diện.

Chu Ngọc cũng rút nước mắt, nhưng nàng đã là cô nương mười ba tuổi, không thể lại ôm biểu ca khóc, đặc biệt là bên cạnh nhiều người như vậy đều nhìn.

"Đi thôi, chớ tới trễ." Lục Thành đứng trước xe lừa hô.

Lục Ngôn nhẹ khề hít một hơi thật sâu, buông hai muội muội ra rồi xoay người rời đi.

A Nam nhìn hai cô cô đang khóc sụt sùi, cuối cùng ý thức được có gì đó không đúng, bé nhìn sang nương rồi đột nhiên hướng về nhị thúc đưa tay, "Nhị thúc ôm!"

Bước chân Lục Ngôn ngừng lại, quay đầu lại nhìn cháu trai ngốc cười nói: "A Nam chờ nhị thúc, nhị thúc phải đi xa một thời gian, khi về nhà sẽ mua cho A Nam đồ tốt."

A Nam nhếch miệng cười.

Ngưng Hương thừa dịp tiểu tử không chú ý vụng trộm lau nước mắt.

Xe lửa mang theo hai người dần dần đi xa, mọi người trở về phòng ngồi một lúc thì Lục Quý An và Lục thị dẫn mọi người về nhà, sân nhỏ Lục gia to như vậy, ngoại trừ A Đào, A Mộc, A Nam, thì chỉ còn lại Ngưng Hương cùng Lục Định là hai người lớn. Lục Định là người ít nói kiệm lời, lúc này thiếu đi Lục Ngôn thích nói, yêu cười, thích trêu chọc bọn nhỏ, trong nhà lập tức tỏ ra vắng lạnh hơn.

Ngưng Hương rất không thích ứng .

Càng nhàn rồi càng vô ích, Ngưng Hương đành lấy giỏ may vá ra, chuẩn bị may y phục mùa hè cho mấy đứa nhỏ. Ba đứa bé hàng năm vóc dáng càng lúc càng lớn, không giống nàng cùng Lục Thành, còn có thể mặc lại y phục cũ năm ngoái.

"A Đào đến đây, đại tẩu tử giúp muội đo." A Mộc, A Nam, trong lòng Ngưng Hương đã có tính toán, chỉ có A Đào là nàng không biết.

Nghe tẩu tử nói muốn may cho mình y phục mới, tinh thần A Đào đã tốt lên đôi chút, ngoan ngoãn chạy tới bên cạnh tẩu tử.

Ngưng Hương ngồi ở trên ghế dài giúp tiểu nha đầu đo, sau khi đo xong, đột nhiên thoáng nhìn Lục Định từ phòng bếp nhà cũ đi ra, đứng dưới mái hiên đeo giỏ lên lưng muốn đi lên núi. Ngưng Hương biết hắn muốn lên núi phụ cận nhất cũi, nàng nhìn y phục cũ trên người thiếu niên rồi đột nhiên kêu lên: "Tam đệ tới đây một chút."

Lục Định ngẩn người, không hiểu tẩu tử gọi hắn làm gì, hắn để giỏ xuống liền đi tới, đi đến một nửa, A Đào cười hi hi nhìn hắn nói: "Tam ca, đại tẩu may cho chúng ta y phục mới."

Lục Định lập tức hiểu ra, nghĩ đến trước khi ra khỏi phòng lúc nhìn thấy tẩu tử đo giúp muội muội, tai hắn đột nhiên hơi nóng, hắn dừng bước lại, rù rắt nói: "Đại tẩu cứ may y phục cho bọn họ đi, đệ mặc y phục cũ của nhị ca để là được rồi."

Đại ca mặc không vừa sẽ đến nhị ca mặc, nhị ca mặc không vừa nữa thì lại đến hắn, ca huynh đệ bọn họ trước giờ vẫn luôn như vậy, nhưng đương nhiên lễ mừng năm mới cũng sẽ có quần áo mới.

Ngưng Hương biết rõ quy củ này của nông gia, bất quá điều kiện Lục gia không có thiếu kém như vậy, hiện tại nàng may cho cả bọn Lục Thành y phục mới, duy chỉ có Lục Định là chưa có, nàng bèn kiên trì cười nói: "Ra ruộng làm việc thì mặc y phục của nhị ca, nhưng cũng phải có y phục mới để khi ra cửa làm khách còn dùng đến, đến đây, để đại tẩu đo cho đệ."

Nói xong liền đứng lên.

Lục Định có chút sợ, hắn không quen tẩu tử đối tốt với mình như vậy, hắn cúi đầu lần nữa cự tuyệt, sau đó nghiêng đầu bỏ đi!

Thiếu niên lang mới mười bốn, màu da lại không vì hàng năm làm việc tay chân mà rám đen, vậy nên lúc này Ngưng Hương chú ý tới khuôn mặt phiếm hồng của Lục Định lúc chạy trốn. Đưa mắt nhìn Lục Định đeo giỏ thật nhanh ra cửa chính, Ngưng Hương âm thầm buồn cười, tam đệ này, thẹn thùng làm gì, nàng đo cho A Đào là đo sát như vậy, nhưng đến phiên Lục Định nhất định là ước lượng xa xa rồi, chỉ cần đo vài chỗ là được.

Chạng vạng Lục Thành trở lại, Ngưng Hương hỏi tình huống Lục Ngôn lúc xuất phát, sau đó lại nói với hắn chuyện nàng định đo xiêm y cho Lục Định.

"Không nhìn ra da mặt tam đệ lại mỏng như vậy."

Cháo trong nồi vẫn chưa chín, Lục Thành tiếp nhóm lửa việc, Ngưng Hương ngồi trước bàn thấp trộn đậu phụ.

Lục Thành dứt cùi vào trong lòng bếp rồi nghiêng đầu nhìn nàng, vô cùng nghiêm túc nói: "Tính tình tam đệ giống ta."

Hắn nói tính tình như hắn, Ngưng Hương theo bản năng suy nghĩ một chút, nghĩ đến một nửa liền giương mắt nhìn hắn, quả nhiên chống lại ánh mắt hài hước của Lục Thành.

"Một tầng da mặt của chàng bằng năm lần tầng da mặt của tam đệ." Ngưng Hương hừ nói, cúi đầu nhìn đậu phụ.

Lục Thành thích nàng mắng hắn như vậy, càng ưa thích bộ dáng nàng trừng mắt với hắn, ánh mắt kia hắn nhìn thấy khiến xương cốt hắn như nhũn ra.

"Tam đệ không để cho ta đo, vậy lát nữa chàng đi tìm xiêm y đệ ấy đang mặc hiện tại cho ta, ta chiếu theo đó làm cũng được." Nhớ kỹ chính sự, Ngưng Hương dặn dò.

"Nàng vẫn chưa đo cho ta." Lục Thành nhìn chằm chằm nàng nói.

Ngưng Hương thuận miệng trả lời: "Ta biết thừa vóc dáng chàng thế nào rồi."

Cháo bên trong nồi sùng sục nổi bong bóng, sôi thêm một lát là được rồi, Lục Thành dọn dẹp phía trước bếp một chút, sau đó liền xách băng ghế ngồi vào bên cạnh tức phụ, nhìn chằm chằm khuôn mặt nàng bởi vì hắn dựa vào gần mà khẽ phiếm hồng hỏi: "Nàng chưa từng đo cho ta, làm sao biết được?"

Giọng nói của hắn tràn đầy ái muội, rõ ràng đã nổi lên ý xấu, Ngưng Hương xê dịch sang bên cạnh, vừa muốn giải thích nàng có xiêm y của hắn đối chiếu, Lục Thành lần nữa đuổi tới bên người nàng, đuôi hắn khẽ sát đuôi nàng, ôm eo nàng cười xấu xa, "Có phải buổi tối thừa dịp ta ngủ thiếp đi, nàng vụng trộm sờ ta đúng không?"

"Không có." Thấy hắn nói vậy, Ngưng Hương lập tức phủ nhận, sau đó liền đem chậu đậu phụ chuyển đến bên hắn, giả bộ trấn định nói: "Chàng trộn

đậu phụ, trộn xong rồi kêu bọn họ tới ăn cơm, ta đi múc cháo."

Lục Thành không muốn buông tha cho nàng, nghe phía bên nhà cũ truyền đến tiếng cười giòn của đám hài tử, hắn nâng mặt nàng ép nàng quay tới, hôn lên môi thơm của nàng, hôn xong mới nhìn vào cặp mắt hạnh đã đóng chặt của nàng cười nói: "Buổi tối nàng cứ thoải mái đo cho ta, tí nữa ta mới đi lấy y phục tam đệ giúp nàng."

Tức phụ quá then thùng, hắn ôm nàng trăm ngàn lần, nàng còn chưa từng chủ động đụng chạm vào hắn.

Nghĩ đến lúc đó, trong cơ thể Lục Thành máu như sôi lên giống như cháo trong nồi, sùng sục nổi bong bóng.

"Ta không chàng giúp, ngày mai ta tự đi tìm." Ngưng Hương không chịu khuất phục dưới uy hiếp của hắn, quát cường nói, nói xong dùng sức đẩy tay hắn ra, làm bộ muốn đứng lên. Lục Thành tính toán đợi nàng đứng lên một nửa liền ấn nàng trở lại, không ngờ A Nam, A Mộc bên ngoài đang chạy tới bên này.

"Nàng không đo cho ta, đêm nay đừng hòng được ngủ." Buông tức phụ ra, hắn nhìn nàng tức giận đi về bếp lò, Lục Thành thấp giọng nói.

Người cũng đã lấy về, hắn có rất nhiều biện pháp trêu chọc nàng.

Trong lời nói của hắn tất cả đều là đắc ý, Ngưng Hương không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra được ánh mắt bây giờ của Lục Thành, nhất định là lại giống du côn xấu xa. Không cam lòng mỗi lần đều bị hắn bắt nạt, buổi tối lúc dỗ A Nam ngủ, Ngưng Hương liếc mắt nhìn trượng phu đứng dưới đất cởi quần áo, lúc hắn lộ vai nàng liền cúi đầu, dịu dàng hỏi A Nam, "Ngày mai nương sang nhà tiểu di (dì nhỏ) chơi, A Nam có đi không?"

"Đi!" A Nam không chút nghĩ ngợi nói.

Động tác Lục Thành dừng một chút, quay đầu lại nhìn tức phụ.

Ngưng Hương giả vờ không biết, nhẹ nhàng lay động cánh tay tiếp tục hỏi A Nam, "Vậy nương cùng cữu cữu ở lại nhà tiểu di (dì nhỏ), A Nam tự mình trở về nhé?"

"Không, con muốn ở cùng nương!" A Nam nóng nảy, hai cánh tay nhỏ bé béo ú ôm chặt lấy nương.

Ngưng Hương dịu dàng cười, cúi đầu hôn bé, "Được, ba chúng ta sang nhà tiểu di (dì nhỏ) ở."

Nói đến đây, cuối cùng cũng nhịn không được nữa, nàng nghiêng đầu nhìn về phía Lục Thành, cảnh cáo hắn đêm nay dám đụng vào nàng, nàng liền mang theo đám hài tử về nhà mẹ đẻ.

Lục Thành sâu kín nhìn chằm chằm nàng, đột nhiên hắn cởi áo ra, lộ ra lồng ngực rắn chắc.

Trong lòng Ngưng Hương hoảng hốt, nhất thời cúi đầu xuống.

Chờ bọn nhỏ ngủ, Lục Thành thuận thực ôm Ngưng Hương đi sang tây phòng, mới đi vào không lâu, trong phòng liền vang lên giọng cầu xin tha thứ của Ngưng Hương.

"Còn muốn về đó ở không?" Lục Thành quỳ sau lưng nàng, giọng nói thô lỗ như chủ nợ đang chất vấn người thiếu nợ còn dám chạy trốn hay không.

Ngưng Hương chưa bao giờ nghĩ tới hai vợ chồng còn có thể như vậy, nàng không chịu nổi, chỉ có thể thỏa hiệp, giọng nói rung rung: "Không dám, ta chỉ tùy tiện nói..."

Lục Thành thừa thế hỏi tới cùng: "Vậy nàng có chịu đo cho ta hay không?"

Ngưng Hương nào dám cự tuyệt, nàng gật đầu liên tục.

Lục Thành biết rõ nàng không thích ứng được, mặc dù chính hắn hết sức thích thú, nhưng vẫn cố gắng săn sóc tức phụ, ôm nàng nằm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Chương 141

Ngắn ngủi nửa tháng, Ngưng Hương đã may xong cho A Nam, A Mộc mỗi người một chiếc áo tay ngắn, hình thức giống nhau như đúc, hai đứa bé mặc xong đứng chung một chỗ rất đáng yêu. Nàng may cho A Đào một chiếc váy, lại làm cho Lục Định cái áo mùa hè, y phục bọn nhỏ may không mất bao nhiêu sức, thời gian chủ yếu của nàng đều là thuê hoa văn cho áo Lục Định.

Hoàng hôn lúc Lục Thành trở lại, Ngưng Hương đứng lúc may xong cái áo cho Lục Định, mới cắn đứt đầu sợi chỉ thì Lục Thành liền tiến vào.

Ngưng Hương chợt dạ cười, nàng đã đồng ý làm y phục cho hắn, vậy mà kéo dài tới bây giờ mới bắt đầu may tới hắn.

Nếu nàng còn hùng hồn với mình, Lục Thành còn có thể ăn hiếp nàng, nhưng thấy nàng tự mình biết sai, Lục Thành tất nhiên không sẽ vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà âm ỉ với nàng, hắn vừa cởi quần áo vừa hỏi nàng, "Bọn nhỏ đâu rồi? Sang nhà nhị thẩm rồi sao?"

Trước kia khi hắn về nhà, dù cách thật xa cũng có thể nghe được giọng nói của A Nam, A Mộc líu ríu, có lẽ là tiểu hài tử đều thích cùng tiểu hài tử chơi, A Nam hiện tại thích nhất chạy theo sau lưng A Mộc, trước đây hắn cố ý ôm A Nam đi sang nhà lân cận hai chơi, vậy mà A Nam không yêu đi, chỉ thích cùng thúc thúc, cô cô ở một chỗ. A Mộc lại có nhân duyên tốt, sau khi dời qua nhà bọn họ lại quen biết rất nhiều đồng bọn nhỏ kha, sau đó mỗi lần A Mộc ra cửa, A Nam liền chủ động đi theo phía sau như cái đuôi nhỏ.

Thấy hắn không nói chuyện đến y phục, Ngưng Hương nhin cười không được, vừa thu dọn giỏ may và vừa nói: "Tam đệ dẫn bọn chúng đi sang Bắc Hà thả ung, hôm nay sao chàng lại về sớm như vậy?" Hắn về sớm hơn mọi bữa gần nửa canh giờ.

"Ta cũng không biết, hôm nay ta rất nhớ nàng cho nên sớm trở về."

Lục Thành đem cái áo đầy mồ hôi ném tới trên ghế, cánh tay để trần đứng trước mép giường nhìn nàng.

Tuy thành thân đã hơn một tháng, nhưng Ngưng Hương vẫn không có thói quen nhìn hắn, nàng cúi đầu làm bộ kiểm tra cái áo mới, giọng nói buồn bực: "Vây chàng đi lau người trước đi."

"Nàng giúp ta." Lục Thành cúi người kéo nàng đến, cúi đầu hôn lên tóc nàng, cố ý nói: "Ồ vườn trái cây bận rộn một ngày mệt mỏi, Hương Nhi hầu hạ ta một chút đi."

"Không phải đã nói lúc này ở vườn trái cây không bận rộn gì sao?" Ngưng Hương nhỏ giọng nghi vấn, nghiêng đầu nhìn vách tường bên trái.

"Đó là sợ nàng đau lòng nên tùy tiện nói vậy thôi, tưới nước cây ăn quả, mỗi một gốc cây ta đều tự làm, tay mỏi lưng cũng mỏi, không tin nàng nhìn lòng bàn tay ta đi." Lục Thành vươn tay cho nàng xem.

Ngưng Hương nhìn sang liền thấy lòng bàn tay hắn đỏ rực, hẳn là lúc xách thùng nước để lại, vết đỏ đều tập trung ở giữa lòng bàn tay. Nàng đau lòng, ánh mắt trở nên dịu dàng hơn, Lục Thành thấy vậy cũng đưa vai tới, ý bảo nàng nhìn đầu vai hắn bị đòn gánh ép thành dấu vết.

Quả thực là mệt mỏi, nhưng hắn làm nhiều đã thành thói quen, hắn chỉ muốn nhìn nàng đau lòng, khi thấy cặp mắt hạnh xinh đẹp ân cần nhìn hắn, toàn thân Lục Thành liền thoải mái.

"Đi sang tây phòng đi, đừng để phòng bên này bị ướt." Nam nhân của mình chịu khổ ở bên ngoài kiếm tiền nuôi gia đình, nàng thân làm vợ chăm sóc hắn là điều đương nhiên, vừa mới còn cảm thấy ngày giờ thành thân trôi qua quá ngắn, lúc này lại đau lòng, Ngưng Hương cảm thấy chuyện thân mật nhất hai vợ chồng cũng đã làm, nàng còn cái gì không dám nhìn hắn?

"Được, ta lấy nước."

Thấy tức phụ dịu dàng, Lục Thành hôn lên khuôn mặt nàng, sau đó cứ mặc mỗi cái quần ra cửa, rất nhanh từ trong giếng múc ra hai thùng nước mang vào tây phòng.

Ngưng Hương chờ hắn đứng vững, nàng vén tay áo lên, trước tiên đổ một ít nước trong chậu, sau đó dùng khăn nhúng nước, kết quả vừa quay người lại liền thấy Lục Thành chẳng biết cởi quần ném đi từ lúc nấp, đang hoảng đĩnh đặc đứng ở đằng kia, mặt đào hoa nhìn chăm chăm nàng cười. Ngưng Hương không nghĩ tới phải hầu hạ hắn như vậy, mặt nàng nóng lên như sắp nổ tung, ném khăn cho hắn muốn đi ra ngoài.

Thiệt là, hắn cho là hắn còn nhỏ như A Mộc hay A Nam sao?

Ban ngày ban mặt một chút cũng không biết xấu hổ.

"Hương Nhi..."

Lục Thành chạy nhanh vài bước ngăn cản phía trước nàng, kéo nàng xoay người lần nữa, Lục Thành cười nhẹ, trở tay đóng cửa, cầm lấy khăn ướt đi đến phía sau nàng, ôm nàng dụ dỗ nói: "Hương Nhi, ta ngày ngày nhìn nàng tắm rửa cho bọn hài tử như vậy, nàng không biết ta thấy vậy ghen tị bao nhiêu, thom quá, xem như hôm nay ta vất vả, thưởng ta một lần được không?"

Ngưng Hương nhắm mắt lại, môi đỏ mọng nhếch lên.

Lục Thành từ từ đem người quay tới, kiên nhẫn dụ dỗ, sau cùng thấp giọng nhắc nhở: "Nhanh lên đi, đừng để bọn chúng trở lại."

Lời này có tác dụng, Ngưng Hương cắn môi nghiêng đầu đoạt lấy khăn trong tay hắn, bảo hắn xoay qua chỗ khác.

Lục Thành ngoan ngoãn lĩnh mệnh, lo lắng lúc nàng giơ tay lau vai hắn bị mò, hắn bèn ngồi xuống trên ghế.

Không cần phải đối mặt với hắn, Ngưng Hương không khăn trương nữa, nàng sờ đầu vai hắn bị đòn gánh ép chặt tạo thành vết tích, cau mày nói: "Đã

tươi xong hết chưa?"

Lục Thành ừ một tiếng, "Ngày hôm qua tưới được hơn phân nửa, hôm nay đều tưới xong rồi, cho nên sớm trở về."

Ngưng Hương nghe vậy lập tức tự trách, ngày hôm qua hẳn mệt mỏi như vậy, nàng một chút cũng không có phát hiện, chỉ cảm thấy may mắn buổi tối hẳn không cầu xin hoan hảo với nàng.

"Buổi tối ta giúp chàng xoa bóp vai nhé." Trong lòng đau lòng, Ngưng Hương tự nhiên muốn đền bù tổn thất.

Nhưng Lục Thành lại không muốn tức phụ mệt mỏi, hắn quay đầu lại nhìn nàng nói: "Không cần đâu, nàng giúp ta lau người, so với ả xoa bóp vai đều thoải mái như nhau."

Hắn nghiêng thân thể quá nhiều, Ngưng Hương không cẩn thận thấy được, thẹn quá hoá giận, cường chế ôm đầu hắn kéo trở về.

Lục Thành cúi đầu nhìn một chút, mặt dày mày dạn giải thích: "Ta không nghĩ lung tung, chính nó không nghe lời."

Ngưng Hương khinh thường cãi nhau với hắn, lau xong sống lưng, nàng do dự một lát, chậm chạp chuyển tới phía trước, mắt hạnh nhắm chặt lại.

Lục Thành nhìn nàng, sờ tóc nàng, tự đáy lòng cảm khái nói: "Hương Nhi, trước khi chúng ta thành thân, ta ở vườn trái cây lúc nào cũng nhớ nàng muốn đi tìm nàng, sớm một chút cưới nàng về nhà, như vậy ta mới có thể an tâm làm việc, không nghĩ tới đã thành thân rồi, một mình ta ở bên kia lại không ngừng lo lắng, ước gì thời thời khắc khắc đều được ở cùng nàng."

"Ta giúp chàng lau người rồi, chàng còn miệng lưỡi trơn tru với ta làm gì." Khăn không có nước, Ngưng Hương đi vòng qua hắn giặt khăn.

Sau khi trở lại lại nhắm mắt.

"Có phải lời trong lòng hay không, nàng còn rõ hơn so với ta." Lục Thành nhìn khuôn mặt như hoa hải đường của nàng nói.

Ngưng Hương hừ một tiếng, động tác lại càng dịu dàng hơn.

"Đúng rồi, ngày mốt trên trần trên cao có diễn, nàng hỏi mọi người bên Đại bá mẫu có muốn đi xem không? Muốn thì chúng ta cùng đi." Nàng chần chừ không dám lau xuống dưới, Lục Thành nuốt nước miếng, cố gắng che dấu mong đợi của mình, dùng chính sự phân tâm nàng.

Ngưng Hương cũng đang muốn có cơ hội phân tâm, nàng nghe vậy liền ngồi xổm xuống, đỡ hắn chân nói: "Quá xa, Đại bá phụ và Đại bá mẫu chắc chắn sẽ không đi, đại ca bồi tâu tử, hơn phân nửa cũng không muốn tự mình ra cửa, Thu Nhi nhất định đi, nàng thích nhất xem náo nhiệt."

"Được, vậy ngày mai nàng ở nhà ở một đêm đi, sáng ngày mốt ta sang đó đón mẹ con các nàng." Lục Thành cúi đầu nói.

Ngưng Hương ngừng động tác lại, Lục Thành sao đột nhiên có lòng tốt như vậy?

Thấy nàng hoài nghi, Lục Thành không nén được nữa, hắn khom lưng ôm nàng lên bỏ xuống giường.

"Lục Thành, bọn A Nam sắp về rồi!" Ngưng Hương vỗ hắn ngăn lại nói.

"Ta có chừng mực, nàng đừng sợ." Lục Thành nhanh tay kéo quần nàng ra, ôm hướng ra bên ngoài mép giường.

Ngưng Hương biết rõ mình không khuyên được hắn, nàng đành lắc đầu cò kè mặc cả, "Vậy tối ngày mốt ta cũng muốn ở bên kia."

"Nàng ở đến cuối năm cũng được!"

Bằng giọng nhẹ giọng nói một câu lừa gạt, Lục Thành ôm nàng cả người nhún tới.

~

Lục Thành quả thật biết đúng mực, cho nên hắn tặng Ngưng Hương một trận mưa rào nhỏ, hết mưa rồi nhưng Ngưng Hương như hoa bị gió thổi mạnh quá, roi rớt hỗn độn, một chút gió thổi cũng khiến nàng run lên.

"Ta đã nói sẽ không gặp chuyện không may, nàng thấy có phải hay không?"

Đem tức phụ thả thả lại xuống giường, nhìn thấy bộ dáng này của nàng khiến người khác phải thương yêu, Lục Thành vừa cười xấu xa vừa thoải mái.

Ngưng Hương tức giận hắn liều lĩnh, nàng nhấc tay chân đã mềm oặt đưa lưng về phía hắn mặc quần áo.

Lục Thành nhìn bóng dáng nàng bật cười thành tiếng, sau đó lập tức đi tới trước thùng nước, đem khăn nhúng vào, lấy ra cũng không thềm vắt mà trực tiếp lau sơ phía trước phía sau người hắn một chút. Chờ khi Ngưng Hương mặc xong quần áo, chải xong tóc, hắn cũng vừa lúc lau người xong, nghe giọng nói của bọn nhỏ từ cửa lớn truyền đến, lúc này hắn mới buông tha cho ý nghĩ lại muốn trêu chọc nàng một phen, lưu loát mặc y phục sạch sẽ, đi trước Ngưng Hương bước ra ngoài.

"Phụ thân, ăn cá!" Nhìn thấy phụ thân, A Nam hưng phấn chạy về phía tam thức, chỉ vào thùng cá trong tay tam thức nói.

"Bắt được cá?" Lục Thành kinh ngạc hỏi. Sông Bắc Hà quả thật có cá, nhưng cũng không nhiều lắm, ba huynh đệ bọn họ từng mất hết sức lực cũng chỉ bắt được con cá bằng một bàn tay.

"Trưởng quân bắt được!" A Mộc nhìn chú chim ưng muốn bay đến nóc nhà nói, khuôn mặt nhỏ nhắn thượng tràn ngập hưng phấn.

Lục Thành nghe vậy liền bước tới cúi đầu xem, chỉ thấy phía trong thùng nước có một con cá béo mập dài gần một thước đang bơi lội, đối với người vừa mới được ăn tức phụ nó là hân hạnh mà nói quả thực chính là chuyện vui gấp bội, hân hạnh tức quay đầu lại gọi vào phía trong phòng: "Tam đệ bắt được một con cá lớn, tối nay chúng ta chưng cá nhé?"

Nếu không có cá, tối nay hân chuẩn bị tự mình nấu com, để cho tức phụ nghỉ ngơi, nhưng mà trù nghệ của hân không tốt, vì không muốn lãng phí thứ tốt chỉ có thể đành để tức phụ vất vả.

Ngưng Hương nhẹ nhàng đồng ý, sau khi nàng sờ hai má cảm thấy đã không còn nóng nữa, lúc này nàng mới chột dạ ra khỏi phòng.

Lục Định và A Đào đã đi về nhà cũ rửa mặt, đến khi hai huynh muội trở lại, Ngưng Hương đã khôi phục thần sắc bình thường, xoa người rửa nôi.

Trong viện, Lục Thành ngồi xổm làm cá, A Nam và A Mộc mỗi đứa một bên đứng bên cạnh hân nhìn tựa như hai tiểu thị vệ. Tới khi mổ bụng cá, Lục Thành cố ý khẽ động một cái, sau đó quan sát hai đứa nhỏ. A Mộc sáu tuổi nhú mày lại, bộ dáng có chút không đành lòng, ngược lại là A Nam ba tuổi đang trừng đôi mắt đen lúng liếng nhìn, bộ dáng không sợ trời không sợ đất.

Lục Thành buồn cười, cảm thấy con cá đã làm sạch một nửa đến trước mặt A Nam nói, "Cá lớn muốn hôn A Nam!"

A Nam không sợ giết cá, nhưng lại sợ bị cá xấu hôn miệng, bé quay đầu liền chạy về phía phòng bếp, "Không cho hôn, không cho cá hôn!"

Ngưng Hương nghe tiếng bèn chạy ra ngoài xem, nhìn thấy tiểu tử béo tròn đáng yêu đang vui vẻ chạy tới, nàng kim lòng không được bật cười. Ngẩng đầu nhìn người khôi xướng, chỉ thấy Lục Thành cũng đang nhìn nàng, hân hướng nàng quơ quơ con cá trong tay, tiếp tục cúi đầu mổ cá, khuôn mặt còn ra vẻ thật sự chuyên chú, Ngưng Hương nhìn chăm chăm một lát, không hiểu sao con tức đã mất hết.

Bữa cơm chiều này do hai vợ chồng bọn họ cùng làm, nàng chưng cá, Lục Thành nấu com.

Cũng không biết là do trước khi dùng com đã một mùi rồi, hay do đồ ăn ngon, mà Ngưng Hương phá lệ so với bình thường ăn nhiều thêm nửa chén com.

"Ăn thêm nữa nhé?" Thấy tức phụ ăn uống ngon lành, Lục Thành cảm muối xối com, cười hỏi.

Ngưng Hương lắc đầu, để huynh đệ bọn họ ăn nhiều một chút, nàng bụng chén lên dứt cho A Nam đang vừa ăn vừa chơi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Chương 142

"Tỷ phu, bọn A Phù không tới sao?"

Sáng sớm đầu hè trong sạch mát mẻ, Từ Thu Nhi ngồi xếp bằng bên cạnh Ngưng Hương, ôm đường đệ hỏi.

"Nàng có chút không thoải mái, hai tỷ muội đều không đi." Lục Thành quay đầu lại nói, hân nhìn Ngưng Hương thêm vài lần, một đêm không gặp, hân rất nhớ nàng.

Tối qua Ngưng Hương cũng nhớ hân, khi ánh mắt hai vợ chồng đối diện nhau, tự nhiên có một cổ ngọt ngào tràn miên xuất hiện.

Từ Thu Nhi thấy vậy cười hắc hắc, trêu ghẹo Lục Thành: "Tỷ phu, tỷ tỷ muội nói đêm nay vẫn muốn ngủ ở thôn chúng ta có được không?"

"Tỷ tỷ của muội muốn ở bao lâu thì ở, ta đều nghe nàng." Lục Thành nịnh nọt nhìn tức phụ, giống như hân vẫn luôn nghe lời như vậy.

Hân lại khoe mẽ, Ngưng Hương không muốn lăm miệng với hân, nàng trừng đường muội một cái, không muốn nàng lại nói bừa.

Miệng Từ Thu Nhi không chịu yên, cúi đầu trêu chọc A Nam trong lòng Ngưng Hương, "A Nam thích xem ca diễn sao?"

A Nam cười gật đầu.

Từ Thu Nhi buồn cười, thật nhanh chỉ vào cái mũi nhỏ của bé, "Người cũng không biết cái gì gọi là ca diễn, gât đầu bậy chứ gì."

"Lộn nhào!" A Nam đã nghe phụ thân đã nói qua, không phục nói.

Từ Thu Nhi liền hỏi bé ngoại trừ lộn nhào còn có cái gì, một đường cười cười nói nói đến vườn trái cây.

Buổi chiều mới bắt đầu ca diễn, Lục Thành dẫn Lục Định đi dò xét rạp hát một chút, Ngưng Hương và Từ Thu Nhi mỗi người mang theo nhất cái giỏ, dùng cuốc ngồi xôm dưới gốc cây ăn quả cào cỏ ổ qua. Trong vườn trái cây đã được Lục Thành thu dọn rất sạch sẽ, không có cỏ dại lớn, chỉ còn lại chút cỏ mọc cũng không ảnh hưởng đến cây ăn quả sinh trưởng, đều là gia súc thích ăn, nàng cào cả gốc mang về cho heo ăn, heo thích ăn nhất chính là cỏ ổ qua.

Cỏ ổ qua đã nở hoa rồi, cánh hoa nhỏ vàng nhạt hoặc tuyết trắng, tầm thường nhưng lại đẹp mắt.

Từ Thu Nhi hái một đóa vàng nhạt, nàng làm bộ như có lá từ trên cây ăn quả rớt xuống trên đầu Ngưng Hương, tiện tay giúp Ngưng Hương lấy xuống thuận tiện đem đóa hoa vàng kia cài lên đầu đường tỷ. Ngưng Hương hoàn toàn không biết gì, chỉ chuyên tâm cào cỏ, sau khi dưới thân cây lớn đã cuốc hết sạch sẽ, nàng liền đứng lên chuyển sang gốc cây phía trước, sợ A Nam không nhìn thấy nàng lại đi tìm, nàng không đi xa về phía trước mà đi chuyển xung quanh lều.

Cuốc được non nửa rồi, trong lều A Nam lớn tiếng gọi nương.

Ngưng Hương cười cười, để cái cuốc xuống đi qua đó.

A Nam đang đi chân không đứng ở trong lều, A Đào và A Mộc đều đang muốn đưa tay muốn ôm A Nam lên, ai A Nam cũng không cho ôm, chỉ muốn nương ôm, vừa nhìn thấy nương đến, tiểu tử cao hứng cười, "Nương ôm con!"

"Sao lại không ở trong lều chơi?" Ngưng Hương tò mò hỏi.

"Đại tẩu, chúng ta muốn đi uống nước, nhưng lại A Nam không để cho chúng ta mang giày." A Đào nhu thuận giải thích, bởi vì vóc dáng thấp cho nên nàng không nhìn thấy đóa hoa vàng trên đầu tẩu tử, sau đó liền đưa giày đầu hổ của nam oa trong tay đưa cho tẩu tử.

Ngưng Hương tươi cười, ý bảo A Nam ngồi xuống, cúi đầu mang giày cho bé.

A Nam nhìn thấy hoa trên đầu nương, bé duỗi tay nhỏ bé ra muốn sờ, nhưng lại sợ không cẩn thận chạm vào làm rớt hoa của nương, bé liền toét miệng cười, "Nương đẹp."

Tiểu tử không đầu không đuôi khen nàng, Ngưng Hương có chút kỳ quái, nàng giương mắt nhìn, lại không nhìn ra điều gì trên khuôn mặt A Nam, cho nên nàng không nghĩ nhiều, sau khi mang giày xong liền nhắc A Nam đứng lên.

"Nương cũng đi." A Nam dắt tay nương, muốn nương dẫn bé đi uống nước.

Nam oa làm nũng không ai có thể cự tuyệt được, Ngưng Hương sờ đầu hần, cất giọng hỏi đường muội, "Chúng ta đi uống nước, Thu Nhi có đi không?"

"Muội không khát, mọi người cứ đi đi." Từ Thu Nhi không ngẩng đầu lên nói, tiếp tục tìm cỏ ổ qua. Việc này thoải mái thú vị, cỏ chưa nở hoa đặt ở bên trái rồi, nở hoa rồi thì để bên kia, nhìn những bông hoa vàng nhạt hoặc tuyết trắng nhỏ tùm quanh cùng một chỗ, tâm tình Từ Thu Nhi liền trở nên tốt hơn.

Tâm tình tốt cho nên giọng nói cũng nhẹ nhàng dễ nghe, Nghiêm Kính vụng trộm từ phía vườn hạt dẻ vòng qua bên đây, vừa nghe giọng nói người yêu thánh thót như chim hoàng oanh, tim hần đập nhanh hơn. Hần trốn tránh chờ phía sau cây, chờ khi Ngưng Hương dẫn ba đứa bé đi xa, lúc này hần mới lặng lẽ đi về phía Từ Thu Nhi. Tiểu cô nương mặc một chiếc váy trắng, ngồi xôm ở đằng kia hoạt động bốn phía như con thỏ đáng yêu, trong miệng còn nhẹ nhàng ngâm nga điệu hát, Nghiêm Kính nhìn thấy tâm cũng mềm mại hơn.

Muốn mở miệng nói chuyện với nàng nhưng sợ nàng nhìn thấy hần lại tức giận, nhắc chân bỏ chạy.

Nhưng không thể nói chuyện với nàng, Nghiêm Kính càng không muốn.

Lúc chỉ còn cách nhau hai thân cây lớn, Nghiêm Kính ho khan khụ khụ. Nếu không lên tiếng, chờ hần vụng trộm đến gần nàng lại nói hần lên lút không có ý tốt.

Âm thanh ho khan kia rõ ràng là của nam nhân, Từ Thu Nhi kinh ngạc quay đầu lại liền thấy Nghiêm Kính mặc áo xám đứng cách nàng không xa, trên đỉnh đầu búi tóc thật chỉnh tề, khuôn mặt trắng hơn so với tỷ phụ bị một cành cây che lấp mờ mờ, nhưng cặp mắt tinh mịch lại hiện ra toàn bộ, hần đang dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn nàng.

Từ Thu Nhi lập tức nghĩ tới thời điểm năm ngoái đi nhặt hạt dẻ bị hần cưỡng chế ôm vào trong ngực hôn.

"Ta không muốn nói chuyện với người, nếu người tới tìm tỷ phụ ta thì mời đi về hướng bắc." Lạnh lùng liếc hần một cái, Từ Thu Nhi xoay người cúi đầu đào cỏ ổ qua, môi đỏ mọng nhếch, nàng tuy giận hần không thành thật nhưng trong lòng lại có một tia khác thường.

Dù nói thế nào, hai người đều đã thân thiết da thịt, một cô nương như nàng không có cách nào không nhớ đến chuyện cũ. Nói thật, điều kiện gia đình Nghiêm Kính khá tốt, vóc dáng cũng hình người dạng chó, lại còn quen biết tỷ phụ, nếu hần chưa làm những chuyện bất nết nàng, hai người cũng chưa

từng quen biết, khi đó hắn trực tiếp tới nhà cầu hôn, Từ Thu Nhi chỉ nhìn một cách đơn giản rất có khả năng sẽ đồng ý. Nhưng nàng đã hiểu rõ tính cách Nghiêm Kính, một người nói nhiều lại rất không có quy củ, còn lúc nào cũng trêu chọc nàng, hắn nói thích vậy mà sau khi hôn nàng lại không có hành động gì khác.

Bị người khác hôn, Từ Thu Nhi quả thực không muốn Nghiêm Kính tới nhà cầu hôn, nàng sợ cha mẹ đồng ý, nhưng Nghiêm Kính quả thực không tới, Từ Thu Nhi lại càng có cảm giác Nghiêm Kính chỉ muốn bắt nạt nàng, sau khi chiếm tiện nghi của nàng thì coi như xong. Coi như bị chó liếm, Từ Thu Nhi còn phải nín nhịn trong lòng, thật vất vả mới bớt giận, vậy mà lúc đường tỷ xuất giá lại gặp phải Nghiêm Kính, còn tỏ vẻ bộ dáng khiến người khác muốn đánh.

Cho dù hắn thật tâm Từ Thu Nhi cũng sẽ không theo hắn, huống chi nàng đã biết hắn chỉ muốn trêu chọc nàng mà thôi.

Nghiêm Kính cũng không biết tâm sự của nàng, hắn chỉ đang bắn khẩu chuyện của hắn. Trước khi Lục Thành lấy Ngưng Hương, hắn đã mang lại niềm vui cho nàng, có hảo huynh đệ làm ví dụ, Nghiêm Kính theo bản năng cảm thấy hắn muốn kết hôn với Từ Thu Nhi cũng cần phải dỗ được Từ Thu Nhi trước, đỡ cho việc chưa dỗ xong người lại đi cầu hôn sẽ bị cự tuyệt.

Nhưng phải dỗ nàng thế nào đây?

"Thu Nhi cuộc nhiều cô ồ qua vậy làm gì?" Nghiêm Kính thử thăm dò đi lên phía trước, thân mật kêu nữ danh nàng, thấy trong giỏ xách bên cạnh Từ Thu Nhi có đại được chia làm hai bên thật chỉnh tề, trong nội tâm hắn liền động, nịnh nọt nói: "Bên chỗ ta có thật nhiều cô ồ qua đã nở hoa rồi, nàng có muốn qua đó xem một chút không?"

"Người lập tức biến đi, còn đến gần một bước nữa ta liền gọi tỷ phụ."

Từ Thu Nhi đột nhiên cầm cái cốc trong tay đứng lên, trầm mặt đuổi người, dường như chỉ cần Nghiêm Kính lại dám dây dưa, nàng sẽ gấp cầm cái cốc đánh hắn.

Bên trong mắt hạnh của nàng đều tỏ vẻ chán ghét hắn, Nghiêm Kính một lòng nhiệt huyết đều đã nguội lạnh, hắn chỉ cảm thấy nàng hận hắn như vậy là vì nụ hôn kia.

Nghiêm Kính hối hận bản thân đã không nhịn được, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ căm hận của tiểu cô nương nhìn mình như lưu manh, sĩ diện của hắn đều đã mất hết.

Không phải chỉ là một cô nương đáng người đẹp mắt thôi sao? Nghiêm Kính hắn lại không phải dạng người dưa vẹo táo nứt, cần gì treo cổ ở trên một thân cây?

"Nhìn thấy người quen ta chỉ muốn đi tới lên tiếng chào hỏi, nàng cho rằng ta muốn làm gì nàng? Thực sự cho mình là tiên nữ sao, có cần ta vùng nước tiểu để nàng biến hình không?" Căng thẳng trong mắt đã mất đi, Nghiêm Kính châm chọc đánh giá Từ Thu Nhi một phen, thấy nàng tức giận đến run rẩy cả người, mặt mũi trắng bệch, hắn cười cười huýt sáo, không thèm đếm xỉa tới nàng nữa mà xoay người, nghênh ngang rời đi, giống như hắn quả thực chỉ là đến hàn huyên vài câu.

Khi hắn vừa quay người đi, nước mắt Từ Thu Nhi liền rơi xuống.

Nàng thật không ngờ Nghiêm Kính là loại người này, vừa rồi thật không nên ôm ảo tưởng, nàng còn mơ hồ mong đợi Nghiêm Kính có một tia thật lòng thích nàng, như vậy nàng bị hắn hôn một cái ít nhiều gì cũng coi như có chút ý nghĩa, không phải bị một tay ăn chơi chiếm tiện nghi một cách vô ích, nhưng chẳng mấy chốc Nghiêm Kính liền...

Vô liêm sỉ!

Cắn môi mắng một câu, Từ Thu Nhi lại rơi hai hàng nước mắt bởi vì xấu hổ và giận dữ, sau đó nàng tiếp tục đi cào cào, mỗi một cước, lưỡi dao đâm thật sâu vào trong đất, không còn bộ dáng vui vẻ như vừa nãy.

Nghiêm Kính bên kia cũng bước nhanh trở về vườn hạt dẻ, hắn cũng có lẽ, vừa vào liền đâm đầu vào trong gối nằm, hai tay rải ra nắm thành quyền thật chặt.

Rõ ràng muốn đi nịnh nọt nàng, không hiểu tại sao chưa nói được hai câu lại càng đắc tội sâu hơn với nàng.

Đến cùng phải làm thế nào để dỗ tiểu cô nương vui đây, vì sao tính tình của nàng không thể ôn nhu như tức phụ Lục Thành? Nhìn bóng lưng rõ ràng là con thỏ, thế nào quay người lại liền biến thành con nhím?

Nghiêm Kính tức Từ Thu Nhi không phối hợp, lại giận chính mình ngốc, lúc nào cũng chọc giận nàng.

Trong vườn hạt dẻ trống trải, đột nhiên truyền đến từng đợt tiếng đập giường.

Khoảng cách quá xa, Lục Thành nghe không được, hắn dẫn Lục Định đi dạo trong vườn trái cây, năm đó sư phụ dạy hắn chăm sóc cây ăn quả thế nào, hiện tại hắn liền dạy đệ đệ y như vậy. Lục Thành đã nghĩ kỹ, hiện tại đệ đệ tuổi còn nhỏ, học được cách trồng cây ăn quả cũng coi như đã có bản lãnh, chờ sau này hắn có năng lực tự xây được vườn trái cây của chính mình, hai huynh đệ sẽ cùng nhau làm. Lúc đầu hắn vốn coi trọng nhị đệ hơn, nhưng không ngờ tiểu tử kia lại có tâm lớn, đã chủ ý riêng của mình.

Nghĩ đến nhị đệ rời nhà đã gần nửa tháng, trong lòng Lục Thành đột nhiên có chút cảm xúc không rõ.

Nhiều năm như vậy đều chưa từng sống xa nhau, bỗng chốc đã gần nửa tháng không thấy hấn, Lục Thành rất nhớ đệ đệ, đừng thấy Lục Ngôn đầu óc không nhỏ, nhưng ở trong mắt Lục Thành, cho dù nhị đệ lớn lên còn cao hơn hấn thì cũng vẫn là đệ đệ của mình.

"Đệ muốn trồng cây ăn quả không?" Lúc dẫn người trở về, Lục Thành nghiêm túc hỏi tam đệ, "Không muốn học thì cứ nói cho ta biết, ta sẽ nói tam thúc trong thành xem một chút, có việc gì thích hợp cho đệ làm hay không."

So sánh với việc làm chương quỹ, trồng cây ăn quả vất vả hơn nhiều.

"Đệ học cùng đại ca." Lục Định lập tức nói, mắt hoa đào quan sát cây ăn quả, càng nhìn càng thích, "Nhị ca miệng khéo, thích hợp đi giao tiếp với người khác, còn đệ chỉ thích tự mình sống, lười phải nhìn sắc mặt người khác."

Hấn chưa từng làm chương quỹ, nhưng lúc hấn đi vào cửa hàng mua đồ, chương quỹ khi thấy khách tới cửa không phải đều trưng ra khuôn mặt tươi cười chào đón sao? Lục Định tự nhận hấn không có tính nhẫn nại như vậy, một lần hai lần thì có thể, nhưng ngày nào cũng phải trái lương tâm ứng phó với đủ loại người, hấn làm không được.

Lục Thành thở phào nhẹ nhõm, hấn chỉ sợ ngay cả đệ đệ này cũng một lòng muốn đi vào thành ở.

Hai huynh đệ sống vai trò về lều.

"Phụ thân, ăn cơm!" A Nam đói bụng, xa xa nhìn thấy phụ thân, trong vắt gọi.

Trước hết Lục Thành thấy được đóa hoa vàng trên đầu thê tử, thấy nàng không có việc gì vẫn đang ôm A Nam dụ dỗ, ánh mắt Lục Thành liền chuyển qua Từ Thu Nhi. Thấy tiểu cô nương giáo hoạt nháy mắt với mình, Lục Thành buồn cười, lại tưởng tận quan sát Ngưng Hương, phát hiện tức phụ mang đóa hoa nhỏ lại càng mặn mà hơn, hấn liền không nhắc nhở.

Ôm A Nam vào trong ngực, Lục Thành sai sử Lục Định: "Đệ sang vườn hạt dẻ bên kia xem một chút, hỏi Nghiêm Kính xem hấn có muốn đi ăn cùng chúng ta hay không." Một chút hấn cũng không nhìn Từ Thu Nhi, giả bộ không chê vào đâu được.

Chỉ là không đợi Lục Định đáp ứng, Từ Thu Nhi nghiêng đầu nhìn cây ăn quả nói: "Tỷ phu đừng mời hấn, có người ngoài muối khó chịu."

Lục Thành sững sốt, sau một khắc nhìn về phía Ngưng Hương hỏi thăm.

Ngưng Hương cũng không biết bí mật nhỏ của đường muối, ngấm lại Nghiêm Kính cùng Lục Thành tuy quen nhưng đối với đường muối mà nói lại là nam nhân xa lạ, nếu đường muối đã không muốn, vậy nàng sẽ thương lượng cùng Lục Thành: "Hay chỉ chúng ta đi thôi, hôm khác chàng lại mời hấn sau."

Lục Thành đương nhiên nghe lời tức phụ, hấn nhìn Từ Thu Nhi một chút, đoán được Nghiêm Kính nhất định lại làm chuyện sai với nàng, hấn lập tức đem huynh đệ tốt tự gieo gió gặt bão ném ra sau đầu, dẫn cả nhà lên trấn trên ăn cơm. Lo lắng đi Nghênh Tiên Cư lại gặp Bùi Cảnh Hàn lần nữa, Lục Thành cố ý để cả nhà đi ăn một quán cơm nhỏ có danh tiếng tốt, cũng không tính toán với em vợ.

Lúc bọn họ ngồi xuống quán cơm, Nghiêm Kính vẫn còn nằm sấp ở trong lều, sau khi cảm thấy đói bụng mới nâng đầu lên nhìn ra ngoài.

Mặt trời đã đến chính giữa.

Nghiêm Kính nhú mảy ngồi dậy, hôm qua hấn hẹn Lục Thành buổi trưa cùng nhau ăn cơm, nhưng hấn vừa cùng Từ Thu Nhi âm ỉ một trận...

Không đi, Nghiêm Kính nhớ nàng, khó được gặp mặt một mặt, cho dù nàng khó chịu, hấn cũng muốn nhìn nàng.

Chỉ là nếu đi, vừa rồi hấn lại nói lời bậy bạ với nàng, bây giờ lại chủ động qua đó...

Tình thế khó xử, Nghiêm Kính thật muốn đánh mình hai quyền, khi đó hấn không đòi co với nàng là tốt rồi, ít nhất được ăn bữa cơm cũng không cần rối rắm như vậy.

Trong lòng phiền muộn, bụng lại tiếp tục kêu gào, Nghiêm Kính xoa bụng, đột nhiên nghĩ tới chủ ý.

Hấn làm bộ ngẫu nhiên gặp không được sao? Lát nữa Lục Thành đến gọi hấn, hấn nói hấn không đi, để Từ Thu Nhi hiểu hấn không có lòng dạ lời kéo làm quen, sau đó chờ bọn Lục Thành xuất phát, hấn lại lặng lẽ đuổi theo. Quán cơm Lục Thành có thể đi không tới mấy quán, hấn lần lượt tìm cũng không tốn bao nhiêu công sức, đến lúc đó Lục Thành sẽ khách khí mời hấn ngồi cùng bàn...

Càng nghĩ càng mừng, ngực Nghiêm Kính thư thái không ít, hấn ngửa mặt nằm ở trong lều, còn bắt chéo hai chân.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Chương 143

Hôm nay trấn trên tổ chức lễ mừng thọ cho Tề lão thái gia, Tề gia ở trấn tây hàng cuối cùng, tòa nhà hết sức rộng rãi, đằng sau nhà có một mảnh đất lớn bỏ hoang, vì vậy sân khấu ca diễn được dựng lên phía sau nhà Tề gia, cũng tiện để dân chúng vây sang xem náo nhiệt. Lúc cả gia đình Lục Thành đi tới, phía trước đã vây kín người, không ít láng giềng từ trong nhà mang băng ghế ra chuẩn bị ngồi xem. Đám người bên ngoài còn có người bán hàng rong đồ ăn vặt, các tiểu cô nương và các hài tử, đều rất thích xem náo nhiệt.

"Chúng ta ở bên này xem đi." Lục Thành chọn một chỗ đất trống khá xa, đứng dưới bóng cây nhìn Ngưng Hương nói, "Lát nữa ta sẽ nói tam đệ đánh xe lừa sang bên này, chúng ta ngồi trên xe xem."

Chỗ nhiều người sẽ không thể ngừng xe lừa.

Hắn đã suy tính chu đáo, Ngưng Hương đều nghe theo hắn.

"Phụ thân, đi chỗ đó xem!" A Nam không có suy nghĩ nhiều như vậy, bé chê nơi này cách xa sân khấu xa, ôm cổ Lục Thành thúc giục phụ thân ôm bé đi về phía trước. A Mộc không lên tiếng, nhưng hần sát sao đi sát bên cạnh tỷ phu, bộ dáng tỷ phu vừa đi hắn sẽ đi cùng.

"Chàng cứ dẫn bọn nhỏ đi lên phía trước xem một lát đi, chúng ta ở đây tam đệ cũng được." Ngưng Hương dắt A Đào, nhỏ giọng nói với Lục Thành.

Lục Thành nhìn nàng, mặc dù cách ăn mặc của nàng tầm thường, thể nhưng khuôn mặt dịu xinh đẹp so với bất kì xiêm y tơ lụa, châu báu, đồ trang sức đeo tay đều hấp dẫn người khác hơn nhiều, Từ Thu Nhi bên cạnh cũng thanh tú động lòng người, hai tỷ muội đứng cùng một chỗ tựa như tịnh đề liên (ý chỉ hai đóa hoa sen đẹp mọc cùng một gốc), A Đào đứng ở giữa các nàng cũng là một tiểu mỹ nhân còn nhỏ.

Lục Thành không yên tâm để các nàng đứng một mình ở chỗ này.

"A Nam đợi lát nữa nhé, tam thúc vừa quay lại phụ thân liền mang các con qua đó, chúng ta phải đứng đây phòng thủ cho nương đã." Lục Thành cười đồ nam oa trong lòng.

A Nam nghiêng qua đầu nhìn nương, sau đó lại nhìn sân khấu ở phía xa, vẫn có chút không vui.

May mắn Lục Định rất nhanh đã chạy tới, vừa thấy đại ca và đám người tẩu tử, hắn không chậm không vội dắt xe lừa đi tới.

Khi xe dừng hẳn, Ngưng Hương cùng hai tiểu muội ngồi lên xe lừa, Lục Thành để Lục Định phòng thủ cho họ, tay trái hắn ôm A Nam, tay phải dắt A Mộc đi lên phía trước.

Màn ca diễn thứ nhất đã hát lên, bài xướng chính là "Mãn sàng hốt", thủ lĩnh Quách Từ Nghi mừng thọ, bảy tám hiền tể là người đầu tiên đến chúc thọ.

Ngưng Hương nghe rất hăng say, A Đào ngồi dựa vào nàng, thỉnh thoảng lão đảo cái đầu nhỏ, còn sẽ hừ theo hai tiếng. Ngưng Hương cười cầm tay tiểu cô nương, vừa tùy ý hướng mắt nhìn sang bên đã thấy đường muội đang rũ mắt xuống nhìn mặt đất, bộ dáng tâm sự nặng nề.

Quá khác thường.

Ngưng Hương nhẹ nhàng đụng vào cánh tay phải của tiểu cô nương, "Làm sao vậy?"

Từ Thu Nhi hoàn hồn, mỉm cười, "Không có việc gì, muội đang suy nghĩ câu hát vừa rồi là có ý gì." Nói xong liền ngẩng đầu lên, nghiêm túc nghe diễn.

Ngưng Hương cổ quái liếc nàng một cái, rất nhanh lại bị sân khấu hấp dẫn.

"Nghiêm đại ca!"

Lục Định đột nhiên hô một tiếng, Ngưng Hương nghe tiếng nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy Nghiêm Kính trong đám người, hắn đang cầm chiết phiến trong tay, che nửa gương mặt núp sau lưng một nam nhân khôi ngô, giống như đang trốn ai đó. Đến khi nghe thấy tiếng gọi của Lục Định, Nghiêm Kính sợ hết hồn, nhìn bọn họ chằm chằm sững sờ một lát, mới lắc quạt xếp vè mặt tươi cười đi tới.

"Tẩu tử cũng đến xem trò vui à? Lục Thành đâu?" Nghiêm Kính một cái ánh mắt cũng không nhìn Từ Thu Nhi, hắn chào hỏi cùng Ngưng Hương, Lục Định.

"Chàng dẫn A Mộc, A Nam đi xem ở phía trước rồi." Ngưng Hương cười trả lời, quét mắt nhìn đường muội bên cạnh đã nghiêng đầu sang chỗ khác, có chút chột dạ, nàng suy nghĩ một chút, vẫn khách sáo nói: "Lúc trưa Lục Thành muốn gọi huynh cùng đi ra ăn cơm, nhưng muội lại sợ A Nam nháo lên quậy phá, cho nên muội nói chàng ngày khác lại mời huynh, hai người các huynh uống chút rượu, không có hài tử quấy rầy mới thanh tĩnh chút ít."

Nghiêm Kính cũng đoán ra nguyên nhân thực sự, cười nói: "Tẩu tử lo lắng làm gì, ta thích A Nam, sao có thể chê bé ảm ỉ, nhưng mà hôm nay nương ta đã dặn ta về nhà ăn cơm, ta đã sớm về nhà. Thật sự là hôm nay Lục Thành cũng không có nói với ta các người sẽ đến, nếu không buổi trưa nên để ta mời khách, lần trước nói mời kết quả lại để tam gia làm chủ."

Thấy hắn bình dị gần gũi, Ngưng Hương nghĩ đến lời Lục Thành từng nói với nàng, nàng nhìn bộ quần áo mới của Nghiêm Kính, trong nội tâm vừa động, cười hỏi thăm: "Có phải lại có bà mối tới nhà cầu hôn hay không?"

Bây giờ Nghiêm Kính còn đang tự trách bởi vì buổi sáng dám mạnh miệng với Từ Thu Nhi, hẳn lại không dám khẩu thị tâm phi nữa, lúng túng nói: "Tàu tử nói đùa, năm ngoái nương ta thật thích một cô nương, nhưng ta không thích, liên tục không chịu đồng ý hôn sự, kết quả cô nương kia gả người khác, nương ta bị ta chọc tức, nói sau này bà ấy cũng không thèm để ý đến ta, để ta tự sinh tự diệt, những bà mối bị ta đắc tội một lần, ai còn dám đến cầu hôn với ta nữa chứ. Vậy tàu tử có biết cô nương nào không, giúp ta giới thiệu một chút?"

Hắn không đề cập tới thì không sao, nhưng vừa nghe hắn nhắc tới, Ngưng Hương lập tức nghĩ tới đường muội tốt của mình.

Nghiêm Kính tưởng mạo đoan chính lại có bản lĩnh, đường muội tưởng mạo đẹp lại hoạt bát, quả thực là trời sinh một đôi, trước kia sao nàng không nghĩ tới nhỉ?

Bất quá chít là ý niệm trong đầu, Ngưng Hương cũng không biểu hiện ra ngoài, vừa định lấy lệ nói buổi tối sẽ cùng Lục Thành thương lượng một chút, đột nhiên Từ Thu Nhi bên cạnh đứng lên, nhanh chóng xuống xe lừa, rầu rĩ nói: "Tỷ tỷ, các người cứ tán gẫu trước đi, muội qua bên kia mua chút hạt dưa ăn."

"Người ngồi đi, ta đi được rồi." Lục Định bước nhanh vòng đến muốn ngăn cản Từ Thu Nhi. Người nhà mẹ đẻ của tàu tử tới nhà bọn họ chính là khách, hẳn sao có thể để cho Từ Thu Nhi xuất tiền.

"Không cần đâu, ngồi nhiều mệt mỏi, ta muốn đi dạo một chút." Từ Thu Nhi phiền muộn Nghiêm Kính, tâm tình không tốt ngay cả nói chuyện với Lục Định cũng làm mặt lạnh, nói xong liền đi về hàng hoa quả khô cách mấy trượng đi tới.

Không hiểu sao bị cô nương làm mặt lạnh, Lục Định có chút lúng túng.

Ngưng Hương cũng không hiểu đường muội bị sao, dù sao quầy hoa quả khô cách xe lừa cũng không xa, nàng áy náy khuyên Lục Định: "Được rồi, muội ấy muốn tự mình đi thì kệ muội ấy, tam đệ không cần để ý đến nàng, đệ cũng đừng nghĩ nhiều, chắc muội ấy vẫn còn tức giận ta, vừa rồi muội ấy muốn đi phía trước xem cuộc vui, ta không cho."

Lục Định nhìn bóng lưng yếu điệu của Từ Thu Nhi, không kiên trì nữa. Nếu như Từ Thu Nhi tuổi còn nhỏ, hẳn nhất định sẽ đuổi theo che chở, nhưng Từ Thu Nhi cũng đã lớn bằng hắn, hắn bị ăn mắng còn chủ động tới gần, Lục Định sợ Từ Thu Nhi hiểu lầm hắn có ý đồ khác.

Nghiêm Kính là người hiểu rõ nhất vì sao Từ Thu Nhi lại phát hỏa, nhìn thân ảnh Từ Thu Nhi bước nhanh rồi đi, trong lòng hắn quả thực so với nuốt hoàng liên còn khổ hơn.

"Vậy mọi người cứ ngồi xem đi nhé, ta đi lên trước tìm Lục Thành." Thu hồi quạt xếp, Nghiêm Kính hướng về Ngưng Hương gật đầu rồi xoay người đi.

Lúc hắn đi lên phía trước, ánh mắt nhìn không được nhìn sang Từ Thu Nhi bên kia, thấy nàng đứng ở trước sạp, đang đợi hai người rồi mới đến phiên nàng mua, tiểu cô nương khom lưng chỉ một túi hạt dưa, ý bảo người bán cân cho nàng. Trong lúc người bán hàng đang bận việc, nàng cúi đầu lấy hà bao màu xanh nhạt bên hông ra, chỉ là hà bao mới vừa lấy ra, đột nhiên bên cạnh thò ra một cái tay...

Sự tình phát sinh quá nhanh, chờ khi Nghiêm Kính ý thức được xảy ra chuyện gì, Từ Thu Nhi bởi vì trở tay niu tay mao tặc bị hắn đẩy té xuống đất!

Mà trong chớp mắt khi Từ Thu Nhi bị mao tặc đẩy ra, mặt Nghiêm Kính cũng liền thay đổi giống như thời tiết, ném quạt xếp liền vọt tới về phía mao tặc. Kia mao tặc thấp hơn người bình thường một cái đầu, nhưng đặc biệt rất khỏe mạnh, đoạt xong đồ liền chạy nhanh về phía ít người, vừa vặn xe lừa Lục gia đang dừng ở chỗ ít người. Mắt thấy Lục Định cản trước mặt, mao tặc buộc lòng phải chạy sang bên Nghiêm Kính, sau đó vừa ngẩng đầu liền thấy bên này cũng có người đánh tới.

Mao tặc luống cuống, xoay người chạy về hướng khác.

Nhưng Nghiêm Kính đã kịp kéo lấy cánh tay mao tặc, thừa dịp mao tặc bị hắn kéo trở về, hắn nắm một quyền vào mặt mao tặc, "Chán sống rồi phải không, ngay cả đồ của nữ nhân của ta mà ngươi cũng dám đoạt hả?"

Con tức kim nén từ lúc trưa cho tới bây giờ đều được xả ra trong cú đấm này.

Mao tặc bị hắn đánh đến nỏ đom đóm mắt, mắt thấy lại một đấm đến nữa, mao tặc vội khom lưng tránh né, dù sao làm mao tặc cũng đã quen, phản ứng so với nam nhân bình thường lại nhanh hơn. Ý thức được người này khó đối phó, mao tặc nóng lòng thoát thân, lúc khom lưng thật nhanh lấy ra một cây dao găm trong tay áo, lấy khí thế sét đánh không kịp bịt tai đâm về phía bụng Nghiêm Kính!

Nghiêm Kính không có bất kỳ phòng bị nào, đột nhiên bị mao tặc đâm tới, mặt hắn lập tức trắng bệch, chỉ là càng đau càng tức, hắn không để ý đau đớn nhờ dao găm ra chạy tới nắm chặt mao tặc, không đợi mao tặc đánh trả hắn liền dùng sức quăng người xuống đất. Mao tặc muốn xoay người, Nghiêm Kính ôm bụng giẫm nát tay mao tặc, rắc một tiếng, tiếng gãy xương có thể nghe thấy vang lên khiến mao tặc gào khóc thảm thiết.

"Đại ca!" Lục Định đã chạy tới, thấy bên tay phải Nghiêm Kính đều là huyết, dù sao vẫn là thiếu niên, dưới tình thế cấp bách hắn nhìn vào trong đám người kêu huỳnh trường.

Nghiêm Kính không quản Lục Định, cũng không để ý cả nhà Lục Thành đang chạy tới bên này, ánh mắt hắn lướt qua đám người, rơi xuống Từ Thu Nhi mặt tái nhợt đứng bên ngoài vòng người. Hắn cười cười, dùng tay trái giơ lên hà bao sau khi hắn bắt mao tặc đã cướp về, hướng về tiểu cô nương đối diện quơ quơ, "Từ Thu Nhi, hiện tại nàng tin ta thật tâm thích nàng chưa? Ta nói cho nàng biết, này cái hà bao chính là tín vật đính ước của ta dành cho nàng, hôm nay trừ phi ta chết đi, nàng đừng hòng gả cho người khác!"

Giọng nói vang dội, nếu không phải mặt hấn trắng như tờ giấy, giữa kẽ tay máu chảy không ngừng, chỉ sợ không ai tin hấn xảy ra chuyện.

"Bớt cậ mạnh đi, tam đệ nhanh đánh xe đến đây." Lục Thành vội vã đem A Nam, A Mộc giao cho thê tử, hấn nhanh chóng đỡ vai Nghiêm Kính đang cố chống chọi, sít sao che bụng hấn đỡ hấn đi về phía xe lừa. Nghiêm Kính ra oai lắc đầu, gắt gao nhìn chăm chăm người yêu cho đến khi bị Lục Thành cưỡng chế đỡ lên xe lừa.

"Thu Nhi, đi ." Ngưng Hương mặc dù khiếp sợ tâm tư của Nghiêm Kính đối với đường muội, nhưng thấy xe lừa muốn đi, nàng vội vã kêu.

Trong đầu Từ Thu Nhi rối bời, chỉ cảm thấy chuyện vừa xảy ra đều giống như đang nằm mơ, Nghiêm Kính rõ ràng không thích nàng, lại...

Nàng quá khiếp sợ, không thể lý giải được sự tốt xấu trước sau của Nghiêm Kính, nhưng thời gian không đợi người, đưa Nghiêm Kính đi trị thương quan trọng hơn, Từ Thu Nhi cường bách bản thân tỉnh táo lại, một tay dắt A Đào một tay dắt A Mộc, theo đường tỵ chạy mau tới trước xe lừa, lưu loát lên xe.

Lục Thành biết đường, hấn đánh xe, Lục Định chịu trách nhiệm đỡ Nghiêm Kính, giúp hấn ôm bụng cầm máu.

Kể từ khi Từ Thu Nhi lên xe, hai mắt Nghiêm Kính vẫn nhìn chăm chăm vào nàng, thấy tiểu cô nương thủy chung không chịu nhìn mình, Nghiêm Kính cười tự giễu. Dù sao lời nên nói cũng đều nói xong, hấn chuyển hướng sang Ngưng Hương, khẽ lên tiếng cùng nàng : "Tẩu tử, ngươi đều nhìn thấy rồi đó, ta đối với Thu Nhi thế nào, hôm nay trong lòng những người ở chỗ đều đã rõ, còn nàng, ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhìn ta, chỉ biết mắng ta..."

"Ngươi cảm miệng lại được không?" Đường tỵ, đường đệ, thậm chí cả A Nam đều ở bên cạnh nhìn, hấn không lo lắng sống chết mà vẫn còn có lòng dạ thanh thản nói lời này, cuối cùng Từ Thu Nhi cũng nhìn về phía hấn, nhưng lại một trận khiển trách.

"Ta đây là vì nàng!" Nghiêm Kính cố ý vỗ bụng, mặc dù chỉ vỗ vào trên tay Lục Định.

Từ Thu Nhi từng nghe nói qua anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng nàng chưa từng nghe thấy anh hùng kia sau khi giúp người lại lớn tiếng nói công lao của mình, chống lại về mặt Nghiêm Kính "Nàng không có lương tâm, nàng không thích hấn chính là vong ân bội nghĩa", Từ Thu Nhi tức giận bật cười, nghiêng đầu châm chọc: "Ta cầu xin ngươi giúp ta sao? Ta cầu xin ngươi bị chém thay ta sao? Tại sao ngươi không nói là ngươi ngốc, năm ngoái tẩu tử ta cũng bắt mao tặc, một chút thương tổn cũng không có..."

"Thu Nhi!" Đường muội thật không có quy củ, Ngưng Hương nghe không nổi nữa, nhú mày trách mắng.

Từ Thu Nhi tức giận xoay người.

Nàng không muốn chọc giận Nghiêm Kính, Nghiêm Kính giúp nàng, nàng vừa khiếp sợ lại sợ hãi, sợ Nghiêm Kính thực sự xảy ra chuyện không hay, nhưng ai bảo Nghiêm Kính lại chọc nàng?

Thấy đường muội đã đành hoàng, Ngưng Hương lo lắng nhìn về phía Nghiêm Kính, thay đường muội bồi tội: "Thu Nhi không hiểu chuyện, ngươi..."

Nghiêm Kính lại cười, nhìn chăm chăm Từ Thu Nhi đang tức giận nói: "Không sao, tẩu tử chớ để ở trong lòng, ta thích nghe Thu Nhi mắng ta, càng mắng ta càng thích, nàng không mắng ta ngược lại ta không thoải mái, tẩu tử ngàn vạn lần đừng trách nàng."

Ngưng Hương ngạc nhiên không khỏi ngẩn đầu, liền thấy Lục Định đã quay đầu về phía ngoài xe, một bộ dáng hấn thật không nghe nổi nữa.

Ánh mắt lướt qua Lục Định, lại rơi xuống trên người trượng phu phía trước.

Lục Thành bắt đầu đi lắc đầu, hấn nhìn ba đứa nhỏ trên xe, lạnh giọng báo cho Nghiêm Kính: "Còn dám hồ ngôn loạn ngữ, tự mình đi tới y quán đi."

Đừng tưởng rằng ăn một dao là có thể coi trời bằng vung.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Chương 144

Nghiêm Kính mạng lớn, cũng may dao găm của mao tặc đâm trúng lưng quần hấn, xuyên qua lưng quần mới vào bụng, mặc dù cũng chảy rất nhiều máu, nhưng lại không có làm tổn hại nhiều, nếu không hấn cũng không có khí lực đuổi theo mao tặc lại ngược cổ làm loạn ồn ào với Từ Thu Nhi.

Lục Thành đi ra dọn dò tình huống của Nghiêm Kính cùng thê tử, sau đó lại vào xem lang trung băng bó giúp hấn.

Mấy người Ngưng Hương ngồi ở trên ghế dài chờ, Ngưng Hương ôm A Nam, nhìn đường muội bên cạnh vài lần, ngại trong y quán nhiều người mới

không vội vã hỏi thăm. Từ Thu Nhi cúi đầu, tay phải không ngừng kéo ống tay áo bên trái, trong đầu tất cả đều là hình ảnh lúc Nghiêm Kính chặn mao tặc.

"Tiểu di khóc." A Nam lần đầu tiên đến y quán, đối bên những vật trong đây đều hiểu kỳ, ngoan ngoãn ngồi ở trên đùi nương, mắt to nhìn loạn bốn phía, sau đó nhìn thấy lông mi tiểu di rớt nước mắt, bé vội vàng ngửa đầu nói cho nương biết.

Ngưng Hương có chút kinh ngạc, nàng suýt suýt với A Nam ý bảo bé chớ nói nữa, lúc này mới nghiêng đầu nhìn đường muội, thấy tiểu cô nương đang lúng túng chùi mắt, Ngưng Hương cho rằng nàng nhớ thương Nghiêm Kính, cầm tay đường muội thấp giọng khuyên: "Lang trung đều nói không sao, Thu Nhi đừng sợ."

"Muội không có lo lắng hân." Từ Thu Nhi buồn buồn nói, trong giọng nói tràn đầy quật cường, "Tỷ tỷ, hân đáng đời, hân tự tìm."

Nghiêm Kính thật lòng thích nàng, nên như tỷ phu nịnh nọt tỷ tỷ mà nịnh nọt nàng như vậy, nếu hân ôn nhu, nàng sẽ không đồng ý được sao? Nếu nàng đồng ý thì mọi người có thể cùng nhau xem ca diễn, nàng cũng không cần bởi vì trốn hân mà tự mình đi mua hạt dưa, sau đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nếu như Nghiêm Kính cũng không thích nàng, bị chém chết chỉ là ngoài ý muốn, sau khi bị thương lại nhân cơ hội lừa gạt nàng, vậy hân bị một dao như vậy cũng là đáng đời.

Từ Thu Nhi khóc là vì phiền muộn hân biến ảo không ngừng, làm cho nàng cân nhắc không ra, hân không có cách nào khác hân hân triệt để, lại cũng không dám thích, sợ mình động tâm, ngày nào đó Nghiêm Kính còn nói câu "vùng nước tiểu để nàng biến hình".

Nước mắt tới nhanh đi cũng nhanh, chỉ có cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng quyết giận dỗi.

Ngưng Hương không biết chuyện của đường muội cùng Nghiêm Kính, nhưng chỉ bằng vài giọt nước mắt này của tiểu cô nương, Ngưng Hương liền biết đường muội nhất định đã động tâm.

Thích mới sẽ dễ dàng bị lời nói cừu chi của đối phương ảnh hưởng, không thích, ngay cả tức cũng sẽ không thêm.

Không cố gắng cưỡng bách đường muội lập tức thừa nhận tâm tư của mình, Ngưng Hương khoát cánh tay đường muội, cười nhẹ.

Lục Thành đột nhiên từ trong tiểu gian đi ra, ngồi xổm trước mặt Ngưng Hương làm bộ trêu chọc nhitừ, sau đó nói khẽ với Từ Thu Nhi: "Lát nữa huynh đưa hân về nhà, hân muốn trước khi về nói với muội vài câu."

Từ Thu Nhi mấp máy môi, mi mắt rũ xuống, động cũng không động.

Lục Thành nhìn về phía thê tử, sợ Ngưng Hương hiểu lầm hân đứng ở bên Nghiêm Kính, nhưng hân vẫn hy vọng nàng hỗ trợ khuyên bảo, vội vàng rũ mắt xuống.

Ngưng Hương không nhiều tâm tư gian xảo, căn bản vẫn không có hoài nghi ánh mắt cảm kích của Lục Thành, nàng chỉ nhìn đường muội, cũng không biết có muốn khuyên hay không, dù sao có Lục Thành, Lục Định ở đây, đường muội đi xem Nghiêm Kính, cũng chỉ sợ hai người có chút không rõ ràng, không đi thì còn có thể lý giải thành Nghiêm Kính tương tư đơn phương.

Quan hệ này chính là vấn đề mặt mũi của tiểu cô nương.

Trong lúc quan sát đường muội, Từ Thu Nhi đột nhiên nhìn lại, nhìn A Nam nói: "Tỷ tỷ, hân là vì giúp ta mà bị thương, ta về tình về lý đều nên đi xem hân một chút, tỷ chờ ta một lát."

Ngưng Hương gật đầu, phụ họa nói: "Nhớ phải hảo hảo cảm ơn hân."

Từ Thu Nhi khẽ dạ, về mặt nhàn nhạt đứng lên.

"Lần sau ta không đi xa các nàng nữa." Lục Thành ngồi vào vị trí của cô em vợ, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn Ngưng Hương, lúc nói chuyện thấy A Nam tò mò nhìn bọn họ, Lục Thành nhăn nhó nhíu mày nhitừ, thấp giọng trách mắng: "Đều do A Nam, nếu chúng ta liên tục phòng thủ bên cạnh nương cùng tiểu di, mao tặc nhất định không dám đoạt đồ của tiểu di."

A Nam nháy mắt mấy cái, bị phụ thân trừng khiến bé chột dạ, bé đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa, đưa bàn tay nhỏ bé vô cùng nghiêm túc nói: "Đánh mao tặc!"

Đều do mao tặc thật xấu.

Ngưng Hương nhin không được, khẽ cười nhẹ.

Lục Thành vẫn làm mặt lạnh như cũ, trừng mắt với tiểu tử: "Sau này có chuyện vui để xem, A Nam còn bỏ lại nương không?"

A Nam lập tức lắc đầu, ôm chặt lấy nương.

"Tỷ phu, đệ cũng không đi xa mọi người nữa." Mặc dù tỷ phu không có trách hân, nhưng A Mộc vẫn cảm thấy mình làm sai rồi, thấp thỏm đảm bảo.

Lục Thành đối với A Mộc lại có thái độ khác, hần cười kéo nam oa vào trong lòng mình, sờ đầu A Mộc khen: "Được, A Mộc chúng ta là người hiểu chuyện nhất, sau này sẽ cùng tỷ phu bảo vệ tỷ tỷ của đệ."

Tỷ phu không trách hần, bả vai A Mộc thả lỏng trở lại, hướng về tỷ tỷ cười cười.

Ngưng Hương cũng an ủi vuốt ve sờ đầu đệ đệ.

A Nam nhìn thấy phụ thân, nương đều ưa thích cừu cừu, bé mắt hừng, không dám đi động phụ thân, bé níu tay nương để lên đỉnh đầu của mình, lần này ngay cả khoe môi Lục Thành cũng nhếch lên thật cao.

Phía trong phòng, lão lang trung sau khi thu thập xong bèn thức thối đi ra ngoài, đem phòng này lưu lại cho này đôi nam nữ trẻ tuổi.

Phòng cũng không lớn, tổng cộng chỉ xếp hai giường chật hẹp, còn lại trống không, Nghiêm Kính tựa ở cửa sổ trên giường phía nam, vãi xô mới vừa băng bó xong lộ ra lồng ngực. Từ Thu Nhi sau khi vào phòng liền đứng ở cuối giường, nghiêng đầu nhìn áo ngoài của Nghiêm Kính để ở trên ghế dựa, lão lang trung vừa đi, nàng lạnh lùng nói: "Người muốn nói gì? Còn nói hươu nói vượn, ta lập tức ra ngoài."

Nghiêm Kính có ngu nữa cũng biết đây là cơ hội khó có được, hần nắm hà bao trong tay, thấp giọng bồi tội: "Thu Nhi, ở trên xe là do ta quá đau, cho nên mới có ý chọc giận để nàng mắng ta, nàng mắng ta, ta mới không để tâm lên vết thương trên người. Nhưng ta biết ta đã sai, coi như ta sai đã bị người khác đâm một dao rồi, nàng đừng nóng giận nữa được không?"

"Được, người giúp ta lấy lại hà bao, lại bị thương, về sau hai chúng ta rõ ràng, tương lai gặp lại coi như không quen biết đi, ta không mắng người, người cũng đừng bắt nạt ta nữa." Từ Thu Nhi thấp phân công bằng nói.

Thanh toán xong?

Nghiêm Kính mới không muốn thanh toán xong, nhưng hần lại không dám mạnh miệng khác khẩu, hần nhìn nàng cười khổ nói: "Thu Nhi, sáng nay quả thực là ta đi tìm nàng, vốn định trò chuyện với nàng, nhưng nàng lại coi ta như kẻ xấu mà đề phòng, lúc đó ta tức giận nên không quản được miệng... Thu Nhi, miệng ta thật ngọt, biết rõ thích nàng nhưng lại đi chọc giận nàng, nhưng nàng tin ta đi, ta thực muốn kết hôn với nàng, không tin nàng hỏi tỷ phu nàng đi. Tháng trước tam gia hỏi ta có muốn đi Giang Nam cùng hần, tương lai làm đại chương quỹ không, ta kỳ thật rất muốn đi, nhưng lại sợ ta đi rồi nàng sẽ gả cho người khác, ta mới cự tuyệt tam gia, đổi thành Lục Ngôn. Không tin nàng hỏi tỷ tỷ của nàng cũng được, lúc ấy nàng ta cũng ở đó."

Lông mi Từ Thu Nhi run rẩy.

Chuyện đi xuống Giang Nam tỷ tỷ đã kể qua, mẫu thân còn có chút đáng tiếc vì sao tỷ phu không đi, nếu vậy thì cái tốt gì chỉ mình tỷ phu chiếm mất, thân huynh đệ cũng phải đứng sang bên, nhưng mẫu thân chỉ buồn trong chốc lát, rất nhanh liền mừng thay cho Lục Ngôn, may mắn Nghiêm Kính không có dã tâm kiếm nhiều tiền.

Thì ra Nghiêm Kính vì nàng nên mới bỏ qua sao?

Còn muốn tìm tiếp lý do Nghiêm Kính không đi Giang Nam, thí dụ như không bỏ được cha mẹ hoặc là nhát gan sợ phiền phức gì gì đó, nhưng khi nghe người nọ nhẹ nhàng gọi nữ danh của nàng, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, có chút giống hài tử làm nũng.

Từ Thu Nhi không hiểu sao bỗng căng thẳng, cảm giác mình đã vào đây thời gian rất lâu, nàng cúi đầu đi ra cửa.

Ánh mắt Nghiêm Kính đuổi theo nàng, lúc nàng nhích lại gần mình cũng dựa vào gần cửa, hần đưa tay ra ngoài.

Từ Thu Nhi thấy được hà bao của mình, bước chân ngừng lại, thấp giọng nói: "Cám ơn." Đi rồi sẽ phải cầm lại hà bao.

Nghiêm Kính lại thu tay cực nhanh, ngược đầu lên nhìn thẳng ánh mắt nàng hỏi: "Ta nói nhiều như vậy, nàng có tin ta hay không?"

Từ Thu Nhi theo bản năng nhìn sang, trước hết đập vào mắt nàng là lồng ngực rắn chắc dưới cổ nam nhân, thậm chí còn thấy rõ một viên hạt đậu nhỏ, nàng thấy vậy lập tức xoay người sang bên cạnh, thẹn quá hoá giận nói: "Trong ví tổng cộng có hai mươi văn tiền, người không trả cũng không sao, coi như ta trả tiền khám bệnh."

Nói xong lại muốn đi.

Nghiêm Kính vội vã nói: "Nàng đi đi, dù sao vết thương của ta tốt lên ta lập tức đi ngay nhà nàng cầu hôn, chỉ cần một ngày nàng không đồng ý, ta liền ngày ngày sang nhà nàng! Từ Thu Nhi ta nói cho nàng biết, chỉ cần ta còn ở cửa nhà nàng chặn lại, nàng đừng mơ gả cho người khác! Hôm nay ông trời không tịch thu tính mạng của ta chính là vì giữ muốn giữ lại để ta cưới nàng làm tức phụ!"

Có lẽ là quá sốt ruột, giọng nói càng nói càng lớn, đặc biệt là câu cuối cùng, hầu như người ở phía ngoài y quán đều nghe được .

Vừa ra tới cửa liền thấy một đám người đang kinh ngạc nhìn mình chăm chú, Từ Thu Nhi xấu hổ hận không thể tìm lỗ chui vào, nàng không kịp chào hỏi đường tỷ đã cúi đầu chạy ra y quán.

Lục Định hiểu chuyện đuổi theo.

Ngưng Hương cũng lập tức ôm A Nam đứng lên, bắt đầu hát cảm về Nghiêm Kính bên kia, nhìn Lục Thành nói: "Chàng đưa hần về nhà đi, chúng ta

về vườn trái cây trước."

Lục Thành vuốt cằm dẫn bọn họ ra khỏi y quán, bên ngoài Lục Định cùng Từ Thu Nhi cũng không đi xa, đang đứng chờ.

~

Màn đêm buông xuống, Ngưng Hương dỗ hết hai đứa bé ngủ, sau đó nhẹ nhàng chui về ổ chăn của hai vợ chồng.

"Thu Nhi nói thế nào?" Lục Thành ôm thê từ, tò mò hỏi, liên quan đến hôn sự của hảo huynh đệ, hẳn không thể nào không quan tâm.

Ngưng Hương buồn cười lắc đầu, gối lên trên cánh tay hẳn nói: "Tiểu nha đầu kia quá kín miệng, ở vườn trái cây ta hỏi tới nửa ngày nàng cũng không chịu nói cho ta biết, ta cũng không thể nói chuyện này cho Đại bá mẫu, không xác định được muội ấy có thích Nghiêm Kính hay không. Còn chàng, Nghiêm Kính thích Thu Nhi, trước đây đã nói với chàng chưa?"

Lục Thành không dám lừa gạt nàng, sợ về sau lộ chuyện tức phụ sẽ tính sổ với hẳn, cố ý cười nói: "Nàng đoán xem?"

Giọng nói tỏ vẻ đáng đánh, ngốc tử cũng có thể đoán được.

Ngưng Hương tức giận đánh hẳn một cái, "Chuyện lớn như vậy sao chàng không nói cho ta?"

"Nghiêm Kính sợ nàng chướng mắt hẳn, trước khi sự tình thành công không để cho ta nói." Lục Thành lật nhào lên trên người nàng, cúi đầu hôn nàng, liên tục hôn vào cái, hôn đến khi con tức của nàng tiêu tan phần nửa, hẳn lại đang hoảng nói: "Ta chỉ giúp một lần, hai người gặp mặt cụ thể nói gì ta cũng không biết, thấy Thu Nhi giống như không muốn gặp hẳn, lúc đó ta không xen vào chuyện đó nữa."

Ngưng Hương tin, buồn bực nói: "Nghiêm Kính biểu hiện rất tốt, gia thế không tồi, tại sao lại cảm thấy ta chướng mắt hẳn?"

Dù sao cũng là muội phụ được chọn, hiện tại nàng muốn hiểu rõ Nghiêm Kính hơn một chút.

"Vậy nàng nói xem, ta cùng Nghiêm Kính ai được các cô nương thích hơn?" Lục Thành cười nhẹ hỏi, bàn tay lộn xộn.

Hơi thở Ngưng Hương không yên, trái lương tâm nói: "Nghiêm Kính, hẳn... chàng nhẹ chút đi!"

"Nói lại lần nữa xem, nói sai lại chịu trận." Móng vuốt của Lục Thành đã thủ sẵn trên người nàng, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt nạt nàng.

Ngưng Hương phiền hẳn ý thế làm cản, lười cùng hẳn nói chuyện, mặt nhăn nhó đẩy hẳn. Lục Thành vừa nhìn tức phụ tức giận, vội vàng buông tay ra, ôm người nói: "Ta lớn lên so với Nghiêm Kính tốt hơn, mà nàng lại chướng mắt ta, ta mất sức chín trâu hai hổ mới được nàng bằng lòng đáp ứng gả cho ta làm tức phụ, đến phiên Nghiêm Kính, nàng nói xem hẳn có sức lực nói cho nàng biết không?"

Mặc dù là lời nói bậy bạ, mới nghe lại có vài phần đạo lý.

Ngưng Hương buồn bực, chẳng lẽ trong mắt Nghiêm Kính, nàng là một người rất thích bắt bẻ người khác vậy sao?

Càng nghĩ càng phiền loạn, Ngưng Hương che miệng Lục Thành không cho hẳn găm loạn, chán nản nói: "Ta trong mắt hẳn là loại người như vậy..."

Lục Thành suốt nửa cười đến mức quên cả công kích nàng, lần này không muốn giúp Nghiêm Kính nhưng nhất định phải giúp, hẳn tiến đến bên tai tức phụ sốt sắng nói: "Nàng không muốn hẳn hiểu lầm thì giúp hẳn một chút đi, hẳn nói, chờ vết thương của hẳn tốt lên sẽ tới nhà chúng ta trước tiên, mời nàng làm bà mối..."

Ngưng Hương đã hiểu, nàng giúp Nghiêm Kính nói tốt, Nghiêm Kính liền biết rõ nàng không ghét hẳn.

Nhưng là...

"Thu Nhi phản cảm Nghiêm Kính như vậy, có phải hẳn có chỗ không tốt hay không?"

Thân là tỷ tỷ tốt, Ngưng Hương rất quan tâm người đường muội gả, nếu như Nghiêm Kính có khuyết điểm, nàng thà rằng để Nghiêm Kính tiếp tục hiểu lầm nàng.

Nhưng Lục Thành không phải là một tỷ phụ tốt, ái thê trong ngực, giờ phút này hẳn chỉ muốn làm trượng phu.

"Lát nữa nói sau..."

Hắn cúi đầu hôn nàng, nhanh chóng dẫn nàng vào cuộc mưa gió chỉ thuộc về phu thê bọn họ, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Nhỏ Nhà Họ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

